

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nobody LIKE US

her
present

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

Krista & Becca Ritchie

Nobody **LIKE US**

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

Krista & Becca Ritchie

Yazarlardan Bir Not

Bizim Gibi Kimse, Bizim Gibi Serisi'nin on üçüncü kitabıdır. Seri boyunca POV'lar değişse de, önceki romanlarda gerçekleşen olayları anlamak için seri yayın sırasına göre okunmalıdır.

Nobody Like Us, Unlucky Like Us'tan sonra okunmalıdır.

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın birinci bölümündeki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olabilirler.

HALALAR

Loren Hale & Lily Calloway

Maximoff - 25

Luna - 21

Xander - 17

Kinney - 16

Ripley (torun) - 1 yıl, 11 ay Cassidy (torun) -
1 hafta

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 25

Charlie - 23

Beckett - 23

Eliot - 21

Tom - 20

Ben - 18
Audrey - 15
Maeve (torun) - 5 haftalık

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway
Sullivan - 22
Winona - 16

ABBEYLER

Garrison Abbey & Willow Hale
Vada - 16

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Cobalt'ları, Hales'leri ve Meadows'ları koruyan korumalar.

Kitsuwon Menkul Değerler A.Ş.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon Meadows (patron) -
29 Thatcher Moretti (lider) - 30
Banks Moretti Meadows - 30
Farrow Redford Keene Hale - 30
Oscar Highland-Oliveira - 33
Paul Donnelly - 29
Quinn Oliveira - 23
Gabe Montgomery - 23
Kannika "Frog" Kitsuwon - 19

Price Kepler'in Üçlü Kalkan Hizmetleri

Güvenlik Gücü Epsilon

Jon Sinclair (lider) - 40s
O'Malley - 29
Ian Wreath - 34
Vance Wreath - 27
Chris Novak -
30'lar Greer Bell -
30'lar

Ryan Cruz Jr. - 20'ler
...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa
Price Kepler (baş) -
40'lar Tony Ramella - 30
Bruno Bandoni - 50'ler
...ve daha fazlası

ARALIK

"Bunların hepsi daha önce de oldu. Hepsi tekrar olacak."

- *Battlestar Galactica*

PAUL DONNELLY

Hayatım boyunca cenazelerden kaçındım. Büyükanmem öldüğünde cenazesine gidemedim. Ölen teyzelerim ve amcalarım için düzenlenen ayini kaçırdım. Bir kuzenimin cenaze törenine katıldım. Ama o da 13 yaşında ve aç olduğum içindi ve biftekli sandviçleri vardı. Ölümü pek sevmem. Bana bir şeyin sonu gibi geliyor ve herhangi bir sonu kutlamaktansa koşturmayı, devam etmeye devam etmeyi tercih ediyorum.

Philadelphia'nın biraz dışındaki bir mezarlığın çimenli tepesinde, soğuk bir Aralık rüzgârı gibi çarpıyor yüzüme.

İlk cenazem bir Calloway için.

Annem için değil.

Babam değil.

Lanet bir *Calloway*.

Bunun şokuyla gülebiliyorum ama cenaze sırasında gülemem. Mezarlıktaki herkes yeni kazılmış toprağa inecek tabuttan ziyade bana ve Luna'ya bakıyor olsa bile görgülü biriyim.

Sanki ölen bizmişiz gibi geliyor.

Sanki buradaki insanların yarısı bizi yerin dibine sokuyor.

En azından onunlayım. Hayatta, ölümdede... en azından Luna Hale ile birlikteyim. Bir elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum.

Evet, henüz ölmedim. Luna omzuma yaslanıyor, sıcaklığı bana doğru yayılıyor ve sol kolum zaten bu kızın etrafında.

Ona bakıyorum. Açık kahverengi saçlarında hala sim kalıntıları var, saç telleri parıldıyor ve yuvarlak yanakları kışın ısırmasından dolayı pembeleşmiş

Hava. Siyah puf montu vücudunun tamamını ısıtamayacak kadar kısa ama onu kendime yaklaşıtıyorum.

O benim. O tamamen benim, ama tahta tabutun karşısından, koyu kumral saçlarını gergin bir topuz yapmış kırk yaşlarında bir kadın görüyorum. Luna'nın terapisti. Eğer taş atabilseydi, şimdiye kadar çoktan ölmüşüm. Luna'nın gitmesine izin vermemi tercih ederdi.

Luna'nın ailesini gördüğümde daha da kötü oluyor. Annesi benden kaçmak için neredeyse yüzünü kocasının göğsüne çeviriyor. Sanki gerçekten hastalıklı ve zehirli bir atıkmışım gibi.

Midem sıkışıyor.

Benimle ilgili değil. Sadece kimin öldüğüne üzülüyor. Bu üzücü. Bu ölüm. Bütün bu olanlar. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama benimle göz teması kurmamak için elinden geleni yaptığı da açık.

Luna annesinin kaçındığını hissediyor ve huzursuzca yer değiştiriyor. Ona yandan sarılıyorum.

Hafif bir kar tabakası sabahın nemli çimenlerini örtüyor. Herkes ayakta, yüzlerce kişi saygılarını sunmak için orada ve ben sadece mezarlığı görebildiğim için kendimi özel bir davetli gibi hissediyorum. Arkadaşların arkadaşlarının ve diğer güvenlik görevlilerinin iki ya da üç sıra gerisinde değilim.

Yine de görevdeyim. Basını ve paparazzileri mezarlıktan uzak tutmak zorundaydım ama Luna'nın yanında olmak için ön tarafa gizlice geçmeyi başardım. Ben Epsilon'um -üç gündür öyleyim- ve SFE'den arkadaşlarım bana deliğe tıklımayı hak ediyormuşum gibi bakıyorlar. Özellikle de O'Malley.

Bakışlarının yoğunluğuna kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Siktir et onu.

Kanım nefretle akıyor ve bu duygudan nefret ediyorum. Onu serbest bırakmak istiyorum ama tüm olanlardan sonra nasıl yapacağımı bilemiyorum. Nefretin içinde yaşamaktan korkuyorum, belki de geçmişin içinde yaşamaktan korktuğumdan daha fazla.

Tekrar Luna'ya bakıyorum, o her şeye değer. O benim her şeyim. Ama hala kısmen onun dünyasındayım. Bir ayağım içinde, bir ayağım dışında. Sanki yeterince büyük bir rüzgarla ondan uzaklaşabilirim.

Parmak uçlarına basarak bana fısıldıyor: "Sanki bize bakılıyormuş gibi hissediyorum."

Başımı eğip fısıldayarak cevap veriyorum, "Doğru bir değerlendirme diyebilirim. Muhtemelen sadece kıskanıyorlar."

"Hı-hı," diyor, sesi gergin.

Yaşadığımız cehennemi kıskanmadıklarını ikimiz de biliyoruz. Akli başında hiç kimse kıskanmaz.

Ayrıca üç gün önce başımıza gelenleri de kıskanmıyorlar - bir Calloway'in öldüğünü öğrendiğimiz gün. Ayrıca Luna'nın ailesinin başka bir üyesinin beni kafasını verirken yakaladığı gün olarak da bilinir. Tarih garip şekillerde tekerrür ediyor ve bunun bir kez daha yaşanmış olması benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

Tekrarlanmayan şey: Gizli tutmak.

Tüm ailesi bugün öğrendi. Bu yüzden cenaze sırasında tabuttakiler bizmişiz gibi gözleri üzerimizdeydi.

Bir tür metaforik ya da ruhani ölüm yaşadığımızı söyleyebilirim ama beni dinlendirmek o kadar kolay değil.

ÜÇ GÜN ÖNCE

PAUL DONNELLY

"HADI GIDELİM, TÜYLÜ DOSTLARIM." Arkham ve Orion Hale Evi'ne giden yolu gösteriyorlar. Luna, Maximoff ve Farrow ön bahçede ailedeki ani ölüm hakkında konuşurken, onlara bir dakika veriyorum. Hale'lerin bu aile anını yaşamalarına izin verdim. Ben de köpekleri içeri getirmeyi teklif ettim.

Noel ışıkları kutuları ön tuğla verandada. Maximoff kötü haberi vermeden önce onları çatıya diziyordum. Telefonumu ve telsizimi yanıma aldım, biraz şaşkınlık içindeydim.

Hayat verir ve hayat alır.

Akrabaların ölümü konusunda deneyimim var, ama *sevdiklerimin ölümü* konusunda değil. Herkesin nasıl tepki vereceğini bilemem ama bunun ailelerdeki pek çok kişi için önemli olacağını biliyorum.

Göğsümde tuhaf bir ağırlık hissederek nefes alıyorum ve Hale House'a giriyorum.

Ayağımla kapıyı iterek fuayeye doğru ilerliyorum.

Hala sessiz.

Altımdaki iri köpekler dışında hiçbir yaratığın kıpırdadığını duyamıyorum. Beni oturma odasına çekiyorlar ve iki devasa Newfie'yi serbest bırakmak için çömelmem bile gerek kalmıyor.

Serbest kaldıklarında, çatlak kapıdan geçip mutfığa doğru ilerliyorlar. Köpek kapıları orada ve eminim akıllarında yemek var. Ben hareket etmeden önce, aynı mutfak kapısı daha geniş açılıyor, ama Orion fazladan evcil hayvan için geri dönmedi.

Loren Hale, dışarıdaki Noel ışıklarının durumunu kontrol ederken giydiği kışlık paltosuyla oturma odasını şereflelendiriyor. Üzerinde bir

uzun kollu siyah tişört, ok ucu kolye ve kot pantolon. Cep telefonu kulağında, kaşları düğümlenmiş, dudakları ciddi bir çizgi halinde çekilmiş.

Bana doğru bakıyor.

Donup kaldım.

Dışarı çıkmalı mıyım? Luna'nın babasıyla eski bir spagetti kovboy filmindeymişim gibi hissediyorum ve keskin bakışları, en ufak bir yanlış nefes alırsam tabancasını çekeceğine dair bir uyarı.

Ama beni sözlü olarak kovmuyor. Bana gitmem için el sallamıyor.

İyi ya da kötü, olduğum yerde kalıyorum.

"Evet...evet," diyor Lo hattan birine. Sesi gergin, neredeyse kasvetli.

"Bunu biliyorum." Bana bakmayı bırakmadı.

Odanın sıcaklığını ölçerek tasmaları bir halkaya sarıyorum.

Gergin. Dikenli mi? Belki de bu sadece ensemdeki tüylerin diken diken olmasındandır.

Ölüm.

Öldü.

Biri öldü ve rahatsızlık ve hastalık içinde oturmaktan hoşlansaydım benim için daha kolay olurdu ama hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmadım. Muhtemelen asla da olmayacak.

"Bir açıklama yapmayacağım Daniel," diye tersliyor Lo. "*Ciddiyim.* Tamam, harika... konuşma bitmiştir." Telefonu kapatıyor, sonra cebine koyuyor, hâlâ bana bakıyor.

Eminim bir aile ölümü sırasında etrafta dolaşan daha büyük bir davetsiz misafir olduğumu düşünüyordur. Ona başımı sallıyorum. "Kaybınız için üzgünüm," diyorum. "Sizin için bir anlamı olduğunu biliyorum."

Lo'nun yüzü şaşkınlıkla buruşur. "Sen neden bahsediyorsun?" Neden mi *bahsediyorum?*

Kafa karışıklığı artıyor.

Siktir...

Ben.

Bilmesi gerekmez mi?

Ben daha çok donmuş durumdayım.

"Bilmiyor musun?" "*Neyi bilmiyorum*

Paul?" Ağırlığını değiştiriyor.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Siktir, *siktir*. Nasıl bilmez? "Benimle taşak mı geçiyorsun?" Ona soruyorum. *Evet de*. Neredeyse haç işareti yapacaktım. Kilise beni istemese bile bazen kalbimde Katolik hissediyorum.

"Hayır," diyor Lo, öfkenin eşiğinde. "Seninle taşak geçmiyorum." Gözleri bıçak gibi.

Reklamcılarıyla konuştuğunu sanıyordum. Ölen aile üyesi hakkında bir basın açıklaması göndermesini istemezler miydi? Telaşla sordum, "O telefon görüşmesi neydi o zaman? Yayınlamadığınız açıklama-"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi. Sonra keskin bir nefes alıp tekrar düşünüyor ve gözlerini tavana dikeyor. "Daniel -Hale Co.nun uzun süredir yönetim kurulu üyesi- sızdırılan hikâyelerin hiçbirini *kızımın* yazmadığını söylememi istedi." Sanki bir *kızı* olduğunu bilmiyormuşum gibi kızını vurguluyor.

Aşık olduğum kızın o olduğuna eminim.

Birkaç kez başımı salladım. "Çünkü bebek arabası ve bebek bezi satıyorsunuz, müstehcenlik değil. Bebekleri üreten şey seks olduğu için bu pek mantıklı değil..." Sözümü kesiyorum. O ters ters bakıyor ve ben gülümsememek için elimden geleni yapıyorum.

"Havamda değilim Paul."

"Seni havaya sokabilirim."

"Ya da seni bundan kurtarabilirim."

İkimiz de gülümsemiyoruz. "O da var," diye mırıldanıyorum, asıl konuya dönmesini istemiyorum. Oyalanıyorum. "Belki de bu Daniel denen adam Luna'nın romanlarını okumalı. Hoşuna gidebilir."

Lo kırılğan bir kahkaha atıyor. "Evet, Daniel Perth'in sevdiği tek şey benim *evet* demem."

"Onun kurguları bebek yanlısı," diye savunuyorum. "Demos'taki savaşçı prensesin beş tane falan var." Düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum. "Boynuzları olması hoşuna gitmeyebilir ama."

Lo'nun kaşları çatılır. "Ne yazdığı umurunda bile değil. O sadece rakamlarla ilgileniyor ve onun hikayelerinin geri tepmesini bizim kar marjımızla ilişkilendiriyor ve bu *aptalca bir* korelasyon. Kâr kaybına işaret edebilecek binlerce başka şey var." Öfkeli ama iç çekiyor. "Bu devam eden bir şey, bunları bilmene gerek yok." Parmaklarını açık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Luna'ya bundan bahsetme."

"Bunu planlamıyordum." Yazdıklarından dolayı Hale Co'da anlaşmazlık olduğunu bilmek onu incitir. En azından... Bence bu onu incitir. Ama sızan yazılarla hafıza kaybından önce olduğundan çok daha iyi başa çıkıyor.

Hızlı bir çıkış yapmak üzereydim ama köpek tasmalarını hasır bir sepete atar atmaz Lo, "Gitmesen iyi olur" dedi.

Bunu bana söylemesini istemiştım.

Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Gitmesen iyi olur. Ama bana kalmam için yalvarmıyor çünkü benden hoşlanmaya başladı - cevaplarım var ve onlar için beni doğrayabilecek gibi görünüyor.

Lo ekliyor, "Bana neler olduğunu anlatmadan olmaz. Bunu neden söyledin?"

Kaybınız için üzgün müsünüz? Kimden bahsediyordunuz?"

"Belki de başka biri sana söylemeli..." Maximoff ya da Farrow'un içeri girmesini bekleyerek omzumun üzerinden boynumu uzatıyorum.

Kimse bilmiyor.

Sadece ben varım. Tek başıma. Luna'nın babasıyla.

"Neden?" Daha da sinirlendi. "Sen ve ben. *Güven.*" Sanki aramızdaki güven ölçer yeniden boşa doğru sallanıyormuş gibi göğsünden göğsüme doğru hareket ediyor.

"Bunu size söylemesi gereken kişi ben değilim, sanırım."

Yüzü çeşitli duygularla allak bullak oluyor. "*Kaybınız için üzgün olduğunuzu* söylediniz. *Benim için bir anlamı olduğunu* söyledin. Ne düşünüyorum biliyor musun? Eğer o kadar kötüyse, telefonum patlıyor olurdu. Ryke beni arardı. Bana çoktan kendisi söylerdi."

"Kardeşinin seni neden hâlâ aramadığına dair hiçbir fikrim yok," diyorum. "Belki köpük banyosu yapıyordur."

Lo bana yardım etmiyormuşum gibi bir bakış attı.

Komik bir görüntü olduğunu düşündüm. Başımın arkasını kaşıdım ve Git

"Biri mi öldü?" Lo sonunda sordu.

Yavaşça geri dönüyorum.

Yüzünde buna tam olarak inanmadığını görüyorum ama daha sert nefes alıyor.

Sanki olabilirmiş gibi.

Sessiz kalıyorum, gürültüsüz bir onaylama.

Omuzları dikleşiyor, elmacık kemikleri sivriliyor. "Kim?" Gözlerinde korku titreşiyor. Telefonunu almak için cebine uzanıyor.

"Greg Calloway," dedim ona. "Kayınpederin."

Calloway kardeşlerin atası. Fizzle'ın yaratıcısı: Coca-Cola ve Pepsi'ye rakip olan dev soda şirketi. Karga'nın kocası. Luna'nın büyükbabası.

Greg yaşlıydı. Bir noktada bunun bekleneceğini tahmin ediyorum, ama yaşına göre sağlıklıydı. Aniden geldi.

"Nasıl?" Lo sorar.

"Uykusunda kalp krizi geçirdi."

"Hayır, *nasıl öğrendin?*" Nefesi tekrar ağırlaşıyor.

Buna cevap verirsem, Luna'nın ağabeyini otobüsün altına mı atmış olurum? Cevap vermem çok uzun sürüyor.

Lo ölümcül görünüyor. "Yemin ederim Paul, eğer bana söylemezsen, bok listemde yükseleceksin ve ben seni daha yeni aşağıya indirdim."

"Yani benden
hoşlanıyorsun-" "*Paul.*"

Belki çok fazla değil.

Kimse bunun bir sır olduğunu söylemedi. Eğer öyle olduğu ortaya çıkarsa, daha sonra af dileyebilirim.

"Maximoff. Bana o söyledi," diye açıklıyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve Maximoff Hale içeri giriyor.

PAUL DONNELLY

Maximoff'un gözlerini zar zor görebiliyorum.

Farrow iki bebeği ve Luna'yla birlikte onun çok gerisinde değil. Kışın soğuşunu dışarıda bırakıp odun şöminesinin yandığı sıcak oturma odasına giriyorlar. Alevler çıtırdıyor ve kıvılcımlar saçıyor ve ben bu aile meselesinden uzaklaşmam gerektiğini düşünüyorum. Karanlık bir köşe falan bulmalıyım. Beni gerçekten ilgilendirmiyor.

"Sana Greg'den kim bahsetti?" Lo oğluna sorar.

Maximoff henüz Patagonia ceketinin fermuarını bile açmadı. Bana kısa bir bakış atıyor, gerginliği artıyor.

"Bilmiyor muydun?" Luna babasına sorar.

"Hayır, bilmiyordum." Şimdi Maximoff'a bakıyor.

Luna bana geniş gözlü bir bakış gönderiyor, *oh hayır* diyor. Gergin. Belki benim için. Belki kardeşi için. Belki babası için bile.

Ona, içinden çıkamayacağım kadar derin bir çukur olmadığını söylemek istiyorum. Ona da yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı. Karşılaştığımız tüm kötü şansa ve attığım her yanlış adıma rağmen, yine de zirveye çıkacağımızı biliyorum. Başımı suyun üstünde tutan en önemli şey umut. Onu kaybetmekten daha çok korkuyorum.

"Baba," diyor Maximoff yavaşça.

"Sen nereden biliyorsun da ben bilmiyorum?" Lo soruyor.

"Grandpoppy Lo." Ripley gergin havayı keser. "Bir... var mı?" Küçük çocuk kelimeyi duymak için Farrow'a bakar.

"Popsicle," diyor Farrow. "Yol boyunca hep onlardan bahsedip durdu." Luna'ya, "Lily ona hep bir tane veriyor," diye açıklıyor.

Luna'nın hatırlayamadığı bir geçmiş. Döngüde tutulduğu için minnettar görünüyor.

Lo çömelir ve Ripley'e komik bir surat ifadesi takınır. "Buzlu şeker ister misin? Bu soğukta?"

Ripley şiddetle başını sallar. "Lütfen?"

"Tamam, Buz Adam." Ayağa kalkıyor. "Sana bir buzlu şeker alacağız. Sadece *en sevdiğim* torunum olduğun için, ama şşşt." Parmağını dudaklarına götürüyor. "Bu seninle benim aramda bir sır."

Ripley başını sallıyor, sır saklama işini ciddiye alıyor. Çok sevimli ve belki de Bebek Ripley, Lo'nun sivri uçlarını yumuşatmıştır.

Ama Lo küçük çocuğu mutfığa götürmez. Onun yerine Farrow'a "Buzlu dondurmalar buzlukta. Kocanla konuşmam gerek."

Farrow, Maximoff'u savunarak, "Onun bir suçu yok, Lo," diyor.

"Ve ben onu suçlamıyorum," diye karşılık veriyor Lo. "Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Maximoff Farrow'a, "Sorun değil," der. "Çocuklarımızla ilgilen. Ben hemen geliyorum." Her iki omzundan da iki sırt çantası çıkarıyor. Muhtemelen içlerinde çocuk bezi ve mama vardır. Farrow bir sırt çantasını alıyor. Diğer eliyle de yeni doğan bebeklerinin uyuduğu ana kucağını tutuyor.

"Ben bakarım." Yardım etmek için ikinci sırt çantasına uzanıyorum ve bir çıkış yolu arıyorum. *Umarım Luna'yla birlikte.*

"Sen. Kal," diyor Lo.

Benimle konuşuyor.

Bu bir halüsinasyon ya da serap değil.

"Neden?" Şakayı bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Kanepede bile cevap yok. Halı da komik değil.

"Çünkü elçi olduğunuzda böyle olur." Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Ve ben onlar hakkındaki o eski slogana inanmıyorum."

Elçiye zeval olmaz. Pekala, evet. Beni vurmaya hazırlanıyor, gökyüzünden.

Oraya daha önce gitmiştim. Bunu tecrübe ettim.

İçimden bir ses beni tetikte tuttuğunu söylüyor. Beni dünün çöpü gibi dışarı atması gerekebilir diye fazla rahatlamama izin vermiyor.

Görev tamamlandı. Kendimi dinç hissediyorum. Her yöne savrulmaya hazırım.

"Baba," diyor Luna, daha korumacı ama aynı zamanda tedirgin bir şekilde. Ondan bana doğru bakıyor. Babasının benden *ciddi anlamda* nefret ettiğine dair hiçbir anısı yok. Hıyarcıklı vebanın ilk çocuğumun başına gelmesini dilemek gibi bir nefret. Yine de şaka yapıyor çünkü ben hiç çocuk istemedim.

Lo, "Sadece konuşuyoruz," diye onu temin eder.

"Benimle konuşmaya bayılıyor," diyorum başımı eğerek. Sanırım *konuşmak* kelimesindeki aksanıma gülümsüyor.

Lo havasında olmadığını söylerken şaka yapmıyordu. Bana verecek bir cevabı yok. Sivri dilli bir karşılık yok. Özlediğim için garip hissediyorum.

Farrow, Maximoff'u bilinmeyenin çapraz ateşinde bırakmakta tereddüt eder ama elleri doludur. Ripley'i mutfığa götürür. Luna, Maximoff'un ikinci sırt çantasını alır ve Farrow'u takip eder. Onlar gittikten sonra Luna'nın gülümsediğini hayal etmeye çalışıyorum.

Bu bende Lo'nun yüzündeki acı dolu ifadeden çok daha iyi olan sıcak bir his bırakıyor.

"Annen biliyor mu?" Lo mutfak kapısı kapanır kapanmaz oğluna soruyor. Onlar çıtırdayan şöminenin önüne dizilmişler, ben de kanepenin arkasında duruyorum, mobilyalar beni onlardan ayırıyor.

"Rose Teyze ona söylüyor," diyor Maximoff. Lily'nin bu sabah erkenden Kobalt Malikânesi'nde olmasının nedeni bu olmalı. Lily hâlâ koltuk değnekleriyle dolaştığı için yardım etmek amacıyla Hale House'a uğradım. Ama o burada değildi.

Kanepenin arkasına yaslandım. Tek kelime etmeden.

Lo gözlerini kırpmadan duvara bakıyor. Elmacık kemikleri jilet gibi. "Ne yani, son öğrenen ben miyim?"

"Ryke Amca sana söyleyeceğini söyledi-"

"Bana söyleyecekti... ama sadece kendi oğluma söyledikten sonra." Lo telefonunu kaldırır. "Kardeşimden ya da Connor'dan bir çağrı almadım. Neden acaba?" Sesindeki incinmişliği duyuyorum. "Hangisi önce söyledi?"

"Onlarla üçlü bir görüşme yapıyordum-

" "Tanrım," diye irkildi Lo.

"-size yüz yüze söylemek istiyorlar. Ryke Amca yakında burada olacağını söyledi ve ben de o kadar uzun zamandır bilmiyordum. Buraya gelirken öğrendim." Buğulu pencereyi işaret ediyor. Etrafta Noel ağacı yok, şömine şöminesinin üzerinde çelenk yok, girişte asılı ökseotu yok, tatilden beş gün uzakta olduğumuzu gösteren hiçbir şey yok. Dışarıda çatıya dizdiğim ışıklar dışında, Halelerin Noel neşesi için zamanları olmadı.

Ailem Lily'ye saldırıp Luna'yı kaçırdıkları anda onlardan bu tür bir neşeyi çaldı ve aldıkları şeyi geri verebilseydim, verirdim.

Deniyorum.

Deniyorum.

Lo yine uzaklara bakar. "O görüşmeye beni de dahil edebilirlerdi. Tanrım, Rose Lily ve bana birlikte söyleyebilirdi. Onun yerine, ben buradayım." Bir elini yanına vurdu. "*Buradayım* ve bunu bir *korumadan* öğrendim."

Keşke bana Luna'nın erkek arkadaşı deseydi ama sanırım henüz öyle değilim. Luna ve ben "etiketsiz" bir havuzdayız. Burası bulanık görünüyor.

"Üzgünüm baba," diyor Maximoff empatiyle. "Bunu sana Ryke'ın söylemesi gerekiyordu."

Lo sinirlenir. "*Tanrım*, kardeşim için özür dileme. Onu her şeyden çok seviyorum ama bana söylemeden önce sana söylememeliydi."

"Bunun gerçekten ne önemi var ki?" Maximoff sorar.

"Çünkü sen benim *oğlumsun* ve bu ailedeki ağır meseleleri çocuklarımdan önce öğrenmek istediğim için beni affet."

Maximoff gergin bir nefes alır. "Ben çocuk değilim. Yirmi beş yaşındayım-"

"Beş yüz elliye ulaşmış olman umurumda değil. Ben hala senin iki katın yaşındayım ve ben *senin babanım*."

"Sana telefonda söylemek istemedi!" Maximoff bağırıyor, sonra bağırmanın çalmasıyla daha derin bir nefes alıyor. "O seni *önemsiyor*. Herkes seni *önemsiyor* baba ve yaşadığın onca şeyden sonra -annem ve Luna'yla gördüğün ve duyduğun onca şeyden sonra- hayır, sana telefonda söylemek istemedik. *Biz*." Göğsünü işaret ediyor. "Ben de bunun bir parçasıydım, o yüzden Ryke'a, Connor'a, sana değer verdiği için başka kim olursa olsun kızacaksan, beni de o lanet listeye ekleyebilirsin."

Lo uzaklara bakar, gözleri camlaşır. Sözlerini dikkatle seçiyor gibi görünüyor, "Umursadığın için üzgün değilim dostum. Ama ben senin ebeveynim. Bu değişmez çünkü ben... çünkü hayat benim için bazı günler daha zor. Ben *hâlâ* senin babanım ve bu eve geçici bir ebeveyn gibi bakmak senin sorumluluğun değil. Hiçbir zaman olmadı. *Asla da* olmayacak."

"Öyle olacağını sanmıyorum," diyor Maximoff sert bir sesle. "Olacağını hiç düşünmemiştim."

Sesindeki inanç yüksek sesle duyuluyor ve birbirlerinin bakışlarını gerçekten anlamlandıramadığım bir ağırlık ve tarihle tutuyorlar.

Bu muhtemelen tanık olmamam gereken ağır bir an. Geriye doğru birkaç adım atıyorum. Mutfak kapısına bakıyorum. Acaba gizlice girebilir miyim?

Dışarı...?

Lo birkaç kez başını salladı, sonra gözleri bana kaydı. *Kahretsin*. "Asıl üzüldüğüm nokta, yalnızken Greg Calloway'in ölümünü duyabileceğime kimsenin inanmamış olması." dediğinde hareketsiz kalıyorum. Sanki satır aralarını okuyamıyormuşum gibi, Lo bana "Bu *kuru* evde bile olmayan bir şişe Macallan alacağımı düşündüler" diye bilgi veriyor.

Görünüşe göre burada sıkışıp kaldım.

"Böyle bir şey olmadığına kefil olabilirim," diyorum hafifçe. "Bunca zamandır buradaydım." *Garip bir şekilde*.

Lo, ayıklığının en büyük kanıtıymışım gibi bana el sallıyor. Oğluyla konuşuyor. "Bilin diye söylüyorum -ve amcalarınıza da söyleyeceğim- bu beni devirecek bir şey değil. Greg 'Ben boktan bir büyükbabayım' Calloway'in beni kıcımın üstüne koyacağını düşünmeniz çok aşağılayıcı."

Kaşlarım zıplıyor.

Lo duraksamadan devam ediyor. "Elbette, annenle arasını düzelttiğinde ve onu sadece babası olarak gördüğümde onu sevdim. Lil'e iyi davranıyordu. Onu annesinden daha çok seviyordu. Ama Rose ve Connor'ın çocuklarını kayırırken karısının benim çocuklarıma köpek pisliği gibi davranmasına izin vermeye başladığında ondan *nefret ettim*. Onun için görünmez de olabilirdin."

Maximoff nefesinin altında, "Bana her zaman görünür değildi," diyor.

"Bu çabayı göstermek senin sorumluluğunda değildi. Sen *torunsun*. Senin üzerine titrenmesi ve sevilmen gerekirdi ve o senin için ikisini de yapamadı."

Büyükannemi hatırlayarak birkaç kez göz kırpıyorum. Ben yiyecek bir şeyler bulmak için evden çıkarken o koltuğunda sigara içiyor. Saat akşamın sekizi. Bana bakmıyor bile. Kapının kilidini açarken bile.

"Bana kalırsa," diye devam ediyor Lo, "o benim için yıllardır ölü. Büyükannen de öyle. Dökeceğim her gözyaşı mutlak sevinç gözyaşları olacak."

Dudaklarım kalkmaya başladı.

"Tanrım, baba," der Maximoff yüzünü buruşturarak. "Ne?"

"Büyükbaba Calloway'in *ölümünü* kutlayamam. Cobalt'lar için çok şey ifade ediyordu. Janie onu çok severdi ve Sulli her zaman çocukken ona gizlice verdiği çikolatalardan bahsederdi."

Lo uzun bir süre ona bakar. "Tanrım, tam bir Hufflepuff'sın."

Maximoff inliyor.

"Sende annenin kalbi var." "Baba."

"Bu iyi bir şey. Sende kalsın. Benimkini istemezsin. Çok çirkin."

"Değil," diye karşı çıkıyor Maximoff.

"O da aynen böyle söylerdi." Ona gülümsüyor.

Maximoff da gülümsemeye başlar ve ilişkilerinin patlamadığını görmek güzeldir. Gerçek bir çöküş için birkaç düzine nükleer bomba gerekecek gibi görünüyor. Babamı düşünmemeye çalışıyorum. Savaş sonrası ıssız bir arazide inşa ettiğim ilişkiyi.

Maximoff'un Lo'ya sahip olduğu şeye asla sahip olamayacağımı biliyorum.

Var olmayan bir şeyi dilemiyorum, ama sahip olduğumdan daha iyi bir şey umuyorum. Babam temiz. Bu da bir başlangıç sanırım. Kendime bunun kişisel bir seçim olduğunu söyleyebilirim - Sean Donnelly ile yeniden bağlantı kurmak için - ama yine de daha çok zorunluluktan kaynaklanıyor.

Ailemizin, Donnelly'lerin, onları ispiyonladığıma inanmamasını sağlıyor. Babam yüzünden onlara sadık olduğumu düşünüyorlar. Babam çoğunun parmaklıklar ardında olmasının sebebinin ben olduğumu bile bilmiyor.

Sanırım öğrenirse beni öldürür.

LUNA HALE

Kulak misafiri olmayı yüzlerce kez düşündüm ve süpersonik işitme yetisine sahip olmayı da diledim. Ne yazık ki, kulaklarım hala ortalama çeşitlilikte. Sadece midemin endişeli homurtularını duyabiliyorum.

"Sence babam Donnelly'yi kovar mı?" Farrow'a dondurucuda yanmış buzlu şeker kutusunu karıştırırken soruyorum. Ripley için en iyisini bulmaya çalışıyorum.

"Yapmasa iyi olur," diyor Farrow, kapıya koruyucu bir bakış atarak. Farrow'un gerekirse kendini Donnelly'nin önüne atacağını bilmek güven verici. Donnelly'nin babamın ve hatta belki de kardeşimin karşısında durduğunu hayal ediyorum. Bu üzücü bir resim ve kalbim sızlıyor.

Eğer o giderse, ben de onunla giderim. Bu içgüdüyü fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Buzdolabını kapattım. Ripley çocuk masasında sabırla bekliyor, yakınında yatan Arkham ve Orion dikkatini dağıtıyor. Kürklerine uzanıyor.

"Muz sever misin?" Plastik ambalajı soyarak soruyorum.

Ripley başını sallamadan önce beni tereddütle inceliyor. *Aynı olmadığımı görebiliyor mu? Ben o değilim.*

Orijinal Luna hala zihnimde kayıp, ama aynı zamanda günlüğün sayfalarında da var. Bugün onu el yazması formunda buldum. Umut daha da parlıyor. Ayrıca Donnelly'nin Ripley'nin herkesin yanında çekingen davrandığına dair sözlerine tutunmaya çalışıyorum.

Neredeyse iki yaşındaki çocuk buzlu şeker için uzanıyor ve ben de çubuğu onun eline tutuşturuyorum. Sıkıca tutuyor.

Farrow ona "Luna teyzene ne diyorsun?" diye sorar.

"Teşekkürler." Ripley buzlu şekerini yalıyor, sanki en havalı, en iyi teyze benmişim gibi bana bakıyor.

Ben de gülümserim. Tamam, belki de o kadar da ezik bir OG Luna ikamesi değilimdir. Mutfak adasındaki bar taburesine kayıyorum, parlak ciltli günlük önümde duruyor. Bu sayfalarda kendimden çok şey öğrenebilecek olsam da, benim için bir anlam ifade eden ilişkiler kurmaktan asla vazgeçmek istemiyorum.

Ben de Farrow'a "İkimiz Donnelly hakkında çok konuştuk mu?" diye sordum.

Başını öne arkaya eğip düşünüyor. "Çok fazla değil." Kollarını sıvamış, bir dizi dövmeyle ortaya çıkarmış ve küçük Cassidy'yi biberonla beslerken mürekkepli kollarına almış. "Onun hakkındaki düşüncelerinin çoğunu kendine sakladığına dair bir his var içimde."

Günlük elimdeyken bunu duymak o kadar da sinir bozucu değil.

Farrow ekliyor: "Aşırı paylaşımcı biri değildim." Bir parça sakız çiğnerken yüzü geriliyor. "Sana ya da herhangi birine o utanmaz orospu çocuğunu ne kadar sevdiğimi, onun benim ailem olduğunu söyleyebilirdim. Ama buna hiç yaklaşmadım bile."

"Az önce yaptın," diyorum sessizce. Farrow yavaşça nefes alıyor.

Öne doğru eğildim. "Acaba beni onunla birlikte görmekten hoşlanmayacağından mı korktum?"

Kaşları bir halter piercingi ile kalkıyor. "Bu konuda mutsuz olmazdım."

Gülümsemeye başladım. "Gerçekten mi?"

Farrow, "Birlikte bir anlam ifade ediyorsunuz," diyor. "Muhtemelen onunla ilk tanıştığınızdan beri hep bir anlam ifade ettiniz ama ben bunu daha sonraları fark ettim."

Donnelly'yi benden daha iyi tanıyor, belki de *benden* bile daha iyi. "Onu başka kızlarla da gördün, değil mi? Onlar da ona mantıklı geliyor muydu?"

Farrow kaşlarını tekrar çatar. "Hayır."

Hayır iyi bir cevap ama tamamen tatmin edici bir cevap değil. Milyonlarca kelimelik bir açıklama istiyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü onu birlikte gördüğüm kızların çoğu sadece *yatmak* istiyordu. Onu gördün." Başını kapıya doğru salladı. "Eğlenceli bir geceye benziyor. Annenle babana götüreceğin biri gibi değil."

Donnelly'nin sadece yüzeyini görmek benim için çok zor.

Onu hastanede ilk gördüğümde, seksi dağınık dövmelelerinden, ilgi çekici piercinglerinden, yontulmuş kaslarından ve gür kestane saçlarından çok daha fazlasıydı. Bana yaklaşma şekli sevgi doluydu. O şekilde

beni tuttu. Cesurdu. Yanımda kalmak için savaşırdı. Ve manyetik, parlak gülümsemesi her zaman mavi gözlerine dokunuyor gibiydi.

Paul Donnelly'nin çekiciliği üzerine bir tez yazabilirim ama birden aklıma geldi.

"Onu hiç eve götürmedim," diye fark ediyorum. "Denedin," diye karşı çıkıyor Farrow.

Babam onu burada istemedi. Güvenli olana kadar değil, anladığım kadarıyla. Ama şimdi öyle. "O artık burada," diyorum, daha çok kendime. *Lütfen kalmasına izin ver.* Aklım Farrow'un bana anlattıklarıyla dolup taşıyor. "Donnelly pek yavaş gitmediğini ama benimle yavaş gitmeyi denemek istediğini söyledi."

"Öyle mi?" Farrow şişeyi Cassidy'nin küçük dudaklarına dayıyor ama gözleri daha çok benimkilerde. "Bunu istemiyor musun?"

İlk başta hiçbir şey söylemedim. Suçluluk duygusu yüzüme vuruyor, yanaklarımı yakıyor. Ama bırakıyorum, "Hızlı istiyorum. Süper sonik hızda hızlı. Ve belki de ben de onun takıldığı diğer kızlar gibiyim - çünkü ben de Donnelly'yle yatmak istiyorum."

Farrow'un dudakları bir gülümsemeyle gerilir. "Ondan bunu istemeseydin daha rahatsız edici olurdu."

"Yani... belki ona hızlı gitmenin sorun olmadığını söyleyebilirsin? Gaz pedalına bas? Frene basma."

Farrow dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. "Luna-"
"Farrow," diye yalvarıyorum.

"-Senden sekiz yaş büyük. Seks yaptığını hatırlayamazsın. Çok erken olduğunu düşünüyorsa ona bir bok yapmasını söylemiyorum. Donnelly'nin dikkat ettiği tek şey *sensin*."

İnliyorum, alnım tezgâha çarpıyor. "Dikkatli olmayı istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bununla olmaz. Beni yok etmesini istiyorum. En seksi, en ateşli şekilde." Bunu kucağımda söylüyorum ama Farrow'un duyacağı kadar yüksek sesle. Başımı kaldırıyorum.

Farrow sakızını daha yavaş çiğniyor. "Sapkınlıkların her neyse ona söylemelisin, bana değil."

Bunun bir sapkınlık olup olmadığını bile bilmiyorum. Seks ya da ilişkiler konusunda deneyimim yok ve sanırım sorun da bu. Parmaklarımı ısıltılı günlük kapağının üzerinde gezdiriyorum. Orijinal Luna tüm cinsel maceralarını belgelemiş miydi?

"Bu tam olarak nedir?" Farrow soruyor. "Günlüğüm."

Gözleri kapakta, başlık ya da kelime yok. "Bir bok yok mu?"

"Daha bu sabah buldum." Açmaya çekiniyorum, bu yüzden kenara itiyorum ve Cassidy'nin sütünü içmesini izliyorum. Farrow onu beslemek isteyip istemediğini soruyor ve kalbim bebek sarılmaları için heyecanlanıyor. Yumuşak yenidoğan kucağıma geldiğinde, sütü kolayca emebilmesi için biberonu eğiyorum. "Merhaba ufacık tefecik Cassidy," diye fısıldıyorum, saç tutamları mor pamuklu beresinin altına gizlenmiş. Esmer bir kız ama saç rengi Jane'den olduğu kadar Farrow'dan da miras kalmış olabilir.

Gözleri derin, koyu mavi ama yaşlandıkça onların da rengi değişebilir. Belki Farrow'unkilere uyacak şekilde kahverengiye dönüşürler.

İçimde garip, çirkin bir his kıvrılıyor. Ne kadar çok şey *bilmediğimi* fark ediyorum.

Jane'e benzemesini istiyorum. Bu ihtimale karşı dilek tutmaktan nefret ediyorum. "Sorun nedir?" Farrow avuçlarını adanın üzerine koyarak bana soruyor.

Ona bakıyorum. Rahatça hamle yapıyor, bebeğini beslemek bir yana, onu tutmamdan hiç endişe duymuyor. Kalbime bir acı oturuyor. "Hiç yumurtalarımı bağışlamayı teklif ettim mi?"

Farrow şaşırır.

"Yapmadım mı?" Nabzım

hızla atıyor. "Hayır-"

"Neden yapmadım?" Ona hızlıca soruyorum, daha sert nefes alıyorum.

"Ben isterdim ki
için."

Parmaklarını kül rengi saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin." Şöyle bir bakar Maximoff'un bu konuşmada ona yardım edeceğini umuyormuş gibi.

Kaşlarımı çattım. "*Hayır derdin*," diye fark ettim - belki de bu yüzden hiç denemedim. Cevabını biliyordum. "Jane'i seçerdin-"

"Hayır," diye araya giriyor, gözleri d o l u y o r ama duygularının kabarmasını engelliyor. "Teklif etseydin, seni seçmemek daha zor olurdu."

Kaburgalarım ciğerlerimin etrafında sıkıştı. "Acaba beni seçmeyeceğini mi düşündüm, belki de bu yüzden hiç denemedim."

"Belki," diye nefes aldı, "ama Maximoff Jane'le gitmek isterdi."

Acının gelgit dalgası üzerime çökmeden önce anlamaya çalışıyorum. "Nasıl olur?"

"Muhtemelen daha genç olduğun içindir ve haklı olabilir." Farrow bir sakız balonu patlatıyor, sonra tekrar çiğniyor. "Ve aynı zamanda bizim

spermini asla kullanamayabilir. Hale genetiği." Kaşlarını kaldırıp indiriyor. "Bağımlılık."

Oh.

Birkaç kez göz kırpıyorum ve Bebek Ripley'e küçük bir bakış atıyorum. Hâlâ muzlu buzlu şekerin tadını çıkarıyor ve Arkham'a gevezelik ediyor. Tekrar Farrow'a bakıyorum. "O da bağımlıların çocuğu." Zaten soyunda bağımlılık olan bir oğul yetiştiriyorlar.

"İşte bu yüzden ailenin bağımlılık geçmişi umurumda değil." Başını öne eğiyor. "Kardeşin çok fazla düşünüyor. Bence bir gün yola gelecek ama şimdi değil."

Süt şişesini daha yükseğe eğiyorum. Onların bebeğinde kendimi görmek için yarışmıyorum. Kıskançlık bundan kaynaklanmıyor. Daha çok olmak istediğim kız kardeş olmakla ilgili. Tüm kalbimle, tamamen sevdiğim iki insan için bu büyük jesti yapabilecek biri.

O zamanlar şansım vardı ama kullanmadım. Kabul etmediğim için nefret ediyorum. "Belki artık çok geç," diyorum sessizce, "ama eğer daha fazla çocuk sahibi olmayı düşünürseniz, yumurta bağışında bulunmaya hazırım. Yapabilirsem ikinize de yardım etmek isterim."

Farrow birkaç kez başını sallar, duyguları gözlerine geri döner ama daha konuşmadan kapı açılır. Donnelly içeri girer, başka kimse yoktur ve kapıyı yavaşça arkasından kapatır.

Onu görmek bile tüm varlığımın oksijenle, yaşamla dolmasına neden oluyor.

Kan hücrelerime şarkı söylüyor.

Donnelly Farrow'a, "Yeni edindiğim tecrübeye dayanarak söylüyorum," diyor, "eğer bunu düşünüyorsanız, Loren Hale'in kucağına kötü haber bırakmayın. O sana geri fırlatacaktır."

"Dostum, neden ona Greg'in öldüğünü söyledin ki?"

Büyükbabam öldü. Bunu pek düşünmüyordum ama şimdi midem bulanıyor.

"Beni köşeye sıkıştırdı," diye karşı çıkıyor Donnelly, en iyi arkadaşının yanında durarak. "Beni kaçamayacağım pozisyonlara sokmayı sevdiğinden neredeyse eminim. Muhtemelen pek çok şeyden sıyrılabileceğimi bildiği içindir." Beni başını sallayarak ve gülümseyerek onaylıyor, kucağındaki bebeği görünce yumuşayan bir gülümseme.

"Onu beslemek ister misin?" Ona sordum. "Şişenin dörtte biri kaldı."

"Hayır, sorun değil." Yüzü okunmuyor. "Senin yatağında rahat görünüyor.

kollar." Bana bir kez daha gülümsüyor, ben de ona bir gülümseme gönderiyorum.

Ön bahçede birbirimize aşkımızı ilan ettik, ailesi hapiste ve bu yüzden bugün Donnelly ve benim için bir yenilenme gibi geliyor. Sadece bir günlüğü ve onunla bir aylık deneyimleri olan versiyonumla yeni bir başlangıç. Bu yenilik heyecan verici ve sinir bozucu çünkü buradan nereye gideceğimizi kestiremiyorum.

Ama aşağı değil *yukarı* doğru bir yerde olduğunu hissediyorum.

"Aç mısın?" Donnelly buzdolabını açarak soruyor. Önce Farrow'a sorduğunu sanıyorum ama ikisi de cevap için bana bakıyor.

"Yemek yiyebilirim," diyorum gülümsemeye karşı koyarak. Bir erkek arkadaş böyle mi yapardı? Tostuma tereyağı ve jöle sürer mi? Pop-Tart'ımı patlatır mı? Karnımda kelekler uçuşuyor, ta ki *daha önce bir erkek bana kahvaltı hazırladı mı diye düşünene kadar? Bir ilişkiden sonra?*

Donnelly'den başka biriyle birlikte olma fikrinden hoşlanmadığım için irkilmemi bastırıyorum. Kalçalarımın, göğüslerimin üzerinde dolaşan yabancı bir çift eli hayal etmek bile vücudumu kıpır kıpır ediyor. Sanki... bir ihlal gibi, ama derinlerde bir yerde o rastgele adamları seçmişken neden *ihlal* gibi hissettirsin ki? Bu bir seçimdi.

Orijinal Luna'nın seçimi, ama o benim.

Bunu biliyorum.

Donnelly buzdolabının içindekileri inceliyor, sonra Farrow'a bakıyor. "Sence Lo biraz yumurta kırmamın sakıncası var mı?"

"Kesinlikle bir şey söyleyecektir."

"Ve ben de kesinlikle daha şirin bir şey söyleyeceğim." Donnelly sırtıyor ve Farrow gözlerini deviriyor, Donnelly ise sadece gülüyor. Bir karton yumurta, bir torba rendelenmiş kaşar peyniri ve bir paket kalın kesilmiş domuz pastırması çıkarır.

Cassidy biberonunu bitirdi ve tam mızızlanırken Farrow onu kollarına aldı. Kız onun güçlü kucağında sakinleşiyor, sonra çantasından bir gaz çıkarma bezi buluyor ve onu omzuna yatırıp sırtını sıvazlıyor. Doğuştan yetenekli ama bu aynı zamanda ikinci doğumu, hatırlıyorum.

Sanırım birisi bana Bebek Ripley'in Farrow ve Maximoff'un hayatına yeni doğan aşamasına yakın bir zamanda girdiğini söylemişti.

"Babam ve Moffy'nin nesi var?" Xander aniden mutfığa giriyor, saçları yataktan savrulmuş. Newfie cinsi yavrusu Erebor, çocuk masasının yanında benimkine katılıyor ve Bebek Ripley'nin üçüncü bir köpeğin girişiyle kıkırdadığını duyuyorum. "Tuhaf davranıyorlar." Yanımdaki tabureye kayıyor. "Sanki ben aşağı indiğimde konuşmayı tamamen kestiler."

Farrow ve Donnelly hızlıca bakiştılar, belki de bu haberi küçük kardeşime nasıl syleyeceklerinden emin değillerdi. Ben sadece devam ettim ve söyledim, "Büyükbaba Calloway vefat etti. Yeni duyduk."

Xander alnını ovuşturuyor, yüzü geriliyor, ama benim gibi o da pek etkilenmiş değil. "Annem için çok kötü."

"Ona o kadar yakın değil miydin?" Donnelly soruyor ama bana da sorduğunu hissediyorum. Gözleri benimkilere kayıyor.

"Pek sayılmaz." Xander öne doğru eğildi, dirseklerini tezgâha dayadı. "Nedir bu?" Gnlğm işaret ediyor, ben de açıklamak üzereyim.

"Kimin öldüğünü duydu mu?" Kinney elinde bir telefonla mutfağa girdi. zerinde sadece ekose pijama altları olan Xander'ın aksine, on altı yaşındaki kız kardeşim tüm yüzünü kaplayan gotik bir makyaj, balıkçı yaka kazak ve siyah bir tulum giyiyor.

"Yaptın mı?" Ona sordum.

"Audrey az önce söyledi." Kinney kollarını kavuşturarak ocağın başındaki kişiye odaklanır. "Onun burada ne işi var?" Donnelly'ye kendi bölgesine tecavüz eden bir düşman gibi bakıyor. Hatta Newfie'si topuklarının dibinde kısık bir hırıltı bile çıkarıyor.

"Kahvaltı hazırlıyorum," diyor Donnelly, yumurta kabuklarını pe atarken. "Biraz ister misin?"

"Seni kim davet etti?" Kinney havlıyor. "Ben davet ettim," diyor Farrow benden önce. Kinney inanmıyor.

Xander ona, "O iyi biri Kin," der. "Sakin ol."

Kinney ellerini havaya kaldırır. "Onun ailesi bizimkini neredeyse yok etmemiş gibi mi davranacağız? Anneme ve Luna'ya *zarar* verdiler. Bunu umursayan tek kişi ben miyim?" Mutfaktaki hava vakumlanıyor. Kalbimin hızlı *arpışını* duyabiliyorum.

Donnelly donmuş durumda.

"Onu burada istiyorum," diyorum kız kardeşime.

Kinney ona ters ters bakarak, "Ama ben bilmiyorum," dedi. "Sen o berbat ailene dönüp bir daha asla ama *asla* kız kardeşime zarar vermeyeceklerinden emin olana kadar olmaz." Gözlerindeki acı alevleniyor ve kaırıldığım gece ne kadar perişan olduğunu neredeyse görebiliyorum.

Donnelly'nin midesi bulanmış gibi görünüyor ve onu Kinney'den, bu durumdan tamamen uzaklaştırmak için içimde bir dürtü var.

Farrow araya girer, "Kinney, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Tam olarak ne olduğunu biliyorum," diye karşılık verir.

"*Yeterince şey yaptı.*" Bu Farrow değil. Babam. Kapıda duruyor, Moffy de yanında ve Kinney'e "Yabaları bırakın" diyor.

"*Baba.*"

Babam o kadar sert bir şekilde, "*Yeterince şey yaptı,*" diyor ki Kinney ani gözyaşlarını tutamıyor ve en büyük kardeşimizi iterek mutfaktan dışarı fırlıyor.

"Kinney," diye sesleniyor Moffy arkasından. Merdivenlerden yukarı doğru ağır ayak seslerini duyuyorum ve köpeği Salem de peşinden koşuyor.

Suçluluk duygusu babamın gözlerini sıkıyor. "Gidip onunla konuşabilir misin, oğlum?" Xander'a soruyor. Xander başını sallayarak küçük kız kardeşimizi kontrol etmeye gidiyor. Ben de peşinden koşmayı düşünüyorum ama Donnelly'ye onun için burada olduğumu göstermek istiyorum. Kalbimin ona bağlı parçaları galip geliyor ve kardeşlik suçluluğunu susuz bir hap gibi yutuyorum.

Boğazıma bir yumru oturdu ama biraz rahatlama onu yatıştırdı. Az önce babamın Donnelly'yi şiddetle savunduğuna tanık oldum ve *babamın onu sevdiğine dair* kanıtları sıraladım.

"Kilerimi mi yağmalıyorsun?" diye sorar Donnelly'ye başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. *Uh-oh.* "Devam et. Yumurtalara, bayat Froot Loops'lara, kesilmiş süte buyurun. İyi şeyleri unutma. Fare zehiri, en üst rafta." Yarı gülümsedi. *Fare zehri* mi? Ağzım açık kaldı.

Donnelly sırtıyor. "En sevdiğin yemeği benimle paylaştığın için minnettarım, Hale Baba."

"Luna'nın babası," diye düzeltiyor, sonra da bana başını sallıyor, sanki Dünya gezegenindeki en gıcık tipe aşık olmayı seçmişim gibi. Tam tersine, Donnelly şu ana kadar tanıştığım en büyüleyici dünyalı.

Kimsenin onu alt edebileceğini sanmıyorum.

Donnelly ona "Kızınıza yemek yapıyorum" der. "Tamam mı?"

Babam yine kuru bir gülümseme takınıyor. "Ancak bunu yaparken benim her hareketimden korkarsan."

"Baba," diyorum kocaman açılmış gözlerle.

"Ne? O *benim* evimde. Ben senin babanım." Bir poşet simit açıyor ve bir tanesini tost makinesine atıyor. "Çıktığın hiçbir erkek buradayken kendini rahat hissetmemeli. Yanlış bir hareket yaparlarsa, onları çirkin kamyonetlerinde hıçkır hıçkır *ağlatacağımı* ve testislerinin sokağın yarısına kadar yuvarlanıp ait oldukları kanalizasyona gideceğini bilmeleri gerekir."

Donnelly cızırdayan yumurtalara bakar. "Benim kamyonetim yok, Luna'nın babası."

"Seni bir tanesine koyacağım."

"Şimdi de bana araba mı alıyorsun?"

Farrow bir kahkaha patlatıyor, bu da beni gülümsetiyor, özellikle de Bebek Ripley kıkırdarken ve babam bile dudaklarının yükselişini gizleyemezken.

Babam bana "Geceyi burada mı geçireceksin?" diye sordu.

Donnelly'ye günlüğü göstermek için aceleyle çocukluğumun geçtiği eve gitmiştim ve sonrasında ne yapacağımı pek düşünmemiştim. İlk düşüncem: *Donnelly neredeyse ben de orada olmak istiyorum.* Ama bu soruyla bağlantılı olarak ona dikkat çekmekten bile çekiniyorum.

Çok takıntılı. Çok bağlı, diye düşünecek. O zaman bu gece bizi ayırabilir.

"I..." Cevap vermeye başlıyorum ama kapı tekrar açılıyor.

Bu sefer annem ortaya çıkıyor, yanakları al al olmuş ve koltuk değnekleriyle topallayarak. Kızarmış gözleri anında babamı buluyor. "Lo, ben-"

"Sorun yok Lil." Göz açıp kapayınca kadar çarpışır, adamın kolları kızın iri gövdesine dolanmıştır. Onunla sessizce konuşur ve hem Farrow hem de Donnelly *kaybın için üzgün olduklarını* söylerler, *Lily*.

Gözlerinin kenarlarını siliyor. "Beklenmedik bir şeydi... Kimse bunun olacağını tahmin etmemişti..." Moffy anneme sarılmak için pastırmayı bıraktı. Ben de ona sarılmak için bar taburesinden atladım. Bize nasıl olduğumuzu sordu.

"İyi," diye cevaplıyor

Moffy. "Tamam," diye

başımı sallıyorum.

"Bu çok iyi." Sesi biraz titriyor ama nefes alıyor. "Pardon, ne diyordun Luna? Ben içeri girmeden önce mi? Sözüğü kestim."

"Babam sadece geceyi burada geçirip geçirmeyeceğimi sordu," dedim.

Annem yeniden şişirilmiş bir helyum balonu gibi canlanır. "Evet, gelmelisin. Farrow, Moffy ve bebekler zaten kalıyorlar. Hep birlikte olacağız. Ne güzel olur, değil mi?" Babama hayal edebileceği en sıcak resimmiş gibi gülümsüyor. Tüm çocukları tatil ışıklarıyla aydınlatılmış bir çatı altında.

Donnelly de resimde yoksa bu benim için o kadar da rahatlatıcı değil. Ona bakma dürtüsü artık karşı konulamayacak kadar güçlü. Tavadaki çırpılmış yumurtaları spatulayla itip kakarken yarı dönük bir şekilde bana bakıyor.

Benim hissettiğim kadar asık suratlı mı görünüyor?
Aileme dönüyorum. "Donnelly kalabilir mi?" diye soruyorum.

Annem "Evet" dediği anda babam da "Hayır" der. Başları birbirine çarpıyor. "Lily."

"Lo," diye karşı çıkıyor. "Yirmi bir yaşında."

Yüzünün en keskin hatları seğıriyor gibi. Ama doğrudan Donnelly'ye bakıyor. "Sen kal, misafir odasında olacaksın. Çimler bir ömür yetecek kadar *öpüşme* gördü."

Annem şaşkın bir yüz ifadesi takındı.

"*Onlardan*," diye açıklıyor babam. "Bu ev *öpüşmemize* bayılıyor, aşkım." Şakacı *öpücüklerle* annemin boynuna sokuluyor ve annem kızarak ona daha sıkı sarılıyor.

Onlar kendi dünyalarındayken benim ciğerlerim daha derin bir nefesle genişledi bile. Özellikle de Donnelly'nin ortaya çıkan sırtışını görünce. Bir kase çırpılmış yumurtayı bana uzatıyor. "Misafir odasındaki yatak nasıl?" diye soruyor bana sessizce, adaya yaslanarak.

Kalbim pıt pıt atıyor. Geceyi geçirme davetini kabul ediyor. Çatalı ondan alıyorum. "Hiç denemedim," diye itiraf ediyorum ve eğer gözlerim "*Seninle istiyorum*," diyorsa, içtenlikle onları okuyabilmesini umuyorum.

PAUL DONNELLY

"EVİMİN KURALLARI. Benim çatım altında seks yok. Bunu çiğnemeyin," diye uyarıyor Lo soğuk bir bakışla. Göğsüme bir yatak yastığı itiyor. Daha sert olamazdı.

"Kuru ev," diyorum. "Anladım."

Hiç eğlenmiyor. Bu gece komik kemiğini gıdıklamıyorum, *onu da anladım*. "Aletin ıslanmasını mı istiyorsun?" diye soruyor. "Kızımı düşünme bile. Seni içinde boğacağım buz gibi havuzu düşün. Hemen dışarıda." Arka bahçeye bakan pencereyi işaret ediyor ve sonra yarı gülümsüyor. "İyi geceler Paul." Omzuma vurup beni misafir odasında yalnız bırakıyor.

Şimdi kraliçe yatakta uzanıyorum, kabarık beyaz yorganın altında sürünmüyorum bile ve yüzme becerilerimi düşünüyorum. Sanırım suyun üstünde kalabilirim.

İlk düşüncem bu olmamalıydı. Muhtemelen şöyle düşünmeliyim, *Luna'yı becerme*. Babasının ev kurallarından daha fazla sebepten dolayı.

Ama onun odasına gizlice girmeyi planlamıyorum. Cazip olan koridorun sonunda ve oraya girmemek için yeterince kontrolüm var. *İçeri kaymak*. Evet, bu sadece onun amını hayal etmeme neden oluyor ve aklım onun yumuşak vücuduna, teninin sarhoş edici çiçek kokusuna, saçlarına ve ellerimi kalçalarından aşağı indirip uyluklarını kavradığımda çıkardığı lanet seslere dolanıyor.

Nefesim daralıyor. "Siktir." Avuç içlerimin topuklarını gözlerime gömüyorum. "Az önce biri *öldü*, Paul." Kendi adımları kendi ağzımdan duymak bile içimi burkuyor, neden kullandığımı bile bilmiyorum. Lo söyledikçe, bu ismi kendimle daha fazla ilişkilendiriyorum. Çok garip hissettiriyor.

Ellerimi bırakıyorum. Luna'nın kukusu rüya görmek için kötü bir şey bile değil. Geçmişteki rahatsız edici olayların hasta bir pikabına takılmış olabilirim. Kaçırılma, sıra ev gibi. Ailem. Babam. *Annem*. Lanet olsun.

Yüzüm allak bullak oldu. Evet, Luna Hale'in muhteşem doğaüstü derinliklerine inmeyi tercih ederdim. Tartışmasız.

Aletimi, giydiğim siyah ipli pantolona doğru avuçluyorum. Altını Farrow'dan ödünç almıştım. İç çamaşırı giymediğim için, şişmiş başımın dış hatlarını ve sikimdeki piercingleri kolayca hissediyorum. Luna'yı duvara yaslanmış hayal ediyorum. Vücudum onu oraya sabitliyor.

Başka kimse onu göremez. Başka kimse ona dokunamaz.

Sadece ben.

Görsel, sertleşmiş boyumdan aşağı sıcak bir vuruş. Kaslarım esniyor ve kendimi bir kez daha pompalıyorum.

Ani ölüm Luna için bir ihtiyacı gölgelemiyor ve muhtemelen Greg'i çok iyi tanımadığım içindir. Hale'ler yas tutuyor olsaydı kendimi daha duyarsız bir hıyar gibi hissederdim ama sadece Lily gerçekten etkilenmiş görünüyor.

Bugünün çoğunu çatıda, kalan çok renkli ışıkları dizerek geçirdim. Hale Evi artık neşeli ve parlak görünüyor ve Xander'ın önceden ışıklandırılmış Noel ağacını asmasına bile yardım ettim.

Ama Luna ile bir dakika bile yalnız kalamadım. Lo'nun bundan emin olduğunu hissettim. Küflü tavan arasında bir kutu süs eşyası ararken arkamda duruyordu. Onu çamaşır odasına kaçırmaya çalıştığımda köşede duruyordu.

Luna'nın terapistinin onu bu işe bulaştırdığına inanmamaya çalıştım. Ancak Lo beni kenara çekti ve *travma* nedeniyle kızına karşı dikkatli olmam gerektiğini ima etti. Bana yaptığı ilk uyarı değil. Son uyarısı olacağından da şüpheliyim.

Onun yaşadıklarını unutmuş değilim. Benim yaşadıklarımı. Duvarı delmek istememe neden olan şeylere odaklanmaktansa, beni iyi hissettiren şeylere odaklanmayı tercih ederim.

Sefalet, içinde uyumaktan hoşlandığım bir yatak değil ve bir süredir ondan uzakta olmak da sefil bir hal aldı. Bunu ben de biliyorum, bu yüzden kapıya bakıp duruyorum.

Koridorun sonunda.

Omzumdaki iki boynuzlu şeytanla çok iyi dostum ve normalde bu dürtülerime boyun eğdim (hayat çok kısa ve hepsi bu) ama ona bu şekilde baskı yapmıyorum. O zihinsel olarak *bakire*.

Sıkı bir nefes aldım. Eskiz defterim olmadan, misafir odasının çoğunlukla boş olan şifonyerinde bulduğum post-it'lere çiziyordum. İğrenç bir kar-uzaylısının taslağını çiziyorum, Lo ile yaptığım konuşma tekrar beynime çarptığında yarıda duruyorum.

Sonunda Farrow'a mesaj attım.

Burada Maximoff'la kaldığında Lo sana "çatım altında seks yok" ev kuralından bahsetti mi?

Gönder tuşuna bastım. Şehir evi yandığında Hale House'da yaşıyorlardı ve henüz evlenmemişlerdi.

Bir dakika kadar sonra cevap veriyor.

FARROW

Hayır. O konuşmayı yapmadım.
Aldın mı?

Hemen hemen. Yine üçüncü dereceden ceza aldım. Sanırım sikimden gerçekten nefret ediyor.

Cevap yazıyorum. Gözlerim, Lily ve Lo'nun Cyclops'a ve belki de Rogue'a olan hayranlıklarının bir tapınağı olan siyah çerçeveli X-Men film posterlerinde geziniyor... ve filmleri izleyene kadar kesin olarak mavi bir timsah olduğunu söyleyeceğim o şekil değiştiren piliç.

Gönderiyorum:

Sence burada kamera var mıdır? Dadı kamerası gibi mi?

FARROW

Onun için hiçbir şey yapmazdım, dostum. Sadece odayı süpür.

Tam da bunu yapmak üzereydim, ama daha kaslarımı bile oynatmadan kapı gıcırdayarak açıldı. Kendimi Loren Hale Petty Special'ın bir başka turuna hazırlıyorum, ki bunu sadece en büyük kızını becermek isteyen erkeklere ayırıyor gibi görünüyor.

Ona karşı olmak istediğim tek şey bu değil. Evet, onu becermek istiyorum ama Lo'nun bana bir şekilde farklı davranması gerekmez mi? Konuşma tarzına bakılırsa, beni Luna'yla çıkma ihtimali olan *tüm* erkeklerle aynı kefeye koyuyor, sanki varış noktası değil de yoldaki bir kilometre işaretiymişim gibi.

Sen özel değilsin Paul.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama Luna kafasını odaya sokar sokmaz çenemdeki ağrı azalıyor. *Bu o. Gülümsememin yükseldiğini hissediyorum.*

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

"Sadece gizli şifreyi biliyorsan," diye takılıyorum.

"Unuttum mu?" O kadar sessiz konuşuyor ki duymam gerekip gerekmediğini sorguluyorum.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır. Unutmadın." Onun hatırlayamayacağı şakalar yapmayacağım. "Sana bir ipucu vereyim." Öne doğru eğilip kollarımı bükülmüş dizlerime asıyorum. "Gezegenimdeki en iyi beş yer arasında."

Luna henüz odaya tam olarak girmedir. Sadece onun sevimli yuvarlak yüzünü görüyorum. Kehribar rengi gözleri beni yavaş ve titiz hareketlerle süzüyor. Sanki gelecekteki hafızası için yüzeyimi ve derinliğimi kazıyormuş gibi.

"Kolların," diyor.

Ağzımda bir gülümseme daha beliriyor. "*Benim* ilk beşim," diye açıklıyorum. "Senin değil."

Luna şakağını kapının pervazına dayayarak, "Kollarınız muhtemelen pek çok insan için bulunulabilecek en iyi yer," diyor. Ona bakıyorum, bakışları benimkinin derinliklerine iniyor ve bu yoğunluk bedenimde güçlü bir his uyandırıyor.

Değerime Luna'nın inandığı gibi inanan biri hiç olmamıştı ve bana eskiden olduğu gibi dipsiz bir sevgiyle bakıyor. *Kendine gel.* Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. *O geceyi düşünme.*

Onu kontrol ediyorum. "Sadece kollarımın senin için en iyi yer olmasını önemsiyorum."

Büyüyen gülümsemesi dudaklarımın daha da kıvrılmasına neden oluyor. "Başka bir ipucu ister misin?" diye soruyorum.

"Uh-uh," diye başını sallar Luna. "Dünyada senin için harika bir yer... olabilir..." Derin derin düşünüyor, aklı muhtemelen hastanede uyandığından beri yaptığımız tüm konuşmalarda dolaşıyor. "...Wawa?"

"Kazanan kazanır, jambonlu sandviç yemeği." İki parmağımla onu işaret ediyorum. "İçeri gel, uzay bebeği."

Yüzünü kapı çerçevesinden sıyrıp içeri girdiğinde kıyafetine dikkat kesiliyorum. Siyah bol bir eşofman altı, bel bandı kıvrılmış ve kireç yeşili bir atlet, ama beynimde alarm zillerini çaldıran spor ayakkabıları, elinde sımsıkı tuttuğu sweatshirt'ü ve omzundaki sırt çantası.

Çünkü odama dalıp beni yemeye çalışmıyor. O söylemeden önce bunun başka bir şey olduğunu biliyorum.

"Benimle gizlice dışarı çıkmak ister misin?" Bakışlarımı inceliyor ve cevap vermem çok uzun sürüyor çünkü hızlıca ekliyor, "Yetişkin olduğum için buna gizlice *çıkma*k denebilir mi bilmiyorum bile... ve burada yaşamıyorum ama gizlice çıkmak gibi hissettiriyor sanırım."

Tükenmez kalemı parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Korumalarını davet etmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, ben... ben aslında yalnız gitmeyi düşünüyordum. Onlar olmadan ve..."

"Ben mi?"

Kızarıklık boynuna doğru yükseliyor ve ben kaskatı kesilmemeye çalışıyorum ama eklemelerim hiç de düzgün çalışmıyor.

"Evet, ama sonra seninle çıkmayı tercih ettiğimi fark ettim. Bu yüzden, bu pitstop." *Benimle çıkmayı tercih ederdi.* Luna ile amnezi öncesi yaptığım bir konuşmayı hatırlayarak kafamda bir mil dönüyor. Bana parçası olmadığım bir geçmişten bahsetmişti. Gizlice dışarı çıktığı. Korumasını atlattığı. Yanında arkadaşı ya da ailesi olmadan gece geç saatlerde şehir merkezini keşfettiğini.

Bu sefer farklı.

Bu sefer her şeyi benimle yapmak istiyor. Ve bilinçaltında hayatındaki olayları tekrar oynattığının ama beni de bunlara dahil ettiğinin farkında değil. Ona nasıl söyleyebilirim ki? Söylemem mi gerekiyor? *İyileşmesini mahvetme.*

Kalemı kulağımın arkasına kaydırmamı ve yataktan kalkmamı izliyor. "Bu *evet mi demek?* Geliyor musun?"

Ona gülümsüyorum. "Burada tek başına takılmaktan iyidir." Kot pantolonumu yerden kapıyorum. "Ayrıca, mavi timsah hatun bana bakmaktan vazgeçmiyor."

Luna X-Men: Days of Future Past posterini görüyor. "Mystique yoğun bir fasulye."

"Sanırım sarı gözleri ruhuma nüfuz etmeye çalışıyor." Kahverengi deri koltuğun kolçağından Scorpions tişörtümü alıyorum, sonra minderin üzerinde boxer-şortumu buluyorum.

"Bu durumda, o mutant düşmanıdır. Benim gözetimim altında Donnelly'ye girilmesine izin verilmeyecek." Kollarını X şeklinde kavuşturuyor, tişörtü omzunun üzerinden sarkıyor.

"Benim adıma onunla savaşıyor mısın?"

Sırıyorum. "Ölümüne."

"Bensiz ölmek yok, Hale," diyorum ciddiyetle ve o sevimli dalgın ifadesiyle odanın içinde nasıl hareket ettiğimi gözlemlerken daha da geniş sırtıyorum. Luna her zaman anlayışlı ve kavrayışlı biriydi ama hafızasını kaybettiğinden beri içindeki yazar beyni on katına çıktı.

Kurgu yaratmak için kullandığı tüm araçları, hayatının gizemlerini çözmek için kullanıyor. Cevapları bulma konusunda kendine karşı sert davrandı ama bence çoğu kişiden daha iyi başa çıktı. Yine de günlüğü olmasına sevindim. Onu hayal kırıklığına uğratan şeylerin çoğuna çare olacak gibi görünüyor.

Pantolonumun lastiğini parmakladığımı gördü. "Seni aşağıda bekleyebilirim..."

"Acelen mi var?" İpli külotumu indiriyorum. Çırlçıplak ve utanmadan boxer-şortuma adım atarken Luna'ya gülümsüyorum. Dudakları aralanmış, yanakları pembeleşmiş ve varlığını iliklerine kadar hissetmekten başka nasıl baktığını tarif etmenin başka bir yolu yok. Sadece aletimi ya da dövmelemlerimi değil, giyinirkenki rahatlığımı da.

"Artık değil," diye mırıldandı. "Sen tuhaf bir insansın, biliyorsun."

"Bilmiyorum," diye kelimeleri daha net telaffuz ediyorum ve kotumun düğmelerini ilikliyorum. "Bir de bana sor."

İşte o zaman boynundaki yeşil kyber kristalini, bu sabah ona hediye ettiğim kolyeyi sıkıyor. Ben hâlâ mavi olanını takıyorum, zinciri tenime daha soğuk geliyor. "Buraya gelip seni benimle gizlice çıkmaya ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. "Ya da en azından korumalarım olmadan gitmem için izin vermen için seni ikna etmem gerekecekti. Bekle, onları çağırıyoruz, değil mi?"

Frog ve Quinn'e kesinlikle mesaj atmalıyım, belki de nerede olduğumuzu gizlice takip etmelerini sağlamalıyım. Ama bu Luna'ya yalan söylememi gerektirir ve ben bunu yapmayacağım. Onlara ne kadar ihtiyacı olduğunu açık açık söyleyebilirim ama şu anda sadece bana ihtiyacı olmasını istiyorum.

Ona bakabilirim.

Sadece bir gece.

Kimsenin bilmesine gerek yok.

Scorpions tişörtümü başımın üzerine çekerek, "Planlamıyordum," diyorum.

"Tamam, güzel," diye başını sallıyor, daha çok kendi kendine, sonra kyber kristali tutuşunu bırakıyor. "Sanırım bunun bu kadar kolay olmasını takdir ediyorum. Yani... teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Cüzdanımı cebime atıp ona yaklaşıyorum. "Ben de en az senin kadar istiyorum."

Luna bakışlarına daha sıkı yapışıyor ve ondan yayılan keskin hanımeli kokusunu bir ciğer dolusu içime çekiyorum. Etrafımda zehirli bir şekilde dönüyor ve cidden gitmemiz gerekiyor yoksa onu duvara, yatağa, sıcaklığını üzerimde hissedebileceğim bir yüzeye iteceğim.

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" Soruyorum, boğazım bastırılmış uyarılmayla boğuk, ama temizliyorum

o.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, hâlâ kızarmış.

"Um...aslında, ben

emin değildim." Burnunu kırıştırıyor. "Burada arabam yok ve aileminkini alırsam garajı duyacaklar. Yani geriye araç paylaşımı mı kalıyor?"

Güvenlik açısından Uber'e binmek iyi bir plan ama arabada fazla konuşamayız. Onunla daha fazla yalnız kalmak istediğim için beni dava et. "Bir fikrim var." Koridoru işaret ediyorum. "Ön kapıdan çık."

Sessizce misafir odasından çıkıyoruz ve parmak uçlarımızda merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyoruz. Aralık soğuğu yüzümüze vurur vurmaz Luna kazağını başından çekip çıkarıyor. "Cekete ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyor.

Hava soğuk ama hayatta kalacağım. "Soğuk beni rahatsız etmiyor. Bu taraftan." Başımı araba yoluna doğru sallıyorum ve kaldırıma ulaştığımızda, mahallede sadece bir sokak ötede bulunan Triple Shield'a ait iki konağa doğru yürüdüğümüzü ona bildiriyorum. "Bende bir güvenlik aracının anahtarları var."

"Müşteriniz olmasam bile bunu almaya izniniz var mı?" Luna merak ediyor. Müşterim olmadığından değil. Güvenlik için Triple Shield'e değil Kitsuwon Securities'e ödeme yapıyor, bu yüzden yeni patronum onun için Epsilon kaynaklarını kullanmamdan hoşlanmayacaktır. Hâlâ Omega olsaydım sorun olmazdı.

"Pek sayılmaz, ama söylemezsen ben de söylemem."

"Sırların benimle her zaman güvende," diyor usulca. "Ama üç yılını unuttuğum için belki de fazla iyi."

"Hayır, bu seni etraftaki en iyi sır tutucu yapıyor." Kolumu ince omuzlarına dolayarak ona daha sıkı sarılıyorum ve Luna biz yürürken ağırlığını yanıma yaslıyor. Gecenin karanlığında ve sessizliğinde onunla birlikte olmak doğal geliyor.

Sözleşmemi çoktan imzaladım, yani *bugün* resmen Epsilon'um, bu yüzden bana bu parlak araba anahtarları verildi. Ama SFE'nin Range Rover'lar konusunda analist olduğunu bilecek kadar uzun süredir

korumayım. SFE derken *O'Malley'i* kastediyorum.

İçimdeki garip ve karanlık bir parça bu bezelye büyüklüğündeki intikamdan zevk alıyor.

Bebeğini Luna'mla gezintiye çıkardığım yer.

Neyse, siktir et onu.

Range Rover kaldırıma park edildi ve SUV'un içine girdiğimizde Luna'yı ve soğuk siyah deri iç mekânı ısıtmak için ısıtıcıları çalıştırıyorum, ardından navigasyon ekranından GPS'i açıyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Telefonunu çıkardı. "Burayı düşünüyordum. Hiç gitmedim ama ilginç görünüyor." Bana ekranını gösterdi; yerel bir barın Yelp incelemesi.

Thirsty Goose.

Kıpırdamadan duruyorum, boğucu bir saniye boyunca gözümü kırpmıyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, sonra yorumları tekrar okuyor. "Boktan bir yer falan mı? O kadar çok resim yoktu."

"Boktan değil. Havalı bir bar. Her zaman bedava tuzlu fındıkları var ve genellikle doksanların rock'ını çalıyorlar." Direksiyonu gevşekçe kavriyorum, sonra mahalleden çıkarken daha sıkı kavriyorum. "Ama oraya daha önce de gitmiştin."

Sanki onun için gökyüzünden kayan bir yıldız koparmışım gibi koltuğunda yükseliyor. "Oraya ne zaman gittik?"

Kaslarıma kramp girdi. "Birlikte gitmedik."

Luna tekrar yere çöktü. "Yapmadık mı?" Kaşları sanki o kayıp anıyla boğuşmaya çalışıyormuş gibi çatılıyor. "Yalnız mı gittim?"

Başımı salladım. "Bana sadece bundan bahsettin."

Koltuğa yaslanıyor, sonra bir dakikalık sessizlikten sonra bana bakıyor. "Bu benim en sevdiğim zaman çizgisi - senin benimle birlikte var olduğun."

Göğsüm kabarıyor ve ona bakmaya çalışıyorum ama camdan dışarı eğilip kapıdaki güvenlik kodunu girmem gerekiyor. Tekrar içeri girip gaza bastığımda uzanıp elini tutuyorum.

Yaşadığımız acılara, ailemle birlikte katlanmak zorunda kaldığı onca şeye rağmen, onun gülümsemesini, kızarmasını gördüğüm ve kahkahasının parlaklığını duyduğum zaman dilimi en sevdiğim ve her zaman da öyle kalacak.

Sadece işi berbat etmediğimden emin olmalıyım.

LUNA HALE

Kozmik, doğaüstü bir olay. Donnelly ile aramda olanları başka nasıl anlatabilirim? Orijinal Luna gizlice Thirsty Goose'a giderdi ve ben de bilmeden aynısını yapmaya çalıştım ama senaryoyu yeniden yazdım ve erkek arkadaşını da dahil ettim... şey, erkek arkadaşı değildi.

O da tam olarak *benim* değil, ama onun olmak zorundaydı. Ve bu onun da benim olma yolunda ilerlediği anlamına gelmiyor mu? Hayatımın ve onun hayatının bu bükülmüş iplerini çözdükçe şakağım tiz bir baş ağrısının başlangıcında zonkluyor.

Artık çok fazla konsantre olmamaya çalışıyorum. *Hissetmek* düşünmekten daha iyidir. Range Rover otoyolda hızla ilerlerken midemde daha neşeli duygular uçuşuyor. Thirsty Goose'a gidiyoruz. Gece yarısını geçti. Bizden başka herkesin bilmediği bir yolculuğa.

Hastaneden beri ilk kez kendimi on sekiz yaşından çok yirmi bir yaşına yakın hissediyorum. Sanki hayatım güvenlik parametreleri, paparazziler ve aşırı korumacı ebeveynler tarafından tanımlanmıyor. Sanki istediğim kişiyle istediğimi yapmakta özgürmüşüm gibi.

Gülümsemem onu yumuşatıyor ama o göremeyecek kadar araba sürmeye odaklanmış durumda.

Şerit değiştiriyor. "Ölü dede olayıyla nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyor. "Yakın mıydınız?"

"Büyükanнем ve büyükbabam hakkında hiç konuşmadık mı?" Ben sordum.

"Pek sayılmaz." Önce bana, sonra da yola hızlı bir bakış attı. "Şimdi onlar hakkında konuşmak ister misin?" Sanırım istediğimi umuyor, ama bana ciddi konulardan uzaklaşmam için bir manivela vererek nazik davranıyor.

Artık duvarlarla çevrili, korunan bir kale olmak için can atmıyorum - ve

kesinlikle onunla değil. Sweatshirt'ümün kollarını avuçlarımın içine alıyorum.

"Onlara yakın değildim. Büyükbabam *selam verir* ve tipik soruları sorardı: *Okul nasıl gidiyor? Hangi dersi seviyorsun?* O civarda biterdi." Omuz silktim. "Bizden her zaman emin değil gibiydi."

Donnelly kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?"

Farların aydınlatdığı yola bakıyorum. "Eliot, Tom ve diğer Cobalt'ların yanında nasıl canlandığını gördüm. Sanki onların gelecekleri parlayan korlar gibiydi, ateşlenecek, parlak bir şekilde yanabilecek bir şey." Gözlerimi kırpıştırıp kucağıma bakıyorum. "Ama ben ve kardeşlerimle yollarımız dokunmak için bile çok karanlıktı sanki." Ona bakıyorum.

Bakışlarımı tutmak için elinden geleni yapıyor.

"Bağımlı olmak için onlardan daha fazla şansımız vardı. Büyükannem ve büyükbabam hepimizin dağılabileceğini biliyorlardı, bu yüzden bize yatırım yapmak istemediler." Tekrar gösterge paneline bakıyorum. "Eliot ve Tom'u gerçekten kıskanamıyorum. Bence küçük bir ateşi büyütüp azgın bir cehenneme dönüştürmenin feci bir yanı var." Başımı Donnelly'ye doğru eğiyorum. "Yıldızlar böyledir: Çok parlak yanarsan bir süpernova patlar."

Bana küçük bir gülümseme vermeye çalışıyor ama dudakları donuklaşıyor. "Kaybeden ata oynamayı istememeni falan anlıyorum ama bu biraz erken gibi. Siz daha cocuktunuz."

"Sence senin üzerine bahse giren insanlar olsaydı hayatın daha farklı olur muydu?"

"Kesinlikle daha kolay olurdu," diye nefes alıyor. "Kendine güvenmek, her zaman *sadece* kendine güvenmek... bir süre sonra tek bildiğin bu oluyor ve farklı olan her şey garip geliyor." Daha dik oturuyor, ısıyı düşürürken kasları esniyor. "Ve sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Ben de daha kaskatı oturuyorum, gerçekten cevap veremiyorum. En kötüsüne hazırlanıyorum ve midem çoktan ayak parmaklarıma doğru iniyor.

Kısa süreliğine bakışlarımı yakalıyor ama ben boynundaki kyber kristalini inceliyorum. Sonra şöyle diyor: "Ben de her zaman Hales'e oynamadım. Güvenlikte çoğu zaman Cobalt'ları destekliyordum."

Şaşırmadım ama bu canımın yanmadığı anlamına gelmiyor. "Seni gördüm

Dizindeki *Cobalts Never Die* dövmesi," diye fısıldıyorum.

Tepkimi ölçmek için yavaşça başını sallıyor.

Omzumu kaldırıyorum. "Ailemle ilgili bir şey aramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum-"

"Luna-"

"Hayır, sorun değil," diyorum sessizce. "Ben de onların üzerine bahse girerdim."

Donnelly önce yola, sonra da bana bakarak, "İşte bu," diye itiraf ediyor. "Kaybetmek istemediğim için emin olamamaktan korkuyordum ama sana inanmadığım bir an bile olmadı Luna."

Ciğerlerim yeniden şişiyor. Bana olan inancını duymak iyi hissettiriyor ve neden ailemden uzaklaştığını anlamak benim için o kadar da zor değil. İkimiz de bağımlıların çocukları olsak da, o benim koşullarımla benim onunkilerle kurabildiğimden daha fazla ilişki kuramıyor. Aramızda sadece ekonomik bir uçurum yok -ben zenginlik içinde büyüdüm, o yoksulluk içinde- ama bana anlattığına göre annesi ve babası çoğu zaman kafaları iyiymiş.

Eğer bir şans verilseydi, çoğu kişi kendi karanlık geçmişlerini hatırlatmayan bir aile ile ilişki kurmayı tercih etmez miydi?

Hales'in bir parçası olmak onun için zor olabilirdi. Yine de, işte burada. Ailemin bir parçası olmaya çalışıyor.

Onu tekrar inceliyorum, böyle bir şey yapmak için onu ne kadar çok sevdiğini fark ediyorum.

Beni ne kadar çok sevdiğini.

Donnelly yüz ifademi çözmeye çalışıyor ama yine bakışlarını yola diyor. "Sana bundan biraz bahsetmiştim zaten," diyor. "Belki günlüğünde okursun."

"Belki," diye mırıldandım. Misafir odasına girmeden önce günlüğü açtım ve yarım sayfa okudum. Nabzım fırladı, sonra hemen kapattım. Bu konuyu şimdi açmayacağım. "Moffy Farrow'la birlikte olduğunda daha mı kötüydüler?"

"Büyükkannen ve büyükbaban mı?"

"Evet." Duraksadım. "Moffy'nin sonunda bir kızla birlikte olmasını istediklerini hissediyordum. Sanki onun biseksüel olmasının bir evre olduğunu ya da hayatındaki bu garip dönemin geçeceğini düşünüyorlardı. Ve bir kızla evlendiğinde her şey yoluna girecekti."

Donnelly bir an için bana yukarıdan aşağıya baktı.

"Ne?" Ona soruyorum, en içten düşüncelerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Senin türünün sezgisel olduğunu söyleyebilirim ama sanırım bu sadece sana özgü, Hale."

Onun hızlı iltifatları, birinin bana söylediği en tatlı şeylerden bazıları. "Büyük ve korkunç bir güç," diye şarkı söylüyorum. "Asla pervasızca kullanılmamalı."

"Benimle birlikte olmadığın sürece," diye sırtıyor.

Ben de sırtıyorum. "Seninle olmadığım sürece." Gülümsemem düşünceli bir şekilde yavaşça kayboluyor. "Yani büyükkannem ve

büyükbabam kardeşime çok mu kötü davrandılar?"

Donnelly direksiyonu çevirerek, "Büyükbaban o kadar da değil," diyor. Otoyoldan çıktık ve Center City'de kırmızı ışıklarla karşılaştık. "Annen kardeşinin düğününden Crow'u kovdu diyelim."

Kafam karıştı. "Kim?"

Hatırlamadığımı fark etti. "Büyükannen Calloway." Güldüm. "Karga... Bunu kim buldu?"

"Saygılarımla." Birkaç parmağını kaldırıyor.

"Hoşuma gitti. Ona çok yakışıyor." Koltukta bacak bacak üstüne atıyorum ve annemin o yılın muhtemelen en büyük sosyal etkinliğinden inci tutan yaşlı kadını kovduğunu hayal ederek gülümsemem genişliyor. "Annem harika biri."

"Etraftaki en iyi anne."

Gururla söylüyor ama kendi annesini düşünmeden edemiyorum. Bir sürü soru koçbaşı gibi üzerime geliyor. *Annemi seviyor musun? Onu hapishanede ziyaret ediyor musun? Onunla en son ne zaman konuştun? Tam adı ne?* Aşırı zihinsel yüklemeyi göz kırparak geçiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri endişeyle parlıyor.

Garip bir şekilde nefes alıyorum. "Evet." Nefesimi tutuyorum ve sırt çantamı kucağıma alıyorum, günlüğümü çıkarıp geçmişimiz hakkında daha fazla şey okuyup okumamak konusunda kararsızım. Hatta ona yüksek sesle bile okuyabilirdim... ama belki de bu tuhaf olurdu. *Tuhaflığı sever.* Beni seviyor.

Kalbim neden hâlâ birkaç atım atlıyor? Kaşlarım çatıldı. Kafa karışıklığı defol! Zihinsel güçler çalışmıyor. Bir enerji içeceği çıkarıp sırt çantamın fermuarını yeniden çekiyorum, günlüğümü saklıyorum. "Bana annenden daha önce bahsetmiş olabileceğini biliyorum, belki de günlüğündedir" -bu yüzden garip bir bakma isteği duyuyorum- "ama sanırım büyük bir parçam bunu okumak yerine senden duymayı tercih ediyor. Ama kendini zor durumda hissetmeni de istemiyorum."

"Öyle hissetmiyorum," diye hızlıca teminat veriyor. "Yani, annem hakkında kimseyle pek konuşmam, ama onun hakkında güvenlikle konuşmaktansa seninle konuşmayı tercih ederim. Ki bunu yapmak zorundaydım." Enerji içeceğini ona uzattığımda aldı. "Sanırım seninle onun hakkında biraz konuştum ama çok değil. Garip bir şekilde, babanın daha çok şey bildiğini düşünüyorum."

"Babam mı?"

Ananas aromalı sıvıyı yudumluyor, sonra yutkunuyor. "O dua eder. Sert çekirdekli. Çoğunlukla senin güvenliğin için, ki bunu anlıyorum. Sadece seni kolluyor."

Donnelly'nin annesiyle olan ilişkisini merak etmenin *bana ne faydası olacak?* Ya Donnelly babamı yanlış tanıyor ya da ailesini alaşağı etmeye yönelik tüm güvenlik durumu sandığımdan daha yoğundu. Acaba ikisi de doğru olabilir mi?

"Adı ne?" En kolay şeyi soruyorum.

"Bridget." Kirli bir kaldırımın önüne paralel park edebilmek için bana enerji içeceğini uzatıyor. Paslanmış metal *Thirsty Goose* tabelası yontulmuş siyah bir kapının üzerinde asılı duruyor ve sakallı bir fedai telefonunda geziniyor. Bir tabureye oturmuş. Sıkılmış ve meşgul değil.

"Doğum belgeni gördüm," diye itiraf ediyorum.

Donnelly emniyet kemerini daha yavaş açıyor ama gülümsemesi beni hazırlıksız yakalıyor. "Bu odamı karıştırdığın zaman mıydı?"

Dudaklarım kalkıyor. "Evet. Çok cazip bir saklanma yerindeydi." "Ne olmuş ona?" Şimdi o da meraklı görünüyor.

"Annenin soyadını okuyamadım. El yazısıydı ve biraz okunaksızdı."

Farkındalıklar onu yıkar ve birkaç kez başını sallar.

"Tam adını biliyor musun?" Soruyorum, çünkü bir an için bilmediğini düşündüm.

"Evet, biliyorum." Tam ağzını açmıştı ki, arabanın hoparlörlerinden telefonu çaldı.

BABA

Babası arıyor.

PAUL DONNELLY

Siktir, siktir, *siktir*.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diyor Luna, bana kolay bir çıkış yolu sunuyor. Çünkü müzik sistemini söküp pencereden atmama ramak kalmış gibi görünüyor olmalıyım. Ben de öyle hissediyorum. Babamı Luna'nın yanından uzaklaştırmak için içimde şiddetli bir dürtü var ve bu beni çok korkutuyor.

Benim için kendini tehlikeye attıktan sonra, ihmalkâr bir babadan çok şefkatli bir baba gibi davrandıktan sonra bir parçam onu hayatımda istiyor. Yine de onun yanındayken ona karşı hala çok temkinliyim ve bunu kapatamıyorum.

Her şey berbat oldu ama bu aramayı bırakmak bir seçenek değil. Ailemizle aramı korumama yardım ediyor ve iyi ya da kötü ona ihtiyacım var.

"Bunu alacağım," dedim ona. "Sadece bir şey söyleme, tamam mı?" Şiddetle başını sallıyor.

Başka bir dünyada olsaydım telefon görüşmesini arabanın dışında ya da kirli sidikli bir tuvalette yapabilirdim ama Luna'yı bırakamam. Biri onu tanırsa, bu güvenli olmaz ve buraya kadar kuyruksuz geldik.

Ben de telefonumu Bluetooth'tan çıkarıp aramayı kulağıma dayayarak cevaplıyorum. Luna'yı onun sesinden korumak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. "Uzun konuşamam," diyorum ona.

"Buralarda mısın?" diye rahatça sorar. "Nerelerde?"

"Gergedan." Bu gece barmenlik yapıyor olmalı.

"Hayır, Güney Philly'ye yakın değilim.

Çalışıyor musun?"

"Evet." Arka planda bilardo toplarının ping sesini duyuyorum. "Kieve ve Shane daha önce uğradılar. Ollie'nin oğulları. Hales'le olan ilişkini sorup durdular. Onlara o kızı kullandığını, bir noktada çıktığının ortaya çıkacağını ama bunun onun için değil, senin için sahte olduğunu söyledim."

Ailemize yayması gereken yalan bu. Gergin omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum. "Ne dediler?" Ona soruyorum.

"Senin bir pislik olduğunu düşünüyorlardı. Kızı ayarttığın için."

Yüzüm asıldı. "Ciddi misin?"

"Bunu çok kişisel almayın. Ahlaklı gibi davranıyorlar ama Kieve karısını bir yıl içinde yaklaşık bir düzine kez aldattı. Bir çift bacağı olsa çöp tenekesini bile sikerdi."

Bir yandan dinlerken bir yandan da telefondaki ölüm tutuşumu gevşetmeye çalışıyorum.

"Gerçekten," diyor, "ailenin hapse atılan tarafıyla aynı yatakta olduğunuzu düşünüyorlar ve kendilerine fayda sağladığında *bağları* koparmayı seviyorlar."

Havalandırma deliklerine daha sert bakıyorum, arabanın içine hâlâ sıcak hava üfleniyor. "Peki sen aynı şeyi yapmıyor musun?" diye soruyorum.

"Ben öyle bir şey demedim." Cam şişeler hat üzerinde şingirdiyor.

Nefes alıyorum. "Bütün bunların neresinde durduğumu düşünüyorsun baba?" Ona soruyorum, şu anda beni nasıl gördüğünden tam olarak emin değilim. Sıra eve sadece Luna'yı korumak için gittiğimi biliyor. Ailemi polisler konusunda uyarmaya gitmedim ama onlara haber verilmesinin sebebinin ben olduğumun farkında değil.

"Tek başına bir adada duruyorsun ve boğulmayacağından emin olacak tek kişi benim. Bence sen bu noktadasın." Kadehler daha fazla tokuşturuldu. "Peki beni kız arkadaşınla ne zaman tanıştıracaksın?"

Asla. "Daha yeni çıkmaya başladık," diyorum, korumacı değil de rahat bir ses çıkarmaya çalışarak. Luna kendini kamburundan kurtarıyor ve gözlerimiz bir an netlikle buluşuyor.

Biz çıkıyoruz.

Gecenin bir yarısı bir bara yaptığım bu geziye başka ne diyebilirdim ki? Bu iki arkadaşın sıradan bir gezintisi değil. Onu Thirsty Goose'a götürüyorum, onu öpebileceğimi, ona bir içki ısmarlayabileceğimi, hatta daha sonra onu becerebileceğimi ima ederek... *yavaşla.*

Hay sikeyim. Bir ilişkinin başlangıcında gezinmek, en zor kısmı olsa iyi olur.

"Ne olmuş yani?" diye karşılık veriyor.

"Daha çok erken."

"Pekala..." Kelimeyi uzatıyor, reddedilmekten memnun değil ama sonra "Peki ya Loren Hale?" diyor.

Yine kaskatı kesildim. "Ne olmuş ona?"

"İkiniz bu kadar kanka olduğunuza göre beni tanıştıracak mısınız?"

Sesinde acı notalar yakalıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu

düşünüyorsun?" "Neden olmasın?"

Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Zar zor," diye yalan söylüyorum, bir an için Luna'dan kaçıyorum.

"Ne zaman arasam hep onun etrafında dolanıyorsun. Oğlumun hayatındaki adamla tanışmak istiyorum. Bunu gerçekleştirebilirsin, değil mi?" Sesi tehditten çok sabırsız çıkıyor. "Tanrı aşkına, bu bir kahve. Kayınpederinin cenazesine katılmak istemiyorum."

Greg'in ölümünü o zaman duymuş. Haberler internete düşmüş olmalı. "Onunla konuşmam lazım. Sana haber veririm."

"K. Gitmeden önce tavsiyemi istersen, bir delik aç."

"Ne?"

"Prezervatif. Hayatta hiçbir şey bir Hale'yi hamile bırakmak kadar bedava bir yolculuk olduğunu söyleyemez." Bunu duyunca Luna'nın gözleri beş beden büyüdü ve fark ettim ki arabanın içi o kadar sessiz ve babam o kadar yüksek sesle konuşuyor ki Luna *her şeyi* duyabiliyor.

Lanet olsun. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Böyle bir şey olmayacak." "Bunu bir düşün."

"Yok, böyle iyiyim. Gitmem

gerek." "Yakında

görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve hemen Luna'ya doğru dönüyorum. "Ne duydun?"

sana *asla* yapmayacağım. Asla. *Asla*."

Luna açık kalan dudaklarını kapatır. "It'sokayit'sokay," diye hızlı hızlı konuşuyor. Koluma dokunmak için yaklaşıyor ve söylediklerinin beni ne kadar yıktığını kontrol edemiyorum. Göğsüm ağır bir saldırganlıkla yükselip alçalıyor ve avucumu acı çeken yüzüme sürüyorum.

Sakin bir elini kalçama koydu. "Thebula'nın gücüyle, seni zorluyorum!"

Ani bir kahkaha attım. Gülümsüyorum. Gülümsüyorum. Neredeyse anında. "Beni ne yapmaya zorluyorsun?"

"Daha iyi hissetmek için." Omuz silkiyor. "Sahip olduğum tek şey bu."

Gözlerimi daha fazla kırıştırıyorum. "Çok fazla," diye boğuluyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Önerdiği şey, ben böyle biri değilim. Bunu bilmeni istiyorum."

"Bunu biliyorum," diyor tereddütsüz.

Birkaç kez başımı sallıyorum, yanağını tutup onu öpmek için can atıyorum. Ama şansımı bilirim, bu lanet arabadan inmezsek bu randevu daha başlamadan aniden sona erecek. Bu yüzden telefonumu cebime attım.

"Hazır mısın, uzay bebeği? Evrenin seni bekliyor."

"Bizim" diye düzeltiyor, kapıyı açarak. *Bizim evrenimiz*. Parçalanmış kalbim dolmuş gibi hissediyor.

LUNA HALE

ORİJİNAL LUNA'NIN BİRÇOK SAHTE KİMLİĞİ VAR. Bu eğlenceli gerçeği bu gece çocukluk odamda yaptığım hızlı bir aramadan sonra keşfettim. Ben Chani Hawkins. Yaşım

23. Saçlarımı gizleyen ve yüzümü gölgeleyen kapüşonlu tişörtümle kendimi mütevazı, gecenin içindeki bir hayalet gibi hissediyorum. Kötü *şöhretli* seks bağımlısı ve alkoliğin kızı Luna Hale gibi değil. Dokunaçlı müstehcenlik yazan kız. Kaçırılan kız.

Fedai kimliğimi değerlendiriyor, ikinci bir bakış bile atmıyor. Donnelly'ninkini bile sormadı. "Siz ikinize iyi eğlenceler." Nefeslerimiz havayı tüttürüyor ama Donnelly gerçekten de Philadelphia soğuğuna karşı dayanıklı görünüyor. Titremiyor. Başımın üstünden uzanıp kapıyı benim için açık tutuyor.

İçeri girerken, "Neden sana kart atmadı?" diye sordum.

"Boynumda *21'den fazla* dövme var. Görmedin mi?" Benimle alay ediyor. Kulağının arkasında sadece üç yıldız dövmesi gördüm. Boynunda hiçbir dövme yok ya da boğazını süslemiyor.

"Gerçekten mi?" diyorum, tamamen ölü barı taramadan önce eski bir rock şarkısının gümbürtüsünü duyuyorum. Pembe neon ışıklar tavan kirişlerinin etrafında dönüyor ve ahşap tabureler ve masalar ayık ya da sarhoş tüm müşterilerden boş. Yalnız barmen bir sıra temiz bira musluğunun arkasında mesajlaşıyor. Donnelly'ye "Onu tanıyor musun?" diye soruyorum.

Donnelly'nin önceden arayıp barı bizim için kapatmasından endişeleniyorum.

Normalde bu, prenses boyutlarında destansı bir büyük jest gibi sunulabilirdi, ancak bu cephe benim için heyecan verici olmaktan çok iç karartıcı. Bu tür bir fantezinin içinde yaşamaktansa tehlikeli gerçekliğimi

riske atmayı tercih ederim.

Kolunu omuzlarıma doladı. "Onu tanımıyorum. Eskiden Farrow'la birlikte burada barda çalışırdık. Ama uzun zaman oldu. Muhtemelen yeni bir fedai tutmuşlardır." Barda ayakta durabilmemiz için bir tabureyi kaydırıyor. "Artık her zaman kart basılmıyor. Yirmi dokuz yaşına yirmi bir yaşından daha yakın görünmenin getirdiği bir şey."

"Oh," diye fark ettim. "Ve

ben..." "Şirin," diye sırtıyor.

"Sevimli ve genç," diye şarkı söylüyorum.

Bana sırtıyor, sonra barmene başıyla işaret ediyor. "Hey, dostum, iki votka Fizzes alabilir miyiz?" Barmen *tamam der gibi yaptıktan* sonra likör ve sodayı birlikte dökmeye başladı.

"Benimle shot yapmak ister misin?" Ona sordum.

Donnelly seksi bir şekilde bara yaslanır. "Aklında ne var? İrlanda arabası bombası mı?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Ben stout sevmem." Bir araba bombası, koyu renkli bir biranın içine bir shot viski ve İrlanda kreması damlatmayı içerir. Eliot bu kadar ağır olmasalar daha çok içerdi ve ara sıra denememin tek nedeni de o.

"Jager bombası mı?"

Düşünüyorum.

"Oral seks?" diye

soruyor. "Hiç

yapmadım."

Sırtıyor.

Yüzüm kızarıyor, gülümsemem yüzümü çok zorluyor. "Oral seks sever misin?" "Kafa vermeyi seviyorum." Bunu çok rahat söylüyor ve sırtışı

daha da genişliyor

daha geniş. "Yoksa çekimi beğenip beğenmediğimi mi

bilmek istiyorsun?" "İkisi de," diyorum, daha

utanmazca.

"Bu benim favori atışım değil." Duraksıyor. "Yeşil olanların en iyisi olduğunu duydum."

"O halde araştırmalıyız. Bilim için. Sadece yeşil atışlar."

Donnelly'nin bunalmış ifadesi yüksek hızlı bir tren gibi görünüyor, o kadar hızlı geçiyor ki gözlerim bana oyun mu oynuyor diye merak ediyorum. "Uzaylıyı duydun mu?" diye soruyor barmene, o da votka Fizze'leri bize doğru kaydırmaya başlamıştı bile. "İki yeşil shot. Ne yapabilirsen."

Barmen der ki, "Güzel. Hesap açık kalsın mı?"

Sırt antamın fermuarını açamadan Donnelly kartını nemli, yapışkan yüzeye kaydıldı bile. Bu bir randevu. Artık soru bile değil.

Sıcaklık bedenimi yıkıyor ve yanak kaslarım çok fazla gülümsemekten yanmaya başlıyor. Barmen Donnelly'nin kredi kartındaki adını ya da haberlerdeki yüzünü tanıdıysa bile belli etmiyor. "İstedığınız yere oturun. İçkileri size getireceğim."

Böylece kendimizi arka köşedeki kabinde yan yana otururken bulduk. Birisi ahşaba özensiz bir şekilde *Jordyn + Cole* ve bir kalp kazımış. Oymaların çoğu sadece isim ve tarihlerden oluşuyor.

Sırt çantamı yanıma bırakıp içkiyi elime alıyorum, karbonat yüzeyi köpürtüyor. "Her şey Fizzle ile başladı." Donnelly'nin bardağı tutuşunu izliyorum ama o da yudumlamak için bekliyor. "Ailemin mirası, zenginlik. O olmasaydı, annemin seks bağımlılığı halk için önemli bile olmazdı." Calloway'ler soda holdinginin arkasındaki meçhul varisler olmaktan çıkıp uluslararası alanda tanınır hale geldiler, hepsi de ilginç bir skandal yüzünden. "Bu büyükbabamın fikriydi."

Donnelly kadehini kaldırıyor. "Greg'e mi?"

"Fizzle'a," diyorum. "O bu gerçekliğin temeli. Onun varlığı olmasaydı, Bizarro Dünyası'ndan daha şok edici bir alternatif evrende yaşıyor olurduk. Ve..." Benden hiç kaçmayan bakışlarına yapışıyorum. "Şimdi ve burada olmayı seviyorum."

Donnelly bardağımı kendi bardağıyla tokuşturuyor. "Ben de." Votka soda yudumlarken sırtıyor.

Doyurucu bir yudum alıyorum, likör boğazımda keskinleşiyor. Çok kolay bir şekilde OG Luna'yı, onunla birlikte un ufak olan geçmişini dileyebilir, özleyebilir ve *yalvarabilirdi ama* benimle birlikte bu yeni başlangıcı deneyimlemekten mutluluk duymaktan başka bir şey yapmadı.

Kalbim on kat daha fazla şişiyor ve göğüs kafesimin içindeki bu basınç yeni. Bu endişe ya da bir yükün ağırlığı değil. Boşken ağzına kadar dolu olmanın verdiği bir telaş. Sevgiyle tıka basa doyabilirim ve sadece onun varlığıyla tüm zaman boyunca doyabilirim.

Donnelly bana baktı. "Demek artık üniversiteye tam kayıt yaptırdın? Bayan Ivy League." Pazusu arkamdaki kabinde uzanıyor, kasları esnemenin bile doğal bir şekilde kesilmiş. Yakınlığı boynumdaki tüyleri hassas ve özlem dolu bir şekilde diken diken ediyor ve nefes alış verişimi bir şekilde kontrol ediyorum.

"Uh-huh. Tatilden sonra başlıyorum." Güvenlik görevlisi olduğu için muhtemelen bu ayrıntıları zaten biliyordur. Benim için farklı olacak, çünkü ben bile hatırlamıyorum

OG Luna gibi üniversite dersleri alıyor. "Soyadım olmasaydı Penn'e giremezdim, biliyorsun."

"Sana verileni kullan. Bunda yanlış bir şey yok."

Alkolü biraz daha yudumluyorum ve ellerimi soğuk bardağın etrafında birleştiriyorum. "Hiç gitmeyi düşündün mü?"

"Üniversiteye mi?" Başımı salladığımda başını sallıyor. "Sanki çoktan gitmişim gibi hissediyorum. Yale'de istediğim her şeyi yaşadım, sadece o havalı diplomayı alamadım."

Diğer kolundaki güzel mürekkeplere bakıyorum; gür yelesi bir aslan, jig yapan bir iskelet, avucunun içinde minik bir kuzgun. "Hiç tam zamanlı dövme yaptırır mısın?"

Tekrar başını sallamakta gecikmedi. "Güvenlik işini seviyorum." "Ne yapmak istediğini biliyor musun?" diye sormadan önce söylediği tek şey bu. Üniversiteden sonra?"

"Pek sayılmaz."

"Peki ya yazıların?"

Yeterince iyi değilim, demek istiyorum ama kelimeler ağzımda kalın kuru krakerler gibi oturuyor. "Buna değer mi biliyorum."

Donnelly dudaklarının arasına bir sigara koyuyor. "Neye değer?" diye soruyor, sigarayı yakıyor ve dumanını benden uzağa üflüyor.

"Halkın kınamasından" söz ediyorum. "Bu bir *şey olacak*. Herkesin ne yazdığım, ne kadar iyi yazdığım hakkında söyleyecek bir şeyleri olacak. Görünüşe göre bunu zaten bir kez yaşadım ve eğer ortaya gerçek bir *kitap* koymaya çalışırsam daha da büyük bir ölçekte olacak. Ayrıca, yazdığım her şeyin bir sonu yok. Sonsuza kadar yaşamasını istediğim bir şeyi *kapatmak* en zor kısmı."

Donnelly yüz hatlarımı gözden geçiriyor, sonra başını sallıyor. "Anlıyorum. Thebulan destanı sona erseydi üzülürdüm."

Gülümsüyorum. "Uykunda ağlamak gibi mi?"

"Islak yatak yastıkları, her gece." O da gülümsüyor, bu kez mavi gözleri parlıyor.

"Yatağımın yastıklarını ıslatabilirsin," diye teklif ediyorum.

Beni içine çekiyor. "Kızım, yatak yastıklarından daha fazla ıslanacağım."

Sırıtiyorum ve çok geçmeden barmen dört tane ıhlamur yeşili shot getiriyor. Donnelly önce bir yudum aldı, sonra içilebilirmiş gibi başını salladı. Sonra her birimiz birer tane içtik.

Vay canına. Yanaklarım büzüştü. "Tadı limonlu Jolly Rancher gibi."

"Votka ama. İyi haber, barmen bizi öldürmeye çalışmıyor."

Gülüyorum ve sonra ikinci kadehi geri atıyorum. Bilimkurgu türü ve Beneath a Strong Sentiment ve Battlestar Galactica gibi TV dizileri hakkında sohbet etmeye başladığımızda Donnelly ikincisini zar zor yudumluyor. Ya kafam güzelleşmeye başlıyor ya da Donnelly ile birlikte olmak beni uçuruyor ama ben neşeli ve mutlu bir varlığım.

Daha fazla insanın Thirsty Goose'a girdiğini, kışlık ceketlerini ve atkılarını çıkardığını zar zor fark ediyorum. Çok geçmeden daha fazla masa otuzlu yaşlardaki gençlerle doluyor ve erkekler barda omuz omuza oturuyor. Kimse bize benim onlara gösterdiğimden daha fazla ilgi göstermiyor gibi görünüyor, ama bu durumun değişip değişmeyeceğini merak ederek kapüşonumun iplerini çekiştiriyorum.

"Daha iyi bir kılığa ihtiyacımız olabilir," diyorum.

Uzun bir nefes çekiyor. "Çantanda ne var?" diye soruyor ve duman dudaklarından ayrılırken soğuk pencerelerin yanındaki gürültülü grubu inceliyor. Futbol hakkında tartışıyor, birbirlerine "Cowboys'un canı cehenneme" diye bağırıyor ve sonra biralarını tokuşturuyorlar. Donnelly gece hayatının havasındaki tanıdık bir koku gibi gülümsüyor.

Sırt çantamı karıştırıyorum, günlüğü bir kenara itiyorum. "Bir sürü fosforlu kalem." Masanın üzerine bir avuç koyuyorum. "...ve bu." Bir kavanoz gümüş sim, ama el sanatları mağazalarında bulunan türden, resim ve okul projeleri için kullanılır, makyaj için değil. "Bu onun paketlediği bir şey olmalı." Bu gece sırt çantasının içindekileri gerçekten boşaltmadım, sadece istediğim şeyleri ekledim.

Sanırım Orijinal Luna'yı asla silmek istemiyorum. O sadece günlükte değil, hala içimde. Bir yerlerde.

Donnelly boş shot bardağındaki sigarayı çeker. Sonra kavanozun etiketini okumak için gözlerini kısıyor. "*Tahrişe neden olmadığı sürece cilt için güvenlidir.*" Kapağı çevirip çıkarıyor, sonra kokluyor. "İşe yarar."

"Beni yapar mısın?" Kapüşonumu çıkarırken soruyorum. Sadece kireç yeşili bir atlele, sütyensiz.

Donnelly bana döndü, ayağı kabinin koltuğunda, dirseği dizinde, parmaklarını parıltıya daldırıyor. "Ben seni yaparım." Gözlerini benimkilere dikti. "Dikkatlice." Derin sesi daha kısık ve simli parmakları kızarmış yanağımda yavaş, şehvetli bir hareketle kayıyor. "Nazikçe."

Gözlerimi ondan alamıyorum. Nefesim kesiliyor ve yüzüme parıltılı parmaklarını dokundururken neredeyse titriyorum. "Ya nazikçe istemezsem?" Fısıldıyorum.

Donnelly gözlerimin içine bakıyor ve keşke zihin okuma güçlerim şu *anda* devreye girseydi diyorum. Fazla duraksamadan, göğüslerimin üst kısmına parıltılı çizgiler çiziyor, sonra yakama doğru yükseliyor, dışarı çıkan kemiği izliyor. Sonra daha yükseğe, boynumun hassas ense kısmına. Ürperiyorum, neredeyse bir inilti çıkarıyorum.

Nefes alıyor, "Nazik olmayı seviyorsun gibi görünüyor."

"O zaman neden beni yakaladığını hayal ediyorum?" Soruyorum ve kavanozdan sim çıkarıyorum. "Beni kavramanı. Beni tutmanı. Sertçe." Simli parmak uçlarımı yavaşça yüzünün bir tarafında gezdiriyorum. Mavi gözleri öyle derinlere dalıyor ki, biri bana bunun sevişmenin tanımı olduğunu söylese neredeyse inanacağım. "Kaba bir şekilde değil," diyorum ve göz kapaklarına sim sürerken gözlerini kapatıyor, sonra aşağıya, dudaklarına yaklaşıyor. "Ama sahiplenici bir şekilde. Sanki bana dokunması gereken tek kişi senmişsin gibi."

Gözlerini benimkilere dikti.

Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç *kimsenin* beni öpmesini Donnelly'nin öpmesini istediğim kadar istememiştim. Kalp atışlarım kontrolden çıkmışçasına hızlanıyor; bunun gerçekleşeceği heyecanı ve gerçekleşmeyeceği korkusu midemde tek bir sinir çukurunda toplanıyor.

Başparmağı kaşlarımı, sonra burnumun köprüsünü okşuyor, beni parıltıyla boyuyor ve bir an için duyduğum tek ses ağrıyan nefesim oluyor.

"Düştüğünü hissedersen, kollarımda olacaksın." diye fısıldayana kadar. Kulağımın çukuruna karşı konuşuyor. "Ben senin *içine* aidim." Parmakları saçlarımı kavlıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bakışlarımız birbirini yutuyor. Ona boyun eğiyorum, zihnim ışıkla dolup taşıyor. Işıltılı avuçlarım boynundan aşağı iniyor.

Beni öpüyor. Vücudum titriyor. *Benimle öpüşüyor.* Nazikçe değil, dikkatlice değil, ama *tutkuyla*, sanki bana son oksijen nefesini veriyor, böylece onunla bir sonraki dakika, bir sonraki saniye hayatta kalacağım.

Vay anasını.

Dillerimiz güreşiyor ve kalçalarım öne doğru sürtünüyor. Halka açık bir barda olduğumuzu unutuyorum. Dudaklarını dudaklarımda ne kadar sevdiğim ve yüzümü agresif bir şekilde kavrayışı dışında her şeyi unutuyorum. Bırakmıyor. Bırakmayacak. Güvendeyim, korunuyorum, *seviliyorum*.

Neden bu duygular beni en çok sıcaklık ve tahrikle koza gibi sarıyor bilmiyorum ama sarıyor. Ve kafamın içinde bir ilahi yankılanıyor: *Daha fazla, daha fazla, daha fazla.*

Bana Donnelly'den biraz daha ver.

Ellerim dolaşırken, her tarafına sim bulaştırıyorum. Siyah gömleğine.

Tişörtünün altına ve karın kaslarına, güçlü pazularına. Aynı şekilde, o da

yanaklarımı, saçlarımı, siyah kapüşonumu kaplıyor olmalı. Parıltılı, kavurucu bir karmaşayız ve kimin gördüğü umurunda değil.

Sadece ona sarılmak istiyorum. Ağırlığını üzerime veriyor ve sırtım doğal olarak kabinin koltuğunu buluyor. Beni sırtüstü pozisyonda öpüyor ve elleri yanaklarımda, vücudu üstümde gezinirken, onun tarafından korunduğumu hissediyorum. Herkesten ve her şeyden korunmuş.

Donnelly parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştiriyor ve ellerimi başımın üzerinde kenetliyor.

"Bir oda bulun!" diye bağılıyor bir adam.

Donnelly sıcak ve ağır öpüşmelerimizi kesiyor, sonra da "Seninkini mi teklif ediyorsun?" diye bağılıyor. Alay etmek için yumuşak bir espri. Sırıtsı bile beni sakinleştiriyor, beni göğsüne doğru çektiğinde daha da sakinleşiyorum. Elleri sırtımda, sanki beni olası bir fırtınadan koruyor. Yüzüm bardaki müşterilere değil, onun vücuduna ve duvara dönük olduğu için Donnelly'den başka kimse yüzümü göremiyor.

"Evet, lanet olsun!" diye bağılıyor adam, çok da düşmanca değil.

Donnelly gülüyor ve beni kucağına çekiyor. Ona sarılıyorum. Hâlâ sert ama arkamda etrafımıza konsantre olmak için elinden geleni yapıyor. *İçindeki korumadan olsa gerek.*

Kapüşonumu başımın üzerinden kaldırıyor. *Tanınıyor muyum?* Sormuyorum. Onun yerine tişörtünün köşesini çekip mürekkebine bakıyorum. Karın kaslarında kalın bir kelebek dövmesi var ama altındaki siyah güve daha çarpıcı, daha canlı.

"Güve bir şekilde daha çarpıcı," diyorum ona.

"Gölgelendirme yüzünden." Votka sodasının son yudumunu içiyor ve güveyi takip etmemi izliyor.

"Bu senin gerçek yeteneğin olabilir," diye fısıldıyorum. "Karanlığı aydınlığa dönüştürmenin bir yolunu bulmuşsun." Omuz silkiyorum. *"Yıldız Savaşları gibi."*

Yanağımı avuçluyor ve gözlerinde yine şaşkın bir bakış gidip geliyor.

Şakağım zonkluyor, beynime batan bir iğne gibi. Ona bakıyorum ama göremiyorum... "Ben... ben bunu daha önce söyledim mi?" *Hatırlamıyorum.* "Boş ver." Korkuyorum çünkü gerçekten söyleyemiyorum ama boynumdaki kyber kristaline bakıyorum. Muhtemelen ona söyledim. En mantıklısı bu.

"*Star Wars* düşüncelerini sevdim, uzay bebeği. Son atışımı ister misin?" Havayı hafifletmekte ve kavernöz beyin dalgalarımı ağırlaştırmak yerine daha dokunaklı hissettirmekte iyidir. Sanırım onu bunun için seviyorum.

Dırdırcı bir hissin kalıntılarını silkeleyip atıyorum. "İstemiyor musun?" "Hayır, benim için çok ekşi. Ayrıca, araba kullanmam lazım." Bana shot bardağını uzatıyor.

Gitmeye hazır değilim ama o da gitmek için acele etmiyor. İçkiyi yudumluyorum, likör boğazımı yakıyor. O bir sigara daha yakıyor. Sigarayı ileri geri uzatıyoruz, ben duman halkası yapmaya çalıştıkça içiyor ve gülüyoruz. O daha iyi bir iş çıkarıyor ve ben de parmağımı onunkinin deliğine sokuyorum.

Sırıttıyor. "Kız az önce yüzüğüme saygısızlık etti."

"Adam benimkine saygısızlık etmeyi düşünüyor," diyorum, yanaklarım kızarıyor.

Donnelly bana bakıyor, açıkça *düşünüyor*, açıkça baştan çıkarılmış. Altımda daha da sertleşiyor ve içgüdüsel olarak öne doğru itiyorum. İniltisi boğazına yapışıyor. Yüzümün yan tarafını tutuyor, teninin büyük kısmında parıltılar parlıyor. "*Luna*."

"Donnelly." Acı çekiyorum. "Sana zarar veremem."

"Bana zarar vermeni istemiyorum." O kadar sessiz söylüyorum ki duyduğundan şüpheliyim.

Şakağıma, yanağıma, dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Tekrar uçtuğumu hissediyorum. Bu gecenin nereye varacağını bilinmemesine rağmen, güven onun yanında doğal bir his.

Kapüşonun iplerini çekiyorum ve kumaş yüzümü yutuyor, sadece burnum dışarı çıkıyor.

Ucunu öpüyor.

Gülümsememi engelleyemiyorum, özellikle de ellerini başımın üstüne koyduğunda. "Galaktik pillerini mi şarj ediyorsun yoksa?"

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum. "Karanlıkta güç topluyorum. Dünya'da bu kadar uzun süre kalmak beni tüketiyor. İnsanlarla temas kurmadığım sürece."

"Bu senin için yeterli değil mi?" Kapüşonun iplerini gevşetiyor ve kapüşon açılıyor, böylece Donnelly'nin şaşkın yüzünü görebiliyorum.

Tam anlamıyla onun kucağındayım. Altımda sertleşti. Bu iki gerçek, *evet, insani temas sağlandı* anlamına gelmeli. Ama yarı yolda gibiyim. Hafıza kaybından önce onunla olduğum yerde değilim ve sonuna kadar gitmek istiyorum.

"Bu yeterli değil," diye fısıldıyorum. "Ben açgözlü bir türün parçasıyım."

"İnsanların da seninle birlikte olduğunu düşün. Çünkü ne demek istediğini anlıyorum." Yanağıma okşuyor ve tüm yüzümü avucunun içine

sokabiliyorum. Gerçekten de ona doğru eğiliyorum, vızıltım başımı döndürüyor. Kaslarım gevşiyor ve kollarımı boynuna doluyorum.

Beni kaldırdığında gülümsemem patlıyor, elleri kıcımda. O kabinden atlarken ben onu kavıyorum, bacaklarım beline dolanıyor. Bırakmak istemiyorum ama barın ortasındayız - insanlar izliyor olabilir. Belki de bırakmalıyım?

Ben de ayaklarımı yere basarak ondan aşağı kaydım ve yemin ederim dudakları çatıldı. Ona bağlı kalmamı mı istiyordu?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan elimi tutuyor ve beni bar taburelerine doğru götürüyor. İki bira içicisinin arasına sıkışıyor ama beni önüne çekmeye dikkat ediyor, iri elleri kalçalarımdaya duruyor. Onun dokunuşuyla nabzım yükseliyor ve sınırsız gülümsememin geri döndüğünü hissediyorum.

İçkilerimiz bitmişti, o da biraz daha sipariş etti. Ona su, bana da bir votka Fizz. Sonra Donnelly barmeni Journey çalması için ikna etti.

Hoparlörlerden "Lights" çalar çalmaz bana "Tüm zamanların en iyi Amerikan rock'ı" dedi.

Müzik beni içine çekiyor ve alkolü unutup tezgahın üzerine bırakıyorum. Donnelly beni bir çemberin içinde döndürüyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve beni dibe çektiğinde, her zerremi tüketen, yaşayan en seksi bakışa kilitleniyorum.

Beni tutmayı bıraktıktan sonra içkilerimizi almak için döndü. Geriye doğru birkaç adım atıyorum ve onu gerçekten yabancı bir gezegendeki başka bir türmüş gibi gözlemliyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, küçük halka küpesi barın pembe neon ışığında parlıyor. Barmenle konuşuyor, *teşekkür eder* gibi bir hareket yapıyor, sonra içkilerimizle birlikte bana dönüyor.

Masamıza geri döndüm.

O bir erkek. Yakışıklı, seksi, duygulu, neşeli bir *adam*.

Daha önce hiç onun gibi bir adamla birlikte oldum mu?

Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Bilmiyorum*. Yapmış olsam bile fark eder mi? Gerçekten istediğim tek kişi o.

Bana doğru attığı adımlar dünyamı kendi ekseninde döndürüyor ve onun yüzünden "dizlerimin bağı çözüldü" deyimini anlıyorum, çünkü uzuvlarım onun ellerinde macuna dönüşmek istiyor, çünkü bana dokunduğunu düşünmek bile bu evren üzerindeki fiziksel hakimiyetimin dengesini bozuyor.

Avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum, sallanmamamın tek nedeni bu.

Yüzünü bana dönüyor, sonra bir kolunu çerçeveme doluyor - sadece arkamdaki içecekleri masaya koymak için. Miskinin baş döndürücü kokusu

beynimin etrafında. İsteddiği şarkı sarhoşların konuşmaları arasında hâlâ bangır bangır çalıyor ve gürültünün içinden "Beğendin mi?" diye bağıyor.

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. *Senden hoşlandım.* "Bu iyi bir tane!" Kalbim hızla çarpıyor ve bu dürtüler bedenime çarpıyor.

Cesur ol.

Kimsen o ol. Ne

istiyorsan onu yap.

Kimin ne düşündüğü kimin umurunda?

Artık tereddüt etmeden, yatak odasının mahremiyetinde yaptığımız bayat dans hareketlerinden biri gibi kollarına atlıyorum. Donnelly beni en ateşli sırtışıyla yakalıyor ve beni bir çemberin içinde döndürürken tüm varlığım *şarkı söylüyor*. Kollarımı havaya kaldırıp arkama yaslanıyorum.

Sonra ileri uçuyorum, saçlarım bizi koruyor.

Gülüyor ve dudaklarıma karşı şarkı söylüyor, alınlarımız neredeyse birbirine yapışmış. Ben de ona karşılık veriyorum, daha detone bir şekilde ve boynunu tutuyorum. Kalçalarımı ritme göre sallıyorum. O da benim ritmimi kendi ritmiyle karşılıyor.

Kalabalık bir barda sadece biz dans ediyoruz. İnsanlar bize bakıyor. Fotoğraflarımızı bile çekiyor olabilirler ve o kimseyi umursamıyor. Benim dışımda.

Bu en güçlü hislerden biridir. Tamamen ve bütünüyle özgür bırakılmak.

Beni öpüyor. Dans edebilir, öpebilir ve onu bir ömürden daha uzun süre sevebilirim. Acaba bunu zaten biliyor mu?

Müzik değiştiğinde bitmeyiz. Devam ediyoruz. Biz iki parıltılı disko topuyuz. Her yönü delip geçen ışığı kırıyoruz. Ve biz terledikçe, ben onun üzerinde zıpladıkça, o beni tuttukça- şarkılar değişiyor ve birinin melodisi aniden, keskin bir şekilde beni yakalıyor. Boğazımdan.

Nefes alamıyorum.

Bu şarkı. The Who'dan "Baba O'Riley". Bunu biliyorum. Çocukluğumdan beri biliyorum ama kaynayan bir dalga gibi üzerime hücum ettiğini *hissediyorum*. Ama hava soğuk. Rustik bir barda Noel ışıkları yanıp sönüyor. Donnelly'nin yüzü dışında her yer karanlık.

Elleri.

Beni tutuyor. *Gerçek anlamda.* Şu anda beni tutuyor, ama sanırım o zaman da beni tutuyordu. Bu... bu bir anı olabilir mi? Hayır, olamaz. Neredeyse Noel'deyiz. Bu çok büyük bir tesadüf. Öyle değil mi?

"İyi misin?" Donnelly'nin sesi çok uzaklardan geliyor. "Konuş benimle. Bebeğim."

Bana *boşluk* bırakmadan *bebeğim* dediğini duymak beni sarsıyor. "Ha?"

Dans etmeyi bıraktı, hareket etmeyi bıraktı. Sadece kıcımlı tutuyor, böylece göğsüne yapışmış oluyorum. Ellerim omuzlarını ölümüne kavırıyor. Olamaz. Pençelerimi çıkarıyorum ve derisinde yarım ay tırnak girintileri görüyorum.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Özür dilemeye gerek yokmuş gibi başını sallıyor. "İyi misin? Bayıldın." Sanırım onu korkuttum.

Özür dilerim. Bir daha söylemem. Ona sadece "Ben iyiyim." dedim.

Alnımı siliyor, üşüdüğümü ve nemli olduğumu fark ediyorum. "Sana biraz su getirelim-" diye başlıyor.

"Güzel tanga, sürtük!" diye bağıyor bir adam. Yeşil tangam kalçalarımın üzerinde yükseliyor, siyah eşofman altım ise daha aşağıda. Her şey çok hızlı geliyor. Donnelly cevap veremedi, bir yabancınn elinin bana doğru uzandığını hissediyorum - belki de tangamı tutup koparmak için.

Donnelly beni ayağa kaldırıyor ve arkasından itiyor ama bir eli benimkinde kalıyor. Diğer eliyle atletik bir adamın göğsünü itiyor ve "*Defol git* buradan, dostum" diyor. Adamın cevabını beklemiyor. Beni bara doğru götürüyor ve dudakları kulağıma doğru eğiliyor. "Kapatıyoruz. Gitmem lazım."

Başımı sallıyorum, anlıyorum. Burası artık güvenli değil ve bunun benim Luna Hale, Amerikan kraliyet ailesi olmamla hiçbir ilgisi yok.

Hızlıca arkaya baktım ve evet, adam bizi bara kadar takip ediyordu. Üzerinde koyu yeşil bir Eagles forması, örgü beresi ve kahverengi gözleri biraz buğulu, alaycı bir sarhoş gülümsemesi var.

"Hey!!" diye bağıır Donnelly'e. "Kız bunu istiyor, adamım!"

Donnelly *görmezden gelme* ayarında. Elleri omuzlarımda ve sırtımın bu pisliğe dönük olmamasını sağlıyor. Üzerimde yükselen Donnelly, barmene "Kapatmam gerek!" diye bağıyor.

Barmen başını sallıyor.

"Hey, seninle konuşuyorum!" Sarhoş Adam'ın sesi çok yakından geliyor ve bir kez daha bakınca omzunun Donnelly'nin sırtına çarptığını fark ediyorum.

"Söylemiyor musun?" Donnelly şaşırmış gibi yapar. "Sadece bira musluklarıyla konuştuğunu düşünüyordum. Yuengling'le düşman oluyorsun." Yapışkan yüzeyden kredi kartını alır. Barmene "Teşekkürler," diyor ve beni kapıya doğru döndürüyor. Beni dışarı çıkarıyor ama

kulağıma fısıldıyor, "Arabaya git. Kendini içeri kilitle." Anahtarları avucuma sıkıştırıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-"

"Sırt çantanı almalıyım."

Hay sikeyim. Kulübemizde bıraktığımı fark etmemiştim bile. *Günlüğüm.* Ya biri günlüğümü çalarsa?! "Seninle geleceğim-"

"Yürü git, amcık!" Sarhoş Adam bağırır. Başka

biri "Kapa çeneni, adamım!" diye bağırır.

"Sen kapa çeneni!" Sarhoş Adam tükürüyor ve bizi takip etmeye devam ediyor.

Kapıya ulaşıyorum ama Sarhoş Adam Donnelly'nin birkaç adım gerisinde. "Hey!!" diye bağırıyor daha öfkeyle. "Sana söylüyorum! Sürtüğünü kontrol altına al, adamım!"

Donnelly bana kapıyı açıyor ve çene kaslarının kasıldığını, her zamanki sakın mavi gözlerinin kısıldığını görüyorum. "Beni arabada bekle." diye fısıldıyor.

Başımı salladım ve soğuğa doğru ilerledim. Fedai merakla Donnelly ile bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Daha iyi bir karara karşı, Donnelly pisliğin üzerinde dönerken ayağımı kapıya sıkıştırıyorum ve izliyorum.

Donnelly, "*Kapa çeneni*, dostum," diye alay ediyor ve standımıza doğru giderken ona omuz atıyor. Donnelly'nin bana dönmesini sırt çantanı geri almaktan daha çok istiyorum. Kabinin etrafını karıştırırken Sarhoş Adam arkasından yaklaşıyor.

"Donnelly!" Uyarıyorum.

Başını bana çeviriyor ve gözleri endişeyle parlıyor. Dikkatini dağıtıyorum, hayır, hayır, *hayır*. Sarhoş Adam Donnelly'i itiyor. Karnı masaya çarpana kadar. Sonra Donnelly dönüyor ve Sarhoş Adam'ın suratına bir yumruk atıyor. Tek darbede, pislik ağız dolusu kanla bar taburelerine çarpıyor.

Birkaç kişi daha pencerenin yanında alkışlamaya başladı. Donnelly hemen masanın altına uzanıyor, sırt çantanı alıyor ve koşarak soğuğa çıkıyor. Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Kırılma belirtisi var mı diye beni tarıyor.

"Tamam, tamam," diye hızlıca mırıldanıyorum, bir parmağımı kemer halkalarına sokuyorum. "Öyle misin?"

Nefes veriyor. "Dışarı çıktığımızda olacağım." Gözlerinde hâlâ endişe var. Bir kolunu omuzlarıma doluyor, saçlarıma bir öpücük kondururken

Yürüyoruz ve ciğerlerim yeniden şişiyor. Beni güvenliğin paralel park etmiş cipine götürdü. İçeri girince kapıları kilitliyorum.

Isıyı yükseltiyor. "Gitmeden önce her şeyin orada olduğundan emin olmak için kontrol edin."

Sırt çantam kucağında, fermuarı açıp etrafı karıştırıyorum, ısıltılı ciltli cildi görünce rahatlıyorum. "Günlük burada." *Çalınmamış*. Bir yumruk camıma vuruyor. "Ahh!" diye bağıyorum ve irkiliyorum.

Donnelly'nin kolu içgüdüsel olarak beni korumak için vücuduma doğru uzandı ama ben cipin içinde güvenle kilitliyim.

Ama bir adam var. Arabanın camının hemen dışında. Bu Thirsty Goose'daki sarhoş pislik değil.

"Luna?" diye sesleniyor yabancı, gözlerini kısarak camların koyu renk tonuna bakıyor. Sanırım o sadece benim dış hatlarımı görüyor. Ben onun tamamını görüyorum.

Yirmili yaşlarının ortasında, beresinden dışarı fırlayacak kadar uzun kahverengi saçları, kulak memesinde sarkan çapraz bir küpe, uzun boyunun üzerinde deri bir ceket, yırtık pırtık bir minibüs... Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

Kalp atışlarım hızlandı. "Kim... kim o?" Donnelly'ye fısıldıyorum.

"Bilmiyorum," diyor kemerini çözerek.

"Hayır, bekle, gitme." Dehşete kapıldım. Beni bu rastgele insandan sadece arabanın kapısı ayırıyor ve eğer tanıdıkmişiz gibi davranıyorsa, Original Luna'nın onu tanıyor olma ihtimali çok yüksek.

O onun geçmişinin bir parçası ve ben onun orada kalmasını *gerçekten* istiyorum. Donnelly tereddüt ediyor.

"Luna?! Benim!" Tekrar cama vuruyor. "Korumana sadece merhaba demek istediğimi söyle!"

Donnelly kararını vererek, "Bırakın onu teşhis edeyim," der.

Yapılacak en akıllıca şey bu. Koruyucu şey. Güvenli olan. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum ama kolçakları kavriyorum, sanki bir rollercoaster'da ileriye doğru patlamak üzereymişim gibi koltuğa doğru dimdik oturuyorum. Donnelly geçmişinin bize zarar vermesinden korkuyordu ve şimdi korkma sırası bende.

PAUL DONNELLY

Bu gece yaşıyan pislikler gecesi olmalı. Barda bir tanesini atlattım ama dışarıda bir *tanesiyle* karşılaştım, ama bu seferki daha kötü. Barlarda kendi payıma düşen sarhoş pisliklerle tanıştım. Muhtemelen biri de ben oldum. Ama yeni çıkmaya başladığım kızla arkadaş olduğunu iddia eden o kadar çok adamla tanışmadım.

Dostça mı? Yüzümü buruşturuyorum. Umarım *sadece* bir arkadaşdır. Belki Penn'e gidiyordur. Belki de hiç kimsedir. Belki de eziğin tekidir.

Kapımı çarpmamaya
çalışıyorum. Belki de *yalan*
söylüyordur.

Uzun bir adımla Range Rover'ın kaputunun etrafından dolanıyorum ve adam penceresinden uzaklaşıyor.

Ellerini kaldırıyor, bu da kızgın görünmem gerektiği anlamına geliyor. Bu konuda kötü hissedemem. Randevumu mahvediyor. "Hey," diyor, "Luna beni tanıyor."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diye karşılık veriyor, sanki ben mantıksız
davranıyormuşum gibi. Nasıl?

Bu, birinin ünlülerden bir derece üstün olduğunu iddia ettiği ilk sefer olmazdı. Oysa gerçekte yaptıkları en fazla Instagram akışlarına göz atmak ve WAC Fanaticon forumlarına yorum bırakmaktır.

Sadece gerçeklik duygusu çarpık bir taraftar olabilir.

Ve bu tehdidi istememeliyim. Ama neden ben? Neden bununla başa çıkmak olası bir eski sevgiliyle yüzleşmekten daha kolay? Onun geçmişte yaşadığı ilişkilere izin var. Benim de var.

Ama tek gecelik ilişki ya da sıradan bir seks hatırlamıyor ve bu bende asma köprüyü kaldırıp kalesinin duvarlarını güçlendirmek ve

toplar, hendekteki timsahları beslemek.

Bu adamların iyi olup olmadığını soramam. Ona zarar verip vermediklerini. Onu bir tuğla duvara itmeme gerekip gerekmediğini.

Hardy Boy'a bunu kendim yapmalıyım. "Sen tam olarak kimsin?" diye sordum.

Tam ağzını açmışken, sarışın bir adam sesleniyor, "Noah! Geliyor musun?!" Hepsi de Thirsty Goose fedaisine kimliklerini gösteren kalabalık bir grubun arasındadır. Noah, Luna'nın arabaya bindiğini görünce arkadaşlarından uzaklaşmış olmalı. Sonra onun camına vurdu.

"Evet, bir saniye içinde! İçeride buluşuruz!" diye sesleniyor ve bana "Noah Perch" diyor. Ellerini deri ceketinin içine soktu. "Bak, eğer onunla konuşmama izin verirsen, bunu açıklığa kavuşturabilirim."

"Sen onun arkadaşı mısın?"

"Biz yabancı değiliz." Yumruklarını fermuarı açık ceketinden çıkarmadan kollarını uzatıyor. "Onunla burada tanıştım. Bu barda birkaç kez takıldık. Sonra arabamın arkasında, ne demek istediğimi anlıyorsan."

İçimi acıtıyor ve boğazımda asit yükseliyor. Luna bir keresinde gizlice Thirsty Goose'a gidip erkeklerle konuştuğunu itiraf etmişti. Onlarla seks yaptığı kısmı atlamıştı ama bu reklamını yapması gereken bir şey değildi. Ve yine, yalan söylüyor olabilir.

"Gizlilik Sözleşmesi imzaladın mı?" Ona sordum.

"Bir ne?" Tuhaf bir şekilde yüzüme bakıyor ve tenime yapışan simleri hatırlıyorum.

"Gizlilik anlaşması."

"Hayır dostum, yanında hiç güvenlik yoktu. Bırak konuşmayı, şahsen gördüğüm ilk koruma sensin."

Ve iyi ya da kötü bir dürtü beni ele geçirir ve "Ben güvenlik değilim" diyerek onu atlatırım.

Kaşları çatıldı. "Ne?" Yüzümü ve kollarımdaki mürekkebi inceliyor. "Hayır, sen o adamsın. Göt-her neyse." *Ass-Kicker*. FanCon turu günlerinde hayranlarıma bana taktığı lakap.

"Bu göt herif telsiz takmıyor." Silahım da Hale Evi'nin misafir odasında güvenle saklanıyor. "Ben onun koruması değilim."

Şaşkınlığı yüzünden gitmemiştir ama beni geçmeye başladı.

Kolunu yakalayıp onu durduruyorum.

"Eğer onun koruması değilsen, o zaman yolumdan çekil," diyor, sanki sırf tanıştıkları ve *belki de* kandırdıkları için Luna'ya hakkı varmış gibi

etrafta.

"İlgilenmiyor," diye karşılık veriyorum. Gözleri parlıyor.

"Kim diyor?" "*Bana diyor.*"

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor. "Sen mi? Sen *hiç kimsesin.*"

"Hayır, ben biriyim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ben Luna'nın erkek arkadaş."

Bir dakika boyunca sessiz ve göz kırpmadan bakiştık. Yalan söylemeyeceğim, eğer bu bir sık ölçme yarışması olsaydı, ben kazanırdım. İçi, dışı, her tarafı küçük görünüyor.

Önce göz kırpmıyor. "Yok artık."

Buna inanmak gerçekten bu kadar zor mu?

Bir kahkaha attı. "İlişki kuracak tipte biri değil. Ama onu tanısaydınız bunu bilirdiniz."

Onunla işim bitti. "Ondan uzak dur." Bu onu hazırlıksız yakalayan basit bir tehdit. Sürücü tarafına doğru ilerlerken, ciğerlerindeki havayı şaşkınlıkla yutkunuyor.

Ve arkamdan bağılıyor, "Ailesinin onu kaçırdığı adamla çıkmasına imkan yok! Bu birçok açıdan berbat bir durum, dostum! Onun etrafında bile olmamalısın!"

Kulaklarımı deliyor, beynimi tırmalıyor ve nefesimi kesiyor. *Bu doğru değil. Birbirimizi seviyoruz.* Range Rover'a bindiğimde kapıyı çarpıyorum ve neredeyse sessizlik içinde arabayı çalıştırıyorum.

Ancak yola çıktığımda Luna'ya bakıyorum ve irileşen gözleri beni çok korkutuyor. "Luna? İyi misin?" *Lütfen iyi ol.*

Sırt çantasına sarılıyor. "Sadece bölgeni mi işaretliyordun yoksa gerçekten erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

O zaman her şeyi duydu.

Bir nefes veriyorum ve yeşil ışıkların arasından uçuyorum. "Kesinlikle bölgemi işaretliyordum ve ayrıca erkek arkadaşın olmak istiyorum." Bakışlarını tutmaya çalışıyorum, vereceği yanıt için çok hevesliyim.

Ve yavaşça, dudakları en tatlı gülümsemeyle kalktı. "Sanırım bu beni senin kız arkadaşın yapıyor."

Ben de sırtıyorum. "Öyle görünüyor." Hayatım boyunca bu kaleye tutunmaya çalıştım ve az önce kaleden uçtum. Konfeti topları, alkış stadyumları, havaya fişkıran şampanya, hepsini kafamda duyuyor ve görüyorum ve sırtışıım genişliyor. Kız elimde.

Sevincin ardından rahatlama gelir. *O benim*. Derin bir nefes daha alıyorum. Bir gol geride kaldı. Daha fazlasını yaratmalıyım.

Amaç: *Kız arkadaşını mutlu etmek.*

Luna'ya bakıyorum. Gülümsüyor ama bir görünüp bir kayboluyor.

Gerginlik hala etrafımızı sarıyor. Az önce onun olası bir eski sevgilisiyle yüzleştim. Noah Perch. Gerçek arka koltukta saatli bir bomba gibi duruyor ve klimayla ve radyoyla oynamasından bu konuda konuşmaya hazır olmadığını anlıyorum. Daha önce hiç ilişkim olmamışken bir ilişkiye başlamanın en zor yanı onu sürdürmeye çalışmaktır.

PAUL DONNELLY

Saat sabahın dördü ve ailesinin evine gizlice girdikten sonra, gece geç saatte mutfakta bir şeyler atıştırmak için buluşma sözüyle ayrı banyolarımızda duş almak üzere ayrıldık.

Onu burada ilk ben yendim.

Işıkları açmadan buzdolabını açıyorum ve mavi parıltı sıcak, ev gibi, yaşanmış mekânı aydınlatıyor. Parkeler köpekler ve zaman yüzünden çizilmiş. Mısır gevreği kutuları dışarıda bırakılmış. Çürük elmalar bir meyve kasesinde yavaşça çürüyor.

Kobalt Malikanesi gibi şatafat ve ihtişam yok.

Burayı ne kadar çok sevdiğime inanamıyorum ve bunun her şeyden çok onunla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Mutlu çocukluğunun kalıntıları etrafımda dolaşıyor. Kahvaltı masasının üzerine asılmış ve *Queen of Thebula* imzalı, uzaylılar tarafından kaçırılmayı anlatan dağınık parmak boya çalışması. Buzdolabının kapısına süper kahraman mıknaatılarıyla yapıştırılmış Hale aile fotoğrafları. Luna fotoğrafların çoğunda aptal suratlar yapıyor.

Gülümsüyorum ve buzdolabına uzanıp birkaç su şişesi alıyorum. Döşeme tahtalarının gıcirtısını duyuyorum ve başımı kapıya doğru sallıyorum.

Luna Vulkan selamı veriyor, açık kahverengi saçları omuzlarında ıslak. Üzerinde sadece spagetti askılı siyah pamuklu bir elbise var, daha çok slip gibi. Bakışlarımı açıkta kalan kalçalarına yöneltiyorum. *Lanet olsun*. Kan doğrudan sikime akıyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyorum.

Kızarıyor.

Selamına *seni seviyorum* el işaretiyle karşılık veriyorum. "Işılda, Hale." Yanaklarında ve nemli saçlarında simler parıldıyor. Ovalamak hiçbir işe yaramadı

Benim için de zanaat kaynağının gücünü ortadan kaldırmak için.

Gülümsüyor, daha yumuşak bir gülümseme ve bakışları üzerimde geziniyor. "Seni ışıktı bulacağımı biliyordum."

Açık buzdolabının mavi ışıltısında duruyorum. Göğsüm kabarıyor. Bu geceki randevumuzla ilgili pek çok şey beni onunla geçmişe götüren bir karnaval yolculuğu gibi döndürdü ve dönen bir döner tablaya bin kez daha atlayabilirdim.

Ölene kadar döndür beni.

Ağzımın kenarında bir sırıtış belirliyor. "Kızım, beni utandırmayı bırak." Buzdolabını tekmeleyerek kapattım ve gülümsemesinin büyüdüğünü gördüm.

Kilerden kraker ve fıstık ezmesi topladıktan sonra ocağın yanındaki tezgâha atlıyor. Kavanozu açmak için uğraşıyor.

Yaklaşıyorum ve o da doğal olarak bacaklarını benim için açıyor. *Sikeyim*. Şu klişe söz neydi? Ateşin pervanesi mi? Evet, ben pervaneyim ve aralarındaki boşluğa sığarken elim yumuşak kalçasına doğru kayıyor. Dudakları nefes nefese bir sesle ayrılıyor.

Ereksiyonumu dizginlemek için esniyorum ve uyluğunun iç kısmındaki galaksi dövmesinin ince çizgilerini parmaklıyorum. Kulaklarım boğazına takılan küçük iniltisini yakalıyor. Çıkıntıma bakıyor. Üzerimde sadece Farrow'un büzgülü pantolonu var, kumaşı sertleşen aletimin dış hatlarını görebileceğim kadar ince.

Kızarıklık boynuna doğru ilerliyor ve fıstık ezmesini açmaya odaklanmaya çalışıyor.

"Değiştir," diyorum, sesim tahrikten boğuklaşıyor, ama su şişesini çıtır Peter Pan kavanozuyla değiştiriyorum. "Ailen Jif hayranı değil mi yoksa sadece yeşil taytlı küçük adama mı takmışlar?"

Luna, fıstık depolayan bir sincap gibi yanaklarında su biriktirmiş ve neredeyse gülerек tükürüyor. Yutkunduktan sonra şöyle diyor: "Hayatın gizemleri. Hangisi önce geldi? Annemle babamın Peter Pan sevgisi mi yoksa fıstık ezmesi markasına olan sevgileri mi? Biliyor musun... bunu ilk kez düşünüyorum."

"Gerçekten mi? Şok oldum." Kapağı bir çevirmeyle kolayca açıyorum. "Fıstık ezmesi ideolojilerinin senin için oldukça üst sıralarda yer alacağını düşünürdüm."

"Jöle onu aştı." Suyunu kapatıp simit paketini açıyor.

"Smucker's mı Welch's mı?"

"Smucker's," diye şarkı söylüyor.

Yanağını okşadım. "Seni sevdiğimi biliyordum."

Kızarmış yüzünün sıcaklığı avucumu ısıtıyor. Bir çubuk krakeri mideye indiriyor, sonra diğerini fıstık ezmesine batırıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi daha sessiz.

"Her şeyi yaparım." İyice düşünmeden söz veriyorum.

"Bunu daha önce yaptık mı? Bu gece yaptığımız şeyi?" Kehribar rengi gözleri beklentiyle parlıyor, ama aynı zamanda daha koyu bir kafa karışıklığıyla kenarlı.

Bu gece ne yaptık?

"Bir barda hiç yalnız kalmadık," diyorum, eğer benden bunu istiyorsa Luna için bu bulanıklığı gidermek istiyorum. "Hiç böyle herkesin içinde öpüşmedik. Sadece sen ve ben varken sana hiç içki ısmarlamadım." Duraksıyorum. "Ama bunları birlikte yapmaktan bahsetmiştik. Barlara gitmek. Yeşil shot içmeyi."

"Sadece yeşil olanlar mı?" diye soruyor.

Nabzım atıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama bundan çok etkilendiğini söyleyebilirim. Nedenini bilmiyordum."

Sanırım orada eşyalarımı tamamen sağlam tutmamışım. Birlikte yapmayı hayal ettiğimiz şeyleri yaptığımıza neredeyse inanamıyordum. Bir şekilde bizi Thirsty Goose'a, yeşil shot içmeye, barın ortasında dans etmeye götürdü (bu daha çok *bana ait* olabilir), ama onun bizim hakkımızda yazacağı kurguyu yaşıyoruz.

Bizim hikayemiz *gerçek*.

Kader. Çok güzel bir orospu ve her köşe başında bizi becermeye çalışmasa onu daha çok severdim.

Yavaşça nefes veriyorum. "Bunaltıcı, üst düzey bir gece oldu." Ona yavaşça bir göz atıyorum. "Unutmak istemediğim bir gece."

Dudakları yükselir. "Ben de öyle. Ve umarım bu sefer yapmayacağım."

"Yapmayacaksın," diye nefes alıyorum. Ona yine kötü bir şey olmayacak. Olmadan önce kendimi onun önüne atacağım.

Derin düşüncelere dalmış bir halde bana bakıyor. "Dans ederken içimde garip bir his vardı. Sanki daha önce yapmışız gibi. O zaman hareket etmeyi bıraktım." Muhtemelen soğuk terler döktüğü zaman. Bir çubuk krakeri ikiye böldü. "Ama muhtemelen önemsiz bir şeydi."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce de böyle dans *etmiştik*,"

diyorum ona. "Ama sadece odalarımızda?"

"Hayır, bir keresinde bir bardaydık. İskoçya'da. Yalnız değildik ama. Aileniz ve diğer korumalarınız etraftaydı." "Noel zamanı mıydı?"

"Oldukça yakın, evet."

Kaşları havaya kalktı. "O grup çalıyor muydu?" "The Who mu?"

Başını sallıyor.

Ben de daha hızlı başımı sallıyorum. "Evet. Bu gece dinlediğimiz şarkının aynısıydı."

Gözleri dolmaya başlıyor ama ben o anı bir anının geri dönüşü olarak tam anlamıyla kucaklayamadan başını sallıyor. "Sanki *neredeyse oradaymış gibi*, Donnelly. Sanki sisin içinden resmin anlık görüntülerini yakalayabiliyorum ama tam olarak anlayamadan kayboluyor."

"Bu ileriye doğru atılmış bir adım," diyorum. "Bu iyi bir haber Luna, ne kadar küçük olursa olsun. Ve bu *mutlu* bir anı."

Kaçırıldığı gecedен çok daha fazlasını hatırlıyor. Onu kelepçeledikleri odayı hayal ettiğini biliyorum ve hatırlayacağı tek şeyin o korkunç gece olmasından endişeleniyorum.

Her zaman unutmasını istediğim tek şey bu.

Tüm bu olanlardan daha da rahatsız olmuş görünüyor, yüzü buruşuyor. "Ya görebildiğim tek şey buysa? Sadece bu *bulanık* anları mı? Ya hiçbir zaman gerçek hissetmiyorlarsa ve hiçbir zaman canlı görünmüyorlarsa? Bu *alaycı*. Acaba hiçbir şey görmemek daha mı iyi olurdu?" Gözleri yaşıyor ama burnunu sertçe çekiyor, gözyaşlarını uzak tutuyor ve çubuk krakerle fıstık ezmesini karıştırıyor. "Bir parçam hala resmin tamamını görmek istiyor, iyi ve kötüyü, bulanık olanı *değil*."

"Peki ya günlüğün?" Ona sordum. "İskoçya hakkında yazabilirdin." Noah Perch ile olan yüzleşmeyi düşünüyorum. "İlişkilerini yazabilirdin..." Yüzünü buruşturduğunu görünce sözümü kesiyorum. "Yaptıysan sorun değil-"

"Okumak istemiyorum," diye itiraf ediyor Luna, sesi kısa nefeslerle yükseliyor. "O adamla arabasının arkasında nasıl yattığımı okumak istemiyorum. Seninle ilk nasıl tanıştığımı bile okumak istemiyorum."

Karnıma yumruk atıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü seninle bir hastanede tanıştım ve unuttuğum bir anı okumak şu anda seni nasıl gördüğümü değiştirebilir. Seni algılayışımı gölgelemesini istemiyorum." Sesi kısıldı. "Bu yüzden ilk sayfayı okumakta zorlanıyorum. Kardeşimin konağında senden *açıkça* etkilendiğim bir anla başlıyor ve bunu o kadar... içgüdüsel olarak yazdım ki."

Bu kelimeyi yakalamak için kulaklarımı zorluyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

Omuz silkiyor. "Günlüğün daha çok bir soru-cevap gibi olacağını düşünmüştüm. "*Seni ilk görüşte sevdim mi?*" gibi sorular *sorabilirdim*. Cevap ver: *Evet*. Ya da... *Hiç üçlü seks yaptım mı?* Cevap: *Evet*: *Hayır*. Belime kadar duygulara, güvensizliklere, sevinçlere ve korkulara batacağımı fark etmeliydim. Ama bunları deneyimleyen kişi *olmadan deneyimlemek* gibi bir şey. Bu beni..."

"Üzgün mü?" Soruyorum, çünkü perişan görünüyor.

Luna başını sallar. "Geçmişle ilgili fikirlerimin olmasını seviyorum. Bulacağımı hiç düşünmediğim bu *devasa* parçaya sahip olmayı seviyorum. Var olduğunu bilmek bir bakıma rahatlatıcı. Keşke cevapların olduğu kısımları okuyabilseydim ve şimdilik atlamayı tercih ettiğim tüm kısımları gözden geçirmeseydim."

Daha teselli edici bir şekilde kalçalarını ovuyorum. Unuttuğun anlarla ilgili duygusal pasajlar okumanın zor olacağını tahmin edebiliyorum. Hatta bu, onu zaten uğraştığı duygulara geri götürebilir. Kıskançlık. Öfke. Depresyon.

Ama ben bir terapist ya da psikolog değilim.

Çözüm olarak Dr. Raven'ın hizmetlerini önermeliyim ama beni gömecekmiş gibi hissetmeden o bayandan bahsedemiyorum.

"Başka birinin baştan sona okumasına ne dersin?" diye sordum. "Günlüğü kendin okumak zorunda kalmadan cevaplanmasını istediğin soruları onlara sorabilirsin. Bu şekilde kendi deneyimlerinizi şekillendirmemiş olursunuz."

Luna parlıyor. "Anılarımın koruyucusu gibi bir şey olurdu."

Umudu yeniden canlanırken gülümsüyorum. "Ve yüzde yüz güvendiğin biri olmalı."

Luna gözlerimin içine bakıyor.

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. "Bu ben olamam." Her kelime bedenimde bir ağırlık. *Bu ben olamam*. Her lanet heceden, her harften, her birinin bir araya getirilmiş sesinden nefret ediyorum.

Kaşlarını çatması canını acıtıyor. Simit paketine bir göz atıyor. "Sorun değil... Sadece sana gerçekten güveniyorum, bu yüzden aklıma gelen ilk kişi sen oldun."

"Senin için o kişi olmak istemediğimden değil," diye ifade ettim. "Haftanın her günü senin beyaz şövalyen... insan kahramanının olmak için gönüllü olurum. Gerçekten, bu iş için başka bir isim yazacağını ve bu ismin ben olmayacağımı bildiğim için kendimi cinayete meyilli hissediyorum. Belki de gidip bir adamı bıçaklamalıyım. Adı ne? Telefon numarası? Sosyal güvenlik numarası?"

Luna biraz gülümser. "Neden sen olamıyorsun, Donnelly? En mantıklısı

sensin. Biz çıkıyoruz. Sen benim erkek arkadaşımsın-"

"Biliyorum," diye araya giriyorum, "ama..." Neredeyse boyun eğip *yapacağımı söyleyeceğim* - yapamayacağımı söylemek daha zor. Ama gerçek şu ki, onun günlüğünü okumak beni öldürür. Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve "Okusam hayatta kalır mıyım bilmiyorum" demeden önce zorlukla yutkunuyorum.

Luna daha anlayışlı görünüyor.

Ama ekliyorum, "Mutluluğunu okumayı çok isterdim ama bu bir *günlük* ve içinde acının olduğunu biliyorum ve bunu okuyamam. Bu beni şu anda kaldıracabileceğimden emin olmadığım bir şekilde yıpratır." Bunu söylerken bile kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

-Sanki onun için *daha fazla* olmalıymışım gibi.

Luna'yı hayal kırıklığına uğratmak kaçınılmaz gibi geliyor ve bu anın onun hayallerindeki Süpermen olmadığımı gördüğü an olmasından korkuyorum. Gerçi benden hiç Clark Kent olmamı istemedi.

Yine de diyorum ki, "İstersen *kahraman* kısmını silebilirsin. Ben sadece senin insanın olabilirim."

Başını sertçe sallıyor. "Geçtiğimiz ay benim için çok şey yaptın ve son üç yıldır benim için yaptığın her şeyi bilmiyorum bile. Bu durum bunu değiştirmez."

"Bunu senin için de yapabilmeliyim." Denemediğim için içim içimi yiyor. Belki de denemeliyim.

Ben teklif etmeden önce, "Anlıyorum. Sanırım pozisyonlarımız ters olsaydı, ben de senin günlüğünü okuyamazdım. Bu çok acı verirdi." Uzanıp kulağımın arkasına bir çubuk kraker sıkıştırıyor. Yumuşak gülümsemesi kaburgalarımdeki gerginliği hafifletiyor.

Sıkı bir nefes aldım. "Peki hangi şanslı ördeği hafıza koruyucun olarak seçiyorsun?" En iyi tahminim Maximoff olacak, zaten ona hafıza *rehberi* dediğini düşünürsek.

"Bunu düşüneceğim," diyor başını sallayarak.

Sırıtiyorum. "Düşünenleri severim."

Gülümsemesi geri döndü. "Beyin dalgaları seni tahrik ediyor mu?" "Doğrudan sıkıme."

Gözleri tekrar düşer ve yanakları pembeleşir. Bir kolun krank hareketi gibi, derin konu çok daha sıcak bir şeye dönüşüyor.

Luna bacaklarını daha da açıyor, davet çok açık.

Bir elimi kalçalarına koyuyorum, diğer elimle de parmaklarımı fıstık ezmesine batırıp ensesine bir kalp çiziyorum.

Vücudu titremeye başladı bile. Boğazımda bir inilti düğümleniyor. Doğal içgüdüler Luna'nın içine girmek için çılgık atıyor. *Onu anlamsızca becermek*.

Barda, nazik olmak istemediğini söyledi ama Tanrı aşkına, kafasında *bakire*. Kafasında yirmi bir yaşından çok on sekiz yaşında ve bunu unutup ona ilk kez yapmıyormuş gibi davranırsam ne kadar büyük bir piç olurum?

"Donnelly." Sızlayan yakarışı zihnimi susturuyor. "Ağzını aç," diye mırıldanıyorum.

İtaat ediyor, gözlerinde bir gülümseme parlıyor ve ona iki parmağımdaki fıstık ezmesi kalıntılarını emdiriyorum. Bu his beni yumrukluyor, sıkıyor, okşuyor. Pembe dudakları işaret ve orta parmağımı emiyor ve saçlarını avuçluyorum.

Parmaklarını ağzından çıkarıp kendiminkilere sokuyorum. Parmaklarımı dudaklarımın arasında kaydırmamı izlerken nefesi daralıyor. Ellerim temizlendikten sonra yanağını kavriyorum ve başımı boynuna doğru eğiyorum. Fıstık ezmesi kalbi teninden yalayıp emerken nefesi kesiliyor. Luna'ya yaklaşıyorum ve amının sıcaklığını ereksiyonuma karşı hissediyorum.

Titriyor ve ikimiz de doğal olarak öne doğru çekiliyoruz. Daha sert emiyorum.

"*Donnelly*," diye inliyor. Çıkardığı küçük inleme sesleri, titreşen kalçaları beni yakıyor. *Sik beni*.

Tatmak için can attığım tek şey boynu değil. Tanrım, bana onun amını ver.

İhtiyacım var.

Boynunun arkasını tutuyorum ve göğsüme bir topak fıstık ezmesi sıçratıyor. Dili yavaşça, acı verici bir şekilde etimde gezinirken gözleri benimkilere takılı kalıyor.

Bu... bu beni öldürüyor. Geçmişteki *herhangi bir* koşulda, muhtemelen sikimi çoktan onun içine sokmuş olurdum. Bunu yapmamış olmam, mucizelerin var olduğunun en büyük işareti. Tereddüt etmemin sebebi ailesinin mutfağında olmamız bile değil.

Yine de beni yalamayı bitirdiğinde, "Seninle misafir odasında buluşabilirim" diye fısıldıyor.

"Ya da burada kalabiliriz." Hayal kırıklığı omuzlarına çöktü.

Onu reddetmeye çalışmıyorum. Kalçalarını sıkıyorum. "Babanın beni gözetlemek için dadı kameraları kurmadığına ikna olmadım."

"Oh. Bu gerçek bir olasılık," diyor sessizce. "Ama burada kalır mısın?" "Gitmek için acele etmiyorum," diye nefes alıyorum.

Gözleri etrafımda geziniyor ve dudağının kenarını ısıyor. "Şu anda OG Luna'ya ne yapardın?"

Seni çoktan beceriyor olurdum. Nefeslerimiz senkronize, zamanlanmış, sanki çoktan dolaplara karşı sevişiyormuşuz gibi geliyor. Ellerimi tekrar kalçalarından yukarı kaydırıp pamuklu külotunu hissediyorum. "Sana göstereceğim." Onu tezgahdan çekiyorum ve onu taşıırken, bacakları etrafımda dolanırken gülümsemesi patlıyor.

Kahvaltı masasına ulaştığımda ayaklarını yere indiriyorum ve sırtını göğsüme yaslıyorum. Onu masaya yaklaşıtıyorum. İnanılmaz derecede zor nefes alıyor ve kulağına fısıldıyorum, "Dur diyebilirsin."

"Durmasını istemiyorum."

Evet. "Ortak bir noktamız var." Ellerini ellerime alıyorum ve kollarını masanın yüzeyine doğru uzatıyorum. İnce bedeninin üzerine eğildim, kıcı sikime gömülüyor ve ellerini sabit, bunaltıcı bir an boyunca tutuyorum. Çok fena yapıyorum, özellikle de o zaten seks yapıyormuşuz gibi nefes alırken.

Tanrım.

Dudaklarım yine kulağına değiyor. "Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" "Uh-huh," diye geveliyor.

"Sadece senin için, senin *yüzünden* bu kadar sertim," diye nefes alıyorum. "Kötü davrandın, neden biliyor musun?"

Kıvranıyor, daha çok zevkten. "Neden?"

"Günlük sikişini kaçırdın." Bir elimi bıraktım ve siyah elbisesini kaldırarak kıcını ortaya çıkardım. Parmağımı parlak sarı tangasının yanından geçirip yukarı doğru çekiyorum. Masaya, sikime karşı kıvranıyor ve ben öne doğru sallanıyorum, pantolonumun kumaşı beni daha büyük bir arzudan ayırıyor. Onun ıslak, sırılsıklam amı, o sıcaklık, *kahretsin*.

"Kaçıırırsam ne olur?" diye kekeliyor nefes nefese, "Kaçıırırsam ne olur?"

Bacağımı kalçalarının arasına kaydırıp onu ayırıyorum ve dudaklarım kulağını buluyor. "O zaman her gece sevişirken bunu telafi ederiz." Başını çevirdiğinde onu daha derin öpüyorum ve nabzım çok sıcak atıyor. İçgüdüsel olarak Luna'ya doğru eğildim. Nefes almak için dudaklarımdan uzaklaşıyor.

Vücudu itişlerimle masanın üzerinde öne doğru kaymaya çalışıyor ama ben yine ellerini tutuyorum. Elbisesi beline kadar kıvrılmış ve tangalı çıplak poposu beni deli ediyor. Ten tene temas istiyorum. Onun sıcaklığını hissetmek.

"Becer beni," diye ağlıyor. "*Lütfen.*"

Pantolonumu çekiştirerek indirmeye, içinden çıkmaya ve ereksiyonumu serbest bırakmaya kadar gidiyorum. Ama tangasını çıkarmıyorum. Bunun yerine, parmaklarımı ıslak kıvrımlarının arasında gezdirmek için aşağı uzanıp pamuklu kumaşı kenara itiyorum.

Nefesi kesilir. "Aman Tanrım." Dirsekleri masaya doğru gevşiyor. Klitorisinin etrafında döndüğümde, parmaklarımı içine soktuğumda bir zevk birikintisine dönüşüyor ve onun titremesini izlemek göğsümden bir inilti çıkarmaya yetiyor.

Kaslarım geriliyor, yanıyor. Parmaklarımı çıkardığımda öne doğru esneyerek uzunluğumu amına doğru kaydırıyorum. İçeri girmiyor. Tanga hala yolumda.

"*Lütfen*," diye yalvarıyor Luna, dizleri neredeyse bükülüyor. "Sana ihtiyacım var. *Sana ihtiyacım var*."

Ona ihtiyacım var ama içime itmeye direniyorum. Bu bana ve ona işkence ediyor. Kıcını ovuyorum, sonra kalçasını kavriyorum, itiyorum, alay ediyorum. Luna masaya karşı titriyor ve kulağına ulaşmak için öne doğru eğiliyorum. "Bunu bir daha unutursan -sadece hayatta kalmak için her gün *benim* tarafımdan becerilmen gerektiğini- sana hatırlatırım."

Yüksek perdeden çıkardığı ses çok yüksek ve elimle ağzını kapatıyorum, sürtünmeyi durdurmuyorum. Sikim klitorisine sürtünüyor ve gerçek bir doruğa doğru titriyor. Elimi kalçasına indiriyorum.

"*Donnelly*." Ağlaması beni neredeyse öldürüyordu.

Ama Luna rahatlamıyor. Gözleri *daha fazlasını* söylüyor. Ve tangasını çekmeye başladı, ama elini yakaladım.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarıyor. "İstiyorum."

Arkadan amına girmek çok kolay olacaktı. Bunca zamandır mükemmel açıdaydım, ama kendime yavaş gideceğimizi söyledim - ve genellikle büyük beynimi değil de sikimi dinlememe rağmen, sanırım travma geçirdiğini göz önünde bulundurmam gerekiyor.

Luna'ya zarar vermemenin tek yolu yavaş gitmek. Sihirli bir yara bandı yok, onu mahvetmemem için sallayabileceğim bir değnek yok. Yarardan çok zarara neden olursam kendimi asla affetmem ve eminim ki bir grup insan bu kutuyu işaretlediğime zaten inanıyor.

O onlardan biri değil.

Benim için en önemli kişi o.

Luna nefes alır, "İstemiyor musun?"

Kötü bir şekilde. Fikri test etmek için tekrar öne doğru eğiliyorum. Dudakları tahrik olarak ayrılıyor. Onu almak çok cazip geliyor. Daha önce hiç bu mecazi pozisyonda olmamıştım, sevişmemize sadece bir tanga kalmışken frene basan ben olmalıydım.

Ama Luna şu anda çok savunmasız ve kendini bana teslim etmesi beni aynı anda hem tahrik eden hem de bu berbat koşullar altında hafife alamayacağım bir şey.

Ellerini tutup tekrar masaya yapıştırıyorum. Nefesi daralıyor, özellikle de kıına bastırđıđında ve fısıldıyorum, "Seni yemeyi tercih ederim." Ve onu ellerimin arasına alıp çevirerek kıını masaya bastırıyorum.

"OhmyGod," diye haykırıyor ben onun açılmış bacakları arasında diz okerken. ırılıplaktım, olabildiğince serttim ve onun güzel, ağız sulandıran amının merhametine kalmıştım.

Tangasını kenara çektim. "Sessiz olmaya alış."

Tekrar tekrar başını sallıyor ve dirseklerinin üzerine düşüyor. "Sessiz olabilirim."

Sırıtıyorum ve o da dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmemi izliyor, sonra daha da aşağıya. Kalçaları titriyor ama ses çıkarmıyor. Sonra şehre gidiyorum, emiyorum, yalıyorum - onun tadı ruhumu rahatlatıyor. Bu gezegende bulamayacağım bir kahvaltı-ögle yemeği-akşam yemeği-tatlı özlemi. Sadece onunkini.

Sadece onun.

Dilimi onun içinde ve etrafında gezdiriyorum ve gözleri yuvarlanmaya alışıyor. Kollarını bırakıyor, kendini tutamıyor ve ben onu göndermeye çalışmaktan asla vazgemiyorum. Daha uzun süre dayanmaya alışıyor.

Sikeyim. Bir parmağımı ıslak amına sokup klitorisini yalarken ağrıyan sikimi okşuyorum.

Sonra döşeme tahtalarının aynı *gıcirtısını* ve en yüksek sesli soluğu yakalıyorum.

Arkama bakmak için başımı çeviriyorum. *Yine mi bu? Luna'yı becerirken mi?* Bu sefer bize doğru gelen Jane değil.

Luna'nın annesi. Bir eliyle gözlerini kapatıyor, diğer eliyle de kapıyı yokluyor. "ok özür dilerim! Aman Tanrım. Neden buraya geldim ki?"

Ben daha çok Luna için endişeleniyorum. Pancar gibi kızarmış, dizlerini birleştirip ayağa kalkıyorum. Tamamen giyinik. Bu anlamda onun üzerinden hiçbir şey almadım. Oysa Lily şimdi kıımı gördü ve ben de sikimi ve taşaklarımı avulamaya çalışıyorum.

"Anne," diye sesleniyor Luna, korkmuş. "Babama söyleyecek misin?" Lily parmaklarının arkasına

bakmadı. "Bilmiyorum-" Göğsüm kt. Kahretsin.

"Anne, lütfen," diye yalvarıyor Luna. "Donnelly ve ben birlikteyiz." Destek için bana bakıyor.

Bunun ne kadar yardımcı olacağını bilemiyorum. Pantolonumu giyerken "Bu gece resmileştirdik," diyorum.

Lily kızından daha kırmızı bir tonda. Şimdi sırtını bize dönük tutuyor. "Dr. Raven işleri ağırdan almamızı söylememiş miydi?"

Daha kötü hissediyorum.

Luna daha sessiz, "Kendi hızımızda gidiyoruz," diyor.

Lily çelişkili ve mahcup görünüyor. Luna'yı ailesiyle karşı karşıya getiremem. Sanırım kendimi bu durumdan uzaklaştırsam daha iyi olur. Nefes almasına izin vermeliyim.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Hayır." Luna elimi tuttu. "Bu gece burada kalacaksın."

Lily, "Belki de gitmesi iyi olur," diyor, ben de aynı fikirdeyim ama onun bu sözlerini duymak yavru bir balinanın boğulmasını izlemek gibi. Sanırım o yavru balina ben olabilirim.

"Anne-"

"Sadece bu gece için," diyor Lily hızlıca, Luna'yı telaşlandırmak istemiyor. "Ben de seninle gelebilirim," diyor Luna.

"Kalmanı istiyorum." Kollarımı ayı gibi sarılarak ona sarılıyorum. O daha sıkı sarılıyor ve ben saçlarına doğru fısıldıyorum. "Biz iyiyiz, ama gitmem gerek Luna. Bana ihtiyacın olursa ya da uyuyamazsan beni ara. Bass hakkında gevezelik etmeyi seven bir adam tanıyorum ve söz veriyorum seni uyutmayacak."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanarak kollarımdan sıyrılıyor. Gözleri kızarmış ama burnunu çekiyor, sonra bir Vulkan selamı veriyor. "Uzun yaşa ve başarılı ol."

Yanağından öperim. "Asla veda değil, uzay bebeği." Ve sonra uzaklaşıyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Gerçek bu. Ama onu daha çok seviyorum ve gitsem daha iyi olacak. *Gidersem daha iyi olur.* Kendimi buna ikna ettim ve mutfak kapısından çıkarken, "Üzgünüm, Lily." dedim.

Avuç içleri kızarmış yüzünü komik bir şekilde saklıyor ama beni görmezden gelmesi o kadar da komik değil. Ben de misafir odasından eşyalarımı alıp Hale House'dan ayrılıyorum. Az önce döndüğüm Epsilon'un arabasını kaçırmak yerine Farrow'a onunkini ödünç alıp alamayacağımı sormayı düşünüyorum.

Bu da onu uyandırmayı gerektiriyor. Yeni doğmuş bir bebeği var ve bu gece onun birkaç saatlik uykusunu bölmek istemiyorum. Dışarı çıktığımda başka bir arkadaşımı ararım.

"Uyanık olduğum için çok şanslısın, kardeşim," diyor Oscar, sesi son iki saattir ayaktaymış gibi uyanık geliyor.

"Büyük PA eyaletinde misin?" Kaldırımında duruyorum, meme uçlarım soğuktan sertleşmiş ve kollarımı vücuduma yaklaştırmışım.

"Hepimiz haberlerin peşindeyiz."

Büyükbaba Calloway'ın ölümü. Bunu duyalı sanki bir asır olmuş gibi.
"Ne zaman Hale House'da olabilirsin?"

"On dakika. Neden?"

"Bir araca ihtiyacım
var."

FANATICON FORUM

Posted by @lorensfavtaco616 #wac-mod

Luna x Donnelly Bar Fotoğrafları Megathread

Luna Hale ve koruma Paul Donnelly'nin (eskiden SFO'daydı - Epsilon'a transfer olduğu söyleniyor?) bar fotoğraflarını tartışın. Fotoğraflar sadece Celebrity Crush'ta yayınlanmıştır. (Makale bağlantılıdır.) Lütfen birbirinize ve ailelere karşı saygılı olun, aksi takdirde DAK forumundan men edileceksiniz.

Kelimenin tam anlamıyla bir düzine fotoğraf var. Neden biri ikisinin meşruiyetini sorguluyor anlamıyorum. O kabinde tam anlamıyla öpüşüyorlar!

@Core6Supremecy: Greg'in öldüğü gece değil.

@Charlie_Does_Me: Neden bu konu hakkında daha fazla konuşmuyoruz?
GİTTİLER K A BAR VE YAPILDI DIŞARI THE AYNI
GÜN GREG
CALLOWAY ÖLDÜ MÜ?! Cidden mi?! Hiç utanmaları yok mu?

Videosu olan var mı? Görünüşe göre barın ortasında sevişiyorlar.

@WWRCD_1989: Luna annesini hiç umursamıyor. Lily daha yeni babasını kaybetti. Sen büyükbabanı kaybettin. Ve sen gidip bunu mu yapıyorsun? Onun ve onun nesi var?!?!

@WAC77Lover: Bunun olacağını tahmin etmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Vay anasını.

@XanderOnlyXander: ...bunu nasıl kaçırdık? Luna ve Donnelly? Eğer gerçekten birlikteler ise, ne kadar zamandır birlikte olduklarını merak ediyorum. Eminim yenidir yoksa elimizde daha fazla kanıt olurdu. Bu sadece bir kerelik bir takılma/çıkma durumu olabilir. Hiçbir şeyi doğrulamış değiller.

@hehecalloawayxx: RIP LunaQuinn. Jk Hala umudumu koruyorum. O çok seksi. Luna daha iyisini hak ediyor.

ÇAĞIRDIM! *Loren'in Donnelly'den nefret etmesinin sebebi bu olmalı. Sana söylüyorum!! Şimdi her şey mantıklı geliyor. Kaçırılma olayından sonra onu kovmadılar çünkü Luna'yla birlikteydi. #facts

@WhateverWhoever: ~~Çok utanç verici. Birinin onunla çıktığına bile inanmıyorum.~~ *Forum kurallarını ihlal ettiği için mod-bot tarafından silindi.*

@HaveAGreatDay123: Celebrity Crush bu fotoğrafları nasıl elde etti? Sence onları takip eden bir muhabirleri mi vardı? Yoksa bardaki insanlardan biri fotoğrafları magazin gazetesine mi sattı?

@Love_Is_What: Bahse girerim, Donnelly'nin çocuk kaçıran biri gibi görünmesini engellemek için fotoğrafları kendileri sızdırmışlardır.

@CobaltTwinsStanAccount: Bu resimlerin ikisini de %100 daha kötü gösterdiğine eminim. GREG'İN ÖLÜMÜ ÜZERİNE. Charlie Cobalt asla.

DONNELLY'NİN GÜNLÜK PLANLAYICISI

Bugünün Odağı: Azrailleri kışkırtmayın ya da ölüleri rahatsız etmeyin. Yeni kız arkadaşınızla aynı ışıltılı sayfada kalın.

Yapılacaklar:

- Büyükbaba Crow'un cenazesi.
- ~~Epsilon ile iyi geçin.~~ (Gerçekçi olmalıyım. Bu olmayacak.) Kız
- arkadaşımın ailesiyle arayı düzeltin, lütfen ve teşekkür ederim.
- Göl evine doğru yola çıkın (Hales'le mi yoksa güvenlikle mi???)

Notlar: Hale'lerde (Luna hariç) pek görünmüyordum. Lily beni geri davet etmedi ama hoş karşılınsaydım oraya uçardım. Keşke Xander'ın bir korumaya ihtiyacı olsaydı çünkü bu uğramak için iyi bir bahane olurdu. Sanırım sürgündeyim. Bunu yakında düzelteceğim.

Yeni patrondan azar işittim. "Luna ile yakınlaşmanın" şikayet listesine gireceğini düşünmemiştim. Price, onu herkesin içinde öpmeden önce güvenliğe haber vermemi istedi. Sabah 3'teki güzellik uykusunu bölmediğim için bana teşekkür etmesi gerektiğini söyledim. Kendime not: Yeni patron şakalarımın Papa Hale'den daha çok nefret ediyor. Bunu unutmuşum.

Ayrıca! Hayranlar Epsilon'a transfer olduğumu nereden biliyorlar? Sus. Bu reklamını yaptığımız bir şey değil. Price'a söyledim. Öyle olmadığını düşündü.

Önemli. Ama bilemiyorum, aramızda bir fare olabilir. Epsilon'un tamamına güvenmiyorum tbh.

İyi haber: SFE'den vebadan kaçır gibi kaçıyordum. Görevde olmadığım zamanlarda onlarla uğraşmak zorunda kalmadım.

Kötü haber: Cenazede ve göl evinde onlardan bir sürü görecekim. Umarım kaçınma serisine devam edebilirim *dua eden eller*

Sonunda! Son birkaç gecedir zar zor uyuyabildim. Yanımdaki Luna'yı özledim. Orada olmadığını fark ettiğimde soğuk terler dökerek uyandım.

Yemekler: Çatı katında hızlı bir kahvaltı. Cenazede Luna ile buluşma. Göl evine giderken öğle yemeği? Orada akşam yemeği?

Su: GF's Pussy: Evian'dan daha iyi. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Günün sorusu: Bütün kargalar öldüklerinde cennete mi giderler?

PAUL DONNELLY

"BEKLE, BEKLE, *BEKLE*." Oscar elini uzattı ama Philly'deki çatı katındaki odamda dolaşmamı engellemek için değil. "Bu bir söylenti değil mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kendine yetişkin bezi almalısın dostum, eğer altına bu kadar çok sıçmaya devam edersen," diyorum hafifçe.

Farrow kırmızı bir elma yerken gülüyor. Van Halen posterime rahatça yaslanmış ve tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Son üç gündür kocası ve çocuklarıyla birlikte tatil için Hales'lerde kalıyordu ama bu sabah erkenden beni cenazeye götürmek için uğradı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim telefonda.

"Tamam, ama ben istiyorum," dedi ve ben de itiraz etmedim. Luna da ona katılıp bizimle gelmek istedi ama kısa bir konuşmadan sonra Luna'yla bu zamanı ailesine bana sağlıksız bir şekilde bağlı olmadığını ve fiziksel olarak ayrı kalabileceğimizi göstermek için kullanmasının daha iyi olacağına karar verdik.

Bu yüzden annesinin bizi yakaladığı gecedен beri onu (FaceTime dışında) görmedim.

Farrow'un kahkahasını duyunca sırıtiyorum ve cenaze için siyah pantolonumu giyiyorum. Henüz yarı giyinik bile değildim. Oysa en iyi iki arkadaşım çok şık ve çatı katına *iyi yolculuklar*, mezarlığa da *merhaba* demeye hazır görünüyorlar. Günlük ajandama yazmayı bitirdiğim sırada odama geldiler.

"Hiç komik değil," diye tersliyor Oscar Farrow'a.

Farrow, "Biraz komik," diyor ve bir elma çıtırtısı daha atıyor.

Oturan tek kişi Oscar. Kıcı yatağımın kenarında. Çiçekli büyükanne yatak takımını Goodwill'e bağışladım ve kendime güzel bir beyaz yorgan ve uyumlu çarşaflar aldım.

Oscar cep telefonunu çok sıkı tutuyor ve Farrow'a gerçekten kızmış gibi hissediyor. "Donnelly görevde değilken Epsilon'un *aracını* aldı Redford. Senin başına buyruk kıcın bunu komik bulabilir ama bu *ciddi bir mesele*."

"Dur bakalım." Farrow bir lokma yutar. "Onun lanet şakasına gülüyordum, Oscar."

Oscar hala Farrow'a bakıyor.

Yavaşça fermuarımın bir düğmesini ilikleyerek dikkatle aralarına bakıyorum. "İkinizin terapi seansına ihtiyacı var mı?"

"Hayır," diyorlar hep bir ağızdan.

Farrow gözlerini devirir, sonra iç çeker. "Peki, tamam, o piçlerin arabalarının içi için ağlamaları bana biraz komik geliyor. Bu *parıltı*, kan ya da meni değil."

"Bu *kovulabilir* bir suç," diye karşılık veriyor Oscar, sonra da bana odaklanıyor. "Kovulmaya mı çalışıyorsun, kardeşim?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

Oscar bön bön bakar. "O zaman *neden* arabayı aldın? Neden en azından ön koltuklardaki parıltıları temizlemiyorsun? Aptal değilsin. Epsilon'un Omega olmadığını biliyorsun. Price, Akara değil."

"Biliyorum," diye araya girdim ve dolaptan siyah düğmeli bluzumu çıkardım.

"O zaman Price ve adamlarının, Luna ile buluşmak için Range Rover'larını alıp almadığınızı umursayacaklarını biliyorsunuz. Peki aklından tam olarak ne geçiyordu? Sakın düşünmediğini söyleme, çünkü düşündüğünü hepimiz biliyoruz."

Farrow şimdi bu cevapla da ilgileniyormuş gibi bana bakıyor. Onlara dürüstçe "O'Malley'nin haftasını mahvetmeyi düşünüyordum" diyorum. Farrow başını iki yana eğiyor, sonra Oscar'la bakışıyor.

"Keşke ikiniz bunu yapmasanız," diye mırıldanıyorum, kollarımı düğmelerimin içine sokarak.

"Ne yapmak?" Oscar sorar.

"Benim iki aşırı ilgili ağabeyimmişsiniz gibi davranın."

Farrow açıkça, "Biz senden büyüğüz," diyor.

"Zar zor." Şifonyerimde en güzel siyah çoraplarımı bulmaya çalışıyorum. "Ve benim sorunum *ağabey* ya da *kardeş* kısmı değil."

"*Aşırı endişeli değiliz,*" diyor Oscar. "Sadece endişeliyiz, Donnelly."

"Hepimiz Epsilon'dan nefret ediyoruz." Çorap avını bırakarak ayağa kalktım. "Peki O'Malley'nin arabasını sürdüğümü ve kirli bir şekilde kaldırdığımı bilmesini istemem neden bu kadar önemli?"

"Çünkü senin gibi değil," diyor Farrow bana.

"Küçük bir intikam için büyük bir risk," diyor Oscar. "Ve artık SFE ile çalışıyorsun. Hepimiz onlardan ne kadar nefret etsek de, o adamlara seninle uğraşmaları için bir sebep vermene gerek yok."

"Her zaman bir neden bulurlar," diye karşılık veriyorum, içimde bir sıcaklık dolaşıyor. "Peki Farrow'un onların ağlak bebek tepkilerini komik bulmasına ne oldu?"

"Dostum, bu yüzden kovulsan gülmezdim."

Oscar telefonuyla beni işaret etti. "Şanslısın, Price'ın yaptığı tek şey maaşını bir haftalığına kesmek oldu." Duraksıyor. "Seni gerçekten takımında istiyor olmalı."

Evet. Öyle davranmıyor, ama yine de SFE'deki *çok* kısa zamanımda örnek bir koruma olmadım. Ne kadar oldu? Neredeyse üç gün mü? Greg'in öldüğü sabah evrakları imzaladım.

Gerçekten de Oscar ve Farrow'un haklı olduğunu biliyorum. Daha önce benim için bu kadar önemli bir şey pahasına intikam almaya çalışmamıştım. Bu iş. Güvenlikteki kariyerim.

Ama kaynayan kanım bir türlü durulmuyor. "Epsilon'la hiç anlaşılamıyorum, ne yapmam gerekiyor?" Onlara soruyorum.

Oscar sanki çok kolaymış gibi "Profesyonel ol." diyor.

Farrow kaşlarını kaldırır. "Profesyonel olmak mı? Ona ne dediklerini biliyor musun Oliveira?"

Oscar iç çeker. "Onları görmezden gel. Yüksel." Belli ki SFE'yi o kadar kızdıracağımdan ve bir yük treni gibi üzerime geleceklerinden endişeleniyor.

Farrow elindeki elmayı çeviriyor. "Ara beni."

Epsilon'dakilerin çoğunun Farrow'dan korktuğu doğru. Özellikle de O'Malley. Keşke beni de ölümcül bir darbe olarak görselerdi, ama herhangi bir kavgaya tek başıma girmektense bir arkadaşım ile girmeyi tercih ederim.

Ara onu. Başımı salladım. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun? Çünkü benim bir kız arkadaşım var."

Farrow yine gözlerini devirir ve bu sefer Oscar güler.

Çatlak yatak odası kapısı tamamen açıldığında hepimiz gülümsüyorduk. Ve Kannika "Kurbağa" Kitsuwon ince, uzun kollu siyah kadife

Elbise. Topuklu çizmeleri döşeme tahtalarında tıngırıyor ve elinde buzlu bir kahve var.

Oscar içeceğe bakıyor. "Dışarının otuz derece olduğunu biliyor musun?"

"Ve ben içerideyim." Buzu salladı. "Yetmiş derece olan yerde." Farrow, Oscar'ın kabız suratına sırtıyor, ben de gülüyorum.

Kalçasını şifonyerime dayadı ve bana döndü. "Biraz tavsiyeye ihtiyacım var." "İçgüdülerin önce Donnelly'ye bakmanı gerektiriyorsa, *tavsiyeden daha fazlasına* ihtiyacın var."

Oscar şakaları.

Ona orta parmakla bir öpücük gönderdim. Gerçi doğruları söylüyor. Son zamanlarda örnek bir davranış sergilemiyorum. Ne yapacağım ben? O'Malley'i nasıl kızdıracağımı mı anlatacağım? Triple Shield'ın araçlarını çalıp gezintiye çıkma konusunda mı? Şu an bulunduğum nokta bu.

Yine de, "Çünkü bakması zor birisin, dostum. Sana çirkin olduğunu söylemeye çalışıyordum."

"Sadece senin gözlerinde, kardeşim."

Sırtıyorum ve Kurbağa söze karışıyor: "Donnelly'nin Luna'nın korumalarını -yani *beni*- Susamış Kaz'a çağırmama kabalığından sonra yapabileceği en az şey bu."

"Özür dilerim, Kurbağacık," diyorum tekrar. Ondan ve Quinn'den zaten özür dilemiştim. Soğuk davranmalarını bekliyordum ama bana karşı hiç de soğuk davranmadılar.

"Bunu yaşadığınız için bir geçiş hakkınız var. Hepimiz bunu yaşıyoruz." Ayrıntıya girmeden buzlu kahvesini höpürdetiyor. Acaba hala tüm duygularını Old City'den hayal meyal hatırladığım dövmeci Scooter'a mı döküyor?

Sonunda "Hâlâ esas adamın Scoot'la bu konuyu konuşuyor musun?" diye sordum.

"Scooter," diye düzeltiyor. "Hâlâ ilk tanıştığımız zamanki kadar iyi ve beni anladığını söylemiştim." Yani bu bir *evet*.

"Kimliğindeki yaşı kontrol ettiniz mi?" Oscar ona sorar. "Bana otuz dört yaşında olduğunu söyledi. Ne olmuş yani?"

Oscar daha korumacı bir tavırla, "O yaşlı," diye karşı çıkıyor.

"*Otuz üç* yaşındasın. Flaş haber, Yale çocukları, bu tanıma göre hepiniz yaşlısınız."

Oscar ellerini kaldırır. "Ama on sekiz yaşında bir çocuğun omzumda ağlamasına da izin vermeyeceğim."

"On dokuz yaşındayım-"

"Daha yeni," diyor

Farrow.

"-ve neden on dokuz yaşındaki bir kızın konuşacak birine ihtiyacı olduğunda onu rahatlatmayalım? Bu neden bu kadar korkunç?"

Oscar kaşlarını çattı. "Demek istediğim bu değildi-" "Ne demek istedin?"

Oscar hava yiyor. Bahse girerim kelimeleri biliyordur, sadece en genç çaylakla olan hassas ilişkisinde daha fazla yıkıma neden olmaktan korkuyordur. Farrow Oscar'ı izlerken acı çekiyor gibi görünüyor ve ben de araya giriyorum, "Sanırım Scoot'un senin için rahat bir omuz olarak pantolonuna girmeye çalıştığını kastediyor."

İnliyor. "Siz de değilsiniz. Beni duygusal olarak manipüle *etmiyor*. Onu tanıımıyorsunuz! Quinn onu tanııyor! Tamam, o zaman hepinizden daha iyi tanıdığım bir adamı hedef göstermeyi bırakın." Öfkelendi. Sonra ortak sessizliğimizde, daha ince bir sesle bana soruyor: "Seninle arkadaş olduğunu hiç hatırlamayan bir müşterine Noel hediyesi vermek profesyonelliğe aykırı mı?"

Aradığı tavsiye bu mu?

"Luna ona ne verirsene sevecektir," diyorum.

"Garipsemeyecek mi? Hediye, benimle olan ilişkisini kaybettiği için kendini kötü hissetmesine neden olur mu? Önce terapistine sormalı mıyım?"

Son soru üzerine tek gözümü kapattım. "Hayır, hayır, bilmiyorum." Kurbağa bilgi almak için Oscar ve Farrow'a dönüyor.

"Ah ah, bu onun kız arkadaşı." Oscar beni işaret ediyor. "Onu en iyi o tanıyor."

"Oh, şimdi ilk önce ona gitme içgüdülerim doğru çıktı," diye mırıldanıyor Frog.

Gülümsüyorum. "Sana kurabiye verirdi ama Audrey bir yıl önce onun için kurabiye yapmayı bıraktı."

Oscar sahte gülüyor, ben de gerçekten gülüyorum. Çoraplarımı giyerken odama dalan bir sonraki kişi Quinn oluyor.

"İşte buradasın." Frog'a iç geçirir. "Telsizin kapalı mı?"

"Eskiden bunu kimin yaptığını merak ediyordum," diyor Oscar nefesinin altında, gözleri Farrow ve Quinn arasında g i d i p gelirken.

Farrow dünyadaki tüm kayıtsızlığıyla ona orta parmağını uzatır.

Kurbağa bel çantasına sıkıştırdığı radyosunu kontrol eder. "Şu anda açık. Luna hareket halinde mi?"

Şimdiden mi? Cevapsız bir mesaj var mı diye telefonumu kontrol etmek üzereydin ki Quinn başını sallıyor. "Sadece bensiz gitmediğinden emin olmak istedim."

"O *bir* kereydi."

"Yedi kez," diye karşı çıkıyor Quinn. "Sadece *yavaşla*. Neden hep böyle acele ediyorsun?"

Radyoyla oynarken mırıldanıyor. "Sen ve Nessa'yla takılmaktan iyidir."

Onu duyduğunu sanmıyorum ama "Sen ve Nessa nasılsınız?" diye soruyorum. Sıradan bir soruydu. Oscar'ın yanında oturuyorum ve çoraplarımı giyiyorum. Ellerimde yün var, çelik değil.

Ama gözleri üzerimde parlıyor. "Tamam."

Frog Quinn'e, "O *her zaman* bizim dairemizde," diyor. "Nine'ın ondan kira almadığına sevinmelisin." Kuzeni Akara'ya Dokuz lakabıyla hitap ediyor.

Quinn, "Gabe geçen hafta orada uyumadı ya. Yer var."

Oscar'ın ağzından bana, *Millie'nin* ağzından bana. Yani Gabe gerçekten MK ile çıkıyor.

Frog ve Quinn apartman hayatı hakkında tartışırken, 1.80 boyundaki Thatcher Moretti daha sessiz bir şekilde odaya girer. Doğruca Farrow'a gider ve onunla kısık sesle konuşur. Farrow başını sallar, sonra Thatcher onun eline bir telsiz ve daha fazla cephaneye verir.

Cenaze sırasında güvenlikle ilgili olmalı, ama Farrow omzunu tutuyor, daha sessiz bir şey söylüyor ve Thatcher'ın sırtını sıvazlıyor. Yakınlar. Maximoff ve Jane ile evlenerek bağ kurdular, en iyi arkadaşlar. Beni kışkandırmamalı. Daha önce hiç kışkandırmadı.

Midemin sıkıştığını hissediyorum. Muhtemelen ben artık SFO'da olmadığım ve Thatcher -psikolojik değerlendirmeden geçemediği için açığa alınmış olmasına rağmen- görevde olduğu içindir. Sanırım bu yüzden Farrow'a ekstra güvenlik bilgisi veriyor. Thatcher dizginleri birine bırakmak zorunda.

"Cenazede Jack'le tanıştın mı?" İkinci çorabımı giyerken Oscar'a kocasını soruyorum.

"Gözlerim onun üzerinde olacak, evet, ama onunla konuşamam." Oscar'ın gözleri kararır. "Jack cenazede çalışmak zorunda."

Üretim yapıyor. *Neden?* "Cenazeyi mi çekiyorlar?" Bunu sorduğum anda oda sessizleşiyor ve başımı kaldırıp Akara ve Banks'in de odada olduğunu görüyorum.

Gabe hariç, tüm Omega burada.

Nabzım garip bir şekilde atıyor ve cevap almak için Oscar'a dönüyorum.

"Filme çekiyorlar," **d i y e** onaylıyor Oscar. "Bir ileri bir geri oldu Calloway kardeşler ve anneleri ile tartışma. Prodüksiyon

bu işin dışında kalmaya ve kararı onlara bırakmaya çalışıyor. Görünüşe göre Samantha cenazeyi göstermekte kararlı. Jack çirkin olduğunu söyledi. Avukatları devreye sokmakla tehdit etti, onlara isimler taktı, geçmişi deşti."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Farrow.

Yine sessizlik çöküyor ve doğmamış çocuğum üzerine bahse girerim ki hepimiz kocası yerine Karga'nın ölmesini dilediğimizi düşünüyoruz.

Ayağa kalkıyorum ve yatak gıcırıyor. Gözler yanan bir neon *Hoş Geldiniz* tabelası gibi bana çevriliyor. Ama şu anda kendimi daha çok *boş yer olmayan* bir motel gibi hissediyorum. Hepsi dolu. Kişisel bire birlere ya da bu durumda yediye birlere yer yok.

"Hey, Donnelly," diyor Akara, ses tonu dostça olmaktan çok belirsiz. Kitsuwon Securities ile olan sözleşmemi feshedip beni Triple Shield ile takas ettikten sonra nerede durduğumuzu bilmiyor. Sanki ben sayfadaki bir istatistikmişim, çıkarması gereken bir sayıymışım gibi yaptı bunu.

Ama ben olmasaydım, o zaman üç çaylak olurdu.

Sadece ben olsam daha iyiydi.

Keşke onun için daha anlamlı olsaydım, hepsi bu. Çatı katında yaşıyorum. Hâlâ oda arkadaşınız ama ev o kadar büyük ki her gün onunla karşılaşmamak çok kolay.

Şimdi ona başımı kaldırıp dolabımı açıyorum. Saklanıyor muyum? Hayır, bir kemer arıyorum ve birinin dikkatleri üzerimden çekmesini umuyorum.

"Price senin kovulmaya çalışıldığını düşünüyor," diyor. Göğsüm daralıyor. "Kovulmaya çalışmıyorum."

Parmağını avucuna götürdü. "Eğer kovulursan seni işe almayacağımı söylemem gerekiyor, o yüzden kendini sabote etme."

"Yapacağın şey bu mu?" diye sordum.

Akara acı çekmiş görünüyor. Siyah saçlarını geriye itiyor. "Lütfen beni bu seçimi yapmak zorunda bırakma."

Kurbağa aval aval bakar. "Ciddi misin Dokuz? Bu kolay bir seçim olmalı. O senin arkadaşın."

"Biz bir aileyiz," diyor Akara sanki çok açılmış gibi. *Öyle mi?* Hepsi benim yatak odamda. SFO nasıl oldu da buraya geldi? "Ama bu taraf aynı zamanda bir iş."

Triple Shield'e geçişim de bir iş.

Akara bunu eve getirmeye çalışıyor. *Bu kişisel bir şey değil.* Tüm takım için en iyi hamle bu. Böyle devam edip gidiyor. Ama bunun Kitsuwon Securities için nasıl bir güç gösterisi olduğunu anlamıyorum. Farrow bunu göremiyor. Oscar göremiyor.

Beni Price'a ne için verdi? Bu alışverişten *hiçbir şey elde* edemedi. Bunu ona söyledim.

"Lütfen bana güvenin. Bu herkesin geleceği için en iyi hamle."

Benim dışımda herkes öyle hissediyor.

Ama SFO'ya asla zarar vermem. Maaş bordrosundan çıkarılsam bile. Bunu *Epsilon için* zorlaştırmaya çalışıyordum, onlar için değil.

"Kendi kendimi sabote etmeyeceğim," diyorum sessizce, bu konuda bir şaka bile yapmadan.

Sadece hayatıma devam etmek istiyorum.

Hava yoğun. Akara onu hafifletmeye çalışıyor. "Nasıl oldu da son birkaç gündür burada kalıyorsun? Luna'yla birlikte Hale'lerde olacağını sanıyordum."

Banks soruyor, "Ailesi bardaki PDA'dan hoşlanmadı mı?" *Celebrity Crush'ta* yayınlanan bar fotoğraflarını biliyorlar.

"Onun gibi bir şey," diyorum kemerimi ilmeklerden geçirirken. *Farrow'a bakma. Oscar'a bakma.* Ama ben bakıyorum.

Greg'in öldüğü ve Oscar'ın beni aldığı gece, içinde bulunduğum çıkmazı itiraf ettim.

Mutfak.

Luna'nın

amcığı.

Masa.

Lily.

Ertesi sabah Farrow arayıp nereye gittiğimi sorduğunda ona da gerçeği söyledim.

Oscar'ın tepkisi golf topuyla boğulan biri gibiydi. Bu yüzden şimdi sakın kalmakta zorlanmasına şaşırmadım. Kafası Farrow'dan bana doğru savruluyor.

"Yale çocukları bir şeyler biliyor," diyor Frog, neşelenerek. "Bekle, eğer bunun Luna ile bir ilgisi varsa, benim de bilmem gerekir."

"Aynen," diyor Quinn, bana doğru daha agresif bir şekilde. Sanki müşterisiyle gizlice dolaşıyormuşum gibi ve kabul ediyorum, bunu yapıyorum. Erkek arkadaşı olarak.

Quinnie iyi bir korumadır.

Farrow, "Ben bu işin dışında kalıyorum," diyor ve bir süre beni süzüyor. İstedğim her şeyi serbest bırakmama izin veriyor.

Belirsiz davranıp bu konuşmadan sıyrılabilirim. Bir şey beni başka bir yöne gitmeye zorluyor. SFO'dan dışlanmak ama aynı zamanda onlarla aynı odada durmak çok garip. Onlar sevdiğim, güvendiğim insanlar.

ve bana güvenen insanlar ve belki de bunu dökmek, doğru olmasını istediğim bir gerçeğin özüne tutunmak gibi: Onlar her zaman benim için burada olacaklar. Gerçekten gittiler mi?

Gerçekten gidecekler mi?

Durum ne olursa olsun, onlara "Lily, Hale House'dan ayrılmamın iyi olacağını düşündü" diyorum.

"Neden?" Thatcher sorar.

"Beni mutfakta Luna'yı yerken yakalamış olabilir." Kurbağa nefes nefese.

"Donnelly," diyor Akara hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi. Banks gülüyor.

Thatcher başını sallıyor.

Quinn bana "Luna iyi mi?" diye sordu.

"Onun işini bitiremedim, yani bu anlamda hayır." Quinn ters ters bakıyor.

Hadi ama. "Ona zarar vermedim," diye savunuyorum. Tamam, belki de koruma görevini biraz fazla ciddiye alıyor. "Beni tanırsın Quinnie."

Rahatlıyor. "Ben sadece ona göz kulak oluyorum."

"Onun benimle olması konusunda endişelenmene gerek yok. Ben hep onu düşünüyorum," diyorum ona.

"Loren biliyor mu?" Thatcher sorar.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Farrow'a bakıyorum.

Farrow araya giriyor, "Bildiğim kadarıyla Lily ona söylemedi." Parmaklarıyla bir daire çiziyor. "Hepimiz biliyoruz, artı Luna, Lily, Maximoff."

Bu kadar. Muhtemelen, Jane'in bize girdiği zamanki gibi aynı yörüngeye sahip olacak. Zamanla dağılacak ve unutulacak. SFO sır saklamakta iyidir. Bizim işimiz bu.

Başka birinin bunu duyacağından şüpheliyim.

LUNA HALE

"ANNEN NE?" Tom'un ağızı açık kalmıştır.

Bu felaket yaşam olayını dolabımın tozlu köşelerine saklamayı düşündüm, ancak bu benim yeni başlangıcım, paylaştığım yer -ve belki de benim için en önemli olan insanlarla fazla paylaşıyorum.

Bu sabah, Rose Teyze ve Connor Amca arkadaşlarını ve ailelerini cenaze öncesi kahvaltıya davet ettiler ve Eliot, Tom ve ben porselen tabaklarda kruvasan, pain au chocolat ve meyve taşıyarak gizlice kütüphaneye gittik.

Kütüphane, Eliot'ın Cobalt Malikanesi'ndeki en sevdiği yerlerden biridir. Modernden çok ürkütücü, 19th yüzyıl gotik romanlarından koparılmış olabilir. Ağır, kadife mavisi perdeler soğuk bir pencereyi çerçeveliyor ve iskelet halindeki bir ağaç cama çarpıyor. Koyu ahşap raflar tonozlu tavanlara ulaştıkça sonsuz uzunlukta görünüyor ve sıcaklığı hissetmenin tek yolu çitirdayan şöminenin yanında oturmak.

Üç deri koltuğu ocağa daha da yaklaştırdık ve en iyi iki arkadaşım karşıma oturdu. Böylece Eliot'ı da net bir şekilde görebiliyorum.

Onun eğlenceyle dolup taşmasını beklerdim. O neşe ve yaramazlıktır.

Onun yerine, kare şeklindeki çene çizgisi gerildi ve en az otuz saniyedir gözlerini kırpmadı. "Annen seni iş üstünde mi yakaladı?"

"Sonuna kadar gitmedik ama evet."

"Ailenin mutfak masasında mı?"

"Kahvaltı masası, ama yine evet." Başımı

salladım. "Çıplaklık mı?" Eliot soruyor.

"Ben değilim. Sadece Donnelly. Annemin en azından onun kıcını gördüğüne yüzde doks n dokuz eminim."

"Kahretsin," diyor Tom, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde. " lebilirdim. Annem beni sakso çekerken ya da çektirirken yakalarsa g m n gitsin."

Eliot her türlü utanç verici durumdan kurtulur. Son üç yılda bu durum değişmediyse, onu utandırmak her zaman çok daha zor olmuştur.

Belki de bu yönden birbirimize benziyoruzdur. "Dürüst olmak gerekirse," diyorum sessizce, "X-Men trivia'sında Illyana Rasputin sorusunu yanlış cevaplamaktan daha çok utandım." Kabarık kruvasanımı elime alıyorum. "Donnelly mutfağa girdiğinde annemden çok bana baktı ve her şeyi normalmiş gibi gösterdi. Sanki yaptığımız şey iğrenç ya da pişmanlık duyulacak bir şey değilmiş gibi. Bu yüzden hiç utanmadım. Sanırım annem de hepimiz adına çok utanmıştı."

Eliot mega-watt bir sırtış üretmedi. Bu midemi rahatsız ediyor.

"Sen de mi... şok oldun?" Ona kararsızca soruyorum.

"Sadece benden önce iş üstünde yakalandın. Bunun benim tacım olacağını düşündüm." Ağzına bir  z m atıyor ama kaşlarının arasında sorunlu çizgiler belirliyor. "Annen ne yaptı? Çünkü Donnelly ve sana karşı onu kullanamayız."

Yüzündeki asık ifadenin kaynağı *bu*. Kaşlarımı  atıyorum. "Hiç koruma ilişkilerinden hoşlanmadığı oldu mu?"

Tom başını sallar. "Bildiğimiz kadarıyla yok. Neredeyse internetteki bir numaralı Marrow ve Kitsulletti shipper'ı oldu ve Thatcher'ın aldatma dedikoduları bitmediğinde, her gün onun Jane'e ne kadar sadık olduğu hakkında tweet attı. Hatta Charlie hayranları Oscar'la çıktığı için Jack'in üzerine  ullandığında profil resmini Highveira hayran resmi olarak değiştirmişti."

Hatırlamadığım bir sürü tarih var.

Donnelly ve benim, annemin Valinor günbatımına yelken a mamasını umduğu ilk *gemi olabileceğimizi* düşünmek yıkıcı. Kaşlarım  atıldı. "Onu evden kovdu. Yaptığı buydu."

Tom'un yüzü düşer. " z r dilerim Luna."

Eliot yemeğini yıkadıktan sonra ayağa kalkar. "Bunu alamayız." Demir bir şömine demirini süslü standından kaydırarak çıkarır.

"Ne yapacağız?" Tom parmaklarını altın sarısı saçlarının arasından geçirerek soruyor. "Lily Teyze'yi Donnelly'yi Luna'yla sevmesi için *bı aklayamayız*."

"Şiddet çözüm değil," diyor Eliot, demir ucuyla ahşap zemini kazıyarak. Sopaya baston gibi yaslanıyor. "Potansiyel fikirler üzerinde çalışıyorum."

Komplo kuruyor ve Eliot Alice Cobalt'ın tamir komplosuna karışmanın iyi bir şey olduğundan emin değilim. Eliot kaos ve intikamla besleniyor. Ondan bir durumu düzeltmesini istemek, dümdüz olmuş bir şehri onarması için bir hortumdan yardım istemek gibi bir şey.

Yine de Eliot'ın tutkuyla Donnelly'nin yanında, *bizim* tarafımızda yer alması yüreğime su serpiyor. Annemle ilgili bu anlatıyı ben de kabul etmek istemiyorum. Plakasını bizim gemi ismimizle değiştirdiği hikayeyi seviyorum - bizim bile sahip olmadığımız bir gemi ismi! Bu ilişki benim için olduğu kadar halk için de yeni.

Dünyanın Donnelly ve benim hakkımda ne düşündüğü pek umurumda değil ama şu anda midemdeki garip çalkantıya bakılırsa, annemin fikrini kesinlikle önemsiyorum.

"Yapabileceğimiz bir şey olduğundan emin değilim," diye mırıldandım. "Özür diledikten sonra bana sadece birkaç kelime söyledi ve sanırım babama ağzındaki baklayı çıkarmamak için elinden geleni yapıyor."

Tom'un kaşları yaylanır. "Bilmiyor mu?"

"Hayır, *hayır*." Bir nefes veriyorum. "Bence Donnelly'den sonsuza kadar nefret eder ve bunu öğrenirse geri dönüşü olmaz." Şömine kütüklerini yalayan alevlere bakıyorum ve evin içinde birbirine karışan misafirlerin konuşmalarını duyuyorum. Bu bana neden burada olduğumu hatırlatıyor.

Zamanlama, Luna. Sanırım en kötüsü bende.

"Üzgünüm, belki de ikinize de söylemek için beklemeliydim." Bir parça daha kruvasan kopardım. "Bir cenazeye gitmek üzereyiz ve ben bunu düşünmüyordum..." *Büyükbabamız.*

Bencil. Saygısız.

Fanaticon'daki tüm yorumlar beynimin önüne fırlıyor, ancak Donnelly bana bu çevrimiçi sesleri engellememi söyledi. Hakkımda haklı olabileceklerini bile bile deniyorum.

"O öldü." Tom omuzlarını kaldırdı, eli bir fincan kahveye sarılmıştı. "Ne yapacak? Ondan başka bir şey konuştuğumuz için bize bağırarak mı?"

Eliot, "Hayır, o sadece sevgili, *sevimli*, genç büyükannemiz" der. Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıp indiriyor. Biz aşağıdayken,

Tom bal özüne olan nefretini dile getirirken o da yanımızdan geçip kahvaltılık hamur işlerine baktı.

Eliot onun yan bakışını benden önce yakaladı ve hemen büyükbabamızla kavun yiyerek ve Bloomberg'de hisse senetlerini takip ederek geçirdikleri bir sabahı anımsamaya başladı. Oyunculuk yeteneği korkutucu derecede güçlü çünkü beni Greg ile geçmişte böyle bir bağ kurma deneyimi yaşadığına ikna etti.

Tamamen o anda uydurulmuş.

"Biz kötü insanlar mıyız?" Onlara soruyorum. "Onun yasını gerektiği gibi tutmadığımız için mi?"

Tom kahvesine bakarak, "Bunun için ağlamayacağım," diye mırıldandı. "Yani, beni yanlış anlama, onu severdim. Bana karşı her zaman nazikti ve mezuniyet balosuna çıktığım kızla herkesten daha çok ilgilendi. Sanki o adamla evlenmeyi planlıyordum gibi bana onun hakkında her şeyi sordu."

Balo mu? Hafızamı zorluyorum ama FanCon turu sırasında ya da sonrasında olmuş olmalı. Sisli kalan günler, haftalar, aylar.

Eliot bana "Calvin Cross," diye bilgi verdi. "Baloya 'sadece' arkadaş olarak gittiler." Tırnak işareti kullanıyor.

Tom gözlerini devirir. "Dostum, o çok *sıkıcı*. Calvin'in şarabın fermantasyonunu tartışmasını dinlemektense Ben'in ekşi krema etiketindeki malzemeleri okumasını dinlemeyi tercih ederim. O birilerinin aklını başından alacak ama benim değil."

Cross ailesi bana yabancı değil. Aynı sosyal çevrelerde büyüdüler ve aynı hayır işlerine katıldılar ve Calvin bizimle ilkokula gitti. Olivia Barnes ve torunlarına en yakın olanlar büyükanne ve büyükbabalarımız ama onların Philadelphia ve New York'ta gayrimenkulleri olan Cross'lar kadar varlıklı olduklarından şüpheliyim.

"Cross ailesiyle evlenmeni mi istedi?" Kuram üretiyorum.

Tom paraları birbirine sürtme taklidi yapar. "Her şey zenginlikle ilgili, Ortası Olmayan Luna. Ama ne bileyim, bir parçam onun beni gerçekten önemseydiğini hissetti. Calvin'in iyi bir adam olup olmadığını, bana karşı bir centilmen olup olmadığını sormasına gerek yoktu ama sordu." Duraksıyor. "Yine de Moffy'nin düğününde kalmak yerine gitmeyi tercih etmesi hoşuma gitmedi."

Eliot kardeşine "Kimse yapmadı," diyor ama sonra bana açıklıyor: "Büyükanne Calloway ile gitti. Philly'ye yalnız dönmesine izin veremeyeceğini söyledi."

"Ona güvenmiyor muydu?" Ben soruyorum. Aralarındaki ilişki bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Cevapları bulmanın tozlu bir oyunu

oynamaya çalışmak gibi olacağını hayal ediyorum.

Jumanji masa oyunu. Tuhaf sona ulaşmak için maymunlar ve katil sarmaşıklarla savaşımanız gerekir.

"Yoksa onu seviyor muydu?" Eliot düşünüyor. "Onu o kadar çok seviyorduk ki, ayrı kalmaktansa sıkıntısında yanında olmayı tercih ederdi."

"Birbirlerine *gülümsediklerini* bile görmedim, dostum," diyor Tom. "Eğer aşk bu kadar soğuksa, o zaman içinde olmak istemiyorum."

Eliot sadece ailesi için kalbine kılıç saplayabilirdi ve ben Eliot'ın sevdiği bir kadın için, özellikle de kadın zor durumdaysa, ne kadar ileri gidebileceğini hayal bile edemiyorum. Bu yüzden onun bu senaryoya sempati duyduğunu görebiliyorum, ancak bu Greg ve Samantha'nın aşkının milyonlarca fersah derinlikte olduğu fikrine dayanıyor.

Tom, "Bence onun hakkında kirli çamaşırları vardı," diyor. "İtibarını zedeleyecek bir şey ve o da parayı Moffy'nin yanında olmaya tercih etti. Tek söylediğim bu."

Eliot maşayla bir kütüğü dürtüyor. "Umarım cenazemde bir dram yaşanır." Bana bakıyor. "Büyükbaba Calloway biraz getirdiğin için şanslı."

"Sadece *biraz*," diye not düşünüyorum kruvasandan bir ısırık aldıktan sonra. "Hepsini getirmeyeceğim." *Lütfen bu ben olmayayım.* "Ama bugün olması gerekse bile size söylediğim için memnunum," diye fark ediyorum. "Çünkü daha önce de oldu -hatırladığım kadarıyla değil- ama görünüme göre geçen sefer ikinize hiçbir şey söylememişim."

Tom'un çenesi tekrar düşer. "Donnelly ile mi yakalandın yoksa başka biriyle mi?"

Donnelly'den başka birinin bana dokunduğunu hayal ettiğimde irkilmemeye çalışıyorum. "Donnelly ile birlikteydim."

Eliot şimdi sırtıyor. "Seni sinsi sinsi."

"En sinsi," diye şarkı söyleyerek gülümsedim. "Gerçi bizi yakalayan annem değildi. Yıllar önceydi ve Donnelly bana oral seks yaparken Jane'in bizi bastığını söyledi..." İki erkek kardeşleri kapıda dururken gözlerim büyüyor. "Uh-oh."

Charlie ve Beckett az önce söylediğim her şeyi duydu.

"Kardeşler. Kuzen," diye mırıldanıyor Charlie, gözleri yarım saniye boyunca üzerimde. "Özel bilgilerin gizli kalmasını istiyorsan, *kapıyı kilitle.*"

Eliot sopayı sallıyor. "Duymanı istemediğimizi kim söyledi?"

"Evet," diye araya giriyor Tom. "Bu planı ustaca kurguladık."

Yüzüm yanıyor ama ben de başımı sallıyorum. "Evet. Hepsi goblenin bir parçası." Beckett'tan kaçmaya çalışarak ağzımı kruvasanla dolduruyorum. Kendi etrafında dönmüyor.

ve kıskanç bir eski sevgili gibi kapıdan çıkıp gidiyor.

Charlie'yle birlikte öne çıkıyor.

Kobalt ikizleri benzer zayıf yapılara sahip olmalarına rağmen şu anda birbirlerinden daha farklı görünemezlerdi. Charlie tamamen beyaz, Beckett ise tamamen siyah giyinmiş. Charlie çoğunlukla kayıtsız görünürken, Beckett az önce kulak misafiri olduğu şeyle *çok* ilgili görünüyor. Saçları bile kahverenginin zıt tonlarında.

Beckett, Eliot'ın oturduğu boş sandalyeye yerleşir ve Charlie bir tabureyi daha yakına kaydırarak ocağın başına oturur.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, neredeyse kulaklarımdaki gergin atışı duyabiliyorum.

Beckett bana bakıyor ve tam ağzını açtığı anda, "Hatırlayamıyorum. *Jane'in* beni ve Donnelly'yi basmasını kastediyorum. Bunun olduğunu hatırlamıyorum ama oldu."

Kaşlarının arasındaki deri kıvrılıyor, ama sarı-yeşil gözleri Donnelly'den bahsettiğimde gördüğüm gibi daralmıyor ya da savunmayla alevlenmiyor. "Sana ne zaman olduğunu söyledi mi?" diye soruyor.

"Sanırım sonbaharda bir ara. Thatcher'ın Külkedisi reklamı yüzünden Jane'le sahte bir ilişki yaşadığını söylemişti." Bu anının sihirli bir şekilde beynime yerleşmesini umarak yüzümü buruşturuyorum.

Hayır, hala yok.

Beckett öne doğru kamburlaşır ve bale dansçısı duruşuna sahip olduğu düşünüldüğünde bu tuhaf bir görüntüdür. Elleri yüzüne doğru uçuyor.

Eliot ve Tom hızlıca bakışıyorlar ama ben bunun dışında kalıyorum. Charlie'ye bakıyorum ama o ikiz kardeşine odaklanmış.

Beckett ellerini yüzüne sürerek, "Ben tam bir pisliğim," diyor. Avuçlarını kalçalarına dayıyor, sonra başını bana doğru sallıyor, gözlerinde özür diliyor. "Donnelly ile bir geçmişin olmadığını varsaymıştım -varsaymamalıydım-."

Şaşırdım. "Hatırlayabileceğim gibi değil."

"Aynen öyle," diyor Beckett. "Sana söylediğim saçmalıklara karşı kendini savunabilecek gibi değilsin." Suçluluk duygusu yüzüne vuruyor ve eli alnına gidiyor. "Çok özür dilerim, Luna."

Charlie bir kitabı gürültüyle kapatır ve Beckett'a bakar. "Donnelly sana kuzenimizi yediğini söylemedi ki. Yine de ona seks hayatınız hakkında ne kadar şey anlattınız?"

Eliot'ın nefesi kesiliyor. "Benden daha mı çok şey biliyor?"

"Ya ben?" Tom ekler.

Beckett birkaç kez göz kırpmıyor, inkâr etmiyor. "O benim arkadaşımı. Ve ben hayatımı onunla hiçbir karşılık beklemeden paylaştım."

Charlie, "*Paylaşmanın* bir arkadaşlığın belirleyici yönü olduğunu düşünürdüm" diyor. "Paylaşmak." Eliot demiri geniş omuzlarının üzerinde bir halter gibi tutuyor.

"Hayatını bizimle ne sıklıkta paylaştığın gibi mi Charlie? Seninle birlikte yaşıyoruz ve çoğu zaman nereye gittiğini bile bilmiyoruz."

"Biz arkadaş değiliz. Biz kardeşiz."

"Soğuk."

Tom son kahvesini yudumlar. "Bir sözlük çıkarmalıyız. Gerçek dostluğun anlamını öğrenmene yardımcı olur."

İki yönlü paylaşım arkadaşlığın tanımlayıcı bir yönü müdür?

Charlie, Tom'un esprisini sanki cevap vermek ona yakışmazmış gibi görmezden gelir. Sonra Beckett'a döner. "*Moffy*'yi Farrow'la çıkmaması konusunda uyardın çünkü aralarında bilgi açısından bir güç dengesizliği olduğunu düşünüyordun-Farrow *ünlü* Maximoff Hale hakkında her şeyi biliyordu ve Moffy onun hakkında o kadar çok şey bilemezdi. Ama kendi hayatın söz konusu olduğunda, birinin tüm kartlarını elinde tutup sana hiçbir şey vermemesini umursamıyor musun?"

Beckett sakince, "Biz sadece arkadaştık ve bu geçmişte kaldı, Charlie," diyor. "Benim yaptığım... daha kötüydü."

Kobalt kardeşler arasında sessizlik yayılıyor ve benim *kafam* tamamen ama tamamen *karışıyor*. "Ne yaptın sen?" diye sordum.

Beckett, "Onun yerine uyuşturucuyu seçtim" demeden önce kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

Midemin alt kısmı düşüyor. Bu... Donnelly'yi kesinlikle incitirdi. Donnelly'yi kısa bir süredir tanıyor olsam bile arkadaşlarını ne kadar derinden sevdiğini görebiliyorum. Sevgiye karşılık alamamak çoğu kişi için yıkıcı olurdu ama kaynağın uyuşturucu olması yıkıcı. Çünkü ebeveynleri bağımlı. Kaç kez onun yerine uyuşturucuyu seçtiler? Bunun tekrar olması.

Charlie, Beckett'ın bunu yüksek sesle söylemesine şaşırılmış görünüyor.

"Donnelly bana senden bahsetmemiş olabilir," diyor Beckett bana, "ama bunun onun için hiçbir şey ifade etmediğin için olduğundan şüpheliyim. Bence bunun nedeni senin onun için çok şey ifade ediyor olman ve biliyorum ki... daha derin şeyleri paylaşmak onun için her zaman daha zor olmuştur. Sanki paylaşırsa ele geçirilme riski daha fazlaydı ve sevdiklerini yakınında tuttuğu için onu suçlayamam. Gerçekten hiçbir yerde değilim

onu hiçbir şey için suçlayamam." Charlie'ye bakıyor. "Ve sen de suçlamamalısın."

Charlie birkaç kez başını sallar.

Tom boş fincanını kokteyl standının üzerine koyarken yüzünü buruşturur. Bileğine masaj yapıyor.

Kaşlarımı çattım. "Bileğinin nesi var?"

Tom kemik masajını hemen durdurur. "Bir şey yok."

Dört kardeş de şüpheli görünüyor ve Charlie'ye bakıyorum, o da bana "Ben'le kavga ettim" diyor.

Kardeşleri Ben mi? "Ben sana zarar mı verdi?"

"Hayır," diye karşılık verir Tom. "Bu bir kazaydı ve aslında *Eliot yaptı*." Eliot'un surat ifadesinden bunun doğru olduğunu anlıyorum. Tom Charlie'ye ters ters bakıyor. "Sanki bu Ben'in New York'a taşınmasına yardımcı olacak da."

"Philly'de olması daha iyi. Onu işe almaya çalışmayı bırakın."

"O bizim küçük kardeşimiz," diye karşılık veriyor Eliot. "Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?" Charlie yapamam Cevap ver. Sesler

tırmandırmak itibaren Alt katta. Gevezelik patlar ve birkaç çığlık duyulur. Eliot şömineyi düzeltiyor, demiri yanına bırakıyor.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve Tom'un yüzü buruştu.

karışıklık.

"Bu da ne böyle?" Tom ayağa kalkarak soruyor ama sanırım hepimiz ne Beckett'ın ne de Charlie'nin kılını bile kıpırdatmadığını fark ediyoruz.

Biliyorlar.

Kalbim tekrar çarpıyor ve dengesiz bir şekilde nefes alıyorum. "Bu... bu benimle mi ilgili?" Yoksa neden kütüphaneye gelsinler ki? Pastaları yok! Bizimle yemek bile *yemiyorlar*. Buraya ne için geldiler? Charlie, Eliot ve Tom'u arkadaşlığa bile layık görmezken, arkadaşlarıyla yas tutmaya gelmedikleri çok açık.

Beckett'ın sakın gözleri üzerimde dururken ve Charlie'nin daha huysuz gözleri benimkilerle buluştuğunda, aniden beni bulduklarını hissediyorum... beni korumak için.

"Sadece..." Charlie saatine bakar. "Düşündüğümünden beş dakika daha uzun."

"Ne yaptı?" Zar zor nefes alıyorum.

"Büyükbabamızın öldüğü gece annen seni ve Donnelly'yi gördü. Ve haber tüm aileye yayıldı."

Yüzümden kan fişkırıyor. "Nasıl?" Kekeliyorum.

"Evet, nasıl?" Eliot tersledi. "Kimse bunun hakkında konuştuğumuzu duymadı."

"Şu kapının dışını mı kastediyorsun?" Charlie kütüphane kapısını işaret ediyor. "Hani şu üçünüzün de farkına varmadan girdiğimiz kapı mı?" Sanki çok ama çok aptalmışız gibi başını eğiyor.

Kendimi özellikle aptal şapkasına layık hissediyorum. Tom ellerinde bir lanet mırıldanıyor.

Eliot mavi gözlerini kapıya diyor, eli sopanın sapını sıkıca kavıyor. "Kim duydu?"

Beckett daha sakın bir şekilde, "Küçük kız kardeşimiz." der. Tom inler.

Eliot silahı tutuşunu gevşetir. "Gevşek dudakların Kobalt gemilerini batırdığını öğrenmedi mi?"

"On altı yaşında," diyor Beckett.

Charlie, "Bu yeterince büyük," diye tersledi ve sonra bana, "Audrey Winona, Vada ve Kinney'e söylemiş, onlar da bana söyledi," dedi.

"Tepkisini görmek istediler," diyor Beckett bana, "ama birkaç dakika içinde herkese ulaşacağını biliyorduk."

Herkes. Konuşmalar biraz kesildi, belki de her şey bitmiştir. Belki hâlâ nabzım atıyordur. "Tamam," diye geveliyorum. Terliyorum ve ağzım kurudu.

"Luna?" Tom endişeyle sorar.

"Donnelly," diyorum, bir yumru yutarak. "Bilmesi gerekiyor. Çatı katında hazırlanıyor. Bilmesi lazım ve..." Beckett'a bakıyorum ve ona hiç yakın olduğumu söyleyemem. Son üç yılda da yakınlaştığımı söyleyemem. Ama karşımdaki yirmi üç yaşındaki Beckett Joyce Cobalt muhtemelen Donnelly'nin tanıdığı ve arkadaş olduğu adam - çünkü gözleri şefkat dolu. "Ona mesaj atmalısın," diyorum Beckett'a. "Ona neler olduğunu anlat."

Kaşları çatıldı. "Emin misin?"

Bu sadece benim için yeni bir başlangıç değil. Beckett için de yeni bir başlangıç olabilir. Kalbimize yakın tuttuğumuz ilişkileri yeniden inşa etmek için asla çok geç değildir ve bunun Beckett'inkini asla terk etmediğine gerçekten inanıyorum.

Başımı salladım. "Olumlu."

Sonra kapı çalınır ve ardından kapı kolu sallanır. Charlie kilitlemiş olmalı.

"Luna içeride mi?!" diye sesleniyor babam. "Onunla konuşmam lazım!" Oh Tanrım.

Belki de gömülmesi gereken kişi benimdir.

LUNA HALE

MOFFY

Babam seni bulmaya çalışıyor. Oraya gidiyor. Herkes anne olayını öğrendi. Desteğe ihtiyacın olursa bana haber ver. Senin için buradayım.

Ağabeyimin mesajını kaçırdım ama şimdi kontrol ediyorum, sonra telefonumu pencere kenarına koyuyorum. Kütüphane buz gibi ama tüm Cobalt çocukları ortadan kaybolunca şömineyi terk ettim ve pervazın üzerine bırakılmış deri ciltli bir kitapla ilgileniyormuş gibi yaptım. Babam *hiç* konuşmazken Geoffrey Chaucer'ın *Canterbury Hikâyeleri*'ni karıştırıyorum.

Bana baktığından daha çok pencereden dışarı bakıyor ve bu an katalitik bir his veriyor. Sanki yanlış yöne adım atarsam, hayatımın zaman çizelgesi yeniden patlayacak ve Donnelly ile sahip olduğum şey dikiş yerlerinden çözülmeye çalışacak.

Ölçülü nefesler alıyorum ve her sayfadaki Orta İngilizce metni bir araya getirmeye çalışıyorum. Xander'ı on iki yaşındayken *Canterbury Masalları*'nı okurken gördüm, okul için falan değil, daha çok meraktan. Medya, Haleleri entelektüel açıdan aşağı olarak göstermeyi seviyor ve bu eleştiri, ebeveynlerimiz bize aksini söylese bile içimize sızabiliyor. Xander sandığından daha zeki. Belki ben de öyleyim.

Bakışlarımı kitaptan kaldırıyorum.

Babam gözlerimi yakalıyor ve nabzım atıyor.

"Oturabilir misiniz lütfen?" diye sordu önce. Sert tonu gitmiş, yerine yabancı ve yumuşak bir şey gelmişti.

Başımı sallıyorum, sonra raflara dayalı bir merdivenin basamaklarına oturuyorum. Kitabı kucağımda tutuyorum ve babam sert görünümlü ahşap bir sandalyeyi sıyırarak yanıma getiriyor.

Oturur. Düşünüyor. Sonra başını kaldırdı. "Önce sana konuşma şansı vermek istiyorum. Söyle bana... bana ne söylemek istiyorsan."

"Ne olduğunu duydun, değil mi?"

"Teyzelerinden, annenden ve duymak istemediğim insanlardan duydum ama hikayeyi bir de senden dinlemek istiyorum."

Benim tarafım mı? "Um," diye kaşlarımı çatarak kitaba bakıyorum.

"Annem üzerime yürüdü ve-" "*Hikâyenin* senin tarafın," diye vurguluyor babam. "Ben gerçekleri biliyorum."

Hikayeler, olaylar dizisinin kuru gerçeklere dayalı ayrıntılarla sıralandığı polis raporları değildir. Hikayeler duyguları, *hisleri içerir* ve bana benimkini paylaşmam için bir şans verdiğini fark ediyorum.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kaşlarım çatık.

Babam sanki suçluyu çoktan bulmuş gibi bana "Onunla başla" dedi.

Derin bir nefes alıyorum. "Büyükbabamın öldüğü gece Donnelly'ye çıkma teklif ettim. Çünkü dünya anlamsızlaştığında, ona karşı hissettiklerim anlam kazanıyordu. Bu yüzden ona gittim." Düşüncelerimi toparlayarak kitaba bakıyorum. "Dışarı çıktık. İçtik. Dans ettik." Bu anıyı hatırlayınca biraz gülümsedim. "Donnelly ile birlikteyken artık korkmuyorum. Dünyadan korkmuyorum. Geçmişten korkmuyorum. Herhangi bir karanlıktan. Kendimle ilgili tüm korkularım yok oluyor çünkü onun gözünde en güzel halimim ve onu benden bile önce o görüyor." Kaçan bir damla gözyaşını siliyorum. "O benim her halimi seviyor ve ben de onunla birlikte olmayı seviyorum baba. Beni tamamen sevmesini seviyorum. Onunlayken kendimi ne kadar sınırsız ve güçlü hissettiğimi seviyorum. Paramparça olabilirim ve o yine de beni toplar ve beni yeniden sevmeye çalışır. Ve bunu çoktan yaptı. Çoktan denedi." Gözyaşlarımı daha fazla kırıştırıyorum. "Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyor musun?" Çenem titriyor ve ona cesurca bir bakış atıyorum.

Gözleri kızardı ve yavaşça başını salladı. "Anneni en zayıf, en güçlü ve en kırılmış haliyle sevdim. O da beni benim olduğum zamanlarda sevdi. Onu sevmediğim tek bir gün bile olmadı."

Kalbimde birikiyor. "Bunu da buldum diyebilirim ama hiç aramamışım gibi bir his var içimde. Böyle bir aşk kaçınılmaz gibi geliyor. Sanki hep varmış ve hep var olacaktı gibi." Şakaklarım zonkluyor ama bu hissi

bastırıp babama şöyle diyorum: "O gece resmiyete dökmekten bahsettik.
Erkek arkadaş.

Kız arkadaşım. Güvensizlikleri ve gelecekle ilgili düşünceleri paylaştık ve ben kendimi normal hissettim. Sadece kaçırılıp dövülmemiş yirmi bir yaşında biri gibi. Kendimi bir milyon fit uzunluğunda hissettim ve onu istedim... her yönüyle, her şeyiyle." Babamın önünde seksten bahsederken yanaklarımı sıcaklık kaplıyor. "Bana karşı senin bildiğinden bile daha dikkatli davrandı. Her zaman olanları ve sağlığımı düşünüyor, unutmasını istediğim zamanlarda bile."

"Ama mutfak," diyor babam nazıkçe. "Orada *yemek yiyoruz*."

Yüzümü buruşturuyorum ve Donnelly'nin beni orada *yediğini* hayal etmemeye çalışıyorum, ancak net bağlantı babama çarpmış gibi görünüyor çünkü yüzünü buruşturuyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Bir milyar yıl geçse bile..." Derin bir iç çekiyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. Aynı kehribar rengi gözleri, aynı açık kahverengi saçları paylaşıyoruz ama ben Loren Hale'in keskin kenarlarına değil, annemin yumuşak, yuvarlak yüzüne sahibim. "Yakalanmayı bekliyor muydun?" Sorarken yüzünü buruşturuyor.

"Hayır." Başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Onu gözetlemek için misafir odasına dadı kamerası yerleştirmiş olabileceğini düşündü ve sanırım ben de yatak odamı önerebilirdim ama o anda aklımızdan geçmemiş olmalı."

"Dadı kameraları mı?" Şimdi başını sallıyor. "Tanrım. Tanrım." Kısa bir nefes alıyor, kaşları derin düşüncelere dalıyor. "Bazen... tüm bunların benim hatam olduğunu düşünüyorum."

Acıtıyor. "Neden?"

"Çünkü sen bir yetişkinsin ve ben hâlâ seni korumak için yeterince çaba göstermediğimden o kadar korkuyorum ki bazen çabalayarak sana zarar verdiğimi düşünüyorum." Gözlerini kıstı, sonra elini bıraktı. "Lily'nin - annenin- olanları bana anlatamıyormuş gibi hissetmesinden hoşlanmıyorum. Casusluk yaptığım için odana dönemiyormuşsun gibi hissetmen hoşuma gitmiyor. Olmak üzere olduğum kişiden hoşlanmıyorum... ya da belki de zaten öyleyim." Gözlerini arkamdaki kitaplığa dikeyiyor.

Hissettiklerimi tekrar söylüyorum ve bu sefer ona "Beni korumayı bırakmanı asla istemiyorum" diyorum.

Gözleri benimkilere dikildi.

"Sen benim babamsın ve bunun zamanla değişmesini istemiyorum."

"*Asla* olamaz, Luna." Gözleri benimkilere dikildi. "Ben her zaman senin baban olacağım. *Her zaman* elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım..." Boğazı düğümleniyor ve gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor. Acaba kaçırıldığım geceyi mi düşünüyor? "...elimden gelenin en iyisi yeterli olmadığında bile."

Kaburgalarırna bir ağrı saplanıyor. "Tek yapabileceğimiz bu, değil mi?"
Sessizce soruyorum. "Elimizden geleni, yapabileceğimizin en iyisini,
yapabildiğimiz zaman yaparız. Ve umuyoruz ki

yeterli."

Çocukken bana söylediği şeyler.

"Doğru," diye başını sallayarak nefes alıyor. "Ve tepki vermeden önce *sormaya* çalışacağım." Daha dik oturuyor ve şöyle diyor: "Açıkçası Donnelly'den ilk başta hoşlanmamıştım. Saygısız olduğunu düşündüm."

Çekiniyorum. "Annemin bizi mutfakta yakalaması muhtemelen yardımcı olmadı."

Gözleri geriliyor ve sertçe kırıştırıyor. "Evet, ekstra terapinin düzeltemeyeceği bir şey değil." Hızla kaybolan yarım bir gülümseme yayıyor ve bu konuşma için alaycılığı çöpe atmak için elinden geleni yaptığını görebiliyorum. "Şaka yapıyorum." Yutkunuyor. "Onu daha yakından tanımaya başladım ve onun gibi bir babayla büyüyen birinin nasıl..." Çenesini çalıştırıyor. "Diyelim ki *saygı* muhtemelen onu bir gün boyunca idare edecek şey değil."

Bu beni, babasının prezervatife bir delik açmayı önerdiği, kulak misafiri olduğum telefon görüşmesine götürüyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Evet, babası pek iyi birine benzemiyor."

Kaskatı kesiliyor, gözleri bana lazer ışını tutuyor. "Onunla tanıştın mı?"

"Hayır." Yüzümü daha fazla sıcaklık kaplıyor. "Onu telefonda Donnelly ile konuşurken duydum." Midem bulanıyor ve bu pek de eğlenceli olmayan gerçeği paylaştığım için bile suçluluk duyuyorum.

"Ne hakkında?"

"Donnelly'nin bilmeni isteyeceğini sanmıyorum." Kitabın sayfalarını karıştırıyorum. "Babasının böyle konuştuğunu duyduğum için bile çok üzgündü..."

Babam ayağa kalkıyor ama sadece bir elini gergin boynunun arkasında gezdiriyor. Burnu alevleniyor. "Hâlâ o pislikle konuşmak zorunda olmasından nefret ediyorum..." Küfrü ısırarak geri alıyor, çenesini sıkarken elmacık kemikleri keskinleşiyor.

Acaba Donnelly'nin babası daha iyi bir insan olmak için bir yol açabilir mi? "Donnelly'ye bir şekilde yardım etmeye çalışıyor." Dünyayı Sean Donnelly'nin gözünden görmeye çalışıyorum, bu zor ama belki de imkansız değil. "Onun ve benim için mutlu görünüyordu. Ama sonra söylediği bir şey vardı..." Donnelly'nin saf ıstırabını görüyorum ve başımı sallıyorum. "Boş ver."

"Ne dedi?" diye soruyor babam.

"Ben, uh..."

"Luna." Şimdi babam acı çekiyor.

Eğer boşlukları doldurmazsam, babam bunu daha yumuşak gerçekler yerine daha grafik, daha korkunç cevaplarla kendisi yapacaktır. "Sadece

merak ediyordu.

ve bazı tavsiyelerde bulundu." "Ne tür bir tavsiye?"

Sıcaklık düşmesine rağmen yanıyorum. Pencere, yardım et!

"Berbat bir tavsiye mi?" Babam soruyor, sanki öyle olacağını biliyormuş gibi.

Omuzlarım çözülüyor ve inanılmaz derecede üzülüyorum çünkü babamın Sean'ın Donnelly'ye bu tür tavsiyelerde bulunduğunu daha önce de duyduğunu fark ediyorum. Bu tek seferlik bir şey değildi. "Donnelly'ye sorabilir misin?" Fısıldıyorum. "Sana söyleyebileceğimi sanmıyorum." Paylaşmak çok acı veriyor ve onu korumak istiyorum. Nasıl anlatacağına kendi karar vermeli.

Uzun bir süre sonra başını sallıyor. "Tamam. Erkek arkadaşına soracağım."

Dudaklarım şokla aralandı. Az önce kendimi alternatif bir evrene mi ışınladım? Bu gerçek mi? "Az önce ona benim... mi dedin?"

"Senin için de öyle değil mi?" diye soruyor.

Gözyaşları gözlerimi istila ediyor ve kırıştırıyorum, su kanalları yüzümden aşağı akıyor. Yanaklarımı hızla ovuyorum ve ayağa fırlıyorum. Saniyeler içinde babama sarılıyorum ve onun kolları da beni sarıyor. Kalbimin atışı yavaşlamaya başlıyor.

Geri çekilerek soruyorum, "Takıntılı olduğumu düşünmüyor musun? Bunun sadece bir travma bağı olduğunu?" Cevabı duymaktan neredeyse korkuyorum.

"Eğer öyleyse," diyor, "o zaman bu annenle bende olan bir şey ve camdan evlere taş atamayız, değil mi?" Bir başka kuru gülümseme daha üretiyor. "Ama kendini benim çok uzun boktan listemin ortasına attı, o yüzden fazla heyecanlanma."

Sanırım herkes o listede. "Peki ya annem?" Gülümsemem kaşlarımı çatarak soruyorum. "Hâlâ üzgün mü...?" Sözümü yarıda kesiyorum çünkü sıkıntılı gözleri *karmaşık* ve *evet* diyor.

Onun için daha endişeli görünüyor. "*Çok* üzgün, olması gerektiği gibi. Benim gibi. Kızını mutfağımızda bir korumayla cinsel pozisyonda gören bir seks bağımlısı."

Suçluluk duygusu istila ediyor, ama bunun onu nasıl etkilediğini hayal bile edemiyorum. "Daha düşünceli olmaya çalışacağım," diye fısıldıyorum.

"Erkek arkadaşına da aynı şeyi söyle yoksa ben söylerim. Ve eğer annen onu bir daha çıplak görürse, bir sonraki cenazesine katılacağız."

PAUL DONNELLY

"BURADAN NEFRET EDİYORUM," diye fısıldıyor Xander cenaze evinde, sessiz, çıkmaz bir koridordaki bankta otururken ayaklarımızın altındaki kan kırmızısı halı. Kimse ayaklarını sürüyerek geçip onu ya da beni rahatsız etmiyor. Bacağı sallanıyor ve başı arkamızdaki ahşap panelli duvara değiyor.

Belime takılı telsizin düğmesini çeviriyorum. "*Eğlence kelimesi* olmadan cenaze kelimesini heceleyemezsin."

Gülüyor, sesi hızla azalıyor. "Elimden gelse kaçardım."

Ona *küçük* elfim diyebilirim, ama o küçük bir çocuk değil.

Yasal bir yetişkin olmasına iki gün kaldı ve artık reşit değil. Bu da demek oluyor ki Xander'la ilgili güvenlik konusunda Lily ve Loren'den yardım almam gerekmeyecek. Bunu Şükran Günü'ndeki sıcak bir Wawa gobbler'ı gibi dört gözle bekliyorum.

Ona "Neden kaçıp gitmiyorsun?" diye sordum.

"Çok fazla sebep var. Annem. Teyzelerim. Vicdanım. Kız kardeşim."

Gergin olmamaya çalışıyorum. Belki de küçük kız kardeşinden bahsediyordur. "Neden Kinney?"

"Luna," diye düzeltiyor, önce telefona, sonra bana bakıyor, sanki ailesinin mutfağında olanları ilk ortaya çıkaran ben olacaktım gibi. Ailedeki herkes Luna'yı dışarıda yediğimi biliyor. Şanssız günümdeyim ama onlardan çok var.

"Luna?" Kaşlarımı çatarak aptalı oynuyorum. "Çok şirin bir isim." Öne doğru eğilip ailesinin izleme odasına girdiği koridorun sonunu gözlüyorum.

Xander, "Umarım onun adını beğenirsin," dedi, "nasıl olduğunu görünce..." Yüzünü buruşturuyor. "Bana bunu söyletme, Donnelly. O benim kız kardeşim."

"Bunu söylemek zorunda değilsin." Utanmıyorum ama elfimi bir ton daha soluklaştırmaya da çalışmıyorum.

Telefonunu kalçasına dokunduruyor. "Luna ile bir ilişki istediğini sanıyordum."

Boynumu ona doğru kırbaçlayarak kendime zarar veriyorum. "Bunu istiyorum." "Evet, ama..." Siyah düğmeli gömleğinin kollarını itiyor. "İkiniz barda öpüşüyorsunuz. Eve geldiniz ve tekrar takıldınız. Sonra Fanaticon Kongresi'nde, gece geç saatlerde yatak odasına çağırdı. Bu kulağa daha çok *seks* gibi geliyor, dostum."

San Francisco'daki fuarda bir seks görüşmesi olduğunu düşündüğünü biliyordum. O zaman beni elde edilmesi zoru oynamam konusunda uyarmıştı ve ben de daha yavaş bir tempoda gitmeye çalışıyordum. Ama Luna peşimden gelsin diye değil. Yeterince şey yaşadı ve ihtiyacı olan son şey akıl oyunları.

Onun yerinde olmak isteyeceğim son şey bu.

Ona bir bakış attım. "Kız kardeşinle yaşadığım şey..." *Fiziksel bir şey.* Bunu inkar edemem. "...bu seksten daha fazlası."

"Onun için de mi?" Xander fısıltıyla sorar. "Seni tanıyalı daha ne kadar oldu, bir ay mı?"

"Sanırım öyle, evet." Koridoru tekrar kontrol ediyorum, sonra fısıldıyorum, "Neden sadece benimle yatmak istediğini düşünüyorsun?"

"Bu konuda temkinliyim." Gözleri bana kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Bak, hayatımdaki çoğu insan beni tanımaktan ziyade benimle seks yapmakla ilgileniyor." Aklıma mezuniyet balosundaki randevusu geliyor. "Kız kardeşimin sana bunu yapacağını söylemiyorum ama hafızasını kaybetmeden önce bir arkadaşlığınız vardı, şimdi ise bir..." Terimi bulmakta zorlanıyor. "Menfaatleri olan arkadaşlar mı?"

"Hayır, öyle değil." *Sanmıyorum.* Hayır, biliyorum. "Biz çıkıyoruz."

Tekrar tekrar başını sallıyor. "Sanırım son üç yılı hatırlamazsa ikinizin uzun süre dayanamayacağı konusunda endişeliyim."

Bana şüphe kıvılcımları saçıyor ve ben bu tür bir Hale büyüünden hoşlanmıyorum. Bu hissi tersine çevirmek istiyorum. "Sona ereceğiz," diyorum ona. "Zaten bana iki kez aşık oldu."

Xander tekrar başını sallayarak bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Kısacık bir güven dolu bakışı paylaşıyoruz.

Luna'nın benden hoşlanmasına verdiği olumsuz tepki yüzünden suçluluk duyuyordu, ben de ona "Daha önce çıkmamamızın senin suçun olduğu bir evren yok. Umarım bunu biliyorsundur."

"Evet," diyor nefesinin altından, sesi gergin. "Evet, deniyorum." Telefonunu kaldırıyor. "Luna'nın açık tabuta bakmayı bitirdiğinde bana mesaj atması gerekiyor. Mezarlığa birlikte gideceğiz, belki sen de onun yanına oturabilirsin."

Bu yüzden Luna için cenaze evinde. Xander beni kız kardeşinin yörüngesine sokuyor. Onun etrafında dönmeye bayılıyorum. Bunu bütün gün yapabilirim. Bu yüzden şikayet etmiyorum.

Ama Con'dan sonra bundan vazgeçeceğini düşünmüştüm. "Yapmak zorunda değilsin-" demeye başladım.

"İstiyorum," diye araya giriyor. "Hâlâ senin artık oyun sonu olmadığı bir evren olmasından korkuyorum. Ve hafıza kaybından *önceki* Luna geri dönerse sana ihtiyacı olacak."

O benim için sadece bir Luna.

Tekrar tekrar sevilecek bir kız.

"...Bugün burada Greg Calloway'in hayatını ve mirasını onurlandırmak için toplandık..." Connor Cobalt mezarlıktaki yas tutan kalabalığa sesleniyor - siyah elbiseler, siyah takımlar ve asık suratlı gözlerden oluşan bir deniz.

Herkes tabuta ya da çimenlere bakmıyor.

Kolumu Luna'ya doladım ve insanlar bana ve ona "bakarken" kravatımı çekiştirme isteğimi bastırıyorum. Gerçekten de, sanırım çoğunlukla bana bakıyorlar. Sanki ben genç Hale'i yoldan çıkaran kötü bir etkiymişim gibi. Yaptığım kötülüklerle bu kutsal toprakları kirlettim.

Calloway kardeşlerin arkadaşlarının arkadaşları, Greg'in öldüğü gece Luna Hale ile öpüştüğüm için utanmam ya da saygı duymamam gerektiğini düşünüyor.

Calloway kardeşlerin ailesi, Lily'nin kızına ödüllü oral seks yaparken beni bastığını öğrendi.

Yani ne tarafa çevirirseniz çevirin, yan gözle bakıyorum.

Tören kısa sürüyor. Luna'yı ve geleceğimizi, beni çevreleyen keder *dışında* her şeyi düşünmeye devam ediyorum. Ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem ama birden fazla kişi birkaç kelime söylüyor. Daisy'den Lily'ye, Lily'den

Rose ve Poppy'ye, Calloway kardeşlere. Gözyaşları döküldü. Mendiller elden ele dolaştı.

Sonra aile üyeleri tabutun üzerine toprak atarlar.

Her şey bittiğinde, insanlar yavaş yavaş mezarlığı terk etmeye başlıyor. Luna ve ben herkesle birlikte çıkmak için acele etmiyoruz. Yüzümüz cilalı mezar taşına dönük; aile, arkadaşlar ve korumalar arabalarına doğru yola çıkarken hava kasvetli ve sessiz.

Gözler önce bana, sonra Luna'ya dönüyor. Sanki kraliyet çarşaflarında yeni bir lekeymişiz gibi.

Kaşlarım düğümleniyor, kolum kalçalarına daha sıkı sarılıyor. Belki de olmam gerekenden daha fazla bölgeciyim, ama tüm yaşadıklarımızdan sonra, bir başkası gitmem gerektiğini düşünüyor diye onu bırakamam.

Ben de tam bu noktadayım.

"Birbirinizden gerçekten hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" Luna fısıldıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek *O'Malley'i* beceriyorum. Bana ters ters bakıyor ve Luna'nın bowling salonunda onunla aramızda geçen yumruk yumruğa kavgayı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

"Hiçbir zaman arkadaşım olmadı, hayır," diye mırıldanıyorum. Bana onun hakkında çok fazla şey sormadı ama yüzündeki şaşkınlığı ve ilgiyi şimdi görebiliyorum. Bowling salonunda ona söylediği tüm o saçmalıklar yanan tenimin altında yakıt gibi duruyor. Ona yalan söylediğimi, benimle birlikte olması için onu nasıl manipüle ettiğimi. Onu benden daha iyi tanıdığını söylemesi.

Kaşları çatıldı. "Onunla arkadaş değil miydim?" Bunu daha önce de sorgulamıştı ama cevabı geçmişteki halinden almak istiyor gibi bir his var içimde. Günlüğüne başvurabilseydi daha kolay olurdu, ancak bu konuda yardımcı olması için hala "hafıza koruyucusunu" seçmedi.

"Hayır," dedim sertçe. "Bildğim kadarıyla hayır."

"Bana karşı neden bu kadar korumacı olduğunu anlamıyorum."

Midemi bulandırıyor. "Muhtemelen benim bir bok parçası olduğumu düşündüğü için..." Azı dişlerimi sıkıyorum, *tecavüz* bile diyemiyorum. O'Malley'nin beni Luna'yı bu şekilde incitmekle suçlaması asla tam olarak iyileşmeyecek iltihaplı bir yara.

Luna iki kolunu belime dolayarak bana yapışıyor. Onu göğsüme yaslıyorum ve aşağıya bakıyorum. Bana bakıyor, kehribar rengi gözlerinde bu kez soru yok. "O yanılıyor," diyor.

Gülümsüyorum. "Şimdi de benimle edepsizce konuşuyorsun."

Dudakları kalkıyor. "Benim gezegenimde edepsiz konuşmalar iyi öğretilir."

"Benimki de." O beni açıkça süzerken ben de ona bakıyorum ama konuşmamız daha cinsel bir boyuta taşınamadan gülümsemesi kayboluyor.

"Hatalı olduğunu bilmeli," diyor sessizce, ama O'Malley'e bu sözleri keskin bakışlarıyla gönderiyor. Uzay bebeğimi seviyorum.

Gözleri alev alev yanıyor. İş arkadaşşımdan nefret ediyorum.

Ters ters bakıyorum. "Benim seni yoldan çıkaran Mesih Karşıtı olduğuma inandığına eminim." "Bence seni bozma ihtimalim daha yüksek," diyor daha da kısık sesle,

Göz göze geldiğimizde yanakları kızarıyor. "Sadece aklımdan geçen bir düşünce." Amnezi sonrası ilk kez kötü etkinin kendisinde olduğu sonucuna varıyor. Ve ekliyor, "Benimle gizlice çıkmayı isteyen bendim."

Elimle yanağını ısıtıyorum. "Beni bozamazsın, uzay bebeğim."

Ciğerleri genişliyor. "Emin misin?"

Benim için zehirli olmadığından emin miyim? Benim onun için zehirli olmadığından? Birlikte zehirli olmadığımızdan? *Evet, eminim.* Çünkü Luna'yı sevmek beni hiç olmadığım kadar mutlu etti. Dışarıdan bakınca tuhaf bir karmaşa gibi görünebiliriz ama içeriden bakınca kendi evrenimizin hükümdarlarıyız.

Kimsenin hakkımızda ne söyleyeceği umurumda değil. Belki annesi hariç.

"Seninle çıkmak istedim," diye onu temin ettim. "Eğer beni yapmak istemediğim bir şeye yönlendirdiyse..." *Size söyleyebilirim.* Tereddüt ediyorum. *Hayır* demekle o kadar da iyi olmadığımı biliyorum ama daha önce de sınırlar koydum ve onu tamamen reddetmek yerine yönlendirmeyi öğrendim. "...Bizi başka bir yere yönlendirirdim."

"Başka bir yerde," diyor usulca ve gülümsemesi yeniden alevleniyor. Ben de onun parlaklığına kapılıyorum. "Birbirimizi dengeliyor muyuz?" Gerçek olmasını tercih ettiğim bir soru bu.

"Evet. Var." Boynundaki yeşil kyber kristalini çimdikliyorum. *Güç'ün dengesi.* Tüm canlıların içinde. "Seninleyken karanlık tarafa çekilmekten hiç korkmadım Luna. Beni yozlaştıracak biri olsaydı, bu asla sen olmazdın."

Gülümsemesi on kat artıyor. "Biz birlikte

Jedi'iz." "Ustam mısın yoksa çırağım mı?"

"Usta."

Sırıtiyorum. "Bunca zamandır bana yolları öğrettiğini biliyordum." Onu daha yakına çekip yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da kulak memesini ısırtıyorum.

Yanımda eriyor, gülümsemesi sınırsız, ama O'Malley'e ikinci bir bakış attığında, onu bir

galaksisinin içindeki kara delik, bu yüzden var olmayı bırakıyor.

Neyse ki sırtı bize dönük ama Beckett Cobalt'ı bir araca götürüşünü izliyorum.

Beckett.

Aramızdaki mesajlaşmayı hayal ettiğimi sanıyordum ama iki kez kontrol ettim ve hayal görmüyormuşum. Cenazeden önce bana bir uyarı mesajı atmıştı. Yani *tüm* aile Lily'nin Luna ve beni bastığını bildiği için şoka girmedim.

Babasının beni sığ bir çukura gömmesini bekliyordum ama bana tek kelime etmedi. Bütün gün garipti ve daha öğlen bile olmadı.

Bir kolumu kız arkadaşımın omuzlarına atıyorum ve sigarayı dudaklarımın arasına alıp yakıyorum.

"Price'tan Donnelly'e." Yeni patronum telsizden konuşuyor. "Görev başında sigara içmek yasak."

Dışarıdayız.

Kendi ciğerlerimden başka kime zarar veriyorum?

İçimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışıyorum ve sigarayı ayağımın altında söndürerek emre itaat ediyorum. Luna biraz kaşlarını çatıyor ama ona emirden bahsetmiyorum.

Elini benimkinin içine sokuyor ve beni mezarlığın derinliklerine götürüyor. Sigara içmeye, sanırım. Xander da hemen peşimden geliyor. Ellerini siyah takım elbisesinin üzerinde kavuşturmuş, rüzgâr dağınık saçlarını dalgalandırıyor. Eğer gitmeye karar verirse, ben de onunla gitmeliyim, ama cenaze evindeki konuşmamızdan sonra, Luna'nın nerede olduğuna bağlı kalma olasılığı daha yüksek.

Benim için iyi. Onun için kötü mü? Bilmiyorum. Umarım bu onun hayatına herhangi bir şekilde zarar vermez. Koruması olarak yapmam gereken şeyin tam zıttı bu.

Güvenlikten bahsetmişken, Quinnie ve Froggy birkaç adım arkamızda yürüyorlar ve ürkütücü bir sessizlik içindeler. Ya birbirlerini kızdırıp sessizliğe büründüler ya da ölüye saygı gösteriyorlar. Arkama bakana kadar hangisi olduğunu söyleyemem.

Sinirliler.

Luna yaşlı bir meşe ağacının yanında durur. Ellerini ceketinin içine sokup bir elektronik sigara çıkarıyor ve Xander siyah mermer bir mezar taşının yanına çömeliyor. Eski tarihi ve eski ismi inceliyor. Biraz tarih meraklısıdır,

soylar, atalar ve krallıklarla ilgileniyor. Büyük ihtimalle içindeki fantezi beyninden kaynaklanıyor.

Kız arkadaşım (hiç yaşlanmıyor) bana elektronik sigarasını veriyor.

Ben bir nefes çekiyorum, o telefonunu kontrol ediyor. Burnu kaşlarıyla birlikte kırışıyor. Paniklemiş bir yüzün başlangıcı. Hafıza kaybıyla birlikte görmeye daha alışkın olduğum bir yüz.

"İyi misin?" Gökyüzüne duman üfleyerek soruyorum. Elektronik sigarayı geri veriyorum. Kısa bir nefes alıyor, hâlâ telefonuna bakıyor. Elimi sallıyorum. "Luna?" "Ha?" Yakası sanki nefesini hapsediyormuş gibi sıkı. Alarm onu dolduruyor ama bana bakmıyor. Telefona yapışmış durumda.

Endişe kan dolaşıma enjekte edildi. "Sorun nedir?" Soruyorum ve onu Xander'dan birkaç metre uzağa çekiyorum. Kulak mesafesinden daha uzağa.

Tüm vücudu geriliyor ama hâlâ fiziksel olarak bana yakın.

"İnternet yüzünden mi?" Bir tahminde bulunuyorum.

Bir süre bakışlarımı tutuyor, gözleri sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi kocaman. "I..." Korkmuş görünüyor ve bu beni gerçekten dehşete düşürüyor. Bir daha *asla* hiçbir şeyden korkmasını istemiyorum.

Onu kendime doğru çektim. Yanağını göğsüme ve sıcaklığıma yashıyor. Vücudu sert bir tahta gibi. Saçlarını öpüyorum ve elimi bileğine götürüyorum. Nabzı hızla atıyor. Mırıldandığı kelimeleri zar zor duyuyorum ve bana ne söylediğini anlamak için başımı dudaklarına doğru eğiyorum.

"Bunun ilişkimize zarar vermesini hiç istemiyorum," diye fısıldıyor. "Daha yeni bir şey olmuşken olmaz. Ama sanırım yardımına ihtiyacım var, Donnelly." Ellerinden biri kemer halkalarını daha sıkı kavırıyor.

"Neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım. Sana her zaman yardım edeceğim," diyorum ona.

Onu korkutan şeyden korkmak yerine, benden yardım istemesinin en iyi tarafına tutunuyorum. Luna beni güvenilir, her konuda güvenebileceği biri olarak görüyor. Yoksa neden sorunları için ağabeyine değil de bana gelsin ki?

Kendimi onun gerçek erkek arkadaşı gibi hissettiriyor.

Ki öyleyim, ama lanet olsun, bundan gerçekten çok hoşlanacağım.

"Bu şimdilik aramızda kalabilir mi?" Luna fısıldıyor.

"Evet," diye söz veriyorum, serçe parmağını benimkiyle birleştiriyorum.

"Benimle güvende."

Luna hazır bir nefes alıyor ve telefonunu avucuma koyuyor, onu korkutan şey konusunda bana güveniyor. Gelen bir mesaj telefonu titretiyor.

Yeni mesaja bakıyorum ve midem bulanıyor.

BİLİNMIYOR

Hadi bebeğim. Sen de beni özlediğini biliyorsun. Sana tüm yıl boyunca geçirdiğin en iyi zamanı yaşatacağım. Söz 🤝

Ne oluyor lan? Vücudumdaki her kas yanıyor. *Kim* o?
Çabucak şifresini giriyorum. Telefonun kilidini açarak en son yazılanları okudum.

BİLİNMIYOR

Buluşabilirseniz buralardayım. Seni düşünmeden duramıyorum.

LUNA

Kim bu?

BİLİNMIYOR

Çok tatlısın. Numaramı kaydettiğini biliyorum. Telefonuna koyan bendim.

LUNA

Belki de seni
unutmuşumdur.

BİLİNMIYOR

Alay et. Beni unutman mümkün değil. Seni öyle bir boşalttım ki, şimdiye kadar yaptığın en iyi sikiş olduğumu söyledin.

Hadi bebeğim. Sen de beni özlediğini biliyorsun. Sana tüm yıl boyunca geçirdiğin en iyi zamanı yaşatacağım. Söz 🤝

Luna'nın gözlerindeki korku, yemek borumu yakmaya çalışan hastalıktan daha kötü.

"Ne zamandır sana mesaj atıyor?" Fısıldıyorum, görmek için yukarı kaydırmak üzereyim.

"Uzun sürmedi," diyor, aynı sessizlikle. "Bildiğim kadarıyla. Sanırım Original Luna eski mesaj dizilerini silmiş olabilir. Bu benim yaptığım bir şey gibi görünüyor."

"Muhtemelen biri telefonunu çalarsa diye."

"Evet." Sesi gergin. "Onun kim olduğunu bilmiyorum Donnelly ve hafızamı kaybettiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Her şey... çok karışık."

"Bir yolunu bulacağız." Onu tekrar kendime yaklaşıtıyorum ve kucaklaşınca daha da rahatlıyor. Bir elimle rehberinde geziniyorum. Aklıma gelen ilk isim *Noah Perch*. Thirsty Goose'un dışındaki hıyar. Ama burada hiç

Noah'ın telefonunda kayıtlı.

Onun yerine, sonsuz bir *Bilinmeyenler* listesini gözden geçiriyorum. Yaklaşık yüz tane olmalı. Mideme kramplar giriyor. "Luna..." Ona gösterdim.

Sesi soluğu kesiliyor. "On sekiz yaşına girdikten sonra *bilinmeyen* numaraları kaydetmeye başlamış olmalıyım çünkü bunu hiç yapmadım." Panik sesini yükseltiyor.

"Sorun yok-"

"Hayır, değil." Keskin bir nefes alır.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, sonra soğuk yanağına dokunuyorum.

"Luna.

Nefes al."

"Neden o- neden *ben...*?" Yüzü düşüyor. Yıkıldı ve bu beni öldürüyor. "Ya bunlar yattığım tüm erkeklerse? Ya bu benim ceset sayımsa?"

"Öyleyse ne olmuş?"

Midesi bulanmış gibi görünüyor. "Olmasını istemiyorum. Hiçbirini hatırlayamıyorum. İyi miydi, kötü müydü, acıttı mı, sevdim mi, nefret ettim mi?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onu tekrar göğsüme bastırıyorum, sakinleşirken parmaklarımı ısıltılı saçlarında gezdiriyorum.

Frog telsizden soruyor, "O iyi mi?"

"Yaklaşalım mı?" Quinn'in sesi takip ediyor.

Mikrofonumu tıkliyorum. "Bize birkaç dakika verin."

"Elbette. Ne de olsa erkek arkadaşım sensin," diyor Frog, sesine bir gülümseme yayarak. Evet, Kurbağa'yı hep sevmişimdir.

Xander'a hızlıca bakıyorum, hâlâ mezar taşının başında ve telefonunda geziniyor. Belki bir şey arıyordur, ben de kız arkadaşıma odaklanıyorum. Beni bırakıyor ve meşe ağacından aşağı kayıyor. Oturuyor.

Ben de ona katılıyorum. "Üzgün uzaylı."

"Bu, çözmek zorunda kalacağımı düşündüğüm bir gizem değil," diyor sessizce. "Üç Yıl Boyunca Kiminle Yattım ve Kimseye Söylemedim çözülmemiş davası."

"Bunu kendi başına çözemezsin." Mesajlarını tekrar dinliyorum. "Bu numarayı aramayı denediniz mi?" Az önce mesaj atan *bilinmeyen* kişiyi gösteriyorum.

Başını yavaşça sallıyor. "Telefonda konuşmaktan korktum. Kimsenin onları unuttuğumu düşünmesini istemedim." Paniklemiş yüzü geri döner. "Ya... ya tanıdığın biriye?"

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Olabileceğini sanmıyorum." *Tabii bu O'Malley değilse*. Ama bu onun numarası değil. Ve birden fark ettim ki, "Bu Philly alan kodu değil."

"Ne o zaman?"

Google'a danışmama bile gerek yok. Cevabı zaten biliyorum. Çünkü orada yaşadım. "New York." Numarayı çevirmek üzereydim ama tereddüt ettim. Telefonu açmamaları ve bu adamın Luna'yı durmadan araması için bir pencere açmış olmam ihtimali nedir?

Kişiye telefonuma gönderiyorum. "Onu daha sonra arayacağım. Ama senin telefonundan değil."

Gözleri hâlâ elimde olan telefonunda kaybolmuş durumda. "Bu, o mesajlardan daha kötü olabilir."

Kaslarım tek kollu plank pozisyonundaymışım gibi geriliyor. "Başka neler oluyor?"

"Bazen şaka telefonları alıyorum. Hepsi de Bilinmeyenler. Kimin kim olduğunun yarısını bile anlayamıyorum."

Demek o da tacize uğruyor. Kaburgalarımın bir ağrı saplanıyor. "Bir dahaki sefere biri aradığında ben cevap vereyim mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Her şeyin üstüne bir de bunu yaşamasından nefret ediyorum. Quinn ve Frog'un ilgilenmesi gereken bir şey olsa bile bunu onun üzerinden almak istiyorum. Bu erkek arkadaş görevinden çok koruma görevine giriyor, ama şimdilik bunu onunla aramda tutacağıma söz verdim.

"Son arama geçmişinize bakabilir miyim?" Ona soruyorum.

"Evet. Tüm *Bilinmeyen* arayan kişileri kendinize gönderebilirsiniz."

Ben de öyle yapıyorum. Bilgi işlem ekibimize numaraları takip ettireceğim. Umarım çok fazla soru sormazlar.

Her an ortaya çıkabilecek erkeklerle rekabet ediyormuşum gibi hissetmiyorum. Luna onlarla olan geçmişiyi ilgilenmiyor. Sadece onlardan *korunmak* için bana bakıyor ve ben de Willy Wonka'daki yaban mersinli kız gibi paytak paytak yürüyüp gidene kadar onu balonla sarmak istiyorum.

Hayal kırıklığı bu kez kaşlarını örüyor. "İçinden çıkılamayacak kadar çok şey olabilir."

"Şu toprağı üzerime yığ," diyorum ona, elimle bir *taş* hareketi yaparak. "Zaten yarı yarıya gömüldüm. İçinden çıkamayacağım hiçbir şey yok."

"Kürekle mi?"

"Hayır, kendimi boktan çıkarmak için en iyi ellere sahibim ve onları bizim için kullanacağım."

Ellerimi tuttuğunda telefonlarımızı bırakıyorum. Nasır tutmuş avuç içlerimi tatlı bir titizlikle inceliyor. Kalbim iki kez çarpıyor.

Sanki tarihin hatırı için not alıyormuş gibi, "Onlar çetin ellerdir," diyor. "En iyi kazma kalibresinden."

Bana benzer bir şey yaptığı tüm anları, hatırlamasının mümkün olmadığı tüm zamanları hatırlatıyor. Yine ciddi bir deja vu yaşıyorum.

"Bak, ellerim var," diye nefes alıyorum. "Ne getireyim?"

"Kalp." O benimkine bakarken ben de onun dudaklarına bakıyorum. "Benimkini sana verdiğimden beri iki tane var."

Bir elini kalbine bastırıyor. "Güçlü hissettiriyor."

Tanrım, ona sarılmak ve sonsuza dek ona sarılmak istiyorum. Ölüm bizi ayırmayana dek. "Kalbin çok güçlü Luna," diyorum.

Gülümsemesi beliriyor ve bu çok güzel bir manzara. Ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ayakta dururken kollarımı omuzlarına doluyorum, o da aynı güçle belime tutunuyor.

Luna Hale'e bakıyorum, yumuşak pembe dudaklarına ve kehribar rengi gözlerinin kırıksıklıklarına yakın daha fazla parıltıya. "Herkesin bizi itmeye çalıştığı her çukurdan kendimiz çıkacağız, bunu biliyorum."

"Daha yorulmadın mı?" diye merak ediyor. "Yaklaşamadım bile," diyorum.

"Sen yoruldun mu?"

"Hayır," diyor daha bir güvenle. "Seninle olmak için her şeyi yaparım." Bunu söylediğinde ona inanıyorum ama Luna'nın yapmak zorunda kalmasını asla istemediğim şeyler var.

Uzaklaştığımız yeni kazılmış mezara bakıyor. Sadece birkaç araba kalmış ve gümüş bir Rolls-Royce'un yanında yaşlı bir kadın bize sert bir bakış fırlatıyor. Buruşuk parmakları boynundaki inci dizisini sıkıyor.

The Crow.

Luna yumuşak bir sesle, "Sanırım onun favorisi olma şansını mahvettim," diyor.

"Şanslısın."

Büyükannesi şoförün kapıyı açmasını bekliyor ama açar açmaz bakışlarını benden ayırmak zorunda kalıyor. Arabanın içine girdikten sonra gözden kayboluyor.

TATIL GÖREV LİSTESİ

Bu, göl evine vardığınızda yapacağınız işlerin kapsamlı bir listesidir. Noel Arifesi **yarın olduğu** için lütfen dekorasyon işlerini zamanında tamamlayın. Ebeveynlerimiz tüm akşam yemeklerini hazırlarken kahvaltı ve öğle yemeğini kimin hazırlayacağına dair ayrı bir liste var, haftanın yemek planını görebilirsiniz (sayfa 3). Ayrıca, eğer bir kuzen/kardeş/eş ile görev değişimi yapmak isterseniz, **her görev tamamlandığı** sürece bu kabul edilebilir. Merci beaucoup! Neşeli Noeller!

Jane/Moffy: Tüm yiyecek malzemelerini boşaltın ve kaldırın.

Thatcher/Farrow: Yakacak odun kes.

Charlie/Beckett: Ön verandadaki ve arka güvertedeki karı küreyin. (Kar yoksa, gereken her yerde yardım edin.)

Sulli/Akara/Banks: Noel ağacını bul ve kes.

Eliot/Tom: Dış mekan ışıkları - sundurma, çalılar, vb.

Luna/*Donnelly: Ren geyiği görevi (*Donnelly'nin tatil için aileye mi yoksa güvenliğe mi katılacağı belli değil. Eğer güvenlikse, onu bu listeden çıkarın ve Eliot & Tom Luna'ya yardım etsin).

Xander/Ben: Ağaç ışıkları. (Önce düğümleri çözün, sonra ağaç hazır olana kadar gereken her yere yardım edin)

Winona/Vada: Çelenk ve çelenkler, içeride ve dışarıda.

Kinney/Audrey: İvir Zıvir etrafındaEv, Süsler, ve Karton Connor.

LUNA HALE

NOEL ZAMANI GÖL EVİNDE. Hatırladığım kadarıyla Geriye doğru uzandığımızda, tatil kargaşası ve bazı ateşli tartışmalar sırasında bile burası bir sığınak olmuştur. Charlie'nin Ben'i ağlatıp kendini beş gün boyunca yatak odasına kilitlediği bir sefer gibi. Ben yedi yaşındaydı.

Kardeş ve kuzen kavgaları oldu. Yanmış şekerli kurabiyeler ve dumanlı mutfaklar oldu. Yüzlerce paketlenmemiş hediye, çok daha fazla gülümseme, ev videoları, sevinç ve üzüntü gözyaşları. Bu her dağınık, sevimli ailenin tarifidir, ancak bizimki son derece zengin bir aile. Sokağın aşağısında güvenlik konutları ve halkın kiraz kırmızısı göl evini asla keşfetmemesi için bir mil ötede gece gündüz görev yapan korumalar var.

Burayı seviyorum ve tüm bunların hiç değişmediğine ve biz hayattayken de değişmeyeceğine inanmak istiyorum. Kalp kırıklıkları ve acılar arasında bile, burası tekrar bir araya geldiğimiz yer.

Hiçbirimiz cenaze kıyafetlerimizi çıkarmadık. Tom ve Eliot bile özel tasarım takım elbiselerini giymiş, çatıda dengede duruyor ve oluklara ışıklar diziıyorlar. Dışarıda, ön bahçede olduğum için onları çok iyi görebiliyorum.

Smoky Dağları'nda akşam oldu bile, bu yüzden işlerimizi gün batımından önce bitirmeye çalışıyoruz.

"Bir yazım hatası var, Jane Eleanor!" Jane sebze çuvallarını eve taşırken Tom sesleniyor. "Bu bir görev listesi değil. Bu bir *angarya* listesi."

"Sen söyle kardeşim," diye sırtıyor Eliot.

"Bu bir yazım hatası tanımı değil," diye belirtiyor Jane, elleri dolu bir şekilde ön kapıyla uğraşırken. Tam yardıma gidecektim ki Moffy dışarı çıkıp ona bir kapı tokmağı uzattı. Ona Fransızca teşekkür ediyor ve kolayca tercüme edemediğim başka kelimeler söylüyor.

Ağabeyim de aynı dilde cevap veriyor ama o İngilizceye geçince, Jane bir yandan yeni doğan bebeğine göz kulak olurken bir yandan da yiyecekleri yerleştirmenin lojistiğini tartıştıklarını fark ediyorum. Maeve şu anda mutfakta bulunan portatif bir beşikte uyukluyor.

Moffy, "Geri kalanını arabalardan alabilirim," diyor ve başını sallayarak gözden kayboluyor.

En önemli görevim var ve bunun ren geyiği görevleriyle hiçbir ilgisi yok. Kundaktaki küçük bir bebek lavanta rengi askısında göğsüme yaslanmış sıcak ve mutlu, ben de yeğenimi yan şakalar ve gıdıklamalarla eğlendiriyorum. Cassidy cıvıldıyor ve gülümsüyor.

Bebek bakıcılığı için gönüllü oldum ve ilk şaşırın Donnelly oldu.

"Bebek kucaklamalarını severim," dedim ona.

"Biliyorum," dedi siyah bir çöp torbasından dekoratif bir bebek ren geyiği çıkarırken. "Sadece babaların beş dakikalık bir görüşme yapmadan birinin bebek bakmasına izin vereceğini düşünmemiştim."

Maximoff ve Farrow'un çocuklarına karşı korumacı oldukları sonucuna vardım ve Cassidy ile ilgilenmeme neden bu kadar çabuk izin verdiklerini merak ediyorum. Ya bana yeterince güveniyorlar ya da buna ihtiyacım olduğunu düşünüyorlar. Terapi olarak mı? Bebek kucaklama terapisi mi? Böyle bir şey var mı? Umarım ikincisinden çok birincisidir.

Çünkü ikincisi benim pek de iyi olmadığımı düşündükleri anlamına geliyor ve ben kendimi daha parlak bir yola girmiş gibi hissediyorum. Donnelly ile.

Buraya ilk erkek arkadaşım olarak geldi. Tuhaf. Garipliğin en iyisi.

Gülümsüyorum.

"Baba!" Ripley, Moffy'nin peşinden park halindeki Ford kamyonete doğru koşar. Ryke Amca kamyonetini genellikle tatillerde göl evine götürür. Onun dışında pek kullandığını görmedim, Moffy'nin Harvard'daki üniversite yurduna taşınmasına yardım ettiği zaman hariç.

Bir haftalık erzakların çoğu kamyonun kasasında.

Moffy arkasını döner ve hoppa küçük çocuğa şaşkınlık numarası yapmaya çalışır. "Kim o?"

"Ripley!" Adını yaşına göre çok iyi söylüyor ve Moffy'nin yüzündeki gurur gülümsememi mantar gibi büyütüyor. Hâlâ Ripley'in

Hastanede uyandıgımda Ripley *benim* bebeğimdi, ama Ripley'nin mavi gözlerinin güneşte parladığı ve saçlarının Donnelly'nin kestane kahverengisine daha çok benzediği böyle zamanlarda - sanırım bunu düşünmeseydim daha garip olurdu.

"Bir şey taşımak ister misin, Rip?" diye soruyor kamyonun kasasına vardığında.

"*Evet*," diyor Ripley açıkça.

"Al bakalım." Demetten bir muz koparıyor. "Bunu Jane Teyze'ye götür."

Ripley muzı başının üzerine kaldırarak babasının kendi yükünü taşımamasını beklerken, Moffy de bir kasa su, birkaç torba ve muzların geri kalanını yüklenir. Birlikte eve giderler, ama Ripley Donnelly'ye uğrar.

Moffy oğlunu beklemek için duruyor ve Donnelly'nin çöp torbalarından çıkardığı ren geyiği ailesinden tereddütlü bir adım uzaklaşmasını izliyorum. Ellerini siyah pantolonuna siliyor ve gözleri bana kayarken, acaba baktığımı mı düşünüyor diye merak ediyorum.

Bakıyorum.

Sanırım sadece yeğenimle olan ilişkisiyle ilgileniyorum. OG Luna biliyordu. Sadece küçük bakışlarım var. Zar zor bir bakış.

"Al bakalım," diye babasının söylediklerini tekrarlayan Ripley, Donnelly'ye muzı uzatmaya çalışır.

Donnelly çömeliyor. "Bunu benim için mi getirdin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Evet," diye başını sallıyor.

Donnelly sırtıyor. "Ne istediğini bilen bir çocuğu sevmek lazım." Gözleri hala gülümseyerek bana bakıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Muzu alıyor ama sanki 20 kilo ağırlığındaymış gibi davranıyor. "Bu ağır şeyi oradan buraya kadar taşıdın mı?"

Ripley gülümser. "O bir nine." "Nineleri severim."

Ben gülüyorum ve Moffy de gülümsüyor. Sonra Ripley zıplayarak yanıma geliyor. "Atla!" dedi bana. "Atla!"

Gözlerimi kırıştıyorum, başım aniden dönerken sersemliyorum. "Atla!"

Sıçrayarak yanımdan geçti, Moffy'yi hedef aldı.

Neredeyse bir oturma odasının sıcaklığını hissedebiliyorum. "Atla!"

Donnelly beni daha büyük bir endişeyle inceliyor ve yüzümdeki kanın çekilip çekilmediğini merak ediyorum. Bu bir anı adasından çok, ayaklarımın altında kaybolan bir buzdağının eriyen ucu gibi geliyor. Okyanusa daldım, karayı bulmakta zorlanıyorum ama birkaç derin nefes alıp vücudumdaki rahatsızlığı aşmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" Önce Moffy sordu. Başımı salladım.

"Evet."

Cassidy'yi kontrol ediyor. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyor bana bilmem kaçınıcı kez.

"Bu en iyi iş," diye şarkı söylüyorum ama melodi biraz düz geliyor.

Yine de Cassidy bana bakıyor. Moffy soyulmaya isteksiz görünüyor. Sanırım daha çok onu sevdiği için, daha az olarak da başarısız olacağımdan endişelendiği için. En azından ben buna inanmak istiyorum. Moffy ve Ripley içeri girdikten sonra, o bana gelmeden Donnelly'nin yanına gidiyorum.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye soruyor. "O bakış vardı sende."

"Sadece bir anı gibi hissettim ama göremedim." Hayal kırıklığına uğramamak için omuz silkiyorum. Donnelly daha pozitif kaldığında bu kolay oluyor.

"Aceleye gerek yok," diyor. "Sonsuza kadar vaktin var."

Benimle, keşke ekleseydi.

Yapıyormuş gibi davranıyorum ve bebeğin yanındaki orta boy bir ren geyiğini ayarlamasını izliyorum. "Ripley'le aran çok iyi."

"Hepsi onun. Çok tatlı bir çocuk." Donnelly tel ve ışıklardan yapılmış orta boy ren geyiğini ön bahçeye yerleştiriyor. Hafif bir kar tabakası çimenlerin tozunu alıyor. Ripley'nin geri döneceğinden endişeleniyormuş gibi eve hızlıca bir göz atıyor ve onu fark ettiğimi fark ettiğinde, "Ripley için en iyi yer babalarının yanı. Her zaman da öyle olacak."

"Onun etrafında olmaktan hoşlanmıyor musun?"

"O değil..." Tom ve Eliot'ın kulak misafiri olmadığından emin oluyor ama görüş alanında değiller. Evin arka tarafında çalıştıklarından şüpheleniyorum. "O dışarı çıkan Donnelly, Luna. Ben tam olarak çıkmadım-"

"Ama-"

"Değilim," diye nefes alıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Üzerime yapışmış bir *karanlık* var ve bundan asla tam olarak kurtulamayabilirim." Gözleri askıdaki bebeğe takılıyor, sonra uzaktaki hışırdayan köknar ağaçlarına

bakıyor. "Burada olmayı seviyorum. Seninle birlikte. Ailenle birlikte."
Bakışları yumuşak bir şekilde

benimkine karşı. "Ama her zaman halının altımdan çekilmesini bekliyorum ve şu anda üzerinde durman da yeterince kötü."

"Sanırım hep aynı halının üzerindeydim," diyorum o kadar sessizce ki duyduğundan şüpheliyim.

Mavi gözlerindeki empatik bakıştan sesi duyduğunu anlıyorum. "Bundan nefret ediyorum, biliyorsun. Seni alıp Thebula'nın çimlerine yerleştirmek istiyorum."

"Divothian Şelalesi'nin hemen altında."

Sırıttıyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Uh-huh," diye gülümsüyorum. "Ölümsüzlüğün sularında sıırılsıklam." "Benimle birlikte."

Kalbim beş beden büyük şişiyor. "Seninle."

Sırıttışı yüzünde daha da belirginleşiyor ve sonra yaptığı işi incelemek için geri çekiliyor. "Prancer çok iyi görünüyor."

"Diğer tüm ren geyikleri kıskanıyor."

"Öyle olmak zorundalar." Anne ren geyiğini düzeltiyor, tüm aile mükemmel bir hizada duruyor. Hiçbiri orantısız ya da çarpık değil.

Bir yandan diğer yana zıplıyorum ve Cassidy hareketle birlikte uykuya dalmaya başlıyor. "İyi haberlerim var," diyorum ona.

Bana doğru bakıyor. "Beni onunla boğ, uzay bebeği."

"Bu hafta güvenliğin kulübesinde kalmak zorunda değilsin. Babam geceyi göl evinde geçirebileceğini söyledi."

Yaşadığı şok onu dengesizleştirir. Prancer'ın üzerine eğilir ve ren geyiği neredeyse devrilir. Donnelly dengesini sağlar ve dekorasyonu kaldırır. "Baban mı? Loren Hale mi?"

Gülümsüyorum, her zaman bu sıcak duyguları üzerime örttüğünü düşünürsek, biraz mutluluk verebildiğime seviniyorum. "Babam," diye onaylıyorum. "Bu sabah Cobalt'ın kütüphanesinde güzel bir sohbet ettik."

"Biraz konuşmuş olmalıyız." Hâlâ şokta. "Peki ya annen?"

"Bilmiyorum." İyice düşündüm. "Ben sadece birleşik bir cephe olduklarını varsaydım"

Bu konuda. Ama sanırım emin olamıyorum. Onunla henüz büyük bir konuşma yapmadım. Hazır olduğunda bana geleceğini düşündüm."

Bunun kafasına dank etmesine izin veriyor. "Senin odanda mı kalacağım?"

"Evet, ama Eliot ve Tom'la yatıyorum, yani tamamen yalnız değiliz." Kafasına dank etti. "Baban bunu biliyordu."

"Evet."

Moffy, Jane ve Sulli evlendiğinden beri, göl evindeki odaların yeni eşleri barındıracak şekilde yeniden düzenlendiğini duydum. Kalan odalar sınırlanmaya başladı ve depo dolabında uyumak istemediğimiz sürece ben ve Donnelly için fazladan bir yer yok.

"Ama burası dört ranzalı bir yatak odası," diye ekliyorum. "Benim altımdaki fazladan ranzayı alırsın."

"Ranza arkadaşları," Donnelly bu düzenlemeyi beğenmiş gibi başını sallıyor. "Epsilon'la aynı odada kalmaktan kesinlikle daha iyi. Büyük bir gelişme."

Sırıtiyorum. "Dost canlısı mahalle kapıcınız olmaktan mutluluk duyuyorum."

"Umalım da dost canlısı mahalle kapıcısının babası benim onun yatak arkadaşı olmamdan gerçekten hoşnut olsun."

"Büyükbabamın ölümüyle o kadar meşgul ki benim için endişelenmiyor," diyorum ve bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilim. Ama umarım öyledir.

Evden yüksek sesli kahkahalar yükseliyor. Sulli kahkahasının ortasında, "Ne oluyor lan, Kits, bu doğru değil," diyor. "Gülmeyi kes."

"Sen de gülüyorsun," diye işaret ediyor Akara, ön verandanın merdiveninden inerlerken. "Ve bu komik bir hikâye."

Arkalarında yükselen Banks'e bakar. Yanakları kızarmış ve Akara kocasının önünde utandığı için onunla alay ediyor. *İkisi de onun kocası*, kendime hatırlatıyorum.

Kitsulletti üçlüsünü keşfetmek, uzak bir galakside kayan bir yıldıza tanık olmak gibiydi. Tamamen büyüleyici olsa da, sanki gözümü kırparsam kaybolacakmış gibi hissediyorum. Sanki olayı hayal ediyormuşum gibi.

"Dalış tahtasından hiç kaymadığını mı söylüyorsun?" Akara ön bahçeye inerek soruyor. Kışlık kıyafetlerini ve yürüyüş botlarını giymişler ve Banks omzunda bir balta taşıyor.

"Hiç olmadı," diyor Sulli.

"Ve cankurtararı kontrol etmiyor muydun?"

"Hayır." Kızardı. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Bebeğinin şişliği daha belirgin ama gelecek yıla kadar doğum yapmayacak.

Akara kaşlarını çatıyor, sonra sessiz bir değiş tokuşla Banks'e bakıyor. İkisini de iyi tanımıyorum. OG Luna'nın ne kadar tanıdığından bile emin değilim.

"On altı yaşındayken hepimiz aşık olmuşuzdur," diyor Akara ona. "Donnelly." Birden onu da konuşmaya dahil eder. "Sen kime aşıktın?"

Gözlerini önce bana, sonra gökyüzüne dikti. "Ay. Yuvarlak ve seksi. Geceleri oynamak için hep dışarıda." Parmaklarıyla kaba bir hareket

yaparak

ve dilini aralarına sokar.

Sırıttıyorum.

Akara garip bir kanıtmış gibi elini uzatıyor ama yine de bir kanıt. "Al bakalım, Sul. O kadar da büyük bir mesele değil. Cankurtaran o kadar da çirkin değildi-"

"O sendin!" diye tersliyor. "Tamam, *sendin*. Onun arkasında duruyordun, Kits. *Sana* bakıyordum ve ayağım kaydı - ki bunu asla yapmam!"

Akara şaşkına döndü.

Banks kahkahalara boğulur.

"Hiç komik değil," diye inliyor Sulli.

"Hayır, şimdi çok komik oldu," diyor Banks, kahkahası Sulli'nin yeniden başlamasına neden oluyor, ama o durmaya çalışıyor, sonra kocalarından uzaklaşıyor.

"Kahrolası *ugh*," diye küfrediyor, sonra beni görüyor. Hafıza kaybından sonra çoğu aileye beni bombardımana tutmamaları söylendiği için beni görmezden gelmesini bekliyorum ama yaklaşıyor.

Midem bulanıyor.

"Hey," diyor. "Bizimle gelmek ister misin? Ağacı bulmak için ormanda fazla uzağa gitmeyeceğiz."

"Ben, um..." Cassidy'ye bakıyorum. "Bebek bakıcılığı yapıyorum, o yüzden..." "Siktir, evet. Üzgünüm." Sulli kararsız bir şekilde ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Aramızdaki arkadaşlığı gözümde canlandırmak istiyorum ama canlandıramıyorum. Aramızda şakalaşıyor muyduk? Akara ve Banks'le evlendiğinde ayrı düştük mü?

"Daha sonra mı?" Sulli tekrar dener. "Belki Jane ile takılabiliriz. Ya da kız kardeşlerimizle?"

Bu da kulağa tuhaf geliyor ve midem yine bulanıyor. "Evet, belki."

Kurduğum ve anlamlandıramadığım bu sosyal etkileşimler konusunda gerginim. *Denemek* istiyorum ama ya Varyant Luna olarak Kinney ve Sulli'yi ve hatta Jane'i hayal kırıklığına uğrattıysam?

Baskı olmadığını söylerler ama ailenin kızlarının yanındayken bunu daha çok hissediyorum. Kısmen, yarattığım şeyi korumak istiyorum, eğer bir gün hatırlarsam var olması ve lekelenmemesi umuduyla, ama sorun da burada yatıyor: Onlarla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum. O zaman elimde ne kalır?

Sulli ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve Banks bir kolunu onun omuzlarına dolayarak tepeye kadar ona rehberlik ediyor. Akara ona

fısıldıyor ve bu etkileşimin içine ettiğimi fark ediyorum.

İkimiz de bir arkadaşlığımızı kaybettik ama bu onun için daha acı verici olabilir. Gençken birlikte bir göl evi geleneğimiz vardı. Noel sabahı *erkenden* gölde buz pateni yapardık. Gerçi büyüdüğümüzde bunu sona erdirdik ve OG Luna'nın hatırlayamadığım bir zamanda bunu yeniden canlandırıp canlandırmadığını merak ediyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor.

Donnelly bakışlarını bana dikeyor ve şimdiden üzerimdeki koruyuculuğunu hissediyorum. Sanki başka bir saldırıya hazırlanıyor. Bir serseriden gelecek başka bir mesaj. Beni koruyacağı başka bir felaket. Ayağımızın altından çekilecek başka bir halı.

Telefonumu kontrol ediyorum ve nefes veriyorum. "Sadece Bass için bir Fanaticon bildirimi. İkinci sezon için küçük roller seçiyorlar."

O da nefes veriyor.

Telefonumu ceketimin içine sokuyorum, sonra Cassidy'yi biraz zıplatıyorum. "Sence parmak uçlarımızda durup koşmayı beklemediğimiz bir yere ulaşabilecek miyiz?"

Gülümsemeye başladı, bu beni şaşırttı. "Sprintle ne alıp veremediğin var?"

Omuz silkiyorum. "O kadar hızlı değilim." "Ben seni taşıyım."

"Sana ağırlık yapacağım."

"Kollarımda havasın."

Bu fantastik görüntüye gülümsüyorum. "Hiç durmayacaksın, değil mi?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Halıyla ilgili bir şey bu. Çekildiğinde ayaklarınızın üzerine nasıl basacağınızı bulduğunuzda çekilip çekilmemesini umursamıyorsunuz."

"Bana nasıl yapılacağını öğret" dedim.

Donnelly sırtarak yaklaşır. "Ve böylece çırak usta olur."

"Böyle olacağı belliydi," diye fısıldıyorum, eli yanağıma doğru kayarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Cassidy'ye yer açmak için aramızda biraz boşluk bırakıyor. Ve bebek yüzünden daha fazlasını yapmaktan çekineceğinden şüpheleniyorum.

Ama yeterince yakın.

Ve sonra... başını eğdi ve beni öpmeye başladı. Dudakları karıncalanma hissi veren bir sıcaklıkla dudaklarıma yapışıyor ve dili sanki bana ilk kez öpüşmeyi öğretiyormuş gibi dudaklarımı birbirinden ayırıyor.

Bedenim şarkı söylüyor ve onun uzun gövdesine boyun eğmek için can atıyor. Zihnim neon tonlarında tutuşuyor. Nabzım dünya atmosferinde fırlıyor. Tüm öpücükler onunkiler gibi dünyayı değiştirecekmiş gibi hissettirmeli.

Bang!

Şiddetli sestten irkiliyoruz ama o koruyucu elini boynumda tutuyor. Nabzım boğazıma kaçıyor ve Donnelly dikkatli gözlerini ön kapıya dikeyor.

"Rüzgâr kapatmış olmalı," diyor bana. "İyi misin?" "Evet." Cassidy'yi kontrol ediyorum. Sakin ve memnun. "Sen iyi misin?" Ona soruyorum.

Başını salladı, sonra da elindeki *taşı* bana gösterdi. Bir rüzgâr onları alıp götürmeden önce çöp poşetlerini topluyor.

Yardım ettim ve ona bir tane uzattım. "Hafıza koruyucum hakkında daha çok düşündüm." *Bir seçim yaptım.*

Ayrıca Donnelly'nin benim seçtiğim kişiyi sevmeme ihtimali de var.

LUNA HALE

"Ben de tam senin hafıza koruyucunu düşünüyordum." Donnelly elindeki çöp torbalarını buruşturur. "Aynı dalga boyunu kullanıyor olmalıyız."

"Hı-hı," diye kabul ediyorum. "Farklı türler. Aynı dil."

"Günün birinde bir uzaylıya dönüşeceğim ve ikimiz de aynı olacağız, o zaman ne yapacaksın uzay bebeği?"

"Türler arası dönüşümün keşfine hayret edin."

O kadar geniş gülümsüyor ki, "Peki kimi seçtin?" diye sorduğunda gülümsemesi bozuluyor.

"Hâlâ aynı dili konuşuyoruz," diye yineliyorum, "bu yalnızca anılarımın koruyucusu. Her şeyi bilen ya da benim için senden daha çok şey ifade eden biri değil."

Donnelly gözlerini güneşe diyor. "Anılarınızın bu koruyucusunu *seviyor muyum?* İyi bir insan mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Uh... kime sorduğunuza bağlı. Ben onları daha çok bir anti-kahraman olarak sınıflandırırdım. Bir Loki."

"Eliot?"

"İyi tahmin ama... hayır." Yüzüm yanıyor çünkü Donnelly'nin çok zeki beyinde viteslerin hızla değiştiğini görebiliyorum. Seçtiğim kişiden hoşlanmayabileceği ihtimalini düşünmüştüm, ama bu fikre bağlamla birlikte ısınacağını umuyorum.

"Maximoff olamaz," diyor sanki bu artık bir gerçekmiş gibi.

En büyük ağabeyim bir anti-kahraman ya da yaramaz değildir. Bu biliniyor. "Belki de Loki tam olarak doğru şey değildir," diyorum. "O bir baş melek gibi."

"Lucifer bir baş melekti," diye hatırlatıyor Donnelly, ses tonunda daha az mizah var. "Hafıza koruyucunuz Şeytan'ın kendisi mi?" Bu noktada, kimi seçtiğimi bildiğinden eminim.

Gözlerimi daha da kısıyorum. "Çok uzakta değilsin, belki."

Ellerini saçlarında gezdirmek için çöp torbalarını bırakıyor. Sonra da "Ben yaparım." diyor.

"Ne?"

"Günlüğünü okuyacağım. Baştan sona. Görevi kabul ediyorum." Bir elini kalbine götürüyor ve benim doğal tepkim başımı sallamak oluyor. Yüzünü acı kaplıyor. "Neden beni seçmedin?"

"Çünkü yapmamam gerektiğini söylediğinde haklıydın. Bu seni incitirdi." "Luna-"

"Hayır," diyorum güçlü bir şekilde, tam olarak anlayamadığım bir öfke kabarıyor - onu korumak için her şeyi yaparım. Ne olursa olsun ve bir kırılma anında sınırını ifade etti ve eğer bu Donnelly'yi acıdan uzak tutma şansım varsa, o zaman tüm gücümle buna sarılacağım. "Sen olamazsın."

Gözleri kızarıyor, duygularla savaşıyor ve bakışları üzerimde toplanıyor. "Ama Charlie?"

"Zaten tüm kurgularımı okudu," diyorum hemen. "Ve Mensa üyesi. Bazı şeylerin bana ne zaman söylenmesi gerektiğine karar verecek birine ihtiyacım varsa, gerçek bir dahi bu nitelikleri taşır."

Donnelly iki elini tekrar saçlarında gezdirip başının üstünde tutarak, "Bence 8 Ball'a sorarak daha iyi bir şansın olur," diyor. "Fikrini değiştirirsen çantamda bir tane var."

"Neden bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun?"

"Fena fikir değil." Ellerini iki yanına indiriyor. "Riskli bir fikir. Charlie... serseri mayın gibi. Senin konusunda ona güvenmek istiyorum, gerçekten, ama çoğu zaman aklımdan neler geçtiğini bilmiyorum, Luna. Kimse bilemez. Bir gün anılarını koruyabilir. Bir dakika sonra onları sana ya da bir başkasına karşı kullanabilir."

"Yapacağına inanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Yine de içinde var."

"Biliyorum," diyorum güçlü bir şekilde başımı sallayarak. "İşte bu yüzden risklerini bile bile onu seçiyorum. Ona bir şans vermek istiyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki... beni sana karşı koruyacağını biliyorum ve bu da bir dezavantaj."

Donnelly, "Benim için bir dezavantajı yok," diyor.

"Sana zarar vermesini istemiyorum, *asla*." Nefesim daralıyor. "Belki de o yanlış seçimdir." Charlie'yi seçerek Donnelly'yi ateş hattına mı atıyorum? Kısa bir süre önce Charlie, Donnelly'ye benim, Moffy'nin ve Farrow'un önünde kirli, hastalıklı, *korkunç* şeyler söylediğini itiraf etti. Ailesinin icabına bakılana kadar beni Donnelly'den uzak tutmaya çalıştığını söyledi. Yani bana yardım etmek için ona zarar verdi.

Donnelly kaşlarının arasındaki kırıışıklığı ovuşturarak, "Bu benimle ilgili değil," diyor. "Bu seninle ilgili. Beni bu işin içinde düşünemezsin."

"Dr. Raven gibi konuşuyorsun-"

"Bu durumda o haklı. Çünkü geri adım atmana ben sebep olamam, Luna. Eğer bu ilerlemene yardımcı olacaksa, Charlie sana yardım edecekse, o zaman Charlie'yi seç."

İçimden bir ses *Charlie* diyor ama bu bir nükleer bomba seçmek gibi. "Endişelendiğim büyük bir şey daha var." Sesimi alçaltıyorum, evin etrafında dolanan kimsenin duymaması için dikkatli oluyorum. "Kardeşim."

Donnelly kaşlarını çatar. "Xander?"

"Moffy," diye düzeltiyorum. "Onu değil de Charlie'yi seçersem incineceğinden biraz endişeliyim. Geçmişteki kavgaları göz önüne alındığında..." Omuz silkiyorum. "Charlie Takımı'nı Moffy Takımı'na tercih etmek istemiyorum ama aptal da değilim. Charlie'yi seçmemin onu küçük bir şekilde seçtiğim anlamına geldiğini biliyorum ve belki de bu kardeşimin kafasında o kadar da küçük olmayacaktır."

Donnelly siyah ataç küpesini okşuyor, bir şeyler düşünüyor. "Bunu atlatacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Charlie ile savaşta değil. Bir süredir de değil ve yeni doğmuş bir bebeği var." Tekrar Cassidy'ye bakar. "Onun tepkisi hakkında endişelenemezsin. Sadece kendin için en iyi olanı yapmalısın." Donnelly bana daha derin bakıyor. "Kendin için bencil ol, Luna Hale. Ben olsam böyle yapardım."

Donnelly hayatta kalmayı benim anlayabileceğimden çok daha iyi anlıyor.

Onun güvenine sahip olmak gerçekten ihtiyacım olan tek şey. "Charlie *hayır* diyebilir," diyorum ona. "Henüz ona sormadım." Topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Bunu şimdi yapıp kurtulmak istiyorum ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Ön ve arka verandayı küremek için yeterli kar yok, bu yüzden tatil görevi şu anda her şey olabilir.

"Ben seni korurum." Donnelly düğmeli elbisesinin yakasındaki mikrofona tıklar. "Donnelly'den Oscar'a, Charlie nerede?"

Gülümsüyorum. Bir korumayla çıkmanın avantajları. Göl evinde *teknik olarak* görevde olmayan bir koruma. Price'ın ona söylediklerine kulak misafiri oldum. "Eğer müşterinle birlikte değilsen, işte değilsindir. İş ve özel hayatını nasıl ayrı tutacağını öğrenmelisin," dedi Alfa lideri. "Koruma görevlerinle flört hayatını birbirine karıştırmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Donnelly kabul etti ama *hayır* diyemezdi. Artık Triple Shield'da Price Kepler için çalıştığına göre, onların kurallarına uymak zorunda.

Şu anda, Donnelly telsizden gelen bir yanıt karşısında gözlerini deviriyor. Çok nazik olmamalı.

Telsizine bakıyorum, ona kötü davrandıkları için biraz kızgıyım. Takımlarının bir parçası olduğu için mutlu olmalılar. O *muhteşem bir* koruma. Kardeşim onu seviyor.

Uzun bir süre sonra Donnelly dikkatini bana yöneltti. "Dışarıda, ağaç salıncağın üzerinde."

Tuhaf.

Ama

tamam.

"Teşekkürler," dedim ona.

"Yolun açık olsun, uzay bebeği." Bana mükemmel bir Vulkan selamı veriyor ve kalbim bedenimden fırlıyor. *Bu benim erkek arkadaşım.* Onu kurgularımdan birinde mi canlandırdım?

Öyle hissediyorum.

Cassidy minicik, delici bir *feryat koparmadan* hemen önce, bulutların üzerinde Vulkan selamına karşılık veriyorum. Donnelly ve ben hep birlikte irkildik ve onu sakinleştirmeye çalışarak bebeği zıplattım. "Şşşt, Cass," diye fısıldadım. "Şşşt."

Kokluyor ve sakinleşmeye çalışıyor.

"Soğuktan olabilir," diyorum ona. "Moffy onu az önce beslediğini söyledi, yani aç olduğunu sanmıyorum." Eve bakıyorum, sonra dışarıda ağaç salıncakta sallanan Charlie'yi düşünüyorum. Döndüğümde hâlâ orada olacak mı?

Donnelly aniden, "Onu ben alacağım,"

dedi. "Emin misin?"

Zaten öne doğru geliyor. "Evet, zaten burada işim bitti. Sen git Charlie'yi bul." Çabucak askıyı çıkarmama yardım ediyor ve Cassidy'yi doğal bir şekilde kucaklıyor. Onu göğsüne bastırırken hiç gariplik yoktu. Hayatı boyunca milyonlarca bebeği kucağına aldığını düşünüyorum ama bu sayının o kadar yüksek olduğundan şüpheliyim.

İki farklı yöne doğru yola çıkarken, hızlıca arkama bakıyorum. Ön verandanın basamaklarını tırmanıyor, vücut dili rahat ama gözleri kararsız görünüyor. İçimde bana her şeyi anlatmadığına dair bir his var, ama birbirimizle bu yakın karşılaşmalar için zamanımız olduğuna dair umudumu canlı tutuyorum. Erkek arkadaşım hakkında var olan ve olabilecek her şeyi keşfetmek istiyorum.

Taş üstünde taş bırakmayın.

LUNA HALE

ARKA BAHÇEYE ULAŞMAK İÇİN, pahalı, tam yüklü SUV'lardan pratik bir kamyonu ve daha mütevazı sedanlara kadar çok sayıda aracın park edildiği çakıllı bir alandan geçiyorum. Birkaç adım atıyorum ve yakınlarda bir yerde Audrey ve Kinney'nin sesini duyuyorum.

"Başına dikkat et Kinney," diyor Audrey panik içinde. "Subaru'ya çok yaklaşıyorsun."

"Bize bu kadar yakın park etmemeleri gerekirdi," diye homurdanıyor Kinney. "Kimin arabası bu?"

"Stokes Amca, sanırım."

Stokes Amca, Sam Stokes, en yaşlı ve en az ünlü teyzemin kocası. Poppy Teyze spot ışıklarından kaçtı ve bunun çok değiştiğinden şüpheliyim. Annemin bana anlattığına göre, Poppy Teyze basından ve medyanın ilgisinden aktif olarak kaçınırmış. En büyük ironi ise kızının (kuzenim Maria) bir film yıldızı olması.

Stokes'lar *her* tatili bizimle geçirmiyorlar ama birkaç günlüğüne göl evine uğramaları alışılmadık bir durum değil. Bir cenaze töreninin ardından geldiğimiz için daha da az sıra dışı. Gerçi Maria'nın kaçırdığını duydum. LAX'ten PHL'ye olan uçuşu rötat yapmış ve şimdi yarın gelmesi gerekiyor.

"Neden bu kadar ağır?" Kinney sanki bir ceset taşıyormuş gibi oflayıp pufluyor.

Mavi Subaru'nun yanından geçiyorum, kız kardeşimi henüz görmedim. Sonra Kinney yüksek sesle bir nefes verdi.

"Oh...benim..." Audrey hiperventilasyon geçiriyor. "Kafası!"

Bebek mavisi bir Land Rover'ın etrafından dolanıyorum ve çakılların üzerinde Karton Connor'ın kafasını görüyorum.

Kinney, "Ben bir şey yapmadım," diye terslenir ve arabayı işaret eder. "Subaru'nun yan aynasıydı."

"Babam..." Audrey hâlâ karton gövdeyi tutuyor. "Babamın kafası kesildi."

"Karton Baba," diyor Kinney. "Ve şimdi bundan yetmiş yaş daha yaşlı." Yirmili yaşlardaki genç Connor Amca'nın karton yüzünü işaret ediyor. "Onun genç versiyonu rahatsız edici. Bu benim gözlerim için bir Noel mucizesi olabilir."

"Bunu asla unutamayacağım," diye paniğe kapılır Audrey. "Kardeşlerim benimle durmadan alay edecekler."

Kinney iç çeker. "Eminim evde bant ve süper yapıştırıcı vardır. Eğer *elimizde* onu düzeltebiliriz, ama yine de onu atmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Bir aile geleneğini bozan biz olamayız. Zaten herkes bize bebekmişiz gibi davranıyor." Kinney on altı yaşında ve Audrey de gelecek ay on altı yaşına girecek, ama benim için onlar bir parmak şıklatması kadar kısa bir sürede çocukluktan gençliğe atladılar.

Kinney, "Bir parça tozlu eski kartonu saklayıp aramaktansa yeni bir makyaj paletini saklayıp aramayı tercih ederim," diyor. "Belki de bir sonraki ritüelimiz bu olmalı."

Audrey Land Rover'ın etrafından bakışlarımı yakalıyor. "Luna?"

Kinney dönüp beni görüyor. "Neden buralarda sürünüyorsun?"

Sürünüyor muydum? Sadece geçiyordum! "Yoldayım... bir yere." Charlie hakkındaki tüm gerçeği söylemek, cevaplamaya tam olarak hazır olmadığımı milyonlarca soruya yol açacak.

Kinney kaşlarını kaldırır. "Çok mantıklı." Hakkını vermek lazım, babamızın alaycılığını mükemmelleştirmiş ama yeşil gözlerindeki düşmanlık bastırılmış. "Yine de iyi misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve ellerimi siyah puffer ceketimin içine sokuyorum. "Tamam." Bana bakıyor, bunu gerçek olarak kabul ediyor. Bu bir.

"Luna, *lütfe*n kimseye söyleme," diye yalvarıyor Audrey iri cam gibi mavi gözleriyle.

Kinney kendinden emin bir şekilde, "Ağzından laf kaçırılmaz," diyor. "Sır saklamakta çok iyidir." Sanki onunla yeterince şey paylaşmamışım gibi soğuk bir ima gibi geliyor. Açık sözlü olmadım ve şimdi de ekstra açık sözlü değilim.

Mideme bir çukur iniyor. "Sırrın benimle güvende," diyorum Audrey'e. "Dudaklarım fermuarlı." Anahtarı omzumun arkasına atar gibi yapıyorum ve ona iki kez baş parmağımı kaldırıyorum.

Audrey rahat bir nefes alır. "Sana bir milyon borçluyuz."

"Ona borçluyuz," diye düzeltiyor Kinney. "Yoksa sonsuza dek borçlu kalırız." "Bir," diyor Audrey. "Sana *muhteşem* bir iyilik borçluyuz, şimdiye kadarki en büyük iyilik." "En küçük iyilik," diye kestirip atıyor Kinney.

"Bana borcun yok," diyorum. "Bu evden. Kardeşçe bir karton iyiliği."

Kinney gülümsediğini sandığım bir yan bakışla, "Teşekkürler," diyor. Audrey ile birlikte karton gövdeyi kaldırıyor ve aşağı uzanarak kafayı tutuyor.

"Yan kapıdan girelim," diyor Audrey. "Bizi daha az insan görür."

Keşke kalıp kafası kesilmiş Karton Connor'ı eve sokmalarını izleyebilseydim ama benim kendi görevim var.

Evin yanından aşağıya doğru yürürken sesler duyunca hızımı yavaşlatıyorum ve metal bir merdiven ile plastik çelenk kutusunu fark edince dış cepheye daha da yaklaşıyorum. Winona bir basamağa tünemiş. Aşağıda, Vada kadife kırmızı kurdeleli bir çelenk tutuyor.

Vada sessizce, "Ben etrafta olmayınca her şey aynı *değil*, Nona," diyor. "Ne yapıyordu bilmiyorum ama en azından T-Bag'ler okulda bizi bu kadar taciz etmiyordu."

T-Bag'ler mi?

Sırtımı evin dış cephesine dayıyorum. Binayla bütünleşiyorum. Şimdi tamamen sürünüyorum, ama kendimi savunmam gerekirse, casusluk sadece bir araç. Kaçırılmış olabileceğim geçmiş i yakalamak için kullanabileceğim bir araç.

Vada sözlerine şöyle devam ediyor: "Dolaplarımıza yapıştırdıkları bikinili fotoğraflarımız... Babalarımız şikâyet etse de bu yüzden bir tokat yediler. Öğretmenler hiçbir şey yapmayacaklar çünkü Tate'in büyükbabası Dalton'a çok para bağışladı, spor salonuna onun adını verdiler."

Winona'nın gözleri ağlamış gibi şiş görünüyordu. "Xander'ı bu işe bulaştırmak istemiyorum."

Kardeşimin adını duyunca donup kaldım.

"Tate seni Chem'den Calc'e kadar takip etti. Xander ona bir *kere* bile çıkışsa, Tate seni rahat bırakabilir. T-Bag'ler ona yalakalık yapıyor ve

Xander ne kadar amcık olduklarının farkında bile değil çünkü *herkes* Xander'ın en iyi arkadaşı olmak istiyor, Nona."

"Ya da Xander'ı taciz etmeye başlayabilirler," diyor Winona. "Ya buna bir kapı açarsak?"

Nabzım atıyor.

"Koruması koridorlarda onunla birlikte yürüyor. Belki seninki de öyle olmalı." "Peki ya sen, Vada?" Winona usulca soruyor. "Senin bir koruman yok.

koruma."

"Tate ayrıca beni sınıftan sınıfa takip etmiyor. Bence bana karşı sana karşı olduğu kadar agresif olsalardı, dördüncü derste çoktan onunla mücadele ediyor olurdun."

Winona tırnak etlerini eşeliyor. "Bazen bir başkası adına kavga çıkarmak daha kolaydır." Metal basamağın üzerinde duruyor. "Okul yılının geri kalanını Xander'ı suçlamadan atlatalım. Nasıl olsa mezun oluyor. Kendi başımıza nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekecek." Bir çelenge uzanıyor.

Vada ona uzatıyor. "Evet, muhtemelen haklısın."

Lise zorbalarını çok iyi tanıyorum, ancak T-Bag'ler benim şahsen yaşadıklarımdan farklı bir tür gibi geliyor. Onlara yardım etmek ve okulda güvende olmalarını sağlamak istiyorum ama aynı zamanda hiçbir şey duymamam gerekiyordu.

İlk hareket tarzı: Görünmeden onları nasıl geçeceğinizi bulmaya çalışın. Sürünmeli miyim? Ay yürüyüşü mü? Görünmezlik pelerini takıyormuş gibi mi yapayım?

Ben ikincisini seçiyorum. Sanki çıplak gözle görülemeyen bir parçacık koleksiyonuymuşum gibi rahatça yürüyorum. Vada ve Winona aniden çelengi asmakla daha çok ilgilenmeye başladılar.

"Daha yukarı," diye sesleniyor Vada.

Winona lekeli yüzünü ovuşturuyor ve benden uzaklaşmak için iyi bir iş çıkarıyor.

Saklanan tek kişi ben değilim.

Tepeden aşağı iniyorum, pırıl pırıl göl görünüyor. Kıyılarda buz kalınlaşıyor ama bu yıl tamamen donmamış. İskeleden epey uzakta, sağlam bir meşe suya doğru eğiliyor ve geniş dalına bağlı salıncak rüzgârdan sallanıyor. Tahtanın üzerinde kimse oturmuyor.

Charlie orada değil.

Gitmiş olmalı. Telefonumu çıkardım. Mesajıma cevap verme ihtimali nedir? Ona hızlı bir mesaj gönderdim:

Neredesin?

Gönder tuşuna basıyorum ve sesimin çok sıradan çıktığını, yeterince acil olmadığını fark ediyorum. Yine de bu acil bir durum değil. Ama bir SOS gönderebilirim.

Ben karar vermeden önce telefonum titriyor.

CHARLIE

Outpost

Outpost'u nereden biliyor?

Kulağa daha çok bir dağ kasabası barı gibi geliyor ama sadece yarım millik bir yürüyüş mesafesinde. Ben on bir yaşındayken Eliot, Tom ve ben iki meşe ağacının arasına sıkışmış eski bir ahşap platform keşfettik. Merdiven çürümüşü ama kıvrık ve budaklı dallar ve kalın gövde tırmanmayı kolaylaştırıyordu.

Yapının uzun zaman önce yapılmış bir avlanma körlüğü olduğunu tahmin ettik ama üzerine çıktığımızda hayvanların dolaştığı bir ormana bakmıyorduk. Sakin gölün ve peyzajlı dağların engelsiz manzarasına sahiptik. Daha sonra buraya bir işaret koyarak Outpost adını verdik ve sıcak gecelerde ateşe ihtiyacımız olmadığına gizlice oraya çıktık.

Charlie'yi orada buldum.

Bacakları platformdan sarkıyor. Oturmuş kocaman bir ciltsiz kitap okuyor. Ağaca tırmanıp tahta kalaslara dokunduğumda başını kaldırıp bana doğru bakmıyor.

Yanına oturdum ve kapağını okudum. Fyodor Dostoyevski'den *Karamazov Kardeşler*.

"Hafif okuma mı?" Ben soruyorum.

Bakışları kitapta sabit kalıyor. "Senin ailenin geri kalanıyla birlikte, ölen büyükbabamızın yasını tutmak için bir araya gelmen gerekmiyor mu?" Bir sayfa çeviriyor.

"Şu anda ne kadar toplanma olduğundan emin değilim," diyorum sessizce. "Herkes yarınki Noel arifesi için evi hazırlamakla meşgul." Kitaba bir göz attım. "Sanırım toplanmayacaksınız."

"Elimden gelirse bundan kaçınacağım," diyor ve bir sayfa daha çeviriyor. "Yani... Outpost." Köpüklü suya, akşam güneşine bakıyorum Dalgalanan yüzeye ışık huzmeleri saçıyordu. "Bir yıl bizi buraya kadar takip ettin mi? Yoksa sana bundan bahsetmiş miydin?" *Belki de ona söylediğimi unutmuşumdur.*

Parmağını yalıyor, başka bir sayfa çeviriyor. "Gerçekten seni takip edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Hayır.

Tüm dünya onun babasının bıraktığı ayak izlerinin aynısını takip ettiğine inansa da Charlie'nin kimseyi takip ettiğini görmedim.

"Sana söylemiş olmalıyım," diye mırıldanıyorum, kaşlarım kırışırken anıyı arıyorum.

"Yapmadın." Charlie bir süre sessizce bir sayfayı okur, sonra "En iyi arkadaşlarımdan daha yaşlı olduğum hiç aklıma geldi mi?" der.

Kardeşlerini kastediyor.

"Aslında bu benim de sık sık aklıma geliyor," diyorum. "Sende ağabey eğilimleri var."

Charlie bana kızgınlıktan çok ilgiyle yan gözle bakıyor. "Ben senin ağabeyin gibi değilim."

"Moffy gibi olduğunu söylemedim." Çok fazla öne eğilmemeye çalışıyorum. Korkuluk olmayınca, aşağı inmek beni sersemletiyor. "Bu Venn diyagramında *ağabey* kategorisine girmediğin anlamına gelmiyor." Outpost'ta bir rüzgâr eserken puffer ceketimin fermuarını çekiyorum. "Küçük kardeşlerin tarafından özellikle sinirlenmiş görünüyorsun."

"Sinir bozucular." Başka bir sayfa çevirme.

"Ama bence içten içe, size gerçekten ihtiyaçları olsaydı onlar için dağları yerinden oynatmaya çalışırdınız. Belki de o kadar da ihtiyaç duymuyorsunuz ve bazen böyle olması hoşunuza gidiyor. Çünkü bu, sevdiğin insanların tekrar tekrar başarısız olmasını izlemekten daha kolay." Işığın suyun üzerinde dans edişini izliyorum ama bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Yani..." Onun bakışlarını hissetmek yanaklarımı ısıtıyor ama Charlie'ye bakmaya cesaret edemiyorum. "Bizden daha yaşlı olman hakkında çok düşündüm." "Belki de içimdeki yazardır." diye fısıldıyorum.

Charlie kitabı kapatır. "Senin ve kardeşlerimin *Outpost* dediğiniz yeri ben yedi yaşındayken buldum. Yıllar sonra Eliot beni buraya kadar takip etti. Onu yakaladım ve bir de baktım ki bir tabela, sigara izmaritleri ve esrar kokusu var." Sanki on yıllık günahlarım hiç sır olmamış gibi bana bakıyor.

Suçlu. "Eliot onu ilk senin bulduğunu bana hiç söylemedi."

"Açıkça." Kitabı arkasına yerleştiriyor. "Kardeşim kendisinin merkezde olduğu hikâyelere bayılır."

Eliot bir şovmen olabilir, ama aynı zamanda egosunu sorgulayacak kadar da düşüncelidir. Lisedeyken, Jeffra'yı öpmek zorunda kalacağı için Almost, Maine'deki başrolden çekildi. Bana acımasızca zorbalık eden kızı öpmeyi reddetti.

Charlie bir sigara yakarak, "Gerçek çoğu zaman anlattığımız hikâyelerden daha soğuktur," diyor. "Ama sen bunu biliyorsun." Dumanı aşağı doğru üflüyor. "Ne istiyorsun Luna?" Gözleri bana doğru kayıyor.

Yalan söyleyip buraya sıradan bir sohbet için geldiğimi söyleyemem. Gelmediğim çok açık.

Hazır bir nefesle, onu dışarı bıraktım. "Orijinal Luna'nın yazdığı bir günlük buldum - *benim yazdığım*. Ne kadar ayrıntılı olduğundan ya da ne yazdığından emin değilim ama baştan sona okumanın olayları ve insanları algılayışımı gölgeleyeceğinden endişeliyim. Ama başka biri okursa, yararlı bilgiler paylaşabilir, böylece metni kendim okumak zorunda kalmam. Bu şekilde *her şeyi değil*, sadece bazı şeyleri bilirim ve bu kişi anılarımın koruyucusu olur. Bu da günlüğümü benim için okuyup okumayacağınızı sormanın uzun soluklu yoludur."

Vay canına, umduğum kadar düzgün gitmedi. Ne kadar yetersiz olursa olsun, sanırım yeterince mantıklı konuştum. Nefesimi kesiyorum, sinirlerim vücuduma saldırıyor.

Lütfen evet de.

Charlie yarım saniye düşünür. "Elbette."

"Emin misin?" Kaşlarım kalkıyor. "Üzerinde uyuyabilirsin. Bu önemli bir şey. Bu benim *günlük*."

"Sen ona günlük diyordun," diyor

Charlie. "Aynı şey."

"Günlük, sadece bir günlükten daha fazla kişisel bilgi olduğu anlamına gelir. Bilim insanları günlük tutar. Günlük tutmaları gerekmez."

Oookay.

"Şey, sanırım ne kadar kişisel olduğundan emin değilim. Günlük gibi bir şey."

Charlie bir nefes çekerken uydurma kelimeye gülümsüyor. Babasının buna çok kızacağını biliyorum. "Tamam o zaman," diyor burnundan dumanlar tüterken. "Günlüğünü okuyacağım." Boş ellerime bakıyor.

"Spor çantamda. Daha sonra sana getirebilirim. Evet diyeceğini düşünmek istemedim."

Charlie sigarasını ağacın kabuğuna doğru üflerken bana "Özgüven eksikliği not edildi," diyor. En küçük kardeşi Toprak Ana'ya saygısızlık edilmesinden hoşlanmayacaktır ama buraya Charlie-Ben arasındaki ebedi kan davasını dürtmeye gelmedim.

Charlie başka tek kelime etmeden, kitabı koltuk altında, platformdan iniyor. Onu güvenli bir yere kadar takip ediyorum ve sessizlik içinde göl evine doğru yürüyoruz. Açıklığa ulaştığımda bir motor sesi duyuyorum.

Bakışları çakıllı park alanına kayıyor. Siyah bir Mustang az önce durdu. En küçük amcamız sürücü koltuğundan inerken bekliyoruz. Garrison Amca kot ceketinin altına siyah bir kapüşon giymiş; Büyükbaba Calloway'in cenazesinde de aynı şeyi giymişti. Willow Teyze'nin üzerinde sade siyah bir elbise, omzuna asılı eski bir sırt çantası var.

El ele göl evinin önünden geçip doğruca rıhtımdan çok da uzak olmayan küçük kayıkhaneye gidiyorlar. Burası kanoları, kayıkları, can yeleklerini ve diğer göl oyuncaklarını depoladığımız yer.

Kaşlarımı çattım. "Garip."

"Öyle," diye kabul ediyor Charlie ve ben de konuyu kapatacağını düşünüyorum. Ta ki Paris'teki bir gezginin rahat adımlarıyla kayıkhaneye doğru yola çıkana kadar. Sonra bakışlarımı yakalamak için arkasını dönüp geriye doğru yürümeye başladı. "Geliyor musun yoksa sersemlemiş bir ağaç gibi orada öylece dikilecek misin?"

Charlie ile bir gizemi çözmek bugün bingo kartımda yoktu. Ama yolculuğu kabul etmem için gereken tek şey davetti. Ve riski.

LUNA HALE

KAYIKHANE ESKİ. Eski gibi. Çürümüş tahtalar ve soyulmuş boyalar. Eliot, Tom ve ben orada bir kanonun arkasında ilk otumuzu denedik ve yakalandık çünkü Tom'un ayağına bir fare süründüğünde çığlık attık.

Annem, babam, teyzelerim ve amcalarımın bir araya gelmesi için garip bir yer. Burayı seçmelerinin tek nedeni, ana evden duyulmayacak ya da rastlanmayacak kadar uzak olmasıydı. Şu anda ikimizin, hiçbir zaman doğru düzgün kapanmayan tek pencerenin altında çömelmiş olacağımızı hayal ettiklerini sanmıyorum.

Charlie ve benim bir dikenli çalının yanında çömelmiş olmamız dışında, kulak misafiri olmak için iyi bir nokta. Sola doğru hafif bir kayma ve dikenli yaprakların saldırısına uğradım.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre, lütfen bu konu hakkında konuşabilir miyiz?" Stokes Amca soruyor.

"Konuşacak bir şey yok Sammy," diyor babam, sesi yakıcı. "Mesajla verdiğim cevap hâlâ geçerli. *Hayır*."

"Hadi ama Lo," diye cevap verir Stokes Amca. "Greg'in vasiyetini hepimiz gördüğümüzden beri işler değişti. Bunu inkar edemezsin."

Kayikhane bir an için ürkütücü bir sessizliğe bürünür. Charlie kaskatı kesildi.

Nefesimi kesiyorum. Hepsi cenaze siyahları giymiş. Büyükbabamı toprağın altı metre altına gömdük ve onun ölümünün daha büyük sonuçları olacağı hiç aklıma gelmemişti. Kederden başka.

"Bak," diyor Ryke Amca, öne doğru kayıyor ve sırtı artık diğerlerini görmemizi kısmen engelliyor. "Sulli'nin lanet bir kariyeri var. Winona sadece bir çocuk. Bu da beni ve Daisy'yi tüm bu *lanet* şeyin dışında bırakıyor. Greg bir varis istiyorsa, bunu hayattayken dile getirmeliydi."

Charlie'ye bakıyorum ama gözlerini pencereden ayırmıyor. Bir *varis*.

İlk aklıma gelen Fizzle oldu. Büyükbaba Calloway'ın buluşu. Onun uzun ömürlü mirası.

Connor Amca Ryke'a, "Bu konudaki fikrin hâlâ önemli," diyor. "Ve sen gitmeyeceksin."

"Nedenmiş o, Cobalt?" diye soruyor kabaca. "Daisy'nin şirkette bir çıkarı olduğu için mi?"

"Çünkü bu işi devralacak kişi yeğeniniz olabilir ve siz onları parmaklarınızı kulaklarınıza tıkamayacak kadar çok önemsiyorsunuz."

Ryke Amca karşı çıkmıyor ya da inkar etmiyor. Yan tarafa doğru hararetli bir adım atıyor ve babamın keskin çene hattı görüldüğünde biraz daha çömeliyorum. İki yanındaki ahşap atölye masasını kavırıyor ve annem onun takım elbise ceketini giyiyor. İnce bedeninin üzerinde büyük bir patates çuvalı gibi duruyor.

Stokes Amca, "Her şeye rağmen sağlıklıydı Ryke," diyor. "Kalp krizi geçireceğini bilmiyordu."

"Bekle, bekle," diye araya giriyor babam kaşlarını çatarak. "Yaşlı olduğu gerçeğini görmezden mi geleceğiz? Kardeşim haklı. Greg'in oksijen tüpü olmadan 5 km koşabilmesi umurumda değil. Onun yaşında her şey olabilirdi, Tanrım, *her* yaşta. Bu konuşmaları bizimle hâlâ nefes alırken yapmalıydı. Mesela on yıl önce."

"Katılıyorum," diyor Rose Teyze soğuk bir sesle.

Babam onunla aynı sayfada olmaktan korkuyor. Ölümcül düşmanlar gibi davranıyorlar, ama ben onların kılık değiştirmiş bir çift olduklarını hayal etmeyi seviyorum.

"Bu konuda hepimiz sakın olabilir miyiz?" Poppy Teyze elleri havada ortada durarak soruyor. Gözleri ağlamaktan şişmiş gibi görünüyor. Daisy Teyze ve annemin de yüzlerinde asık bir ifade görüyorum. Öte yandan Rose Teyze sert kollarını açmış değil.

Buz kütlesi gibi görünüyor.

"Biz sakiniz," diye tersliyor Rose Teyze. "Sakin olan bu, Poppy."

Poppy Teyze iç geçirir. "Tamam, dahası da var." Birine dikkatle bakıyor. O kişi görünmüyor ama kocası Stokes Amca olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Stokes Amca, "Greg ile yıllar boyunca halefi hakkında konuştuk," diyor.

Babam, Ryke Amca ve Rose Teyze gitmeden önce Garrison Amca, "Vay canına," diye mırıldanıyor.

"Ne oluyor Sammy?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." "Ve bize söylemeyi hiç düşünmedin mi?"

Poppy Teyze barışı korumaya çalışır. "Herkes-"

"Hayır," Rose Teyze öne çıkar ama öfkesini Stokes Amca'ya yöneltir. "Bunu bizden saklamaya hakkın yoktu."

"Kızlarının bilmesini istemedi," diye itiraf ediyor Stokes Amca. "Ben sadece *Poppy*'ye söyledim. Bunu karımdan, kızımdan saklamak kolay değildi. Ama Greg kesinlikle *kararlıydı*."

Ryke Amca homurdanıyor: "Çünkü çocuklarımız için böyle bir hayat istemeyeceğimizi *biliyordu*."

"Başının ağrımamı istemedi," diye söyleniyor Rose Teyze, bir ileri bir geri volta atarak.

Topuklarının döşeme tahtaları üzerinde tık tık ettiğini duyuyorum.

"O bir korkak." "Rose," diyor annem ve Daisy Teyze birlikte.

"Gerçek bu."

"O *öldü*," diyor Daisy Teyze ağlamaklı bir sesle. "Mükemmel bir baba olmayabilirdi ama iyiydi ve değer verirdi. Bu da bir şey sayılmalı."

Bu kısa saniyeler içinde büyükbabam hakkında belki de tüm hayatım boyunca öğrendiklerimden daha fazlasını öğrendim. Aile içi çatışmalardan o kadar korkuyordu ki mezarına bir bomba götürdü. Yıkımını hissedemediği zaman patlatmayı tercih ederdi.

Belki de bomba, bomba değildir. Sadece onun hayalleri ve arzularıydı.

Sanırım Büyükanne Calloway kızlarıyla yeterince sürtüşme yarattı ve ondan daha fazlasının ölümcül olacağını hissetti. Bu yüzden sessiz, nazik ve çatışmacı değildi ve gerçek istekleri ancak o öldükten sonra ortaya çıkabildi.

Hayatını kendini gerçekten ifade etmeden ve ifade ederse ne olacağından korkarak yaşamış olması üzücü.

"Onu gerçekten suçlayabilir misiniz?" Poppy Teyze gruba şöyle der. "Hepiniz sıfırdan bine geçtiniz."

"Şey, *Poppy*," diye tersledi babam. "Elinde kameralarla çocuklarının ensesinde soluyan yaşlı adamlar varken ve kızın *kaçırılmışken* bu tür şeyler normaldir." Charlie'nin bana hızlı bakışından kaçınarak donup kalıyorum. "Ama tabii, sıfırdan ikiye geçelim. Kamp ateşinin etrafında toplanır ve çocuklarımızın hayatlarının nasıl parçalandığını tartışırken s'mores kızartırız."

Poppy Teyze empatik görünüyor.

Stokes Amca, "İşte tam da bundan bahsediyor. Sadece bir nefes al."

"Çok fazla nefes alıyorum, Sammy. Neden gidip bir inhaler emmiyorsun?"

"Lo," diyor annem kocaman gözlerle. Onun için anında sakinleşiyor, sonra kulağına fısıldıyor.

Connor Amca, "Yolumuza devam edelim," diyor ve gergin hava yatışıyor gibi görünüyor.

Stokes Amca sözlerine şöyle devam ediyor: "Birkaç sağlık sorunum var, şu anda çok endişe verici bir şey değil ama Greg ileriye dönük bir yola ihtiyacımız olduğu konusunda netti. Gelecek için."

"Ne tür sağlık sorunları?" Annem kaşlarını çatarak soruyor. Adam sessiz.

"Tanrım," diye mırıldanıyor babam, ama annem onu çimdikliyor ve o da dilini tutuyor.

"Şeffaflık adına," diyor Connor Amca, "bilmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu bize daha net bir zaman çizelgesi verir."

"O ölmüyor," diye açıklıyor Poppy Teyze.

"Ama eninde sonunda CEO'luktan istifa edeceğim," diyor Stokes Amca. "Benden önce bir halef seçmem gerekiyor... bir çırak. Greg bildiğim her şeyi ona öğretmemi istiyor ve son arzusu da o kişinin aileden biri olmasıydı. Yani aileden biri olacak."

"Hayır, bak, bunu daha önce de yaptık." Babam tezgâhtaki elini bırakıp öne doğru bir adım atıyor. "Hale Co'daki CEO pozisyonu için kardeşimle, Daisy ile, Lily ile rekabet etmek zorunda kaldım. Hiçbirimizin istemediği ama uğruna savaştığımız bir cehennemdi bu ve ben bunu çocuklarıma yapmayacağım. Hem de cesedimi çiğnemedem."

"Ama en azından seçme şansımız vardı," diyor Daisy Teyze. "Hepimiz CEO pozisyonu için yarışmayı seçtik."

Annem sınıftaymış gibi elini kaldırıyor. "Belki de en azından çocuklara söylemeliyiz. Kendileri karar verebilirler. Bunu yapabilecek yaşta.

bu kararları verin."

Rose Teyze volta atmayı bıraktı. "Bu seçimin galon büyüklüğünde bir basınç tankıyla birlikte geleceği konusunda bilgilendirilmeleri gerekiyor. Lafı dolandırmaya gerek yok. Bazıları için koca bir şirketi devralmak, sırtlarında büyüyen elli kiloluk çirkin bir lezyon gibi olacak. İstedikleri gelecek ne olursa olsun, hayal ettikleri gibi görünmeyecek. Tamamen yok olacak. Hiç istemedikleri ya da talep etmedikleri bir miras tarafından sonsuza dek değiştirilecek ve konuşulacak."

Garrison Amca boğazını temizliyor. "Bu, bütün gün içinde bulunduğum en çılgın ve en tuhaf şey olmadığından değil - Willow ve benim bu işte bir payımız yok. Biz Hale tarafıyla akrabayız, Calloway'lerle değil. *Ama* bizi buraya havalı teyze ve amca olarak davet ettiğinizi düşündüm ve en gençleri olduğumuzu ve yaşlıların anlayamayacağı şeyleri anladığımızı görünce-"

Babam araya giriyor, "Keşke hepimiz glokom olsaydık da boynundaki çirkin lekeyi göremeseydik." Bu bir Batman dövmesi.

Garrison Amca kuru bir kahkaha atıyor. "Demek istediğim şu ki, yirmili yaşlarımda yol ayrımlarıyla karşı karşıya kaldığımı hatırlıyorum. Hayatımda ne yapacağımı her zaman tam olarak bilmiyordum ama seçeneklere sahip olmak kapıları açar. İçlerinden biri *bunu isteyebilir* ve siz henüz bunu bilmiyorsunuzdur."

Willow Teyze gözlüklerini kaldırıyor. "Sam'in asla geri adım atmayacağını düşünmüş olabilirler."

Teyzem haklı. Fizzle'ın elde edilecek bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman Stokes Amca'nın sonsuza kadar CEO olacağını ve sonra belki bir yönetim kurulu üyesinin pozisyona yükseleceğini düşündüm. Şirketin aile tarafından yönetilmesinin büyükbabam için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Kayıkhaneye yine sessizliğe gömüldü.

Ve gözler değişirken, babam pencereye bakıyor. Eşiğin altından geçiyorum. Charlie de hafifçe geri çekilmiş, saklanmıştı. *Bizi gördüler mi?*

Buraya mı geliyorlar?

Kalbim sessizlikte çarpıyor.

Connor Amca, "Kim yarışmaya katılabilir ki?" diyor. Nefes veriyorum. "Çocukların yarısının kariyeri var. Bazıları çok genç."

"Tanrı aşkına, ciddi olarak bunu tekrar yapacak mıyız?" Ryke Amca soruyor.

"Bu seçimi onların yapması gerekiyor, bizim değil." "*Bilinçli bir seçim,*" diye tersliyor Rose Teyze.

Connor Amca Fransızca cevap veriyor ve benimki *sevgilim* kelimesi dışında bir şey anlamayacak kadar paslanmış. Sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi.

"Bu nasıl bir seçim?" Annem soruyor. "Miras için hayatını feda eden kişi olmak sadece bir baskı."

"Belki de birimiz yapmalı?" Daisy soruyor ve kız kardeşlerinin arasına baktığını hayal ediyorum. "Biz Calloway kardeşleriz. Babam en başta bizim sahip olmamızı istedi."

"Yapamazsın," diyor Stokes Amca. "Yönetim kurulu bir sonraki nesilden birini isteyecektir. Eğitebileceğim ve şekillendirebileceğim birini."

"Lanet olası oyun hamuruyla oynamıyorsunuz," diye araya giriyor babam. "Bunlar bizim çocuklarımız."

"Farkındayım Lo. Anlıyorum," diye nefes alıyor, neredeyse yorgun. "Ama Greg'in iradesini, kurulu ya da bu lanet şeylerin hiçbirini değiştiremem. Bu işler böyle yürüyor." Connor Amca'ya bakmış olmalı ki, "Soruna cevap vermek gerekirse, kimler düşünülebilir? Şu anda bir işi olmayan ve en az on sekiz yaşında ya da on sekiz yaşına girmek üzere olanlara bakacağız." Xander'ı ima ediyor ama devam ediyor ve listeliyor: "Charlie, Eliot, Ben, Xander ve Luna-"

"Luna'yı bu işin dışında tut," diye araya giriyor babam yine. "Yeterince sorunu var zaten."

Kalbim boğazıma fırlıyor ve kulaklarıma doğru yükseliyor. Nabzım o kadar sert atıyor ki dinlemekte zorlanıyorum ve elimde bir çekiştirme hissediyorum.

Charlie beni pencereden uzaklaştırıyor. *Ne yapıyor?* Hayır! Hala konuşuyorlar.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama beni daha sert çekiyor ve dizim dikenlerden birini sıyrıyor. Ahh. Bacağımın tamamen çizilmesini önlemek için yana kayıyorum ve onu takip ediyorum.

Tepeden eve doğru yürüyor. Nefesim ağırlaştı ve Charlie sessiz.

"Tüm bunları duydun, değil mi?" Ona soruyorum, bir rüya durumunda mı sıkışıp kaldığımı merak ediyorum. Her an yatakta uyanabilirim.

Çoktan telefonunu çıkardı. Sorumu duymazdan geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yine hiçbir şey söylemiyor.

Ama telefonum çalışıyor ve bir mesaj gönderdiğini fark ediyorum. Birçok farklı kuzen grup sohbetinin bir parçasıyım, bu yüzden az önce kime mesaj attığından emin olamıyorum. Ta ki grup sohbetinin adını okuyana kadar.

A-SQUAD + LUNA

Bu... bu sohbet benim kaçırdığım zamanda oluşturulmuş olmalı. Sohbet adının altında listelenen kişiler arasında geziniyorum. Jane, Maximoff, Sullivan, Beckett, Charlie.

A Takımı ailemizin en yaşlı beş üyesidir.

CHARLIE

Tavan arası.
Şimdi.

LUNA HALE

Bu tavan arasının küflü derinliklerine şahsen girdiğimden emin değilim. Tatil dekoru gün ışığı alan bodrum katındaki saklama dolabında yer alıyor. Herkes için iyi seyahat edilen bir yer.

Tavan arası ise tamamen başka bir çağda bırakılmış gibi görünüyor. Rengi solmuş karton kutular, 2010'lardan kalma yıpranmış ve sararmış mobilyalar, eski bebek beşikleri, kırık üç tekerlekli bisikletler ve gizli ıvır zıvırlardan oluşan geniş bir kalıntı.

Farklı yönlere doğru uzanan yeni ayak izleri dışında her döşeme tahtasını toz kaplıyor. Altımız da astronotuz ve ilk adımlarımızı Ay'da attık.

Ay tozunun üzerinde oturduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, sadece kir ve toz tavşanlarının değil. Parkenin üzerine yayılmışım, oturmak için zemini seçen tek kişi benim.

Charlie ağırlığını süslü oymalı bir gardıroba yaslıyor. Beckett, Sulli, Moffy ve Jane'in üzerine attığımız bombayı düşününce pek telaşlanmıyor. Ay tozu melekleri yapmayı düşündüğümden beri parmakla gösteremiyorum.

Ama bu ciddi bir durum.

Bunu ağabeyimin hiç oturmamasından anlayabiliyorum. El değmemiş, hiç oynanmamış bir Kaptan Amerika aksiyon figürü gibi dimdik duruyor. "Bize vasiyetten bahsetmeyi planlıyorlar mıydı?" Moffy bana ve Charlie'ye soruyor.

Charlie bana bakıyor, kardeşime cevap vermemi bekliyor.

Bunu yapıyordu. Hikaye anlatımını bana karıştırıyor. Bu toplantıyı çağırdı. A Takımı'nın röntgencisi olmak hoşuma gidiyor. Bu

Bu gruba bu derece dahil olduğumu hatırlamıyorum.

"Uh," diyorum. "Bu bir algı meselesi sanırım. Kesin bir cevap duymadık."

"Peki sizin algınız nedir?" Jane bana sallanan köhne bir sandalyeden soruyor. Merakla öne doğru otururken sandalye gıcırıyor, parmakları çenesinin altında. Bir şekilde hem kadınsı bir zarafete hem de sakarlığa sahip, eşsiz bir karışım.

"Eğer zaman verirsek, sanırım bize söyleyeceklerdir," diyorum.

"Hâlâ tartışıyorlardı," diyor Charlie. "Her iki şekilde de karar vermelerini beklemek istemedim."

Sulli avuçlarının içine hapsirir.

"Tanrı seni korusun," diyor Beckett ona. Yumuşacık ekose bir kanepede birlikte oturuyorlar.

"Teşekkürler, *lanet olsun*-" Bir hapsirik daha. Sonra bir üçüncüsü.

Beckett özel dikim siyah takım elbise ceketinden koyu mavi bir cep mendili çıkarır. Sulli'ye kullanılmamış ipek kumaşı verdiği göre cenazede ağlamadığını tahmin ediyorum.

Burnunu siliyor. "Babamın benim ya da kız kardeşimin Fizzle'ı devralmamızı istemesine imkân yok."

"Ne istedikleri önemli değil," der Charlie.

Beckett, "Peki ya kimse istemiyorsa?" diye sorar.

"Ne istediğimizin de bir önemi yok." Kollarını gevşekçe bağladı. "Ailelerimiz avukatlarla birlikte bir odada oturup büyükbabamızın vasiyetini inceleyecek ve son arzusuna uymamanın bedelini görecekler. Bize can simidi olmamız için baskı yapmayacaklar ama baskı var çünkü bu sadece onlara bağlı değil. Yönetim kurulu bunun sonuçlarını görecek ve o koltuklarda oturan insanlar ikinci nesilden bir halefin seçildiğinden emin olacaklar."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve dışarıda sıcaklık düşüp güneş alçalırken hava akımını suçlamak istiyorum.

Jane'in gözleri Moffy'ye kaydı. "Tarih tekerrür ediyor, eski dostum."

Moffy'nin kaşları birbirine çatılır. "Babam bir iş için yarışmaya zorlandığında

Hale Co. CEO'su - kazanmanın kaybetmek olduğunu söyledi. Hepsi bunu istiyordu çünkü sevdikleri insanların bu durumda kalmamasını sağlamanın tek yolu buydu. Eminim hepimizin aynı şeyi yapacağından endişe ediyorlardır."

"Evet," diye onaylıyor Jane.

"Hiçbirinizin adını vermediler," diye araya giriyorum.

Charlie başını bana doğru eğiyor, muhtemelen bu bilgiyi neden verdiğimi merak ediyor. Ama ben de mesaj atmak için neden herkes arasından *bu* dördünü seçtiğini merak ediyorum. Yarışmada bile değiller!

"Ne demek istiyorsun?" Beckett sorar, sonra ikiz kardeşine bakar.

Charlie benimle uydurma bir dilde konuşuyor. *Benim* uydurduğum. Thebulan destanında Demos gezegenindeki kan mahkemesinin kadim dili. İlk başta beni şok ediyor, özellikle de kelimeleri benim amaçladığım gibi nasıl telaffuz edeceğini bilmesi.

Onlara söyle, dedi.

Moffy çatık kaşlarıyla aramıza bakıyor, sonra bakışları benim üzerime yerleşiyor. "İyi misin kardeşim?"

Hissettiğim kadar ürkmüş görünmeliyim. "Uh-huh." Nefes alıyorum. "Ailelerimiz kimin aday olacağını konuştular ve kariyeri olan herkesi dışarıda bıraktılar."

"Kimin adını verdiler?" Beckett daha endişeli bir şekilde soruyor. "Charlie, Eliot, Ben, Xander... ve ben."

Moffy kardeşimizin ve benim adımı duyunca elini sertleşmiş boynunun arkasına götürüyor ve Beckett'ın çenesi ondan hiç görmediğim bir şekilde geriliyor.

Sulli, "Bu da nesi," diye mırıldanıyor ve ardından hapsiriyor.

"Tanrı sizi korusun," diyor Beckett yine yumuşak bir sesle. "Bizi buraya neden getirdin Charlie? Onları bundan koruyamam. Koruyamayacağımı biliyorsun." Gözleri kızarıyor ve bu alerjiden değil.

Charlie basitçe, "Sadece sizi burada istedim," dedikten sonra Jane, Sulli ve Moffy'ye sesleniyor. "Siz üçünüze dümene geçme fırsatı vermek istedim. Çünkü eğer içinizden biri bunu istiyorsa, gençleri çağırmadan önce bunu yapmanın tam zamanı."

"İstemiyorum." Sulli'nin sesi tıkanmış gibi. "Nisan'da lanet bir *bebeğim* olacak ve Kits ve Banks ile bir fitness uygulaması başlattım." Telefonu çalıyor ve mesajı okuduktan sonra ekliyor: "İkisi bensiz üç metrelik bir ağacı kestiler ve şimdi neler olduğunu soruyorlar." Bu doğaçlama toplantıya katılmak için onları ormanda bıraktı. "Mesaj atıyorum, birazdan onlara haber vereceğim."

"Bale," diyor Beckett. "Yapamam." Hayatını dansa adarken bir yandan da Fizzle'in başına geçemeyeceği varsayılıyor.

Jane parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ben de yapamam." Özür dileyen gözleri hepimizin üzerinde geziniyor ve en uzun süre Maximoff'un üzerinde duruyor. "Bunu seninle yapardım,

Ama Thatcher hâlâ güvenlik işinden uzaklaştırılmış durumda ve benim de onunla ve Maeve ile birlikte olmam gerekiyor."

Ve sonra bir tane vardı.

Şimdi herkes Moffy'ye bakıyor -her zaman hepimiz için bir kurşun atacağını bildiğim kardeşim. Her şeyimiz olacaksa her şeyini kaybederdi. O aynı zamanda hiç aşık olmayan kardeşti.

Parmak eklemlerini çatırdatıyor, zorlukla nefes alıyor.

Bakışları uzaklara dalmış. "Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum.

Orman yeşili gözleri benimkilere dikilmiş, içlerinde bir mücadele var.

"Yapabilir," diyor Charlie, sonra Moffy'ye, "Ne olacak Süpermen? Pelerin elinin altında. Al onu."

Moffy kapalı tavan arası merdivenlerine bir göz atar, sonra cebini karıştırır. "Farrow'u aramam gerek-"

"Kendi başına karar veremiyor musun?"

"Hıyarlık etme Charlie," diye tersliyor Sulli. "Kocasını aramaya izni var. Bu büyük bir mesele. Eğer bunu üstlenirse, Farrow'u ve çocuklarını tamamen etkileyecektir."

"O ödüllü bir hayır kurumunun CEO'su. Ailelerimiz arasında Fizzle'ın kazandığına yakın para kazanan tek şirket olan Hale Co'nun toplantılarına katıldı. Şirketler dünyasında en fazla deneyime sahip kişi o. Bu da onu aramızdaki en nitelikli kişi yapıyor." Charlie başını Moffy'ye doğru çevirir. "İşte sana fırsat Maximoff. Meşhur kılıcının üzerine düş. Bunu yapmayı sevdiğini hepimiz biliyoruz."

Moffy bir elini ensesinde sıkı sıkı tutuyor. Diğer yumruğu telefonun etrafında sıkılaşıyor ve gözleri çok daha öfkeli bir şekilde Charlie'ye dikiliyor.

Charlie ve kardeşim şimdi birbirlerine bakıyorlar, her biri diğerine dik dik bakıyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. *Kavga etmeyin. Eskiye dönme.* Nefesim daralıyor.

Beckett sessizce, "Luna'yı korkutuyorsun, dur Charlie," diyor.

Charlie bakışlarını yana çevirir, sonra gardıroptan uzaklaşır. Dikkatini tekrar Moffy'ye verir. "Senin için zor mu? Herkesi yıllarca şirket cehenneminde sıkışıp kalmaktan kurtarabilirsin," diyor Charlie, ona doğru yürürken. "Kardeşini kurtar. Kardeşlerimi kurtar. Küçük kız kardeşini kurtar." Gözleri bana dönüyor ve o tek bakışta dünya yavaşlıyor... ve Charlie'nin bu işin nasıl biteceğini çoktan bildiğini hissediyorum - bu, on dakika önce tamamladığı bir satranç maçının beşinci hamlesi. Merak ediyorum, acaba bana

ya da sadece Beckett'in paylaştığı gücün küçük bir parçasına sahipsem.

Neredeyse Charlie Keating Cobalt'ın içini görebiliyorum.

Ama bu sadece daha fazla soruyu akla getiriyor. Moffy'nin neyi seçeceğini zaten biliyorsa, kardeşim kırılmaz olduğu için mi onunla oynuyor? Yoksa Moffy'yi daha büyük bir sebep için mi zorluyor? İkisi de doğru olabilir mi?

Maximoff bakışlarını bana çevirdi. Bir kocası, bir oğlu, yeni doğmuş bir kızı ve sevdiği bir kariyeri var ve Fizzle'ı sadece başka kimse onun tarafından hapsedilmesin diye devralacaktı. Gerçek şu ki, Fizzle'ın CEO'su olmayı en az onlar kadar ben de istemiyorum.

Bu bir iş, sorumluluk ve baskı lejyonu. Ama benim geleceğim onunkinden çok daha az tanımlı. O çoktan en sevdiği gezegende güzel bir yuva kurdu, ben ise Donnelly ile yıldızların yörüngesinde dönüyorum.

Moffy'nin her zaman herkesin yanında olması hiç adil değil. Ve her zaman yanında olacak Farrow'a sahip olduğunu bilmek beni çok mutlu ediyor.

"İyi olacağım," diye fısıldıyorum. "Bana inan."

Moffy yavaşça başını sallıyor ve sonunda "İstemiyorum" diyor. Alamayacağından değil, çünkü alabilir. Maximoff Hale her şeyi yapabilir.

Bu biliniyor.

Gülümsemeye başladım.

Şimdiki kardeşimiz geçmişteki kardeşimizden bile daha iyi olmaya devam ediyor ve keşke bunu benim kadar güçlü bir şekilde bilseydi.

Moffy nefes verir, sonra Charlie'ye döner. "CEO için savaşacaksın."

"Devam et, bunu bir soru gibi değil de bir ifade gibi söyle," diyor Charlie

Sıkılmış bir ses tonuyla.

"Sana yalvarmıyoruz," diye araya giriyor Jane. "Ama Ben ve Eliot bu seçim sürecinden geçmeyi tercih ederlerse, bizden birinin de orada olması iyi olur."

"Onlar yetişkin. Bebek bakıcısına ihtiyaçları yok." Beckett ona "Lütfen," der.

Charlie iç çekerek, "Birimiz yalvarmayı bırakmadı," diyor, elini çoktan kavuşturmuş gibi bir sesle. "Ara onları. Bakalım bu fare yarışına katılmak istiyorlar mı?" Başını bana doğru çeviriyor. "Peki ya sen?"

Elimi ay tozuna bastırıyorum. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum. *Zaten yeterince şey yaşadı. Üç yıl öncesini bile hatırlayamıyor. Medyada sürükleniyor. Bir şirketi yönetmek için nasıl uygun olabilir? Öyle miyim bilmiyorum.*

Ama deneyeceğim.

"Bunu kaldırılabirim," diyorum. "Kariyer anlamında pek bir şey yapmıyorum."

Charlie kuru bir sesle, "Ve böylece benim adım da ringe çıkmış oldu," dedikten sonra Maximoff'a baktı. "Bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diyor derinden.

Ve aralarındaki ilişki hakkında boş yere endişelendiğimi fark ettim. Moffy, Charlie'nin bana göz kulak olmasını kıskanmıyor ya da incinmiyor, bunu istiyor.

BEN'İ BEKLIYORUZ. Gelmeyen tek kişi o ve herkes bunu bir kez daha açıklamak istiyor. Ama zaman geçiyor ve hava o kadar soğuk ki hepimiz ceketlerimizi geri giydik. Herkes diğerleri kadar sıcak değil.

Jane'in üzerinde pembe pastel kürklü bir hırka var. Sulli, turkuaz bir parka. Moffy, koyu yeşil Patagonia dört mevsim fermuarlı. Beckett, siyah bir deri ceket. Charlie, deve rengine bir peacoat. Eliot, daha pahalı bir siyah peacoat. Xander, kapüşonlu. Ben, siyah bir puffer.

Biz eklektik bir grubuz. Kimse Eliot'ın solmuş bir *Mutlu Yıllar Xander!* tabelasının arkasında bulduğu küflü battaniyelere dokunmak istemedi.

Jane telefonunda hızla yazarken, "Thatcher bu gece derin dondurucu olacağını söylüyor," diyor. "Sıcaklıklar eksilere düşüyor."

Xander ellerini siyah kapüşonunun içine sokuyor. Yanımdaki tahta tabureye çömeldi. "Ben buraya gelmiyor."

"Gelecektir," diyor Beckett, Eliot'ın kanepenin arkasındaki ıvır zıvırı karıştırmasını izlerken boynunu bükerek.

Xander başını daha sert sallar. "Onunla birlikte ağaç ışıklarını yapmam için beni hiç görevlendirmemeliydin." Jane'le konuşuyor.

Kaşlarını çattı. "Bunu her yıl Ben'le yapıyorsun."

"Evet, çünkü herkes bunu yıllık terapi seansımız gibi görüyor," diyor Xander. "Bizi hiçbir *zaman* yakınlaştırmadığı için işe yaramadığı açık ve keşke hepiniz denemeyi bıraksanız. Biz hiçbir ortak noktası olmayan iki farklı insanız."

"Tanıdık geliyor," diye mırıldanıyor Charlie. Kendisi ve Ben hakkında konuştuğu açıktır.

Telefonum çalıyor.

DONNELLY

İyi misin? Tavan arası toz tavşanlarıyla iletişim kurduğunu duydum.

Ona çok daha önce mesaj atmalıydım. Moffy, Jane ve Sulli kocalarını haberdar ederken onu dışarıda bıraktığımı fark edince suçluluk duygusu düğümleniyor. Donnelly ile *evli* değilim. Biz yeniyiz. Bu da yeni. Hızlı mesaj atarım.

Her şey yolunda. Daha önce mesaj atmadığım için üzgünüm. Müsait olduğumda sana detayları veririm.

Aşağıda, göl evinde, tatili benimle geçirdiğini düşünerek gülümsüyorum ve ikinci bir mesaj gönderiyorum.

Ay tavşanları iyi arkadaşdır ama seninki gibi değil, uzay kaşifi.

Yere uzanıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. Kamerayı kendime çeviriyorum, dilimi çıkarıyorum - piercingimin neon yeşili topu görünüyor ve bir gözümü kapatıp fotoğrafı çekiyorum, mesaj dizimize yüklüyorum ve yazıyorum:

Ben ve ay tavşanları yakında görüşeceğiz □ □ ○

Bunu da gönderiyorum.

"Ne arıyorsun?" Xander, karton kutuları karıştırmakta olan Eliot'a sorar.

"İlginç bir şey. Kaçak bir şey. Belki onlarca yıllık ot."

"Sence ailelerimizden hangisi buraya ot saklamıştır?" diye soruyorum.

Eliot, "Bana Garrison Amca'nın e s r a r k e ş olmadığını söyleyemezsin," diyor,

"*Carpe that fucking diem*" yazan beyaz bir tişörtü kaldırıyor. Omzuna atıyor, sonra aramaya devam ediyor.

Donnelly'nin cevabını heyecanla beklememeye çalışarak telefona bakıyorum, ama kalbim pıt pıt atıyor ve inip çıkıyor.

Eliot sırtarak, "Bakın burada neyimiz var," diye buyuruyor. Herkes dönüp onun iki elinde kostümlü saç bantları tuttuğunu görüyor.

Kırmızı şeytan boynuzları ve beyaz melek halesi.

"Senin için, sevgili kardeşim." Beckett'a meleşi fırlatır. "Ve sana." Charlie'ye şeytan boynuzlarını fırlatır. Beckett onunkini kolayca yakalarken, Charlie asla uzanmaz ve şeytan boynuzları ayaklarının dibinde yere düşer.

"Geriye doğru gidiyorlar," diye mırıldanıyorum kendi kendime-çok, çok sessiz bir şekilde, ekleyebilirim. Ama Xander duyacak kadar yakınımda ve gerçeklik duygusunu kaybetmişim gibi yüzünü buruşturuyor.

Kimse Beckett'a şeytan, ikizine de melek demez. Sanırım kendimden başka kimse.

"Charlie sana büyü falan mı yaptı?" diye fısıldamak için yaklaşıyor.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Telefonumu kontrol ediyorum.

Donnelly hala mesaj atmadı. *Sorun değil*. Neden midem kıcıma doğru iniyor? Onu çok uzun süre beklettiğimde de böyle hissetmiş miydi?

"Kimse seni saçmalıklarla beslemiyor, değil mi?" Xander fısıldar. "Geçen yıl Charlie'nin seni yanan bir ateşten kurtardığını kimsenin söylemediği gibi mi?"

"Hayır." Duraksıyorum, bana palavra atılıp atılmadığını tam olarak bilemeyeceğimi fark ediyorum ama etrafımdaki herkese güveniyorum, Charlie'ye bile. "Geçen yıl yangında mıydım?"

Xander küpesine dokunur. "Hayır. Yani, geçen yıl değil."

"Şehir evi yangını," diyorum başımı sallayarak. O kargaşadan zaten bahsetmiştim. Küpesine bakıyorum ve aniden vücudumda bir sıcaklık dalgası oluşuyor; utançtan ya da ateşin düşmesinden sonra hissedilen türden bir sıcaklık. On sekizinci yaş günümle ilgili bu küçük anları daha önce de yaşamıştım. *Neredeyse* Xander'ın o gece kulağını deldirdiğini görebiliyordum.

Hâlâ puslu.

Hâlâ yeterince açık

değil. *Sinirlenme*. "Luna için."

Sersemlikten gözümü kırpiyorum ve Eliot'ın bana doğru fırlattığı mavi oyuncak ışın kılıcını yakalamak için yeterli zamanda başımı kaldırıyorum. Gülümseyerek biraz döndürüyorum ve sonra çalıştırmak için düğmeye basıyorum. Pilleri bitmiş. Çok eski olmalı.

Beckett haleyi o kadar soğukkanlılıkla takıyor ki bana *Heathers*'daki Christian Slater'ı hatırlatıyor. Charlie boynuzları yere bırakıyor.

Eliot belki de geçmiş bir Cadılar Bayramı'ndan kalma daha fazla kostüm parçasını dağıtırken, telefonum tekrar çalıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Bir fotoğraf gönderdi!

Sırıtiyorum ve dudağımı ısıriyorum. Sıradan bir fotoğraf değil. Seksi bir banyo selfiesi. Fotoğrafta Donnelly dilini V şeklinde açtığı parmaklarının arasına sokuyor.

Gömleğini de kaldırıyor ve karın kasları, galaktik kolezyumların dışında saygı duyulan mermer büstlere yontulmaya değer.

Yazıyorum:

Sen çok ateşli bir insansın, uzay kaşifi. Seninle yatardım.

Hiç düşünmeden gönderdim.

Bu çok mu fazla oldu? Onun yerine "Seni keşfederim" mi demeliydim? Kardeşlerimin ve kuzenlerimin konuşmalarını duymazdan geliyorum. Neyse ki düşüncelerimle uzun süre beklemek zorunda değilim.

Yeni mesajı okudum.

DONNELLY

Hangi gezegendeyiz biz?

Sırıtişım patladı.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Xander bana garip bir bakış atarak fısıldıyor. "Bir insanla."

Kehribar rengi gözleri ekrana kayıyor. Telefonumu aktif olarak göğsüme bastırmadığım için iplik çok görünür durumda. "Ew, lanet olsun." Yüzünü buruşturuyor. "Görmek istemediğim bir şey," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Korumam ve ablam seks yapıyor. Harika."

Mutluluğum parçalanamaz ve belki de bu yüzden Xander gerçekten hoşnutsuz değil. Donnelly'ye hemen cevap veriyorum.

Hepsini.

Benim zihnimde her gezegende sevişiyoruz. Onun zihninde, *sikişme* kısmını saklıyoruz. Donnelly gerçekten büyük bir alay konusu oluyor ve hiç bitmeyen ön sevişmeyi düşünmek bile beni ıslatırken, azgın bir canavar olmalıyım çünkü onu sadece içimde istiyorum.

Aradığım zevk bu bile değil.

Bu o. Donnelly'nin hayatımın en mahrem dakikalarında bana nasıl davrandığını, beni nasıl idare ettiğini ve okşadığını tam olarak bilmek istiyorum. Bana vururken gözlerimin içine bakıyor mu? Beni yakın tutuyor mu? Kontrolü ele alıyor mu? Benim yapmamı ister miydi? Seks yapmak onun kim olduğunun, birlikte kim olduğumuzun derinliklerine açılan bir kapı ve ben bu yolculuğa çıkmaya hazırım.

Cevaplara yaklaşıyorum. *Şimdiye kadar* yaşadığım en ateşli anlardan sonra bunu hissedebiliyorum.

Ama sonuna kadar gitmeye hazır olup olmadığından emin değilim.

Sabır, genç Padawan, kendime söylüyorum. Seks konusunda acemiyim. O bunu biliyor. Dikkatli davranıyor. Dikkatli olmak *sinir bozucu* olsa bile.

Çok zorlamamaya çalışıyorum çünkü onun arzularına da saygı duymak istiyorum.

Jane'in nefesi kesildi. "Bay Lion!"

Bakışlarımı telefonumdan kaldırıyorum.

Eliot, gövdesindeki dolgusu dışarı sızan oyuncak bir aslan buldu. Malzemenin rengi soluk sarıya dönmüş. "Bu resmi bir özür için bir sebep." Oyuncağı Jane'e doğru salladı. "Değerli Bay Aslan'ınızı asla çöp öğütücüsüne atmadım."

Hızlı bir Fransızcayla özür diliyor. "Şimdi onu alabilir miyim, lütfen?" Parmaklarını parlatır. Eliot ona doğru fırlatıyor ama Jane yakalamayı beceremiyor. "Merde."

Charlie telefonundan saati kontrol eder. "Ne zaman arayacağız?"

"Geleceğini söyledi," diyor Beckett. "Ona bir saniye ver."

"On beş dakika oldu. Ona bir e-posta gönder."

"Charlie," diyor Jane, Bay Lion'ın içini doldurmaya ara vererek. "Ben'i bekliyoruz."

Sulli, "Kimse seni gitmekten alıkoyamaz, Charlie" der. Sinirli bir gülümseme takınır. "Bana açık olmayan bir şey söyle."

"Her neyse," diye mırıldanıyor Sulli, muhtemelen kuzenimizle uzun bir diyaloga girmek istemiyor.

Ben ay tozu melekleri yaparken Eliot, "Bir şey buldum," dedi. Bu dürtü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Doğrudum ve elinde eski bir video kamera tuttuğunu gördüm. "Burada bir SD kart var."

"Hadi oynayalım." Ayağa fırladım, ince ekran televizyonu gördüm bile. Depolanmış ve unutulmuş. "Buralarda kablolar olabilir."

"O her neyse izleyelim mi?" Xander soruyor. "Ya pornoysa?" Charlie kaşlarını çatır. "Xander'ın ne düşündüğünü biliyoruz."

Moffy ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra Xander'a, "Ailelerimizin porno kaset yapacağından şüpheliyim, Summers," der.

"Ailelerimizin başına gelenlerden sonra olmaz," diyor Jane onaylayarak. "Annemiz ve babamız rızaları olmadan filme çekildi, bu yüzden hiçbirinin bu riski alması mümkün değil."

"Burada bir priz var." Eliot kabloları buluyor, sonra da Moffy'nin durduğu yerden televizyonu çekmeme yardım ediyor. Birkaç dakika içinde kamerayı televizyona bağladık. "Işıklar, kameralar, *aksiyon*." Eliot video kameranin *oynatma* tuşuna basıyor ve görüntü ekrana yansıyor.

İşe yaradı!

LUNA HALE

Ben yerdeki koltuğuma geri dönüyorum ve Eliot da koltuğun kolçağına yaslanıyor. Hepimiz bulanık görüntünün netleşmesini izlerken Moffy, Charlie ve Jane'in arasında duruyor.

Jane gözlerini kısıyor. "Burası Hale'lerin oturma odasına benziyor." "Öyle," diye nefes alıyor Moffy ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

Antrenin yanındaki merdiveni tanıyorum. Tırabzanın etrafına çelenkler sarılmış ve kamera ilerledikçe şömine şöminelerini kaplayan kadife kırmızı çorapları görüyorum. Pencerenin dışına kar yağıyor ve paketlenmiş hediyeler sekiz metrelik bir ağacın altında yatıyor.

Ailemin evinde Noel zamanı.

Bu özel videoyu hiç izlemedim. Hiçbirimizin gördüğünü sanmıyorum. Belki de yıllar önce ebeveynlerimiz kameralarını yeni bir modele yükselttiklerinde kaybolmuştur.

Video ağaca zoom yaparken "Bu annem," diyorum. Krem rengi halının üzerinde annem gri bir kar tanesi tulumu içinde şen şakrak duruyor ve bacaklarının arasına küçük bir bebek yerleştirmiş, bir hediyein kağıdını yırtmaya yardım ediyor.

"Ve babam," diye nefes alıyor Xander ve hepimiz babamı kırmızı-yeşil flanel pijama pantolonuyla görüyoruz. Annemin hemen yanında oturuyor. "Daha çok gençler."

"O benim yaşımda," diyor Moffy farkına vararak. "Baba. Orada yirmi beş yaşımda."

"Nereden biliyorsun?" Sulli soruyor.

"Çünkü o benim." Hediyeği yırtmaya çalışan bebek o.

Kalbim kabarıyor ve kameranın arkasındaki kişinin "Moffy güçlü, bebekçe bir tutuşla kutunun üzerine iniyor

ve gözlerinde şeytani bir pırıltı."

"O benim annem," diyor Sulli, sesi duygusallıktan çatlıyor.

Daisy Teyze Noel sabahını kaydediyor ve kamera ilerledikçe Ryke Amca ortaya çıkıyor. Koltuğa yayılmış, pijamasının altı babamınkiyle aynı, yatak başındaki saçları gür ve dağınık. Noel Baba şapkası göğsünde tembelce uzanıyor.

Rose Teyze ise şık siyah pijama takımı ve kırmızı süslü küpeleriyle kanepede oturuyor. Connor Amca kolunu onun omuzlarına dolamış ve gri pamuklu pantolon giymiş tek Scrooge o.

Bazı şeyler asla değişmez, çünkü Connor Amca'yı hiç şenlikli görmedim. Onun karton versiyonu genellikle daha fazla Noel neşesiyle süslenmiştir.

Rose Teyze'nin kucığında küçük bir bebek var. Jane.

Beckett gülümseyerek, "Bu sensin kardeşim," diyor.

Ona gülümsüyor ama gözleri yaşlarla doluyor. "Evet." Sulanmış gözünün altına bir parmağını sürüyor, sonra da şöyle diyor: "Annemle babam sadece Noel için ziyarete gelmemişlerdi. Bu, o evde hep birlikte yaşadıkları zaman olmalı."

Çocukluğumun geçtiği evin de teyzelerime ve amcalarıma ait olduğunu biliyordum, sonra yavaş yavaş taşındılar ve ailelerini sokağın aşağısındaki evlerde büyüttüler.

Onları bizim gibi çok genç oldukları bir zamanda bir arada görmek, içimde çok derin bir duyguyu kabartıyor. Nefes almak neredeyse acıtıyor.

Nostalji tuhaf bir güçtür ve biliyorum ki iyi, acı tatlı ve kötü yanları olabilir. Bu anın saf iyi bir an olduğuna inanmak istiyorum.

İzliyoruz.

"Şeytani mi?" Annemin gözleri büyüdü. "Şeytani görünmüyor." Baba, bebek Moffy'nin hediyesini açmasına yardım ediyor.

"Moffy çok sevimli görünüyor," diye onaylıyor babam. "Şeytani bebek şeytanın kucığında oturuyor."

Hepimiz gülüyoruz, özellikle de kamera Rose Teyze'nin büzülmüş dudaklarına ve ateşli sarı-yeşil gözlerine döndüğünde. Connor Amca'nın mega-watt, ukala bir sırıtışı var.

"Bunun kaydedildiğinin farkında mısın Loren?" Rose Teyze yüzünü buruşturarak gülümsüyor. "Yani şimdi yeğenin senin ne kadar hıyar olduğunu göreceğ."

Jane doldurulmuş aslanı bir şampanya kadehi gibi kaldırır. "Onu hâlâ seviyoruz." "Ve şimdi annesinin ağzının bozukluğunu duyacak," diye karşılık verir babam ve sonra

yavaş alkışlar.

Eliot Fransızca bir şeyler söylüyor, sanırım "*Ve biz onu hala seviyoruz.*"

Ryke Amca videoda yavaş alkışa katılıyor. Daisy Teyze herkesin tepkilerini, hatta Rose Teyze'nin Ryke'ı kazıklayan buz gibi bakışlarını bile yakalamakta başarılı. Savunmak için ellerini kaldırıyor. "Küfürlü konuşmayı destekliyorum."

Sulli gülüyor, gözleri parlıyor ve babasını görünce cam gibi oluyor. Genç ve hala kenarları kaba.

"Düzenleyebilirim," diye teklif ediyor Daisy Teyze ama Rose'un bakışları karşısında vazgeçiyor. "Jane'in ilk Noel'inin *düzenlenmesini* istemiyorum."

Daisy Teyze alaycı bir şekilde soluk soluğa kalır. "Böyle bir şeyi kim önerdi. Bir düzine çikolatalı kurabiye ile cezalandırılmalılar."

Ryke Amca, Daisy Teyze'nin yanına gelmesi için eliyle bir işaret yapar. "Sana daha iyi bir şey verebilirim Calloway."

"Hızlı ileri sar," diyor Charlie.

"Ne? Hayır," diye tersledi Sulli. "Onlar benim ailem."

"Hepimiz onları daha önce binlerce kez flört ederken gördük. Bu çok sıkıcı." Sulli, "Sen çok sıkıcısın," diye karşılık veriyor.

"Zekice," diye kestirip

atıyor. Kadın onu

tersler.

Ekrandaki Meadows arasında fiziksel taciz gerçekleştikten ve bunun sonucunda kamera görüntüsü sallanıp titredikten sonra babam bağırıyor, "Pekâlâ. Noel flörtleşmesi yok."

Eliot kaşlarını Charlie'ye doğru kaldırır. "Amca gibi, yeğen gibi." Charlie gözlerini devirir.

Kimse videoyu ileri sarmıyor ve Charlie de bunu kendisi yapmak için kameraya uzanmıyor. Hepimiz yeniden sessizliğe gömülüyoruz ve huzurlu bir sabahta anne babamızı izliyoruz. Connor Amca ve Rose Teyze birlikte bulmaca çözüyor, bir yandan da sevdikleriyle birlikte olmanın tadını çıkarıyorlar. Connor bebek Jane'in ayağını gıdıklıyor ve o da babasına bakıp kıkırdıyor.

Kısa süre sonra, Moffy ve Jane'e Noel Baba'nın gerçek olmadığını ne zaman söyleyecekleri konusunda anlaşmazlığa düşerler. Connor Amca Jane'in gerçeği bilmesini istiyor ama annemle babam onun Moffy ve anaokulundaki diğer çocuklar için Noel Baba'yı şımartmasından korkuyor.

Büyürken geçirdikleri tatillerden ve Ryke Amca'nın çocukken Noel Baba'ya nasıl tutunduğundan bahsediyorlar çünkü bu ona sevildiğini hissettiriyor.

Çocukken Noel Baba'ya inanmış olsam da, hiçbir zaman bir masal aracılığıyla sevildiğimi hissetmeye ihtiyaç duymadım. Ben sevgiyi ağacın etrafındaki gülümsemelerde ve kahkahalarda hissedirdim. Daisy Teyze'nin herkese bayram sloganlı tişörtler hediye etmesinde. Saatlerce zencefilli kurabiye evler yapardık ama sonunda çoğu yıkılırdı. Sıcak çikolata içmek ve hangi tatil filmini izleyeceğimiz konusunda kavga etmek için olabildiğince geç saatlere kadar ayakta kalırdık. *Grinch*, *Evde Tek Başına* ve *Peter Pan* (annemin kılık değiştirmiş bir Noel filmi olduğu konusunda ısrarcı olduğu 2003 yapımı film).

Her zaman bir sevgi fazlası vardı. Her yıl en güzel hediye idi.

Connor Amca ekranda, "Annemle bayramları hiç kutlamadım," diyor. "Onları anlamsız bulurdu. Hayali yaratıkların kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamasını anlıyorum ama sırf bu duygu için bir yalan uydurmak zorunda kalmamalıyız. Jane, Noel Baba'nın gerçek olmadığını ve diğer herkesin hayal dünyasında yaşadığını bilerek rahatlayacaktır."

Babam iç çeker. "Hadi ama dostum. Çocuk olmak imkansızla inanmak demektir. Perilerin, büyülerin ve sihrin var olduğuna ve on birinci yaş gününde Hogwarts'tan bir mektup alacağına inanmak demek. Hediyelerinizin sokağın aşağısındaki dükkandan değil de Kuzey Kutbu'ndaki bir atölyeden geldiğini düşünmek demektir. Ve Connor..." Yüzü bir düşünceyle buruşuyor. "Annen bu boku senden aldığı için gerçekten üzgünüm. Eğer büyürken bunun bir parçasına bile sahip olsaydın, bunun ne kadar özel bir şey olduğunu anlardın. Bunu Jane'in elinden alma."

Jane televizyona sevgiyle gülümser. "O yapmadı."

Videoda Rose Teyze şöyle diyor: "Bakalım gerçeği ilk kim anlayacak: Moffy mi Jane mi?"

Annem burnunu kırıstırır. "Bu çok kötü."

"Şeytan'dan geliyor," diyor babam, sonra kasıtlı olarak yarım bir gülümsemeyle kameraya bakıyor. "Ve Jane, eğer büyüdüğünde bunu izlersen, bunun sevgi dolu bir yerden geldiğini bil."

Hepimiz gülüyoruz ve Xander kardeşimize soruyor: "Bunu ilk kim anladı?"

Sen mi Jane mi?"

"Jane," diyor Moffy gülerek bu anıyı hatırlarken. "Ryke Amca'nın *Noel Baba'dan* etiketli bir hediye paketlediğini gördükten beş saniye sonra bana söyledi."

"Dört yaşındaydık," diye açıklıyor Jane. Merak Kraliçesi elbette bu gizemi bu kadar küçük yaşta çözecekti. Ne de olsa o bir Kobalt.

"Hiçbirinizin bilmemesi için numarayı sürdürmeye karar verdik." "Noel Baba'ya inanır mıydınız?" Charlie'ye sordum.

"Hayır."

Tüm söylediği bu, ama Jane ve Moffy gibi, o da geri kalanımız için asla mahvetmedi.

Video oynamaya devam ederken ve ebeveynlerimiz birbirlerine hediyeler açarken, şu anda olduğumuz yaşlardaki şakalaşmalarını duyarak gülüyor ve gülümsüyoruz. Değişmişler ama aynı zamanda bizi büyüten, tanıdığımız ve sevdiğimiz insanlar.

Jane derin düşüncelere dalarak, "Bir şeyin farkına varmışsın," diyor, gözleri yeniden doluyor. Moffy'ye bunalmış bir bakış atıyor. "Eğer bu bizim ilk Noel'imizse, bu aynı zamanda onların o evde birlikte geçirdikleri son Noel'di. Annemle babam ertesi yıl taşındılar."

Gerçek, tavan arasına daha ağır bir şekilde iner.

Çoğumuz çatı katında birlikte yaşıyoruz. Daisy Teyze ve Ryke Amca'nın kendi yeğenlerimi gördüğü gibi ben de yeğenlerimin büyüdüğünü görüyorum. Elbette tatilleri artık genellikle göl evinde geçiriyoruz ama bu birlikte yaşadığımız son kış olamaz, değil mi? Henüz ayrılma noktasına gelmediğimizi bilmek beni rahatlatıyor. Ve bunun ne zaman olacağını öngöremiyorum. Yıllar sonra mı?

Bunu bitirmeye hazır *olduğumdan* emin değilim.

Onlarla aynı evde kaldığım yıllar boyunca.

Tam video görüntüsü bulanıklaşırken, merdiven aşağı çekilirken gıcırıyor ve 1.85 boyundaki Ben Cobalt içeri giriyor. Yanakları dışarıdaki soğuğa göğüs germiş gibi pembeleşmiş ve elini rüzgârda savrulan kahverengi saçlarında gezdirip duruyor.

Ceket giymiyor ama. Sadece Ivy League logolu beyaz bir Penn Hockey tişörtü.

"Hey?" Ben söylüyor ama tavan arasına garip bir gerginlik taşıyor. Mavi gözleri Eliot'ın kapattığı grenli televizyona kayar.

"N'aber ho?" Ona Vulkan selamı veriyorum.

Ben gülümsemeye çalışıyor, ama hâlâ rahatsız ve bakışları önce Charlie'ye, sonra da Xander'a kayıyor. Evet, bu küflü tavan arasını onlarla paylaşmaktan pek mutlu değil.

"Eliot bir ev videosu buldu," diyor Jane hızla, en küçük kardeşini de işin içine katmaya çalışarak.

Moffy de ona giderek aynı şeyi yapıyor, "Cekete ihtiyacın var mı?" Ben'e vermek için kendi Patagonia'sının fermuarını açmak üzeredir.

Charlie gözlerini kırptırıyor. "Neden ona pantolonunu da vermiyorsun?"

"Neden ona ceketini vermiyorsun?" Moffy geri çekilir.

"Çünkü neredeyse on dokuz yaşında. Kötü hava koşullarına karşı kendini giydirebilir."

Ben kuru ve sinirli bir ses çıkarır.

Eliot donakalır, yüzünü endişe kaplar. "Sana ceketimi vereyim kardeşim." Siyah ceketini çıkarmaya başlar.

"İyiyim," diyor Ben, ağırlığını değiştirerek. "Teşekkürler." Hem Eliot'a hem de Moffy'ye söylüyor ve Charlie'den tamamen kaçıyor.

Bu, Charlie'nin gardıroptan itilmesine ve Ben'den daha da uzaklaşmasına neden olur.

Beckett tırmanan gerilimi yatıştırmak için ellerini uzatır. "Hepimiz birbirimiz için buradayız."

Jane kardeşlerinin her birine bakarak, "Evet, öyleyiz," diyor.

Xander'la birbirimize bakıyoruz ve sanırım bu yıl Haleler arasında yaşanan tüm kalp kırıklıklarına rağmen, bunun yaptığı tek şey beni ve onu daha da yakınlaştırmak oldu. Hiçbir ilişkide Cobalt kardeşleri parçalayanlar kadar büyük bir çatlak yok.

"Bu da neyin nesi?" Ben bize soruyor. Sulli cep mendilinin içine hapsiriyor. "Fuuuck."

Eliot video kamerayı kutusuna geri koyarken, "Bana henüz haber verilmedi," diyor. "Ben de en az senin kadar karanlıktayım."

"Büyükbabamızın vasiyetiyle ilgili," diye açıklıyor Moffy.

Beckett koltuktan kalkmadı ama Moffy Fizzle'ın bir halefe ihtiyacı olduğunu anlatmaya başlarken gözlerinin tavan arasındaki her yüzeyde gezinmesini izliyorum. Ben destansı bir ay tozu meleği yaparken Beckett bana bile bakıyor.

Sonra Charlie'nin bakışlarını yakalamak için boynunu büküyor ve aceleyle Fransızca konuşuyor ama paniklediğini söyleyemem. Panik bana örülmüş bir kazağın dağınık bir yığına dönüşmesini hatırlatıyor ve Beckett Cobalt çok derli toplu. Delik yok, örülmemiş iplik yok - iplik o kadar sıkı ki nefes alacak yer nasıl kalıyor merak ediyorum.

Ayağa kalktım.

Beckett özellikle Sulli'yi işaret ediyor. Hah.

Charlie daha yavaş bir Fransızca ile cevap verir ve söylediği her şey Jane'in canlanmasına neden olur. Moffy Fizzle hakkında İngilizce konuşmayı bırakır. Fransızcayı sertleşmiş, endişeli gözlerle dinler.

Eliot'ın kaşları birbirine çarpıyor - ne dediklerini anlamadığı için değil. Bütün Kobaltlar ve ağabeyim kadar akıcı Fransızca konuşur. Yani kafa karışıklığı tartıştıkları şeyden kaynaklanıyor olmalı.

Ben Fransızca bir şeyler soruyor, Charlie de iğneleyici bir şeyler söylüyor. Sanırım Ben yüzünü buruşturup başını sıkıntıyla salladığı için.

Altı kişi Fransızca konuştuğu tempo yükseliyor, tıpkı suyun kaynamaya başlaması gibi.

"Bu da ne...?" Sulli "*Buna inanabiliyor musun?*" dercesine bana bakıyor, sanki Fransızca konuşmaların dışında kaldığımız için dertleşmişiz gibi. Ancak karşılık vermek için çok geç kaldım ve üzüntüsü yüzüne çarptı. Kucağına baktı.

Özür dilerim. Acıtıyor.

Fransızca konuşanların beden dili gibi başka şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Beckett şimdi çok telaşlı, vücudu gergin ama kontrollü ve Sulli'nin koluna dokunuyor. "Gitmen gerek Sul."

"Ne? Neden?" Jane ayağa kalkıp Bay Aslan'ı ve tekmeleyerek çıkardığı ayakkabılarını toplarken gözleri açılır.

"Hamilesin," diyor Beckett. "Tavan arası yıllardır temizlenmedi. Ne soluduğumuzu bilmiyoruz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sulli ayağa kalkarak homurdanıyor. "Neden küflü, iğrenç tavan arasını seçtin?" Charlie'ye işaret ediyor.

"Ailelerimizden hiçbirinin gitmeyeceğinden emin olabileceğim tek yer orasıydı. Senin hamile olduğunu hesaba katmadığım için özür dilerim," diye tersliyor Charlie. "Ama belki de hesaba katmalıydın."

"Hayır," diyor Jane buzdan çok sıcaklıkla, ama azarlayan bir parmağını ona doğru kaldırıyor. "Yapma, Charlie." Sulli'nin elini çabucak tutar. "Hadi gidelim. Emzirdiğim için ben de gidiyorum."

Sulli'nin yüzü kıpkırmızı, ağlayacak gibi ve Beckett iki kız da gittiğinde uzun, acı dolu bir ses çıkarıyor. "Altı aylık hamile. O benim en iyi arkadaşım-"

"Her zaman başka birini bulabilirsin," diye araya giriyor Charlie.

"Sekiz yaşımızdan beri görmedim." Beckett iç geçiriyor, başındaki haleyi çıkarıp iki elinin arasında tutuyor.

Xander kapüşonunu çıkarır, birden ateş basar. "Fizzle olayına geri dönebilir miyiz? Halef olmak için yarışıyor olmamız gerekmiyor muydu?"

Moffy boğazını biraz temizleyerek, "Eğer istersen," diyor. Kollarını ovuşturuyor. "Yapmak zorunda değilsin Summers."

Beckett hem Eliot'a hem de Ben'e "Siz de bilmiyorsunuz," der.

"Ama sen yapabilirsin," diye araya giriyor Charlie, belli ki yarışmada sadece ben ve onun olmasını istemiyor. Yarışmada daha fazla kişinin olması onun seçilme ihtimalinin daha düşük olduğu anlamına geliyor ama kâğıt üzerinde hepimiz Charlie'nin en iyi seçenek olduğunu biliyoruz.

Eliot koltuğun kolçağından kalkarak, "Yapacağım," diyor. "İşler arasında rahatça gidip geliyorum-"

"İşsizsin," diyor Charlie. "Sen de öyle kardeşim." "Gönüllü olarak."

Eliot ona işaret ediyor. "Eğer bu yarışta seni yeneceğimden korkuyorsan, tek yapman gereken yarıştan çekilmek ve yarış bana vermek."

Charlie gülümser ve hiçbir şey söylemez.

"Gerçekten istiyor musun?" Eliot'a soruyorum, çünkü eğer istiyorsa, şapkadan adım çıkarmaya istekli olabilirim, böylece unvanı talep edebilir.

"Neden olmasın?" Eliot bir ayağını kolçağın üzerine koyuyor ve dirseğini diz kapağına dayıyor. "Şirketler dünyasına zarar verebilirim." Gözlerinde bir parıltı belirliyor.

Ben soruyor, "Fizzle'ı ateşe vererek mi?" "Kaos ruha iyi gelir."

"Senin için, belki," diye mırıldanıyor Ben, kollarını kavuşturmuş, pencereyi kırağı basarken. Havadaki nefesini görebiliyorum.

Beckett, Eliot'a "Yüksek bir binada dokuzdan beşe" diye seslenir. "Yönetim kurulu odası senin sahneden değil."

"Olabilir," diye karşı çıkıyor Eliot.

Kurulun Eliot gibi birini kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum... hatta benim gibi birini.

"Yani Charlie ve Eliot CEO'luk için hazır mı?" Xander soruyor.

"Ve ben." Elimi kaldırıyorum.

"Sen yapıyor Bu mu?" Onun Çene yavaşça Aklını kaçırmış. O göz kırpmadan. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Eğlenceli görünüyor." Daha fazlasını eklemek için kendimi zorluyorum. "Ve hiç denemediğim için pişman olmaktansa denemeyi tercih ederim. Yani, evet, CEO'luk için gidiyorum."

"Artık kesinlikle yarıştayım," diyor Eliot, endişesi beni bir an için etkiliyor. O benim gösterişli şirket elitleri arasında sıkışıp kalmamı istemiyor, ben de onun orada olmasını istemiyorum.

Xander gözlerini tıkırdayan dairesel pencereye diker. Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve sonra, "Ben de. Ben de varım."

"Emin misin?" Moffy soruyor, adem elması sallanıyor. İnanılmaz sertlikte yutkunuyor, sonra eline doğru öksürüyor.

Olamaz.

"Moffy?" Xander iri gözlerle bakıyor. "İyi misin dostum?" "Evet." Sesi gergin. Tekrar boğazını temizliyor.

"Burada ateş karıncaları mı var?" Xander ayağa fırlayarak merak ediyor. "Seni ısırıldılar mı?" Ağabeyimizin ciddi bir alerjisi var ve epi kalemi için son dakikaya kadar bekleyecek kadar da inatçı.

Charlie hiç acele etmeden, "Karınca ısırığından değil," diyor.

Maximoff *tekrar* boğazını temizleyerek, "Teşekkür ederim Charlie," dedi.

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin," diyor Beckett, "yüzün kıpkırmızı."

"Öyle mi? Aynı hissettiriyor." Boynunu kaşıyor. "*Siktir.*" Yumruğunun içine öksürüyor.

"Biraz suyum var," diyor Ben, çünkü yanında bir su şişesi taşıyordu.

"Al, Mof." Şişeyi ona uzatır.

Minnetle bir yudum alır ve Xander'a şöyle der: "Ben iyiyim. Ben *iyiyim*. Gerçekten, Summers."

Xander rahatlıyor ama hiçbirimizin onun tamamen iyi olduğuna inandığını sanmıyorum. Farrow'a mesaj atıyorum.

Sanırım Moffy karınca ısırığına karşı alerjik reaksiyon gösteriyor. Yardım edin.

Gönder tuşuna bastım.

"Ben mi?" Moffy soruyor, çünkü yarışmak isteyip istemediğine en son o karar verecek.

Ben kollarını gevşetir, sallar ve çelişki bakışlarının içinde durur. Çekip gitmek için, görevi kabul etmekten daha fazla nedeni vardır. Birincisi, kazanmak için savaşmak adına Xander ve Charlie'yle vakit geçirmek zorunda kalacaktı. Tam ağzını açtığı anda tavan arasındaki merdivenler gıcırıyor.

"Kurt izci," diye seslenir Farrow, elinde bir travma çantası vardır. Kocasını hızlıca değerlendirir.

"Nefes alabiliyorum. Ayaktayım," diyor Moffy hızla.

"Anlıyorum." Bir parça sakız çiğniyor, sonra çantayı Moffy'nin ayaklarının dibine bırakıp fermuarını açıyor. "Ceketini çıkar."

Eliot sırtarak, "Biz odadayken zina yapmak, skandal," diye şaka yapıyor.

"Ben gidiyorum," diye karar verdi Charlie.

"Kendi çıkışını duyurmak sana yakışmıyor, kardeşim!" Eliot, Charlie merdivenlerden inip gözden kaybolurken arkasından seslenir. Beckett onu tavan arasından çıkarken takip etmekte gecikmez.

Farrow seyircileri görmezden geliyor, yüzde yüz Moffy'ye odaklanmış durumda.

Kardeşim nefesinin altında ona bir şeyler fısıldıyor ve Farrow başını sallayıp paketten ıslak bir mendil çıkarıyor. "Gömleğini de çıkar."

"O iyi mi?" Farrow'a soruyorum ama Moffy düğmelerini çözer çözmez kollarındaki ve göğsündeki kurdeşen ve şişlikler fark ediliyor.

Ohhh hayır.

Farrow uzun bir bakışla tavan arasını inceliyor, sonra beni yerde görüyor. Moffy'ye tekrar bakar. "Herkes dışarı."

"Tıbbi acil durumlar seni tahrik mi ediyor?" Eliot alay eder ama Farrow havasında değildir.

"Eğer o buradaki pisliğe karşı alerjik reaksiyon gösteriyorsa, siz de gösterebilirsiniz. Hepinizin gitmesi gerekiyor."

Büyük ihtimalle zehirli özellikleri olan ay tozunu fırçalıyorum. Ama Maximoff kadar kaşınmıyorum ya da kaşınmıyorum, belki de geri kalanımız bağışıklık kazanmıştır.

Farrow ıslak mendille Moffy'nin kollarını hızla siliyor. Moffy öksürüyor, "Ben iyiyim."

"Elbette. *Saman nezlesini sorun*

etmiyorsanız." "Ateşim yok, Farrow."

"Koşmana gerek yok. Dostum, gözlerin kan çanağına dönmüş."

Ben'in ardından merdivenlerden inmeden önce duyduğum son şey bu, Eliot ve Xander da hemen arkamdan geliyorlar. Ben koridorda köşeyi dönüp gözden kaybolurken, cevabını hiç alamadığımızı fark ediyorum.

PAUL DONNELLY

On iki saatten az bir süredir göl evindeyim ve aile dramı hayal kırıklığına uğratmadı. Her şey düşünüldüğünde sağlıklı bir kalibrede olduğunu düşünüyorum. Mutfakta sözlü sataşmalar yaşanmadı, tabaklar duvara fırlatılmadı ve yüzler buzdolabına çarpılmadı.

Büyük ailesi aslında patates püresine saygı duyuyor.

Her neyse, sadece Moffy alerjik bir reaksiyon geçirdi. Toz kız arkadaşımı yıkamaz. O canlı, güler yüzlü ve güçlüdür.

Greg'in vasiyetiyle ilgili tüm mesele eve yayıldı ve ebeveynlerin temelde "Bu sizin seçiminiz" ve "Fizzle'ı tatil sonrasına kadar masaya yatıralım" demesiyle sonuçlandı. Kız takımı yaşları nedeniyle çekişmenin dışında bırakılmaktan pek memnun değildi. Ebeveynler tatil neşesini yeniden canlandırmaya çalışıyorlardı, daha fazla ezmeye değil, bu yüzden konuşmayı tamamen ortadan kaldırmayı anladım.

Yine de bunu Luna ile tartıştım.

Ve ben Luna yanlısıyım. H a y a t t a ne yapmak istiyorsa, ben buradayım.

Mantık çerçevesinde. Ona vurması için bir iğne vermeyeceğim.

Bana sadece ne olacağını görmek için pozisyonun peşinden koştuğunu söyledi. "Fizzle'da çalışmak ruh emici olabilir," dedi yıkarken ızgara tavuk ve patates yemeğinden sonra bulaşıklar. "Bu yüzden kimse bunu yapmak istemiyor."

Benim geldiğim yerde insanlar hayatları boyunca çok daha azı için çalışırlar. Çoğu, bulutların arasından CEO'nun C harfinin dış hatlarını bile göremez. Burada ise Hales ve Cobalt'lar gökyüzüne fırlatılıyor. Fark şu ki, onlar fırlatılmayı istemediler.

Bazıları yere kök salmaya çalışıyor.

Onlar güven fonu bebekleri. Eğer herkes onların yaptıklarına sahip olsaydı, sanatsal bir tutku ya da boş zaman dolu bir şey yerine yoğun bir kurumsal işi seçecek çok az insan olurdu diye düşünüyorum. Bu yüzden onları bu sorumluluktan kaçmak istedikleri için suçlayamam.

Fizzle gibi devasa bir şeyin CEO'su olmak, yatağınızda bir canavarı ağırlamak gibidir. Tüylü, sevimli bir yaratık mı yoksa uykunuzda kafanızı mı ısırarak bilemezsiniz.

Luna'ya zarar verecek ya da onu strese sokacak hiçbir şey istemiyorum. Ne bir insanın ne de lanet bir şeyin. Ama bunun nasıl sonuçlanacağını henüz bilmiyorum.

Luna ona uzattığım çobanpüskülü yapraklı servis tabağını kuruladı. "Kendimi hiçbir şeyin CEO'su olarak göremiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu pozisyon için seçmelere katılmamız gerektiğinden, ailemizle vakit geçirmek kulağa heyecan verici geliyor. Stokes Amca da böyle söyledi." Tabağı bir kenara koydu. "Zaten kazanma şansım yüzde beş gibi bir şey."

"Neden böyle söylüyorsun?" Ellerimdeki sabun köpüklerini duruladım.

"Charlie'yi isteyecekler. Bence bu neredeyse garanti. Moffy ve Jane'den sonra en nitelikli kişi o ve onlar da çekildi."

Bunu anlayabilirim. Ama Luna'yı hemen hemen her konuda CEO'm yapardım.

Herkesin ona verdiğiinden daha zeki, hatta kendisinin bile.

Kısa süre sonra mutfak daha fazla beden ve yardım eliyle doldu, böylece özel sohbetimizi sonlandırdık.

Mahremiyete ulaşmak zor oldu. Beni yanlış anlamayın, hepsi beni sevmese de ailesini seviyorum. Onun erkek arkadaşı (koruma değil) olarak dahil olmak hayalini kurduğum şeydi. Ama burada çok fazla insan var, sadece Hales'lerden çok daha fazlası. Dışarıda dondurucu soğuklara göğüs germediğimiz sürece, göl evi her yönden gürültülü ve içeri girmemek ya da başka biriyle karşılaşmamak imkansız.

Bu hafta Beckett'la da bire bir konuşabileceğimi düşünmüştüm. Bazı şeyleri konuşuruz. Ama bunu yaparken mikroskop altında olmak istemiyorum. O yüzden bunu başka bir tarihe saklamalıyım.

Luna'nın annesiyle aramı düzeltmem de öyle.

Şimdi geç oldu. Göl evindeki ilk gecem ve Tom, Eliot ve Luna ile çocuk odasına düştüm. Kız takımının kazılarının daha iyi ve büyük olduğunu duydum. Bu ranzalar kısa ve köşede, parmakla boyanmış bir kitaplık yıllar öncesinden kalma bir yaz el işi projesi gibi görünüyor.

Kelebeklere dönüşen tırtıllarla ilgili anaokulu hikâyeleri rafa kaldırıldı. Noel'de çocukluk eserini görmek için eve gelen dört yetişkiniz.

Ama bu benim çocukluğum değil.

Bu onların hayatı ve Luna'nın gençken muhtemelen nasıl bir hayatı olduğunu ve ne kadar mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Onun için daha azını istemezdim. Bunu bilmek ruhumu rahatlatıyor.

Dördümüz henüz kaza yapmadık.

Eliot ve Tom üst ranzada oturmuş, bir şişe kırmızı şarabı ileri geri götürüp getiriyorlar. Bacakları kenardan sarkıyor ve karşılarında Luna ve ben de aynı şeyi yapıyoruz, sadece kolumu onun omzuna atmışım ve şarap içmiyoruz.

Tom plastik bir poşet içinde mini likör şişeleri getirdi ve bize fırlattı. Luna votkasını yudumlarken ben viskiyi açtım. Onlar ortaokul yıllarını anımsıyorlardı, ben de dinliyorum ve içiyordum.

Bacaklarından birini kucağıma çekmemek için kendimi zorluyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu dürtü beni zorluyor. Diz hizasında şeker kamışı çorapları ve spagetti askılı ince, ipeksi siyah bir gecelik giyiyor. Meme uçları kumaşın üzerinde dikleşiyor ve ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirmek istiyorum.

Genelde bacağını üzerime çekerdim. Ama bunlar sadece onun en iyi arkadaşları değil. Onlar kuzenleri. Onun için rahatsız edici olur mu bilmiyorum.

"Bu şeyin ağırlık kapasitesi ne kadar?" Tom bana soruyor ve ben de bakışlarımı kız arkadaşımdan ayırıyorum.

Daha önce Orion'u üst ranzaya kaldırmıştım. Köpek kalkmak istedi ve arka ayakları üzerinde durarak patilerini yatağın üzerine koyabildi. Muhtemelen köpek barfiksi de çekebilirdi ama ben yardım ettim.

Şimdi büyük tüylü Newfie yanımda yatıyor, sanki yüz küsur kilosunu buraya taşıyan oymuş gibi nefes nefese.

Yanını okşuyorum. O iyi bir çocuk. "Oğluna şişman mı diyorsun?"

Şaka yapıyorum. Luna votkasından bir yudum alırken gülümsüyor.

Tom gitarını eline alır ve bileği ACE bandajıyla sarılmıştır. "Orion'a karşı değilim ama o çok *büyük* dostum. Ve bu ikinizin ilk düşüşü olmazdı..." Sözüünü kesiyor, gözleri endişeyle Luna'ya kayıyor.

"Ne?" Bana kaşlarını çatı. "Bir şeye mi çarptık?" "Evet... bir tavan arasına," diyorum ona. "Tanıdığınız birinin tavan arası değil. Bir tavan arasıydı.

Cadılar Bayramı'nda. Babanın ellinci doğum günü." Daha fazla detay isterse

söyle ona.

Ama tek söylediği "Oh." Kaşları çatıldı. Hatırlayamıyorum. Kolum omuzlarından sarkarken, pazusunun yanındaki deriyi ovuyorum.

Tom elini yüzüne sürüyor, kaybettiği bir anıyı su yüzüne çıkardığı için kendini hırpalıyor. "Özür dilerim."

Eliot ona şarabı uzatıyor.

Luna kendini toparlıyor, daha dik oturuyor ve omuz silkiyor. "Sorun değil. OG Luna'nın bu anı yaşadığı gibi değil. Belki daha azına sahibim ama yavaş yavaş daha fazlasını elde ediyorum."

Ona gülümsüyorum. "Bunu üzerime dövme yapacak mısın?" "Yarın," diye başını sallıyor.

"Oof, baban buna bayılacak," diye sırtıyorum ve bir yudum daha içiyorum. Viski boğazımdan aşağı usulca kayıyor. Tom iyi mal almış. Ranzanın ağırlık sınırı konusunda da endişelenmiyorum. Yatağı kıracağımızı düşünseydim, köpeğini buraya taşımazdım. Eliot muhtemelen Luna ve Orion'un toplamıyla aynı ağırlıkta.

"Luna sana ilk çocuğuna isim koyma hakkının bende olduğunu söyledi mi?" Eliot soruyor ve bunun viski yudumlarırken olmadığına şükrediyorum, çünkü içsem boğulabilirdim.

"Öyle mi?" Ona bakıyorum.

Elindeki küçük votka şişesini yudumluyor ve benim endişem onun üzerinde daha da derinleşiyor.

Dudaklarını ıslatıyor, sonra yavaşça boş şişenin kapağını kapatıyor. "Bu bir bahisti," diye açıklıyor Eliot.

Tom gitarını tıngırdatıyor, aramızda bakışıyor ve onun tepkisi karşısında kafasının karıştığını hissedebiliyorum. Ama benim için her şey o kadar da karışık değil.

Luna ve ben gelecek hakkında büyük konuşmalar yapmadık. Bu gerçekten seyirciyle yapmak istediğim bir şey değil.

"Yeni bir bahis," diye açıklıyor Luna usulca. "İkimiz de CEO'luk yarışında at seçtik. Eliot kendi üzerine bahis oynadı."

"Toujours," diyor Eliot. Bunun *her zaman* anlamına geldiğini bilecek kadar Cobalt'ların etrafında bulundum.

"Yani Eliot kazanırsa, ilk çocuğuma onun isim vermesine izin vermeyi kabul ettim. Ama Charlie seçilirse, o zaman Eliot'ın çocuğuna ben isim vereceğim."

Charlie'nin CEO olma ihtimali çok yüksek, bunu ikimiz de biliyoruz. Bu iyi bir bahis. Arkadaşlarıyla o ana kendini kaptırdığını ve bu şartlarda bir anlaşmayı kabul ettiğini görebiliyorum. Ben de yapardım.

Eliot'a başımı salladım. "İsim seçenekleriniz neler? İyi bir şey var mı?"

"Hâlâ beyin fırtınası yapıyorum. Sebzeler masanın üzerinde," diyor Eliot, bir elinin üzerine yaslanarak. Üzerinde sadece lacivert ipli bir pantolon ve beyaz bir tişört var. Sıcak o kadar yüksek ki gömleğimi yarım saat önce çıkardım.

"Hoşuma gitti," diyor Luna ve geceliğinin kalçalarını okşayan eteklerine bakmamaya çalışıyorum... ince çizgili mürekkebi kumaşın içinde kayboluyor. Şu anda lanet olası dilimle galaksi dövmesinin izini sürmek istiyorum.

"Lahana yamalı bebekler harika," diyorum bir yudumda.

"Evet. Bir de balkabağı bebekleri var. Kuzey bebek fasulyesi."

"Bebek brokoli."

"Küçük bebek kardeşim," Luna

şarkı söylüyor. Hepimiz gülüyoruz.

O benim tarzım bir kız. Her zaman öyleydi.

Eliot şarap şişesini dudaklarına götürüyor, sonra öne doğru eğilip bana işaret ediyor. "İlk çocuğuna isim koyma işinin bana kalmasından mı korkuyorsun?"

Luna'nın bebeklerinin benim bebeklerim olacağını varsayıyor. Birlikte olduğumuzu düşünürsek iyi bir varsayım ve beni onun geleceğine yansıtması hoşuma gidiyor.

Ama kaslarım kasılıyor ve Luna gerildiğimi hissediyor. Plastik torbayı karıştırıp bir şişe daha votka arıyor. Kolumu onun etrafında tutuyorum.

"Yok," diyorum gelişigüzel. "Bu konuda endişelenmiyorum." *Çünkü çocuk istemiyorum.* Eklerdim ama yine de bu, sınıfa söylemeden önce Luna'yla yapmam gereken bir konuşma.

Tom gitarıyla akılda kalıcı bir melodi çalıyor. "Gelecek için plan yapar mısınız yoksa o kadar ileriye bakmaz mısınız?"

Luna'nın yeni şapkasını çıkarmasını izliyorum. "Hedeflerim var."

Bana bakıyor ve sorduğunu görebiliyorum, *ben de onların içindeyim, değil mi?*

Benim için ne ifade ettiğini sorgulamasını asla istemem. "Bu kız en iyiler arasında." Ona sırtıyorum.

Gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor ve bütün gece ona bakabilirim. Bakmak

Onu.

Eliot mikrofon uzatıyormuş gibi yapıyor. "Paul Donnelly, nerede kendinizi beş ila on yıl sonra nasıl görüyorsunuz?"

Tom mikrofonu çalma taklidi yapıyor. "Peki Eliot Alice en fazla üç kez çıkma sınırını aştı mı? Çünkü bu iç karartıcı."

Eliot sahte mikrofona doğru eğilir. "Sanırım Tom kendi karşılıksız

aşklarından bahsediyor."

"Aman Tanrım, ahbap," diye inliyor. "Bir gün imkansız olduğunu düşündüğün şeyi gerçeğe dönüştüreceğim ve çenen yere çarpacak."

"Ve bunu senin adına kutlayacağız." Luna yeni votkasını kaldırırken o da şarabının şerefine kadeh kaldırır. Birlikte yudumlarlar. Eliot Tom'un başının arkasına sevgi dolu bir el koyarak, "Ama unutma," der. "Farelerin ve insanların en iyi planları genellikle ters gider."

Tom gitarını bir kez tıngırdatıyor, ağzının kenarı kalkıyor. "Robert Burns."

Luna sanki bir kahvehanedeymiş gibi parmaklarını şıklatıyor. Ve fark ettim ki üçünün kendine has bir şeyi var. Bir tempo. Arkadaşlıklarında bir ritim. Bana Farrow ve Oscar'ı düşündürüyor.

Arkadaşlarım.

Viskimin kalanını yudumlarken gülümsemem yumuşuyor. Onun arkadaş grubuna dahil olmak çok güzel. Ne zaman herkesten kaçıp ormana gidecekleri hakkında konuşmaya başladılar.

"Birkaç gün beklemeliyiz. Odanın sıcaklığının biraz azalmasını bekleyelim," diye öneriyor Eliot.

"Şu anda adeta bir duman sinyali gibiyiz," diye katılıyor Tom. "*Bize bakın diyor. Bize bakın.*"

Luna başını sallayarak, "Sinsilik daha sonraki bir tarihte devam etmeli," dedi.

Orion'un kulaklarının arkasını kaşıyorum ve "Bu bizim yaptığımız bir şey mi?" diye soruyorum. Tom, "Evet, ormanda mantar topladığımız bir yer var," diyor

O kadar ciddi ki neredeyse şaka yaptığını düşüneceğim.

O değil, ben de odadakilere "Ben kesinlikle sigara ve ot adamıyım" diyorum. Tom başını sallayarak "Huh," dedi. "İlginç."

"Kötü yolculuk mu?" Eliot merak ediyor.

Luna bileğini bacağıma doluyor ve bu beni en iyi şekilde oyalıyor.

"Daha kötülerini de gördüm. Bu işin doğasında var," diyorum ve elimle bir *taş atma* hareketi yapıyorum. Ailemin metamfetamin bağımlısı olduğunu biliyorlar. Kötü bir tablo çizecek değilim. Bu güzel dört duvar arasında olmaz.

Luna daha sıkıntılı görünüyor, yüzü buruşuyor. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Bana yaklaştırmaya çalışıyor ama kaskatı kesiliyor. Gözlerini arkadaşlarına dikti. "Hiç mantar ve esrardan daha ciddi bir şey yaptım mı?"

Eliot ve Tom hızlı bir bakış atıyor ve ben onunla uyuşturucu hakkında yaptığımız bir konuşmaya geri dönüyorum. *"Belki başka bir gün anlatırım,"* demişti bana, ilk seksimizi mahvetmek istemiyordu ve yatakta uzanmış, uyuşturucuları ve 1 Kasım'ın önemini tartışıyordukst.

Beckett'ı kokain yüzünden kaybettiğim gün nasıldı. Onun sayesinde nasıl daha iyi bir güne dönüştüğünü.

Tom gitar penasını sıkıştırarak enstrümanı göğsüne bastırıyor. "Bunu bilmek istediğine emin misin? Bekleyip anılarının geri gelip gelmeyeceğini görebilirsin."

"Hiç olmayabilir."

Eliot parmaklarını dalgalı kahverengi saçlarında birkaç kez gezdiriyor. "Ecstasy ve kokain aldık. Birlikte yaptığımız tek şey bu."

Benim yapmayacağım şeylerden onu uzak tutmayı tercih ederim. Liste kısa, ancak bazı uyuşturucular beni her zaman huzursuz edecek ve bu ikisi kesinlikle listede yer alıyor.

"Siz ikiniz olmadan aldığım bir şey var mıydı?" diye sorar. Eliot, "Hayır. Bize söylediğin kadarıyla yok," diyor.

Bunun üzerine Luna gözlerini bana kaldırıyor ve kaburgalarımın bir çukur girmeye çalışıyor. Yavaşça başımı sallıyorum, sadece bir kez. Daha söyleyeceklerim var ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Yeterince hızlı çıkaramıyorum. Arkadaşlarının önünde çok derin bir şey paylaşmaya direniyorum.

Luna sesli düşünüyor, "Charlie biliyor olabilir."

Eliot doğruldu. "Kardeşimiz neden bilsin ki?"

"Günlüğüm." *Unearthly Reader*'ı ve yeni hafıza koruyucusunu açıklaması yaklaşık on beş dakika sürer. Eliot ve Tom destekleyici, gerçekten iyi kalpli arkadaşlar ve sonunda ikisi de gülümsüyor. Bunun Luna'ya nasıl yardımcı olacağını görüyorlar.

Ayrıca Eliot ekliyor, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Artık Charlie'yi her saat rahatsız etme gücüne sahipsin. Ben olsam bunu kötüye kullanırdım."

Tom kolunu kardeşine doluyor. "İşte bu yüzden sana asla vermezdi."

Luna gülümser. "Onu şimdi arardım ama muhtemelen henüz hepsini okumamıştır. Ona yarın mesaj atarım."

Bu konuyu kapatıyorlar ve ben Tom'a çaldığı emo-punk müziği dinlemekten hoşlanıp hoşlanmadığını soruyorum. Daha geniş bir rock yelpazesi dinlediğini öğreniyorum ve bir müzik tavşan deliğine giriyoruz. Benim favori türüm. Grunge'dan

indie rock'tan caza ve bluesy aşk şarkılarına, içiyoruz ve şarkıların odaya dökülmesine izin veriyoruz.

Luna'yı kucağıma aldığımı ve kucağıma oturttuğumu hayal ediyorum - ellerim boynunun arkasına ve ısıltılı saçlarına kayıyor.

Ortak bir fantezi olmalı çünkü gözlerimiz birbirine çarptığında, kehribar rengi gözbebeklerinde aynı arzuların biriktiğini görüyorum.

Yanağını avuçluyorum ve onu yavaşça öpüyorum, dudaklarımın tadına bakıyorum, nabzım yatıştırıcı bir sakinlikle atıyor. Viskinin etkisi bu kızı öpmenin yanında hiçbir şey. Yumuşak dudaklarını hissetmek, muhtaç ellerinin belimi kavradığını hissetmek, vücudunun bana yaklaşmaya çalıştığını hissetmek - bu baş döndürücü. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum.

Luna yaklaşıyor ve ben daha kalçasına dokunmadan inliyor.
Sikeyim.

PAUL DONNELLY

KÜÇÜK ÇERÇEVESİ SERTLEŞİYOR, yanakları avuçlarımda kavruluyor ve ben daha az utanıyorum çünkü bizi kimin gördüğü umurumda değil ve onlar benim kuzenlerim değil. Doğruyu söylemek gerekirse, seyircilerin önünde sevişebilirim. Daha önce de yaptım ama bu beni daha fazla tahrik etmiyor. Röntgenciler beni rahatsız etmiyor.

Ama bu öyle değil.

Ve Luna - onunla yaşadıklarım - içimde bazı şeyleri değiştirdi. Onu O'Malley gibi başka erkeklerin önünde siktiğimi hayal edersem, kapıyı suratına çarpmak istiyorum. Ondan zevk almıyor.

Kimse değil.

Luna kuzenlerinden kaçarken, ben de bir göz atıyorum.

Tom habersiz, gitarını tıngırdatarak şarkının akorlarına uymaya çalışıyor. Eliot müzik sersemliği içinde tavana bakıyordu ve bahse girerim Luna'nın hatırı için hâlâ öyle davranıyordur.

"Belki de bu geceyi bitirmeliyiz?" Luna bana fısıldıyor.

Evet. Burada daha fazla birlikte olursak bunun sonu iyi olmayacak ve ben ereksiyonu öldürmek için elimden geleni yapıyorum. Orion'un salyalarını akıtmasını, Birds'ün dördüncü çeyrekte kaybetmesini ve kızılları düşünüyorum.

Yanağından öperim. "Sabah görüşürüz, uzay bebeğim."

İsteksizce belimi bıraktı. "Rüyaların harikulade olsun, Donnelly."

"Seninki de, Hale." Bakışlarını bir süre daha tutuyorum. Sonra merdiveni kullanmadan ranzadan aşağı iniyorum. Orion'u okşuyorum, bu büyük, güzel pabucu burada olduğu için memnunum. Keşke ona yaslanan ben olabilseydim diye düşünsem bile.

Eliot ve Tom'a iyi geceler diledikten sonra hepimiz yatağa giriyoruz. Luna'nın altındaki dar ranzada yatıyorum ve Eliot lambayı kapatarak odayı karanlığa gömüyor.

Başımın üstündeki kırışları göremiyorum.

Hiçliğe bakıyorum. Zifiri karanlık. Gözlerimin alışmasını bekliyorum. Asla alışmıyorlar, ben de onları kapatıyorum ve Newfie'nin yumuşak hırıltılı nefeslerini duyuyorum.

Zaman geçiyor.

Ranzanın her gıcırtısı gözlerimi açıyor. Nabzım hızlanıyor. Birkaç kez yatağın üzerinde ters döndüğünü duyuyorum. Kobalt çocuklarının yer değiştirme seslerini ve odaya dolan sıcağın uğultusunu duyuyorum.

Mikroskobik sesleri bastırmak için bir yastığı kulaklarıma bastırıyorum. "Bir adama yardım et, ranza," diye mırıldanıyorum kimsenin duyamayacağı kadar sessizce. "Bir arkadaşlığımız var sanıyordum."

Sünger yatağa batıyorum, muhtemelen çok yumuşak. Sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Bir çitten atlayan yavru koyunları saymaya başladım.

Hadi

ama.

Uyu.

Git de uyu.

Bir dakika sürükleniyorum ve bir eve giriyorum. Alçıpanların çürümüş ve parçalanmış olduğu garip odaları araştırıyorum. Nabzım hızlanıyor ve botlarım camları ve şıngaları kırıyor. Daha hızlı koşuyorum ve bağıriyorum ama sesim cılız ve kısık çıkıyor. Odalar erkeklerle dolup taşarken omuzlarımı itiyorum ve bu gürültüsüz çığlıkları atarken kendimi ona seslenirken hissediyorum.

Onun adını haykırıyorum.

Nabzım fırlıyor, gaza basıp uyanıyorum. Nefes nefese, karanlıkta yatağı okşuyorum, yorgan bacaklarıma dolanıyor ve diğer ranzayı kontrol etmek için dönüyorum. Başka kimse uyanmamıştı. *Onları ben uyandırmadım.* Sertçe yutkunuyorum, ellerim alnımda.

Dikkatle dinliyorum ve üstümde nefes alışını duyuyorum. Keşke ona sarılabilseydim.

Keşke nabzının güvencesini hissedebilseydim.

Yukarı uzanıp kırışlara dokunuyorum. *O sende. O güvende.* Gözlerim yanıyor.

O senin elinde. O güvende.

Yakıcı gözlerimi kısıtım ve yan döndüm. *Orada değiliz. Buradayız. Orada değiliz. Buradayız.* Yavaşça uykuya dalana kadar ilahiyi

tekrarlıyorum.

"DONNELLY... DONNELLY." Ses uzaklarda yankılanıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. "Donnelly. *Donnelly*." Ve sonra, "Paul."

İsmim bana çarpıyor ve uyuşturan bir soğukla uyanıyorum, ayaktayım. Dondurucu kışın ortasında dışarıdayım. Ve tam Eliot Cobalt'a bakıyorum. Alarm, saf adrenalin gibi damarlarıma vuruyor.

Fransızca konuşuyor, İngilizce konuşmadığının farkında değil - ya da onu gerçekten Cobalt kardeşlerinin bir parçası olduğuma ikna ettim. İlkinin daha olası olduğunu düşünüyorum ve zihinsel olarak oyalanıyorum, patinaj yapıyorum ve benim için dayanılmaz olan bu anda kayıyorum.

Uyurgezer haldeydim ve Luna'nın en iyi arkadaşı, Beckett'ın küçük kardeşi, bir Kobalt, beni dışarı kadar takip etti. İnce mavi pijama altı ve kaslarını saran beyaz tişörtü bana *koştüğünü* düşündürdü. Peşimden koştu ve bir palto bile almadı. Karanlık endişe Eliot'ın parlak yaramazlığını silip süpürdü. Tedirgin nefesi havayı tüttürüyor, yanakları pembeleşiyor.

Ve eli beni sakinleştirmek için mi
uzandı? Ben sakinim.

Pekala.

O burada olması gereken biri değil. Ona yardım ediyorum. Ailesine yardım ediyorum. Onun bana yardım etmesine gerek yok.

"Sadece gece yarısı gezintisine çıkmıştım," diye mırıldanıyorum, sesim kuru soğuktan kısılmış ve öne doğru adım atmaya çalışıyorum.

Eliot avucunu çıplak göğsüme dayayarak, "Kıpırdama," diye uyarıyor ve bedenimi bir ürperti kaplıyor. İşte o zaman küçük, neredeyse algılanamaz bir *çatırtı* duyuyorum.

Arkasındaki manzarayı kontrol ediyorum ve iskeleden, kayıkhaneden bir futbol topu uzaklığında olduğumu fark ediyorum. Ayaklarıma bakıyorum, lacivert *terlikler* giyiyorum. Benim değil. Bunların kime ait olduğunu bilmiyorum. Birinin ayakkabısını çalmaktan daha endişe verici olan şey, karlı toprağın üzerinde güvenli bir şekilde durmuyor olmamız.

Eliot buzlu zeminin uzunluğunu incelerken daha yüksek bir kıymık sesi kulağıma çarpıyor. Buzun üzerinde duruyoruz. Bir gecede donan gölün üzerinde yürüdüm.

"İskeleye git," dedim. "Bu ikimizin de ağırlığını taşımayacak." Bir dakikadan az vaktimiz olabilir. Tek duyduğum ağırlaşan nefeslerimiz ve ayaklarımızın altındaki ürkütücü gıcırta.

Eliot bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Buz ince. Ben yürürken muhtemelen arkamdan kırılacak."

"O zaman koş-"

"Anlamıyorsun-"

"Anlıyorum," diyorum hızlıca, çatlağı duyarak, altımızdaki dengesiz yüzeyi hissederek. "Rıhtıma ulaşacağından ve benim ulaşamayacağımdan endişeleniyorsun ama seni takip etmiyorum. Başka bir yöne gidiyorum."

"Rıhtım en kısa mesafedir."

"Benimle tartışmayı bırakmalısın," diyorum göğsümün sert bir şekilde inip kalkmasıyla, adrenalini titreyen bedenimi ısıtmaya ve dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışıyor. "Sadece bana güven, lütfen."

Kafası karışık. Vücudunu sabit tutarken kasları esniyor. "Asla kimseyi terk etmem-"

"Beni terk etmiyorsun," diye araya giriyorum, aceleyle. "Yürüyebilirim. Hareket edebilirim. Ve gece yüzmeyi planlamıyorum. Benim için kurbanlık balık mı olmak istiyorsun? Olma. Çünkü senin için kurban olmayacağım. Ters yöne doğru olabildiğince hızlı *koşuyorum*, sen de koşmalısın."

Eliot "Bakalım bu doğru mu?" demeden önce bana sakın ve kararlı bir bakış attı. Ve rıhtıma koşmak yerine, daha uzun bir rotaya yöneldi. Hay sikeyim. Düşünecek zamanım yok. Ağırlığımız yer değiştirir değiştirmez, buz ayaklarımın altında kırılıyor ve ben parmak uçlarımda yürümeyip zaman. Sadece *gidiyorum*.

Ve Eliot'ın peşinden koşmuyorum. İçgüdüsel olarak geride kalıp suya dalmıyorum. İçgüdü beni kesin güvenliğe doğru itiyor ve iskeleye doğru kayıyorum. Dengemi yakalıyorum, birkaç santim uzaktayım. Sonra sol ayağım kemik dondurucu soğuk suya batıyor. Tahta kenarı kavıyorum ve vücudumu sağlam yüzeye çekiyorum.

Eliot hâlâ koşuyor ve kaygan zeminde düşmemeye çalışıyor. Rıhtımdan aşağıya doğru koşuyorum, bacaklarım ısırarak havadan feryat ediyor ama agresif adımlarımı yavaşlatmıyorum. Koşarken onu izliyorum.

Buzdaki bir basınç noktasına basmış olmalı çünkü gölün tüm yüzeyi arkasından çöküyor. Gök gürültüsü gibi bir ses kulak zarımı patlatıyor ve ıslak terliklerim toprağa değerken, Eliot'ın ulaşmaya çalıştığı karlı kıyıya doğru nişan alıyorum.

Karaya on beş metre kala buz kırılır ve Eliot beline kadar suya düşer. "Kahretsin," diye küfrediyor Eliot, dişleri takırdıyor. Suyun içinde ileri doğru yürür.

Buzlu, eriyen bir karışım ve dikkatlice yaklaşıyorum, buz kıyıya yakın yerlerde daha kalın.

Yeterince yaklaşıncı elini tutup gölden çıkmasına yardım ediyorum. Bir kolumu sırtına doladım ve tökezleyerek ilerliyoruz. Karın üzerinde güvenle duruyoruz. Kimse evden çıkmak için acele etmiyor. Görünüşe göre herkes hala derin uykuda, ama bu rahatlama onun için duyduğum endişenin altında boğuluyor.

Eliot gıcırdayan dişlerinin arasından gülmeye çalışır. "Her şeyin bir ilki vardır." Yüzen buz parçalarına bir bakış atıyor. Arkamızda dinamit patlamış gibi görünüyor. "Daha önce hiç düşmemiştim."

"Aynen öyle," diye titriyorum, ıslanan ayak bileğimden pantolonumun paçasına doğru ıslaklık süzülüyor. Eliot'ın altı sıırılsıklam ve titremesi hâlâ devam ediyor. "Hadi içeri girelim." Bir Kobalt'ı hipotermiye sokma ihtimalim çok yüksek.

Rose Noel'den önce beni öldürmeye çalışabilir.

Ama bu umurumda değil, gerçekten. Ben Eliot için endişeleniyorum. İyi ki evde Farrow adında bir doktor var. Telefonumla uyurgezerlik yapmayı düşünmemem kötü oldu. Ama terlik aldım. En azından ayak parmaklarımı korumaya çalıştım.

Arka güverteye çıkan ahşap merdivenleri tırmanırken Eliot birkaç yan bakışla beni kontrol ediyor. Sonra beni yarı yolda durduruyor.

"Ne... oradaki neydi?" Vücudu sarsılıyor ama eliyle gölü işaret etmeyi başarıyor.

Parmağını takip etmiyorum. "Penguen becerilerimi deniyorum. Sanırım ben daha çok toprak ve ot memelisiyim." Keşke *bunun* için oyalamasaydı. "Hadi ama dostum. Taşakların donacak. Gelecekteki soyunu falan korumalısın." Bir basamak yükseliyorum.

Eliot takip etmiyor. Benden bir merdiven aşağıda kalıyor.

Siktir. *Siktir*. Ona geri döndüm. "Üremek istemiyorsun. Buna saygı duyuyorum. Luna ilk çocuğunun adını Comet koyabilir. Sevimli ama muhtemelen sana göre değil-"

Eliot ölçülü bir nefesle, dişlerini sabit tutarak, "Uyurgezerdin," diyor. "Benimle göz teması kurmadan önce *dört* dakika boyunca... tepkisizdin. Rol yapıyordun diyeceğim ama o zaman da... benden daha iyi bir aktör olduğunu söylemiş olurum. Ve ben... bunun olduğuna inanmıyorum."

Soğuk ciğerlerimi buz gibi yapıyor. Her nefes kabarcıklı, soğuk bir cehennem. Onu korkuttum. Onu korkuttuğumu söyleyebilirim ve tehlikeli bir yerde uyurgezer birini bulmak kimi korkutmaz ki? Eliot'ı da böyle bir yere sokmayı hiç istemedim.

"Özür dilerim," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Bunun için teşekkürler." Gölü işaret ediyorum, onu arkamda bırakmak istiyorum. "Bir dahaki sefere beni bırakabilirsin. Geri dönmenin bir yolunu bulurum."

"Ah, komik," diyor zayıf bir sırıtışla, "biz sadece iki saray soytarısıyız... merdivenlerde donarak ölüyoruz." Titriyor. "Bizim trajedilerimiz."

Evet. Bunu hisset. Ona diyorum ki, "İçeride donabiliriz."

"Bu yaygın bir olay o zaman? Uyurgezerlik?"

Evet demiyorum. Kollarımı ovuşturuyorum. "*Luna'ya* zarar vermeyeceğim, *Luna'ya* zarar vermeyeceğim."

"Hiç düşünmemiştim... düşüneceğini." Acı veren soğuğa karşı savaşıyor. "Sadece senin için endişeleniyorum" dedi.

Olmasını istemiyorum. Bu anı, çarpan bir düşünce ve etkisini durduramıyorum. Beni eziyor. "Ben iyiyim," diyorum, kaburgalarım ciğerlerimin etrafında daralıyor. "Hadi gidelim." Bir adım daha atıyorum. Bu sefer kolumu yakalıyor. "Eliot-"

"Arka kapı kameraları var."

Onları unutmadım. Güvenlik personeli olarak tüm şifrelere erişimim var ancak genellikle aile, giriş çıkış trafiği nedeniyle arka güverteye bağlı kameraları kapatır. Bu tatil sezonunda tüm kameralar aktifti. Saldırı ve kaçırılma olayından sonra daha fazla güvende olmak istiyorlar ve ben de onları suçlamıyorum.

Ama bu aynı zamanda... "Kameralar beni evden çıkarken yakaladı." anlamına da geliyor. Noel'i ailesiyle uyku sorunlarım hakkında konuşarak geçirmek istemedim ve yeni patronumun da böyle bir sorunum olduğunu bilmesini kesinlikle istemiyorum.

"Beni takip et," diyor Eliot ve bu kez önümden koşarak gidiyor. Hızlıyım ve arka kapıya ulaştığında ona yetişiyorum. Eliot objektife doğru çömelirken kırmızı boncuk kamera ışığı yanıp sönüyor.

"Bonsoir," diyor ürpererek. "Telaşlanmayın. Bir gece yarısı dalışı yaptım. Kendi yarattığım bir cesaret. Kesinlikle dehşete düşersin anne. Bu da benim için bir zevk." Dişlerini sıkarak sırıttı. "Donnelly, bendenizin isteğiyle ilk o daldı. Buza sizinkinden daha iyi dayandı."

I. Luna, güçlü birini seçmişsin. Kucak dolusu öpücükler." İki yanak öpücüğü taklidi yapıyor. "İyi geceler, dinsizler." Ayağa kalkıyor ve gözlerini tutarak sessizce beni takip etmemi söylüyor.

Eğer bu sadece bir meydan okuma olsaydı, kameraya dilimi çıkarıp Papa Cobalt'a selam verirdim, ama bu öyle bir şey değildi. Bütün bunlar benim hatam. Ve şimdi Eliot beni koruyor.

Ona borçluyum.

Kimseye borçlu olmak istemiyorum, hele benden *sekiz* yaş küçük bir adama. Ne bok yiyorum ben?

Kontrol yok. Hiç kontrolüm yoktu.

PAUL DONNELLY

Evin sıcaklığı beni bir anda boğuyor ve tavanı tonozlu oturma odasında ıslak bir iz bırakıyoruz. Farklı katlardaki balkonlar bu ev gibi ama büyük alana bakıyor. Korkuluklardan sarkıp kulak misafiri olan kimse yok. Hava karanlık, soğuk ve geç.

Bir ciğer dolusu Noel çamını içime çekiyorum, köşede süslenmiş on metrelik ladin. Hediyeler ağacın eteğini çoktan gizlemiş. Deri koltuk minderinin üzerinde Eliot'ın telefonunu buluyorum. Sırılsıklam pantolonunu çıkarırken ona kullanıp kullanamayacağımı soruyorum. *Evet* diyor.

Tıbbi görüşü için Farrow'u aramak istiyorum. Çünkü Eliot'ın hipotermik olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Eliot konuşabiliyor ama titremesi geçmedi. Dudakları mavimsi.

Farrow'un numarasını ezbere bildiğim için çeviriyorum ve şöminenin gaz düğmesiyle oynuyorum. Kükreyerek canlanıyor.

"Eliot?" Farrow'un sesi sersemlemiş gibi gelmiyor.

"Donnelly," diye cevap veriyorum. "Hipotermi belirtileri nelerdir?" İnterneti kullanabilirdim ama "Neredesin?" diyecek daha iyi bir kaynağım varken neden bunu yapayım ki? Farrow'un oturma odasına girmesi yaklaşık bir dakika sürdü. Ortanca Cobalt'ın çocuğuna verdiği zararı değerlendirmek için daha da az zaman.

Farrow, "Bütün ıslak giysilerinizi çıkarın," diyor. "Ateşin yanına oturun. Ben biraz daha battaniye getireyim." Ama Eliot çoktan sırılsıklam olmuş pantolonunu ve gömleğini sallanan bir sandalyenin üzerine atmıştır.

Çıplak olmaktan utanmadan, tek yorganı almak için birkaç adım yürür. Onu vücuduna doluyor ve "Sıcak bir duşa ne dersin?" diye soruyor.

"Alt ekstremitelerinize şok verebilir. Kendinizi yavaş yavaş ısıtmak isteyeceksiniz."

"Doktor arkadaşımı seviyorum," diyorum gülümseyerek ve ona takılıyorum.

Farrow gözlerini deviriyor ve ben biraz daha gülümsüyorum. Gölde uyandığımdan beri kendimi en iyi hissettiğim andı. Bir yığın yün battaniyeyle dönüyor, sonra bana "Sen de." diyor. Sanki ben de bir hastaymışım gibi.

"Islak değilim," diye fısıldıyorum o yaklaşırken.

Küllü kahverengi saçları yataktaymış gibi dağınık ve başparmağını dudağındaki piercingin üzerinde gezdiriyor. Bana bakıyor ve şimdi ondan uzaklaşıyorum.

"Donnelly." Pazumu yakaladı, sesi benimki kadar kısıktı. *Ne oldu?* Yüzünün her yerinde.

Onun endişelerini yatıştırmak daha kolay. Belki de benim yaşıma daha yakın olduğu içindir. Belki de birbirimizi gençliğimizden beri tanıdığımız için. Belki de ikimiz de koruma olduğumuz ve aynı insanları korumamız gerektiği içindir. Nedenini tam olarak söyleyemem ama Eliot'ın duyamayacağı bir yerde Farrow'a "Bu benim hatam" diyorum. Gözlerim yanıyor. "Başka zaman anlatırım."

Farrow zorlamadan başını sallar. "Ben ciddiym dostum. Pantolonun ıslak ve titriyorsun."

Doğru.

Bu yüzden hiçbir şey giymeden soyunuyorum - zaten iç çamaşırı da giymiyorum. Yünlü yeşil bir battaniyeyi çıplak bedenime dolayarak, yüzümü ateşe dönüyorum ve Eliot'ın yanına, sehpanın üzerine oturuyorum. Farrow yatağa dönmeden önce ikimize de dumanı tüten birer fincan kafeinsiz kahve getiriyor.

Fazla konuşmuyorum. İhtiyacım varmış gibi hissetmiyorum.

Eliot alevleri izler, onlar tarafından hipnotize edilir. Kızardığında ayağa kalkıyor ve sessiz bir iyi geceyle başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum, bedenim gevşeyemiyor. Köklerimden kurtulamıyorum.

Kuru boğazımda bir yumru yükseliyor ve topu geri kaydırmak için yeterince kahve yutmaya çalışıyorum. Ve sonra ayaklar döşeme tahtalarının üzerinde ilerliyor. Sola baktım ve onu gördüm.

Luna.

Üzerinde sadece ince siyah geceliği ve diz üstü çorapları var, saçları omuzlarında dağınık ve gözleri rahatça bana bakıyor. Ciğerlerimde havadan daha hayati bir duygu kabarıyor.

Farrow'un geride bıraktığı yün battaniyelerden birini alıyor. Sessizce

masada yanıma oturdu ve sonra şöyle dedi: "Eliot bana olanları anlattı. O

burada yalnız olduğunu
söyledi." Evet.

Kahvemim içindeki siyah halkaya bakarken gözümü kırpmadan birkaç
kez başımı sallıyorum.

O Luna'nın en iyi
arkadaşı. Ben sekiz yaş
büyüğüm.

Ben güvenlikteyim.

Eliot ya da Tom'un beni kırılmış olarak görmesini hiç istemedim.
Kimsenin görmesini istemedim. Kendimi bile öyle görmüyorum. Onun
gözünde havalı, her şeye rağmen yaşlı bir adam olmaya nasıl geri
dönebilirim? Bu mümkün mü? Luna'yla yakınlaşınca bu kaçınılmaz mı
oldu?

Ailesi ve arkadaşları tüm kusurlarımı, hatta kilometrelerce uzağa
fırlattıklarımı bile iyice görecekler.

Ve neden bu kadar çok uyurgezerim? Kız elimde.

Ailemle ilgileniyorum (sayılır). Dünyanın en mutlu yerindeyim. Çünkü
göl evi kafamdaki Disney World'e rakip. Stres faktörlerimin çoğu azalıyor,
değil mi? Hiç mantıklı değil.

"Titriyorsun," diye nefes alıyor Luna, yaklaşarak. "Benim ısıımı
kullanmalısın. Türünüz hâlâ sıcaklık kontrolünü mükemmelleştiremedi."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. Tanrım, ona o kadar aşığım ki...
Duracağımı hiç sanmıyorum. İçimi ısıtan ilk ezici düşünce bu. Sırıtiyorum,
sonra Luna'ya dönüp bakıyorum. "Benim türüm seninkinden çok daha
aşağı, uzay bebeği."

Bakışları benimkilere batıyor. "Sadece bazı şeyler için."

"Sadece bazı şeyler için," diye mırıldanıyorum, ifadesinin içinde
kayboluyorum, bana nasıl baktığını, sanki ben toparlanmış, yenilmez
biriymişim gibi, aslında onun olduğunu düşündüğümde.

Sanırım

kayıyorum.

Kayıyorsun.

Ama bunu seviyorum. Onunla birlikte olmak. Luna Hale'in rahatlığı
kanımı eritmeye yetiyor.

Onu öpmeyi
düşünüyorum. Ona
sarılmayı düşünüyorum.

Onu sonsuza kadar sevmeyi düşünüyorum. Battaniyesinin altında,
geceliğinin ipeğini ve sıcaklığını hissederek kolumu kalçalarına doluyorum.
Mavi kyber kristalimi parmaklarının arasında çeviriyor,

plastik muhafazayı inceliyor. Zincir boynuma soğuk geliyor ve onu bıraktıktan sonra ellerini iki kez çırpıyor.

Etrafımızda Noel ışıkları canlanıyor.

Ağaç parlak sarı ampullerle parıldıyor. Düzinelerce çok renkli şerit balkonların trabzanlarını aydınlatıyor ve her pencereyi çerçeveleyiyor. Tatil filmlerinden fırlamış gibi. Hayal ürünü ve yapmacık ama gerçek. Gözlerimi kaçırmam bir saniye sürüyor.

Ona sırtıyorum. "Işık getirici. Bana nasıl olduğunu gösterecek misin?" "Sanırım sen gösterdin, aslında."

Metaforu anlıyorum ve başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Hayır. Hepsi sendin." Başının tepesine dokunuyorum. "Efendim." Göğsüme dokunuyorum. "Çırak. Hatırladın mı?"

"Bunu hatırlıyorum," diye mırıldanıyor, üzerimden biraz kalkarak.

Göğsümü düğümlüyor ama ona biraz yer açıyorum. Sonra kahvemi bırakıp battaniyeyi omuzlarına örtüyorum. Düşmediğinden emin oluyorum.

Dizlerini bacaklarıma vuruyor, yanakları kızarıyor. Gözlerini benimkilere dikti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibi. "Bu gece olanlar hakkında mı?"

Pek sayılmaz.

Kafasının içine dalmak ve gerçeklikten kaçmak istiyorum. Uzaylılar tarafından kaçırılmalar ve sadece bakarak bile gözlerinizi yakabilecek kadar güzel gezegenlerden oluşan mecazi bir fantastik yamaçtan aşağı kaymak. Ama Luna'ya ne kadar uzun süre bakarsam o kadar huzurlu hissediyorum ve gerçeklik o kadar da kötü görünmüyor.

"İnsanları söndürmekten nefret ediyorum." Sessiz konuşuyorum. "Onlara herhangi bir şekilde keder vermekten hoşlanmadığım kadar. *Bu yüzden.* Uyku sorunlarım. Başka birini etkilemiş olmasından nefret ediyorum. Keşke kontrol edebilseydim."

"İstediği zaman kendi bildiğini yapan bir bedenle ilgili bazı deneyimlerim var ve bunun sadece sizin lehinize işlemlerini istemenin ne kadar berbat bir şey olduğunu ve bunu dilemenin kuyuya bozuk para atmak gibi boş bir his olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle," diye nefes alıyorum. Hatıralarına kolayca ulaşamaması onun için zor olmuştur. Başka birinin yaşadıklarını teğet bile olsa anlaması bir bakıma kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Elimi onun kalçasında gezdiriyorum.

Bileğimden parmak eklemlerime kadar uzanan damarları izliyor. "Yatağa geri dönecek misin?"

Diğer elimle enseme ovuşturuyorum. "Bilmiyorum. Eliot'a borçluymuşum gibi hissediyorum ve bunu aklım almıyor."

"Karşılığında bir şey beklediğini sanmıyorum. O sadece arkadaşlarının yanında olmayı seven bir adam."

Ama o benim arkadaşım değil. "O senin arkadaşın Luna," diyorum. "Son yedi yıldır, beni koruması gereken biri değil, benim korumam gereken biri oldu."

Luna bunu düşündükten sonra usulca sorar: "Başkalarının seni önemsemesi o kadar kötü mü?"

Boğazım şişiyor ve birkaç kez göz kırpıyorum. "Dürüst olmak gerekirse yapmamasını tercih ederim." Ona bakıyorum. "Çünkü bu kendime istediğim gibi bakmadığım anlamına geliyor ve bunu çözmem gerek." *Bunu çözmeliyim.* Uyku çalışmasına ya da terapiye girmeden bunu atlatacağım. Birkaç yüz kuyuya bir avuç bozuk para atmam gerekiyor. Bir dileğim gerçekleşmeli.

"Ya benimle yatarsan?" diye soruyor, sonra hemen açıklıyor, "*Sadece uyuyacağım.*"

Teklif karşısında gerildim.

"Eğer uyurgezerlik yapıyorsan çok uzaklaşmadan seni uyarmaya çalışabilirim.

Belki aynı yatakta yatarsak bunu yapmazsın bile."

"Seni tekmeleyebilirim ya da daha kötüsünü yapabilirim," diye nefes alıyorum. "Sana zarar veremem." *Bu beni öldürür.*

Serçe parmağını benimkinin etrafında kıvrıyor. "Söz veriyorum... eğer tekme atar ya da çırpınırsan seni uyandıracacağım. *Söz veriyorum.*" Serçe parmağımızın sözünü ağzına götürüyor ve kendi başparmağını öpüyor.

Daha derin nefes alıyorum.

Evet demek zordur. *Hayır* demek daha da zor. Uykuya dalarken ona sarılmak istiyorum. Tek rahatlatıcı şey bu gibi geliyor. Özellikle de onun yokluğundan daha erken uyandığımı bilmek.

Ve daha önce aynı yatakta "sadece uyumadık" değil. Uyuduğum en güzel gece San Francisco'daydı. Luna göğsüme kıvrılmıştı.

Serçe parmağımın sözünü ağzıma götürüyorum ve başparmağımı da öpüyorum. Gülümsemesi büyüyor.

"Benimle uyu, uzay bebeği," diyorum.

Dudakları yükselmeye devam ediyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Bir kez gülüyorum, sonra onu sehpadan kaldırıyorum. Onu taşımamaya dikkat ediyorum. Yatak odasına gitmeden önce Luna'yı ayağa kaldırıyorum. Luna'nın bacaklarını etrafımda sıkması, onun içine girmemi sağlayacak ve ben de o frenleri bir orospu çocuğu gibi pompalıyorum.

CHARLIE & LUNA'NIN MESAJ DİZİSİ

24 Aralık

06:03

Merhaba, Heidi Ho Ho Ho. Bu benim. Luna. Bunu biliyorsun, obv. Günlüğü bitirmek için acelem yok. Ama sona yaklaştığında bir sorum olacak.

Sabah 7:05.

Dün gece bitirdim.

Gerçekten mi? Daha dün akşam vermiştim.

Hafif bir okumaydı.

İyi okudun mu?

Charlie: Yazma tarzınızla ilgili eleştirel bir inceleme mi yoksa anılarınızla ilgili yardım mı istiyorsunuz?

Luna: Yani... yorumunuzu duymaya karşı değilim, ama bir amnezi kızına yardım etmenizi tercih ederim.

Sana sonra döneceğim. Yüz yüze olmasa bile mesajla.

K! 👍👍

21:47.

İşte yine.

Bir an için unuttun sandım.

Kardeşlerim bütün gün senin yanından ayrılmadı. Bunu onların önünde yapmayacağım.

Muhtemelen akıllıca.

Charlie: Kayıtlarınızı tarihlendirmiyorsunuz, bu yüzden zaman çizelgesini bağlamsal olarak bir araya getirmek zorunda kaldım. Unuttuğun son üç yılın tamamını kapsamıyorsun. Bazı yerlerde şimdiki zaman kullanmana dayanarak, günlüğe yaklaşık üç ay önce yazmaya başladığın sonucuna vardım. Bu da çok uzun süredir yazmadığınız anlamına geliyor.

Luna: Bu kötü o zaman...?

Şart değil. Geçmiş anımsamanızla açılıyor. Ve geçmiş olayları yansıttığınız başka noktalar da var. Hayatınızın her anını yazmanız imkansız, ancak anlatı boşlukları olsa bile, bu hiçbir şey değil. Bunlar sizin kelimeleriniz ve düşünceleriniz, bu yüzden burada olanları gerçek olarak kabul edebilirsiniz.

Luna: Tamam. Sorum şu... uyuşturucu kullandığımdan bahsettim mi???

Kokain, kısaca. Diğer uyuşturucuları saymıyorsunuz ama daha fazlasını kullandığınız anlaşılıyor.

Luna: Ne *daha* fazlasını gerektirdiğini söylemiyorum?

Hayır.

Tahmini olan var mı?

Bunu neden önemsiyorsun?

Bilmiyorum. Sanki vücuduma yabancı maddeleri onaylamadan koymuşum gibi hissediyorum. Ben olduğumu bilsem bile. Sadece farklı bir ben. Yoksa aynı ben mi? Kafa karıştırıcı.

Donnelly'e FanCon turunu sor.

Neden?

Bize katıldığında, benden önce bir şey aldığını görmüş. Erkek arkadaşına sor.

LUNA HALE

NOEL ARIFESİ GECESİ.

Saat 21:48. Elimde telefonum, kapalı bir tuvalet kapağının üzerine oturmuş, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Charlie'nin cevabına bakıyorum.

"Ne dedi?" Donnelly çatlamış pencereye doğru eğilerek soruyor. Kolunu dışarı sarkıtmış, parmaklarının arasında bir sigara yanıyor.

Sigara içmek için gizlice banyoya girdik ve her ne kadar tatilleri ailece bir araya gelmek ve özellikle de en iyi arkadaşlarımla bağ kurmak için sevsem de, Donnelly ile daha fazla yalnız zaman geçirmeyi özlüyorum. Bugün onu neredeyse hiç görmedim.

Teyzelerim kimsenin kahve almadığını fark ettikten sonra en yakın kasabaya gitmeye gönüllü oldu. Buraya son gelişimizden kalan kahve kutusu da çabucak boşaldı.

En fazla bir saat sürer diye düşünmüştüm. Ama akşam yemeği yaklaşıp kadar dönmedi. Havanın sisli olduğunu ve yavaş sürdüğünü söyledi. Belki hikâyenin devamı vardır diye düşündüm ama bana yarın açıklayacağını fısıldadı.

Şimdi gece geç saatlerdeyiz ve genellikle Tom ve Eliot'la geçirdiğim zaman bu. Hedonistik eğlencelere katılmak, ormana kaçmak. Bu tür şeyler. Bundan bahsedersem Donnelly ile sigara molama katılmak isteyeceklerini biliyordum. Bu yüzden Donnelly'yle takılmak için ayrıldığımızı ima etmek zorunda kaldım.

Sanırım sadece *yalnız kalmak istediğimizi* söyleyebilirdim. Ama bu da onları aynı varsayıma götürürdü.

Donnelly'nin beni burada becerdiğini sanıyorlar, oysa gerçekte hâlâ direniyor.

Ama ben onun sadece *cinsel olarak direndiğini* sanıyordum. Charlie'nin son mesajını tekrar okudum. "Kokain almaktan bahsettiğimi söyledi, ki bunu zaten biliyoruz, ama daha fazlasını yaptığımı ima ettim. Sonra sana FanCon turunu sormamı istedi."

Gözleri sanki hatırlıyormuş gibi yana kayıyor.

Kalbim hızlandı. "Beni bir şey alırken gördüğünü söyledi."

Donnelly eğildiği yerden doğrulur ve telefona uzanır. "Bakabilir miyim? Hayır dersiniz sorun değil ama-"

"Görebilirsin." Saklayacak bir şeyim olmadığı için ona uzattım. Ve konuşmanın tüm içeriğini görme ihtiyacını anlıyorum. Bunu ben de isterdim.

Okurken birkaç kez göz kırpmıyor. Yüzünden geçen sinirli ifadeyi bastırmaya mı çalışıyor acaba? Sonra telefonu geri veriyor ve ön kolunu tekrar dışarı uzatıyor. Vücudu on kat daha gergin. Rahat, şu anda ona yakıştırabileceğim bir kelime değil.

Sinirlerim midemi istila etmeye çalışıyor. "Bana söyleyecek miydin? Yoksa korkuyor muydun?"

"Korkmuyorum," diye birkaç kez başını sallıyor, sonra bir nefes çekip dumanı pencereden dışarı üflüyor. "Dün gece bunun hakkında konuşmak istedim ama Eliot ya da Tom'un bilmesini isteyeceğin bir şey olduğundan emin değildim." İki kolunu da pencere pervazına dayayarak hamle pozisyonuna geçti. "O zaman konuyu açsaydım muhtemelen pek bir şey söylemezdin ve ben de seninle bu konuda gerçekten konuşmayı tercih ederdim." Sigarasını bir süre daha emiyor.

Tamam. Konuşmak istiyordu.

Bu çok iyi.

Nefesimi bırakıyorum ve tuvaletten kalkıyorum. Kalçamı pencerenin diğer tarafına yaslayıp Donnelly'ye bakıyorum.

Ayaklarımızın altındaki Rudolph banyo halısı yumuşak ve rahat, ama soğuk hava akımına karşı kollarımı kavuşturuyorum. Bakışları siyah ipek geceliğimin üzerinde dikilen meme uçlarıma düşüyor. Spagetti askılı üstler giymemden hoşlandığını fark ettim ve bu geceliğin baştan çıkarıcı sihirli özellikleri olduğuna inanmaya başlıyorum.

Onu giymeyi seviyorum. Mavi gözlerinin vücudumda şehvetle dolaştığını görmek hoşuma gidiyor. Sanki beni yatağa bağlayıp eteklerini kaldıracakmış gibi bakması.

Sigaraya uzandım.

Donnelly sigarayı uzatıyor, ben de kısa bir nefes çekiyorum ve onu dinliyorum: "Bilmek isteyeceğin hiçbir şeyi senden saklamaya çalışmıyorum. Kasıtlı değildi."

Başımı salladım. "Bunu duymak beni daha iyi hissettiriyor." Dumanı dışarı üflemek için çömeliyorum.

Sigarayı bir süre daha tutmama izin veriyor. "Birlikte olduğumuz bir dönemde senin uyuşturucu kullandığından bahsetmiştik ama çok kısa bir süre. Sana kullandığını bildiğimi söyledim çünkü bazı söylentiler duydum ama neyin gerçek olduğunu bilmiyordum çünkü korumalar konuşuyor. Bazıları saçmalık. Bana eninde sonunda söyleyeceğini söylemiştin ama o gece değil."

"Sana söylemeye fırsatım olmadı, değil mi?" Özellikle de şüphelerimi doğruladığı için mideme hüzün çöküyor.

Başını salladı ve şöyle dedi: "Metamfetamin ya da eroin kadar ağır bir şey kullandığını sanmıyorum. Bence muhtemelen bana Ecstasy aldığını söylemek istedin."

Kaşlarımı çatıyorum ve o da sigarayı parmaklarımın arasından çekip alıyor, sadece külünü dışarı atmak için. Küllü izmarit halının üzerine düşmek üzereydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra, "Hâlâ anlamıyorum. Charlie, FanCon turu sırasında beni bir şey alırken gördüğünü söyledi ve uyuşturucu hakkında konuştuğumuz gece ondan çok sonraydı, bir şekilde birlikte olduğumuz zaman mıydı?"

"Evet."

"O zaman neden bana uyuşturucu hakkında konuştuğumuz gece bundan bahsetmedin?"

"Çünkü ikimiz de bunu zaten biliyorduk. Konuşulmamış bir şeydi. O zaman bu konuyu açmayacaktım, aynı nedenle sen de bu konuda konuşmaya devam etmek istemedin."

"Neden?"

Beni süpürüyor. "Daha yeni seks yapmıştık."

Ohhh. Boynuma bir sıcaklık yayılıyor ve keşke beni tam olarak nasıl aldığını hayal edebilseydim. "Onu biraz kıskandığımı hissediyorum." Parmaklarımı kısıtıyorum ve görünmez kıskançlık maddesine gözlerimi kısarak bakıyorum. "Sadece birazcık."

Donnelly sırıtıyor. "Sadece birazcık." Başını sallıyor. "Olmamalısn. Seni daha önce hiç sikmediğim kadar sert sikeceğim."

O kadar rahat söylenmiş bir söz ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecek. Vay anasını. Sigarayı dudaklarının arasına koymadan önce sırıtışı

genişliyor.

"Seni buna zorlardım," diyorum, "ama seks yaptığımızı hatırlamıyorum, bu yüzden beni ne kadar zorladığın konusunda Charlie'ye danışmam gerekecek."

Donnelly bundan hoşlanmaz. Bir şeyden hoşlanmadığında, kızgınlık ya da öfke yüzüne yansımaz. Belli belirsizdir. Çenesinin titremesi, gözlerinin kısılması. Tek söylediği "Eğer bu konuda yazdıysan".

"Evet," diyorum. "Aslında Charlie'ye bunu sormayacağım."

"Eğer bilmen gereken bir şeyse-"

"İstemiyorum," diye teminat veriyorum. "Ama yine de beni ne alırken gördüğünü bilmek istiyorum."

Başını salladı. "Tur otobüsünde sana dövme yaptığım geceydi." Gülümsemeye başlıyor, sonra gülüyor. "Noel arifesi, oldukça eminim."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum ve bu unutulmuş anı duyduğumda keder yerine sevinç hissettiğime şaşıyorum. "Bu üç olmalı..."

"Üç yıl önce, evet. Dövmeni ön koluna sarmayı bitirmiştım. Otobüsün ortasında bir masada oturuyorduk. Arabayı Oscar kullanıyordu ve Farrow da bir an için yanıımızdaydı ama onunla sohbet etmek için ayrıldı." Donnelly pencerenin dışındaki küle dokundu. "Dövmeye bakmak için banyoya gittin ama tuvalet çantayı çıkardın. Bir an etrafı karıştırdın, ben de doğum kontrol hapını falan çıkaracaksın sandım. Ama bir torba dolusu hap çıkardın."

Hap mı?

Ne tür olduğunu soracaktım ama iyi bir hikâye anlatıcısı ve atlamasını istemiyorum.

Devam ediyor, "Bana gösterdiğin gibi değildi. Sırtın hafifçe dönüktü ama görebiliyordum. Dövme makinemi temizliyor, mürekkebi kaldırıyor ve senin etrafında dolaşıyordum. Charlie de o sıralarda tuvalete gitmişti, yani o da seni görmüş olmalı."

"Ama aynı gece haplar hakkında konuşmuştuk?"

"Evet," diye başını sallıyor, "ama anlamalısın, biz arkadaş değildik. O zamanlar seni çok az tanıyordum. Sen on sekizine *yeni basmıştın*, ben yirmi altı yaşındaydım. Ondan önce senin etrafında korumadan başka bir şey olarak dolaşmamam gerekiyordu. Ve o zamanlar seninle yalnız kalmak istemiyordum. İnsanların ne yapmak istediğini düşündüklerini biliyorum ve bu ben değilim, anlıyor musun? Bu kadar gençken olmaz."

Başımı salladım. "Evet, anlıyorum. Benimle arkadaş olmadan önce biraz zaman tanımak istedin, on sekizimin tazeliğinin biraz geçmesi için."

Başını iki yana sallar. "Seninle arkadaş olmak gibi bir niyetim yoktu Luna. Sadece biraz... sana çekildim."

Düşünceli bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Feromon gibi mi?" *New Mutants* çizgi romanındaki Wallflower'ı hayal ediyorum. "Belki de o zamanlar feromon kontrolü gibi süper bir gücüm vardı. Şehvet gibi kokuyor olmalıyım."

Gülümsüyor. "On sekiz yaşına yeni girdiğinde seni koklayacak kadar yaklaşmadım. O yüzden bir şey diyemem."

"21 yaşına yeni girmiş biri nasıl kokar?"

Bakışları yavaşça aşağıya doğru iniyor, titriyorum ve sigarayı rahatça emiyor, dışarıya daha fazla duman üflüyor, sonra "Bakayım" diyor. Öne doğru bir adım atıyor ve ellerinden biri enseme kayarak saçlarımın arasına giriyor. Başını eğiyor ve hassas enseme doğru nefes alıp veriyor, dudakları tüyleri diken diken olmuş tenimde zar zor geziniyor. Titrememek için beline tutunmak zorunda kalıyorum, zevk uzuvlarımı sarsmaya çalışıyor.

"Yirmi bir yaşındasın," diye fısıldıyor, "olgunlaşmış gibi kokuyorsun." Bakışlarımı kendi bakışlarıyla okşamak için geri çekiliyor. "Sanki yenmeye hazırmışsın gibi."

Lütfen. "Evet. Hazırım," diye törpüledim. "Ye beni."

Donnelly bu gece yemi o kadar kolay yutmuyor. Belki de yapmak istediği konuşmayı henüz tamamlamadığımız için beni hasat etmeye pek hazır değil. Ben de istiyorum. Bu sadece dikkat dağıtıcı. Onun duygusallığını ve fizikselliğini ne kadar çok arzuluyorum.

Ailemin banyosundaki sigara konusunda dikkatli davranarak dışarıya daha fazla kül bırakıyor. "Tur otobüsüne mi dönüyorsun?" diye soruyor.

"Hı-hı," diye başımı sallıyorum, yüzüm hâlâ kızarıyor. Islandığımı hissediyorum, bu yüzden ayak bileklerimi çapraz yapıyorum, uyluklar birbirine yapışıyor.

"İyi misin?"

Birkaç kez daha başımı sallıyorum. "Ona nasıl sordun -yani *bana-*" -ikimizi giderek daha fazla *tek bir* kişi olarak düşünmeye çalışıyorum- "haplar hakkında?"

"Bir enerji içeceğini açtın ve hapi ağzına attığında göz göze geldik. Sana sadece ne olduğunu sordum. Omuz silktin ve 'Adderall' dedin."

"Adderall?"

"Evet. Sanırım 'Reçeteniz var mı?' gibi bir şey söyledim ve başınızı salladınız. Biraz çekingen görünüyordun. Sanırım seni güvenliğe ispiyonlayacağımı düşündün. Ama bunun için seni yargılamıyordum ve sonunda bana daha önce uyuşturucu alıp almadığımı sordun."

"Öyle mi?"

"Evet, Yale'de bir ya da iki kez. Uyuyamamaktan nefret ederdim. Sadece nikotinle kafayı bulmayı tercih ederdim."

"Geç saatlere kadar ayakta kalmaya falan mı çalışıyordum?"

Yüzünü ovuşturur. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Luna. Çünkü o gece otobüste sen de dahil olmak üzere çoğumuz yenilebilir şeyler yedik, bu yüzden downer'dan sonra upper aldığını ve Adderall'ı daha fazla kafeinle yıkadığını görünce endişelendim. O zaman sana bu konuda bir şey söylemeliydim ama söylemedim. Sadece enerji içeceğinden bir yudum alabilir miyim diye sordum. Ondan çok içtim. Sonraki bir yıl boyunca, grup ortamlarında bulduğumuz zamanlar oldu ve senin de aynı şeyi yaptığını gördüm. "Bu iyi bir karışım değil" gibi şeyler söyledim. Genelde beni dinler ya da ne içiyorsan onu içmeme izin verirdiniz."

Pencere pervazına daha çok yaslanıyorum. "Nasıl görünüyordum? Zihinsel olarak?"

Bir süre uzaklara bakıyor. "Bir duyguyu arıyor gibiydin. Ne olduğunu söyleyemem ama belki de uyuşturucu kullanmanın, seks yapmanın, alkol almanın -on sekiz yaşına gelmeden önce yapamayacağını hissettiğin her şeyin- onu bulmana yardımcı olacağını düşündün."

Hatırlayabildiğim geçmişi düşünüyorum. "Kendimi kapana kısılmış hissettim," diye fısıldıyorum. "Kollarımı yeterince yukarı açamıyormuşum gibi. Sıkışmış. Belki de çözülme hissini arıyordum... uyuşturucu konusunda neden bu kadar dikkatsiz olduğum anlaşılabilir."

"Sanırım çözülme hissini uyuşturucu olmadan daha iyi hissedildiğini öğrendiniz."

Ciğerlerim daha derin bir nefesle genişliyor, kollarımı galaksiye doğru uzattığımı ve çözüldüğümü ve kendi içimde çok mükemmel hissettiğimi fark ediyorum - sanki sadece ben olmak evimmiş gibi. Bu sefer uyuşturucuyla beslenen yoğun bir keşfe çıkma dürtüsü hissetmedim. Çünkü aradığım duyguyu çoktan keşfetmişim.

Onunlaydı.

Şakağımı pencere çerçevesine yaslıyorum. "Günlüğün bir kısmını nasıl okuduğumu biliyor musun? Durmadan önce?" Parıldayan gözlerinin nazik mavi havuzlarına bakıyorum. "Senin hakkında yazdığım bir satır vardı ve aklıma takıldı."

"Neydi o?" diye soruyor neredeyse fısıltıyla.

"Her şeyi ne kadar rahat yaptığınızı yazmıştım." Kelimeleri tam olarak hatırlamaya çalışıyorum. "Yaşamayı nefes almak kadar kolaymış gibi gösteriyorsun ve bazen nasıl bu kadar kolay hissettirebildiğini merak ediyorum. Çünkü kafamın içinde hiç de kolay değil."

Donnelly bu sözler üzerinde düşünürken eli önce ağzında, sonra çenesinde, sonra da başının arkasında geziniyor.

"Öyle görünmesini mi sağlıyorsun?" Ona soruyorum.

"Hayır, rol yapmıyorum." Bana eğik bir gülümseme gönderiyor. "Yaşamak nefes almak kadar kolay, Luna. Zor olmak zorunda değil, ama olabileceğini biliyorum." Duraksıyor. "On sekiz yaşındayken ben de bunu çok düşündüm. Ailemle yaşadığım kötü durumdan kurtulmaya başlamıştım. Farrow'la birlikte Yale'deydim. Oscar'la tanıştım. Benim için iyi şeyler isteyen daha çok arkadaş edindim. Ve her şey gittikçe kolaylaştı... ta ki zor olduğunu fark etmeyene kadar."

Karanlığın ötesindeki bu aydınlık umut içimi dolduruyor. Bu Donnelly'nin coşkusu. Ve bana bunun sadece ona özgü olmadığını söylüyor. Bu keşfedilecek bir şey.

Ne zamandır bana yol gösterdiğini merak ediyorum. Onun yolunun gidilecek en parlak yol olduğunu ne zamandır anlıyorum.

"Birlikte yaşadıklarımızın bazen acı verdiğini biliyorum," diyorum sessizce. "Ama..." Bakışlarına daldım. "Bu çok kolay. Seninle olmak. Acı verici değil."

Göğsü daha güçlü bir nefesle yükseliyor. Sigarasını pervazda söndürüyor, sonra izmariti atıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, geniş avuç içleri pembe yanaklarıma kayıyor.

O şefkatli ellere tutunuyorum. Kalbim evrene fırlıyor.

Tüm varlığıma bakıyor, nefesi neredeyse inlemeye yakın bir şekilde hafifçe kesiliyor. "Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum."

Bu bir sızı. Paylaşılan bir özlem.

Dün gece uyurgezer bir şekilde uyandıktan sonra, iki kişilik alt ranzada birbirimize sokulduk. Seksi, evet, ama birbirimizi tahrik etmeye çalışmıyorduk. Gece boyunca uyumasını istedim. O da uyudu. Şimdi Noel arifesindeyiz ve tek hayal edebildiğim Donnelly'ye tekrar sarılmış olmak.

Ama ranzanın dezavantajları var. En önemlisi, yalnız değiliz. Ve o benimle yalnız kalmak için can atıyor. Ben de bu yalnız kalma süresini

banyoya ve gecenin ilerleyen
saatlerine kadar. "Bir fikrim
var," dedim ona.

LUNA HALE

ÇOĞUNLUK odalarının mahremiyetine kapanmış durumda, bu da bize bodrum katındaki depoda kamp malzemeleri aramak için mükemmel bir fırsat veriyor. Uyku tulumları, hayatta kalma çubukları, yastıklar, köpük pedler.

Donnelly ön kapı ziline güvenlik kameralarını bir süreliğine kapatıyor ve güvenli bir şekilde dışarı çıkıp gözetleme teknolojisinin görüş alanından çıktığımızda tekrar açıyor. Benim ipek geceliğim, onun siyah büzgülü pantolonu gibi ince katlarımız içinde soğuğa göğüs gererken gülümsüyor ve koşuyoruz. Çakıllı park alanına doğru koşuyoruz.

Birkaç dakika içinde Ford kamyonetin arkasında rahat ve konforlu bir yatak yaptık.

Büyük boy koyu mor uyku tulumunu paylaşan Donnelly, fermuarı yanlardan boynumuza doğru çekiyor. Ortak vücut ısıımız için açgözlülükle tulumun altına daha da sokuluyorum. Burnum saklı kalıyor, gözlerim soğuğa bakıyor.

Donnelly bana sırtıyor. Rüzgâr dün geceki kadar düşmanca değil, bu yüzden bir kolunu uyku tulumunun dışında tutabilmesine şaşırmadım. "Bir tane daha yaksam umurunda olur mu?" diye soruyor, belki de uyuşturucuları tartıştığımız için ve sigara da uyuşturucu sınıfına girdiği için. Sanırım bu ikimizin de endişelendiği bir alışkanlık değil.

En azından şimdi değil.

"Hayır. Ellerimi dışarıda tutabilseydim ben de içerdim." Diğer sigarasından sadece birkaç nefes çektim. Sigarayı söndürmeden önce bitirmedi bile.

Dudaklarının arasındaki sigarayı yakar. Közler karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyor. Sonra diğ  r pazusu etrafında kıvrılıyor, beni göğsüne daha yakın tutuyor. Ben onun bedenini kendi bedenim gibi kullanırken, o başını yastığa yaslıyor.

Gülümsüyorum ve kalbim onun yanındayken sevdiğim baş döndürücü bir şekilde pıt pıt atıyor. Kamyonetin kasasında birlikte uzanırken, berrak gökyüzüne ve sonsuz karanlığın içinde parıldayan yıldızlara bakıyoruz.

Donnelly ile bu an huzur verici.

Noel'in eşiğindeyiz. Havada dönen tatil büyüsünü hissediyorum. Sonra yüksek sesle merak ediyorum, "Büyürken Noel'leriniz nasıldı?"

Cevap vermesi uzun zaman alıyor, telaşsızca bir dizi duman çıkarıyor. Sonra uyku tulumunu çekiştirerek yüzümü hava koşullarına maruz bırakıyor. Sigarayı iki parmağının arasına alıp dudaklarıma götürüyor, böylece bir nefes   ekebiliyorum.

  ime çekmeye çalışıyorum ama bu hareket beni her şeyden çok gülümsetiyor. Biraz duman üflüyorum, tam o "Boş" derken.

Gülümsemem kayboldu. "Boş mu?"

"Benim için   z  lme," diyor hızla.

Bir kez başımı sallıyorum, dudaklarım tekrar uyku tulumunun altına gömülüyor. "Burada   zg  n hissetmek yok."

Ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Bir ağacım olmadığı için bile değıldi. Ya da çoğı Noel sabahı, annemle babam dolaplarında buldukları bir kutu gazozu ya da başka bir şeyi kese kağıdına koyar ve ona hediye derlerdi.   inde neredeyse hiç sıvı kalmamış kullanılmış bir   akmak gibi. Bir hafta önce kendime aldığım bir t  p diş macunu gibi." Arkasına yaslanmış, gözleri yukarıda. "Boştu çünkü orada değıllerdi." Bir nefes çekip hızlı ve bulutlu bir şekilde üflüyor. "Fiziksel olarak oradaydılar. Kanepede. Mutfakta. Kafayı buluyorlardı. Ben buna gelenek derdim, çünkü gelenek olacak kadar sık oluyordu."

Yanağımı göğsüne bastırıyorum, kalbinin yavaş g  m güm sesini duyuyorum. Sakin. O sakin. Bir koluyla beni hâlâ kaslı ve zayıf bedenine sarıyor.

Noel sabahının en zengin kızı olduğumu ve Donnelly'nin en fakir çocuğı olabileceğini fark ettim ve bunun ağacın altındaki hediyelerle hiçbir ilgisi yoktu.

"Burada olmana sevindim," diye fısıldıyorum ve korkarım çok yumuşak konuştum.

"Ben de." diyene kadar. Gülümsemesi gecenin içinde parılıyor. "şimdi kimin gezegenindeyiz? Senin mi benim mi?"

"Sanırım uzayda beraberiz, bir kriyopodu paylaşıyoruz." Uyku tulumunun altında daha fazla kıpırdanıyorum, ayak bileklerim baldırlarına doğru kayıyor ve eli karnımda geziniyor. Bacaklarımın arasındaki nokta daha büyük bir ihtiyaçla gümbürdüyor, kapsülümüzde bir kabarma başlıyor.

"Varış yeri bilinmiyor mu?" diye soruyor sigarasını söndürürken.

"Evet. Belli olmaz," diyorum, uyku tulumunun dışındaki ışık şeridinde onu dikkatle izlerken, uyarılmışlığım hızla ve kesinlikle artıyor. "Tabii hedef içimde olman değilse." Atışımı yapıyorum.

"Hayır, son varış noktası orası değil."

Hava topu. "Hayır mı?" Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum.

Uyku tulumunun kenarına tutunuyor. Hafifçe üzerimden sarkıyor ama yan yatmış durumda. "Uzaydayken seni becerebilirim."

Evet. Evet, bu planı sevdim. Beni uzayda becer. Ayrılmış dudaklarımdan kelimeler çıkmıyor, aralarına sıkışmış acı dolu bir ses. Uyku tulumunu başımıza geçirirken amım şimdiden sıkıştı. Karanlığa ve giderek artan bir yanmaya gömülen Donnelly vücudunu üzerime kaldırıyor, ön kolları başımın iki yanına dayanıyor ve dudakları boğucu, yavaş yanan bir öpücükle zahmetsizce benimkini buluyor.

Uzuvlarım titriyor. *Ohmy...*

Işıldak çubuğunu şaklattığını duyuyorum ve aniden canlı yeşil bir ışıkla yıkanıyoruz. Şimdiye kadar göz göze geldiğim en seksi insan o ve onun da aynı şehvetle beni keşfettiğini hissediyorum. Parmaklarımı omuz kaslarının oyuklarına, yontulmuş pazusundaki mürekkebe ve karın kaslarının çıkıntılarına sürüyorum. Hepsi yeşil renkte parlıyor.

İki eliyle yüzümü kavrayıp alnını benimkine yaklaştırıyor ve tüm vücudunun benimkine doğru sallandığını hissediyorum. *Whoa, whoa.* Tiz bir ses içimi parçalıyor. Tam anlamıyla kaymadan içime girme taklidi yapıyor. Kumaş. Çok fazla kumaş.

Parmaklarımı kemerinin altından geçiriyorum, ama o benim zevkimi körüklüyor ve soyunma görevimi gözden kaçırmama neden oluyor.

Beni tekrar öpüyor, dudaklarımın ötesine geçen bu baştan çıkarıcı, nefes kesici öpücükler. Köprücük kemiğim boyunca sıcak izler bırakıyor, geceliğimin ince askılarını omzumdan kaydırıyor. Sonra kumaşı kaburgalarımın kadar çekip kalçalarımın birikmesine izin veriyor.

Donnelly göğsümün altındaki mürekkepli uçan dairemin çizgilerini öperken nefesim kesiliyor ve meme ucuma doğru yükseliyor. Emiyor.

"*Donnelly,*" diye bağıriyorum, bacaklarım titriyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ağzıyla meme ucumla alay ederken, eli yine yanağıma doğru şehvetli bir şekilde kayıyor, sanki bakmadan bile her bir parçamın tam olarak nerede olduğunu biliyor. Onun altında sıcak, erimiş bir çamur gibiyim.

Öpücükleri dudaklarıma geri dönüyor, sadece bir anlığına. Çünkü tekrar bana doğru sallanmak için ayrılıyor. *OhmyGodohmyGod. Aleti* çok sert ama ince jarse pantolonunun arkasına sıkışmış. Uzunluğu sıcaklığıma dayanıyor. Basınç alaycı ve işkence edici.

Eli yanağıma okşuyor. "Sanırım gezegenime yeniden giriş yapmalısın." Boğuk sesi beni okşuyor.

Nefesimi tutamıyorum ve "Ne için dönüyoruz?" diye soruyorum.

"Böylece size Dünya'daki insanoğlunun başka hangi işlerde iyi olduğunu gösterebilirim."

Göster bana. Göster bana. "Göster bana," diye sızlanıyorum, bacaklarımı daha da açıyorum. Sıcak eli uyluğuma, geceliğimin altına doğru kayıyor, ama külotumun altına *değil*. "Lütfen. Lütfen."

Ben bir hayvanım, onu pençeliyorum. Öpücükleri dudaklarıma karşı daha aç, sonra boynuma gömülüyor, ama kıyaslandığımda kendimi vahşi hissediyorum. Ellerim sert kaslarının vadileri ve düzlemleri boyunca ne kadar açgözlü olsa da, avuç içleri kontrollü, ölçülü, yavaş. Çok, *çok* yavaş bir şekilde iniyor, kavriyor ve okşuyor. Kavrayışının gücü içimi alev alev yakıyor ve şehvetli, kavurucu *yavaşlık* bana en kötü şekilde acı veriyor.

Ürperiyor

um.

Kıvranıy

orum.

Kıvranıy

orum.

"Donnelly. *Donnelly*."

"Luna." Tahrik olmuş ama uyaran bir *Luna*, sanki kesin bir tehlikenin eşiğindeymişim gibi.

"Lütfen, lütfen," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Bütün tehlikeyi istiyorum. Hadi uyarı işaretlerinin arasından geçelim! Sonsuzluğa ve... *ohhh*, beni öperken dizimi göğsüme doğru çekiyor.

Sanki seks sanatında ustalaşmış ve birlikte en ateşli resmi çizmek üzere kalem ve kâğıtmışız gibi beni ele alış biçimine tutunuyorum.

Ama ben sarsılırken bileğimi dikkatli bir güçle tutması beni mahvediyor. Çıkardığım sesi tam olarak tarif edemiyorum, inlemekle ağlamak arası bir ses ve o boğuk bir "Siktir" diye mırıldanıyor. Tahrik bizi sarsıyor -ben daha çok, çünkü kendimi kaybediyorum.

Nerede olduğumu anlamıyorum.

Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor ve kasılıyorum, titreşiyorum ve boşalıyorum. *Ohhh benim...siktir, siktir.* Tenimde ter kabarıyor ve sırtım kemerli, vücudum Donnelly'ye doğru eğiliyor. Çok hızlı bir şekilde doruğa ulaştım. Külotum hâlâ üzerimde. İpli pantolonu hâlâ üzerindeydi ve beni parmaklamadı bile. Vay, vay, *vay.* Titrek bir inilti halinde titriyorum ve sonra nefes arıyorum.

"Donnelly?" Nefes nefese kaldım.

"Hiçbir yere gitmedim," diye nefes alıyor ve bacağıma tutmayı bırakıyor. Şimdi daha çok yan yatmış, nefes alış verişimi inceliyor ve yeşil ışık çubuğu zayıflamaya başlıyor, rengi daha da soluklaşıyor. Şakağıma bir öpücük konduruyor, gözleri gözlerime dalıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, yüzüm kavruluyor. *Yine onsuz boşaldım.* Sanki klitorisime hiç dokunsa, yine bir kalp atışında boşalacaktım gibi geliyor. Benim için doruk sonrası tembel, yapışkan hisler yok. Hâlâ zevkten arta kalanlarla içim titriyor. "Hala...? Yapacak mıyız...?"

"Seks

yapmak

mı?" Bir

kez başımı

salladım.

Yarım vuruş için beni gözden geçiriyor. "Bilmiyorum, belki de beklemeliyiz."

Bir an düşündüm. "Sensiz geldiğim için mi?" diye soruyorum.

"Hayır." Biraz gülümsüyor. "Seni boşaltmayı seviyorum. Benimle aynı anda olmak zorunda değil."

Sonra...? "Çok mu muhtaçtım? Daha önce hiç bu kadar muhtaç olmamış mıydım?" Fısıldıyorum. "Bekle, bana söyleme. Yatakta nasıl olduğumu bilmem gerektiğini sanmıyorum." Geçmişteki halimle şimdiki halimi karşılaştırıp kendime güvensizlik duyacağım.

Bir eliyle terli saçlarını taradıktan sonra kolunu kalçalarımın üzerinden geçiriyor. Geceliğim hâlâ belimde toplanıyor ama Donnelly bu kadar açıkta olduğum için kendimi çekingen ya da utangaç hissetmeme neden olmuyor.

"Biliyorum..." Kelimeleri hissediyor. "...bu kadar yavaş gitmek istemediğini. Ama bu hızda gitmene ihtiyacım var. Bu gece seks yaparız diye düşündüm, yaptım ama yapamam, yaparsak pişman olacağımı düşünüyorum."

Dikkatle dinliyorum. "Nasıl olur?" Ben de onun kadar sessiz konuşuyorum.

"Bir ay önce hastanedeydin. Doktorlar sana karşı yavaş olmamı söylüyor Luna ve diğer sonuçlar umurumda bile değil; sana ulaşmak için

çoğunu ezip geçtim ama söz konusu senin sağlığın olunca, yapamam...
Bununla oynayamam." Sıkı bir nefes veriyor. "Ve sana çok şey verebilirim,
sadece henüz seni beceremem. I

Seni korumak için bir şeyler yaptığımı bilmek iyi hissettiriyor..." Bir an için gözlerini benden kaçırmak zorunda kalıyor ama kolu bedenimde kalıyor.

Başımı sallamaya başlıyorum, bunun benim olduğu kadar onun da ihtiyaçlarıyla ilgili olduğunu fark ediyorum. O çok hızlı ya da çok ileri gitmek istemiyor ve ben de onun benimle geçirdiği hiçbir özel andan pişmanlık duymasını istemiyorum.

"Tamam," diye nefes alıyorum. "Tamam."

"Öyle mi?" Göğsü yükseliyor, sanki bana nasıl hissettiğini söylemekten çekiniyormuş gibi.

Beni gerçekten reddetmiyor. Bekleyiş devam ediyor ve bunun iyi sebepleri var. "Evet, ama daha az mı..." Vahşi mi? Agresif? Muhtaç?

Başını sallıyor. "Kendin ol, uzay bebeği. Tek istediğim bu."

Gülümsemeye başlıyorum, gözlerimden yaşlar süzölmeye çalışıyor ve onun üzerine daha fazla yuvarlanıyorum. Ben beline sarılırken o kalçalarımı kavırıyor, ereksiyonunu üzerimde hissedemeyecek kadar vücudunun yukarısında. Çok şey yapabileceğimizi ama seks yapamayacağımızı söyledi. Ona bakıyorum. "Sana sakso çeksem kötü bir fikir olur mu?" dediğimde bakışlarımı kaçırmıyor.

Gülümsemesi neredeyse orada. Silik. Sınırdan. "Bana sakso çekmek ister misin?"

Onu daha yakından keşfetme ve ağzıma alma düşüncesi şimdiden tüm bedenimi alevlendirdi. "Evet, bu kritik bir görev. Uzaydaki geleceğimiz buna bağlı."

Bana sırtıyor ve soruyor, "Yapmazsan ne olur?" "Ölürüz tabii ki."

"Bunun olmasına izin veremem."

"Hayır, yapamayız," diye nefes alıyorum, kapsülümüzde ısı yükseliyor. "Ve bu ben olmalıyım, seni boşaltacak kişi ben olmalıyım, yoksa..." Dudaklarına yaklaşıyorum, ya da belki o benimkine yaklaşıyor. "...Bayılacağım."

Başımın arkasını tutuyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" Sesinin boğuk tınısı o kadar çekici ki, etrafta dolandığımız süre boyunca konuşmasını dinleyebilirim.

"Woozy." Kalçalarım içgüdüsel olarak onun etrafında sıkılaşıyor.

Beni öpüyor, oksijeni çalan bir başka şehvetli, derin öpücük. Geri çekilmesine sevindim, yoksa ona yapışıp kalacaktım ve göreve devam etmeliyim.

"Sikimi yalasan iyi edersin," diyor Donnelly, sırtışı çok seksi.

"Gideceğim, gideceğim," diye ateşli bir telaşla geveliyorum ve sıfır yerçekimi ve kriyopodumuzdan aşağı sürükleniyor. Dirseklerinin

üzerine yaslanıyor,

ama bir eliyle saçımı tarıyor.

Pantolonunu belinden çekiyorum, kışını geçip bacaklarına iniyor. Tekmeleyerek çıkarıyor.

Mürekkepli vücudundaki yeşil parıltı kışkırtıcı ve onun her santimini yalayabilirim. *Sikine odaklan, Luna.* O kadar tahrik olmuş ki, aletini kavradığımda kasları tepki olarak esniyor ve derin bir ses boğazını tırmalıyor.

"Bunun gibi mi?" Kafa verme deneyimim çok sınırlı olduğu için soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, *hiç yok* (hatırladığım kadarıyla), ama tüm bu eylem fikri beni zevkle yakıyor.

"Evet, aynen öyle." Parmakları saçlarımin arasına giriyor ve ben dilimi saftının üzerinde gezdirirken o kafatasımın arkasını tutuyor. "Siktir." Nefes nefese, erkeksi *sikişleri* klitorisimi şok eden elektrotlar gibi.

Kendi uyarılmamdan geri çekiliyorum, ama bir elimi onun etrafında tutuyorum. Benim için çok büyük ve uzunluğunda dolaşan damarları seviyorum. Bu yüzden onları da yalıyorum. Kasları tekrar kasılıyor ve dilimin deldiği topu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. *Piercinglerden* bahsetmişken, sikinde dilimin fiskeyle kızdırdığım iki tane *piercing* var.

Nefesi daha ağır, daha sıcak.

Bundan sonra ne yapacağım konusunda biraz rehberlik istiyorum ve ona baktığımda gözlerimde bunu görüyor olmalı. Öne doğru eğilerek oturdu. Uyku tulumu hâlâ üzerimizde. Burası daha büyük ve daha az rahat hissettiriyor.

Donnelly sikinin dibine sarılmış olan elime dokunuyor. "Bu konuda nazik olmana gerek yok."

Biraz daha sıkıyorum.

Sanki bir şekilde sevimliymişim gibi sırtıyor. Ama tahrik olmuş gibi gidip geliyor. "Bundan daha sert."

Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve eli hâlâ benimkini kavıyor. Parmak eklemlerimin kıvrıldığını ve parmaklarımin onu sıktığını hissediyor.

Karın kasları esniyor. "Yukarı ve aşağı." Elimini benim için hareket ettiriyor ve ritmi mükemmelleştirdiğimde, bırakıyor ve avucumun altındaki sıcak sürtünme ve uzunluğunun seğirme şekli *beni* göndermeye çalışıyor. Aleti çok sıcak.

Biraz kıpırdandım, nabzım atıyordu. Ağrıyor.

Eli tekrar başımda. "Ağzını aç." Bana dişlerimi ona nasıl sürtmeyeceğimi öğretiyor ve oral seks arayışlarımda kendime daha çok güveniyorum.

Şaftının tabanını tekrar kavrarken ve dudaklarımı şişmiş başının etrafına sararken ona bakıyorum. Nefesi kısalıyor ve çenesi sanki zevk ona çarpıyormuş gibi sıkılıyor, özellikle de göz göze geldiğimizde ve ben daha derine inmeye çalışıyorum. Sertliği dilime doğru kayıyor.

"*Siktir*," diye homurdanıyor ve başımı aşağı itiyor. *Aman Tanrım*. Nabzım atıyor, özellikle de "Benden bundan çok daha fazlasını almalısın" dediğinde.

Yapmak zorundayım. Bu bir zorunluluk.

Yakınlığımız. Varlığımız buna bağlı.

Gülümserdim ama ağzım onunla dolu. Onu aşağı yukarı emiyorum, ama bu anın, Donnelly'nin öne eğilip bana rehberlik etmesinin seksiliği vücudumu gerçekten etkiliyor ve aletin etrafında inlememeye çalışıyorum.

Kalçalarını yukarı doğru esnetiyor, başımı aşağı indiriyor, ağzıma daha fazla almamı sağlıyor ve ben anın, *hareketin* içinde eriyorum. İşi yapmayı bıraktığımı ve tamamen onun devralmasına izin verdiğimi fark ediyorum. Bu daha da iyi. Düşünmüyorum ve sadece hissediyorum.

Neredeyse ağzımı beceriyor ve gözlerim onunkilere kayınca eli saçlarımda kenetleniyor, kasları daralıyor.

Ohhhh. Gelmeye başladı, çekilmek üzereydi ama ben onun tadına bakmak istiyordum. Bu yüzden ona *kalması* için bir bakış attım. Kaldı. Ağzımdan çıktığında, "Spi'ye ihtiyacın var mı...?" diye soruyor. Yükünü yuttuğumu görünce sözünü kesiyor ve gülümsemesi hafif bir kahkahaya dönüşüyor. "Tadı üst düzey erkek gibi mi?"

"Uh-huh. Sadece en büyük tür."

Yanağımı öpüyor, sonra kulak mememi ısırtıyor, ben de gülüyorum ve ona doğru sürünüyorum, bacaklarımdaki titreme Donnelly diye bağırtıyor, o da arkasına yaslanıyor, başı yastığa çarpıyor. Üstüne çıkıyorum ve elleri kıkıma yerleşiyor.

Burnumun ucunu burnunun ucuna değdiriyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum, bu nasıl?" Külotumun *altından* klitorisimi okşuyor ve ıslak sinir demetinin üzerinde üç tur attıktan sonra jöleleştirim ve akıllara durgunluk veren bir orgazmın içine ağılıyorum.

Kutsal... *vay, vay, vay*. Üstüne düşüyorum, zor nefes alıyorum ve o gülüyor. Oksijen ciğerlerime geri döndüğünde ben de onunla birlikte gülmeye başlıyorum ve Donnelly'nin yanında sırt üstü yuvarlanıyorum.

Ön kolunun üzerine tüneyip bana bakıyor. "Ve sana cevap vermek gerekirse, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks oldu."

Gülümsüyorum. "Bu dünyanın dışında olağanüstü bir şeydi," diye şarkı söylüyorum. "Benim için de öyle." Sadece bakarak bile beni ne kadar sevdiğini görebiliyorum ve sanki dünya bana bir hediye bahşetmiş gibi hissediyorum: Sevginin böylesine tam olarak ifade edildiğini görmek ve onun şanslı alıcısı olmak. Daha sakın bir sesle, "Neden en sevdiğin?" diye soruyorum.

Terli saçlarımdan bir tutamı alınımdan itiyor. "Seninle olmanın yanı sıra, bu bir oral seks sırasında sahip olduğum en fazla kontroldü." Bana sırtıyor. "Yüzünü sikkem için bana güvendiğin için teşekkürler, uzak bebeği."

Bunu nasıl söylediğine şaşıyorum. "Şey," diyorum, çok ama *çok* ciddi olmaya çalışarak, "ölmene izin vermezdim."

Onun sırtışı benim tüm evrenim gibi geliyor. Her canlı gezegeni, her güzel takımyıldızını, kayan her yıldıza tutulan tüm dilekleri içeriyor. "Hayır, yapmazsın," diye nefes alıyor.

Bedenlerimiz gevşedikçe, sessizlikte sevgi paylaşıldıkça, farklı bir şey için acı çekiyorum. Yumuşakça mırıldanıyorum, "Bana sarılabilir misin?"

Ve böylece kendimi onun sıcaklığına karşı kıvrılmış buldum. Beni kamyonun arkasında, uyku tulumunun altında kaşıklıyor. Yıldızların altında. Göğsümü saran kollarına tutunuyorum ve boynuma bir öpücük daha konduruyor.

Derinlerde bir yerde, Paul Donnelly'ye hiç bu gece hissettiğim kadar yakın hissetmediğimi biliyorum.

Sabahın ilk ışıklarına uyandık. Gözlerimi kısarak Donnelly'nin omzunu germesini ve bana seksi bir sabah sırtışı atmasını izliyorum. Saçlarım dağınık ve karışık ama parmaklarımı saç tellerimin arasında gezdirmiyorum.

"Mutlu Noeller," diyorum, kamyonetin kasasında doğrulup otururken dudaklarım kalkıyor.

Telefonunu ararken bana bir kez daha gülümsüyor. "Sana da mutlu Noeller." Bana attığı bakış romantik olduğu kadar edepsiz de. Tıpkı dün geceki gibi. "Nasıl uyudun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, uyku tulumu omuzlarımdan kayıyor. Soğuk vurur vurmaz tekrar yukarı çekiyorum. "Çok kötü değil. Köpük pedler iyi bir karardı-" Telefonu çalınca sözümü kestim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve bunu çok daha kolay buluyor. Rastgele numaraya kaşlarını çatıyor, sonra kulağının dibinde cevaplıyor. Yarım saniye bile geçmeden

aşğı çekiyor, sonra bana hızlıca "Bunu almalıyım" diyor. Kamyondan atlıyor, ayaklarını botların içine sokana kadar çıplak ayakla çakılların üzerine iniyor.

Garip nefes alıyor olmalıyım. Hemen bana doğru koştu, yanağımı okşadı. "Seni seviyorum." *Beni seviyor.* "Uzağa gitmiyorum." *Geri dönecek.* Beni öpüyor.

Onun için endişeleniyorum. Gitmeyi ne kadar istemediğini hissedebiliyorum.

Öpücük, ayrılmak için isteksizlik ama aynı zamanda aciliyettir.

Ayrıldığımızda ona "Kim arıyor?" diye sordum.

Gözleri ağır çekim bir çarpışmayla benimkilere çarpıyor. "Annem."

PAUL DONNELLY

Ayakkabılarımı giydim, Luna'dan olabildiğince uzağa yürüdüm. Sanki avucumdaki telefon saatli bir bombaymış ve ona beş yüz metre yaklaşmamalıymış gibi. En sevdiğim Noel sabahı için kamyonu teşekkür edecek zamanım bile olmadı: Şafak gökyüzüyle buluşurken kız arkadaşına sarılmak.

Evden *uzaklaşıyorum*. Yolun aşağısına.

Telefonu kulağıma götürdüğümde otomatik sesin seçeneklerimi tekrarladığını duyuyorum. "...bu arama izlenebilir veya kaydedilebilir. Bu aramanın ücretlendirilmesini kabul etmek için bire basın veya *evet deyin*. Bu aramayı reddetmek için telefonu kapatın. Bir fiyat teklifi duymak için ikiye basın. Bu arama bir mahkum telefon sisteminden yapılmaktadır..."

Şu anda annem dışında beni hapisneden arayacak başka birini düşünemiyorum. Scottie Amca arayabilir, eğer bir şeyi çok istiyorsa.

O olabilir.

Saldırı, adam kaçırma ve meth bulundurma suçlarından hapse girmiş ve kefaletini ödeyememiş bir kuzen ya da amca olabilir. Hepsi hapiste sıkışmış, duruşmayı bekliyorlar.

Onlardan biri olabilir.

Annemin en son ne zaman aradığını hatırlamıyorum. Her nasılsa, en mantıklısı o.

"Evet," diyorum otomatik sese.

Beni bağla.

Çalıyor ve tıklıyor, bağlanıyor.

"Merhaba bebeğim," diyor annem ve ben kayarak yolun ortasında duruyorum.

Karla kaplı ladinler her iki tarafı da çevreliyor.

Uzakta hışırdayan ağaçlara bakıyorum. Saçlarım esintiyle dalgalanıyor ve parmaklarımı saç tellerimin arasında gezdiriyorum. Soğuk bana zar zor dokunuyor.

"Hey."

"...iyi miydin?" diye soruyor kararsızca ve neredeyse telefonu kulağına doğru ayarladığını duyuyorum.

"İyiymi, evet. Sen?"

"Burada gerçekten iyi gidiyorum. Gerçekten iyi." Sesi hatırladığımdan daha hafif geliyor. Daha az titrek. "Hey, baban ziyarete geldi ve ikinizin her zamankinden daha iyi anlaştığınızı söyledi."

Başımın arkasını ovuşturuyorum. "Onunla çok sık görüşüyor musun?" "Haftada iki ya da üç kez."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Birlikte berbatlar. Hep ayrılmalarını ummuşumdur, babamın gidip kuzeninin topaklı kanepesinde yatmak zorunda kaldığı o bir aylık tartışmalardan birini değil.

"Hadi, bebeğim." Sesindeki keskinliği duyuyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum ama eskisi gibi değil. Tamam mı? O kullanmıyor. Benim için buradaydı. Ben temizim. Ben de temizim. Birbirimizi seviyoruz ve seni ne kadar sevdiğimizi biliyor musun?"

Tek bir şeye odaklanıyorum. "Temiz miydin?"

"Evet." Gülümsediğini duyuyorum. "Evet, harikaydı. Kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum. Çıkmak için sabırsızlanıyorum ve bunun daha erken olabileceğini söylüyorlar. Başımı beladan uzak tutmaya çalışıyorum. Benimle gurur duyardın."

Ailemin yeni bir sayfa açacağına dair o kadar çok umut besledim ki. Değişeceklerine dair.

Gerçekten, değiş.

Her seferinde bu umudu aldılar, top haline getirdiler ve ateşe verdiler. Geriye kalın bir şüphe duman bulutu kaldı.

Buraya daha önce de gelmiştim.

Bu yoldan birkaç kez geçtim.

Ben on altı yaşındayken o ilk kez içeri atıldığında. Ben yirmi yaşındayken o ilk çıktığında.

Ben 21 yaşındayken o tekrar içeri atıldı. Ben 22 yaşındayken o tekrar dışarı çıktı.

Ben yirmi dört yaşındayken o tekrar içeri atıldı. Aynı yıl o da çıktı.

Ve sonra ben yirmi altı yaşındayken ve bir tur otobüsünde ülkeyi baştan başa geçerken, o tekrar içeri atıldı.

Bu tanıdık yol sivri bir uçuruma çıkıyor. Ya da çıkmaz bir sokağa. Ya da daha kötüsü, bir U dönüşüne. Çünkü aynı şeyle tekrar *tekrar* yüzleşmektense bir duvara çarpmayı tercih ederim. En azından duvara bir kez çarpıyorsunuz ve sonra acısı bir daha geri gelmiyor.

Ama bende bir sorun olabilir, çünkü kafamın bir köşesinde hâlâ "*Ya bu sefer farklıysa?*" diye düşünüyorum. Ya gerçekten buysa?

Luna'nın ailesi için işe yaradı. Öyle değil mi? Neden benimkilerin başına iyi şeyler gelmiyor?

Umut.

Luna iyi bir miktar, ondan çok daha fazlasına sahip olduğumu söyledi, ama çok fazla inancım olduğu için endişeleniyorum. Umudun daha çok güzel bir piç gibi hissettirdiği yerde, beni çekiştiriyor.

Ama onu

kaybedemem.

Umut.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Daha iyi bir yaşam umudu benim için temel bir güç olmuştur.

Telefonda anneme cevap vermem çok uzun sürdü. Bana çoktan "Seni görmek istiyorum... Biliyorum artık buraya gelmeyi sevmiyorsun-" diyordu.

"O değil-"

"Anlıyorum," diyor duymaya alışık olduğumdan daha anlayışlı bir şekilde. "Gerçekten, kendini açıklamana gerek yok. Çok iyi bir anne olamadım ama buradan çıkınca bu değişecek. Bunu biliyorsun değil mi?"

Duygularımı dizginlerken gözlerim yanıyor. "Babam senin bir iyileşme programına girmek istediğinden bahsetti."

"Evet, evet," diye nefes veriyor. "Sana bundan bahsettiğine sevindim. Parayı bulmam lazım ama bir yolunu bulacağım."

Bu konuda yardımcı olabilirim. Kelimeler dilimin ucunda. Pek çok nedenden dolayı, o kapıyı açmamalıyım. Çivileyip kapatmam çok uzun sürdü.

Sonunda "Scottie tüm maaşımı alıyor, o yüzden..." diyorum. Bu artık doğru değil. Loren Hale ona ödeme yapıyor ama ailem hâlâ paranın benden geldiğini sanıyor.

"Baban bunu düzeltmeye çalışıyor. Kardeşi bunu senden *asla* almamalıydı. Tanrım, kanımı kaynatıyor. Bazen ona inanamıyorum. "Babanın

Yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünüyor..." Derin bir nefes çekti. "Bununla uğraştığın için çok üzgünüm."

Babamın *Scottie* sorunumu çözmeye çalıştığını bilmiyordum. İçimde garip duygular savaşıyor ve ona "Evet. *Scottie*'nin nasıl olduğunu bilirsin."

"İki yıl daha süresi var. Duydun mu?"

"Evet, duydum." Düşündüğü gibi erken çıkamadı ve babam *Scottie*'nin çok sinirlendiğini, bir vidasının gevşediğini söyledi. Bir gardiyanla kavga etmiş. Başka aptalca, anlamsız şeyler de yapmış. Sanırım on yıl boyunca orada sıkışıp kalana kadar bunu yapmaya devam edebilir.

Dünya onun parmaklıklar ardında olmasıyla daha iyi. Bir vurgun için kendi ailesini yamyamlaştırırdı. Bazen annemin de yapacağını düşünüyorum.

Bazen de sevicecek kadar tatlı olduğunu düşünüyorum. Bazen onu sevdiğimi düşünüyorum.

Annem olduğu gerçeği dışında, bunu neden yaptığımı bile söyleyemem. Ve beni on dört yaşındayken doğurmuş. Hayatı zordu. Bana hamile kaldığında ailesi onu evden kovmuş ve Lily ile Lo'nun içinde boğulduğu çukurdan çıkmak için sahip olduğu kadar parası yokmuş.

Ondan nefret etmiyorum. Azıcık bile.

Kalbimde hiçbir zaman nefret taşımak istemedim. Hiç kimse için. "Çalışıyor musun?" diye merak ediyor.

"Hayır, görevde değilim."

Konuşmaktan kaçınacağım şeyler var.

Ama bana güvenlik işimi sormuyor. Bir barda öpüşürken yakalandığım zengin Hale kızını da sormuyor. Hapishanede televizyonu ve dergileri var, o yüzden biliyor ve eminim babam ona anlatmıştır.

Beni en çok şok eden şey söylediği şey.

"İzni hak ediyorsun," diyor... sevgiyle. "Ne de olsa Noel'deyiz." Tekrar gülümsediğini duyuyorum. "Mutlu Noeller, bebeğim. Umarım gelecek yıl senin için en iyisi olur."

Gözlerim çok kötü yanıyor, önümü göremiyorum. "Evet." Boğuk sesimi duyuyorum. "Sen de anne." Telefonu kapattığımızda, bana Mutlu Noeller dilediği bir zamanı hatırlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpyorum. Ona telefonda en son ne zaman *anne* dediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Yavaş yavaş göl evine doğru geri dönüyorum. Yol artık boş değil. Farrow üç araba boyu ötede duruyor. Yeterince uzakta.

Aradaki boşluğun sonsuz ve soğuk hissettirmesi gerekirdi, ama aramızdaki boşluk hiçbir zaman mağara gibi hissettirmedii.

Sanki hep yanımdaymış gibi hissediyorum. Daha rahat nefes alıyorum. "Luna sana söyledi mi?" diye sordum.

"Evet, bana söyledi."

Luna'nın Farrow'a gittiğini düşününce neredeyse gülümseyeceğim. Onun da benim bu dünyada yalnız olmadığımı fark etmesi hoşuma gidiyor.

Siz benim ailemsiniz. Bu asla değişmeyecek. Geçen ay bana söylediklerini hatırlayarak daha fazla duyguya göz kırpmıyorum.

Farrow'u seviyorum. Bana çarpıyor, o kadar sert çarpıyor ki ondan uzaklaşıyorum.

İlk kez bana bu kadar sert çarpmıyor.

On sekiz yaşındaydım ve babamın telefonlarına cevap vermeyi teklif etti. Sanki basit bir şeymiş gibi. Bunu hiç büyütmedi. Bir *teşekkür* bile istemedi.

Bazen onun gerçekten sevdiğim ilk insan olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü ailemi sevmek hiç böyle hissettirmemişti.

"Annen neden aradı?" Farrow çıplak ellerine üfleyerek soruyor. Ceket almamış. Üzerinde sadece uzun kollu siyah bir Third Eye Blind tişörtü var.

İlerliyorum. "Bana mutlu Noeller dilemek için."

Kaşları havaya kalktı ve kıstı. "Bir bok yok mu?"

"Ben de bir an halüsinasyon gördüğümü sandım." Bir adım uzaktayım.

"Yıllardır söylemedi. Yani..."

Gözlerini bantla kapatmış bana bakıyor. "Ne?"

"Dostum, bu en azı." "Söylediğini duymadım," diye takıldım.

Kısa bir kahkaha attı, sonra bana başını salladı. "Mutlu Noeller, seni mavi gözlü utanmaz orospu çocuğu."

Sırıtiyorum. "Mutlu Noeller, Dr.

Kale." "Hale."

"Doğru. Maximoff Hale'in esas adamı."

"*Sadece* erkek," diye düzeltiyor Farrow ve beni tersliyor.

Ben gülüyorum, o da sesi duyar duymaz gülmeye başlıyor. Göl evine doğru yürürken hava daha hafif, sanki oksijen bu yönde daha zengin.

Annemin sonunda en azını yaptığını düşünüyorum. Bu da bir başlangıç, değil mi?

O mu?

"Önünde uzun bir yol var," diyorum Farrow'a. "Yine de sınır gökyüzü. Belki Hales'le birlikte bulutlarda Peter Pan yapabilir." Bana temkinli bir bakış attı.

"Ne?" Tekrar sırtıtmaya başladım. "Maximoff senin Noel eğlenceni mi çaldı? Ona sakso çekmeyi mi reddettin?"

Bir sakızın folyosunu soyuyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çenenin dinlendiriyorsun."

Farrow sıradan bir orta parmak daha kaldırır, sonra ağzına sakız atar.

"Verme mevsimindeyiz," diyorum hafifçe.

"Peki bu sezon senin için nasıl geçiyor?" Farrow bana Luna'yı kastederek soruyor.

"Elimden geleni yaptığımı düşünüyorum, yani oldukça iyi diyebilirim." Bir düşünceye gülümsüyorum. "Sanırım kız arkadaşımın Noel için gerçekten istediği tek şey onun amını yok etmem."

"Bu görsel, dostum," diye başını

sallıyor. "Seksi, biliyorum."

Bir baloncuk üflüyor, sonra ağzına atıyor. "Tek istediği bu değil."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum." Luna'yla ilişkim sadece seksten ibaret değil. Elbette bir parçası ama tamamı değil. Kiraz kırmızısı göl evi görüş alanımızdayken boş adımlarımızı sürdürüyoruz. "Luna tarafından baskı altında hissetmiyorum. Ama bu şekilde direnmeye alışık değilim."

"Eğer tereddüt ediyorsanız, seks yapmamalısınız. Sadece olduğunda olmasına izin ver. Zorlama yoksa çok erken yaptığını düşünmeye devam edersin." Bana bakıyor. "Doğru hissettiğinde anlayacaksın."

Evet.

Beni hayal kırıklığına uğratmadıkları sürece içgüdülerime güvenmek kolay. "Seks tavsiyesi için ne kadar borçluyum, Dr. Hale?"

Nefesini içine çekiyor. "Bu bizden olsun dostum, ama amları mahvetmekten bahsetmeye devam ederseniz ikinizden de p a r a a l m a y a başlayacağım."

Çok güldüm. "*Luna sana onu becermemi istediğini mi söyledi?*"

Kaşları kalktı. "Evet."

Gülmeden duramıyorum. Farrow'un tepkisini görmek için iyi para verirdim. "Kahretsin, bu kızı seviyorum."

İçeri girdiğimizde ikimiz de gülümsüyoruz. Zaten gürültülü.

Parlak sohbetler ve kahkahalar geniş oturma odasına akan bir nehir gibi, biz de onu takip ediyoruz. Luna'nın pijamalı ailesi yeni toplanıyor. Hales, Meadows, Cobalts, Abbeys ve Stokes. Bazıları gözlerini ovuşturuyor ve ellerinde kahve fincanlarıyla dinleniyor. Diğerleri daha enerjik bir şekilde mobilyaların etrafında dönüyor.

Farrow yanımdayken her şeyi anlıyorum.

Tom hediyeleri dolup taşan ağacın altına atıyor. Sanki onları daha bu sabah paketlemiş gibi. Xander koltukta yarı uykulu bir halde yatıyor ve Kinney onun etrafını doğum günü hediyeleriyle sarıyor. Beckett, Charlie ve babalarıyla geniş pencerelerin önünde sohbet ediyor, tatil kupalarından içiyor.

Eliot, Noel Baba şapkasına konulacak isimleri topluyor. "Mersi, mersi, mersi," diyor genç kızlara bir kağıt parçası bırakırken. Odayı dolaşıyor. "Mersi, mersi."

Çoğu Charlie'nin Noel Baba olarak atanması konusunda tartışmaya başlayınca gülümsüyorum. Hediyeleri dağıtmak için hiç rastgele seçilmemiş gibi görünüyor.

Audrey, "Bu konuda daha önce hiç oylama yapmadık," diyor. "Geleneği bozamayız. Bu kutsal şeylere saygısızlık olur."

Gürültü artıyor. İnsanlar birbirinin üzerine konuşuyor. Yüzümde daha büyük bir gülümseme hissediyorum.

Kendimi içinde oturmak isterken bulduğum türden ısıltılı bir gürültü. Bir kulüpte gecenin üçünde amfilere çok yakın durmak ya da arabanın camları açıkken yüksek seste "Thunderstruck"ı patlatmak gibi.

Farrow neredeyse iki yaşındaki oğlunu beline doğru kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde bir anlayış var. Gerçekten de burada bunun nasıl bir his olduğunu anlayabilecek tek kişi o.

Farrow'la hayatımdaki herkesten daha fazla tatil geçirdim. Ama benim için ya da onun için hiç böyle olmamıştı. Yale'den hiç ayrılmadığımız Noeller oldu. Oscar'ın da hiç gitmediği. Hepimiz yerel bir lokantada jambonlu yemek yedik.

O zamanlar bu benim için dünyadaki en mutlu şeydi.

Ama *bu...*

Farrow'un bulduğu şey bu. Asla sahip olamayacağımı sandığım şey.

Çam, kahve ve tarçının rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Neşeli sesleri dinliyorum.

Ve sonra hayatımın ışığı zahmetsizce yanımdan kayıp gidiyor. Luna geceliğinin üzerine bol bir sweatshirt giymişti ve ben hemen

Kollarımı vücuduna doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Bana gülümsüyor.

Bu yeni kısım. Hiç kız arkadaşım olmamıştı. Hiç kafamı kaldırıp bu kadar çok aile görmemiştim. Bu kadar koşulsuz sevgi.

Noel sabahı.

Gözlerim yine yanıyor, ama hoş karşılanması kolay bir hisle. Bunu istiyorum. Bunun sürmesini istiyorum. Umuyorum, umuyorum ve umuyorum.

LUNA HALE

"SANA YENİ BİR TELEFON MU ALDI?" Xander soruyor, ben ona en yeni Apple telefonu gösterirken mutfakta bir dilim daha cinna-roll kek kesiyor. Hediyeleri açıp kardeşimin 18. yaşını kutladığımız tembel sabahın ardından herkes dağıldıth.

Tek ilgi odağı olmaktan nefret eder. Bu da onun doğum gününü her zaman Noel sabahı neşesinin ilk parçalarıyla birleştirmesine neden olmuştur. Bu, üzerindeki spot ışıklarını azaltma eğilimindedir. Ve genellikle "grup" hediyeleri ister, böylece daha az şey açmış olur.

Abbey'ler ona en yeni VR başlığını aldı. Meadows Moab'a yaptıkları geziden ona birkaç Canyonlands tişörtü ve kapüşonlu sweatshirt aldı. Cobalt'ların hepsi eski bir *Yüzüklerin Efendisi* ciltli koleksiyonu için katkıda bulundu. Ailem de gözünü diktiği kol saatini hediye etti.

Altın kaplamalı olduğu için değil, var olan en karmaşık saatlerden biri olduğu için oldukça pahalı. Artık yıllara göre ayarlanır, takvimi gösterir, yıldızların ve takımyıldızların konumu da dahil olmak üzere gece gökyüzünü tasvir eder ve çok daha fazlasını yapar. Tüm bunlara rağmen hala eski tip bir analog saat.

Görünüşe göre, ona saati ilk gösteren benim.

Bunu unutma.

Zaman kaybedenin ben olduğumu düşünürsek bu ironik bir durum.

Ona telefonumdaki yüksek teknoloji ürünü kameraları gösterdim. "Evet ama Donnelly telefonun gerçek hediyem olmadığını söyledi." Sesimi alçaltarak ona "Bana bedava dövme yapacak. Kız arkadaşı olduğum için hepsinin ücretsiz olduğunu söyledi ama aynı deseni kendi üzerine de dövme yapmayı planlıyor."

Xander cinna-kek dilimini kâğıt bir tabağa sıçratıyor. "Yani eşleşen bir dövme mi?"

"Uh-huh." Daha çok gülümsüyorum. "Tasarım zaten onda. Galaktik bir şey olmasını umuyorum. Ondan bana dünya dışı bir bağlantı."

"Dövme olmadan da buna zaten sahipsin, biliyor musun?" Tezgâha yaslanan Xander, pastayı tarçınlı rulo gibi eline aldı. İki parmağının arasına sıkıştırdı. "Onu hatırlayamadıktan sonra *iki kez* ona aşık oldun. Bu çok çılgınca ve bilimkurgunun en iyileriyle aynı seviyede."

"*Dune* kadar iyi değil. Ya da *Androidler Elektrikli Koyun Düşler mi?*"

"Androidler hakkındaki kitap mı?" *Elektrikli Koyun*'dan bahsediyor. "O kitap abartılıyor."

"Bu bir bilimkurgu klasiği."

Xander yüzünü buruşturur. "*Prometheus, Ex Machina*, lanet olası iRobot, *hepsi Blade Runner'dan* daha iyi android filmleri." Philip K. Dick'in *Androidler Elektrikli Koyun Düşler mi* kitabının *Blade Runner* filminin temeli olduğunu biliyor.

Omuz silkiyorum. "Kitabı filminden daha çok seviyorum."

"Donnelly ile olan hikayen çok daha iyi, kardeşim." Kek elinde parçalanıp yeri kirletirken inliyor. "Kahretsin." Uzun bir süre ona bakar.

"Temizleyebilirim-"

"Ben hallederim." Kekin geri kalanını ağzına atıyor, sonra yere bir havlu atıyor. Ayağını kullanarak kek kırıntılarını toplamaya çalışır.

Çiğnemenin ortasında Xander'ın fotoğrafını çekiyorum.

Neredeyse gülümsüyor. "İğrenç değilse sil gitsin," diyor ağzı doluyken. "Çok iğrenç. Çok çirkin görünüyorsun."

"Yaşasın." Kuru ses tonu yüzünde hâlâ beliren gülümsemeyle uyuşmuyor ama bir bardak meyve suyu içerken gülümsemesi sönüyor. "Eğer Noel hediyesi değilse, neden sana yeni bir telefon aldı?"

Karışık bir durum.

İlk başta, yalan mı söylesem yoksa tüm gerçeği atlasam mı diye düşündüm. Xander'ı hayatımın bu kısmından uzak tutmak kolay olurdu ama ben yeni bir Luna'yım. Duvarları yıkan ve başkalarının beni daha çok görmesine izin veren Luna.

"Benim için yeni aldı," diye açıklıyorum. "Dün. Bu yüzden günün yarısında yoktu."

"Sadece kahve almaya gitmedi mi?"

"Telefonu satın almak için yakındaki en büyük kasabaya gittiğini söyledi."

Xander'ın kaşları daha fazla şaşkınlıkla birbirine yaklaşır. "Seninki kırıldı mı yoksa?"

"Hayır," diyorum nefesimin altında, kimsenin duymamasına dikkat ederek. Ayak sesleri döşeme tahtaları boyunca ilerliyor ama mutfığa kimse girmiyor. "*Bilinmeyen* numaralardan bir sürü mesaj alıyorum. Bazıları da arıyor." Çoğunun son üç yıldan hatırlayamadığım adamlar olduğunu anlatıyorum. "Her neyse, Donnelly artık beni taciz etmelerini istemiyordu. Sanırım her yeni mesajda paniklemem fikrinden nefret ediyordu." Dudaklarım kalkıyor ve kalbim kabarıyor. "Nasıl hissedeceğimi düşünmesi bile çok nazik bir davranıştı."

Xander birkaç kez başını sallar, sadece dinler.

"Yeni bir numara almama da yardım etmeyi planlıyor ama bana orada ihtiyacı varmış. Eve dönerken Verizon mağazasına uğrayacağız."

"Peki ya *bilinmeyenler*?" Xander soruyor. "Kim olduklarını bulabildiniz mi?"

Başımı salladım. "Donnelly tüm numaraları teknik ekibe gönderdi. Bu hafta cevap alacağımı sanmıyorum." Ne de olsa tatildegiz.

Xander kek kırıntılarıyla dolu havluyu kucağına alır. "O birinci sınıf bir koruma."

"Evet, öyle," diye başımı sallıyorum kararlılıkla, ama garip bir şekilde, bu davranışı koruyucu bir erkek *arkadaş* olarak sınıflandırıyorum. Bir korumadan çok.

Güvertedeki izdiham mutfak penceresinden dışarı bakmamıza neden oldu. Birkaç kişi futbol topu atmak için tepeden aşağı iniyor. Aralarında Sulli, Banks ve Akara'nın yanı sıra Thatcher da var. Jane'i göğsünde kundakladığı Bebek Maeve ile görüyorum. İçimden bir ses onun daha çok izleyici olacağını söylüyor.

Bu beşlinin tatillerinin bir kısmını Güney Philadelphia'da Morettillerle geçirmek üzere hafta ortasında ayrılacaklarını duydum. Beckett da seyahatini kısa kesiyor ama sadece baleye dönmek için. Yas nedeniyle izin aldı ama Fındıkkıran hala tüm hızıyla devam ediyor.

Moffy kısa süre sonra Farrow'a katılıyor ve birbirlerini hafifçe iterek eğimli tepeden aşağı iniyorlar. Bahse girerim annem, Cassidy ve Ripley ile zaman geçirmek ve büyükannemi kucaklamak için savaşıyor.

Sulli topu kardeşime atıyor, sonra Moffy topu mükemmel bir kavisle fırlatıyor. Top tam Ben'in ellerine düşüyor.

Xander aniden, "Moffy gibi olabileceğimi hiç düşünmemiştim," diyor ve biz de ağabeyimizin gülerek kocasıyla güreşmesini ve onu geçip bir zamanlar üniversite yıldızıymış gibi vızıldayan topu kolayca yakalamasını izliyoruz.

Hiç futbol oynamadı, gerçekten.
Her konuda olağanüstü yetenekli.

Xander ve ben gülümsüyoruz çünkü o *bizim* kardeşimiz. Hales'in yükselen yıldızı. Gösterip "*Hepimiz berbat değiliz.*" diyebileceğimiz tek kişi. *Gördün mü?* Ama dünya onun bizden biri olmadığını iddia etmeye çalışacak. O bir Meadows. Bu yüzden bu kadar farklı olmalı. Çok daha atletik. Çok daha yetenekli.

Xander devam ediyor, "Onun bir Hale aykırı olduğunu düşündüm, anlıyor musun? Geri kalanımız için erişilebilir değil, ama bilmiyorum, son zamanlarda düşünüyorum- neden olmasın? Eğer onda varsa, bizde de olması gerekmez mi? Yani, kendine bir bak." Bana döndü. "Sen şimdiye kadar tanıdığım en güçlü insansın. Belki Moffy'den bile güçlüsün. Bu bana benim de olabileceğimi hissettiriyor."

Bir an için ne diyeceğimi şaşırdım. Xander'ın beni hayattan daha büyük olan ağabeyimizle aynı seviyede gördüğünü bilmiyordum. Daha çok, ekrana çok az çıkan ya da hiç çıkmayan alt düzey bir süper kahraman gibi olacağımı sanıyordum. Arka plandaki çekimde onun tuhaf saç rengini görüyorsunuz ama hangi güçlere sahip olduğundan bile emin değilsiniz.

"Bu yüzden mi CEO'luk için yarışmak istiyorsun?" Ona sordum.

"Evet, sanırım Hales'in kolayca ezilecek insanlar olmadığını ve bizim de o kadar aptal olmadığımızı kanıtlamak istiyorum. Ayrıca, seninle daha fazla zaman geçireceğim. İkincil bir avantaj olarak da, Charlie'nin bunu eve götüreceğinden oldukça eminim, böylece çok uğraşsak bile o şirket cehenneminde sonsuza kadar hapsedilmekten korkmamıza gerek kalmayacak."

Gülümsüyorum. "Motivasyonlarımız aynı doğrultuda, dünya sakini. Yine de, buna sahip olmanı gerçekten istemiyorum. Ben senin düşmanımın, dikkat et." Gözlerimi şeytani noktalar halinde kısıyorum.

"Çok korkuyorum, ahhh," diyor ellerini gevşekçe sallayarak. "Kinney korkutma faktörü konusunda sana yardımcı olabilir. Bu sabah bana Cheetos gibi koktuğumu söyledi ve bu beni çok *incitti.*" Bunun onu hiç etkilemediğini söyleyebilirim. Xander Kinney'nin yanında büyüdüğü için onun hakaretlerinin çoğuna karşı bağışıklığı var.

Küçük kız kardeşimizle daha fazla zaman geçirmeliyim ama o bunca zamandır Audrey, Winona ve Vada'ya yapışmış durumda. Ben de daha iyi olduğumu söyleyemem. Ben de en iyi arkadaşlarıma bağlandım.

Bir fikrim var! "*Galaksinin Koruyucuları: Tatil Özel*", oraya atıyorum. "Hadi şimdi Kinney ile izleyelim."

Xander inler. "O filmde nefret ediyorum. Mantis hâlâ Kevin Bacon'ın evinde bir iblis gibi sürünürken kâbuslarıma giriyor."

"Eminim Donnelly bunu hiç görmemiştir," diyorum, içgüdüsel olarak onu da dahil etmeyi düşünerek. "Ya da belki... belki de bu sadece kardeşler arası bir şey olmalı? Onu davet edersem Kinney kaçır mı?"

Omuz silkiyor. "Onun da gelmesini isterdim. Belki onun yorumu her şeyi daha iyi hale getirir."

Sanki onu biz çağırmışız gibi Donnelly mutfığa girdi ama her zamanki rahat, soğukkanlı adımları yerine kasları kasılmış gibiydi. Sert. *Bir sorun mu var?* Xander'a başıyla selam verdi. "Doğum günü çocuğu. Kız kardeşinle bana bir saniye izin verir misin?"

"Evet..." Kafası karışmış bir şekilde kelimeyi uzatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz." Kendinden bana doğru bir hareket yapıyor ve kalp atışlarını hızlandırıyor.

Tamam, yani bu yeni ilişkimizle ilgili değil.

Xander mutfaktan çıktıktan sonra Donnelly kalçasını ocağa dayar. Bana dönerek, "Bilgi işlemde haber geldi." dedi.

Midem bulanıyor. Çarpışmanın yakın olduğu kesin. Asteroit uzayda uçuyor ve gemimize çarpmaya çok yakın. "Şimdiden mi? Noel'deyiz."

"Evet, ama onlara mümkünse acele etmelerini söyledim." Donnelly bana çok iyi bakıyor ve umarım ben de ona aynısını yapıyorumdur. Son zamanlarda aldığım arama ve mesajların üç kişiye kadar nasıl takip edildiğini açıklıyor.

New York'taki adamlar. "Hepsi arkadaş." Ne...? "Emin misin?"

"Pozitif..." Bileğini ovuşturuyor, sanki bu acı verici baklayı ağzından çıkarmaktan hoşlanmıyormuş gibi. "Seni onlarla daha önce de gördüm, şahsen görmedim ama gazetelerde onları öperken yakalandın."

Oh. Midem doğruca yere iniyor. "Aynı anda mı? Üçünü de mi öptüm?"

"Bir video yoktu ama bilmiyorum, sanırım."

Vay canına, tamam, *tamam*. Orijinal Luna, *ben*, şehir etrafında öpüştüm. Bekardım. İstedğim kişiyi öpmekte yanlış bir şey yok, ama *şimdi bunu* düşünmek midemi bulandırıyor. Çünkü hatırlayamıyorum.

Donnelly, "Güvenlikte, babanın onları New York'taki popüler kulüplerden kara listeye aldırıldığına dair bir söylenti var" derken dinliyorum.

"Babama benziyor," diye mırıldanıyorum, döşeme tahtalarının ötesine bakarak. "İşte bu yüzden ona gidip gidemeyeceğimi sormak istedim." Patlak gözlerim Donnelly'ye dikildi. "Ne?"

"Luna, babanın onlar hakkında bilgisi var ve hepsi güvenliğin izleme listesinde olmalı. Bu adam, cenazede sana mesaj atan adam, iki hafta içinde seni *yedi* kez aramış. Ve senin kaçırıldığını bile bile ilişki istiyor. Pisliğin teki."

"Belki... belki onu hatırlıyorum. Adı neydi?"

Donnelly kısa bir nefes alıyor, eli saçlarının arasından geri kayıyor. "Keagan Bell."

Keagan. Bell.

Bell, Keagan. Bir görüntü, bir gerçek, bir *işaret*, onunla olan geçmişimi anlamama yardımcı olacak herhangi bir şey için savaşıyorum. Ama hiçbir şey yok.

Sadece öpüşürken çekilmiş resimlerimiz. Taciz sınırında **o l a n** şu son mesajlar ve aramalar.

"Tamam," diye

mırıldandım. "Tamam

mı?" Kaşları yaylanıyor.

Başımı sallıyorum, sadece beni güvende tutmak istediğini biliyorum ve ben de bunu istiyorum. Hızla kollarını omuzlarıma doluyor ve o kadar şiddetli sarılıyor ki uzay aracımız beklenmedik bir türbülans yaşıyormuş gibi davranıyorum. Ve aşkımızın muazzam gücüyle, iki kozmik varlığın dayanıklılığıyla birbirimizi sabit tutuyoruz.

Eğer ölüm gerçekleşirse, bu birbirimizin kollarında olacak.

OCAK

"Yaşamak için diğer insanlarla birlikte olmak zorundasınız. Yani onlar buraya gelmeden önce binada yalnız kalmaya dayanabiliyordum. Ama şimdi her şey değişti. Geri dönemezsin... İnsanlardan insan olmayanlara geçemezsin."

- Androidler Elektrikli Koyun Düşler mi? Philip K. Dick

CHARLIE & LUNA'NIN MESAJ DİZİSİ

5 Ocakth

10:12.

Hiç Keagan Bell'**den** bahsettim **mi**?

10:45.

Hayır.

İsim olarak değil.

Luna: Kulüpte tanıştığım adamlardan bahsettin mi?

10:57.

Charlie: Evet, ama sadece babanın koruyucu olmasıyla ilgili olarak.
Eğer istersen sana alıntılarını gönderebilirim.

Hayır, sorun değil. Sadece bu adamlar hakkındaki hislerimi bilmek istedim.

11:44.

Neden?

Luna: Bilmiyorum... Sanırım akıllıca seçim yaptığıma ve Keagan'da hoşuma giden bir şey gördüğüme inanmak istiyorum. Ama bunu bilmenin beni daha iyi hissettireceğinden şüpheliyim.

Donnelly gerçekten istediğim tek kişi.

Eğer bu açık değilse.

Çok açık.

Vay be. Gökyüzünde hecelemem gerekecek diye endişeleniyordum.

Luna: Bunu hala yapabilirim.

LUNA HALE

OCAK ayı, yeni yıl kararlarının henüz başarısızlığa uğramadığı ve Orion ve Taurus takımyıldızlarının kış gökyüzünü aydınlattığı yılın başlangıcıdır. Taze başlangıçların kokusu keskin havada hissedilir. İnsanlar iyi bir yıl geçirme umuduyla hafifler.

Yeni dönem gerginliği olmasaydı ben de etrafta zıplıyor olurdum. Üniversite.

OG Luna'nın vuruş yaptığına hâlâ inanamıyorum. Tam olarak parkın dışına vuramadı, bu yüzden şimdi sopanın ucundayım, ilk homerun'umu arıyorum. Ve neden *beyzbol* metaforlarıyla düşünüyorum? Donnelly geçen hafta Phillies hakkında konuştuğu için olmalı. Baharda ben, Oscar ve Farrow'la bir maça gitmek istediğini söyledi.

Ben onun arkadaş çevresine dahil oluyorum, ki bu benim için onun benimkine dahil olması kadar garip olabilir. Elbette Farrow'la arkadaşız ama etkileşimlerimiz nadiren hem Donnelly hem de Oscar'ı içeriyor. Farrow için ben çoğunlukla "Donnelly'nin kız arkadaşı"ndan ziyade "Maximoff'un kız kardeşi" oldum -yeni unvanlar, yeni duygular.

Donnelly ve benim birbirimizin dünyasına sorunsuzca uyum sağlayacağımızı düşünmek istiyorum. Ayrıca iki dünyamızın *bir* olabileceğini düşünmek isterim. Ama acaba bu gerçeklikten çok bir fanfoman mı?

Arkadaşlığın derin bağlarına sızma konusunda endişelenemem. Ben... kaybolmuşken olmaz mı?

Kampüse indiğimden beri dördüncü kez telefonuma bakıyorum. Dijital harita pek yardımcı olmadı.

Küçük bir çocukken Pennsylvania Üniversitesi'ne birkaç kez gitmiştim. Bu yüzden anılarım biraz bulanık. Connor Amca sık sık işletme öğrencilerine konuşmalar yapardı ve sanırım ailem beni de onu dinlemeye götürürdü.

Geçtiğimiz üç yıl içinde eminim buraya iki kat daha fazla gelmişimdir. Ama o anılar tamamen yok olmuşken, kendimi oryantasyonu atlamış hazırlıksız bir birinci sınıf öğrencisi gibi hissediyorum. Sadece yolumu bulmaya çalışıyorum.

Parmaklarımla haritayı yakınlaştırıp uzaklaştırıyorum. Bu sadece kafamı daha da karıştırıyor ve Ben'in kampüs tur rehberim olma teklifini reddettiğim için sessizce kendimi tekmeliyorum. Bunu kendim yapabileceğimi düşünmüştüm.

O kadar da zor görünmüyordu.

Değil, Luna.

Bunlar sadece talimatlar. Ders daha başlamadı bile! Uzun bir nefes alıyorum. Fokurdayan bir çeşmenin yanında duruyorum. Dökme demir sarmaşık yapraklarından oluşan bir kubbeden su fişkırıyor.

Frog ve Quinn önümde bekliyorlar. İkisi de Penn tişörtü giyiyor ve sıradan üniversite öğrencileri gibi görünüyorlar. Ayrıca o kadar gençler ki, derslere katılmak için değil de beni izlemek için burada olduklarını bile unutuyorum.

"Luna?" Son moda deri bir sırt çantası taşıyan Frog yaklaşıyor.

Sanırım en inanılmaz şey onun benimle arkadaş olması olurdu. Ama Frog dedi ki, "Biz senden önce de arkadaştık, ama bu çok öncelikli bir şey değil - arkadaşlığımız. Bu konuda o kadar endişelenme. Bunu sana söylemem gerektiğini bile sanmıyorum." Bir nefes verdi. "Ben her şeyden önce senin korumanım. Senin bir numaralı koruyucunum. Quinn İki Numara ve kıdem kartını çıkarmaya çalıştığında onu görmezden gel. O hâlâ *iki numara*."

O zaman ondan hoşlanmıştım ama hâlâ kararsız görünüyordu, sanki yanlış bir şey söylerse paramparça olacaktım gibi.

Kaybedilen ilişkileri yeniden yaratmaya çok fazla önem vermeyin. Bırakın her şey doğal akışında gelişsin. Donnelly'nin aşkımızı yeniden canlandırmaya zorladığını ima etmiş olsa bile, terapistimden aldığım yararlı bir tavsiye oldu.

"Ha?" Frog'a

mırıldanıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var

mı?"

"Bu hile değil mi?" Ona sordum. "Normal öğrencilerin Stiteler Hall'u

bulmalarına yardımcı olacak güvenlikleri yok."

"Sen normal değilsin," diyor Frog açık açık. "Yani cephaneliğindeki tüm araçları kullanabilirsin. *Benim* gibi." Bir elini kalbine götürüyor. "En keskin aletini."

Quinn arkasından homurdanıyor.

Onu görmezden geliyor, odağı benim yanımdaki bir şeye sabitlenmiş durumda. "Ayrıca, tanınan biri için oyalanmak iyi bir şey değil."

Oh. Acaba arkamdaki biri iki kere mi baktı? İçime bir aciliyet dalgası gönderiyor. "Yolu göster," diyorum ona.

"Tamamdır." Neredeyse zıplayarak Quinn'in yanına döndü ve sağa doğru döndüler. Belli ki yanlış yoldaydım. Stiteler Hall'a doğru yürürken telefonuma baktım. Yeni mesaj yok. Donnelly'den güncelleme yok.

Beni bilgilendirecek bir şey olduğundan değil.

İşte (teknik olarak Dalton Akademisi'nde kardeşimi koruyor).

Üniversitedeyim.

Rahat ve kolay hissettirmesi gereken ilişki rutinimize alışıyoruz, ancak çok fazla bilinmeyen değişken uğursuz rüzgar çanları gibi havada asılı duruyor.

Fizzle gibi.

Epsilon'daki yeri gibi.

Annem gibi.

Ocak ayının ilk haftası. Ve ben hala onunla "mutfak masası" olayını halledemedim. Thebulan destanını kendim için yazdığımdan beri filmler, fizik tedavisi ve kurgularım hakkında bire bir sohbetler yaptım. Sadece eğlence için. Ama Donnelly'yi hiç yüzeye çıkarmadı. Ya da mutfak masasına.

Odadaki o büyük fil henüz kabul edilmedi. Belki de hiç kabul edilmeyecek. Belki sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Aylar gibi mi?

Yoksa yıllar mı?

Umarım o kadar uzun sürmez.

Donnelly hakkındaki algısının olumsuz bir resme dönüşmesini istemedim. Moffy ve Farrow'u desteklediği gibi bizi de desteklemeyecekti. Bizi iş üstünde yakaladığı için her şeyin karmaşık ve garip olduğunu biliyorum ama ne kadarının gerçekten zarar gördüğünü ve ne kadarının sadece kaygıdan kaynaklandığını göremiyorum.

Düşünmesi bile acı veriyor.

Bu suçluluk duygusunu omuzlarımdan atmaya çalışıyorum. Tuğla bir binaya girerken, korumalarım sanki sınıfların haritasını çıkarmışlar gibi bir çırpıda sınıfın yerini belirliyorlar

Haftalar önce programımı hazırladım ve her şeyi planladım.

Muhtemelen

yaptılar.

Hazırlandılar.

Kapıdan içeri girdiğimde hemen durdum. Derslerimi seçerken sınıf mevcuduyla ilgili bilgileri kontrol ettiğimden emindim. Yirmi öğrenci kâğıt üzerinde büyük görünüyordu. Yirmi kişi lisede bir odayı doldurabilirdi.

Şu anda burada dururken, yirmi kişilik bir sınıfın çok *küçük* olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Dev bir konferans salonu
yok. Koltuklarla dolu bir
stadyum yok.

U şeklindeki tek bir masanın içine itilmiş tekerlekli ofis sandalyeleri. Ben erkenciyim (teşekkürler Frog ve Quinn) ama dakik olan beş öğrenci de yeni geleni fark etmek için hep birlikte dönüyor.

Evet, benim Luna Hale. Selam. Nasılsın?

Birbirlerine mırıldanıyorlar, gözleri bana dönüyor. Boynuma bir sıcaklık yayılıyor, ama hemen en yakın sandalyeye çöküyorum; ayaklarımı ne kadar çabuk yerden kesersem onlar da bana bakmayı o kadar çabuk bırakacaklar.

Yanlış.

Ve bu derse şimdiden yanılmış olarak başlamayı sevmiyorum.

U'nun benim tarafımın karşısında, iki esmer kız doğrudan bana bakıyor, sonra ellerini kulaklarına götürerek birbirlerine fısıldıyorlar. Seksenlerin filmlerinden fırlamış gibi bir hareket bu, doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi kısıyorum.

Birinin soluma çöktüğünü hissediyorum. Sonra sağıma. Korumalarım, fark ettim. Quinn ve Frog iki yanımda kendi yerlerini almışlardı. Dalton'ın koridorlarında beni korumak için hiç güvenlik görevlisi olmamıştı. Her zaman otoparkta kalırlardı ve bu yüzden üniversitede takviye kuvvetlere sahip olmanın yeniliği, saf oksijeni çok hızlı emmek gibi.

Başım dönüyor.

Bu yüzden iki kız bana *tıslamaya* başladığında bir şeyler gördüğümü sanıyorum. Tıslama! Kertenkele gibi. Birkaç kez göz kırpıttım ama hala yapıyorlardı. Bu son üç yılda popülerlik kazanan yeni bir hakaret mi?

Kızların tıslamaları kahkahaya dönüşür.

Kirli sarışın tiki bir adam kısık bir inilti çıkarıyor. Beyaz tahtaya bakıyor ve kızlara ters ters bakınca şok oluyorum. "Kapa çeneni, Stassi. Bu komik bile değil."

"Çok komik," diye yanıtlıyor Stassi, parlak saçlarından bir tutamı

kulağının arkasına sıkıştırıp inci küpesini göstererek. "Ve onu savunmak seni biriyle yatmaya götürmeyecek, Carson. Luna Hale kapıldı."

Gülümsemem haince. Belli ki benimle dalga geçmeye çalıştığı için sözlerine sevinmemeliydim ama bu, ilişkimin yüz yüze duyduğum ilk kabulü.

"Öyle mi?" Stassi'nin arkadaşı kaleminin ucunu masaya vurarak araya giriyor. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "O ve o koruma az önce bir barda öpüştüler. O kadar da ciddi değil."

Ciddi bir durum.

Doğrulamam için diken üstünde beklediklerini hissedebiliyorum. Bu yüzden sesini yansıtıyor. Böylece konuşmaya dahil olup onlara ilginç detayları verebiliyorum.

Onları hak etmiyorlar. Sessiz kalıyorum ve bahse girerim küçük ve uysal olduğumu düşünüyorlar. Küçük bir kilise faresi, ama değilim. Olmadığımı biliyorum.

Carson sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Biriyle yatmaya çalışmıyorum, Stassi." Stassi'nin giderek büyüyen sırtışı karşısında başını sallıyor. "Akraba olduğumuza inanamıyorum."

Stassi geri çekildi. "Zar zor."

"Üvey kardeşler," diyor Carson bana. "Yani kraliyet sürtüğü olduğu için DNA'sının yarısını suçlayabilirsin."

Stassi orta parmağını kaldırıp Frog'a bakıyor. "Bardağını sevdim."

Frog'un Stanley su şişesi, kuzeni Akara'nın bu Aralık ayındaki 19th doğum günü için ona hediye ettiği fıstık yeşili bir şişe. Yanında bir yıllık fitness uygulaması aboneliği de var ki buna en çok sevinen Frog oldu. "Bunun için Nine'a bütün yıl takılacağım," dedi bana.

Frog'un Stassi'ye verdiği yüz tepkisini yakalayamıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açmakla meşgulüm ama Frog'un ona sessizce "Teşekkürler" dediğini duyuyorum.

"Luna'yı tanıyor musun?" Öğrenciler sınıfa doluşurken Stassi daha fazla bilgi arıyor. Sırtım kapıya dönük olduğu için bir sandalyeye oturur oturmaz bana baktıklarını görüyorum.

Sorun değil.

Bu çok normal. Daha önce hiç gösteri yapmamış değilim ama kaç kişinin "*Kaçırıldı.*" diye düşündüğünü merak ediyorum. *Sence akli dengesi yerinde mi? Donnelly ile iğrenç bir barda öpüştüğüne inanamıyorum. Hem de büyükbabasının öldüğü gün!*

Dehşet!

Kendi kendime gülümsüyorum.

Kurbağa biraz su yudumlar. "Evet, Luna'yı tanıyorum. Biz iyiyiz."

Stassi'nin arkadaşı homurdanıyor. "Luna Hale ve *havalı kelimelerinin* aynı cümlede geçtiğini hiç sanmıyorum."

"Beverly, ona kertenkele videosunu göstermelisin."

Canlanıyorum. Yani kertenkelenin tıslamasının bir içeriği mi var? Tam ne olduğunu soracaktım ki Quinn yumruğuyla öksürüyor ve daha çok öğrenci gibi görünmek için "dekor" olarak getirdiği deftere bir şeyler çiziktiriyor.

El yazısını okudum: *Videoda sen varsın.*

Kahretsin. Neredeyse soracaktım. Bir sıcak hava dalgası üzerime saldırıyor ve sinirlerim aniden bir çekirge sürüsü gibi çöküyor. Anılarım varmış gibi davranmak düşündüğümünden daha zor.

"Videoyu izledim," diyor Frog. "Ve Luna'nın *The OA*'daki dansı ezberlemiş olması gerçekten harika."

Ohhhhh tamam. Şimdi anlıyorum ve Frog bu bilgiyi bu kadar zahmetsizce sağladığı için gerçekten bir nimet. O bir güzellik. O bir zarafet. Yüzünüze pençe atacak.

"Yine," diyor Stassi, "*havalı* tanımınızı yeniden gözden geçirmeliyiz." Carson gözlerini deviriyor, sonra da bana "Anastassia'yı görmezden gel" diyor.

"Carson." Kapı aralığından gelen kadınsı bir ses kulaklarımı tırmalıyor. "*Kibar* olman 'Penn'deki en ünlü kızla' yatmanı sağlamaz." Alaycı tonu omurgamdan aşağı yılan gibi süzülüyor. "Porsche'n belki ama bu beyaz şövalye saçmalığı tam bir saçmalık."

Uyuşuyoru

m.

O ses.

O sesi tanıyorum.

Milyon yıl geçse de unutmam. Dünya Cylonlar tarafından ele geçirilse ve insan ırkının hayatta kalan son üyesi ben olsam bile. O tiz, düşmanca ses hâlâ kâbuslarımda olacaktı.

"Jeffra," diyor Carson. "Siktir git."

Evet, lütfen. Başka bir sınıfa siktir git!

Ben katıyım. Donmuş. Destansı boyutlarda bir heykel.

Jeffra sadece gülüyor, sonra Stassi'nin yanındaki boş koltuğa oturuyor. Gözleri benimkilere takılıyor, dudakları büzülüyor ve yüzü kuru erik gibi geriliyor. Onun da benim adımla haftalık ajandasından silmeyi tercih ettiğini hissediyorum. Yani birlikte ders alıyor olmamız tuhaf bir tesadüf olmalı.

Beni takip etmiyor.

İki yanımdaki Quinn ve Frog'a yüzünü buruşturarak bakıyor.

"Gerçekten de babanın maaş bordrosunda olmayan ya da aynı DNA'yı paylaşmayan hiç arkadaşın yok.

Seninle mi?"

Stassi kaşlarını çatır. "Bekle..." Frog'a odaklanıyor. "Sen...?"

"Tatlım, bunlar onun korumaları" diyor Jeffra. Tamam, belki de beni takip ediyordur! Hayır, bu çok saçma. Korumalarımın kim olduğunu herkes biliyor ama Jeffra'nın Frog ve Quinn'i tanıyıp Stassi'nin tanımaması bir şeyler söylüyor. Beni takip ettiği kesin. Acaba OG Luna da Jeffra için aynısını yaptı mı? Ölümcül düşmanının ömür boyu berbat bir cezaya çarptırıldığından emin olmak gibi.

Stassi alçak sesle ıslık çalar. "Yok artık." Frog'a bakıyor. "Luna'nın havalı olduğunu düşünmene şaşmamalı. Böyle düşünmen için para alıyorsun."

Kurbağa öfkeyle Stanley'sini tutarak ters ters bakar. "Bu doğru değil. Yapmam için para aldığım tek şey bu su şişesini suratına fırlatmamak. O yüzden şanslı *ol-ugh*." Quinn onu masanın altından tekmeler. Kız ona sert bir bakış fırlatır.

Jeffra ve Stassi görmezden geliyor ve sanki artık Frog'da olmaya değmezmiş gibi aralarında fısıldaşmaya başlıyorlar. Bu çok kaba.

Onlardan nefret ediyorum.

Neredeyse Frog'un su şişesini kapıp kendim fırlatacaktım.

Ama bu saldırı sayılır mı? Okuldan atılır mıyım? Telefonumu çıkarırken bu düşünceler aklıma üşüşüyor. Belki kertenkele videosuna bakabilirim. The OA'daki dansı yaptıysam, epik bir şey olmalı. Daha YouTube'u açmadan telefonum elimde vızıldıyor.

Fizzle Beşlisi adlı yeni bir grup sohbetindeki bir metin.

UNCLE STOKES

Her birinizin yeni bir ürün ya da mevcut bir ürün için bir pazarlama stratejisi geliştirerek kurula son sunumunuzu yapmanız gerekiyor. Ayrıca önceden katılmanız gereken etkinliklerin bir listesini de e-posta ile gönderdim.

Derin bir nefes alıyorum. Stokes Amca bunu derslerimizle ya da okul ödevlerimizle çakışmayacak bir "ders dışı etkinlik" olarak tanımlamıştı ama düşündüğümünden daha büyük bir sorun olacak. Birkaç öğrenci daha sınıfa girerken e-postamı açtım ve bahsettiği listeyi gördüm.

Sahte Soru-Cevap Paneli

Mini Pazarlama Kampanyası Turu (Xander bir hafta izinli olduğunda bunu planlayacağız)

MLB x Fizzle Collab

Fizz Gala

Final Sunumları

Babamın dilinden dökülmeye hazır bir "Ben sana söylemişim" ile kaynadığını duyar gibiyim. Göl evinden eve dönerken, Xander ve ben ailemizle gelecekteki CEO seçmeleri hakkında uzun bir tartışma yaptık ve annemle babam pek hevesli değillerdi. Kayıkhanede duyduklarımdan sonra bu beklenen bir şeydi ama bizi daha çok iş yükü konusunda uyarıyorlardı.

"İkiniz de gençsiniz. Genç olun," dedi babamız. "Bu saçmalığı üstlenmeyin.

Kimse sizi buna zorlamıyor."

Bunu birbirimizle ve kuzenlerimizle bir bağ kurma deneyimi olarak sunduğumuzda annemin bu fikri sevdiğini düşünüyorum. Hatta *Ben*'den her bahsettiğimde babama dirsek attı, sanki Ben ve Xander gazoz baloncukları ve PowerPoints aracılığıyla sihirli bir şekilde arkadaşlık kuracaklarmış gibi.

Ne olacağını bilemem ama tam kapsamlı bir *kampanya turunun* yarışmanın bir parçası olmasını beklemiyordum. Parlak nokta: Donnelly orada olacak çünkü Xander olmak zorunda.

Tam telefonumu kaldıracaktım ki çaldı. Erkek arkadaşımdan bahsetmişken.

DONNELLY

Dalton Akademi'de her zaman kağıt havlu biter. Bu da ne böyle? Burada kağıt havlu hırsız mı var?

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, yüzümü acıtan bir gülümseme. Donnelly'nin okulda kardeşime göz kulak olmasından memnunum. Xander'ın son yılı. Üniversite başvuruları yüzünden stresli. Fizzle yarışması yüzünden stresli. Balo için stresli.

Bu onun için yüksek stresli bir dönem ve Donnelly farkında olmadan bu tür stresi hafifletmekte başarılı.

Ben de mesaj atarım:

Erkekler tuvaletinde kesinlikle iyi şeyler eksik. Belki de kağıt havlu hırsızları onları kuşlara veriyordur.

Hemen cevap verdi.

DONNELLY

BRB bazı yavru kuş yuvalarını incelemeye gidiyor

O kadar büyük gülümsüyorum ki adımımı duyduğumda sarsılıyorum.

"Bayan Hale," diyor arkamdan bir adam sertçe. "Sınıfımın mesajlaşma yasağı var."

Ben alev alev yanan bir ateş topuyum. Tamamen ve tamamen çağrıldım.

Sandalyemde dönerek profesöre bakıyorum. Vay canına, yaşlı değilmiş. Neden onun kır saçlı, gözlüklü, bilge bir profesör olduğunu düşündüğüme dair hiçbir fikrim yok ama ne kır saçlı ne de gözlüklü. Otuzlu yaşlarının başında olmalı ve saçları bulaşık suyu sarısı, alaca bir süpürge renginde.

Gözlerinin darlığı lenslerin arkasında olmadan daha yoğun.

Yine de başka tarafa bakmıyorum. Üzerinde yeşilimsi mavi Boglioli ekoseli bir spor ceket ve altında lacivert bir balıkçı yaka var. Gerçi ben Charlie değilim, genellikle erkek modasının markasını ve fiyatını bilmem. Ama Eliot bütün kış gözünü diktiği için *o paltonun* iki bin dolar olduğunu biliyorum. Tom'a ve bana biraz savurganlık yapıp yapmayacağını soruyordu. Normalde Eliot'un bu fiyat karşısında gözünü kırpacığını sanmıyorum ama bugünlerde işsiz olması bazı büyük alışverişlerde tereddüt etmesine neden oldu.

Bir Numaralı Çıkarım: Profesör Wyatt Rochester'ın parası var - muhtemelen bir profesör maaşından daha fazla parası.

İki Numaralı Çıkarım: Profesörümün bana dik dik bakmasına bakılırsa, ailemden nefret ettiğinden şüpheleniyorum.

Üç Numaralı Çıkarım: Hales'i magazin ve eğlence haberlerinde görmüş ve hepimizin berbat olduğuna karar vermiş insanlardan biri.

"Telefon. Uzaklaş" diye bağıyor, sanki ben aptalmışım gibi. Bayan Trunchbull'a *Matilda*'dan enerji veriyor ve beni Chokey'e göndermesini ya da kusana kadar çikolatalı kek yemeye zorlamasını bekliyorum. Ama o çoktan beyaz tahtaya doğru yürümeye başladı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve cep telefonumu hızla çantama tikiştiriyorum.

Quinn'in vücudu yanımda içgüdüsel bir sıcaklık yayıyor. Profesörüme karşı olumsuz duygularımın yersiz olmadığına sevindim.

Diğer öğrenciler yeterince korkup sessizliğe gömüldü. Jeffra bile bana tek bir bakış bile atmıyor. MacBook Pro'su açık ve elleri pür dikkat klavyenin üzerinde geziniyor. Eğer bu Profesör Rochester'ın öğrencilerine korku salmak için uyguladığı ilk gün taktiğiye, işe yarıyor. Ben sadece bu süreçte üzerine basmak zorunda kaldığı talihsiz bir böceğim.

"Televizyon ve Yeni Medya'ya hoş geldiniz." Bir kuru silgi kaleminin kapağını açıyor. "Ben Wyatt Rochester. Bana Profesör demeyin. Bana Rochester ya da Wyatt diyebilirsiniz. Umurumda değil. Benim için önemli olan zamanında gelmeniz ve zamanımı boşa harcamamanız. Öğretmenlik benim tam zamanlı işim değil. Bu bir hobi ve her dönem iki yılda *bir ders* veriyorum. Sizler yönetimin burada olmasını onayladığı şanslı kişilersiniz. Bu da eğlence endüstrisi hakkında bir şeyler öğrenmek *istediğiniz* anlamına geliyor. Ve size öğretmek için benden daha nitelikli kimse yok. Rochester Endüstrileri için çalışıyorum ve *evet*, ailemin sahibi. Dünyanın en büyük eğlence ve medya holdinglerinden biri. Şimdi başlayalım." Tahtaya yazmaya başladı. "Gördüğünüz gibi sınıfımızda bir ünlü var."

Midem dünyanın çekirdeğine düşüyor. Hayır. Hayır. Lütfen, *hayır*. "İşte bu yüzden birkaç şovu ele almak için harika bir zaman olduğunu düşünüyorum. televizyonun seyrini değiştirdi." Yazdıklarının altını çiziyor ve beyaz tahtadan uzaklaşıyor.

Soluk beyaz olmalıyım. Bir hayalet. Sanki farklı bir varoluş düzlemine yükselmişim gibi havada süzülüyorum. Talihsiz ruhlar için.

Beyaz tahtadaki iki programı okudum:

Philly'nin

Prencesleri Biz

Calloway'iz

Profesör Rochester bana doğru yaklaşıyor. "Ve Luna, için rahat olsun, bu sınavda özel bir muamele görmeyeceksin. Akranların arasında adil bir şekilde notlandırılacaksın."

Notlarım endişelendiğim en uzak şey.

Şu anda sadece hayatta kalabilmeyi umuyorum. Ders bırakma/ekleme dönemi henüz bitmedi ve kendime bu dersi bırakmayacağımı söyledim.

Ben olsam *hiçbir* dersi
bırakmazdım. Devam
ederdim.

Sadece internet üzerinden değil, üniversiteyi başarabilecek bir Hale olduğumu kanıtlayabilirdim. Bunu kardeşlerime gösterecektim. Bunu tüm dünyaya göstereceğim.

Beyaz tahtadaki kelimeler bana bakıyor. Alaycı. Resmen şunu söylüyorlar: *Denediğin için siktir git, Hale.*

PAUL DONNELLY

LUNA

Profesörüm zaten benden nefret ediyor. Sanırım bir yıldız dileycek olsa, küle dönüşmemi dilerdi.

Tek bir mesajda Luna'nın üzüntüsünü hissedebiliyorum. Sanki içine atmış ve elektromanyetik dalgalar aracılığıyla kendi hücrelerinden benimkine göndermiş gibi. Bana çok sert çarpıyor.

Ben de mesaj atarım:

Eğer senden nefret ediyorsa, o zaman hiçbir yıldız bakmıyor demektir. Adı ne? Adresini bulup, peşine düşüp, kapısına yumurta atacağım.

Kız arkadaşımı bok gibi hissettiren herkes benim için düşmandır. Gerçekler.

Luna için yaptığım bu yeniden düzenlemede, üniversitenin bu sefer daha kolay olacağını umuyordum. Keşke onun için bu bok yığınının içinden geçebilseydim ama Penn'de değilim. Bir hazırlık okulu kütüphanesinde sıkışıp kaldım.

Sıkıştım.

Kelimenin üzerinde duruyorum. İrademe karşı rehin alınmışım gibi görünmesini istemem.

İşimi seviyorum ve Xander'dan başka kimsenin detayında olmak istemezdim. Luna'nınkinde olmak (ki Yüce Güçler asla

izin vermek) başarıya giden bir yol değildir. Onun için ne olduğum konusunda kafamda herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum.

Ben onun erkek arkadaşım. *Erkek arkadaşça* şeyler yapıyorum. İşten arta kalan zamanlarda ona mesaj atmak gibi.

Ayrıca, terapisti 7/24 Luna'ya yapışık olduğumu duyarsa öfkeli bir süpernova gibi patlayabilir.

Luna'nın cevabını bekliyorum ama sonra çevremde bir hareketlilik yakalıyorum. Telefonumu arka cebime atıp, yer değiştiren bedenlere dikkat kesiliyorum. Alfabetik ansiklopedilerden oluşan yüksek bir kitaplığın arkasına saklanmaya çalışıyorlar.

Buradaki diğer kızlar gibi giyinmiş iki genç kız - Dalton'ın tiki ekose etekleri ve beyaz bluzları. Büyük ihtimalle birinci sınıflar. On dört yaşında görünüyorlar ve koridorlarda yürüyen birinci sınıf öğrencilerine pek dikkat etmedim. Xander onlarla etkileşime girmiyor ve hiçbir dersine girmiyorlar.

Dikkatleri arka köşedeki altı kişilik meşe masanın üzerinde. Vitray bir pencere, orada oturan tek kişinin üzerine mavi ve mor ışık akıtıyor.

Elfim.

On sekiz yaşında ve gelişiyor.

Dalton'un kütüphanesinin ikinci katının tozlu derinliklerinde bir yer seçti. Çalışma süresi boyunca fark edilmemeyi umuyordu.

Kızlarla aynı sıraya giriyorum ve Dünya hakkındaki Discovery Science Ansiklopedisi ile ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Kapaktaki gezegen bana Ay'ı düşündürüyor ve onun tüm beyin alanımı işgal etmesini ne kadar istesem de, şu anda bu iyi bir şey değil.

Kızlardan biri arkadaşına "Aman Tanrım," diye fısıldar. "Bu onun koruması."

Görüldü.

Onları duymuyormuş gibi yapıyorum ve başka bir kitaba göz atıyorum. Bu seferki madde ve enerji üzerine.

"Hadi gidelim, hadi gidelim." Diğer kız arkadaşının elini tutuyor ve sanki onları tutuklamak üzereymişim gibi sıranın dışına fırlıyorlar.

Sanırım aylak aylak dolaşıp Xander'a bakmanın onları benim favori listeme sokmayacağının farkındalar. Sosyal hayatını bu kadar etkilemezdim ama Xander yalnız kalmak istedi. Bu yüzden onları korkutmak gerekiyor.

Masaya dönüyorum.

Kravatı çözülmüş ve kolyesinin gümüş zinciri yutmakta olduğu kitabın üzerinde sallanıyor. Zincirin ucunda kırık bir kılıcın gümüş kolyesi var. Bu, *Yüzüklerin Efendisi'nde* Isildur'un Sauron'un elinden Tek Yüzük'ü kesmek için kullandığı silahın aynısı. Bunu biliyorum çünkü Xander'a kolyeyi almadan önce araştırma yapmıştım.

Bir doğum günü hediyesi. Sanırım hoşuna gitti. Noel'den beri çıkarmadı.

Mistborn okuyor: Brandon Sanderson'ın *Son İmparatorluk kitabını* okuyor ve çubuk kraker yiyor. Ki bu kaçak mal. Geçen hafta burada bir şeyler atıştırdığım için kütüphaneciden azar işittiğimi bilmeliyim.

Baktığımı hissetmiş gibi gözlerini kaldırdı. "Oturabilirsin, Donnelly."

"Hayır, ayakta durmayı seviyorum." Varlığım şimdiden iki kızı caydırdı. Kulağımdaki kulaklığı ayarlıyorum. "Birkaç gencin daha öcüsünü almak için sabırsızlanıyorum. En iyi öcü olma konusunda babanla yarışacağım."

Xander bir kahkaha attı. "Daha gidecek çok yolun var dostum." Bir an düşünüyor, kitaba tekrar dalmıyor. "Hey, kız kardeşim sana ne aldı?"

"Ne için?"

"Noel için. Ona sormayı unuttum ve ikiniz hediyeleri özel olarak değiş tokuş ettiniz."

Evet, öyle yaptık.

Bu Xander'la konuşmam gereken bir konu değil. Görevdeyken olmaz. Ama Loren Hale'in benim *dost muhafız olmamla* ilgili korkuları kızarmış ekmek gibi. Çıtır çıtır. Yine de yerdim ama Oscar o boku çöpe atardı.

Ben kanka koruması değilim. Kız kardeşiyle çıkarken onun arkadaşı olmam mümkün değil. Ben daha çok... kardeşi miyim? Bilmiyorum. Benim hiç küçük kardeşim olmadı. Bunun o yöne doğru gidip gitmediğini söyleyemem.

Xander benim sessizliğime sinirleniyor, sonra da inliyor. "Kahretsin, cinsel bir şey mi? Çünkü eğer öyleyse, sorduğumu unutabilirsin."

"Kavanozdaki şans," diyorum.

"Ne?" Boş boş bakıyor. "Bu bir seks pozisyonu mu?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Olabilir, belki, ama bilemem çünkü kız kardeşin bana küçük bir cam şişede sim verdi ve *kavanozun içine şans* etiketi yapıştırdı. Sevimli ve kurnaz biri." Ve çok seksi, ama bunu eklemiyorum. Hâlâ bunun kız kardeşiyle kısa süreli bir kaçamak olacağından, kız kardeşinin hayatına devam edeceğinden endişe ediyor.

Benden çok hızlı uzaklaşıyor ve ilişkimizin benim teraziye koymadığım parçalarını tarttığını görüyorum.

Hayatımı bu şekilde yaşayamam. Çıldırırım.

En azından Xander bizim tarafımızda, sonumuzu destekliyor. Epsilon'un ilişkimin zaman çizelgesine bağlı birkaç bahsi var. Çoğu Mart'ta ayrılacağımıza para yatırıyor.

Siktir et onları.

Xander yavaşça başını sallar. "Kulağa Luna hediyesi gibi geliyor."

"Tam kalbinden ve ellerinden," diyorum hafifçe ve kitap raflarının sırasını inceliyorum. Bir hışırtı duyduğumu sandım. *Yanlış alarm.*

Xander dikkatini tekrar romanına verir.

Sonra kulağıma telsiz sesi geldi. "Greer'den Donnelly'ye," diyor Epsilon koruması. "Bugün Winona'yı gördün mü?"

Sinirli bir iç çekişi bastırıyorum.

Bugün dördüncü kez benden diğer müşterileri kontrol etmem isteniyor, sanki Dalton'daki tüm ünlülerin Gençlere Fısıldayan Adam'ıymışım gibi. Aslında bu benim suçum. Düşmanla takım oyuncusu olmaya çalışarak bu talihsiz yatağı yaptım.

Çenemi kapalı tutabilirdim. Ama hayır. Luna'nın göl evinde duyduklarını Epsilon'a anlattım. Winona'nın okuldaki T-Back'lerle, özellikle de Tate'le nasıl sorunlar yaşadığını. Luna "isimsiz" bir ihbar olarak kaldığı sürece güvenliğe gitmemi sorun etmedi ve şu ana kadar SFE kaynağımı öğrenmek istemedi. Ve eğer Luna'dan şüpheleniyorlarsa, henüz onu ispiyonlamadılar.

Greer Winona'nın ailesiyle kısa bir konuşma yaptı. Winona'nın *hala* korumasını koridorlarda istememesi dışında konuşmanın nasıl geçtiğini bilmiyorum.

Kinney ve Audrey de öyle. Ve kızlar anne ve babalarını, koruma gölgesi olmadan bir şans daha vermeleri için ikna ettiler.

Geriye ben

kalıyorum. Paul

Donnelly.

Dalton Akademisi Açlık Oyunları'ndan tek kurtulan. Henüz müvekkilim tarafından kovulmadım. Aslında, her sabah, "Hala gelmek istiyor musun?" diye soruyor.

Her zaman "Dışarıda olmaktansa içeride olmayı tercih ederim." diye cevap veririm.

Ben buradayken, Epsilon otoparkta oturuyor ve güncellemeler için beni telsizle aramaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yok. Eğer bu bir popülerlik yarışması olsaydı.

Kanadı çöpe at.

Mikrofonumu tıklayıp Greer'a "Onu görmedim." diyorum.

Hemen cevap verdi. "Bir sonraki ders fen salonunda, kontrol edebilirsiniz."

"Olumsuz," diyorum. "Bir sonraki ders tarih salonundayım. Karşı tarafta."

"Bütün ders koridorda duracaksın. Hızlı bir uçuş yapabilirsin."

Sonra ne oldu? Sınıf kapısına mı bakacak? Sınıfta olacak. Ben de tam bunu söyleyecektim ki kendimi durdurdum.

Takım

oyuncusu. İşte

ben buyum.

Ya da en azından kovulmamaya çalışıyorum. Akara'yı iş aradığım ve beni tekrar işe alamayacağı bir duruma sokmamaya çalışıyorum. Mikrofonumu tekrar tıklamadan önce bir nefes alıyorum. "Zamanım olup olmadığına bakacağım."

Greer biraz rahatlammış bir halde, "Teşekkürler," diyor.

Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Çünkü ben onun yerinde olsaydım, otoparkta sıkışıp kalsaydım, bir müşteriye yardım edemeseydim, ben de tüm kaynaklarımı kullanmaya çalışırdım. Görünüşe göre Thebula Gezegeni'ndeki hammaddelerden biriymişim. Çok değerliyim. Sınırlı tedarik.

Merdivenler gıcırıyor ve başımı yana eğiyorum. Keskin gözlerimle Easton Mulligan'ı gördüm. Xander'ın en iyi arkadaşı. Çikolata kahvesi saçları yanlardan daha kısa kesilmiş ve koyu lacivert Dalton blazer ceketini daha da solgun gösteriyor.

Luna onun gizlice yarı vampir olabileceğini söyledi ve ışıktaki parlamayı parlamadığını anlamak için ona göz kulak olmamı istedi.

Easton'dan henüz parıldayan bir et yok ve Xander'ın daha önce bazı kalabalık koridorlara girmesinin tek nedeni olduğu düşünüldüğünde, büyük ölçüde tehdit oluşturmuyor. Övgüyü ben almak isterdim ama Easton onun akranı ve on sekiz yaşında bir genç olarak bu sosyal çevrelerde benim yapamayacağım şekilde gezinebiliyor.

Xander'ı okulun piranalarından koruyor - nüfuz ve sosyal medya *beğenileri* için Xander'ın en iyi arkadaşımı gibi davranmaya çalışanlardan. Onu çiğneyip kemiklerini tükürecek olanlardan. Son sınıf öğrencilerinin çoğu Easton'ı tanımaya çalışacak kadar havalı buluyor ama gerçekten arkadaş olamayacak kadar da mesafeli. Bu yüzden insanların onun hakkında söyledikleri çoğunlukla yarı gerçekler ve efsanelerle dolu.

O, rakipleri Faust ve Maybelwood'a karşı dört yıl boyunca üst üste maç

kazanan parlak satranç şampiyonu.

Bir ay boyunca okulu asıp Auckland'ı sırt çantasıyla dolaşan yalnız adam.

O, Xander Hale ile LARP yapmaya giden ve Paisley McWilliams ile tam zırh içinde öpüşen zarif şövalye.

Lise dedikoduları benim fikirlerimi pek etkilemez. Benim için önemli olan tek şey Xander'ın iyi bir arkadaşı olması. Bunu hiç sorgulamadı.

Easton gevşemiş kravatını düzelterip ikinci kata indiğinde, Xander'a doğru yönelmesini bekliyorum. Onun yerine, benden birkaç adım ötede durdu.

"Hey," diyor. "Xander'la konuşabilir miyim?"

"Ne zamandan beri benim iznime ihtiyacın var?"

"Bir söylenti var." Ceplerinde bir şeyler arıyor. Sanırım *sigara*, ama bu hiç mantıklı değil. Onu tuvalette sigara içerken görmüştüm ama bunu kütüphanede yapacak kadar aptal olamaz. Buruşuk bir giriş *kartı*, bir kutu Altoids, bir prezervatif çıkarıyor - sanki onu korunduğu için deşecekmişim gibi kıpırdamadan duruyor.

Ailesinin katı olduğunu biliyorum ama lanet olsun... "Dedikodu senin de cebinde mi?" Şaka yapıyorum.

Rahatlıyor. "Hayır, sadece koridorda. *Kahretsin*, onları bulamıyorum." Ağır ağır iç geçiriyor. Ben sormadan, "Arabamın anahtarları. Onları kafede unutmuş olmalıyım ve küçük kız kardeşimi baleye götürmem gerekiyor..." Saatini kontrol eder. "Otuz dakika."

"Yine de okulun var."

"Bunu babama söyle. Prens ve prens için *olmadığı sürece* tek bir dersi bile atlamayacağım." Bokunu cebine geri sokuyor ve bakışlarının bel kemerime düşmesini izliyorum. "Xander'ın kız kardeşiyle olanlardan sonra yönetimin silah taşımaya izin verdiğine dair bir söylenti var. Belki güvenlik sıkıdır ve ona tekrar erişim talep etmem gerekir diye düşündüm."

Xander kitaptan başını kaldırır. "Bekle, ne? Donnelly'nin silah taşıdığını mı düşünüyorlar?"

Dalton'ın okul arazisinde silahlı olmama izin verilmiyor.

"Evet," diyor Easton, "ve..." Başını sallamadan önce sesi azalıyor. "Unut gitsin." Altı kişilik masada Xander'a katıldı. Yaklaşıyorum.

"Neyi unutayım?" Bir kolumu vitray pencerenin altındaki duvara dayadım. "Bu düşünceye devam et, Mulligan."

Easton yere yığılır ve iki parmağıyla şakağını ovalar. "Bu bir dedikodu, bilge kişi. Hepsi bu." Xander'ın benim için kullandığı lakabı benimsemiş, sanki canlı aksiyonda onların bilge koruyucusu rolünü oynuyormuşum gibi. Xander ve şimdi bir başkası için böyle olmak... Bu, kurmayı hiç düşünmediğim bir hedefi tamamlamak gibi.

Hâlâ garip. *Garipliğin* olabileceği en iyi şekilde.

Sırıyorum. "Dedikodu alemlerine daldığı biliniyor," diyorum. "Bana anlat."

"Ve ben," diye araya girdi Xander, o da bilmek istiyordu.

Easton yüzünü buruşturarak bana şöyle dedi: "Ailenin yaptıklarından sonra insanlar senin *cinayet* işleyebileceğini ve diğer iğrenç şeyleri yapabileceğini söyleyip duruyor. Buna bir de silah söylentisi eklenince okulun yarısı için psikopat sayılırsın."

Xander uzun bir inilti çıkarır, elleri başına gider. "Ciddi olamazsın." Sanki bana bir şekilde saldırmışlar gibi kitap raflarına bakıyor.

Sadakati seviyorum. Şu anda buna ihtiyacım olduğunu düşünmesini sevmiyorum. Easton ekliyor, "Herkes gergin."

"Dedikodu fabrikası fazla mesai yapıyor," diyorum. Xander bana, "Ben onları yola getiririm," diyor.

Başımı salladım. "Hayır, hepsinin benden korkması iyi bir şey. İşimi kolaylaştırır."

Bakışları yumuşar. "Evet, ama sen kötü bir adam değilsin. Düşünmemeliler-"

"Ne düşündükleri umurumda değil, Hale."

Omuzları gevşer ve iç çekişi de iniltisi kadar uzun olur.

Easton ona, "Her şey yoluna girecek," diyor, "eğer girmezse Mayıs ayında buradan gideceğiz."

"Evet..." Xander kitabını kapatır.

Bir anlık sessizlikte Luna tekrar aklıma geliyor. Mesaja cevap vermemesi beynimin en önüne itiyor. *Sorun değil.* O da üniversitede meşgul. Endişelenecek bir şey yok.

Ama o çok hızlı mesaj atar ve genellikle on dakika içinde cevap verir.

"Ughh, neden bu okuldaki bu kadar çok erkek tam bir d a n g a l a k ?"

Vada Abbey ortaya çıktı ve dikkatim on altı yaşındaki, aralık dişleri ve kirli sarı Fransız örgüsü olan BMX sürücüsüne odaklandı. Elindeki postacı çantasını masaya fırlatıyor ama çanta Easton'ın kucağına çarpıyor.

"Soysuzlar," diyor Easton. "Hepsi." Çantasını tekrar masanın üzerine kaydırıyor. "Kızlar da dahil."

Vada, Easton'ın yanındaki masaya oturur. "Şerefsiz bir dangalak olmaktansa soysuz olmayı tercih ederim."

"Hiçbir Sarmaşık Birliği adayı bunu söylemedi."

Easton Penn, Princeton ya da Yale'e gitmek istemediğini açıkça belirtti. Daha kolay bir üniversiteyi tercih ediyor ama ailesi zorluyor. O direniyor ve Xander'ın planlarından henüz emin değilim.

Çünkü emin değil.

O bir tahterevalli. Pek çok seçenek arasında gidip geliyor. Yine de dünya onun istiridyesi. İncisini bulacaktır.

Mikrofonumu tıklıyorum ve fısıldıyorum, "Donnelly'den Epsilon'a, Vada AO'ma girdi."

Greer çok hızlı cevap veriyor. "Winona onunla mı?" "Olumsuz."

Greer bana "Vada'ya göz kulak ol," dedi. "T-Bag'ler onu da rahatsız ediyor."

"Anladım."

Vada'nın 7/24 koruması olmayabilir ama onun hepimize ait olduğu konusunda tüm güçler arasında bir anlaşma var. O etraftayken ona eşit şekilde göz kulak oluruz.

Vada ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor, bacağı neredeyse Easton'ın dizine değiyor. Easton uzaklaşmıyor ve flört hislerim karıncalanıyor ama aralarında bir şey olduğundan emin olamıyorum. *Luna burada olsaydı bilirdi.* Onun örümcek hisleri daha kaliteli.

Kız Örümcek Adam kostümünü Tom Holland'dan daha iyi taşıyor.

Tam Vada, "Ben'in Penn'de olduğunu biliyorsun ve Ivy League'den bir dangalak değil," dediği sırada gözümü kırıştırarak tekrar odaklanıyorum.

"Ben," diyor Easton, sanki adı dilinde asitmiş gibi. Kobalt iftirasını sevmiyorum, ancak bunun haklı olup olmadığını söylemek için yeterli kanıtım yok.

Xander, Ben'den bahsedildiği anda kırmızı kulaklıklarını takar. Vada'nın yüzü düşer. "Xander."

"Ne? Ben, *Ben'dir.* Sen ve Winona neden sürekli onu gündeme getirmekte ısrar ediyorsunuz?"

"Çünkü o bizim arkadaşımızdı."

"*Onun* en iyi arkadaşıydı ve senin de arkadaşındı, Vada." Xander hançeri sapladığı anda suçluluk duygusu yüzünü kaplıyor. "Öyle demek istemedim..." Sertçe yutkunuyor.

Sadece burada dur. Hiçbir şey yapma. Duvarları incele. Luna'yı çıplak hayal et. Evet, sakın bunu yapma.

Easton önce Xander'ın sonra da Vada'nın yüz ifadesinin değiştiğini görür. "Ben'e olan takıntın nedir?" diye soruyor ona gerçek bir şaşkınlıkla.

Yüzü kızarıyor. "Bu bir *saplantı* değil." Postacı çantasını topluyor. "O buradayken okulun daha kolay olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Xander ona, "Ben gittiğinde Dalton'a gitmemiştim," diye hatırlatır. Easton kaşlarını çatarak Vada'ya bakar. "Senin için neden daha kolay oldu?"

"Çocuklar..."

"Çocuklar ne değildi?"

"*Dangalaklar*, bunu konuşmuştuk." Kadın masadan zıplıyor ve adamın parmakları kadının bacağına üzerinden geçiyor.

"Vada," diye sesleniyor arkasından, sandalyesinden kalkarak. "Vada!" Ona hoşça kal anlamında başını sallayan Xander'a hızlıca bir bakış atar ve ardından Easton Abbey kızının peşine düşer.

"Vada AO'mdan çıktı," diye fısıldıyorum mikrofonuma. SFE hattayken ve Omega hat dışındayken telsizde şaka yapmak on kat daha az eğlenceli.

Keşke telefonum çalsa.

Luna'ya dırdırcı bir mesaj göndermemek için kendimi zor tutuyorum. Görevdeyim. *Luna iyi. Quinn ve Frog ile birlikte.*

O güvende.

Güvende.

Tedirginim ama bunun nedeni ne bileyim, kız arkadaşımın daha iki ay önce kendi ailem tarafından *kaçırılmış olması* olabilir. Şimdi dünyaya meydan okuyor ve ben ona inanıyorum -Luna Hale'e her zaman inanacağım- ama bazı şeyler *her zaman* bizim kontrolümüz dışında olacak.

Tehditler. Kazalar. Salı öğleden sonra Wawa'da tost makinesi bozuldu, sıcak sandviç yok.

Endişelenmeniz çok doğal.

Ben zorba bir erkek arkadaş değilim. Zorba olmak için hiçbir şey *yapmadım*. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Çalışırken onu düşünmeyi bırakmam gerekiyor ama kendime o kızı düşünmeyi bırakmamı söylemekten de nefret ediyorum. Zor durumdayım.

Ya da iki arada bir derede.

Muhtemelen aynı şey. Turşu kulağa daha hoş geliyor.

Xander kulaklıklarını topluyor ve ben de kendimi duvardan iterek "Okumaya geri dönecek misin?" diye soruyorum.

"Ertellemeyi mi kastediyorsun?" Kitabı sırt çantasına yerleştiriyor. "Fizzle ürünü üzerinde çalışıyor olmalıydım. Ya da üniversite başvuruları. *Ya da* AP Avrupa Tarihi ödevi. Ve... çalışmıyorum." Sırt çantasını omzuna atıyor. "Şu anda hepsi çok ürkütücü geliyor."

Gelişen ve stresli.

"Başka bir zaman, başka bir gün," diyorum hafifçe. "Bu işi halledeceksin."

"Evet, zil çalmadan önce dolabıma gideceğim" diye iç geçiriyor. Merdivenlerden hızlı adımlarla indi ve ben de hemen arkasından geldim, kütüphaneden çıktıktan sonra yolu göstermeyi planlıyordum. Şimdilik onu takip ediyorum.

Ana kata iniyoruz ve telefonum titriyor. İçgüdüsel olarak, Xander'la birlikte kitap raflarının arasından geçerken mesaja bakıyorum.

LUNA

Rochester. Wyatt. Profesör. Rochester Endüstri için çalışıyor. Bence cehennemin karanlık bir zindanında yaşıyor olmalı ve oraya gitmemeni tercih ederim. Yumurtlama tatmin edici olsa bile.

Midem bulanıyor. *Rochester*. Bu nasıl oldu?

Xander köşeyi dönerken kafamı kaldırıyorum. Kolunu yeterince hızlı yakalayamadım. Altı-iki boyundaki adam, elinde boya malzemeleri taşıyan bir kıza çarpıyor. Söz konusu boya, beyaz bluzunun üzerine sümüksü kırmızı bir nehir halinde dökülüyor ve Dalton üniformasını lekeliyor.

Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutuyorum. Boş yüzlü, sadece manzara. Sadece *odaklanmaya* çalışıyorum.

Luna'yı değil. *Luna'yı* bir *saniiyeliğine* geri it. Kaslarım kasılıyor.

Kız donup kalmış, ağzı yarı açık ve kapanmıyor. Xander Hale vücuduyla fiziksel temas kurduğu için mi yoksa mahvolmuş bluzundan dolayı mı üzgün olduğunu söylemek için çok erken.

Xander bir panik dalgası içinde, "Kahretsin, kahretsin," diye küfrediyor. "Çok özür dilerim, seni görmedim. Sen iyi misin? Sana yardım edebilir miyim?" Dosyasına doğru uzanıyor, yüzeyinde boya birikiyor.

"Az önce söylediklerini tekrar edebilir misin?" diye soruyor gözlerini kırıştırarak. "Ama daha yavaş."

Bir nefes verir. "Özür dilerim. Seni görmedim."

"Bu bir kazaydı." Kırmızı boya kutusunu ve bağlayıcıyı hokkabazlık yaparak taşıyor. Yerini belirlemeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Kalp şeklinde bir yüz. Dümdüz kumral saçları, her bir telini günde on kez tarıyormuş gibi. Küçük parçalar örülmüş ve arkadan tutturulmuş ve beyaz teni şoktan hâlâ kül rengi.

Boya sıçramış klasörü karıştırıyor. "Sadece AP Lit için ekstra kredimi kontrol etmem gerekiyor. Gelecek ders teslim etmem gerekiyor."

Bugün *okumalarım* kapalı. Kıyafetleri için endişelenmiyor. Ya da ünlü bir gençle karşılaşmaktan. Notları için endişeleniyor.

"Bekle, bekle," diyor Xander aceleyle, durması için elini uzatarak. "Eğer dosyanı açarsan, boya sayfaların arasında kayar."

"Bunu teslim etmeliyim," diye panikliyor.

"Tamam, bekle." Sırt çantasının fermuarını açar ve siyah bir kapüşonlu çıkarır. Kumaşla boyayı siliyor. Kız bir heykel gibi, sanki bir nefes alsa ekstra kredi ödevini patlatacak.

Birinci kata şöyle bir göz attım.

Öğrenciler çalışma alanlarından dışarı fırladılar. Xander'ın kızı yardım edişini izliyorlar, bazıları sinsice fotoğraf çekiyor ve kütüphaneci oraya doğru yürüyor. Eğer bir şeyler atıştırmak kütüphanecinin kaşlarını kırıştırıyorsa, haliya sıçrayan boyalar onu bin yıl yaşlandırıyor demektir.

Xander kapüşonluyu ters çevirir, sonra da toplar. "İyi olmalı."

Dikkatlice dosyanın içine bakar ve nefes verir. "Tanrı'ya şükür."

"Kıyafetlerin," diyor Xander. "Burada fazladan var mı?"

Ve ilk kez, bluzunun ne kadar boya ile ıslandığını fark eder. "Ben, hayır." Yüzünü buruşturdu.

Kütüphaneci kızın arkasından boğazını temizliyor. "İsminiz lütfen. Ve kütüphanede neden *boya* taşıdığınızı bilmek istiyorum."

Kız kütüphaneciden habersizdir. Birkaç gergin vuruştan sonra, kız Xander'ın ona baktığını görür ve kütüphanecinin "Beni görmezden mi geliyorsun?" diye bağırdığı anda arkasını döner.

"Hayır, hayır. I..." Kulağını işaret ediyor ve ben de işitme cihazını görüyorum. Kütüphaneci kızı işitme gücü çektğini söyleme şansı vermiyor.

"Kütüphanede resim yapmamalısın."

"Biliyorum, ama çalışma sürem boyunca bir kompozisyonu bitiriyordum ve Mrs.

Rodriguez'in fazladan sanat malzemesi toplamak için

yardıma ihtiyacı vardı-" "Bu bir mazeret değil."

"Benim hatamdı," diye araya giriyor Xander ve kütüphaneci sanki Xander Hale'in işin içinde olduğunu yeni fark etmiş gibi sessizleşiyor. "Ona çarptım. Okuldan sonra temizlemeye çalışacağım."

"Buna gerek yok," diyor daha sakin bir şekilde. Yıpranmış yüzüne bakmak zor, yalan yok. Tekrar kıza odaklanıyor. "Bu sizin uyarınız. Eğer bir daha böyle bir şey olursa, Bayan..."

"Spencer."

"Tam adınız lütfen."

"Spencer Sadler."

"Bayan Sadler, yılın geri kalanında kütüphaneye girmenize izin verilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi."

Xander'ın yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oldu. "Sadece *boya*. Tanrım, sanki başka bir öğrenciyi öldürmüş gibi davranıyorsun."

Neredeyse gülümseyeceğim. *Bu benim elfim.*

Yaşlı yarasa kılandı. "Dalton, öğrencilerinden mülklerine sahip çıkmalarını *bekler*."

Xander, "Bu bir *kazaydı*," diye vurgular.

"Bu konuda ikinizle de tartışmayacağım."

"Tartışmıyorum," diyor Spencer çabucak. "Anlıyorum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Küçümsenen bir kütüphaneci kadar öfkeli bir cehennem yoktur, şimdiye kadar hiç söylemedim. Kütüphanecileri severim. Büyürken adil payımla tanıştım ve hepsi bilgisayar kullanırken yemek yememe izin verdi. Çıkmadan önce sildiğim sürece klavyeleri yağlayıp yağlamadığım umurlarında değildi.

Her neyse, o kitapları korumalı, halıyı değil.

Xander tabutuna, yani *masasına dönene kadar* kütüphaneciye ters ters bakıyor. Sonra Spencer'a iyi olup olmadığını sorar. Spencer ona güvence verir ve o da omuz silkerek lacivert blazer ceketini uzatır.

İhtiyatla kabul ediyor. "Emin misin?"

"Ona ihtiyacım yok." Xander düğmeli gömleğinin kollarını sıvıyor, kravatı hâlâ gevşek ve kolyesine dolanıyor. "Bende on tane daha var. Yani... eBay'de satmak ya da kesip Reddit'te yayınlamak için bir tapınak inşa etmek istiyorsan, buyur et."

Spencer aceleyle kollarını deliklere sokar. "Eğer bir tapınak inşa ediyorsam, bu bir numaralı üniversitem içindir, alınmayın."

"Evet, sıfır alındı," diye gülümsüyor ve o da küçük bir tane atıyor.

Sonra zil çalar ve yüzü düşer. Koridorlar kalabalıklaşacak. Spencer zaten geç kalmış gibi kapıdan koşarak çıkıyor. Ben de kontrol etmek için sabırsızlanıyorum.

Luna ve bu Rochester saçmalığı. O kadar hızlı beynimin ön tarafına geri dönüyor ki, başım çarpmaya başlıyor.

"Hazır mısın?" Xander'a sordum.

"Evet." Sıkı bir nefes alıyor ve onu çift kapıya götürüyorum. Kapılarda duraklıyor. Kelimenin tam anlamıyla taşa dönüşüyor.

Şu anda Luna'yı düşünmüyorum.

Rochester'lar, Epsilon, babam ya da ailem hakkında endişelenmiyorum. Tüm dikkatim tek bir adamın üzerinde.

Çünkü bu benim işim.

Çünkü bana ihtiyacı var.

Çünkü o kapıdan dışarı adımını atar atmaz on kişi yanına koşup Avrupa Tarihi sınavı, balo teması, arabasını otoparktaki yangın musluğuna süren kız, Beckett'ın hesabında paylaştığı TikTok Audrey ve Superheroes & Scones'un hayranlarının favorisi beyaz çikolatalı şut muffin'i nasıl iptal ettiği hakkında bağırmaya başlıyor. Bu bir ses kakofonisi. İnsanlar onun dikkatini çekmek için yaygara koparıyor.

Tek yapabildiğim onun önünde yürüyüp bir sonraki dersine giden yolu açmak. İnsanların onu, karnavalda ebeveynlerinden ayrılmaktan korkan küçük bir çocuk gibi gömleğimin arkasına tutunurken görmesini bile umursamadığı bir noktada.

Sadece dayanıyor.

Ve eğer tutunduğu kişi bensem dikkatim dağılamaz.

PAUL DONNELLY

LANET OLASI ROCHESTERLAR.

O iblislerden biri nasıl onun profesörü oldu? Xander sınıfta güvende ve sağlamken ve ben koridora düşmüşken, daha fazla cevap bulmaya çalışıyorum.

Luna bana programını göstermedi, ben de sormadım. *Sormalıydım* ama korumalarının halledeceğini düşündüm. Kurbağa ve Quinn Koruma 101'e girmişler ama hiç mantıklı gelmiyor. Bunu bilmemelerine imkan yok.

Peki neden Luna'ya ipucu vermediler? Neden ona bu profesörün ailesine karşı çirkin bir kan davası olabileceğini söylemediler?

Telsizimdeki bir düğmeyi çevirerek kanalı bir dakikalığına Omega'nın frekansına çeviriyorum. Mikrofonumdan sessizce soruyorum: "Donnelly'den Frog'a, o piçlerden birinin onun profesörü olduğunu biliyordun da neden Luna'ya Rochester'lardan bahsetmedin?"

Statik hat çatırdıyor.

Bir nefes sonra, Frog'u duyuyorum. "Yapmamamız tavsiye edildi." "Kim tarafından?"

"Terapisti. Rochester'lar daha derin bir geçmişle bağlantılı olduğu için bir kerede çok fazla bilgi olduğunu düşünüyor."

Burnum alevleniyor, kaynayan öfkemi Luna'nın terapistine yönlendiriyorum. *Ondan nefret etme. Ondan nefret etme. O Luna'ya yardım ediyor.* Bu, doktorun kızgın kömürlerin üzerinde için için yandığını hayal ettiğim ilk sefer değil. Luna'nın nöro-doktorlarına ulaşmak için içimde bir dürtü var. İkinci bir görüş almak için, ama belki terapisti onlarla da görüşmüştür.

Frog'la kararı hakkında tartışmıyorum. O sadece emirleri uyguluyor.

Başımın arkasını mavi dolaplara yaslıyorum. Luna'nın erkek arkadaşı olarak, onu varlığının son molekülüne kadar seven kişi olarak, ona her şeyini koruyacak araçları vermek istiyorum. Birinin neden üzerine geldiğini bile bilmezken kendini nasıl savunabilir ki?

Frog ve Quinn onu fiziksel olarak koruyabilir ama insanların acımasızlığı görünmez bir kesiktir ve bunu durdurmaları mümkün değildir. Bu Luna'ya bağlı.

"Wonder Bread, hala orada mısın?" Kurbağa sorar.

Mikrofonumu dudaklarıma götürüyorum. "Evet. Hala hayatta ve tekmeliyor."

"Profesörü tam bir *pislik* ve Luna da anlayışlı biri. Kendisine sataşıldığını biliyor ve muhtemelen bunun daha büyük bir nedeni var."

"Sana bunu sordu mu?" Fısıldadım.

"Hayır. Ama eminim sana soracaktır." Kurbağa duraklar. "Benim fikrimi umursamayabilirsin ama bu konuda tüm hikâyeyi anlatmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Evet. *Ben de öyle düşünüyorum.* Mikrofonuma konuşuyorum. "Umurumda, Froggy." Gülümsüyorum. "Donnelly tamam."

PAUL DONNELLY

MOR NEBULALAR Luna'nın yüzünde geziniyor. Kollarımın üzerinden. Yatak odasının tavanı boyunca. Takımyıldızlar ve Samanyolu bir galaksi projektöründen parlıyor, her şeyi lavanta ve fuşya renginde aydınlatıyor.

Yatakta otururken, birbirimize bakıyoruz. Bir küvetin içinde olabilecek kadar yakınız. Dizlerimiz bükülmüş, bacaklarımız birbirinin iki yanına ayrılmış ve parmakları kürek kemiğimin üzerindeki mürekkebi izliyor. Ama dövmelerime bakmaktan çok gözlerimin içine bakıyor.

İşten çıkıp eve geldiğimde bana hemen Rochester'ları sordu.

Nöro-doktorları anılarını geri kazanmanın hassas doğası konusunda ona rehberlik ediyor. Yarın bir randevusu var. Onlarla konuşmayı tercih ederse, bu seçeneğin var olduğunu açıkça belirttim.

"Sorun olmazsa, sadece senden duymak istiyorum."

dedi. Ona bildiğim her şeyi anlattım.

Şimdi içine sindirmeye çalışıyor.

"Sith'lere benziyorlar," diye fısıldıyor Luna, odasında sadece biz olmamıza rağmen. Artı, Orion. Yatağın yarısını kaplıyor ama ben onu itmiyorum. O koca tüylü pabucu seviyorum. Yanımızda daha da çok seviyorum. "Rochesterlar Güç'ün Karanlık Tarafı'nı kullanır ve Karanlık Taraf da onları kullanır."

Yıldız Savaşları. Şimdiye kadar bir sürü çizgi roman okudum. Tüm filmleri izledim ve bu hafta Luna ile *Andor* ve *Klon Savaşları'nı* izledim. Bazı bilgiler yoruma açık gibi geliyor. O yüzden soruyorum, "Tüm Sith'lerin kötü olduğuna mı inanıyorsun?"

"Eskiden bilmezdim," diye itiraf ediyor Luna. "Sith'lerin sadece uzaylı bir tür olduğunu ve geleneklerinin zaman içinde diğerlerine aktarıldığını düşünmeyi severdim. Sith olmak

kötü doğduğunuz anlamına gelmiyordu, ama eğer size Karanlık Taraf öğretilirse, Karanlık Tarafı takip ederseniz, o zaman..." Omuz silkiyor, "Sen busun." Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor, sanki görmek istediği geçmiş hissediyor. "*Rochester'ın* Dalton'a giden aileyle aynı olduğunu düşünmemiştim. Programımı seçtiğimde Wyatt Rochester diye birini hiç duymamıştım."

"En büyükleri o. Kardeşlerinden hiçbirinin de sizin sınıfınızda olduğunu sanmıyorum."

"Son üç yıl içinde ailemin mahallesine taşındıklarına inanamıyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Ve sonra The Royal Leaks."

Rochester'lar bu sızıntıların arkasındaki sinsi ellerdi. Müstehcen, özel bilgiler ünlülerin rızası olmadan internette yayınlanmıştı. İddiaları reddettiler. Bunun üzerine bir dava açıldı ve kısa süre önce mahkeme dışında anlaştılar.

Rochester'lar her ne kadar açıklanmayan bir meblağ ödedilerse de, bu benim için yeterli değildi. Hele ki o pislik kız arkadaşımı seçmişken.

"Evet," diye nefes alıyorum. Kollarımı onun ince sırtına doladım. Vücudu benimkine doğru eğilmiş.

"Kraliyet Sızıntıları'nın ne olduğunu merak ediyordum. Fanaticon'daki insanlar bundan çok bahsediyor. Belki de *We Are Calloway* için bir tanıtım ya da slogan olduğunu düşündüm."

"Hayır, sadece o lanet hamam böceklerinin yaptığı bir şey." "Hamam böcekleri," diye gülümsüyor.

"Horoz olmadan. Çünkü ben bir hamamböceğiyim ve biz aynı değiliz." Burnunu kırııştırıyor. "Sen hamamböceği değilsin."

"Nükleer bir savaşta hayatta kalabileceğimi düşünmüyor musun? Üç ay yiyeceksiz?"

Kırk beş dakika havasız mı?"

Gülümsemesi parlıyor. "Sen bir hamamböceği-apedia'sın." "Ben türümü biliyorum."

Başını sallıyor, sonra çenesini diz kapağına dayıyor. "Senin o türe ait olduğunu sanmıyorum. Hamamböcekleri korktukları zaman kaçarlar."

Beni çocukluğuma götürüyor. "Öyle mi?" Ağzımı açıyorum ama bir şey söylemek yerine ilk kez gözümü ondan kaçırıyorum.

Vücudu avuçlarıma karşı geriliyor ve sırtını ovuyorum. Sonra nefes alıyorum, "Kaçıyorum."

Benim ailem.

On yedi yaşımdayken onlardan kaçtım ama son zamanlarda yaptığım şey bu değil. Ve her neyse, onları gündeme getirmek istemiyorum.

Parmakları yakamdaki mürekkebi takip ediyor, küçük yazı karakteriyle şöyle yazıyor: *Made in Philly*. Ama gözleri, gözleri benimkilere yapışmış. "Seninle ilgili tüm anılarımı kaybettim ve sen benden hiç kaçmadın."

"Beni korkutan sen değilsin Luna."

Vücudu ellerimin karşısında eriyor, gevşiyor. "Neden korkuyorsun?"

"Peynirli biftek ve domatesli turta olmayan bir dünya."

Gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. Beni aya gönderdi. "Başka ne var?" diye soruyor. "Sen bana seninkini söyle."

"Ben korkuyorum..." Düşünüyor. "Akbabalar."

"Mecazi mi gerçek mi?"

"Gerçek anlamda, ama sanırım ikisi de. Bir keresinde bir geyik leşini karıştıran bir akbaba görmüştüm. Ölümünden sonra olacak üzücü bir şey gibi gelmişti." Gözlerini bana dikti. "Şimdi de sen."

"Büyük beyaz köpekbalıkları. Hiç görmedim ama görürsem en iyi şekilde yüzerim."

Sıra onda. "OG Luna'dan daha kötü bir Luna olmak." Hızlıca, "Ve biliyorum ki hepsi *benim*. Ben oyum. Ama sadece onu gururlandırmak istiyorum. Kendimi gururlandırmak. Bu yüzden... Bu yüzden Roach'la olan dersimi bırakacağımı sanmıyorum."

Kaslarım sıcak bantlar halinde esniyor ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmek için elimi sırtından kaldırıyorum.

"Senin yapacağın şey bu değil," diye fark ediyor. "*Kaçıyorum*," diye vurguluyorum.

Ben kim olduğumu biliyorum ama o beni her zaman anlamlandıramadığım farklı bir ışık altında görüyor. *Bu* beni korkutuyor. Bana baktığında hissettiğim ezici duyguyu seviyorum. Ama ya tüm parçalarımın sahip olmadığı için beni sadece bu "insan kahraman" olarak görüyorsa? Geçmişimi daha fazla anlattığımda, bir hamamböceği *olduğumu anladığında*, beni aynı şekilde sevecek mi?

"Sen kaçardın..." Bunu işliyor.

"İnsanlar beni alt etmeye çalıştığında, daha fazlası için etrafta takılmam."

Luna gözlerini kırıştırıyor, bana bakıyor. "...yana doğru..." Kelimeleri arıyor. "...insanlar beni tekmelediklerini sanıyorlar... ama aslında tek yaptıkları beni yana doğru, onlardan uzağa doğru tekmelemek - bunu bana sen mi söyledin?"

Nabzım atıyor. "Evet, yaptım."

"Onu göremiyorum. Sadece seni duyuyorum... Bana bunu söylediğini duyuyorum." Hayal kırıklığı kaşlarını örüyor. "Keşke *tüm* anıyı görebilseydim."

"Parçalar halinde gelebilir," diyorum, eğer söylediğim sözleri hatırlıyorsa daha umutlu hissediyorum.

"...hakkında bir şey söylemiştin..." Konsantre olmuş yüzü *Stranger Things*'teki Eleven'ın güçlerini kullanmasına b e n z i y o r .

"Beni hatırlamaya çalışırken kan damarını patlatma."

Gülümsüyor, daha çok bana odaklanmış. "Burun kanamasına değerdin." "O kadar değerli değil."

"Ödenecek küçük bir bedel bence."

"Kanaman mı var?" Dedim. "Hayır, bu benim ödeyeceğim bir şey değil. Üzgünüm." Gülümsemesi yumuşuyor.

Boynunun dibini tutuyorum ve yanağını öpüyorum. Dudakları yukarı doğru alay ediyor ve dudaklarını birkaç kez daha tam olarak öpüyorum. Parmakları hevesle omuzlarıma giriyor ve sikim seğiriyor. Daha fazla sertleşmeden önce hafifçe geri çekiliyorum.

Sessiz, sakın bir ritmi paylaşıyoruz. Güzel yüzünün üzerinde mor gölgeler dönüyor ve ben nefes alıyorum, "Biliyorsun, o dersi bırakırsan dönecek olmazsın. Bunu yapabileceğini kanıtlamak için kendini zor durumlara sokmana gerek yok."

"Bunu hiç yaptın mı?"

"Hayır." Bunu yapmak istemesi beni korkutuyor. Ama ben de onu engellemek istemiyorum. "Eğer gerçekten yapmak istediğin bir şeyse..."

Başını sallıyor. "Sanırım en azından bir şans vermezsem kendimi hayal kırıklığına uğratmış olurum." "İşler kötüye giderse, kurstan her zaman çekilebilirim." diye ekliyor.

"Pekala," diyorum.

Orion kapıya *doğru havlıyor*, sonra yerleşiyor. Ayak seslerini duymuş olmalı. Luna onun tüylü karnını kaşır ve ona "Bir suça ortak olduğuna hâlâ inanamıyorum" der. Bakıcı tasmaına dinleme cihazı yerleştirmiş, Rochester'lar da bu sayede bilgi sızdırmış. "Yasadışı faaliyetini kaçırdım."

"Eğer mahkemeye çıkarsa, oğlumuzun masum olduğunu söyleyeceğim." Hay sikeyim. Öylece ağzından çıktı. *Bizim oğlan*.

Gözleri yerinden fırlıyor ve vücudumu sıcak bir dalga sarıyor. Bunu bir *taşla* geçiştiriyorum ve sonra yataktan kalkıyorum. "Aç mısın? Oda arkadaşlarının bir şeyler planlayıp planlamadıklarına bakabilirim." Bazen çatı katında grup yemekleri yaparız ve Thatch'ın parmesanlı tavuğunu haftanın yedi günü yiyebilirim.

"Evet, ama dışarıdan alabilir miyiz?"

"Bana uyar." Hangi İtalyan restoranına gideceğimize karar vermek için birkaç dakika harcıyoruz. Şu anda aklımda parmesanlı tavuk var ve siparişlerimizi bir teslimat uygulaması aracılığıyla verdikten sonra televizyonu açıp yemeği bekliyoruz. Yatak başlığına yaslanarak yeni çıkan filmlere göz atıyorum, Luna da yanımda telefonuyla konuşuyor.

Hava gergin.

İkimizin de oturmaktan hoşlandığından daha gergin. Çünkü birbirimize bakıp duruyoruz, sanki barajı ilk kimin yıkacağını merak ediyormuşuz gibi.

"Neye bakıyorsun?" Ona sordum.

YouTube'a girmiş. "Bir video."

Belirsizlik derinden kesiyor. Siktir...siktir. Ona tekrar baktım.

Şu anda telefonuna bakıp kaşlarını çatıyor. Kaşlarını çatmasının videoyla mı yoksa benimle mi ilgili olduğunu anlayamıyorum.

Uzaktan kumandanın bir düğmesine basıyorum. Bu his hiç hoşuma gitmiyor.

Hay sikeyim. Luna'ya bir kez daha baktım. Kaşları daha da çatılmış.

Televizyona odaklanmaya çalışıyorum ve *Solarbabies*'in açıklamasını okuyorum.

Ona bir kez daha baktım ve "Sorun ne?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Şaka mı yapıyordun?" Telefonunu indiriyor. "Daha önce... onun bizim oğlumuz olduğunu söylediğinde ciddi miydin?"

Elimdeki kumandayı çeviriyorum. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır," diyor hızlıca. "Yani, onun *bizim* olmasını isterdim. Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. *Ama senden çocuk istemiyorum. Herhangi birinden.* Bu konu hakkında konuşmaya hazır değilim ve bu beni kötü bir erkek arkadaş mı yapıyor bilmiyorum ama şimdilik bunu içimde tutuyorum. Onun yerine, "Onu benimmiş gibi seviyorum." diyorum.

Dudakları kalkıyor. "O da seni kendisininmişsin gibi seviyor." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyor ciddiyetle. "Benim yedi duyum var. Yedincisi evcil hayvan empatisi. O sadece senin yanında güçlü, güçlü bir sevgi hissediyor."

Gülüyorum ve Orion'u okşamak için vücuduna uzanıyorum. "Pofuduk oğlumuzu seviyorum." Elimi yalıyor.

Luna artık gülümsüyor ve onu iyi hissettirmeyi seviyorum. Bu bir suç mu?

Onu üzecek ya da sinirlendirecek şeyleri masaya yatırmak daha kolay.

Gerginlik ortadan kalkınca kolumu gevşemiş omuzlarının üzerinden geçiriyorum ve o da vücut ağırlığını bana vererek videoyu gösteriyor.

Penn'den. Luna ve benim diğ er öğrencilerin önünde yaptığımız *OA* dansının bir kaydı.

"Beş kere falan izledim," diyor sırtarak. "Beni hep gülümsetiyor."

"Nasıl olur?" O anı Luna için pek de hoş bir anı olmadığı için soruyorum. "Bunu benimle yaptın. Garipliğimin karşılık bulduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Ve o zamanlar gerçekten birlikte bile değildik." Çenesini gözlerime bakacak şekilde eğiyor. "Sana nasıl aşık olabileceğimi görebiliyorum."

Bir dakika içinde ona binlerce kez aşık oluyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni bir anlığına boğuyor. "İyi bir zevkin var," diyebildim sadece.

Gülüyor ama video oynayıp Luna'nın yemekhaneden koşarak çıkışını yakınlaştırdınca ses kesiliyor. Peşinden koşuyorum.

Yanımda, Luna mırıldanıyor, "Üzücü kısmı bu."

"Hüzünlü kısımları olan hüzünlü bir uzaylı olamaz."

Gülümsüyor ve yanağını pazuma yaslıyor. Videoyu kapatmak üzereydi ama görüntü Jeffra'yla yüzleşen Eliot'a sabitlendi.

Luna'nın peşinden koştuğumda neler olduğunu hiç görmedim.

Gözlerindeki ateşle bağıyor, "O sana *hiçbir şey yapmadı!* Lisede mi takılıp kaldın?! Altın yıllarını mı yaşıyorsun?! Neden böyle bir- olmakta ısrar ediyorsun?!"

"Böyle bir ne?" Jeffra gülererek alay eder. "Bir kaltak mı?" "Geldiğin cehenneme geri dön," diye alay ediyor Eliot.

"Luna Penn'in *sahibi* değil. Ben de onun gibi bir öğrenciyim. Benimle bir sorunu varsa, o zaman bırakabilir. Zaten muhtemelen D alıyor. Not ve erkek anatomisi."

Boğazımın arkasından asit damlıyor ve elimi ekranın üzerine koyuyorum. "Ben zaten gördüm." Parmaklarımı telefonundan sıyrıyor.

"Evet, gerçekten görmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum ona, göğsüm sıkışıyor. "Oh." Sadece onu değil, kendimi de korumaya çalıştığımı fark etti. "Tamam."

Videoyu durduruyor. "Sadece sonunda bana mantıklı gelmeyen bir kısım var. Senin de duymanı istedim."

Sikeyim.

"Tarif edebilir miyim?" diye soruyor. "Videoyu izlemek zorunda değilsiniz."

Başımın arkasını kaşıyorum, sonra televizyona, sonra da ona bakıyorum. "Oynayabilirsin."

"Emin misin?"

"Evet, devam et." Birkaç kez göz kırpmıyorum. Tereddüt ediyor ama

videoyu oynatması için onu yeterince cesaretlendiriyorum.

Eliot, Jeffra'ya ters ters bakarak, "Durman için daha ne olması gerekiyor?" diye alay ediyor.

"Neyi durdurmak için?" Kollarını

kavuşturuyor. "Luna'ya zorbalık yapmayı."

"Aman Tanrım, ona zorbalık *yapmıyorum*. Sana böyle mi

söyledi?" "Ne istersen onu söyle, Şeytan. Ne yaptığını

biliyorsun." "Şeytan mı?" Jeffra sırtıyor. "Zekice."

"Hayır, yaratıcı değil ve klişe. Senin yanında ilham bile alamıyorum."

Kollarını açıyor. "Yapabileceğin bir şey var." Sonra ellerini kulaklarına doluyor ve ona fısıldıyor.

Yanımda Luna, "Onu duyabiliyor musun?" diye soruyor. Sesi yükseltiyor ve ben de onun telefonunu alıp kulağıma yaklaştırıyorum.

"Çok boğuk." Jeffra'nın Eliot'a söyledikleri beni o kadar da endişelendirmiyor. "Ondan bir tepki almaya çalışıyor. Onun gibi insanlar böyle yapar."

Luna başını sallar ve videoyu kapatır. "Evet, haklısın." Kollarını belime dolayarak bana sarılıyor. "Solarbabies'i mi izliyoruz? Ona bayılıyorum."

"Solarbabies, öyle." Tam filme başlarken telefonu çaldı. "Yemek mi var?"

"Hayır..." Luna üzerimden kalktı. "Terapistimden. Benimle bir terapi seansına gelmek isteyip istemediğini soruyor - *hayır* diyebilirsin."

Bunu düşündüm. Terapi bende hiç işe yaramadı ama Luna'ya katılmaya karşı değilim. Muhtemelen daha önce hiç ortak bir seans yapmadığım içindir ve ya ona yardımı dokunursa? Ya bana faydası olursa?

Yine de Dr. Raven benim en büyük hayranım değil ve istemeden de olsa onu kızdırma ihtimalim var.

"Seninle gelmemi ister misin?" Luna'ya sordum.

"Sadece sen istersen," diyor. "Ama bence Dr. Raven'ın fikirlerini sadece benim aracılığımla değil de senden duyması iyi olabilir. Belki seni daha iyi anlar."

Başımı sallamaya başladım. "Hadi yapalım şu işi."

"Gerçekten mi?" diye gülümsüyor ve ben de bunu deneyerek doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

"Evet, gerçekten." Bir yanıt yazmasını izliyorum. "Ona mendil değil, atıştırma hazırlamasını söyle."

Luna gülüyor, ben de sırtarak onu kendime yaklaştırıyorum, başını öpüyorum ve gerekirse lanet olası Şeytani İmparatorluğu alt edebileceğimi hissediyorum.

CHARLIE & LUNA'NIN MESAJ DİZİSİ

12 Ocakth

Sabah 8:12.

Luna: Dergimde Rochester'lara Sith Lordları mı diyeceğim?

Hayır.

Sadece Sith mi? Lord kısmını çıkar.

Hayır.

Sabah 9:08.

Charlie: Yeni Medya dersini ilk seferinde profesör yüzünden almak istememiştiniz.

Luna: Oh.

Sabah 10:11.

Dersi bırak.

Yapamam, hafıza koruyucusu. Bu sefer dayanacağım ☐

DONNELLY'NİN GÜNLÜK PLANLAYICISI

Bugünün Odağı: Mutlu düşünceler düşünün. Mf-ing ayına yükselmek.

Yapılacaklar:

- Güvenlik işi yok. Bugün izinliyim.
- Luna + terapisti ile ortak terapi seansı (hayatta kal ve geliş)
- ~~Luna'yı Hell's Kitchen'daki Cobalt bros'a bırak.~~
- Luna ile Hell's Kitchen'da kal. Bak bakalım Beckett spor salonuna gitmek istiyor mu? (Bugün baleden izinli)

Notlar: Zamanı geldi, dedi mors. Şiirin tamamını hatırlayamıyorum. Sence mors birinin bebeklerini mi yiyor? Bilmiyorum ama bugün ben yenmeyeceğim. Terapi seansı gelip geçecek ve ben her zamankinden daha iyi görüneceğim. Sanırım sakın olacak. Luna, Dr. Raven'ın hazır değilsem beni fazla paylaşmaya teşvik etmeyeceğini söyledi.

Bebek Ripley 15th tarihinde 2 yaşına girdi. Farrow & Maximoff doğum günü partisi fotoğraflarını Famous Now'a satmak için teklif aldı. 1.5 milyona! İki yaşında bir çocuğun kek kırması için çok para. Süslü bir parti değil. Sadece çatı katında aile. Parti çok iyiydi.

WAC için çekimler yeniden başladı. "Luna'nın erkek arkadaşı" olarak anılmak ve röportaj yapmak isteyip istemediğim soruldu, ama Luna çekimlerden çekilmek istiyor.

sezon. Ayrıca Unutulacak Gece'yi prodüksiyonla birlikte tekrarlamak istemiyorum. O yüzden ben de yokum.

Luna hakkında: Geceleri onu kaşıklamak, kısıtlama konusunda bir ustalık sınıfıdır. Penis onu istiyor. Beyin henüz değil diyor.

Diğer haberler! Quinnie son zamanlarda bana karşı sinirli. Nedenini bilmiyorum ama kız arkadaşı hakkında kötü hislerim olduğunu biliyor. Belki de Scooter'ın geceyi çaylak odasında geçirmesine kızmıştır.

~~Froggy için bunu sevmiyorum.~~

Froggy için onu sevmiyorum.

Ayrıca!! Medya %100 Kitsulletti hamileliğine ve Banks & Akara arasındaki babalık tahminine takmış durumda. Sulli kaostan kaçınmak için çatı katında kamp yapıyor. Çocuk sahibi olmamak için başka bir neden mi? Sanırım öyle.

Thatch dün çatı katı ailesi için parmesanlı tavuk yaptı. (Hâlâ açığa alındığına inanamıyorum. Gabe çoğunlukla Jane'in detaylarıyla ilgileniyor. Sanırım? Bugünlerde her zaman SFO sokaklarında dolaşmıyor.

Epsilon
berbat.

Hepsi bu
kadar.

Yemekler: Terapide duygularımı çığnıyorum.

Su: GF's Pussy: Dün gece tadına baktım *şefin öpücüğü* Muhtemelen bugün tekrar dokunacağım. Kız arkadaşımın susuzluğunu gidermeliyim. Tanrı'nın işini yapıyorum.

Günün sorusu: ~~Luna'nın bir saat içinde kaç kez gelmesini sağlayabilirim?~~
Lily Calloway'in bok listesine girdiğinde bir peri ölür mü? Ben o peri miyim?

PAUL DONNELLY

"BİR ŞEY SÖYLEYEBİLİR MİSİN?" Luna yolcu koltuğundan neredeyse fısıldayarak soruyor. Cobalt'ları görmek için New York'a gidiyoruz. Philly'deki terapi bitmişti. Ben bir SUV kullanıyorum. Luna Volvo aldı: Black Edition aldı. Çok güzel bir araba. Sürüşü pürüzsüz, ama en çok güvenlik derecesini seviyor. Yüksek puan.

Beni zorlayan şey araba değil.

Kaç dakika sessizlik içinde oturduğumuzu sayamıyorum bile. Şimdi fark ediyorum ki, ortalık çok sessiz. Gözlerimi otoyoldan ayırmadan telefonumu ona uzatıyorum. "Biraz müzik çalmak ister misin?"

"Evet," diyor gerçekten ama *gerçekten* sessizce.

Evet, onu duyuyorum. Onu her zaman duyabildim. İrkilmemeye çalışıyorum.

Ona bakmıyorum ama Spotify'ımda gezinmeden önce beni incelediğini hissedebiliyorum.

Kısa bir nefes veriyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, direksiyonu sıkıyorum. "Terapi için terapiye ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum. Bu normal mi?" Hafifçe söylüyorum ama bu bir şaka değil.

O bunu biliyor. "Hangi kısmını beğenmedin? Çünkü bence gayet iyi gitti."

Kaslarım çok gergin ve koltuktaki duruşumu ayarlıyorum, rahat edemiyorum. *Sorun sen değilsin, araba. Söz veriyorum.* "Bilmiyorum."

Biliyorum. Sadece bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Luna düşüncelere dalarak sessizleşiyor. Bunu tartışmamı istiyor, hayır, sanırım bana *ihtiyacı var*. Konuşmak için daha hızlı davranıyor ve soruyor, "Her şeyden nefret ettin mi?"

parçası?"

"Hayır... Yapmak istediğin buysa, geçmiş olaylar hakkında daha fazla şey öğrenmeni destekliyor gibi görünmesi hoşuma gitti."

Yine sessizlik çöküyor, paylaşması kolay bir tür değil.

Paparazziler peşimizde değil ama Frog ve Quinn peşimizde. Şerit değiştiriyorum. Güvenlik araçlarında benim hareketlerimi taklit ediyorlar. Hız sabitleyiciye bastım.

Luna hala bir şarkı bulamadı. Muhtemelen konuşmayı tercih ettiği içindir.

Ağzımı birkaç kez ovuşturduktan sonra direksiyonu tekrar kavriyorum. "Seni duyabildiğimi fark ettikten sonra söyledikleri hoşuma gitmedi," diyorum ona, sesim neredeyse kısılmış. Bunu konuşmak benim için neden bu kadar zor? Kalıcı bir şeymiş gibi hissediyorum ve sadece yok olup gitmesini istiyorum.

Luna beynini yoklar. "O kısmı mı?" Şaşırrır. "Neden?"

"Orada oturmuş nefes alışımı, oturma şeklimi ve sana nasıl tepki verdiğimi analiz ediyordu ve senin fısıldadığını duyduğum anda bu konuda söyleyecek bir şeyi mi vardı?" Başımı birkaç kez sallıyorum. Sesim yükselmiyor. Burun üstü düşüyor ve şimdi fısıldamamaya çalışıyorum. "Seni duyabiliyor ve anlayabiliyordum çünkü hemen yanımda oturuyordun. Bunun daha derin bir anlamı yoktu ve bir anlam çıkarmaya çalışması hoşuma gitmedi."

Luna bana doğru dönüyor. "Elini tutabilir miyim?"

Yoldan ona bakıyorum, son derece sakın olduğunu görüyorum ve belki de bu anı mahvetmiyorum. Sağ elimi onunkinin içine sokup sol elimle sürüyorum.

Parmak uçlarını parmak uçlarıma dokunduruyor. "Eşsiz olmadığını düşündüğünü biliyorum ama söylediklerimi çoğu insandan daha iyi anlıyorsun. Sadece son birkaç ay içinde beni duyabilmene imkân olmadığını düşündüğüm pek çok kez oldu, ama duydun."

Gözlerimdeki yanmayla savaşıyor dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Seni üzmem istemiyorum-"

"Her şey yolunda. Sorun yok," diye nefes alıyorum, zorlukla yutkunarak. "Normalde buna bayılırdım. Söylediğin hiçbir şeyi kaçırmayacağımı bilmek hoşuma giderdi. Seni herkesten daha iyi duyabileceğimi bilmek hoşuma giderdi. Ama orada söylediği şey her şeyi mahvetti. Çünkü şimdi senin fısıltılı sözlerini duyduğumda sadece *onu duyuyorum*. Seni duymamın tek sebebinin çocukluk travmalarım olduğunu söylüyor. Ne diyordu buna?"

"Aşırı bağımsızlık. Muhtemelen aşırı özgüvenli bir ortamda büyüdünüz

ve istikrarsız çevreniz aşağıdakilere karşı tetikte olmanıza neden oldu

"İşte bu yüzden süper biyonik kulakların var."

Luna söylediğinde bu beni yüz kat daha az rahatsız ediyor. O kadar da sinirlenmiyor ya da artık ortadan ikiye ayrılmışım gibi davranmıyor ve ben de daha derin bir nefes alıyorum. "Evet..." Bir nefes daha veriyorum ve elini sıkıyorum.

Aşırı bağımsız olduğumu inkar etmek zor. Özellikle de Farrow daha önce aşırı bağımsızlığımızın bir zarar olduğundan bahsetmişken.

İçimi çektim, "Söylediğini unutalım. Süper gücüm olduğu için seni bu kadar iyi duyabildiğimi farz et."

"O kadar kötü mü?" diye fısıldıyor.

Onu çok net duyuyorum. "Ne?"

"Beni nasıl bu kadar iyi duyabildiğinin kaynağını bilmek." Bana doğru dönmeye çalışıyor ama emniyet kemeri vücudunu sıkıyor. "Pek çok süper kahramanın güçleri çevrelerinden, travmalardan, felaketlerden kaynaklanır. Örümcek Adam'ın radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılması pek de *hoş bir* an değildi. Acı vericiydi ve bunun olması üzücü ama bu onun güçlerini daha az şaşırtıcı yapmıyor. Kötülükten iyilik doğdu. Karanlıktan aydınlık çıktı."

Bir dakika boyunca tılandım ve lanet olsun, kenara çekip ona bakmak, sadece eline değil daha fazlasına dokunmak istiyorum. Sanki doğrudan kalbime uzanıyor ve onu kuvvetle kucaklıyor gibi hissediyorum - sanki tek parça olduğunu ve kanamayacağını görüyor. Yola, ona, yola, ona, yola, Luna'ya bakıyorum. "Kızım, bunu bana yapmaya devam ediyorsun," diyorum tek nefeste.

"Ne?"

"Beni sana aşık ediyorsun." Hâlâ tıkanmış durumdayım. Bunu söylemeyi nasıl başardım bilmiyorum ama boğazımdaki yumağı temizledim. "Durma."

Çok yumuşak bir şekilde, "Asla yapmayacağım." diyor.

PAUL DONNELLY

ASLA YAPMAYACAĞIM.

Bunu bana daha önce de söylemişti. Yaygın bir ifade, biliyorum ama bunu ilk söylediğinde de New York'taydık. Bazen anıları oradaymış gibi hissediyorum. Kaynıyor. Yavaşça dışarı sızıyor.

Benim açımdan sadece umutlu bir düşünce olabilir çünkü her şeyi hatırlamayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Ve evet, ben de onun için bunu çok istiyorum.

Luna Cobalt kardeşlerin bekâr evinde kalıp Eliot'la Fizzle CEO yarışını tartışırken, ben Beckett'la spor salonuna gidiyorum. Yalnızca, on beşinci kattaki dinlenme katına kadar dayanılmaz derecede garip bir asansör yolculuğu yapıyoruz. Bunu rahatsız edenin ben olmadığımı söylemek isterdim.

Ama benim.

Ve O'Malley.

Bu doğru-Beckett'in koruması aramıza katıldı. Koyu renk saçlı, soluk İrlandalı tenli, ruh emen açık mavi gözlü ve hayal edebileceğiniz en yumruklanabilir surat - bu Chris O'Malley. Luna'ya onu benden daha iyi tanıdığını söyleyen bok kafalı.

Benimle aynı yaşta olmasından nefret ediyorum.

Güney Philly'deki iyi niyetli, sevilen İrlandalı-Amerikalı bir aileden gelmesinden nefret ediyorum.

Katolik kilisesinin O'Malley'lere tapmasından ama ailemin yüzüne tükürmesinden nefret ediyorum.

Kağıt üzerinde benim tam tersim olmasından nefret ediyorum.

Onunla ilgili her şeyden nefret etmekten nefret ediyorum. Çünkü damarlarımda dolaşan *öfkeli* kan miktarına değmemeliydi.

En azından Beckett'ın arkadaşı olarak ağırlık kaldırmak için burada değil. Görevde. Apartman kompleksindeki spor salonuna anahtarı olan herkes girebilir. *Spor salonunun içinde değil de dışında duruyor olsa iyi olur.* Eğer bir dambılı kıvrırmak ve onun küçümseyen yüzüne bakmak zorunda kalırsam gerçekten küçük bir pislik gibi çıkıp gideceğim.

Gözlerimi azalan sayılara diktim.

Beckett aramızda, üzerinde eşofman altı ve bol kesim siyah bir kas tişörtü var. İkimizin elinde su şişeleri var ama hepimiz boğucu gerilimi paylaşıyoruz. Beckett'ın O'Malley'den bana baktığını hissediyorum, "Buradaki hikaye nedir?" diye sormadan önce.

O'Malley açıkça "Ortada bir hikâye yok" diyor.

Sessiz koruma yeminini ilk bozan o olmasaydı ben de aynı fikirde olur ve "Evet" derdim. Müşterileri saçmalıklarımızdan uzak tutmamızı söyleyen yemin- böylece korumalar arasındaki herhangi bir husumetten habersiz olacaklar ve onları koruyan güvenliğe her zaman güvenecekler.

Bowling salonunda Luna'nın önünde beni becerdi. Bunu unutamam.

Sonra yumruklaştık ve bir bowling pistinde kavgaya tutuştuk. Hepsi de ünlü ailelerin gözü önünde oldu. Yani aramızda bir sorun yokmuş gibi davranmak işe yaramayacak. Beckett kavgayı hatırlayacaktır.

"Boktan bir hikaye var. Onu mu istiyorsun?" Beckett'a soruyorum, gözümü dijital kat numaralarından ayıramıyorum.

O'Malley araya giriyor, "Endişelenmen gereken bir şey değil, Beck." Beck. Ona lakabıyla hitap ediyor. Ne zamandan beri? O'Malley'nin bana *iyi davrandığı* tek zamanı hatırlamalıyım çünkü ikimiz de Beckett'ı gerçekten seviyoruz.

Beckett temkinli bir ses tonuyla, "Bilmek isterim," diyor. Sanki kasıtlı olarak bir dünya savaşı çıkarmaya çalışmıyormuş gibi.

On beşinci kata yaklaşıyoruz.

Ve sonra asansör gıcırdayarak durdu. Katlar arasındayız. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı O'Malley, numaraya vurarak 15 düğme. Benimle birlikte dar bir alanda sıkışıp kalmaktan neredeyse benden daha fazla rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Beckett telefonunu kontrol eder. "Sinyal yok."

Acil durum kutusunu açtım ve kablolu telefonu çıkardım. Operatör çevrimiçi oluyor ve kesintiyi bildirip bir saniye sohbet ettikten sonra kapatıyorum. "Beş dakika içinde çalışır hale getirmek için çalışıyorlar. Kimseyi göndermeye gerek duymayacaklarını düşünüyorlar ama bizi haberdar edecekler."

"Şey," diyor Beckett, gerilmiş bir halde. "Annem buna kader derdi." İkimize dönüyor. "İşte bunu çözmek için bir fırsat."

"Bu iş çözülemez Beck," diyorum ona.

Beckett'in sarı-yeşil gözleri sakinliğini koruyor ama "İkinci şanslara inanır mısın?" diye sorarken hafif bir hüzün taşıyor.

Sanırım kendisi hakkında sorular soruyor. Bu, aramız açıldığından beri birlikte yaptığımız ilk şey. Ve bozuk bir asansör ve O'McFugly yüzünden raydan çıkıyor.

Beckett'a "İkinci bir şans aramıyor," dedim. "Yanlış bir şey yapmadığını düşünüyor."

O'Malley sinirli bir ses çıkarır. "Lanet olası *Omega*. Hepiniz aynısınız." Telefonunu gri pantolonunun içine sokuyor. "Hiç ahlakınız yok. Dayanabileceğiniz sıfır etik. Epsilon size bunları söylediğinde de kurbanı oynuyorsunuz. Ben kötü adam değilim Donnelly."

Burnum alevlendi. "Aynaya bir daha bak."

"Neden bakmıyorsun?" diye tersliyor.

"Bakıyorum ve senin saygın olduğunu düşüneceğin bir şey olmadığını bilecek kadar kusur görüyorum, peki ya sen? O kibirli tavrını bırak dostum. Benden daha iyi değilsin."

"Tekrar söylüyorum, bir müşteriyi *becermiyorum*."

"Beckett araya giriyor, ailesine karşı korumacı. Tanrı'ya şükür Luna da buna dahil ve beni onu benden korumaya çalışmayacak kadar iyi tanıyor.

O'Malley parmaklarını ensesine geçiriyor, anlık pişmanlık gözlerine vuruyor. Evet, Beckett'ın önünde patladı ve şimdi sanki onu kışkırtmışım gibi bana ters ters bakıyor.

Hadi ama. "Her şey benim suçum değil. Her şey benim suçum değil," diyorum hararetle.

O'Malley çenesini çalıştırıyor, sonra Beckett'a dönüyor. "Ailenin SFO'yu *sevdiğini* biliyorum çünkü artık onlar *aileden biri*. Ama bizim mesleğimizde, yaptıkları şey sınırların dışında. Donnelly'nin Luna ile yaptığı şey - *hafıza kaybı* yaşarken ve onu hatırlayamazken - işte bu berbat bir hikaye."

Kırmızı görüyorum ve sakinleşmek için keskin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Luna ona duygusal olarak bağlı," diye açıklıyor Beckett sanki o kadar da garip değilmiş gibi. "Donnelly'yi seçti."

O'McFugly bana bakıyor. "Sence neden?"

Sözünü kestim, "Bana güvenmesini sağlamak için kafasını *saçmalıklarla* doldurmadım, Chris.

Bunu asla kimseye yapmam."

"Bunu kimse doğrulayamaz, Paul."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan o zaman," diyorum. "Mutlak olana inan

Benim hakkımda *en kötüsü*. Seninle tanıştığım günden beri bunu yapıyorsun zaten. Neden şimdi durasın ki?"

Beckett elini yüzünün yan tarafına dayamış, sanki bu gerçekten derin bir bokmuş da içine girdiğimizi fark etmemiş gibi. Leş gibi kokuyor. Çürümüş. Hepimiz çıkmak istiyoruz ama kaçmak için yüzmek *imkânsız geliyor*.

"Senden hoşlanmaya çalıştım," diye itiraf ediyor O'Malley sıkıntılı bir nefesle. "Ama sen bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Ve sen istemiyor musun? Beni ve ailemi sürekli eleştiren bir adamla neden arkadaş olmak isteyeyim ki?"

O'Malley, "Senin ailen berbat bir aile," diye karşılık veriyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gıcırdayan dişlerimin arasından alay ediyorum. "Farklı olmalarını dilemediğimi mi sanıyorsun?"

"Pek sayılmaz, her fırsatta onları savunuyorsunuz."

"Senin gibi insanlardan!" Bağırıyorum. "Ailemi iki boyutlu karikatürler olarak görenlerden. Orada oturduklarını, kafayı bulduklarını ve Dr. Evil gibi iğrenç suçlar planladıklarını sanıyorsunuz. Temizlenmeye çalışmak için kaç ay harcadıklarını bile bilmiyorsunuz. Her seferinde bunun onlar için ne kadar zor olduğunu."

O'Malley, "Onlar her *seferinde* yataklarını yaptılar," diye zorluyor. "Ama neden o kirli çarşıların içinde yuvarlanmaya bu kadar niyetlisin, dostum? Bu *iğrenç bir şey*. Çık dışarı."

Çık dışarı.

Sanki çok kolaymış
gibi. Sanki hiç
denemedim.

Asit tadı alıyorum ve yemin ederim derimin altını bu kadar derin kazabilen tek kişi o. Sakinleşmek için sıcak bir nefes almaya çalışıyorum. "Anlamıyorsun."

"Luna'yı kaçırان insanlara *hâlâ* sempati duyacak kadar kafayı sıyırmış olmanı anlamıyorum. Sözde kız arkadaşın."

"Sempati mi duyuyorsun?" Yüzüm buruşuyor. "Onları *kendim* öldürebilirdim. Sen o evde değildin. Sen..." Asansör düğmelerine bakarak kelimeleri yutuyorum.

"Ailen-"

"Onlar bu işe karışmadılar bile," diye araya giriyorum. "Onları bu işin dışında tut."

Bir süre sessiz kalıyor, cevap vermek için bir saniye bekliyor - ki bunu nadiren yapar. Ama sonra şöyle diyor: "Donnelly'lerin hepsi aynı. Birbirinizi aşağı çekiyorsunuz. Baban da seni aşağı çekecek." Mavi gözleri bir kırıcı gibi gözlerime batıyor ve içlerinde bir uyarı olup olmadığını merak ediyorum.

Çık dışarı.

Bunu yapabilirsem bile, babamla iletişim halinde olmak bu noktada güvenlik için hala bir gereklilik. Onunla iletişim halinde olmama ihtiyaçları var ve bir yanımda bunu O'Malley'in yüzüne vurmak istiyor. Ona yanıldığını kanıtlamak için. Ailemin daha iyi *olduğunu*. Değiştiler.

"O'Malley," diyor Beckett nazikçe.

O'Malley benden uzaklaşarak, "Benden bu kadar," diye mırıldandı.

Nefes alıp veriyorum, öfkelenmemeye çalışıyorum ve asansör tekrar hayata dönüyor. *Minnettarım, asansör tanrıları*. Kapılar açıldığı anda dışarıdayım. Spor salonuna doğru hızlı ve sıcak adımlarla ilerliyorum. Neyse ki Beckett, O'Malley'e dışarıda kalıp kalamayacağını sordu.

En azından o oksijen emici kara delikten kaçabilirim.

Şık spor salonunda son teknoloji makineler, bir su şişesi doldurma istasyonu, birkaç serbest ağırlık ve sağlık topu rafı ve GBA Haberlerini yayınlayan televizyonlar bulunuyor. Her zaman çamaşır suyu ve limon gibi kokuyor, tanıdık bir koku. Beckett'ın korumalığını yaptığım dönemde onunla birlikte burada çalıştığım onca zamanı sayamıyorum bile.

Şimdi onun için başka bir şey olarak buradayım. Ne olduğundan emin değilim. Daha çok bir arkadaş arafındaymışız gibi hissediyorum.

Spor salonu, eliptik bisiklet üzerinde egzersiz yapan yaşlı bir adam dışında boş. Kulağında kulaklıklar var ve bize dikkat edemeyecek kadar kendini kaptırmış durumda.

"Önce ağırlık mı koşu bandı mı?" Beckett'a soruyorum, rutininin ikisi arasında gidip geldiğini biliyorum.

"Hangisini istersen." Suyunun kapağını açıyor ve bir yudum alıyor.

Parmaklarımı gevşek bir şekilde havaya kaldırıp koşu bandına doğru başımı sallıyorum.

Hızlı bir esnemenin sonra, yan yana iki makine seçiyoruz ve ben benimkinin ayarlarıyla oynuyorum - en sert şekilde mi yoksa hafif bir koşu mu yapmak istediğimi tartışıyoruz.

Koşu bandında sadece Beckett ile egzersiz yapıyorum. Loren bana koşup koşmadığımı sorduğunda, tüm bunları unutmuş gibi hissediyordum. Beckett'ı beynimden çok *uzağa* ittim. Oraya ulaşma düşüncesi çok acı vericiydi ve şu anda burada olmam çok garip.

Ve hiç acı yok. Kesikten kaynaklanan en ufak bir yanma bile yok. Kolay geliyor, eskiden onunla olduğu kadar kolay. Belki de O'Malley ya da ailem hakkında konuşmam için beni zorlamadığı içindir. Bu konuşmayı kapının dışında bırakıyor.

Bu benim sevdiğim türden bir arkadaşlık.

Benden asla çok şey istemiyor. Beni asla parçalara ayırmaz. Sadece beni tekrar bir araya getirir.

Beckett gözlerimi yakaladı ve "Yarışalım mı?" dedi.

Eski günlerdeki gibi.

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Pekâlâ. Bakalım oflayıp puflamadan üç dakikalık bir deparı tutturabilecek misin?"

"Komik," diye gülümsüyor bana. "Muhtemelen iki yıldır koşmuyorsun. Ne kadar kas yapmışsın, 10 kilo mu?"

Sırıtiyorum. "Fark ettiğin için teşekkürler, dostum." İki parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve parmaklarımla ona bir öpücük konduruyorum.

O da sırtıyor. "Bir dakikalık aralıklarla mı?"

"Evet. Saatte 3 milde başla." Üçüncü seviyede yürüyoruz.

Bir dakika geçiyor ve aynı anda ikimiz de hızı dörde çıkarıyoruz. Sonra beş, altı. Yürüyüşümüz kolay bir koşuya dönüşüyor.

Tavandan tabana pencerelere bakıyoruz. Yüksek bir binanın on beşinci katında, sanki ufuk çizgisinde koşuyor gibiyiz. New York'u tüm göz alıcı, engebeli güzelliğiyle görüyoruz. Philly gibi, bunun da cazibesi ve yıkımı var.

Sanırım onu bu kadar güzel yapan da bu. Mükemmel değil. Gerçek olan hiçbir şey mükemmel değildir.

Saatte 10 mil hızla koşuyoruz, adımlarımız uzun. Kaşlarımızda ter birikti ve sürekli birbirimize bakıyoruz. İlk kimin kaçacağını görmek için.

Bana bir başparmak işareti yapıyor -iyi gittiğini söylemek için değil, ama hızı artırma zamanının geldiğini söylemek için. Saatte 11 mil ve kanım kaynıyor. Derin ve ölçülü nefesler alıyorum. Tendonlarım şiddetli gerginlikten feryat ediyor ama bu iyi bir yanık. New York'a doğru uçuyorum.

Eski dostumun yanında. Onu kontrol ettim.

Beckett çevik, kıvrak, hatta biz tüm hızımızla yaklaşırken bile. Adımları zarif. Ayak sesleri benimkinden çok daha yumuşak. Pisti yumrukluyorum. Her ciğer dolusu havayı hassasiyetle içine çekerken onda bir farklılık görüyorum.

O daha yaşlı.

Bu yıl yirmi dört yaşına girecek. Ama aslında yaşı değil. Daha fazla engel atlamış, daha fazla kilometre koşmuş, daha engebeli arazilerde seyahat etmiş ve bu, kontrollü ve bilinçli bir hızda koşmak, daha kolay geliyor gibi bir tavrı var.

Saatte 12 mil. O tarafa bakıyor.

Sırıtıyorum. İçimde çok daha fazlası var, ama nefeslerim daha ağır. On üç, on dört, on beş vuruş ve şimdi sadece birbirimizi izliyoruz.

Beckett da sırtıyor ve eğer konuşabilseydik ikimiz de küfrediyor olacaktık. Sonra on altı yaşımıza, ikimizin de kışını yırtan bu lanet olası hayat temposuna gülüyoruz ve neredeyse aynı anda fişi çekiyoruz.

Gülüyorum ve gidonun üzerine eğilerek nefes nefese kalıyorum. "Sik beni."

Beckett gülüyor, "Çok kötü değil." Nefesini daha hızlı tutuyor. "On ikide tökezleyeceğini sanıyordum."

"Hayır, hiçbir koşu bandı beni dışarı çıkaramaz." Makinelerden inip gergin diz arkası kaslarımı esnetiyorum. Sonra bir su molası veriyoruz. Bir ağırlık sehpasının koltuğunu paylaşarak şehrin silüetine bakıyoruz.

Beckett şakaklarından süzülen teri havluyla siler.

Su şişemin ağzını emiyorum. Çok daha rahat nefes alıyorum. Az önce asansörde ciddi bir çatışma yaşadığıma inanmak neredeyse zor.

Boğazıma su kaçıyor ve Luna'nın arabada söyledikleri aklıma geliyor. Kim olduğumun kökeni yokmuş gibi davranmak istedim. Unutmayı tercih ettiğim çok fazla çarpık anı var ama nedense geçmişimi bugünümle birlikte kabul etmesi daha iyi hissettirdi.

Burada oturup Beckett'la geçmişi bir daha asla konuşmayabilirim. İleriye koş. Geriye bakma. Asla geriye bakma. Ama bunun kalıcı bir şey yaratacağından emin değilim. Onunla kalıcı bir şey inşa edebildiğimden emin değilim. Bana hayatından çok şey verdi ve ben onun benimkini görmesine asla izin vermedim.

Yapamadım.

Ondan kaçtım. Ama hep oradaydı. Kokain kullanmaya başladığında oradaydı. Keşke ona durmasını söyleseydim dediğimde oradaydı. Tek kelime etmediğimde oradaydı.

Benim yerime uyuşturucuyu seçtiğinde oradaydı.

En son geçmişten bahsettiğimizde, söylenmemiş şeylerin gömülmemiş ölü bir beden gibi havada asılı kalmasına izin verdik. Bu konuyu kapatmak istiyorum.

"Pink Noir'a gittiğimiz o geceyi hatırlıyor musun?" Hafifçe söyledim. "Zor bir performans sergilemiştin. Dizardı kirişin seni rahatsız ediyordu sanırım?"

"Evet, hatırlıyorum." Pencereden dışarı bakıyor. "Hans kullanıyordu." Özel şoförünün adını söylüyor. "Arka koltukta bir çizgi çektim. Bunu ilk kez senin önünde açıkça yaptım."

"Daha iyi performans gösterebilmen için değildi Beck. O gece bunu sadece hareket etmeye devam etmek için yaptın ve sana yapmamamı söylemeliydim."

Beckett birkaç kez göz kırpmıyor, kızarmış gözlerini acı bürüyor. "Ben olsam dinlemezdim." Sesi titriyor ama boğazını temizliyor. "Ve özür dilerim. İnsanları önemseyen biriymen -bazen insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla- ne yaptığımı önemsemediğini düşündüğüm için özür dilerim. Seni, senin beni önemsedığın kadar önemsemediğim için üzgünüm."

"Bu değil..." Sözümlü kesiyorum.

"Bu doğru. Ailenin bağımlı olduğunu biliyordum ve bunun seni rahatsız edebileceğini düşünmemiştim."

"Sen zihin okuyucu değilsin."

Beckett biraz gülümseyerek New York'a bakıyor. "Ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun bile." Duygu dolu gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Senin gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıydım. Her gün. Ve bunun kıymetini bilemedim. Çünkü onu kaybettiğimde dünyam kararmış gibi hissettim."

Bir elimi nemli saçlarımın arasından geçiriyorum. "Her şeyi unutmaya çalıştım. New York'ta seninle geçirdiğim zamanı. Hâlâ acıyor, dostum." Her zaman acımayı bıraktığını sanmıyorum.

Belki de şu ana kadar.

"Hatırlayabildiğim tek şey bu," diye nefes alıyor Beckett. "Kendime binlerce kez seni korumak için görevimden *aldırdığımı* söylemeye çalıştım. Bunun seni *önemsememle* ilgili olduğunu. Ama aslında sadece kullanmaya devam edebilmek ve bu konuda iyi hissetmek içindi - ama ondan sonra asla iyi hissetmedim." Islak gözlerini ovuşturuyor. "Charlie benden nefret ediyordu - *gerçek nefret* gibi değil."

"Ben de tam bunu söyleyecektim." Beckett'a karşı, Charlie asla.

"Onu her şeyden çok hayal kırıklığına uğrattım. Bazı günler vardı, sanırım artık içimdekini görmeye bile dayanamıyordu." Beckett yavaş ve ağır bir nefes veriyor. "Kendime zarar verdiğimi hiç düşünmedim, ama ona nasıl zarar verdiğimi hissettiğimde... bu sondu. Dayanamadım, sonra İskoçya bırakmamı zorlaştırdı ama aynı zamanda kolaylaştırdı. Bunu

düşündüğüm zamanlar oldu ama o zamandan beri kullanmadım."

Birkaç kez başımı salladım. "Seninle gurur duyuyorum." Göğsümde hissediyorum. Arkadaşımla gurur duyuyorum.

Gülümsemeye çalışıyor. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum."

"Biliyor musun, bir dansçıya göre, kendine zarafet gösterme konusunda oldukça kötüsün."

Beckett gülüyor, sesi daha derinden geliyor ve ben de biraz gülerek ona sırtıyorum. Ve ona başımı sallıyorum. "Kendine bu kadar yüklenme. Pranga takmak için fazla esneksin, biliyorsun. Kimse bu şekilde zincirlenmemeli." Elimde olmadan kapıya baktım. Topumu ve zincirimi bıraktığım yere.

Beckett, "Epsilon ve Omega birbirlerinden nefret ediyor," diyor. "Bu kadar açık mı?"

"İskoçya'dan beri, evet." Beckett kapıya odaklanır. "Ama O'Malley ile aranızdaki şeyin bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Bunun bir grup nefreti olduğunu, kişisel bir şey olmadığını sanıyordum."

"O sadece lanet olası bir pislik." Daha sıcak bir yudum su alıyorum. "Yeni bir koruma isteyebilirim."

"Hayır. Yapma. Benim yüzümden onu hareket ettirirsen, ortalığı ayağa kaldırır ve SFE'nin geri kalanı ensemden biter."

Başımı sallıyor.

"Onu seviyor musun?" diye sordum. "O'Malley mi?"

"Evet."

Beckett havlusunu katlar. "Senin gibi biri değil ama bazı geceler çok yavaş ilerleyen zamanın hızlanmasını sağladı. Eğlenceliydi. Ta ki..."

"Seni korumak için atlayana kadar." Kendimi sorumlu hissediyorum.

"Özür dilerim-" "Elinde sopa olan sen değildin," diye mırıldanıyor

Beckett, sonra duraksıyor. "Ben yaparım."

Onu severim Donnelly, ama asansörde söylediklerinden nefret ediyorum. Seni gerçekten tanıdığını bile sanmıyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü öyle olsaydı, Luna'ya nasıl davrandığını asla sorgulamazdı. Ya da onunla birlikte olma nedenlerini." Düşünceli bir kahkaha attı. "Rıza gösteremeyecek kadar sarhoş kızların pantolonuna girmeye çalıştığı bir düzineden fazla durum sayabilirim. Onlara su verdin. Onlara taksi çağırmayı denedin. Bazen o kadar acımasızlardı ki, taciz edilmeden barda kalmakta bile zorlanıyordunuz ve sadece kabul ettiniz."

"Hayır, genelde bizi oradan çıkarırdın." Beckett beni önemsiyordu. Belki de haklıydı. Belki aynı derecede değildi ama beni fark etti.

O gördü ve gitme gücüne sahipti, çünkü ben sadece onun koruması olarak takip etme gücüne sahiptim.

Benim için gitti.

Tekrar ve tekrar. İyi olduğumdan emin oldu. Ben de onun iyi olduğundan emin oldum. Beckett ve Donnelly New York'a gidiyordu. Parlak, mutlu günler. Artık gitmediler. Onları hatırlayabiliyorum.

Ona usulca gülümsüyorum. "Peki... Luna ve benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Hâlâ kızgın mısın?"

Beckett yere sırtıyor, sonra başını sallıyor. "Çok kızgındım."

Artık ikimizin de bu konuda gülümseyebilmesinden memnunum. "Biliyorum. Sanki bütün McDonald's patates kızartmalarını ben yemişim gibi takım elbise provasından hışımla çıktın."

Gülüyor. "Evet, sanki tamamen hayatına devam etmişsin gibi hissettim ve bir daha asla... bunu yaşayamayacaktım." Arkadaşlığımızı asla geri getiremeyecekti. "Keşke ondan hoşlandığını daha önce bilseydim."

"Uzun süre kimseye söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunu hazmetmem biraz zaman aldı. Sanırım yavaş yavaş olması gerekiyordu."

"Yine de," diyor, "ikiniz için de daha mükemmel bir eşleşme olduğundan şüpheliyim. Geriye dönüp baktığımda çok mantıklı geliyor, Charlie bunu daha önce göremediğimiz için şok oldu."

Beckett'a yakın olmanın Charlie'yle ilgili tüm eğlenceli şeyleri öğreneceğim anlamına geldiğini unutmuşum. Sırıttıyorum. Evet, Charlie'nin Luna'yı ilk kez becerdiğimi okumuş olduğunu bilmek - onun bazı düşüncelerini öğrenmek beni şekerçi dükkanında milyon doları olan bir çocuk gibi hissettiriyor. Ne yapacağı belli olmayan Kobalt'la eşit bir oyun alanına geri döndüm.

Ve şimdi en sevdiğimle sağlam bir zemindeyim.

Ağırlık plakalarını toplamak için ayağa kalktığımızda ona sarıldım. Geri döndüğü için mutluyum. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

PAUL DONNELLY

Bir set göğüs presini bitirdim. Sonra Beckett ile yer değiştiriyorum, böylece tekrarları sırasında onu görebiliyorum ama halterden bir ağırlık plakasını kaydırırken, "Baleye gelmelisin. Güvenlik olarak değil. Sadece..."

"En ateşli arkadaşın," diye sırtıyorum. "Eliot bu konuda seninle kavga ederdi."

"Almasına izin verirdim. Gerçeği öğrenmiş olurduk." Ağırlıkları rafa kaldırmasını izliyorum.

Ağırlık sehpasına oturuyor. Henüz arkasına yaslanmadı. "Gerçekten, Luna'nın erkek arkadaşı olarak demek istedim. Onu baleye götürmelisin. Sana bedava bilet bulabilirim."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Sence sever mi?" Baleden hoşlanıp hoşlanmadığını hiç sormadım. Müziği seviyorum, bazı parçaları diğerlerinden daha çok ve Beckett'in performansını görmeyi özlüyorum.

"Evet, biliyorum." Sesi kendinden emin geliyor. "Hiçbir zaman çok yakın olmadık, ama Charlie onun hakkında her zaman iyi bir okuma yaptı. İnsanlara karşı bir hayranlığı olduğunu söylüyor. Performansımızı izlemek ve perdenin arkasında neler döndüğünü hayal etmeye çalışmak muhtemelen kolaydır."

Sırtıyorum. "Hayal edebiliyorum," diye başımı sallıyorum, onun dünyasına giriş izni verilen dansçıların çoğunu tanıyorum. "Sen, Leo'ya sırt masajı yapıyorsun."

"Ellerimi kesmeyi tercih ederim." Bankta arkasına yaslanıyor. "Muhtemelen testereyi bana verirdi."

"Eşleşti," diye takılıyorum.

"Cehennemde." Ellerini halterin etrafına sarıyor, tam kaldıracakken kapı açılıyor. Kafalarımız Joana Oliveira'ya doğru dönüyor. Yerine oturuyor

AirPods, ama Beckett'ı görür görmez kulaklarına takmak için daha yavaş hareket ediyor.

En iyi arkadaşımın kız kardeşi. Yirmi bir yaşında, Luna gibi. Jo, Oscar'ın da zaman zaman kaldığı SFO'nun stüdyo dairesinde kalıyor. Cobalt kardeşlerin koridorunun sonunda, bu yüzden binanın spor salonunu kullanmasına şaşırmadım.

Beckett barı bırakır. Doğrulup kızın yüzüne odaklanıyor. "Sana ne oldu böyle?"

Jo'nun iki gözü morarmış. Daha kötü bir çürük yanağının altın-kahverengi derisini lekeliyor ve dudağı yarılmış. Beckett'tan daha az endişeliyim çünkü onun daha kötü göründüğünü gördüm.

"Kıçıma tekmeyi yedim," diye karşılık veriyor, yaklaşıyor. "İzlemek ister misin? YouTube'da her yerde var." O profesyonel bir boksör. Büyük dövüşleri televizyonda yayınlanıyor. "Git de başka bir kızın beni nakavt etmesini izle."

"Ben sadist değilim." Sesi ısırıyor.

Telefonunu çıkarıyor. "Seni Charlie ile karıştırmış olmalıyım."

"Ayrıca sadist de değil." Beckett ona bakar. "Bir kadının yüzüne yumruk atılmasını izlemekten zevk almam."

Nedense bana yaklaşıyor. "Bunun yılın en önemli olayı olacağını düşünmüştüm. Joana'nın yüzü yerle buluşuyor."

"Seni yatağa atmaktan daha çok zevk alırdım." Bu onun adımlarını sarsıyor.

"Ya da seni duvara doğru iterdim - sanırım duvarı seversin," diyor Beckett, sesi o kadar şehvetli ve yumuşak ki, gözlerim bağlı olsaydı onu açıkta becerdiğine inanırdım.

Jo yönünü kaybetti. Gözleri kilitlendi.

Adamımın kadınlarla arası iyidir. Bunu defalarca gördüm. Ama bunun yasak olması gerekiyordu. Oscar'ın kız kardeşi ve hepsi.

Yine de onu gönderirdim. En çok da ondan ne kadar hoşlandığını hissettiğim için. Jo kendini çabuk toparlıyor. "Ya da belki de hoşlanacağım tek şey," diyor yavaşça, "dizim kasıklarında." "Demek

sadist olan sensin."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Sırtındaki yatak nasıl? Hala ağır mı?"

Beckett bana kısa bir bakış attı, *gördün mü, o sınırdaki bir velet*. Sonra ona "Neden? Test etmek istiyorsun." dedi.

"Şu fazla kullanılan topak şey mi?" Gülmemeye çalışıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eğer kendine söylemek zorunda olduğun şey buysa."

Onu görmezden gelerek bana doğru döndü. Telefon hâlâ elindeydi. "Zale Dubicki adında birini tanıyor musun?"

Kaşlarım fırladı. "Tricky Dicky?" Beckett suratını *asıyor*. "Kim?"

"Old City'den dövme sanatçısı." *Çıraklık yaptığım ilk yerden*. Scooter'ın çalıştığı yerle aynı. "Tricky Dicky ile ne yapıyorsun?"

"Frog bana onu ayarlıyor. Teknik olarak konuştuğu adam, Scooter ya da her kimse, bana arkadaşını ayarlıyor. Bu çifte randevu. Zale'i tanıyor olabileceğini söyledi, böylece onun hakkında seninle konuşabilirmişim."

Sikeyim.

Kaşlarımı çatıyorum, beş arabalık bir kazanın başlangıcına tanıklık ettiğim için gözlerim geriliyor. "Kardeşinin bundan haberi var mı?"

Gözleri parlıyor. "Quinn'i ya da Oscar'ı *karıştırma lütfen*. Senin havalı olan olman gerekiyor."

Oscar kendini kaybedecek ve bu komik bir şekilde olmayacak. Frog'un, özellikle Luna'yı kaybettiğinden beri, kendi yaşlarında başka bir kızla tanışmasının faydalı olacağını düşündü ve ona Joana'nın numarasını verdi. Şimdi de Frog, Jo'yu Scoot olayının içine çekti.

Sıradan bir hamleyle duruyorum ve ağırlık sehpasının arkasındaki raflı halteri kavriyorum. Yapabileceğim en iyi şey Jo'nun bana güvenmesini sağlamak. "Eskiden havalıydım. Hâlâ da havalı olanım," diye onu temin ederim.

Beckett banktan kalktı ve bana doğru döndü. "Tricky Dicky'nin nesi var?"

Jo, "Neden onda bir sorun olmak zorunda ki?" diye çıkışır.

"*Tricky Dicky* gibi bir isimle mi?"

"Sana *balenin kötü çocuğu diyorlar*. Sana elli metrelik bir sopayla bile dokunmazdım."

Oof.

Sanki matematiği tutmuyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Ama Tricky Dicky ulaşılabilecek bir yerde mi?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Muhtemelen yatakta harikadır." "Otuz beş yaşında olması senin için sorun değil mi?" diye araya girdim.

"Otuz beş mi?" Jo'nun yüzü düşer. "Hayır, en fazla yirmi beş gibi görünüyor." Bana fotoğrafını gösteriyor. İki kollu dövmesi, koyu renk

dağınık saçları ve

Septum piercingi. Temiz traşlı ve zayıf, bu da onu daha genç gösteriyor.

"O sadece sıksa," diyorum ona.

Joana fotoğrafı tekrar inceliyor. "İmkânı yok."

"Sana söylüyorum, otuzlu yaşlarının ortasında. Scooter'dan daha yaşlı."

Yaş farkını yargılamayacağım. Luna ile aramızda oldukça büyük bir yaş farkı var, hatta zihinsel olarak eksik olduğu yılları da sayarsam daha da fazla. Bazen bunu hissediyorum - sadece onun şu anda boğuştuğu şeyleri zaten deneyimlemiş olduğum gerçeğinde ve bu seksin ötesine uzanıyor.

Yine de umurumda değil. Ama on sekizimde kristal bir kürem olsaydı, daha yaşlı bir kadınla birlikte olacağımı söylerdi. Kesinlikle bu kadar genç biriyle değil.

Şimdi, Luna'dan başka biriyle olmayı hayal bile edemiyorum. Sanki sadece birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyorum.

Joana düşünüyor. "Oscar'dan daha yaşlı." Bunun ona cazip geldiğini sanmıyorum.

"O zaman iptal mi edeceksin?" Ben soruyorum.

"Hayır, çünkü Frog yine de gidecek. Scooter'ın yaşını umursadığını sanmıyorum ve onu bu iki adamla bırakmayacağım. Ama sen de gelmelisin." Benimle konuşuyor, Beckett'la değil. "Luna'yı da getir. Başka bir üçlü randevu olabilir."

Son üçlü randevuda en iyi arkadaşlarım Farrow ve Oscar'ın olması dışında. Scooter ve Tricky Dicky çakma versiyonlardan daha kötüler çünkü onları o kadar iyi tanımıyorum. On yıldan fazladır o adamlarla konuşmadım. Kulağa kötü bir zaman gibi geliyor, sadece benim için değil.

"Luna'yla çıkıyorsun, değil mi?" Jo soruyor. "Kardeşlerim dedikoduları sorduğumda resmi olduğunu söylediler."

"Evet, birlikteyiz." *Ama seni hatırlamıyor.* Joana'nın Luna'nın hafıza kaybı yaşadığından haberi yok. O tamamen güvenilir yakın çevrenin bir parçası değil ve ben de kız arkadaşımı birkaç saatliğine Jo'yu tanıyormuş gibi davranmak zorunda kalacağı bir duruma sokmak istemiyorum.

Beckett bana gitmem gerekiyormuş gibi bakıyor. Oscar da aynısını yapacak ve tüm SFO ensemde olacak. Kimse Scooter'a güvenmiyor. Jo da Frog'a göz kulak olmam için gitmemi istiyor.

"Bu adamları kapı dışarı etmek istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Yapacağından şüpheliyim. Frog'u henüz o kadar iyi tanımıyorum ama bu adamın duygularıyla ne *kadar* iç içe olduğunu söyleyip durdu. Çok hassas olduğunu. Duyarlı olduğunu.

onu elde ediyor. Ya onun ruh ikizi ya da onunla oynuyor ve o da buna inanıyor. Eğer onun bir pislik olduğunu düşünüyorsanız, o zaman onun yanında olmalıyız."

Başımı salladım. "Luna'ya soracağım." Önce onun gitmeyi kabul etmesini istiyorum. Eğer kabul etmezse, yine de tek başıma gidebilirim. Çifte randevuya gelmekten hiç çekinmedim.

ŞUBAT

"Vücudunuzun sadece tek bir şeyi önemsedğini düşünüyorsunuz. Öfke. Öfke. Bir şeyin canına okumak. Herhangi bir şeyi. Bunun bizi insanlardan farklı kıldığını sanıyorsunuz. Bunun bizi *evrimleştirdiğini* sanıyorsunuz. Ama öyle değil. Hepimiz öfkenin altında kalıyoruz ve ya boğuluyoruz ya da daha parlak duygulara ulaşmak için savaşıyoruz. Neşe. Umut. *Sevgi*. Hayal edebiliyor musun? Aşk kadar güçlü bir duygunun altında kalmayı?"

- *Güçlü Bir Duygunun Altında*

FANATICON FORUM

Tarafından gönderildi @donnelly_we_stan

Luna x Donnelly'nin ciddi bir ilişkisi var. İşte nedeni...

*Celeb Crush'taki son resimler. Bunlar yeterince kanıt. Kimse bir FWB ile çömlek boyamaya gitmez. Onlar f*ck buddy değil, çocuklar. Birlikte mısır gevreği kaseleri boyadılar!!! Ve evet, birbirlerini de boyadılar, ama çok şirindi. Ailesi yüzünden onları birlikte istemeyenleri anlıyorum ama mutlu ve aşık görünüyorlar. Bırakın onları seven bizler sevelim.*

Fotoğrafların %90'ında öpüşüyorlar. Sonra kız adamın kucağına oturuyor. PDA ott. Bu sadece seks. Uzanıyorsun.

@Core6Supremecy: Marrow'un yaptığı gibi şimdiye kadar ilişkilerini açıklamış olurlardı. Bu muhtemelen bir kaçamak.

@PhillyNative: Geçen gün onları Superheroes & Scones civarında sokakta gördüm ve adamın kolu kadının omzundaydı. Arkadaştan öte bir şey gibiydiler, yani çift değillerse bile birlikte uyudukları kesin.

@XanderOnlyXander: Ne zaman bir çift meşru olsa, Lily doğruladı. Ondan da hiçbir şey duymadık.

@hehecallowayxx: Ya bu gerçek çiftin izini kaybettirmek için bir güvenlik manevrasıysa? LunaQuinn. #LunaQuinnRise!!

@Eliot'sWife2019: LunaQuinn diye bir şey yok.

@WAC77Lover: Idk. @hehecallowayxx haklı olabilir. Quinn'in Donnelly'ye kızgın görüldüğü birkaç resim var.

@Season4_WACgold: Quinn Twitter'daki kızla birlikte değil mi? Nessa-bir şey??? O bekar değil. Bununla ilgili Lives'ı paylaşıyor. Hatta bir tanesinde görüldü.

@MindfulMadness12: ~~Birbirlerini boyamalarının sevimli olduğunu mu düşünüyorsun? Çok garipti. Herkesin içindeydiler. Forum kurallarını ihlal ettiği için mod-bot tarafından silindi.~~

@NorthernStars: Gemilerinin adı *dirty duo* lol olmalı

@StaleBread89: Kirli ikili kim? Ben sadece Lunnelly'i görüyorum.

@KitsullettiNewsReport: Kirli ikili onlara uyuyor. Özellikle de bu yasal bir ilişki olmadığı için. Muhtemelen çok uzun sürmeyecek.

@RoseKnowsMyName_1: Son ankete oy vermeyi unutmayın! (Link: [Sizce Luna x Donnelly ne kadar sürecek?](#))

Mart'a kadar dayanamazlar. O zamana kadar başka bir adamı öpmüş olur.

DONNELLY'NİN GÜNLÜK PLANLAYICISI

Bugünün Odağı: Luna'nın erkek arkadaşı olarak ünlülerle kaynaşmak + Super Bowl'da tüm uzuvlarım sağlam bir şekilde hayatta kalmak. (Kimin sikimi kesmek istediğinden emin değilim. Umarım Lily değildir. Para Rose'da çünkü o sik kesme kraliçesi. Ondan kaçınmak mı?)

Yapılacaklar:

- Super Bowl partisi için Hale House'a gidiyoruz. (Birds vs. Bills. Kan banyosu olacak.)
- Karışım. En sevdiğim smoothie gibi. Sadece fam dynamics'in içine karıştırın.
- Luna'ya Eagles'ın neden benim kalbimde 1 numara olduğunu gösterin (ve onun kalbinde de olmalılar imo)
- Cips ve salsa sosunu unutma.

Notlar: Tatilden bu yana anne babası, teyzeleri, amcaları ve tüm ailesiyle ilk büyük buluşması. Onları atlattım, bunu da kolayca atlatabilirim. Sence beni koruma olarak değil de erkek arkadaşı olarak mı görüyorlar? Umarım öyledir.

Luna'yı becermemek gittikçe zorlaşıyor (kelime oyunu). Sonuna kadar gitmek için doğru zaman gelmedi. Bu değişecek. Yakında mı?

Ayrıca! Luna ile üçlü buluşmaya gittim. Onu hiç bu kadar sessiz görmemiştim. İyi olduğunu söyledi. Fazla sohbet etmediği için onu suçlayamam. Tricky Dicky ve Scooter tam bir ezik. Hayatımda hiç bu kadar ayık olmamıştım. Froggy sarhoş oldu ve Scooter geceyi onunla geçirmek istedi. Ben *hayır* dedim ve bu mf-er yüzüme vurdu. Quinn'in onu yere sermesiyle bitti. Kurbağa ağlıyordu. Luna ve Jo Frog'u teselli ediyordu. Tam bir rezalet. En iyi kısmı Luna ile mavi ışıklar altında dans etmektir. Bir an için tüm dünya bizimmiş gibi hissettim.

Diğer haberler: Elfim bir Erteleme Kralı. Adam Fizzle sunumu üzerinde çalışmak yerine eğlenmek için ASL öğreniyor.

Haberler iyi değil: Dalton'da bir öğrenciyi kazara o kadar korkuttum ki eteğine işedi. Kabul ediyorum, hiçbir şey söylemedim. Sadece kısa bir göz teması kurdum. Bütün gün bok gibi hissettim. Luna bana PB&M sandviçi yapana kadar. Fıstık ezmeli marshmallow. Tadı aşka çok benziyordu.

Yemekler: Partiyeye kadar bekleyeceğim. Bir burger yiyeceğim.

Su: GF's Pussy: Hydrate: Bunun yerine Buffalo taraftarlarının gözyaşlarıyla susuzluğumu gideriyorum. (GF'nin kukusundan sonra susayacağım.)

Günün sorusu: Sözde bakire için en iyi pozisyon hangisidir? Luna onu arka arkaya birden fazla kez almamı kaldırabilecek mi? Gerçekten ne kadar agresif olabilirim? Charlie Keating Cobalt'ın giysi ütüsü dünyanın neresinde?

PAUL DONNELLY

HALE HOUSE CANLI. Mezeler, soslar ve cipsler her düz yüzeye yayılmış durumda. Rose, bir içki tahtaya değdiği anda bardak altlıklarını fırlatmaya devam ediyor. Şehirdeki en iyi bardak altlığı polisi. Bu onun ilgisini çekiyor gibi görünüyor, ki onun boktan listesinde olacağımı düşündüğümünden beri buna çok seviniyorum. Sadece kız kardeşi Lily'nin listesinde olduğum için.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun radarına girmedim. Bu beni daha az gergin yaptı ve burada hayatta kalacak bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Super Bowl'u kaybetme ihtimali dışında.

Sonuç herkesin umurunda değil. Rose, tıpkı kocası ve çocukları gibi futbol konusunda pek hevesli değil. Cobalts'ı ölene kadar seveceğim ama hataları da yok değil ve bu onların en büyük hatası.

Adamım Beckett en kötü Eagles taraftarıdır. Pencere kenarında oturuyor ve kardeşleriyle sohbet ediyor. Önemli bir oyun olduğunda gönülsüz bir tezahürat yapıyor.

Hales'in dikkatli olduğunu söyleyebilirim. Çoğunun elinde cips kaseleri ve ekrana kilitlenmiş gözleri var - her zaman televizyona değil, bazen telefonlarına. Ama hiçbirisi Morettiler ve Meadowlarla kıyaslanamaz, hepsi ayakta.

"Siktir git, hakem!" Sulli televizyona bağıyor.

Banks bir sandalyenin üzerine yığılır ve yüzünü ellerinin arasına gömer. Akara sırtını sıvazlıyor.

Thatcher uzun, acı dolu bir inilti çıkarır. "Haydi!"

Ryke televizyona doğru "Seni lanet olası," diye homurdanıyor. "Bu da neydi böyle?!"

Ryke'in Super Bowl için dört bileti olduğunu duydum. Daisy, Loren ve Lily'yi götürmeyi planlamış ama Lily kalabalık bir stadyuma girmeye hazır değilmiş. O da biletleri satmış. Bu maçın ilk çeyreğinde Ryke ile bağ kurmak Lo ile her etkileşimden daha kolay oldu.

Neden olduğunu bilmiyorum.

Ryke şöminenin üzerindeki televizyondan birkaç metre uzakta duruyor. Adrenalin pompalanırken oturmak mümkün değil.

"Hakem Bills için çalışıyor olmalı," diyorum kanepeden Ryke'a. Luna kucağıma oturmayı tercih etti. Bacakları yana doğru sarkmış, Eagles forması o kadar büyük ki diz kapaklarının altından sarkıyor. Ama altında siyah bir tayt var. Elim birden fazla kez formasının altına gitti.

Kanepede daha az yer kaplayarak kamu hizmeti yaptığımızı düşünüyorduk ama yeni bir türmüştük gibi "gözlemlendiğimizi" söyleyebilirim. Hiç azaltmaya çalışmadık ama tatillerden beri PDA'nın arttığını biliyorum. Bu ilişkinin derinliklerine indikçe, doğal olanı yapıyoruz ve *doğal olarak birbirimize karşı* daha fiziksel davranıyoruz.

Bakışları umursamıyorum ve Luna da Eagles saç bandıyla boğuşmakla o kadar meşgul ki fark etmiyor. Sıfırdan yaptı. Ponponları ve her şeyi yapıştırdı. Ama yeşil ponponlardan biri buraya gelirken düştü ve tekrar yapıştırmaya çalışıyor.

Hakem itirazdan sonra kararı onayladı ve ben televizyona baktım.

Neredeyse birinci haktaydık. Şimdi punting yapıyoruz. Hala 0-0. Herkesin maçı. Ama ikinci çeyreğe puansız girmeyi sevmiyorum. Beni geriyor falan.

Dün gece Luna bana futbolu neden bu kadar çok sevdiğimi sordu. Ona futbol olmadığını söyledim. Eagles olduğunu söyledim. Çünkü bir Pazar günü saat birde, bir karton yumurtayı zar zor alacak kadar param varken, sokağın aşağısındaki bar, Philly ürünleri giydikleri sürece reşit olmayan herkesi içeri alırdı. Gollerde onlarla birlikte tezahürat yapardım. Topu kaptırdıklarında onlarla çığlık atardım. Evde alamadığım ortak bir deneyimdi bu. Sonra bir gün kilisem gibi hissetmeye başladım. Sanki her pazar Eagles'a güvenebilirmişim gibi. İyi ya da kötü, oynuyorlardı ve kazanma şansları olacak kadar iyiydiler.

Hiç şansım olmadı.

Ve bilmiyorum, sevdiğim şehrin yeterince iyi olmasıyla ilgili bir şey var. Ne kadar çok insan iyi olmadığını düşünse de

her zaman benim olacaklardı. Ben de onların. Luna'ya tüm bunları anlattım ve sonra dedim ki, "Belki kulağa aptalca geliyor çünkü bir şehri benim kadar seven başka birini tanımıyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Artık büyüdüğümde daha meşgulüm, bu yüzden her maça yetişemiyorum. Ama skorları kontrol ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Kulağa aptalca gelmiyor. Philly'ye olan aşkın sende sevdiğim şeylerden biri."

Bu beni şaşırttı. "Yani Eagles dövmesinin biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?" Baldırımın arkasında. Çoğu zaman ben bile görmüyorum ama arkamdan yürüyen tüm pislikler görüyor.

Geniş geniş gülümsedi. "Kabul ediyorum, sigara içen karidesi biraz daha fazla seviyorum." Bu benim Eagles dövmemin hemen yanında.

Güldüm. "Kızım, kalbim zaten sende. Onu tekrar çalmaya çalışmayı bırak."

Dün gece Luna'ya açıldığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Açık bir kitap olmaya devam etmek için elimden geleni yapıyorum ama cevaplaması zor bir şey soracağından endişeleniyorum. Eagles'a olan aşkım-kolay. Annemin soyadı-karmaşık.

Konu o kadar karmaşık ki Aralık ayında bu konuyu açtığından beri bir daha açmadığı için mutluyum. Belki unutmuştur ya da ben kafamı toparlamak için zaman kolluyorumdur.

Luna pomu ikinci kez takmaya çalışırken nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor. "Yapıştırıcı işe yaramıyor olmalı," diye mırıldanıyor kendi kendine. Kucağında kayıyor ve ben de sertleşmemek için ekrandaki terli QB'ye odaklanıyorum.

O çok tatlı.

Hayal kırıklığı içindeki küçük homurtuları beni tahrik etmemeli. Hayır, efendim. Hayır, Bob. (Bob'un kim olduğunu bilmiyorum ama beni yumuşak tutmak için buruşuk bir ihtiyar hayal ediyorum)

Bir homurtu daha. Sikim kıpırdıyor. Tamam, farklı bir taktik bulmalıyız.

"Yardım edebilirim," diyorum ve Luna süper yapıştırıcı tüpünü sıkıldığı anda yapıştırıcı fışkırıyor ve tam elini tuttuğum sırada elinin üstüne düşüyor.

Az önce ne olduğunu anladığımızda gözlerimiz kenetlendi. Başparmağım. Yapıştırılmış. Elinin üstüne.

"İlk aşağı, hadi gidelim!" Winona bağırıyor ve annesinin etrafında zıplıyor, Daisy kızıyla kollarını birleştirene ve birlikte bir daire çizene kadar.

Alkışlar oturma odasını sarıyor. Ben de alkışlara katılırdım. Ama başparmak çalışmıyor. Luna elini çekmeye çalışıyor ama çok az çekiyor.

"Mutfak," diyorum, onu kucağıma almak üzereyken elimi tutarak ayağa fırlıyor.

Kimin izlediğini bilmek için çok fazla insan ve göz var. Atıştırma molası verdiğimizizi, öpüşme molası verdiğimizizi ya da ayaküstü sevişme molası verdiğimizizi düşünmeleri gerçekten umurumda değil. Ne olursa olsun kendimiz olacağız. Dışarıdan gelen fikirlere takılmıyoruz... muhtemelen annesininki hariç.

Ben de medya hakkında böyle hissediyorum. Luna ve ben ilişkimizi duyurma ihtiyacı hissetmiyoruz. Bu sadece daha fazla paparazziyi peşimize takar. Ve kimseye kanıtlayacak bir şeyimiz yok.

Keşke bize Lunnelly deselerdi.

Lavabodayız, mutfakta sadece biz varız. Kapı kapalı, televizyonu ve oturma odasındaki iniltileri bastırıyor.

"Özür dilerim," diyor Luna sessizce. "Tüpten dışarı fırlayacağını bilmiyordum. O kadar yakından yapmazdım." Ilık su cildimizin üzerinden akıyor. Yapışan yeri sabunla ovuyor.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordum. "Haftanın herhangi bir günü beni sana yapıştırmama izin verirdim."

"Herhangi bir vücut parçası?" Gülümsemesi gözlerine değiyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. "Sadece en iyi vücut parçaları. Çük dahil." "İçimde olmasını tercih ederim." Sesi o kadar yumuşak ki, neredeyse özleyeceğim. Ama

Evet, duydum. Biyonik kulaklarımla duydum ve kaynağını da biliyorum. Beni parçalamıyor.

İçimde olmasını tercih ederim. Kafamın içinde onun sözlerini tekrarlıyorum ve kan doğrudan sikime akıyor. Hay sikeyim. Luna'nın bakışlarını vücudunu kontrol etmekten daha çok tutuyorum. Onun arzusu beni yumrukluyor. "Bir gün," diye nefes alıyorum, sesim uyarılmayla daha boğuk çıkıyor.

Boynu kızarır ve dizleri birbirine vurur, ayak bilekleri çaprazlanır.

Sırıyorum. Evet, Luna'nın seks dilini konuşuyorum, bundan eminim. Sanırım o da benimkini konuşuyor. Onu kucağıma almamak için kendimi zorluyorum. Onu mutfak tezgahına koymamak için. *Hale House'da olmaz. Bir daha olmaz.* Saygı. Bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum.

"Yakında mı?" diye fısıldıyor. Hevesli olduğunu görebiliyorum. Hep istekliydi. Frene basan benim ve bir yanım basmamam gerektiğini düşünüyor. Bir yanım oyalamaya devam etmem gerektiğini düşünüyor.

Kararsızım. "Bilmiyorum, belki."

"Ya Eagles kazanırsa?" diye merak ediyor. "Kutlama seksi ister miydin?"

Tekrar gülümsemeye başladım. "Eğer senin sözde birincin olmasaydım, *evet* derdim." "Eagles Super Bowl'u kazandıktan sonra sözde bakırlığımı kaybetmek

kulağa en iyi sözde ilk sefer gibi geliyor."

"Bunu inkar etmiyorum." İkimiz de bunu düşünüyormuşuz gibi gözlerimiz bir an için sabitleniyor. Sonra dikkati mutfaktaki kahvaltı masasına kayıyor ve yüzündeki kan çekiliyor.

Masa dairesel ve çiftlik evi tarzında.

Ayrıca yepyeni.

Geldiğimizde görmüştük ama şimdi mutfakta yalnız olduğumuz için yeni bir gerilim dalgası yarattı.

"Masanın parasını ödemek zorundayız," diyor Luna, tam da ılık, sabunlu suyun altında tenimizdeki çekiş hissedilirken. Şimdi kopmuş halde, birkaç gergin adım geri atıyorum.

"Ben öderim," diye teklif ettim. "Bu benim fikrimdi." Luna'nın suçunu affettirmek için her şeyi yaparım.

Başını sallıyor ve ıslak ellerini bir bulaşık bezine siliyor. "O gece *hayır* demedim. Hepsi senin suçun değil. Annem buralarda olmalı..." Ailesi daha önce oturma odasında değildi ama mutfakta da değillerdi. "Bunu birlikte yapabiliriz."

Başımı salladım, fikir hoşuma gitti. "Sadece bir sorun var." "Ne?"

"Annen Aralık ayından beri gözlerimin içine bakamıyor." Omuzları gevşedi. "O zaman belki de onunla yüzleşmenin zamanı gelmiştir."

"Emin misin?" Lily'nin beni tekrar evden dışarı ittiğini hayal ettiğimde göğsüm sıkışıyor. Bunun ikinci kez olmasına dayanabilir miyim bilmiyorum.

Luna tekrar tekrar başını sallar. "Annemin yanında diken üstündeymişsin gibi hissetmeni istemiyorum. Muhtemelen o da bunu istemiyordur. Tüm bunlar büyük bir iletişimsizlik olabilir."

"Evet, tamam." Ellerimi bir bulaşık bezine kurulum. Oturma odasından tezahürat sesleri yükseliyor ve göğsümdeki baskı on kat artıyor.

İçgüdüsel olarak kapıya, sesin kaynağına doğru bakıyorum. Luna bakışlarımı takip ediyor ve perişan görünüp görünmediğimden emin olamıyorum. Eagles'ın bir daha ne zaman Super Bowl'da olacağını bilmiyorum.

Omzumu dürtüyor, bir anda dikkatimi çekiyor ve gülümsüyorum. Neredeyse beni tekrar dürtmesini isteyeceğim.

"Sen git maçı izle," diyor sertçe, bir emir verir gibi. "Bu bir zorunluluk."

"Hayır, benim seni boşaltmam bir gereklilik." Pembe yanaklarından daha fazla sırıtıyorum. "İkimizin de buna ihtiyacı var ve bunu istiyoruz. Ama bu sadece bir istek, uzay bebeği."

"Ama-"

"Ben de seninle geliyorum. Oyun..." Önemssiz diyemem. Özlemeyeceğimi de söyleyemem. "Daha ikinci çeyrek."

"Seni hemen geri getireceğiz. Söz veriyorum." Serçe parmağını kaldırıyor.

Serçe parmağını kendiminkiyle birleştiriyorum, sonra diğer elimle yanağını kavriyorum ve gezegeninde bir söz için içeri giriyorum. Dillerimizin uçları birbirine değerken gülümsemeye başladı bile. Ona olan aşkım içimde patlıyor, göğsümdeki baskıyı patlatıyor.

Sözümü daha sıcak bir öpücüğe dönüştürüyorum ve sırtının mutfak dolaplarına çarpmasına neden oluyorum. Ağırlığımı ona veriyorum, dillerimiz güreşiyor ve dudaklarımız birbirine karışıyor. Vücudu, sanki bir doruğun eşiğindeymiş gibi bükülmüş kaslarıma karşı titriyor. *Siktir, Luna.* Kafatasının arkasını kavriyorum ve durmak zorundayım.

Dur.

Ayrıldım, ikimiz de nefes nefese kaldık.

Kaya gibi sertim ve kendimi kotuma göre ayarlıyorum.

Bakışlarını kasıklararımdan kaldırarak "Senin ve benim gezegenimiz üzerine bir söz" dedi.

Gülümsemeye başladım. "İki kat söz, iki kat eğlence." *Seni seviyorum* işareti yapıyorum ve boğazımdaki uyarılmayı yutuyorum. "Nereye?"

Boş mutfağı ve yarısı yenmiş salsa ve Fransız soğan sosu kaselerini tarıyor. "Sanırım annem garajda olabilir. Fazladan kiler malzemelerini orada saklarız." Evet, Fizz Life kutuları ve tuvalet kâğıtlarıyla dolu rafları görmüştüm. Dört çocuk büyütmenin ve partilere ev sahipliği yapmanın getirdiği bir şey.

Garaja açılan kapıya kadar takip ediyorum. Düğmeyi çeviriyor. "Bu çok garip," diye mırıldandı. "Sanırım sıkışmış." Omzunu kapıya dayadı.

Kapı dönüyor ama yerinden oynamıyor.

"Dur ben deneyeyim."

Geçmeme izin verdi. Kaba gücümün yarısıyla kapıyı iyice çeviriyorum ve kapı açılırken pirinç topuzun tamamı kırılıyor.

Kendimi tebrik etmek

üzereydim. Ama donup kaldım.

Oh lanet olsun.

Ailesi kavga ediyor.

Luna dönüyor, alnını göğsüme dayıyor ama avuçlarıyla gözlerini de koruyor. Onu kendime doğru çekiyorum, mutfığa geri götürmek üzereyim.

"OhmygodLo!" Lily park halindeki Bugatti'nin kaputunda çığlık atıyor.

Loren Hale'in eli Lily'nin taytının önünde. Omzunun üzerinden bakıyor, küfrediyor ve Lily'yi yakalamaya çalışıyor ama Lily kağıt havlu rafına doğru kaçıyor. Gözden kayboluyor.

Luna'yı garajdan çıkarıyorum ve birlikte boş mutfığa dönüyoruz. Luna, Eagles formasının içinde saklanıyor.

Sadece çok üzgün olduğunda tişörtünün içine saklanıyor ve benim midem düğümleniyor. "Benim üzgün uzaylım nereye gitti?"

"Utanç ülkesine."

"Siktir et," diye küfrediyorum ve kırık topuzu tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Hızla onu kucağıma alıyorum ve bacakları belime dolanıyor. Luna'ya formasının altında katılıyorum. Karanlık ve meme uçları ince, dantelli beyaz sütyenini dürtüyor. Bacaklarının arasından yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Ama buna odaklanmıyorum.

Gözlerinin kenarları ıslık ıslık parlıyor. Boynumun arkasını tutuyor. "Bu karma gibi hissettiriyor."

Olabilir. Yüzünü okumaya çalışıyorum. "İyi misin?" Pişmanlıktan yutulmuş gibi görünüyordu ve tek yaptığımız bir kapıyı açmaya çalışmaktı.

"Kendimi gerçekten suçlu hissediyorum," diye mırıldanıyor Luna. "Sanki annemin seks bağımlılığından kurtulmasına engel oluyormuşum ve ben de onu engellemeye *devam ediyormuşum* gibi."

"Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Hayır, ama..." Yüzü çeşitli ıstıraplı duygularla buruşur.

"Luna, *Luna*." Elimi sırtının altından yanağına doğru kaydırıyorum. "Neden bu konuda kendini hırpalıyorsun?"

"Çünkü onu incitmek istemiyorum."

"Onunla konuşmalısın çünkü onun da senin böyle hissetmeni isteyeceğini sanmıyorum."

Luna gözyaşlarını zor tutuyor, sonra tekrar tekrar başını sallıyor.

"Tamam."

Onu dudaklarından hafifçe öpüyorum, sonra başımı formasından çekiyorum. Göğsümden aşağı kayıyor, ayakları döşeme tahtalarına çarpıyor. Biri mutfağa giriyor ve artık yalnız değiliz.

Ailesi geldi. Lily pancar gibi kızarmış ve Lo'nun arkasına saklanmış.

Babasının bakışı ölümcüldü. "Kapı kilitliydi Paul."

Kırık tokmağı gösterdim. "Sıkıştığını düşündük."

"Sıkıştığını sanıyordum," diye açıklıyor Luna, sesi titreyerek. Endişem artıyor ama Lily'ye doğru bir adım atıyor. "Anne, *gerçekten* çok üzgünüm."

"Sorun yok." Lily'nin sesi maraton koşmuş gibi nefes nefese geliyor. "Bir şey yok."

Luna?"

Luna aniden yüzüne akan gözyaşlarını siliyor. Bu beni kahrediyor. Onu ağlarken görmek.

"Hayır, ağlama," diye kızının yanına koşuyor Lily ve hemen sımsıkı sarılıyorlar. "Bu senin hatan değil. Senin hatan değil."

Lo'nun öfkesi onlara karşı yumuşar. "Lanet olası Hulk'la çıktığını bilmiyorduk."

"Ben de öyle." Luna gözlerini ovuşturarak burnunu çekiyor. Sesi biraz daha parlak çıkıyor. "Yeşile döndüğünde de onu sevmeye devam edeceğim."

Gülümsüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, umarım hiçbir zaman bu kadar öfkeyle tüketilmem. Zaten aileme karşı içimde kabaran bu nefreti atmaya çalışıyorum. O kaçırıldığından beri su yüzüne çıkmaya başladı.

Lo söylediklerinden hoşlanmadı. Bakışları on kat geri döndü. Dikkatini tekrar bana verdi. "Sen," dedi. "Benimle gel."

"Bir noktada üçüncü aşamaya geçeceğimizi biliyordum." Havayı hafifletmesi gerekiyordu.

Babası çöpçü avında berbat çünkü bunda mizah bulamıyor. Sanki NASA'nın balistik füzelerinin hedefiymişim gibi bakışlarını üzerime kilitledi. "Paul-"

Luna araya giriyor, "Annemle birlikte konuşacaktık. Bu yüzden garaja gittik."

Lo bana "Bırak konuşsunlar," dedi. "Hamburgerler için bana yardım edeceksin." Bu bir soru değil. Karşı koymaya yer yok.

Onu karısını parmaklarken yakalamışken olmaz.

PAUL DONNELLY

LUNA'NIN BABASI buzdolabından hamburger ve sandalyeden bir ceket çıkarıyor. Arka bahçeye çıkarken salondaki bakışlardan kaçıyorum. Çıkarken skoru görmeye çalışmaktan boynum tutuldu.

Sanırım 7 gördüm. Belki 8.

Lo beni biftekle birlikte ızgaraya atmaya hazır görünürken oyun hakkında endişelenemiyorum bile. Benim meme uçlarım soğuktan diken diken olurken o kırmızı polar bir ceket giyiyor. Palto getirmeyi düşünmemiştim. Bunun kapalı bir parti olacağını biliyordum.

Arka verandada sadece Lo ve ben varız. Isıtılmış havuzdan buhar yükseliyor, su mavi mavi parlıyor, ağaçlar ve çitler buz gibi bir kar tabakasıyla kaplanmış.

Lo ızgarayı yakarken arka kapı açılır. Ryke yeşil Columbia ceketini giyerek dışarı çıkar. "Izgara yaptığımı sanıyordum," der kardeşine.

Lo spatulayı sertçe kaldırarak, "Biz hallederiz," diyor. "Teşekkürler ama almayayım."

Ryke'in sertleşmiş bakışları Lo ile benim aramda gidip geliyor. Sonra ona çözemediğim bir bakış attı.

Lo, "Tanrım, onu öldürmeyeceğim," diyor. "O iyi." Eve doğru başını sallıyor. "Oyuna geri dön. Köpükten bir orta parmak salla. Karınla flört et."

Ryke, "Onu öldürmenden endişe etmiyorum," diye karşılık verir.

Lo ters ters bakar. "Bunu biliyorum. Biz de biliyoruz. Gidebilir misin?" Spatulayı tıkırdatıyor. "Ciddiyim. Git bir craisin ol. Eşinle birlikte çatıdan atlayın."

Dur..." Cümleyi ısırarak söylüyor ama boşlukları ben dolduruyorum. *Benim için endişelenmeyi bırak.*

"Çok iyi," diye mırıldanıyor Ryke. Kiremit kaplı duvardaki bir saklama dolabını açıyor. Açık havuz depolamak için olmadığını fark ediyorum. İçinde bir televizyon var. Ayrılmadan önce televizyonu çıkarıyor ve uzaktan kumandayla oyunu açıyor. Sonra ceketini çıkarıp bana uzatıyor.

Kardeşler birbirlerine ters ters bakarlar.

Ceketi alsam mı almasam mı diye düşünüyorum.

Bu Meadows'un tarafını tutmak gibi bir şey mi? Ben sadece Hale Takımı'nda olmak istiyorum.

Ryke'a başımı sallıyorum. "Hayır, soğuğu seviyorum. Beynimi buz gibi, sikimi de gevşek tutuyor."

Lo spatulayı bana doğru sallıyor, sanki demek istediğimi anlatmışım gibi.

Ryke ceketi göğsüme sokuyor. "Al işte." Giderken ona teşekkür etmediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Maçı burada oynattığı için ayak parmaklarını öpebilirdi. Lo'nun açık havada televizyonu olduğunu itiraf edeceğini sanmıyorum.

Ekrana bir göz attım.

Skor 7-7.

Fuuuck.

Luna'nın babası ızgaraya hamburger atıyor, sonra kumandayla oyunun sesini kapatıyor. Ama altyazıları açık bırakıyor. Yani bir Tanrı var.

"Kardeşim senin benim için çok büyük bir stres kaynağı olduğunu düşünüyor," diye itiraf ediyor Lo. "Sen ne düşünüyorsun?"

Hileli bir soru gibi geliyor. Yine de Luna'nın babasıyla yaptığım çoğu konuşmada kendimi sokağa fırlatılmaktan bir nefes uzaktaymışım gibi hissettim. İşlerin iyiye gittiğini sanıyordum. Tatillerde, Luna'ya yeni bir telefon aldığımı fark ettiğinde minnettar olmuştu, böylece taciz edici mesajlar veya aramalarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Onu tüm durumdan haberdar ettiğimde daha da memnun oldu. Ona Keagan Bell ve New York'taki arkadaşlarından, mesajların arkasında onların olduğundan bahsettim.

Loren Hale'in aslında onları Luna'nın sık gittiği popüler kulüplerden kara listeye aldığını öğrendim.

Bir anlığına yine birlikte çalışıyorduk. Ama bu onun kızını korumak içindi. Ortak noktamız her zaman Luna'yı korumak oldu. İkimizin de üzerinde durabileceği tek şey bu.

Ama onu Lily ile basmak muhtemelen beni Monopoly hapishanesine attı. Geçmek yok.

Sorusunu düşünürken Ryke'ın ceketini avludaki sandalyenin üzerine seriyorum. *Kardeşim senin benim için çok büyük bir stres kaynağı olduğunu düşünüyor. Sen ne düşünüyorsun?*

"Sanırım benim yanımda stresli *olman* için yeterince neden var. Demek istediğim, hala babamla konuşuyorum ve dinleme cihazı takıyorum. Bu hatırlatılmak isteyeceğin bir şey değil. Anlıyorum."

Ben o geceyim.

Unutulacak Gece.

Luna'nın babası ve benim paylaştığımız gece ve şimdi bile Luna'nın ve Lily'nin telefondaki seslerindeki sıkıntıyı hayal ederken gözlerim yanıyor. Kiralık arabanın kırılmış camlarına yaklaşıırken. Ne bulacağımızdan bile emin değildik. Çok şey var.

Çok fazla oldu.

Kaşları çatıldı. "Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

Bir an için sinirleniyor ve ızgaranın kapağını kapatıyor. "Luna onunla terapiye gittiğini söyledi. Nasıl geçti?"

"Her şey yolunda gitti. Her ne kadar onunla anlaşılasam da, Dr. Raven'ın Luna için iyi olduğunu düşünüyorum."

"*Senin* için nasıl geçti?" diye açıklıyor, neredeyse sinirli bir şekilde. Gülümsemeye başlıyorum. "Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun, Luna'nın babası?"

"Kızım ile çıkıyorsun *Paul*. Sorduğum için beni dava et. Ya da etme. Çünkü seni iflas ettiririm." Yarı gülümsedi.

Gülüyorum. "Kuruşlarımı alabilirsin. Onlar olmadan da zenginim."

Lo bunun üzerine biraz daha yumuşak gülümsüyor, sanki o da gerçek zenginliğin ne olduğunu anlamış gibi. "Bu terapiye ilk gelişin miydi?" Izgaranın kapağını tekrar açıp hamburgerleri kontrol ediyor.

"Daha önce gitmiştim. Hiç sevmedim. Hâlâ da sevmiyorum."

"Bu işe alışmam biraz zaman aldı," diye itiraf ediyor. "Bir kez üstesinden geldiğinizde

paylaşma kısmı daha kolay." "İşin bütün kısmı bu."

"Aynen öyle." Bana kuru bir gülümseme daha veriyor.

"Bu bana göre değil. Birinin beni analiz ettiğini bilerek orada oturmaktan hoşlanmıyorum. Beni savunmaya itiyor ve zaten onsuz da gayet iyiyim." Konuyu değiştirmeyi umarak daha hızlı konuşuyorum. Rüzgâr hızlanıyor ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. Tüylerim diken diken oluyor, kollarımda minik dağlar oluşuyor. "Mutfakta olanlar

hakkında-"

"Bu konuyu açmamıza gerek yok," diye araya giriyor Lo, sesi yine bıçak gibi.

Kollarımı kaburgalarımaya yaslıyorum. "Düşündüm de... belki..." "Belki ne? Ödeşdik mi?"

"Şey, evet." Nefesim soğuk havayı tüttürüyor. "Lily bizi bastı. Luna ve ben içeri girdik-"

"Seni orada durduracağım." Lo bana dönüyor, bakışları kararıyor. "Burası benim evim. Kilitli bir kapının ardında ne istersem yaparım. Senin ve kızımın yaptığı şey eşdeğer değil."

Sessizliğe gömüldüm. Çünkü haksız değil.

Çene çizgisi bir sonraki nefeste keskinleşiyor. "Ceketi giy."

Neden? Birlikte yazdığımız tuhaf kitabın bölümlerini atlamış gibi kaşlarımı çatıyorum. "Ceketi almamı istemediğini sanıyordum?"

"Ben de seni öldürmek istemiyorum Paul." Spatulayı yüzüme doğrulttu. "Dudakların mavi."

Ona şaşkın bir yüz ifadesi takındıktan sonra kollarımı Columbia ceketimin içinden geçiriyorum. Tenim hemen ısınmıyor. "Dudaklarımı önemseydiğin için teşekkürler, Luna'nın babası."

Yüzü sayılamayacak kadar çok duygu arasında gidip geliyor. "Buna inanmak senin için zor mu?"

"Ne?"

"Seni umursayacağımı mı?"

"Kahretsin hayır!! D'miz nerede?!" Ryke'ın gürleyen sesi içeriden duyuluyor ve midem yere çakılıyor. Bills'in gol attığını görmek için ekrana zar zor bakıyorum.

Üşüyorum - belki de onun sözlerinin beni sıcak hissettirmesi gerekirken, ama bu sadece garip. Elimi enseme gezdiriyorum.

Lo yüzünü buruşturur. "Beni görmeni ve babanla aynı *kefeye koymanı asla istemiyorum*, bunu gerektirecek bir şey yapmak istemiyorum. Ama belki de çoktan yapmışımdır."

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "İkinizin hiçbir yanı birbirine benzemiyor. Merak etmeyin." Ceketimin fermuarını çekiyorum. "Luna'ya, Xander'a ve tüm çocuklarına karşı iyi bir babasın. En iyilerden birisin." Şakağıma dokunup onu işaret ediyorum. "Zihinsel olarak iyiyim. Beni sen mahvetmedin. Ben senin yetiştirdiğin bir çocuk değilim. Ben senin kızınla çıkan bir yetişkinim."

Lo bana daha sert bakıyor, kaşları yine çatılıyor. "Hiç o geceyi düşünüyor musun?"

Boğazımda bir kaya yükseliyor.

O gece.

Arabayı.

Lily ve Luna'ya doğru sürüyorum. Göz kırpıyorum. Lo ve ben *yok edici* bir çaresizlik içindeyiz. Çağırıyor dinlemekten başka bir şey yapamıyoruz. Sürüyoruz. Duruyoruz. Sürüyoruz. Koşuyoruz. Verandaya göz kırpıyorum. Izgaraya. Soğuğa.

"Evet, bunu düşünüyorum."

"Kimseyle konuştun mu?" diye soruyor.

"Bunu Luna'ya yükleyemem." O geceyi hatırlamıyor. Onun için o korkunç tabloyu asla çizemeyeceğim. Yapmak da istemiyorum.

"Farrow?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, kısaca." Ellerimi ceketimin içine sokuyorum. Yanaklarım ısıran rüzgârdan nasibini alıyor. "Ryke'a bundan bahsettin mi?"

"Evet, her şey."

Kaşlarım yaylanıyor. "Her şey mi? Araba yolculuğu mu?"

Lo burgerleri çeviriyor. "Evet. Sonrasında ben de kustum." Izgaranın kapağını kapatıyor. "Kardeşim biraz ısrarcıdır ama başıma gelen en iyi şey o oldu. Hem de defalarca. Çoğu gün onu hak etmediğimi düşünüyorum ama bu benim aşmam gereken bir sorun." Spatulayı bir tepsiye koyuyor, sonra bana dönüyor. "Bu konuyu kimseyle konuşmak istemiyor musun?"

"İhtiyacım yok," diyorum ona. "Bana değer verdiğin için minnettarım, gerçekten, ama buna ihtiyacım yok." Beni bu yüzden buraya getirdiğini anlıyorum. Ben Peter Pan'a ihtiyacı olan bir Kayıp Çocuk değilim. Çocuk olmak için bile zar zor zamanım oldu. "O olmadan da bunca yıldır gayet iyiydim."

Lo'nun bakışları sanki ruhumu kazmaya çalışıyormuş gibi müdahaleci. "Seni anlamıyorum."

Topuklarımın üzerinde kayıyorum. "Bundan ilk kez bahsetmiyorsun."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum," diyor derin bir içtenlikle. "Ben mi senden çok daha güçsüzüm yoksa sen mi bunu saklamakta daha iyisin anlamaya çalışıyorum. Çünkü bizim yaşadıklarımızı yaşayıp da *nasıl* omuz silkiyorsun?"

Göz kırpıyorum. Gözlerim kuru soğuktan kaşınıyor. Bir şaka yapabilirdim. Ondan daha iyi olduğumu söyleyebilirim ama bu yalan mideme otuz tonluk bir ağırlık gibi çöker. Yeterince derine indiğimde Lo'dan daha güçlü olmadığımı biliyorum. Ben sadece şeytanlarımdan kaçmaya alışkınım.

Lo onunkilerin çoğuyla sanki her pazartesi maçları varmış gibi tanışıyor. Ben ise benimkilerin hiçbirisiyle el sıkışmamaya çalışıyorum.

Ağzımı açıyorum. Kapattım. O otuz tonluk ağırlık boğazıma yapıştı.

Lo bakmaya devam ediyor. Kazmaya devam ediyor. Sonra "Seni önemsiyorum." diyor. Bu dört kelime içime işliyor ve otomatik olarak başımı sallıyorum. "Seni bu kadar rahatsız ediyor mu?" diyor sertçe.

"Birine sahip olmak seni önemsiyor mu?"

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Yumruyu yutamıyorum.

"Ben de oradaydım Paul," diye hatırlatıyor bana. "Ben. Oradaydım. Oradaydım." Nefesini görüyorum. "Bana ne hissettiğini ya da neler yaşadığını anlatmak zorunda değilsin. Ben oradaydım."

"Keşke olmasaydın," diye fısıldıyorum, sesim kısık.

"Neden?" Lo samimiydi, beni tanımak için gerçek bir ihtiyaç duyuyordu. Ama sadece ne tür çoraplardan hoşlandığımı ya da sabahları yumurtamı nasıl yediğimi değil. Nasıl hissettiğimi bilmek istiyor. Nasıl başa çıktığımı. Yarın nasıl uyanacağımı ve iyi olacağımı.

Beni önemsiyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Keskin bir nefes çekerek kolumu burnumun üzerinde gezdiriyorum. Ama sümüğüm havayla temas ettiğinde kuruyor. "Buna alışık değilim," diyorum.

Birdenbire anlamış gibi başını sallıyor. "Kolay olmadığımı biliyorum-"

"Hayır, *sen değilsin*," diyorum. "Ben buna alışık değilim..."

Bakışları benimkilere batıyor ve bir farkındalık omuzlarını gevşetiyor. "Bir ebeveynden mi?"

Ağlamamak için çenemi tutuyorum. Duygularımı dizginlerken gözlerim yanıyor. Başımı sallamak bile istemediğim bir şeyi itiraf etmek anlamına geliyor. Ailemin beni umursamadığını, gerçekten umursamadıklarını. Belki de hiç umursamadılar.

Ama belki yapabilirler.

Belki de başlıyorlar.

Sonunda boğuk bir sesle, "Hiç ihtiyacım olmadı. Belki bir noktada, çocukken, ama... o zaman çoktan geçti, biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye başını sallıyor. "Çünkü yirmi dokuz yaşında hâlâ babamın beni önemsediyini umuyordum. Öldüğü güne kadar buna ihtiyacım vardı."

Farrow'un bir keresinde bana söyledikleri aklıma geliyor ve mırıldanıyorum: "O zamanlar onsuz yaşamayı öğrendiğim bir şeydi."

Lo bir elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdiriyor, sonra konuşmayı yeniden yönlendiriyor. "Babanla en son ne zaman konuştun?"

"WOOOOOOOO!" İçeriden gelen tezahürat konuşmamızı böldü ve televizyona hızlıca bir göz attığımda Eagles'ın sayı yaptığını görüyorum ama bir noktada Bills de sayı yaptı. 14-17. Eagles'ın farkı kapatmasına sevinmeliyim ama Lo'nun sorusu dikkatimi dağıtıyor.

"Bu sabah konuştuk," dedim ona. "Maçı nerede izleyeceğimi sordu. Sanırım beni bir yere davet etmeyi planlıyordu ama burada olacağımı söylediğimde etmedi."

Lo burgerlere kaşar dilimleri ekliyor. "Onu gördünüz mü?"

Başımı salladım. "Heaven's Hoagies. Geçen hafta öğle yemeği için. Polisler için dinleme cihazı taktım." İşbirliğimden memnun kaldılar ve hâlâ kaçırılma olayının arkasındaki nedeni bulmayı umuyorlar. Babamdan bu tür bir bilgi alabileceğimden emin değilim. Sözlerine çok dikkat ediyor ve amcaları ile kuzenlerinin kendisine bir şeyler anlattığını söylüyor.

Bazen ona inanıyorum.

Diğer zamanlarda, bilmem gerekenden daha fazlasını paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyorum.

Lo hamburgerleri tabaklıyor. "Bu düşünceni unutma." Yemeği hemen içeri götürüyor ve geri döndüğünde birkaç paket sosisli sandviç taşıyor. Onları ızgaraya atmaya yardım ettim.

"Luna," diye başladı. "Bana onun hakkında bir şey söyledi." Bu kulağa önsezi gibi geliyor. "Babam hakkında mı?"

Lo sosisleri bir çift maşa ile ızgaranın etrafında hareket ettiriyor. Kelimelerini dikkatle seçiyor. "Babanın seninle telefonda konuşmasına kulak misafiri olmuş. Bana tam olarak ne konuşulduğunu söylemedi. Benimle tanışmak istemesi dışında-

"Böyle bir şey olmayacak," diye araya girdim. "Onunla buluşmayacaksın." Ters ters baktı. "Bunu masaya yatıralım."

"Hayır, yakalım."

"Olanlar için ona saldırmayı planlamıyorum. Onu tekrar kötüleşmeye itmeyeceğim."

Korktuğum şey bu değil. Bunu düşünmemiştim bile. Ben daha çok babamın beni hayal kırıklığına uğratmasından ve sadece Hales'lerin zenginliğine ortak olmaya çalıştığını kanıtlamasından korkuyorum.

Ben sessizim.

Lo iç çeker, "Konuyu açmak istediğim bu değildi. Luna babanın söylediği başka bir şeyden bahsetti. Bunu sana sormamı söyledi. Ben de sana soruyorum."

Sikeyim.

Evet, hangi konuşmadan bahsettiğini biliyorum. Luna'nın babamla yaptığı telefon konuşmasına kulak misafiri olduğu tek zamandı. Thirsty Goose'un dışında arabadaydık. Greg Calloway'in öldüğü gece.

Gözlerimi televizyondaki devre arası gösterisine dikiyorum. "Söylediği şey yanlış," diyorum Lo'ya. "Ben böyle biri değilim."

"Bana asla yansımamı istemeyeceğim bazı şeyler söyleyen bir babam vardı. Milyon yıl geçse bile. Babanın kim olduğu konusunda seni yargılayacağımı sanıyorsan yanıyorsun."

"Kızının benimle ilişkilendirilmesi konusunda hala endişeleniyor olacaksın-"

"Artık bu konuda endişelenmiyorum Paul. Nerede olduğumuza bir bak."

"Soğukta," diyorum, hâlâ nefesimi görebiliyorum. "Kıçımız donuyor biraz sosis için."

Yüzünde alaycı bir ifade var. "Çok komiksin, sanırım buraya gömdüğüm cesetlerin güldüğünü duydum."

Sırıtiyorum. "İyi kulaklar. Gerçi bende daha iyileri olduğu söylendi ve ölü arkadaşların yeterince kıkırdamıyor."

"Gömecek arkadaşım yok."

"Yakılmak istediğimi nereden biliyorsun?"

Lo buna gülümsüyor. "Arkadaş olduğumuzu mu sanıyorsun?"

"Oraya varıyorum." Hedefimi hatırlayınca sırtışıım yumuşuyor. Loren Hale ile en iyi arkadaş olmak. O kadar yakın ki, tadını alabiliyorum. Yanan bir sosislilin o sulu kokusu.

"Tamam, *dostum*. Baban ne dedi?" Samimiyetle soruyor. Bana bakıyor ve kehribar rengi gözlerinde ani bir sakinlik var. Başka bir şaka yapabilirim.

Bu konuşmadan kaçmak için kapı açık. Kaçmak. O kapıları açmak çok kolay. Ama Lo, Luna, Hale'ler kaçmak isteyeceğim son insanlar.

"Sosisliler yanıyor," diyorum ona.

"Sosisliler umurumda değil."

Doğru. "Babam bana boktan tavsiyeler veriyordu. Luna'nın kulak misafiri olduğu şey buydu."

Kaşlarını çatıyor ama sabırla bakıyor. Daha fazlası için yalvarmıyor. Zorlamıyor.

Bakışlarını tutmak kolay. Yüz hatları ne kadar keskin olursa olsun, Lo'da bana karşı hiçbir kötülük yok. Nefret yok. Öfke ya da hiddet yok. Parmaklarımı saçlarımda birkaç kez gezdiriyorum. "Bana ona güvenmememi söyleyeceksin."

"O zaman belki de yapmamalısın."

Sean Donnelly'yi savunmadan önce kendimi durdurarak irkildim. Bir elimi yüzüme sürerek Luna'nın babasından uzaklaşıyorum. Sonra geri dönüp "Prezervatife delik açmamı söyledi." diyorum.

Lo buz gibi. Gözünü bile kırpmıyor. "O ne?"

"Ben asla-"

"Hayır, hayır, *hayır*." Susmam için elini kaldırdı. "Bu seninle ilgili değil. Bu babanın kızımı hamile bırakmanı istemesiyle ilgili, ne için? Para koparmak için mi?"

"Ömür boyu hazır olacağımı biliyordu. Bu *benim* iyiliğim için bir tavsiyeydi. Potansiyel bir Hale torunundan ne elde edebileceğiyle ilgili olduğunu sanmıyorum." Umarım öyledir. "Ve her neyse, bunun bir önemi yok."

Yüzünü buruşturuyor. "Önemli olacak. Tabii çocuk sahibi olmayı düşünmüyorsanız."

"Kızından çocuk sahibi olmamı mı istiyorsun?" Sanki daha önce hiç duymadığım, hatta Luna'nın romanlarında bile okumadığım bir gezegene uçmuş gibi soruyorum.

"Kızım ne istiyorsa onu istiyorum."

Çocuk istiyor. Bu bir doğrulama, ama bebekleri ne kadar çok sevdiğini biliyordum, bu yüzden sürpriz olmadı. Midem bulanıyor. "Mantıklı."

Lo sosislilerin kararmasına izin verir. "Luna ile geleceğini düşünüyor musun?"

Geleceğimizi düşünüyor muyum?

"Hayır," diyorum ona. "Bunu düşünmeme gerek yok. O benim geleceğim." Çok net. Çok parlak. "Tek bildiğim bu."

Beyaz bir çit olması umurumda değil. Dört direkli bir yatak olması umurumda değil. Sadece 100 dolarımız olsa bile umurumda değil.

Gerçekten ihtiyacım olan tek şey o.

Ama benden ne istediğinden tam olarak emin değilim. Bunu ona veremeyeceğimden korkuyorum.

Geleceğimizle ilgili bu konuşmalar pek gündeme gelmedi. Zaten muhtemelen çok ilerisini düşünmüyor. Kendisini bulmaya konsantre olmuş durumda.

ve Şu anda, bugün, birbirimize sahip olduğumuz için mutluyum. Daha fazlası kum saatinden kum  alıyormuŐuz gibi hissettiriyor.

Lo bunu düşünüyor ama ilk itiraf ettiğim Şeyi hatırlıyor olmalı. Havuza ters ters bakıyor. "Babandan nefret ediyorum."

"Ben *de aynısını* söylemek istiyorum," diyorum ona. "Ama onu hâlâ sevdiğimi düşündüğüm zamanlar oluyor. Ve bu berbat bir aşk çünkü bana o saçmalığı söylediğinde cinayet işlemeyi düşündüm."

Lo   z l r, omuzları gevşer. "Onu sevebilirsin," diyor. "Sadece bu sevginin ona seni etkileme gücü vermesine izin verme." Bunu tecrübeyle konuŐuyormuŐ gibi söylüyor.

"Benim üzerimde böyle bir etkisi yok."

Lo bana bakıyor, kararsız. Babam söz konusu olduğunda bana benzer Şekilde bakan tek kişi Farrow. Silkeleniyorum ve Luna'nın bu bilgiyi babasıyla paylaşmama izin verdiği gerçeğini düşünüyorum. "Luna iyi bir kurabiye, biliyorsun," diyorum. " kimiz de bu ilişki olayını ilk kez birlikte yaşıyoruz. Başarılı olduğunu söyleyebilirim."

Lo, "Onun işini kolaylaŐtırıyorsun," diyor ve bu gerçek bir övgü gibi geliyor.

Dudaklarım kalktı. " ltifatınız için teşekkürler. Meyve sepetini yakında bekliyor olmalı mıyım?"

"Ne sevdiğini söylemiştin? Kuru erik mi?"

Beni ishal etmeye mi  alıŐıyor? "Granny smiths ve yeşil  z m, ama biraz kuru erik yiyebilirim. Beni hiç kirletmediler." Bir spatula kullanarak sosisleri ızgaradan alıp bir tepsiye koyuyorum. En azından yenilebilirler.

Izgara tabağını bir fırçayla sıyrıyor. "EĞer fikrini değiştirirsen ve o gece hakkında konuşmak istersen, ben buradayım." Tepsiyi işaret ediyor. "Bunları içeri götürebilir misin?"

Hemen arkamdan geleceğini düşündüm. Sosislileri mutfağa bıraktıktan sonra pencereden dışarı bakıyorum. Luna'nın babası ferforje bir veranda sandalyesinde oturuyor, sanki maçı havuz başında bitirmeyi planlıyormuŐ gibi televizyonun önünde kamp kurmuş. Tek başına.

Hiç düşünmeden buzdolabından iki PuraFons su Şişesi alıp dışarı  ıkıyorum. Luna'nın babasının yanına bir sandalye çekip oturuyorum.

Şaşkınlık kaşlarını çatıyor. "Büyük ekran içeride," diyor hayal g r yormuŐum gibi. "*Isı* ile birlikte."

Suyu açıyorum ve boğazımdaki düğümü temizleyerek bir yudum alıyorum. Yavaşça tekrarlıyorum ve Şöyle demeyi başarıyorum: "Bana sordunuz..."

Yoksa saklamakta daha mı iyiyim?" Ona bir bakış attım. "Sanırım ondan kaçmakta daha iyiyim."

"Ondan kaçırıyorsun, ha?" Lo düşünceli bir şekilde söylüyor. "Kulağa yorucu geliyor." "Yorgun değilim." Dirseklerim dizlerimde, öne doğru eğiliyorum. Kenarları yırtıyorum plastik etiketi kısa tırnağımla kesiyorum. "Sanırım ölene kadar koşabilirim. Sanırım koşardım. Sonra durup geri dönmek zorunda kaldım..."

"Güvenlik için."

"Luna için," diyorum. *Her zaman Luna'yla ilgiliydi.* "Farrow'la bunun hakkında biraz konuştum. O gece beni yakalamasına izin verdim. İçimde kök saldı. Daha önce hiç hissetmediğim bir *öfke*. Ben öfkeli bir insan değilim," diyorum ona. "Hiçbir zaman da olmadım. Ama bazen olanlar yüzünden öfke dolu oluyorum." Gözlerimin ıslak kırıksıklıklarını siliyorum. "Şimdiye kadar hiçbir parçamdan nefret etmemiştim. Ama sevdiğin kıza bu kadar acı çektirilmesine öfkelenmeyi nasıl bırakabilirsin ki?"

Korkuyorum. Dehşete düştüm. Beni evinden atacak diye. Bana kızına layık olmadığımı söyleyecek. Bu şekilde hissedersen onun yanında olamayacağımı.

"O iyi," diye nefes alıyor Lo.

Bakışlarımı ona yönelttim, gözlerim tekrar dolarken burnum alevlendi.

"Acı çekmiyor. O iyi," Lo bana birkaç kez başını salladı. "Luna o gece seninle birlikte hayatta kaldı. Anıları yüzünden öyle hissetmiyor olabilir ama kurtuldu. Onu sen çıkardın, Donnelly." Duyguları onu da sarınca gözleri kızarıyor. "Acı çekmiyor. Onu uzun zamandır gördüğüm en mutlu halinde."

Yumruğumla gözlerimi ovuşturuyorum, sözleri neredeyse içimi açıyor. Ona zarar vermeyi hiç istemedim. Bu lanet düşünce bile beni gecenin bir yarısı uyandırdı.

Lo yaklaşıyor ve filmlerde babaların oğullarına yaptığını gördüğüm gibi elini omzuma koyuyor. "Sorun yok."

Gözlerimi kapattım, sessiz yaşlar gözlerimin etrafındaki avuçlarıma düşüyordu.

"Sorun yok," diye nefes alıyor. "Gerçekten de öyle."

Uzun bir nefes veriyorum. "Öyle hissetmiyorum. Luna için daha iyi olmalıyım." Ceketimin fermuarını açıyorum ve yüzümü silmek için gömleğimin altını kullanıyorum. "O daha fazlasını hak ediyor."

"Senden daha fazlasını beklemiyor." Kaşları çatıldı. "Neden kendinden bu kadar çok şey bekliyorsun?"

Hiç kimseyi söndürmek istemedim. Hiçbir zaman bir pranga ya da yük olmadım ve taşıdığım her şeyin ağırlığı *ağır*. Kız arkadaşımın ihtiyacı olmayan bir yük.

Yine de hiçbirini söyleyemiyorum. Dışarı çıkaramıyorum.

Babası omzumu sıktı. "Elinden geleni yapıyorsun. Bu yeterli."

Daha derin bir nefes alıp bunu içime sindiriyorum. *Bu kadarı yeterli. Acı çekmiyor.*

O iyi. Onu dışarı çıkardım. Benimle birlikte hayatta kaldı.

O mutlu.

Bence o benden bile daha iyi durumda. Daha güçlü bir nefesle suyum yudumluyorum, sonra ikinci PuraFons şişesini ona uzatıyorum. İkimiz de televizyona bakıyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Skor pek iyi görünmüyor.

Sonraki dakikaları maç hakkında konuşarak geçiriyoruz, ki Bills 17-20 önde olduğu için benim için sorun yok. Defansımız jöle gibi görünüyor.

Lo bana Connor ve Rose'un Comic-Con için Batman ve Catwoman gibi giyindikleri zamanı anlatıyor. Ben de ona karides dövmesini nasıl yaptırdığımı anlattım. Bir konser festivaline gizlice girdim ve bir cesaretle yaptım. Lo, Garrison Abbey'i bir Cadılar Bayramı korku labirentine gitmeye zorladığını, ancak Ryke'in bir palyaçoğu yumrukladığını ve sonunda dışarı atıldığını anlatıyor.

Buna gülüyorum. Hava o kadar kalın değil.

Diğer baldırımdaki örtülü dövmeyi soruyor. Sahip olduğum tüm müşterilerin isimlerinin üzerine dövme yaptım. Xander da dahil.

"Geçen gün bitirdim," diyorum ona. Geometrik bir karmaşaydı. Düzeltmek için yakın zamana kadar zamanım olmadı. Çizgileri dünya dışı bir gezegene dönüştürmeyi başardım. Mavimsi ve mor, Thebula'nın yıldızlardan nasıl görüldüğünü hayal ediyorum.

"Gerçekten onun tüm hikayelerini okudun mu?" Lo soruyor ve böylece Thebula hakkında konuşmaya başlıyoruz. Luna'nın ne kadar iyi bir yazar olduğunu. Kendisine asla hak ettiği değeri vermediğini.

Maçın bitmesine iki saniye kaldı.

Top Bills'de. Son saha golünden beri ikisi de gol atamadı. Hala 17-20 ve Eagles'ın bu maçı kazanacağına dair tüm umudumu kaybediyorum. Şansları çok az. Bu mağlubiyetten daha fazlası yüzünden içimin boşaldığını hissediyorum ve garip bir şekilde bu gecenin en parlak anı Lo ile konuşmak oldu. Ona New Haven'daki bekârlığa veda partisinden bahsettim, orada üçlü yaptıktan sonra paramı aldım.

Bu konuda yargılayıcı değil. Sadece "Sana ödeme yapacaklarını biliyor muydun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. "Bilseydim yapar mıydım bilmiyorum. Ama yalan söylemeyeceğim, şimdiye kadar kazandığım en kolay paraydı."

"Ve sen on sekiz yaşındaydın." Hikâyenin bu kısmına takılıyor.

"Daha yaşlı görünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Bir sürü spor salonuna gitmiştim."

"Hâlâ çocuktun."

Çekiniyorum. "Hayır, on sekiz yasal bir yetişkin. Ama ben daha çocukken evden ayrıldım."

"Hatırlatma bana," diyor Lo sertçe. "Çünkü bu bende cinayet işleme isteği uyandırıyor."

"Büyükannem çoktan öldü, bu yüzden bir zaman makinesi bulmanız gerekecek."

"Muhtemelen hapse girmeye değmez," diyor Lo kayıtsızca.

"Değmez. Değmezdi," diye katılıyorum.

Ailem hapisteyken onun benim ihmalkâr vasım olduğunu biliyor. Ve bir parçam acı çekiyor çünkü tüm bunları babası yerine Luna ile konuşmalıydım ama onunla konuşmak daha kolay çünkü onunla çıkmıyorum.

Onun kalbini kıramam. O da benimkini kıramaz.

Ve onunla paylaşmak iyi hissettiriyor. Belki de babasıyla konuşmak ona henüz söylememiş olmanın suçluluğunu üzerimden atmamı sağladığı içindir.

"İhtiyacın olursa-" İkimiz de ayağa fırladığımızda Lo'nun sesi kısa kesildi. Hayır... Hayatta olmaz.

Savunmamız (onlar hakkında asla kötü bir şey söylemedim) bir fumble'dan sonra topu kaptı. Bitime 10 saniye kalmıştı.

Koşuyor.

Daha uzağa

koşuyor. Ve daha

uzağa.

Bitiş çizgisine ulaşıyor. Altı numara.

Lanet olası bir 6 numara!

Lo alkışlıyor ve bir şekilde kucaklaşıyoruz. O kadar çok çığlık atıyorum ki ciğerlerim acıyor. Buna inanamıyorum.

Eagles Super Bowl'u kazanır.

LUNA HALE

UYUYAMIYORUM. Tavanımdaki renkli girdaplar her zamanki gibi zihnimi rahatlatmıyor, bu yüzden komodine doğru eğilip elimi galaksi projektörüne vuruyorum. Anında kapanıyor ve oda kararıyor.

Beynim ışıklarla birlikte kapanmıyor.

Onu düşünmeye devam ediyorum.

Donnelly.

Super Bowl.

Maçtan sonra çatı katına geri döndük ve kendimi destansı, dünyayı sarsan bir seks için pompaladım. Bu sefer bitiş çizgisini geçme şansımızın en *az* yüzde seksen beş olduğunu düşünüyordum. Ama ben Jane Cobalt değilim çünkü matematiğim çok yanlış.

Donnelly ve ben öpüştük ve SFE'den bir telefon almadan önce birbirimizi beş saniye kadar hissettik. Fizzle sahte paneli hakkında "strateji belirlemek" istiyorlardı, bu yüzden ayrılmak zorunda kaldı ve sabah bire kadar çatı katına dönmedi.

Evet, eve geldiğinde hala uyanıktım.

Hayır, kendi gezegenimdeki imparatorluk seçkinlerinin önünde amıma sahip çıkmaya hazır bir seks tanrısı gibi yatak odama gelmedi.

Yatak odama hiç gelmedi. Ki bu çok garip.

Noel arifesinden beri neredeyse her gece aynı yatakta uyuyoruz. İster onun odası olsun ister benim odam, çarşafların altına gireriz ve o beni göğsüne yaslar. Onun güçlü kollarının sıcaklığında kıvrılırım ve

tatlı, seksi kucaklaşma. Uykuya dalarken kaşıklaşmak tehlikeli bir bölge, belki de bu yüzden benim favorim.

Neredeyse her gece beni boşaltıyor ve onu ağzıma almak ve boşalmasını görmek için can atmaya başladım.

Eğreti galaksime beklentiyle bakıyordum ama bu yavaş yavaş tam bir hayal kırıklığına dönüştü. Donnelly gece 1'de kapımı çalmadığı için *hayal kırıklığına* uğramamalıydım. Muhtemelen derin bir uykuda olduğumu düşünmüştür, özellikle de yarın Profesör Rochester ile dersim olduğu için.

Bu stres faktörünü düşününce bile inliyorum. Hayır. Donnelly hakkındaki düşüncelerimi Wyatt Rochester hakkındaki düşüncelerle takas etmek istemiyorum.

Donnelly'nin Epsilon'dan telefon aldığı anı tekrar yaşadım. Daha derin bir öpücğe doğru ilerledi, eli göğsümü yoğuruyordu ve ben başının arkasını kavradım. Parmaklarım saçlarının yumuşak tellerinde gezindi. Vücudunun ağırlığı altında eridim ve bacaklarımızın her küçük kayışında, her boğucu öpücükte kaslarının nasıl esnediğini hissettim.

Sonra telefon çaldı. Cep telefonunu bulmak için yorganı karıştırırken alnında küçük kırışıklıklar oluştu. Arama sırasında yüz ifadesini okuyamadım. Ama altı-üç beden yapısı gerilmeye başladı ve her zamanki hafif bakışları ağırlaştı.

"SFE toplantısına gitmem gerekiyor." Beni bir kez daha öptü, sonra yataktan kalktı ve pantolonunu aramaya koyuldu. "Sonra görüşür müyüz?"

"Evet," diye cevap verdim. "Görüşürüz." Yüzyılın en aptalca cevabıydı! Sormalıydım, "Sonra derken ne demek istiyorsun? Bu gece daha sonra mı? Yoksa yarın mı?" Ya da şöyle demeliydim: "Paul Donnelly, lütfen sizin türünüzden olmayan biri için 'daha sonra'nın tanımını yapın."

Biliyor musun, bence Epsilon onu sırf dalga geçmek için bilerek çağırdı. Yoksa neden Eagles'ın Super Bowl'u kazandığı gece toplantı yapsınlar ki? Sahte panele iki hafta kaldı!

Bu engelleyicilerden nefret ediyorum.

Saate bakmak için yan döndüm.

Sabahın 1'i.

Orion yatağımın ayak ucunda köpek horultuları çıkarıyor ve ben iyi bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Bu geceye dair iyi bir anı: Annem Donnelly ve beni, babamla onu bastığımız için hiç suçlamadı.

Super Bowl partisinin gürültüsünden kaçmak için annem ve ben çocukluk odamda konuştuk. Yumuşacık Pizza Planet puflarına oturduk ve ben

bir odanın kalıntısını taradım. Çoğunlukla hatırladığım gibiydi. OG Luna süper kahraman koleksiyonlarımızın çoğunu orada bırakmıştı. Seramik Örümcek Adam kupamın neden parçalara ayrıldığını ve Anakin Skywalker heykelciğinin kafasının nasıl kesildiğini merak ediyordum. Ama bunu sormadım.

Annem gergin ve çekingen görünüyordu. Muhtemelen mutfakta gözlerimden istemsiz yaşlar aktığı için kendimi suçladığımı biliyordu.

Pom saç bandımı tutarak ona bakmaya cesaret ettim.

Koltuk değneklerini bırakmıştı. Ayağında sadece bir bot vardı. Tüm çürükleri kaybolmuştu ve yanağında sevimli bir geçici Kartal dövmesi vardı.

"Özür dilerim," diye başladım.

"Hayır, bu senin hatan değil," diye tekrarladı annem. "Baban ve ben maç sırasında hiçbir şey yapmamalıydık. Bu bizim hatamızdı. Benim hatamdı." Durakladı, yüzü kızarmıştı. "Çok fazla şey görmedin, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedim ona dürüstçe. "Birbirinize yapışmıştınız, ben de içgüdüsel olarak hızla arkamı döndüm."

Gülümsedi ama yanakları hâlâ koyu kırmızıydı. "Benden daha iyi içgüdülerin var." Eski bir Hufflepuff peluşunu almasını izledim.

"Ben öyle demezdim," diye fısıldadım, suçluluk duygusu yaklaşan bir tsunami gibi kabarıyordu. "Anne, eğer bunu senin için zorlaştırırsam..."

Yüzü düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bağımlılığın. Eğer gerilemene neden olduysam, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm-"

"Nonono," dedi hızla, sonra pelüşü bir kenara fırlatıp bana yaklaştı ve ellerimi sıktı. "Lütfen, *lütfe*n kendini suçlama."

Bir düğüm yuttum. "Ama... ama Donnelly ile beni mutfakta yakaladığını biliyorum, muhtemelen bu seni etkiledi ve muhtemelen bu yüzden ondan kaçırıyorsun."

Ellerimi sıktı ve gözlerinde hiç beklemediğim bir duygu vardı. *Suçluluk duygusu*. Aynaya bakmak gibiydi. *Nasıl suçlu hissedebilirdi ki?* Masumca içeri girmişti ve burası *onun* mutfağıydı. "Bunun üzerinde çalışıyorum... ve seni istemiyorum... Bilmeni istiyorum..." Nefes nefese kaldı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Fazla düşünüp taşınabiliyorum ve çocuklarımdan *herhangi birini böyle bir* durumda görmek benim için zor olurdu." Hızlı konuştu. "Sadece sen değil. Tamam mı?"

"Ama o bendim," diye mırıldandım.

Annem bunu iyice düşündü. "Kardeşin küçükken yatak odasına girmeden önce kapıyı çalmayı unutturdu. Maximoff," diye açıkladı. "Aynı hatayı yapmaya devam ettiği için baban onu cezalandırmak istedi ve bir gün neredeyse bizi seks yaparken basacaktı."

Oh. "Bunu bilmiyordum."

"Bu... uzun zaman önceydi." Hatırlayınca biraz gülümsedi. "Moffy'nin yanlış bir şey yaptığını *düşünmek* bile benim için çok zordu, sanki benim bağımlılığım onun cezalandırılmasını gerektiriyormuş gibi hissediyordum. Eğer seks bağımlısı olmasaydım, ortada bir sorun olmazdı ve soruna ben neden oluyordum."

"Şimdi de aynı şekilde mi hissediyorsun?"

Başını salladı. "Ama bu daha karmaşık bir durum... bu yüzden bunu çözmek için biraz zaman ayırıyorum." Kararlı bir şekilde başını bir kez daha salladı ve sonra, "Oh ve ben gerçekten bu olayın geçmesini isteyebileceğini düşündüm... sakinleşmek için. *Bunun*" -aramızı işaret etti- "bir tuzak gibi hissettirmesini istemedim."

O da bana zaman tanıyordu.

"Ama masa-" diye başladım.

"Yeni bir tane almak istemedim çünkü bunun seni utandıracağını düşündüm. Ve seks utanılacak bir şey değil. Ama eski masayı her gördüğümde aklıma sadece o geliyordu." Bu noktada yanakları bir yangın kamyonunun rengini almıştı.

"Neden aldığını anlıyorum," dedim ona. "Ve utanmıyorum anne. Belki de gerçekten tuhaf biriyim çünkü o kadar utanmıyorum bile." Bu geçici bir duyguydu.

Gözleri yumuşadı. "Bu bir süper güç." "Bazen tam tersi gibi geliyor," dedim ona.

Sanki çok ama çok yanılmışım gibi başını sertçe salladı. Birden kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "O zaman masanın nesi var. Çirkin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, seviyorum ama bu sadece..." Aynı duygunun bana da çarptığını gördü.

"Suçlu mu hissediyorsun?"

Başımı salladım. "Masayı bizim yüzümüzden aldınız, o yüzden parasını biz ödemek istiyoruz. Donnelly ve ben."

"Hayır."

"*Lütfen*." Biraz daha yalvarması gerekti. Ve en korkutucu soruyu sordum çünkü cevabı duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Ondan hala hoşlanıyor musun?" "Donnelly mi?"

"Evet... Ondan hoşlanıyor musun? Birlikte olmamızdan hoşlanıyor musun?"

O da *annesinin* konuşma diliyle cevap verdi. *Seni mutlu ettiği sürece. Sana iyi davrandığı sürece.* Midem bulandı ama beni rahatlatmaya çalıştı. "Sanırım birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Tamam," diye nefes aldım.

"Ciddiyim." Beni yukarı baktırdı. "Şunları gör." İki parmağıyla kısılmış yeşil gözlerini işaret etti. "Birçok aşka tanıklık ettiler ve öngördüler, aşkı biliyorlar. Seninkini görüyorum Luna. Ve benim güzel, ışıltılı kızım bir keresinde bana, 'Evrende kendini evinde hissettiren insanlar vardır,' demişti. Donnelly de sana galaksinin en *mutlu*, en heyecan verici yer olduğunu hissettirdi. İşte aşk budur."

O zaman da böyle hissetmiş olmalıyım, ama şu anda da onunlayken tam olarak böyle hissediyorum.

Ağlamaya başladım. "Sana onun hakkında bunları söyledim mi?"

O da gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Sen yaptın."

Donnelly ile ilgili duygularımı annemle paylaşmıştım - kimseye açılmadığımı düşündüğüm bir zamanda. Ona anlatmıştım. Sarıldık ve yüzümü kurulamak için pelüşü kullandım.

Her şey yolundaydı.

Gerçi Donnelly ile kendi başına da konuşacağını söyledi. Kulağa hazırlandığı bir konuşma gibi geliyor ve belki de benimle olandan biraz daha zor olacak.

Orion uykusunda minicik bir *havlama sesi çıkarıyor* ve bu ses beni yakın zamandaki anılarımdan çekip çıkarıyor. Gülümsüyorum ve ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum, bu yüzden telefonuma uzanıyorum. Şimdiye kadarki en kötü karar. Bir takvim bildirimi açılıyor. Bana Fizzle sunumlarını hatırlatıyor.

Greeaaat. Yeni bir Fizzle ürünü ya da pazarlama stratejisi bulmaya çalışmak, hava yakalamaya çalışmak gibi bir şey. Ve bunun yarışmanın en önemli bölümlerinden biri olması gerekiyordu. Bu son dakikada yapmak istediğim bir şey değil. Ama hiç fikrim yok, kötü bile olsa.

İlham acımasız bir çapadır. En azından Eliot hep böyle der. Bir sürahi ilham içebilseydim, şu anda içerdim.

Bekle... Hızla doğruldum ve galaksi projektörümü tekrar açtım. En parlak plan kafamın içinde parladı.

Kafayı bulmam lazım.

En iyi fikirlerimden bazıları kafam iyiiken oluştu.

Yataktan fırlayarak Newfie'mi rahatsız etmemeye dikkat ediyorum ama ayak seslerim banyo kapısının yanında duruyor. Donnelly banyonun diğer tarafındayken, Jack- and-Jill'in avantajlarını kullanmak için büyük ve korkunç bir dürtü duyuyorum.

Onu görmeye gitmek için.

Eve geldiğinde neden kapımı çalmadı? Çünkü beni derin uykumdan uyandırmak istemedi. Hep aynı cevapla karşılaşıyorum. Ama ya bunun uykumu korumakla bir ilgisi yoksa? Sadece seks için frene basıyor olabilir.

O yavaş istiyor. Ben hızlı istiyorum.

Bir engelle karşı karşıyayız. Banyo kapısını çalarsam, seks için çaldığımı mı düşünecek? Beni görmezden mi gelecek?

Donnelly tarafından görmezden gelindiğimi düşününce bile içim parçalanıyor.

Bundan daha ruh kırıcı bir şey düşünemiyorum. Yani yeni plan. Banyo kapısını çalmayacağım. Odamdan çıkıp koridora gireceğim, sonra da ön kapısını çalacağım. Kapısını çalmayı düşünmek biraz edepsizce, ama ben bu noktadayım. Seks beyni cızırdatıyor.

Eğer bu kapıyı duymazdan gelirse, suçu çeşitli şeylere atabilirim. Derin uykuda olabilir. Benim Thatcher olduğumu düşünüyor olabilir. Ya da benim bir Uyku Cini olduğumu düşünüyor olabilir. "Luna Hale'i bilerek görmezden geliyorum çünkü şu anda onunla seks yapmak istemiyorum" dışında daha pek çok faktör var.

Ki bu da geçerli. Eğer isterse beni seksten mahrum bırakabilir. Israrcı olmaya çalışmıyorum! *Gerçekten değilim.* Ama reddediyorum. Şu anda buluşmak istemiyorum.

Ve çok az şey biliyor, bu seks hakkında değil. Bu marihuana hakkında.

Koridorda, kapısının önünde yumruğumu kaldırıyorum ve sonra kapıyı çalmayı tekrar düşünüyorum. Ya benimle kafayı bulmak istemiyorsa? Büyük boy Kansas tişörtümün eteklerini çekiştiriyorum. Dizlerimin hemen üzerinde duruyor ve altımda sadece külot olduğu için koridorda fazla oyalanmamalıyım.

Erkek arkadaşım tarafından reddedilmekten korkmam normal mi? Kapıyı çalmadan önce aklımdaki son soru bu.

Kapı kırılana kadar tam on saniye geçti. Benim olduğumu görünce kapıyı daha da açtı. Üzerime bir rahatlama çöktü ve sonra aniden sıcakla yıkandım. *Vay canına.*

Bakışlarım düşüyor.

Dudaklarım ayrılıyor.
Donnelly çıplak. Çırılçıplak gibi.
Sadece bir yastık kasıklarını örtüyor.

LUNA HALE

DONNELLY yastığı sert bir eliyle sanki ereksiyonunu saklıyormuş gibi tutuyor. *Avucunun* üstünden seksi kalın damarlar çıkıyor - *eline bakmayı kes, Luna*. Çünkü kesinlikle sikine bakıyormuşum gibi görünüyor. Ama bu mantıksız çünkü aleti yastığın arkasında. Tamamen örtülü. Teknik olarak çıplak bile değil! O yastığı giyiyor. Ha!

Bunun çok mantıklı olduğunu düşünerek içimden başımı sallıyorum.

Yüzüne baktığımda saçlarının dağınık olduğunu görüyorum. Yanakları hafifçe kızarmış. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Merak ediyorum.

"Sana yalan söylemeyeceğim Hale," dedi bana. "Öyleydin."

Ohhhhh. Yanaklarım kızardı. Sanki hayalindeki ana karakter benmişim gibi, ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor.

"Ben... benimle birlikte olmak istemedin mi?" Bu mantıklı mıydı? Kapıya doğru bir parmak salladım. Sanırım o da beni takip ediyor.

"Uyuduğunu sanıyordum," diyor vücuduma yakıcı bir bakış atarak.

"Yine de izin verirdim..." *benimle seks yapmana, bana dokunmana*. Bu söylenmemiş bir şey ve kalçamı kapının çerçevesine dayıyorum. O kadar yakın ki, çıplak vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Sen uyurken mi?" diye soruyor gözlerinde parlayan bir endişe kıvılcımıyla.

"Yani... evet?" Neden birden terledim ve gerildim? Belki de korkmuş görüldüğü içindir. Tamam, *korkmuş* değil. Endişeli, gerçekten. "Sana izin veriyorum. Eğer bir dahaki sefere havanda hissedersen..."

"Önce seni uyandırmam gerek. Sen uyurken öylece içine sokamam." Sikini içime sokmaktan bahsetmesi bacak aramın zonklamasına neden oluyor ama söylediklerini dinliyorum.

"Rızam olsa bile mi?"

"Bana rızan varmış gibi gelmeyecek kadar çok uyuyorsun," diye açıklıyor. Tamam, anladım ve başımı sallıyorum. Dudakları kalkmaya başlıyor ve "Yine de uyuyormuş gibi yapabilirsin" diyor.

Gülümsüyorum ve kızarıyorum çünkü bu son zamanlardaki en büyük cinsel fantezilerimden biri. Sık sık onun yabancı bir gezegende bedenimi keşfettiğini ve beni sıcak ve ağır itişlerle uyandırmaya çalıştığını hayal ediyorum.

Gözlerimiz birbirine takılıyor ve ben başımı sallamadan duramıyorum.

"Güzel, güzel" diyorum. Gülümsüyor ve yastığı kaydırıyor ama ereksiyonunu gizlemeye devam ediyor. "Yani sen sadece..." diye soruyorum.

"Mastürbasyon, evet." Muhtemelen kıpkırmızı olmuş yanaklarıma bakıp sırtıyor. "Ne var ne yok?"

"Sikin," diyorum ona, kendimi durduramadan.

Gülüyor. "Gerçekler."

Esprileri içimde dolaşan huzursuz enerjiyi gerçekten yatıştırıyor. Ona, "Biraz otlu kek yapacağım ve sonra da Fizzle beyin fırtınası seansı yapacağım. Katılmak ister misin?"

Üzerinde çok az düşünüyor. "Ben de varım."

"Harika," diyorum ama beyin fırtınası seansına mı yoksa yenilebilir yiyeceklere mi yoksa her ikisine de mi "var" olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. Sanırım öğreneceğim.

"Harika," diye onaylarcasına başını sallıyor Donnelly. Sonra ikimiz de öylece birbirimize bakıyoruz. Gitmeli miyim? Odasına girmeli miyim? Hayır, kesinlikle olmaz. Ben davet edilmedim. *Lütfen beni davet et.*

Onun gelişini izlemeyi gerçekten çok isterim. Birlikte gelebiliriz.

Sözde bakireliğimi bile alabilir. Beynimi okuyabiliyormuş gibi -ya da muhtemelen aynı cinsel şeyi hayal ediyor- kasları kasılıyor. Parmakları yastığa gömülüyor, sanki siki bariyerin arkasında ağrıyormuş gibi.

Şakağımı kapı çerçevesine yaslayarak parmaklarımla ahşabı kavriyorum. Uyarılma içime daha güçlü bir şekilde çarptıkça amım sıkılıyor.

Donnelly tepkimi ve boğazımda düğümlenen küçük nefesimi içine çekiyor. Kalbim hızlanmaya başlıyor, sanki denizaşırı bir yere savrulmanın eşiğindeymiş gibi.

Ben seks istiyorum.

Seks istiyor, değil mi?

O kadar çok istiyorum ki şu *an* üzerine atlayabilirim. Bacaklarımı birbirine o kadar sıkı kenetliyorum ki, muhtemelen şu gerçek boyutlu Fındikkıranlardan birine benziyorum. Amımın üzerindeki baskı hoşuma gidiyor ama daha derin bir şey hayal ediyorum. Bir dolgunluk. İçimde.

Onu.

"Donnelly," diye fısıldıyorum, adı dudaklarımda *neredeyse* fısıltıya dönüşüyor.

"Siktir," diye inliyor, sanki tek varlığım vücudunun her hücresini baştan çıkarıyormuş gibi. Sonra arkasındaki yatağa bakıyor. *Evet, evet, evet.* Gözleri tekrar benimkilere dönüyor, daha çelişkili ve midem bulanıyor.

Hayır.

Yastığı değiştiriyor, inanılmaz bir şekilde bastırılmış, ama davet yok.

Önce ve gerçek ret geliyor ve sokmalar herhangi bir
Daha da kötüsü, I Söyle.

"Yolun açık olsun." Gitmek için dönerken bileğimi tuttuğunu hissettim. "Bekle."

Tek söyleyebildiğim "Hmm?" oldu ama geri döndüm.

"Buraya gel." Beni sert göğsüne doğru çekiyor ama kafatasımın arkasını kavramak için bileğimi bırakıyor. Kafa kafaya çarpışıyoruz, dudaklarımız açlık ve acı dolu bir saniyede birbirine çarpıyor. Dili ağzımın içinde kayıyor ve geri çekiliyor. Sadece dudakları. Ama hala birbirimize çok yakınız. Alnı benimkine değiyor. Yastığı sikinin üzerine koyan elinin parmak boğumları karnıma batıyor.

"Yapamayız," diyor, gözleri kısılmış bir şekilde. "Öpüşmeye devam edersek şu anda kendimi durduramam."

"Hâlâ çok erken olduğunu mu düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Evet. Bu gece olmaz." demeden önce sustu.

"Philly Super Bowl'u kazandı-"

"Sorun o değil. Sadece babanla yaptığım konuşma. Annenle babanın birbirlerini sevdiklerini görmek, ama yine de. Bu gece çok şey oldu. Biraz mesafe koymalıyız, anlıyor musun?"

Benim için mi onun için mi bilemiyorum. Ama belki de ikisi içindir. "Tamam, evet." İçimde kalan hayal kırıklığı kırıntılarını bir kenara atmaya çalışıyorum ama cesaretim kırılmış olmaktan çok aşırı derecede tahrik olmuş durumdayım.

Gerginlik etrafımızda dönmeye devam ediyor. Çok gergin hissediyorum. Göğsüne ne kadar bağlı kalırsam, ona sürtünme olasılığım o kadar artıyor. Ve onun hızına saygı duymak istiyorum. Benimle seks yaptığına pişman olmasını istemiyorum.

Bu yüzden geri çekiliyorum.

Gözlerimiz kenetlendi. Boğazını temizliyor ama sesi hâlâ uyarılmaktan kısık. "Eğer ileride Kilgore ve Emmalina arasındaki sahneyi yeniden canlandırmak istersen, buna açık olurum."

Kilgore ve Emmalina. Onlar yazdığım ama bitiremediğim erotik kıyamet hikayesi *Armagedd It On'un* ana karakterleri. Tam anlamıyla sadece iki bölümden oluşuyor. Başlıktan da anlaşılacağı üzere karakterler aslında hiçbir zaman birlikte seks yapmıyor. Yine de birbirlerinin önünde karşılıklı mastürbasyon yapıyorlar.

Yanaklarım kızardı. *Armagedd It On'u* okumuş. Yazdığım çoğu şeyi okuduğunu itiraf ettiğinde buna şaşırmamalıydım.

Hala.

"Ben de buna açığım," diyorum ve neredeyse *hattın aşağısının* ne anlama geldiğini soracağım. Beş gün mü? Beş ay mı? Beş yıl mı?! Ama vücudunun daha da esnediğini görebiliyorum ve onu daha fazla strese sokmak istemiyorum. Ayrıca, kekleri fırına atıp odama dönmeyi ve kendime dokunmayı gerçekten çok isterdim.

Başını sallıyor ve ben de kapıdan geriye doğru yürüyorum. Bunu nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

O da mücadele ediyor.

Ben de çekip gidiyorum. Elimdeki en iyi şey bu.

Sonra da şimdiye kadar yaptığım en hızlı brownie hamurunu hazırladım.

BROWNIES YAPILDI ve biraz yenildi. Zayıf bir parti gibi hissediyorum. Sadece bir kez yapımına yardım etmişim. On yedi yaşındaydım ve Tom'un grup arkadaşının evindeydim. Warner'ın babası tam bir keşti ve mutfağı bu tür aktiviteler için kullanmamıza aldırmiyordu.

Artan kekler şu anda şifonyerimin üzerinde duruyor. Ayrıca Donnelly kapımı çalmadan önce kendime dokunacak zamanım kalmadı - bu yüzden kendimi biraz canlı bir tel gibi hissediyorum. Bastırılmış, *evet*. Elimdeki işe konsantre olmaya çalışıyorum, o *da evet*. Yüksek, *henüz değil*. En azından ben öyle düşünmüyorum. Sadece on dakika oldu ve yenilebilir şeylerin beni etkilemesi genellikle daha uzun sürer.

"Fizzle zaten ne yapmadı ki?" Yatak odamdaki diğer canlılardan (Orion ve Moondragon dahil) çok kendime soruyorum. Karanlıkta parlayan yumuşak, dikenli bir top fırlatarak ve onu tekrar

Elini. Donnelly yatağıma uzanıyor, ayak ucundaki uykulu Orion'u rahatsız etmemeye dikkat ediyor.

Erkek arkadaşım bir deftere çizimler yaparken göz ucuyla beni izliyor. Ayrıca tel çerçeveli okuma gözlükleri takıyor ve dudakları her saniye seksi bir gülümsemenin başlangıcında kalkıyor.

Paul Donnelly az önce orgazm oldu.

Buna tanık olmadım ama varlığından haberdarım. Sanki bu bilgi ve zihinsel görsel beni olayı görmekten daha fazla teşvik etti.

Ve yatağımda o kadar rahat ki, sanki oraya milyonlarca kez oturmuş gibi, ki bunun istatistiksel olarak mümkün olamayacağını biliyorum. Yani onun rahatlığı daha derinlerde bir yerden geliyor.

Hızlanıyorum.

Lav lambası duvara mor gölgeler düşürüyor ama ışıklarımın çoğu açık, yani burası o kadar da loş değil. Dikenli topumu daha yükseğe fırlatıyorum ve tavana yapışıyor. Yavaşça yapışmasını beklerken, "Fizzle'da koyu soda, diyet soda, berrak soda, aspartamsız soda, portakallı soda, vişneli soda, tüm sodalar var. PuraFons şişe suyu, enerji içecekleri, çaylar ve sporcu içecekleri yapıyorlar. Geriye ne kaldı?" Top tavandan kurtuluyor ve avucumun içine düşüyor. "Daha fazla baloncuk mu? Daha az sorun."

"Tam benim tarzım bir slogan," diyor Donnelly, gülümsemesi benimkini yansıtıyor. "Kızım, bana baloncuklarla vur."

Keşke şu anda bir baloncuk makinem olsaydı da ona baloncuklar gösterebilseydim. Onun yerine balon balığı gibi davranıp yanaklarımı şişiriyorum.

Daha geniş sırtıyor. "Senin görünmez baloncukların açık ara en şirinleri."

Bir nefes verip yanaklarımı serbest bırakıyorum. "Evet ama görünmez baloncuklar Stokes Amca'yı yenemez." İrkildim. "Şansım olduğundan bile değil. Travmatik beyin hasarı geçirmiş olmamın kurulda pek işe yaramayacağından eminim."

"Biliyorlar mı?" Donnelly merak ediyor.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ama sanırım bunu ifşa etmem gerekecek." Beyaz küre sandalyeye çöküyorum ve üç-altmış döndürüyorum.

"Stokes amcanı o kadar iyi tanımıyorum. Ama o Fizzle'ın büyük patronu, değil mi? Sonunda seni diskalifiye edecekse neden seni dahil etme zahmetine girsin ki?"

"Çünkü o *iyi biri*." Donnelly ile yüzleşmek için ayaklarımı kullanarak fren yapıyorum. "Babam, Stokes Amca'nın Kaptan Amerika'nın vücut bulmuş hali olduğu konusunda şaka yapar.

Ahlaklı, adil ve iyi bir adam. Bunun, dahil edildiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir acıma duygusu olma ihtimali yüzde yüz."

Donnelly yüzünü buruşturuyor. "*Hayır* demeyi planladığı halde sana tüm bunları yaşıtıyorsa, o zaman iyi olmanın tam tersidir. O bir pislik. Ama sen öyle olmadığını düşünüyorsun, yani tek mantıklı sonuç senin bir şansın olduğunu düşündüğü."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Buraya gelmek için gerçekten zihin jimnastiği mi yaptık?"

"Senin için her zaman zihinsel taklalar atarım bebeğim."

Bebeğim.

Beni göğsüne kement atar gibi ona doğru süzölmeme engel olmaya çalışıyorum. *Hayır. Konsantre olmalıyım.*

"Yani bir şansım var," diyorum, bu yeni keşfedilmiş güveni en derin nefeslerle içime çekerek. "Daha fazla baloncuk. Daha az sorun." Bu slogan içime işlemeye başladı. "Gazozdan daha köpüklü olduğunu düşünebildiğim tek şey belki... şampanya? Ama sanırım büyükbabam bir sebepten dolayı o yolu hiç seçmedi."

"Annen mi?" Donnelly parmaklarının arasında bir tükenmez kalemle merak ediyor. Annemin seks bağımlılığı bir etken olabilir. Özellikle de iyileşmekte olan bir alkolikle evli olduğu için.

"Belki," diye nefes alıyorum. "Ya da belki gazoz piyasası alkolü işin içine katamayacak kadar aile dostu. Bilmiyorum." Masayı tekmeliyorum ve sandalyemde tekrar dönüyorum. Oda bulanıklaşıyor, sonra ben yavaşladıkça yavaşça odaklanıyor.

Aynı anda hem bir yere varıyorum hem de bir duvara çarpıyorum.

Donnelly spiralli eskiz defterinde bir sayfa çeviriyor ve kalemi aceleyle çizgiler ve kavisler çiziyor. Konsantrasyonu beni en az gömleksiz göğsü kadar cezbediyor. Dövmeler beyaz tenine rastgele ama estetik açıdan hoş desenler halinde dağılmış. Uzun bir saç teli alnına değiyor ve başını çizimden kaldırmadan onu geriye itiyor. Kaleminin kâğıt üzerindeki çiziklerini dinliyorum ve bunun tuhaf olup olmadığını merak ediyorum - onu sadece çizerken ne kadar çok izleyebileceğimi. Yatağımdaki özü beni ne kadar cezbediyor.

Dirseğini dinlendirmek için dizini yukarı kaldırması çok seksi. Pazıları esnemesine gerek kalmadan kesiliyor ve içimden kasların çizgisini takip etmek geliyor. Parmağımla ve dilimle.

Uyluklarımı birbirine sıkmak yapay bir basınç yaratıyor ve bu da mevcut uyarılma birikimine yardımcı oluyor.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Merak ediyorum.

"Balon Kraliçesi." Gözleri benimkilere kayıyor, dudakları titriyor. Gülümsedim, sonra küre sandalyeden ayrıldım. Ona doğru yöneldim. "Sevimli mi?" "Galaksisinin en sevimlisi."

Yatakta erkek arkadaşımın yanına uzanarak çizime bakıyorum. Görebilmem için deftere açı veriyor. Siyah mürekkep güzel çizgiler halinde akıyor. Bir mercan kulesinin üzerinde bir kraliçe oturuyor ama sıradan bir fantezi hükümdarı değil. Kabarcıklı saçları dalgalanıyor ve sabun köpükleri ayak parmaklarını gizliyor. Oscar'a layık elbisesi haute-bubble-couture ve narin eliyle daha küçük bir baloncuk üflüyor.

"Çok kırılgan görünüyor," diyorum sessizce. "Sanki kimse ona dokunamazmış, yoksa patlayacakmış gibi."

Gözleri bir süre bana dalıyor. Sonra kadının yanında bir adam çiziyor. Donnelly onun etrafına dumanlı fısıltılar çiziyor. Yumuşak çizgiler. Neredeyse görünmez. Sanki Balon Kraliçesi'ne umutsuzca aşıkmiş gibi, kaleme aldığı gözbebeklerinden derin bir özlem sızıyor. Kalbim Donnelly'nin yeteneği karşısında alabora oluyor. Dövme tasarlayabildiğini ve yüz çizebildiğini biliyordum ama bu tamamen farklı bir şey.

Bir hikaye çiziyor.

"Şanslı ki," diyor Donnelly bana, "yanında Gölge Kral var."

"Ve kimse ona dokunamaz," diyorum. "Çünkü denerlerse parmaklarının arasından kayıp gider." Gözlerimi sayfaya dikeyyorum. "Ya çift değillerse? Aslında yüzyıllardır birbirleriyle kan davası güden savaşan krallıklarda yaşıyorlar."

Kaşları kalkıyor. "Bir romantizmi trajediye mi çevireceksin?" Kurgusal çiftimizin ölümünü desteklediğim için gerçekten şok oldu.

"Trajedi değil. Ama onların aşk hikayesi o kadar kolay değil. Yüzyıllardır süregelen bir kan davası var. Kimse tarafından dokunulamamanın travmasını yaşıyorlar. Ama tüm bunların ötesinde, kaderlerinde birlikte olmak var. Sadece bunu henüz bilmiyorlar, bilemezler de."

Donnelly'nin kalemi hala sayfanın üzerinde. Gözlüklerini çıkarıyor ve yüz hatlarımı inceliyor. "Balon Kraliçe ve Gölge Kral'ın daha kolay vakit geçirmesini istersin diye düşündüm."

"Bazı destansı aşklar kolay zamanlardan doğmaz," diyorum usulca. "Çekişmelerden, çatışmalardan ve bazen yaşanan korkunç, boktan şeylerden doğarlar."

Artık hayali çiftimizden bahsetmediğimi biliyor. Parmak uçları diz kapağımın üstünü okşuyor, tüy kadar hafif dokunuşu içimdeki arzuları açığa çıkarıyor. Kıpırdamıyorum. Nefes bile almıyorum. Sanki küçük bir hareket Donnelly'nin yatak odasına kaçmasına neden olacakmış gibi.

"Luna." Adımı söyleyiş şekli kalçalarımı tekrar birbirine bastırmama neden oluyor. Donnelly kalemi kulağının arkasına götürüyor ve defteri yavaşça kapatıyor. Gözleri hareketlerimin üzerinde geziniyor, beni dikkatle izliyor. Sonra şöyle diyor: "Birlikte korkunç bir şey yaşamasaydık bunu başaramayacağımıza inanmanı istemiyorum."

Travmaya bağlı.

Sadece ortak travmatik deneyimlerimiz nedeniyle birbirimize uygun olduğumuz fikri. Eğer bu doğru olsaydı, ona ilk seferinde asla aşık olmazdım. Hastanede uyandığım anda Donnelly'den anında etkilenmişim; daha ne gibi korkunç şeyler olduğunu bile bilmeden.

"Sanmıyorum," diye fısıldadım. "Bence biz..." Bir beyin kaşınması, tam olarak kaşıyamadığım bir kaşıntı ve kaşlarımı çatarak garip hissi silkeliyorum.

Donnelly yanımdayken onun kokusunu içime çekiyorum. Naneli ve miskli, içinde yıkanabileceğim baş döndürücü bir karışım. Ön kolunu diz kapağına dayamış. Bana doğru eğilerek bir kez daha bana bakıyor. Şehvetli ama şefkatli bir okşayış bu ve kalbim biraz daha hızlı çarpıyor.

Sadece bana dokunmasını istiyorum. Çenesi sakallı ve sert görünüyor ve parmaklarımı yüzünün ve omuzlarının erkeksi düzlemlerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum. Eğer denersem, onu kucaklamak zorunda kalacağımdan korkuyorum ve onun hızını deniyorum. *Yavaş.*

Yavaş gidebilirsin.

Kıpırdanıyorum ve siyah Kansas tişörtümün eteklerini aşağı çekiyorum. Neon yeşili külotumu neredeyse ortaya çıkarıyorum ve şimdi elim ateşime çok yakın olduğu için kendime dokunmayı düşünüyorum. Dizlerimi birbirine kenetlemeye çalışıyorum.

Beni tekrar süpürüyor. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyor. "Ha?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Klitorisim tepki olarak zonkluyor. "Huh." Bunu bir soru gibi değil, daha çok şaşkın bir kız arkadaş gibi söylüyorum.

Dudakları şimdiye kadar gördüğüm en ateşli gülümsemeye dönüşüyor. "İçindeki sikimden başka her şey. Ne istiyorsun, uzay bebeği?"

LUNA HALE

SAF ARZUDAN KIZARIYORUM. "OG Luna'ya bu soruyu sordun mu?" "O şekilde değil," diye itiraf ediyor. Elini dizimin üzerine koyuyor. Bu heyecan verici. Kalçalarım titriyor ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Onun tarafından dokunulmak neden bu kadar yoğun?

Bedenimin sınır tanımayan tepkilerinden ne kadar tahrik olmuş görüldüğüne odaklanıyorum. "Hayal gücüm derindir, bilirsin. İlginç yerlere gidebiliriz."

Sırıttıyor ve acaba daha önce beni uykumda becermesini nasıl teklif ettiğimi ve beni uykumda beceriyormuş gibi yapacağını mı düşünüyor diye merak ediyorum. "Oh, biliyorum."

Oda kabarıyor. Kafam mı güzel? Rüya mı görüyorum? İkisi de umurumda değil. Sadece burada kalmak istiyorum.

Donnelly kalemi kulağından çıkarıp defterinin spirallerine yerleştiriyor. Yine de sayfaları kucağında açık tutuyor. Arkamızda yatak yastıkları, ikimiz de yatak başlığına yaslanmış durumdayız ve bakışları beni tekrar kızartan bir samimiyetle benimkinde kalıyor. "Sana ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor.

"Bana ne yapmak istersen." Kendimi ona atıp "*Seninim!*" demekten bir nefes uzaktayım.

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Sana çok fazla şey yapmak istiyorum."

"Evet," diye

başımı

sallıyorum.

O da

gülüyor.

Düşünmüyorum. "Parmaklarını içime sokar mısın?" diyorum bir anda. "Sadece onları içimde hissetmek istiyorum."

Diz kapaklarıma bastırıldığında kalbim güm güm atıyor ve bacaklarım yatağa doğru düz bir şekilde iniyor. Bana en yakın olan sol elinin siyah bol gömleğimin altına dalışını izliyorum. Bir parmağını neon yeşili külotuma doluyor ve kalçalarımın altına aşağı kaydırıyor. Daha uzağa. Kumaş ayak bileklerimden sıyrılanaya kadar.

Bu gizemli yolculuğu seviyorum.

"Nefes alıyor musun?" diye soruyor, sesinin boğukluğu başka bir okşayış ve ben başımı sallıyorum. Gülümsemesi mavi gözlerini parlatıyor ve gömleğimi önce kalça kemiklerime, sonra daha da yukarıya çekerken bile başka tarafa bakmak zor. Göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Donnelly gömleği üzerimde bırakıyor, kumaş köprücük kemiğime yakın bir yerde düğümleniyor ve kyber kristal kolyeme dolanıyor.

Vücudumun geri kalanı çıplak. Çıplak. İstiyorum. *Muhtaç.*

Bana doğru eğilmeden, sanki birlikte televizyon izliyormuşuz gibi rahatlamıştı. Ama televizyon açık değil ve o benim savunmasız halime daha da büyülenmiş durumda. Kalça kemiğimdeki kayan yıldız dövmesinin izini sürüyor ve sonra aynı parmakları ağzına götürüp ikisini emiyor. Bu görüntü orgazm olmaya değer ve kendimi tuttuğuma şaşıyorum.

"Zaten ıslağım," diye fısıldıyorum, kuru olduğumdan endişelendiğini düşünüyorum.

Donnelly sevimli ya da *tapılası* biriymişim gibi gülümsüyor ama ben de o kadar *seksi* olmak istiyorum ki kendine engel olamıyor ve varlığımın her *santimini* yok etmek zorunda kalıyor. Onları ağzından kaydırarak çıkardı. "Sana soğuk koymak istemedim."

Parmaklarını benim için ısıtıyordu.

Beni parmaklayacak.

Konfeti topları tavanımdan patlıyor. Görünmez seyirciler yatağın etrafında bir geçit töreni düzenliyor.

O kadar istekliyim, o kadar heyecanlıyım ki elinin bacaklarımın arasına indiği kısmı kaçırıyorum. Bir parmağını içime sokuyor ve dizlerim içgüdüsel olarak birbirine çarpıyor. Sıkıca sıkarak parmağını kafesliyorum. Ah, dolgunluk. Mutluluk verici derecede iyi hissettiriyor.

"Daha derine," diyorum küçük bir iniltiyle, amıma değen eline bakarak. İyi aydınlatılmış odam bana bu keşfin destansı bir görüntüsünü veriyor ve ben de bunun için her şeyi yapıyorum.

Boğum boğum içimde. "Sıkmayı bırakacak mısın?"

"Belki...hayır."

Sırıttırıyor ama nefesi zevkten kesiliyor. "Çok sıkı ve şişmişsin. Gevşet de

daha derine ineyim."

"O kadar da sıkı değilim," diyorum cinsel bir haz içinde.

"Bana parmağını ver." Sağ eliyle bedenimin üzerinden uzanıyor ve işaret parmağımı kavlıyor. Büyük bir güçle sıkıyor. "Kukun böyle hissettiriyor. Sadece daha sıcak. Ve daha ıslak." Bana her zaman cinsel eylemleri tarif edebilir mi?

Sadece başımı sallıyorum. *Devam edin lütfen.* Sırıttıyor. "Bu seni tahrik etti mi?" "Uh-huh."

Elimi bırakıyor ama neredeyse kalması için tutacağım. Yastıklara yaslandı. Sol eli hâlâ amımı avuçluyor. Tüm bunların cinsel hazzı beni benden alıyor.

Sonra parmağını oynatıyor. Bir *yaklaşma* hareketi mi? Her ne yaparsa yapsın, anında kalçalarımı kaldırıyor ve sinir uçlarımı diken diken ediyor. "Siktir," diye bağıyorum, keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Duraklıyor, nefesimi toplamama izin veriyor.

Lanet olsun... Bunun hiç bitmesini istemiyorum. Elinin tam orada yaşamasını istiyorum. "Üç parmak," diye nefes alıyorum.

"İki kişiyle başlayalım."

Bir nefes çektim. "Neden?" Kaşlarımı çattım. "Aletin üçten büyük ve bunu daha önce de yaşadım."

"Uzun zaman oldu. İki kişiyle başlayacağız," diye geveliyor, sesi boğuk ve her parçamı koruma konusundaki ısrarı beni büyülüyor. Bu iki kat daha çekici ve kalçalarımı onun *tek* parmağına doğru itmeme neden oluyor.

O da bana gülümsüyor. "Sen itmeye başlamadan önce bir tane daha koyayım."

"İtmeyeceğim."

"Kalçaların sana yalan söylüyor o zaman."

Nefesimin altında gülüyorum ve bu gülüşler iki numaralı parmağı hissettiğimde bir inlemeye dönüşüyor. Vay canına, aman Tanrım. Gözlerimi kapattım.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum derin bir nefesle. "Harika hissettiriyor. Daha fazlasını istiyorum ama sonsuza dek sürmesini de istiyorum."

"Bu duyguyu iyi bilirim."

Bakmadan -çünkü seksi bir görsele sahip olursam boşalabilirim ve her şey biter- bacaklarımın arasına uzanıp Donnelly'nin bileğini tutuyorum. Avucunun topuğu klitorisimle aynı hizada. Daha fazlasını isteyerek elini daha sert itmeye çalışıyorum.

Lütfen.

"Zaten gidebildiğim kadar derine indim bebeğim," diyor ve sonra parmaklarını pompalamaya başlıyor.

Titriyorum. "Bekle," diye nefes veriyorum ve gözlerimi açıyorum.

Hemen durdu. Kasları kasılıyor ama içimdeki parmaklarına bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyorum.

"Sen...?" Kelimelerden emin olamıyorum. "Bunu seviyorum ve... yapabilir misin...?"

"Bana sadece ne istediğini söyle Luna," diyor yüzümü tarayarak. "Seni yargılamayacağım." Şimdiye kadar yargılamadı. Ben ölü gibi uyurken benimle seks yapmayacağını öğrendiğim küçük bir hıçkırıktaki bile tuhaf görünmedi, sadece *endişelendi*. Herkesin hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler vardır ve ben de onunkileri keşfetmeyi çok seviyorum.

"Çizim yapabilir misin?" Ben soruyorum. "Ama parmakların içimdeyken?"

Yükselen bir gülümsemeyle göz kapağımın kenarını öpüyor, sonra bacağını eğiyor. Defteri kalçasının üzerine koyuyor ve sağ eliyle bir şeyler çizerken sol eliyle beni tatmin ediyor. Parmakları içime pompalıyor. Uzun, çılgın vuruşlar. *OhmyGod*.

OhmyGod.

Parmakları amımı anlıyor, zaten neyi sevdiğimi biliyor, ama elinden çok yüzünü izliyorum.

Çizime dalıyor ve tam o anda Paul Donnelly'nin harika bir çoklu-görevci olduğunu keşfediyorum. Bir eliyle güzelliği çizerken diğer eliyle sanat yapıyor. Onun dokunuşu altında kendimi bir başyapıt gibi hissediyorum.

Başparmağı klitorisimde dolaşıyor ve ben haykırıyorum. Bunu birden fazla kez yapıyor. Gözleri gözlerime çarpıyor ve onu nasıl izlediğimi anlıyor. Bu o.

Her şeyiyle. Bu beni çılgına çeviriyor. Karın kasları esniyor ve kalemini biraz daha sıkı tutuyor, sanki üstüme yuvarlanmamak için kendini zorluyor.

Donnelly çizime geri dönüyor ama parmakları içimde daha sıcak bir sürtünme yaratıyor. İçimdeki hassas bir noktayla alay ediyor - bu akıllara durgunluk veriyor. *OhmyGodOhmyGod*. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Ben geliyorum." Her şey birbirine karışıyor. Başım dönüyor. Bu gecenin erken saatlerinden beri biriken tüm uyarılmışlık tehlikeli bir zirveye fırladı. Birlikte yaptığımız şey buymuş gibi davranıyorum. Her boş günümüzde. Kendi küçük evimizin oturma odasında.

Donnelly'nin yanındaki kanepeye oturuyorum ve çizim yaparken beni parmaklıyor. Günlük sıradan şeyleri havai fişeklere ve patlamalara

dönüştürüyor.

Bacaklar.

O kadar ıslağım ki, parmakları yüksek bir ses çıkarıyor. Bununla dalga geçmiyor. İçimi bir kez daha okşuyor ve kalçalarım elinin içine giriyor. "Donnelly." Onun etrafında titreşiyorum. İnleyerek yüzümü yastığa dönüyorum.

"İşte böyle," diye nefes alıyor ama sanattan mı yoksa benden mi bahsettiğini anlayamıyorum. Mürekkep ve kâğıda kilitlenmiş durumda.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve uçurumdan daha da aşağı yuvarlanırken gözlerimi kapatıyorum. Bu doruk noktası tüm vücudumu serbest bırakıyor ve Donnelly'nin bana verdiği yumuşak ekstra darbeler altında titriyorum.

Gözlerimi açtığımda hala çizim yapıyordu. Bana bakmıyordu bile. Bu neden bu kadar ateşli?

"Onları içinde tutmamı ister misin?" diye soruyor, parmaklarını kastederek.

"Hayır," diyorum, eğer yaparsa onlara tamamen binebileceğimden endişeleniyorum. "Onları geri alabilirsin."

Yavaşça onları çıkarıyor ve ben de elimi alnıma götürüp selam veriyorum. O da sırtıyor. "Parmaklarımı mı selamlıyorsun?"

"Evet."

Bana gökyüzündeki tüm yıldızlarımsım gibi bakıyor ve bu beni bir an için nefessiz bırakıyor. Sonra kalçalarımı biraz kaydırıyorum ve geriliyorum. Kaşlarını çatıyor, "İyi misin?"

"Sadece... ıslak," diyorum. "Gerçekten ıslak gibi. Bu biraz... çok fazla."

"Seni bir saniye içinde yiyip bitireceğim. Bununla işim neredeyse bitti." Kayıtsızca çizime geri dönüyor ve eşofmanının üzerindeki ereksiyonu fark etmemek zor.

"Seni uçurabilirim."

"Hayır," diyor. "Senin beyin fırtınası yapıyor olman gerekiyordu. Ağzında sikim varken bunu yapamazsın. İşte-" Bana eskiz defterini uzattı. "Bana bir saniye ver." Kendini yataktan itiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapıdan çıkıyor.

Orion uykusunda *havlıyor*. Evet, köpeğimin yanında yaramaz şeyler yapıyoruz ama uyurken daha çok tüylü bir yığın gibi. Pek farkında değil.

Donnelly'nin aniden ortadan kaybolması karşısında çıldırmamaya çalışıyorum ve çizime bakıyorum. Vay canına... dudaklarım inanamayarak aralandı. *Beni* çizmişti. Şu anki beni. Burada. Bu yatakta. Bacaklarımın uzun çizgileri, dikleşmiş meme uçlarım, yakamdaki Kansas tişörtü, kalçamdaki galaksi dövmesi.

O-yüzüm.

İnkâr edilemez derecede *seksi* görünüyorum. Baştan çıkarıcı. Sevişmeyi hayal ettiği bir kadın gibi. Ya da sevişmeyi.

Kalbim kabarıyor.

Donnelly hemen geri döndü. Elinde kırmızı bir Wawa plastik bardağı var ve bir yudum alıyor. Yaklaşıyor ve sadece su olduğunu görüyorum.

Su içiyor.

Akıllı bir

fasulye.

Fincanı bana uzatıyor ve geri vermeden önce bir yudum alıyorum. Komodinin üzerine koyup, "Bana en iyi Fizzle fikirlerini söyle." diyor. Yatağa geri tırmanıyor. Bu sefer bacaklarımın arasında ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Sanki bana Fizzle'ı hatırlatmak ister gibi.

"Daha fazla baloncuk," diyorum hırıltılı bir nefesle ve aynı nefes amımı öperken yakalanıyor. Ve bu bir gagalama değil. Ustaca, derin bir öpücük. Titriyorum ve inliyorum, iki yanımdaki çarşafı yumrukluyorum. Beni yalıyor ve emiyor. Bunun beni nasıl daha *az* ıslak yapacağından emin değilim ama şikâyet etmiyorum.

Bana bakıyor. "Yani daha fazla baloncuk mu?"

"Daha fazla baloncuk," diye başımı sallıyorum, başka bir orgazma sürükleniyorum. "Daha fazla baloncuk. Daha kabarcıklı baloncuklar. Fizzing fizz."

Donnelly geri çekilerek, "Bu işin gidişatını sevdim," diyor.

"Köpürüyor ve boşalıyor," diyorum. Tamam, şimdi gerçekten uçmuş olabilirim.

Donnelly amıma doğru gülüyor. "Büyükbaba Calloway buna bayılırdı."

"Umarım beni mezarından duyamaz... ya da göremez. Onun adını söylemenin hayaletini çağırmak gibi bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"O Beetlejuice değil," diyor Donnelly, sesi bana karşı boğuklaşıyor. O beni yutarken düşünceler uçup gidiyor. Ve kalçalarım yüzünün yanında titriyor. *Amına koyayım*. Onun sikini arzuluyorum ve bu, *bu bir* işkence. En iyisi, en iyisi. Bir süre sonra, "Luna, devam et." dediğini duyuyorum.

Hayır, yapamam. Beni ilk ve son yemeğiymişim gibi yiyor ve ben şimdiden çok hassas ve şişmiş durumdayım. "*DonnellyDonnelly*." Pazuma doğru ağlayarak geliyorum.

Uzanıp kolumu çekti. Sonra beni dudaklarımdan öpmek için ayağa kalktı. Kendi tadımı alıyorum ve bu tatlı bir tat. Ve tek düşünebildiğim, *onu sevdiğim*. Onu gerçekten, gerçekten seviyorum.

Dirseği başımın yanında. Kendime geldiğimde fısıldıyorum, "Belki de bir ruh çağırma seansı yapmalıyız."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Büyükbaba Calloway'in Hayaleti'nin tavsiyesini al. Eminim Kinney buna bayılır - gerçi Xander'ın ya da benim CEO olmamı istediğini sanmıyorum. Charlie'nin olması gerektiğini söyledi." Bence *herkes* Charlie'nin olması gerektiğini düşünüyor.

Kalçalarımı biraz kıvırıyorum.

Donnelly toplanmış tişörtümü tutuyor. "Bu özel bir gömlek mi?"

"Pek sayılmaz."

"Ben alabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Bu beyin fırtınası için mi?" "Kukun için."

Gülümsüyorum. "Evet, al."

Bol tişörtümü çıkarıyor, ben de kumaşı kollarımdan çekip çıkarmaya yardım ediyorum. Artık tamamen çıplaktım. Kumaşı bir dakika boyunca amıma bastırıyor, beni siliyor ve sonra tişörtü yere atıyor. "Daha iyi misin?"

Tuhaf bir şekilde. Evet.

Hâlâ ıslağım. Ama o kadar rahatsız edici değil.

Başımı sallıyorum ve o da yanımdaki yerine dönüp yatak başlığına yaslanıyor. Ona kıkırdarak, "Fizz patlıyor," diyorum. Başım pamuk şekerden yapılmış gibi hafif hissediyorum.

Donnelly, "Düşünceleriniz için bir Fizzle," diye cevap veriyor, bu da beni daha çok kıkırdatıyor. Belki de söyleyiş tarzından dolayıdır? Ya da kesinlikle kafam iyi.

"Sana fizz'in faydasını göstereceğim."

Donnelly sırtıyor. "İstediğim tek fayda bu."

Tam bir deyim daha katletmek üzereydim ki komodinin üzerinde duran telefonu çaldı. Kaşlarımı çattım. O da kaşlarını çattı. Sabahın üçünde acil bir durum *olmadan* onu arayabilecek insanların listesi o kadar az ki.

Telefonuna uzanıyor ve arayanın kimliğini gördüğünde yüzü kararıyor. Cevap vermesini izliyorum. "Ian?"

Midem bulanıyor.

Tom'un koruması neden Donnelly'i arıyor?

PAUL DONNELLY

IAN VE VANCE WREATH'in *bana* yarasa işareti yapması nadir görülen bir durum. Çok sevdikleri Range Rover'larının arka koltuğunda otururken bunu anlamaya çalışıyorum.

Ünlüler Super Bowl partisi için Philly'deydi, bu yüzden Tom ve Eliot bu gece Cobalt Malikanesinde kalıyorlar. Wreath kardeşler de geceyi Philly'de geçirdiler ama Epsilon'un evinde, güvenli mahallede bulunan evde.

"Gizlice kaçtıklarını mı söyledin?" Gerçekleri öğrenmeye çalışarak tekrar sordum. Luna, ben çatı katından ayrılıp Range Rover'a atlamadan önce en yakın arkadaşlarına mesaj atmış. İkisinden de bir yanıt alamadım.

Hâlâ Luna'nın tadını alabiliyorum, kapıdan o kadar hızlı çıktım. Onun baş döndürücü çiçek kokusunu üzerimde hissediyorum. Onun kokusunu almalarını istemiyorum. Şu anda kendimi çiftleşme mevsiminde rahatsız edilmiş vahşi bir hayvan gibi hissediyorum. Sanki kızıma yaklaşan herkesi parçalayacakmışım gibi.

Beni sakinleştiren en önemli şey zihinsel gücüm. Hiper-vijilans tavan yapıyor. Sadece Tom ve Eliot'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Luna'yla olan sıcak etkileşimi beynimin arkasına attım. Kafam iyi bile değil. Ayık ve gevşek, bu arama ekibine odaklanıyorum.

SFE'nin yeni lideri Ian yolcu koltuğundan, "Ne dersiniz deyin," diyor.

Price'ın ona terfi verdiğine inanmadım.

Çünkü lider olarak aklıma gelen ilk kişi o değil. Yine de, o sadece Kobaltların ve tüm Epsilon korumalarının korumasıydı.

Kobalt İmparatorluğu'nu koruyanlar, yedi kez Super Bowl şampiyonu olmuş gibi onun peşinden gidiyor.

Greer daha uygun olurdu. O en kıdemli Epsilon koruması. Tipik bir asker olan bakır sakallı bir donanma gazisi. Kurallara karşı katı. Hıyar olabilir ama sadıktır. Yine de geri çevirdi. Sanırım Winona Meadows'u korumanın basitliğini seviyor ve buna ek olarak bir grup adamı bir araya getirmenin baş ağrısını sevmiyor.

Donanmanın kaba ve bazen de komik veterineri Jon Sinclair Alfa'ya transfer oldu. Lily'nin artık iki tam zamanlı koruması var. SFE liderliği pozisyonu bu yüzden boşaldı.

Yani... teknik olarak... Ian Wreath güvenlik hiyerarşisinde benim üstümde. İsterse bana emir verebilir.

"Artık çocuk değiller," diye devam ediyor Ian. "Ailelerinin evinden gizlice kaçmak zorunda değiller."

"Ama önce sizinle temasa geçmediler mi?"

Direksiyonda Vance var. Ağabeyine kaçamak bir bakış atıyor. Bunu yapmaya devam ediyor. Bu beni geriyor ve yan profillerini yakalayabilmek için arkadaki dar orta koltuktayım.

"Hayır," diyor Ian, telefonunda bir şeyler yazarken. "Bize herhangi bir mesaj atmadılar ama Rose ve Connor'dan ne isterlerse istesinler güvenliklerini sağlamaları için emir aldık." Kaçırılma olayından bu yana güvenlik artırılmıştı. Her yerde yüksek tehdit seviyeleri.

"Destek için O'Malley'i aramadığına şaşırdım," diyorum Vance'in direksiyonu çevirmesini izlerken.

"İlk tercihimizin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Ian karşılık verir.

"Hayır, öyle düşünmedim. Böyle düşünmezdim. Çünkü hepiniz dartların olmadığı sepeti seçersiniz."

Ian onun bakışlarını gördüğümde emin oluyor. "Sanki hedefi vurabilen tek kişi senmişsin gibi, değil mi?"

"Evet, buradakiler arasında Tom ve Eliot'ı sabahın üçünde arayıp onları uyandırma riskini göze alabilecek ve bunu *profesyonelce bulmayacak* tek kişi benim."

"Bu hiç profesyonelce değil."

"Belki sen yapsaydın," diyorum. "Belki hâlâ *kanka korumaları olsaydınız*, o çizgide parmak uçlarınızla yürürdünüz, ama ben o çizgide bile değilim, dostum." Bunu anlamalarını sağlamaya çalışıyorum. "En iyi arkadaşlarıyla çıkıyorum. Onları arayabilirim

bir arkadaş olarak ya da Luna adına. Yapmak üzere olduğum şey de bu-"

"Onları arama," diyor Ian bir emir *verir* gibi. "Ben ciddiym, Donnelly."

Bu çok sinir bozucu. "Benimle ilgili duygularının müşterilerinin güvenliğini etkilemesine gerçekten izin mi vereceksin?"

Vance kardeşine bir kez daha keskin bir bakış attı. Gerginim.

Bir şeyler doğru gitmiyor.

Reading Terminal Market'in yanından hızla geçiyoruz. Hâlâ şehir merkezindeyiz. Ian'a dönüp baktım. "Price'ın son toplantıda ne dediğini duymadın mı? SFE'ye katılmamın tek amacı aileye daha derinlemesine erişebilmen. Onları *korumak* için. O yüzden beni kullan."

"Eminim buna alışkınsındır," diye mırıldandı Vance.

Kullanılıyor.

Evet.

Ben özel güvenlik ve polisler tarafından kullanılan bir muhbirim. Ama beni kandırmaktan bahsediyor olabilir. Güvenlikte seks için para aldığıma dair eskiden kulaktan dolma bir söylenti olan şey, babam sayesinde artık tamamen gerçek oldu. Ben dinleme cihazı takarken korumalar kulak misafiri olmuş ve Oscar bana bunun tüm ekibe yayıldığını söyledi.

"Eminim sonuncu gelmeye alışkınsındır," diyorum daha az hararetle. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Benim için tarif etmek ister misin?"

Vance'in sinirine dokundum. Elleri direksiyonda sıkılaştı. Birileri kendisine ezik denmesinden hoşlanmıyor. Eğer kaldıramıyorsan, bana bulaştırma.

"Sen hiç susmaz mısın?" Vance karşılık verir.

"Hayır, bu bir hastalık. Sana verebilirim. Belki sen de aydınlatıcı bir şeyler paylaşırsın." Pencereden dışarı bakıyorum. Hangi cehenneme gidiyoruz? Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Fishtown'a gittiğimizi sanıyordum." Şimdi Karga'nın yaşadığı zengin bir mahalle olan Villanova'ya doğru gidiyoruz.

Hiçbir şey söylemiyorlar.

Ne oluyor lan?

Kıpırdamadan duruyorum, sadece bakışlarımı kaydırıyorum. "Fishtown'a gitmiyorum o zaman," diye mırıldanıyorum. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Ian'a soruyorum.

"Fishtown'da değiller. Dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdik." Dolambaçlı yol.

Eliot'un büyük olasılıkla Philly'nin o bölgesinde olacağını söyleyen oydu çünkü Frankford Hall, sevdiği bir Alman bira bahçesi. Ama bu saatte açık değil, bu yüzden zaten şüphelerim vardı.

"Bahşiş alıyor musun, almıyor musun?" Ona sordum.

"Arkana yaslan," diyor Ian yan gözle. "*Rahatla*. Yolculuk için buradasın. Sana bilmen gerekenleri anlatacağız."

Sen de siktir git.

Pencereden dışarı bakıyorum. Geç olmuş olabilir ama Philly hâlâ canlı. Direkler yağlanmış. Kutlama sloganları eski yüksek binalarda yankılanıyor ve yeşil konfetiler kaldırımları kirletiyor.

Her şeye rağmen gülümsemeye başlıyorum. Bu şehri seviyorum.

Bu şehri her zaman seveceğim. Her zaman benim olacak.

Ian ve Vance kısa bakışlarla beni kontrol etmeye başladılar. Sanki telefonumda Tetras oynamamı ya da maçın tekrarını izlememi bekliyorlar. Bunun yerine, nereye gittiğimizi takip ediyorum ve şunu söyleyeyim, Tom ve Eliot'a para yatırabileceğim bir yer değil.

Artık Philly'nin dışındayız.

Villanova'da bile değiliz.

"Buradan dön," diye fısıldıyor Ian Vance'e.

Üç döngü yapıyoruz. Daireler çiziyoruz. Gülmemeye çalışıyorum. Çok kızgınlar. "Kapa çeneni, Donnelly," diye tersliyor Vance.

"Hiçbir şey söylemedim." Savunmak için elimi kaldırdım. "Çemberleri seviyorsun. Çember oyununda utanılacak bir şey yok."

Ian kardeşine, "Boş ver onu. Sadece sür."

Telefonumu elimde çeviriyorum. Vance'in gerçekten kaybolma ihtimali yüzde beş. Ben aptal değilim. *Beni* kaybettirmeye çalışıyorlar.

Ama gözlerimi onlardan ve yanımdan geçen otoyol tabelalarından ayırmıyorum.

"Ailenizin nöbet partisi nasıl geçti?" Onlara sordum. "Küçük kardeşin düşman için oynarken zor olmuş olmalı." James Wreath Bill'in en iyi şutörü.

Üç Wreath kardeş de klasik Amerikan futbolu yıldızlarına benziyor. Temiz kesimli, kahverengi saçlı, kaslı. Ama sadece bir tanesi büyük liglere çıkabildi.

"Bu konuda bir bok bildiğini sanmıyordum," diyor Ian bana bir kez daha bakarak.

"Küçük kardeşin hakkında mı?"

"Ailemiz hakkında. Hatta bir nöbet partisi bile vardı."

Partiyi telsizden duydum. Birden fazla kez bahsettiler.

Ne düşündüler, seslerini kısıtığımı mı?

"Dikkatimi veriyorum," diyorum.

"Elbette," diye mırıldandı Vance.

Pencereden dışarı bakıp manzaranın şehirden kırlara doğru değişimini izliyorum. "Vance Harrison Wreath. Yirmi yedi yaşında. Lisede ödüllü bir futbol oyuncusuydun, sonra Penn State'in futbol takımında golcü olarak başladın, kullanılmayan bir Biyoloji derecesiyle mezun oldun. Sanırım annen bundan hoşlanmadı. Ama kendin yapmalısın ve sıfır askerlik ya da MMA deneyimiyle ağabeyinin peşinden güvenlik işine girdin. Doğru mu anladım?"

Vance hiçbir şey söylemiyor.

Bunu *evet* olarak kabul ediyorum.

"Ian Rohan Wreath. Bu arada göbek adını sevdim. Otuz dört. Penn State'in *efsanevi* sıkı ucu ama NFL'den mahrum bırakıldı. Rekabetçi bir yıl ve hepsi. Özel güvenliğe katılmadan önce MMA eğitimi almışsın, neredeyse sekiz yıldır da oradasın." Üç kardeşin en irisi o.

Ian sessiz bir tefekkür içinde.

Neyse, devam ediyorum. "Baban Annapolis'e gitti. Prestijli bir yer. Büyükbaban da öyle. Onların izinden giderek orduya girmek yerine, onların bağlantılarını kullanarak özel güvenliğe girmeyi başardın." Ian birkaç kez başını salladıktan sonra, "Paul Donnelly. Yirmi dokuz yaşında. Lise terk.

İki meth bağımlısının oğlu. Senden daha yetenekli olan arkadaşını Yale'e kadar takip ettin ve ta Philly'ye geri döndün. O bir Hale ile birlikte oluyor

ve sen *de "Evet, ben de bunu yapacağım." diyorsun. Ve böylece düşündüğün kızı baştan çıkarıyorsun.*

kolay seçiliyor. Luna, en seksi-"

"Hayır," diye zorluyorum, gözlerim alev alev yanıyor. "Beni cidden böyle mi görüyorsun? Sıra sıra dizilmiş kızlara öylece bakacağımı mı sanıyorsun...." Cümlemi bile bitiremiyorum, diri diri yanıyorum. "Siktir git, dostum." Yerimde ısınyorum. "Bana okulu bırakmış, sürtük, meth kafalı, ezik demek istiyorsun, umurumda *değil* ama Luna'yı bilerek avlayacak biri değilim. Bunu sırf ne için yaptığımı düşünüyorsun? Ailelerin bir parçası olmak için mi? Bu benim olduğumdan daha berbat bir durum, o yüzden tekrar *siktir git.*" Koltuğuma yerleşiyorum, ateşler içinde yanıyorum ve camı indirmeyi düşünüyorum.

Ian'ın birkaç kez beni kontrol ettiğini hissediyorum ama pencereden dışarı bakıyorum. Şu anda gözlerinin içine bile bakamıyorum. Çünkü

sadece merak etmek istiyorum.

kafatasından çıkarmış.

Söylediği her şey beynimde geri dönüyor ve sonunda "Ve bir daha asla onun hakkında böyle konuşma" diye karşılık veriyorum. Ne ima ettiğini biliyordum.

Ian'ın sessiz kalacağını düşünüyordum ama sonunda şöyle dedi: "Luna'nın medyada en çok cinselleştirilmiş olduğunu söyleyecektim. Bu, buna inandığım anlamına gelmez."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak çenemi çalıştırıyorum ama sanki üzerime çok fazla pislik yığılmış gibi hissediyorum.

Araba yolculuğu beş kat daha gergin.

Vance, sadece birkaç kez başını sallayan Ian'a fısıldıyor ve bakışlarımla buluşmaya çalıştığı bir avuç an boyunca, pencereye doğru kesiyorum. Ondan uzaklaşıyorum.

Boğazımdaki ateşten çukuru yutuyorum. "Gitmemin bir nedeni var, biliyorsun," diyorum arabanın camına onlardan çok. "Siz beni ailem gibi sanıyorsunuz ama ben onlar gibi olmadığım için ayrıldım." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ve Farrow-evet, onu takip ettim. Tıpkı senin kardeşini takip ettiğin gibi. Ama bunu düşünmemiştim... Bunu *planlamamıştım*. Luna'yla ailesi yüzünden birlikte değilim. Ya da Farrow yüzünden. Ya da dünya onun *kolay biri olduğunu* düşündüğü için. Onunlayım çünkü birbirimizde çok az insanın gördüğü şeyleri görüyoruz. Onun kalbi o kadar güzel ki, bazen ondan bahsetmek bile acı veriyor." Keskin bir nefes alıyorum. "Hayatım boyunca tünelin sonundaki ışığa doğru koştum ve bunun şöhret, para ya da hakkımda inanmak istediğiniz her türlü iğrenç şey olduğunu düşünebilirsiniz ama kalbim bu değil. Asla da olmayacak. Çünkü ışık o. Onunla birlikteyken hissettiğim şey. Onu gördüğümde. Gittiğinden korktuğumda. Bu Luna." Sesim kesiliyor ve bir elimi yüzüme sürüyorum, vücudum geriliyor.

Koltuğumda rahatlamaya ve sürüşe odaklanmaya çalışıyorum.

Ian ve Vance hiçbir şey söylemiyor. Söylemelerini istemiyorum. Umarım kesinlikle sessiz kalırlar.

Telefonum

çalıyor. Mesajı

kontrol ediyorum.

LUNA

Tom'dan haber aldım. Cobalt Malikanesi'nden hiç ayrılmamışlar. Hala oradalar.

Evet.

Bu noktada şaşıımadım bile, ama zarar görmedikleri için rahatladım. O ipeksi mavi Kobalt çarşafıların içinde güvenle saklanıyorlar. Gecenin en iyi haberi. Ama en kötü haberin yanında duruyor: Tüm bu arama ekibi bir düzmece. Bir tuzak.

PAUL DONNELLY

GEÇENİN EN BÜYÜK SORUSU: Ian ve Vance beni nereye götürüyor?
Luna tekrar mesaj gönderdi.

LUNA

Diğer korumalar Tom ve Eliot'ın Cobalt Malikanesi'nde olduğunu biliyorlar mı? Neden senden yardım istediler?

Gözlerimi arabanın camından ayırıp geri gönderiyorum:

Sonra açıklarım. Ben böyle iyiyim. Beni beklemeyin.

Altına hızlıca bir metin daha ekliyorum:

Seni seviyorum uzay bebeğim

Telefonuma konsantre olamıyorum. O yüzden cevabını hemen kontrol etmedim. Vance birkaç yoldan döndü. Hepsini kaçırdım. Kabaca asfaltlanmış cadde boyunca ilerliyoruz ve ben... daha fazla tarım arazisi mi görüyorum?

Karanlık. Ay yok. Bir bok göremiyorum - çorak çimenli bir tarla gibi görünenden başka.

Park etmiş iki cipin yanına yanaştıklarında yalnız olmadığımızı anlıyorum.

Bu bir grup çalışmasıydı.

"Dışarı çık," diye emrediyor Ian ama ben çoktan dışarı fırlayıp farların ışığına doğru yürüyorum. Epsilon'un geri kalanı orada bekliyor.

Cruz Jr. ve Greer sigara içiyor. Diğerleri telefonlarıyla konuşuyor ama ben görünür görünmez telefonlarını kaldırıyorlar. Arabaların kışından egzoz dumanları çıkıyor. Onları çalışır halde bırakmışlar.

Kanım o kadar sıcak ki, yüzüme vuran soğuk rüzgârı bile hissedemiyorum. "Ekmek mi kırıyoruz, kemik mi kırıyoruz?" Şaka yapıyorum.

"Ona söyledin mi?" Her iki Wreath kardeş de gruba katılırken Greer Ian'a sorar. "Henüz değil." Ian ellerini bomber ceketinin içine sokar.

"Bana neyi anlatacaksın?" Hafifçe soruyorum.

Sanırım O'Malley'nin ilk söylediği şey "Luna nasıl?" olduğu için beni germeyi tercih ediyorlar.

O güvende. Ona attığım bir bakış dünyayı yakabilir. Yapabileceğim her şaka kafamda patlıyor. Zaten araba yolculuğundan dolayı heyecanlıyım. "Neden umursuyorsun?" diye soruyorum.

"Onunla eve gittin."

"Birlikte yaşıyoruz," diye karşılık veriyorum, etrafımızdaki seyircilerin farkında olarak. Sanki bu benim O'Malley'le olan tartışmamış gibi sessiz kalıyorlar ve ellerini bundan uzak tutuyorlar. En azından bu sekize bir köpek yığını değil. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

O'Malley ellerini soğukta ovuşturarak, "Biliyorsun," diyor. "Ve bu gece *dürüst* olmak gerekirse, senin onunla birlikte olabilecek en kötü koruma olduğunu düşünüyorum." Güney Philadelphia'lı tonu ortaya çıkıyor. Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum.

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diyorum hafifçe, ama içim yanıyor. "Devam et."

"Burada olmamızın nedeni bu değil," diye araya giriyor Ian ve duruşunda ve gözlerinde tuhaf bir yumuşaklık görüyorum. Siktir et onu. Onun acımasını istemiyorum.

O'Malley bana "Sen aşağılık birisin" dedi. "Tıpkı baban gibi. Farrow Redford Keene'e bağlı olduğun için güvenliğe sızdın."

"Hale," diye düzeltiyorum.

"Ne?"

"O artık Farrow Redford Keene *Hale*, ama devam et. Başka neyiniz var?"

"Çok çekilmezsin."

"Sana acı çektirdiğim için mutluyum. Ve?"

"Luna az önce *kaçırıldı*. Hem de kendi ailen tarafından. Medyanın ne kadar ilgisini çektiğin umurunda bile değil. Onunla ulu orta öpüşüyorsun.

Gün ışığı. Onu herkesin içinde de mi becereceksin? Kuzenlerini de davet et-
"

Öne atılıyorum ve Greer aramıza giriyor, ellerini göğsümüze uzatıyor.

"Ne oluyor, O'Malley?" Greer fısıldar.

O'Malley ve ben birbirimize yakıcı bakışlar fırlatıyoruz. Öfke ve adrenalin hızla içime işliyor ve Greer'in elinden kurtuluyorum.

Sadece onlardan birkaç metre uzaklaşmak için.

Aşırı büyümüş çimenlere doğru. Uzakta yuvarlanan tarlalar. Sonsuz bir gece gökyüzü. Ellerimi enseme koyup nefes almaya çalışıyorum.

Sakin ol.

Çömeldim, nabzım hızlandı. Arkamdan konuştuklarını duyuyorum.

Cruz Jr. "Bunu iptal etmeliyiz," diyor. "Bu konuda iyi hissetmiyorum."

"Neden?" O'Malley karşı çıkıyor. "Ne seni ne de diğerlerini umursuyor. bizi. Arabalarımızla bilerek oynadı."

Araba.

Bir

araba.

Koltuklarda parıltılar vardı ve evet, bu konuda sinirli olduklarını biliyordum.

Ne yani, beni ıssız bir araziye götürüp uyuşturacaklar mı?

Planladıkları her neyse, hiçbir şey değil.

O'Malley'nin az önce söylediği şey, her şey gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. "Donnelly," diye sesleniyor Ian.

Derin bir nefes daha alarak ayağa kalktım ve ateş hattına geri döndüm.

Sekiz adam. Güvenlik Gücü Epsilon.

Ian Wreath (Tom'un koruması)

Vance Wreath (Eliot'ın koruması)

Chris O'Malley (Beckett'in koruması)

Chris Novak (Ben'in koruması)

Greer Bell (Winona'nın koruması)

Ryan Cruz Jr. (Kinney'nin koruması)

Ve iki genç çaylak: Vlad Kosko (Audrey'nin koruması) ve Hart McKenna (yüzücü)

Düşünüyorum da, Sinclair'in Epsilon kadrosundan çıkarılmasıyla SFE'deki en yaşlı koruma otuz yedi yaşındaki Greer oldu. Her zaman çok değerli deneyimlerle ve *kadim bir* bilglikle doluymuş gibi davranmışlardır.

Omega'nın aksine "genç ateşli bok". Ama aslında her iki güvenlik gücü de birbirinin yansıması olabilir.

Pek bir fark yok.

Hepimiz Philly'deniz. Hepimiz askeri ve dövüş sanatlarının bir karışımıyız.

Hepimiz güvenlik zilinden geçtik.

Tehditler. Takipçiler. Kuduz paparazziler. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bir araba kazası sonrası. İskoçya'da kar altında kalmak. İtalya'da kız takımını aramak. Olimpiyatlar. Summer Fest çekimleri. Saldırıları. Bir adam kaçırmak.

Bu işin ne kadar acımasız ve zorlu olabileceğini biliyorlar.

Ama kendimi onlardan biri gibi hissetmiyorum. Ben Omega'yım. Mesele SFO'nun medyada tanınması ve SFE'nin daha görünmez olması da değil. Bu daha derin bir şey.

Aramızda korkunç bir uçurum var ve Price ile Akara'nın neden beni onlarla bir araya getirmenin akıllıca olacağını düşündüklerine dair hiçbir fikrim yok.

Ian'ın konuşmasını beklemelerine şaşırmadım. Başlarında o var. Ian bana başını salladı, "Sen burada yenisin."

Kaşları havaya kalktı. "Ben burada yeni miyim?" Göğsümü gösteriyorum. "Neredeyse yedi yıldır buradasın. Kosko ne zamandır burada? Dört aydır mı?"

"Triple Shield'dan ayrıldın," diye hatırlatıyor Ian. "Triple Shield için çalışmaya geri döndün. Yeniden yenisin."

"Doğru." Onlara bakıyorum. "Peki ne yapmak istiyorsun, güven düşüşü mü? Takım kurma egzersizleri? Paintball oynamaya gidebilirdik. Beni ta Okehocking'e kadar getirmene gerek yoktu."

Sırık gibi bir kızıl olan McKenna takıma bakakalıyor. "Nerede olduğunu biliyor mu?" "Onu attığını sanıyordum?" Novak, Vance'e sorar.

Greer ve Cruz Jr. gülümsüyorlar. Acaba bana bir sigara verirler mi?

Cobalt'ların korumalarının benimle daha büyük bir derdi var. Bunun kısmen ailemin Beckett'in üzerine atlamaya çalışması ve O'Malley'i hastaneye göndermesi yüzünden olduğunu biliyorum. Bu pislikler için kişisel bir mesele.

"Gözleme kahvaltısı," diyor Ian aniden ve midem sıkışıyor. "Bu senin güvenliğe ilk girişin. Kahrolası bir krep kahvaltısı."

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

O zamanlar bu Tri-Force'a bağlıydı. Bunlardan ikisi şimdi Omega: Akara ve Thatcher. O yüzden bundan bahsetmiyorum.

Ayrıca kahvaltı istemediğimden de bahsetmedim. Bana yemek yemem söylenirken, Farrow'un Poconos'a bırakıldığını ve koşmamın söylendiğini biliyordum.

karanlıkta. Her saniyesinden nefret ettim.

Üçlü Güç bunu yapacağını biliyordu. Ama sanırım sadece arkadaşımı takip etmeyeceğimden emin olmak istediler. Söyleneni yapacağımdan.

Ve yaptım.

Diğer herkes benden daha zorlandı. Novak hala sekiz saat boyunca Center City'de labirent gibi bir yolda yürümek zorunda kaldığından şikayet ediyor.

"Bu sefer krep kahvaltısı yok. Anladım." Başımı sallıyorum. "Benden ne istiyorsunuz?" Her birine bakıyorum. Güvenliğe kendimden çok şey verdim. Kendime kanıtlayacak bir şeyim kalmadı ama beni hâlâ bir yük olarak görüyor olabilirler - çünkü Hales'e zarar veren insanlarla bağlantım var.

Her zaman kan bağıyla
bağlı olacağım. İsim
olarak.

Muhtemelen bırakırsam herkes için daha kolay olacağını düşünüyorlar ama ben bırakmayacağım. Ve beni bırakabileceğim bir yere getirmek için mücadele edecekler.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti Ian.

Sıra evin kapısını görüyorum. Kuzenlerim içeride duruyordu. Göz kırpiyorum. Sonra ceketimi silktim. Bu sefer bir tane getirmiştım ve şimdi onu Ian'a fırlatıyorum. Yine de ben o soğuk Disney prensesiyim. Zaten soğuk beni hiç rahatsız etmezdi. Kendi kendime biraz gülümsüyorum ve SFE ileri geri tartışmaya başlıyor.

Greer, "Hava şimdi kırkın altında," diyor. "Bırakın gömleği ve pantolonu kalsın." Novak, "Bunun *kolay olmaması* gerekiyor," diye karşı çıkıyor.

McKenna, "Dostum, tişörtsüz ölmez," diye araya giriyor. Her biri konuşurken gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor. Duyularım yükseliyor ve uğulduyor. Kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Ian bana işaret ediyor. "Gerisi sende kalsın, Donnelly." Bu kadar iyi davranması garip geliyor. Hoşuma gittiğinden emin değilim.

"Bu nasıl onun sınırlarını zorlamak oluyor, Ian?" Novak karşılık veriyor. O'Malley, "Greer'i dinlemeyi bırak," diye ekliyor.

Onlar kendi aralarında tartışırken, ben uzun kollu gömüğümün arkasından tutup başımın üzerine çekiyorum. Kemerimi çıkarıyorum. Silahımı kılıfından çıkarıyorum. Kulaklığımı kulağımdan çıkarıp telsizimi çözüyorum ve pantolonumu çıkardığımda sessizleşiyorlar.

"İç çamaşırımı da mı istiyorsun?" Merak ediyorum.

"Hayır," diye tersliyor Ian, sanki gönüllü olarak bu kadar soyunduğum için delirmişim gibi. Hava buz gibi ve kollarımı vücuduma yaklaştırıyorum ama şikâyet etmiyorum. Takırdamasınlar diye dişlerimi sıkıyorum.

"Ailesi onu soymadı mı?" Vance birine fısıldıyor. Kim olduğunu göremiyorum.

"Kıyafetlerini giy," diye emrediyor Ian.

"Hayır, ben iyiyim." Novak, O'Malley ve çaylakların bu iş zorlaşmadıkça tatmin olmayacaklarını görebiliyorum, o yüzden işi zorlaştıralım.

Ian nefesinin altında küfrediyor. Yine de dudaklarını okudum. "*Lanet Donnelly*" dedi.

"Psikolojik değerlendirmeden geçti, değil mi?" Bunu kimin mırıldandığından emin değilim. Gerginim.

"Evet, öyle yaptı."

Onlara odaklandım. "Şimdi ne olacak?"

"Seni burada bırakıyoruz," diyor Ian ağır bir iç çekişle. Kardeşi kıyafetlerimi, botlarımı, silahımı ve telsizimi yerden topluyor. Ben çorap ve boxer-şortla kaldım. "Eve dönüş yolunu bul."

Anlaşıldı.

"Telefonunuz." Greer elimdeki tek şeyi almak için öne çıktı.

İşte burada tereddüt ediyorum. *Luna*. Bu benim Luna'ya giden cankurtaran halatım. Ayrıca kişisel mesajlar da içeriyor. Fotoğraflar. Onun ve benim. "Yapmamayı tercih ederim."

Ian da diğer korumalardan uzaklaşıyor. Yaklaşıp bana fısıldıyor: "Kişisel saçmalıklar bir yana, bizim sana güvendiğimiz gibi sen de bize güvenmelisin."

Onlara güven.

Bu gece yalan söylediğin halde sana nasıl güvenebilirim diye sorabilirdim. Ama eğer bu benim Epsilon'a tekrar kabul edilişimse, o zaman önemli olan körü körüne takip etmektir. Çok fazla soru sormamak. Liderini dinlemek. Bu, geçemediğimi düşündükleri temel Korumalığa Giriş dersi.

Ian, "Telefonunu karıştırmayacağız," diye garanti veriyor.

"Belki de yapmayacaksın. Çaylakları tanımıyorum. O'Malley'nin bana güvendiğini mi sanıyorsun? Kız arkadaşımın olan mesajlarını incelemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Greer ve Ian bakiştılar. Sonra benim dahil olmadığım sessiz bir müzakereden sonra, merhamet etmelerini ve telefonumun bende kalmasına izin vermelerini bekliyorum.

Öyle değil.

Onun yerine, Ian söyleyebileceği en kötü şeyi söyler, "O'Malley. Sen de geride kalıyorsun."

"Ne?" O'Malley nefesi havayı buza kesmiş bir halde tersliyor. "Hayır," diyorum Ian'a. "Bunu tek başıma yapmaktan memnunum."

"Bu işi birlikte yapacaksınız," diye buyuruyor Ian ve elini uzatıyor. Ama bu sefer bana değil. "Telefonun, O'Malley. Ve kıyafetlerin."

"Aklını mı kaçırdın sen?" O'Malley, Ian'a diyor ki.

"Hey," diye ters ters bakar Greer. "O şu anda senin en iyi arkadaşın değil. O senin liderin. Onunla böyle konuşmak istiyorsan git Omega'ya katıl."

SFO'daki kardeşlerimi bile savunamıyorum. Parçalamak istediğim biriyle Philadelphia'nın dışında mahsur kaldığım için çok kızgınım. Ona şeytanın dölü derdim ama şeytanın sperminin daha güzel ve etrafta olmanın daha eğlenceli olduğunu düşünüyorum.

O'Malley öfkeyle benim gibi boxer-şortunu çıkarıyor ve ikimiz de telefonlarımızı Ian'a uzatıyoruz. Benimkini kilitlediğimden emin oldum. Şifreyi kırmak o kadar kolay değil, tabii Lordum ve Kurtarıcım Jon Bon Jovi'nin *Slippery When Wet* albümünü çıkardığı yılı bilmiyorlarsa.

Bize bir el feneri ve bir AirTag verildi. Takip cihazı sabah 8'e kadar bizden haber alamamaları durumunda kullanılacak.

Hepsi araçlarına binmeden önce Ian, "Birbirinizi öldürmeyin," diyor. Ana yola çıktıklarında lastikler toprağı tekmeliyor. Farlar uzaklaşıyor ve ben Chris O'Malley ile birlikte zifiri karanlıkta, dondurucu soğukta kalıyorum.

El fenerini açıyor ve yüzündeki küçümsemenin benimkiyle aynı olduğunu varsayıyorum.

Sonra AirTag'i fırlatabildiğim kadar uzağı fırlatıyorum. Tarladaki uzun otların üzerinden uçup gidiyor.

"Neyin var senin?!" O'Malley bön bön bakar.

"Bulunmak istemiyorum," diyorum hararetle. "Seni de sikeyim, diğer Chris'i de sikeyim." Novak onun takımdaki en iyi arkadaşı. "Ve Epsilon'un geri kalanını da sikeyim." Ben sıcak ve öfkeli bir tempo tuttururken o da peşimden gelmek zorunda kalıyor. Uzun adımlarım vücudumu ısıtıyor ama O'Malley'i yanımda gördüğüm anda tek düşündüğüm onu hendeğe itmekle ilgili.

"Burada olduğun için mutlu olduğumuzu mu sanıyorsun?" O'Malley karşılık verir.

"Neden böyle bir şey düşüneyim ki?" Karşılık veriyorum. "Hepiniz benim işe yaramaz bir koruma ve işe yaramaz bir insan olduğumu düşündüğünüzü açıkça belirttiniz - oysa güvenlik konusunda bunu gerektirecek hiçbir hata yapmadım." Yavaşlayacağını umarak daha hızlı yürüyorum.

O yapmaz.

O'Malley yanımda kalıyor ve önümüzdeki ıssız yolu aydınlatıyor. Sağda

ve solda tarım arazileri var. "Sen *ünlüsün*. İnsanlar senin kim olduğunu biliyor,

Luna'yla birlikte olduğunuz sürece bu durum daha da artacak. Bu işi daha karmaşık hale getiriyor, bu yüzden evet, seni burada istemiyoruz. Haberlerde ve dergi kapaklarında olan Omega. Senin Epsilon olman hiç mantıklı değil."

"Üzerinde anlaştığımız bir şey," diye mırıldandım. Keşke gitmeden önce Cruz Jr'dan bir sigara isteseydim.

Toprakta yürüyoruz. Gevşek çakıldan daha az acıtıyor.

Yaklaşık beş keyifli dakika boyunca sessizlik çöküyor ve sıcak kalmaya odaklanıyoruz. Avuçlarımın içine üflüyorum. Titriyor ve küfürler mırıldanıyor. En yakın benzin istasyonunun dört milden fazla uzakta olmadığını umuyorum ama kim bilir. Şansım yaver giderse, muhtemelen sığınağa kadar yüz mil var.

O'Malley, "Wreath kardeşlerle bir araba yolculuğu yapmış olmalısınız," diyor. Karanlıkta yüzünü çok iyi göremiyorum ama ters ters baktığını tahmin ediyorum. "Ne yaptın, onları patlattın mı?"

"Evet," diyorum sıkıca. "Onlara dünya standartlarında sakso çektim." "Bunu yaparken para aldın."

"Suratına bir yumruk yemek için komik bir yöntemin var." Yüz ifadesini görmeye çalışıyorum ama ışık sadece yola vuruyor, yüz hatlarımıza değil. Bana ve sekse olan takıntısı bu noktada çok garip. Her zaman geçmişte yaptığım numaraları gündeme getirmenin bir yolunu buluyor ve birkaç kez benden hoşlandığını düşündüğüm oldu.

Cinsel olarak.

Bu sadece becermek istediğin kişiden nefret etme durumu mu? Bilmiyorum.

Onu geçmeye çalışıyorum. Bana izin vermiyor. Agresif bir nefes çekiyorum, "Pes etmeyeceğim. Sen ve SFE bana ne yaparsanız yapın, pes etmeyeceğim."

O'Malley acı dolu bir kahkaha atar. "Evet, *biliyoruz*. Seni öldürmek dışında sana yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve hiçbirimiz senden hapse girecek kadar nefret etmiyoruz."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

O'Malley şimdi iç çekiyor. "Gerçekten, Ian'a ne söyledin? Çünkü bu geceden önce, onun-"

"Pislik olmak mı? Beni daha fazla rahatsız etmek mi? Neyin var senin? Aptal ip mi? Bal mı?

Ayıların beni yemesini mi istiyorsun?"

"Tanrım," diye inliyor O'Malley. "Kutudaki bir kriko gibisin."

"Bilmiyorum, bana daha büyük bir palyaço gibi görünüyorsun."

Yine iç çekiyor. Keşke iç çekmeyi bıraksa. Şu anda yaptığı her şey kara tahtaya çivi çakmak gibi. "Senin için işleri zorlaştırması gerekiyordu."

"Güven bana, o yaptı." Bu durumda O'Malley'e takılıp kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Sonraki on dakikalık sessizlikte bana birden fazla kez baktı.

"Bir şey söylemek ister misin?" Sonunda patladım. "Yoksa sadece beni mi süzüyorsun? Çünkü bunu konuşmuştuk, ben heteroseksüelim-"

"Ama daha önce kaç kişiyi uçurdun?" O'Malley karşılık verdi. Ters ters bakıyorum. "Neden bu kadar ilgilisin? Bir tane mi istiyorsun?"

Gülüşi daha kırılgan geliyor ve karanlıkta nefes bulutunu görüyorum.

"Sana *asılmıyorum* Paul. Sana asla asılmam, güven bana."

İkimiz de bu cümleyi söyledik.

Güven bana.

İmkansız görünüyor.

"Pekala, Chris." Hiç bitmeyen yola bakıyorum. "Eğer bana gizliden gizliye aşık değilsen-"

"Delilik-"

"-o zaman kıskanıyor olmalısın."

Şimdi gerçekten gülüyor, sanki bu çok saçmaymış gibi. "Kıskanmak mı? Seni mi?"

"Yakın zamana kadar hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. Neden kendini benim yerime koymak istesin ki? Onun ailesi daha iyi. Daha iyi bir ailesi. Daha iyi bir hayatı var. Öyle değil mi? Ama şimdi belki de onun istediği bir şeye sahibim.

Vücudumdaki tüm kaslar ağrıyor ama yine de söylüyorum, "Luna'yla birlikte olmak istiyorsun."

"Evet, *hayır*," diye zorluyor O'Malley. "Sevimli olduğunu düşünüyor muyum? Evet." Kaynayan bir nefes çekiyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum.

"Ama benden sekiz yaş küçük bir kızla çıkmazdım ve kesinlikle onun gibi birine gitmezdim."

"Bu da ne demek oluyor?"

Başını birkaç kez sallıyor, kelimeleri arıyor. "Ona asla güvenmem."

Kahretsin, yine diri diri yanıyorum. Kar yağsa tenimi öptüğü anda erir. "Bekarken birileriyle yatmak seni aldatan bir fahişe yapmaz."

"Sadece bir fahişe, değil mi? Sen bilirsin."

İki elimle yüzümü ovuyorum. Kızgınlığın da ötesinde. Adımlarımızı bozmadık. "Yani bana aşık değilsin. Beni becermek istemiyorsun. Kıskanç değilsin." Ellerimi bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben sana ne yaptım?" Ona ters ters bakıyorum. "Etrafımda öyle davranıyorsun ki, sanki kız arkadaşını sikmişim gibi."

O'Malley sendeledi. Birkaç adım geride kaldı ve ben de nabzım boğazıma kadar yükselirken onun etrafında döndüm.

"Bekle... Ben...?" Nefes alıyorum.

El fenerinin ışını bana çarptığında gözlerimi acıtıyor, ama sapının boynunu yumruklayarak ışığın gökyüzüne fırlamasına izin veriyor. Elmacık kemiklerinde keskinleşen acıyı görebileceğim kadar aydınlandık.

"Kim? Ne zaman?" Bir isim ya da yüz bulmak için beynimi zorlayarak soruyorum. "Nasıl?"

PAUL DONNELLY

O'Malley "Unut gitsin," diye mırıldanıyor, yolda yürümeye devam etmek üzereyken dirseğini yakalıyorum. Sarsılarak elimden kurtuldu. "Çok uzun zaman önceydi."

"Evet, ve sen hala bunun peşini bırakmadın."

Gülüyor. "Nasıl gülebiliyim ki? Hayatımın *en kötü* yılıydı ve üstüne üstlük beni *seninle* aldattı."

Başım dönüyor. "Kim?" "Mikaela Fleet."

Başımı yavaşça sallıyorum. Hiçbir şey çağrıştırmıyor.

"1.80 boyunda. Esmer. Boyun ve kol dövmeleeri."

Kaşlarım havaya kalktı. "Boynunda dövmeleer olan bir kızla mı çıkıyordun?" Bu pek onun tarzına benzemiyor. Benimki, evet. Onun değil.

"Bir daha asla," diyor O'Malley soğuk bir şekilde. Yerimizde dururken titriyor ama ikimiz de benzin istasyonuna doğru yeniden yürümeye başlamıyoruz. "Onunla geçirdiğim iki yılın tamamı zehir gibiydi ama o yıl..." Kendini durduruyor, sanki kelimeleri ortaya çıkarmak acı vericiymiş gibi. Onun hakkında nadiren konuştuğunu hissediyorum.

"Ne olmuş ona?"

"Aklınıza gelebilecek her bıçağı bana sapladı. Benden ayrılır, sonra tekrar bir araya gelir, sonra tekrar ayrılırdı. Tekrar tekrar. Sanki onu kaybettiğim için *acı çektiğimi görmekten* hastalıklı bir hayranlık duyuyordu ve ben onun ne yaptığını göremeyecek kadar genç ve aşıktım." Yüzü anılarla buruşuyor. "Sonra *seninle* seks yapmak için para ödüyor. Biz hâlâ birlikteyken. Hoşlanmadığımı bildiği bir adamla. Ve bunu arkadaşlarına anlattı. Çok aşağılayıcıydı."

Midem sıkışıyor. Sanırım bu yüzden bu konuyu hiç açmadı. Hatta şimdi utançtan gölgeleniyor ve gözlerimden kaçıyor.

Kalp kırıklığı ne kadar üzücü olsa da, burada hesaplanmayan bir şey var. "Onunla yattığıma emin misin?"

"Elinde *resimler* vardı. Yüzünün değil. Ama kaç erkeğin aletinin üzerinde akrep dövmesi vardır ki?"

"Doğru." Kollarımı birkaç kez ovuşturup kendimi ısıttım. Bazı insanların vücudumun fotoğraflarını çekmesine izin verdim. Çünkü güvenlik işine *girmeden önce* üçkâğıtçı olmuştum ve kimsenin internette ne paylaşabileceği konusunda çok dikkatli *değildim*. Umurumda değildi.

Acaba para veren biri değil miydi? Onunla barda mı tanıştım? Gerçi benim peşinden koşacağım tiplerden değildi. Ben kız öğrenci yurdu kızlarına, kalem etekli hukuk öğrencilerine, kendini salmak isteyen tıp öncesi mükemmeliyetçilere asılırdım - boyun dövmeleleri de olamaz demiyorum, ama bu kombinasyonu bulmak daha zor.

Tüm bunları düşünmek bile midemi bulandırıyor. Luna'ya zihinsel olarak ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum ve bu kadar geriye gitmekten nefret ediyorum. Şu anda aklımda, o benim ilk ve son amım.

"Onunla yatmam için bana para verdiğinden emin misin?" Ona sordum.

O'Malley parlıyor. "Bana öyle olduğunu söyledi. Kim bu konuda yalan söyler ki?"

Omuz silkiyorum. "Yirmi üç yaşında numara yapmayı bıraktım."

"Ondan önceydi." Titriyor. "Ben yirmi yaşındaydım, sen de yirmi yaşında olmalısın."

Yirmi.

Işık huzmesine bakıyorum. Onun en kötü yılı benim hayatımın en karanlık yıllarından biriydi. Ailem hapisten çıkmıştı. O yıl Philly'ye daha sık geldim. Onları gördüğüme seviniyordum. Ayık başladılar. Yaz kavurucu sıcaktı ve annem bir akşam yemeğe gelmemi istedi.

Kafası iyi.

Beni arkadaşına gösterdi. O da para çıkardı. Dizlerimin üzerine çökmemi istedi.

Nabzım hızla atıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Donnelly?"

"Hmm?" Ona bakıyorum. "Yirmi mi?"

"Evet...?" Endişesi o kadar nadir ki, neredeyse bir UFO'nun geçtiğine ve kaçırıldığımıza inanacağım.

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır, yirmi yaşındayken seni tanımıyordum. Güvenlikte tanıştık ve ben yirmi üç yaşında olacaktım."

"Evet." Başını sallıyor ama boynunda kırmızı bir ton beliriyor. "Seni tanımıyordum." "Ama Mikaela'nın hoşlanmadığın bir adamla yattığını söylemiştin. Ondan hoşlanmıyor olamazsın. tanımadığın biri."

O'Malley titremeyi kesiyor, sanki slipinin sıcaklığıyla örtülmüş gibi. Bir elini yüzüne kapatıyor ve ben ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

"Hayır," diyorum, kalbim fazla mesai yapıyor. "Hayır." Başımı daha şiddetle sallıyorum. O zamanlar benim hakkımda bir şeyler biliyor olmasının tek bir yolu var ama bu bana o kadar inanılmaz geliyor ki. Belki de olmaması gerektiği halde. Yine de kafamı o kadar çok sallıyorum ki boynumun kırılabileceğini düşünüyorum. "Olamazsın... değilsin..."

"Seninle akraba mı?" O'Malley, sanki bu gerçeği bir ömür boyu ruhunun derinliklerine hapsedmiş gibi, en gergin nefesini veriyor.

Evet.

Öyle.

O kadar kızgınım ki gözlerimin önünde kan kırmızısı görüyorum. "Güney Philly'de binlerce O'Malley var. Annem senin ailenin bir parçası değil."

Adı Bridget O'Malley, ama ben hep onun aile kolunun Chris'in ağacının hiçbir parçasına dokunmadığını düşünmüşümdür. Çünkü bir şeyler söylerdi. En azından ben sıcak bir koltukta oturup Donnelly'lerin soyu hakkında sorgulanırken Triple Shield'e söylerdi.

O'Malley, "O benim ailem için *ölü* sayılır," diyor.

Midem bulanıyor. "Sana inanmıyorum."

"Dokuz erkek kardeşi var. Blake O'Malley onlardan biri. Benim babam." Işın titrerken elini fenerin üzerine vuruyor. "*Donnelly'lerden uzak dur.* Çocukken öyle duymuştum. Ben çocukken hepiniz bir şehir efsanesi gibiydiniz." Gözlerini tarlaya dikti. "Ama hiçbir şey Bridget O'Malley'nin ibretlik hikayesinden daha kötü değildi. Sean Donnelly onu hamile bıraktı. *On dört* yaşındayken. Senden."

Evet.

Benimle

gel.

Hiçbir şey söylemiyorum. Konuşamıyorum.

"Ailemiz *dindardır*. Evlilik dışı seks kötüdür, ama on dört yaşında seks? On dört yaşında hamile mi?"

Lütfen on dört demeyi kes.

Gözümü kırpmıyorum.

"Evet, onunla hiçbir şey yapmak istemediler. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu yüzden onlardan nefret ediyorum. Çünkü bir çocuğu nasıl dışarı atabilirsin ki...?" Gözleri kızarıyor ve hâlâ bakışlarımı kaçırıyor. "Ama sonra, ben sadece onların bana yedirdiklerini yiyen bir çocuktum ve Donnelly'lerden nefret ediyordum. Hâlâ da ediyorum. On beş yaşındayken kuzenlerinden biri tarafından Quickie-Mart'ta soyuldum."

Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama kelimenin tam anlamıyla ağzımı bile açamıyorum.

"Senin hakkında her şeyi biliyordum." Şimdi bana bakıyor. "Ailem Bridget'le ilgili haberleri takip ediyordu, her ne kadar onunla iletişime geçmeseler de - bu onlar için sadece bir onaylamaydı. Onun kayıp bir ruh olduğunu. Öyle görünüyordu."

Eminim öyledir.

"Sen doğdun. Eroine bulaştı. Sonra meth. Donnelly ailesinin lağım çukurunun derinliklerine düştü ve çıkış yoktu. Asla bir çıkış yok." Bakışlarımı tutuyor. "Sonunda seninle Studio 9'da yüz yüze tanıştığımda, artık benim için bir şehir efsanesi değildin. Liseyi bırakmıştın. Ailenle birlikte meth çekmiştin. Kız arkadaşımı sikmek için para almıştın. Senin hakkında bildiğim her şey benim için iflah olmazdı."

Birkaç kez başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. Sanki yedi tonluk bir Mack Kamyonu üzerimden geçiyor. "Komik olan ne biliyor musun?" Boğuluyorum. "Senin yanında büyümek için *her şeyimi* verirdim. Seni anında sevebilirdim." Yüzünün düşüşünü izliyorum. "Şimdi ölmüş olmasını dilediğim bir başka kuzenimsin."

Ondan uzaklaşıyorum.

"Donnelly."

Koşuyorum.

"Donnelly!"

Arkama bakmıyorum.

ONDAN KAÇAMAM.

Sorun onun daha hızlı olması değil. Sorun, diz arkası kirişimi çekmem. Yavaşladım ve biraz topalladım. Yanımda yuvarlanırken ona ters ters bakıyorum.

"Bir benzin istasyonu yakın olmalı," diyor, sanki bana *en büyük* bombayı atmamış gibi. El fenerine vurup duruyor. Belki de ışık iyi çalıştığı için yapacak bir şey olarak. "Kimseye söylemedim... bilirsin işte. Price'a bile."

Eğer yapabilseydi bunu mezara götüreceği açık. "Neden?"

"Kuzenin olarak bilinmek istemedim. Kimseyle konuşmaktan hoşlanmadığım pek çok şey ortaya çıkacaktı."

"Aynen," diye mırıldanıyorum, uzakta küçük bir ışık közü parlarken gözlerimi kısarak bakıyorum. "Land ho."

Hala gergin.

Ona bakmıyorum.

Benimle kısa bir göz teması kuruyor. "Büyürken ailenin anne tarafı hakkında çok düşünür müydün?"

"Evet." Başımı salladım. "Ona karşı ne kadar kötü olduklarını düşündüm. Ondan nasıl vazgeçtiklerini ve onu kurtarabilecekleri berbat bir durumda nasıl *bıraktıklarını*. *Beni de* kurtarabilirlerdi." Ona yan gözle baktım, sonra ters ters baktım. "Ama aynı zamanda kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini de fark ettim." Nefes alıyorum. "O'Malley'lerin gelip beni rahat bir yatağa götüreceklerini ve sıcak bir yemek vereceklerini hiç hayal etmedim. Çünkü iyi insanlar olsalardı zaten onlarla yaşıyor olurdum. Bu yüzden onun pislikten geldiğini düşündüm. Senin *o* iyi O'Malley aileden değil."

O sessiz.

Ben de sessizim.

Küçük bir benzin istasyonuna varana kadar konuşmuyoruz. İki pompa. Dışarıda bir araba, gümüş rengi bir Volkswagen. Sıcaklığa hasret, girişe kadar koşuyoruz - kahretsin, diz kırışımı gerçekten incittim - ve içeri girerken zil çalıyor.

Sadece iç çamaşırlarımızla, bunun Super Bowl Pazar günü yaşanan en tuhaf şey olduğundan şüpheliyim. Teknik olarak, bugün Pazartesi. Sabahın dördü mü? Şeker reyonunda dolaşırken bir saat arıyorum. Çoğunlukla O'Malley'den uzaklaşmak için.

Bana yer lazım.

Sorumluluğu alıyor ve kasiyere yaklaşıyor. Kırk yaşlarında bir sarışın telefonunda geziniyor ve bir konserve Fizz içiyor. Adamın yarı çıplak halini görünce irkiliyor. "Bayım, buraya kıyafetsiz giremezsiniz." Sesi korkmuş gibiydi.

O'Malley sakinleştirici bir el kaldırır. "Çok özür dilerim. Telefonunuzu ödünç alabilir miyim? Bir araç çağırmam lazım."

"Gitmelisin." Burada çalışan tek kişi o. Formumun arkaya doğru eğildiğini görüyor ama yüzümü göremiyor. Kalabalıktan ve onu tehdit altında ya da korkmuş hissettirmekten endişe ediyorum. Ama arkada gizlenmenin daha iyi olduğunu söyleyemem.

O'Malley birkaç taktik daha dener ve kadın yüzde yüz O'Malley'nin telefonu verirse telefonunu çalacağını düşünür.

Ben de onun yanına gittim. "Hanımefendi, ben-"

Nefes nefese kalıyor, gözleri tanıyarak parlıyor. "OhmyGod." Ellerini ağzına götürdü ve oturduğu yerden fırladı. "Sen Paul Donnelly'sin."

İlk başta, Dalton Akademisi'nin Karabasan'ı ortaya çıkmış gibi geri adım atacağından korkuyorum. Ama ellerini indirdiğinde gülümsüyordu.

"Sen olduğuna inanamıyorum," diyor inanamayarak. "Aman Tanrım. Liv buna asla inanmayacak."

Sırıyorum. Çünkü O'Malley oldukça sinirli görünüyor. Bu durum hızla benim lehime döndü. "Liv'e sesli not bırakabilirim," diyorum ve durumumuzu açıklıyorum. Güvenlik için bir cesaret. Kendini Kera olarak tanıttı. Sesli nottan ve Kera'yla hızlı bir fotoğraf çektikten sonra O'Malley bana *acele etmem* için bir bakış atıyor. Bize bir iyilik yapıyor. En azından kibar davranabiliriz.

"Sen Epsilon'dasın, değil mi?" Kızarıyor. "Ben...um, Reddit ve Fanaticon'da *We Are Calloway*'i takip ediyorum."

"Fanaticon harika," diyorum ve başımı sallıyorum. "Ve evet, artık SFE'deyim." Gizli kalmayı tercih ettiği için O'Malley'i işaret etmiyorum. Ben onun yerini havaya uçurmuyorum, o da internette yayınlamak için fotoğraflarını çekmiyor. "Telefonunuzu kullanmamızın sakıncası var mı? Birini aramam lazım."

"Evet, lütfen. Buyurun." Kera cep telefonunu uzatır. "SFO'dan birini mi arıyorsun yoksa Luna'yı mı?" Bunun üzerine gözleri parlıyor. "Bence birlikte çok tatlısınız."

Gülümsüyorum. "Ben de." Kimi ararsak arayalım, Kera'yla tanışacaklar. Şanslıyım ki arama listemin başındakiler buna aldırmayacak.

Telefona el koymak yerine, önce O'Malley'nin kullanmasına izin verdim. Ayı ayrı gideriz diye düşündüm.

Hafızasından bir numara çevirir. Kimse cevap vermiyor. Sonra başka bir numara. O da çalışıyor. Hayal kırıklığı artar ve başını sallar. "Saat sabahın dördünü geçti. Kimse uyanmadı."

Telefonu alıyorum ve aklıma gelen ilk numara Luna Hale'inki oluyor. Onu aramamalıydım. O zamanlar bunu hiç düşünmezdim bile. Muhtemelen otostopla eve dönmeye çalışır ya da soğukta otobüs beklerdim. Beni almaya gelecek arkadaşlarım olsa bile. Farrow. Oscar. Tüm SFO.

Ama bir keresinde arabaya ihtiyacım olursa onu aramamı söylemişti.

O yüzden kız arkadaşımı arayacağım.

İlk zilde cevap verir. "Kimsiniz?" "Donnelly.

Gezegen ortağınız."

Bunu duymanın onu neşelendireceğini düşünmüştüm ama stres seviyesi arttı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. "Yatağa gitmedin mi?" Kera'ya ve kasaya doğru hafifçe arkamı döndüm. O'Malley içgüdüsel olarak Kera'nın beni görmesini engelliyor. *Celebrity Crush* dergisiyle ilgileniyormuş gibi davranıyor, böylece gizlice fotoğrafımı çekemiyor. Sanki korunmaya ihtiyacı olan ünlü *benmişim* gibi.

"Denedim ama bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim. Beni kimin telefonundan arıyorsun? Bu neden rastgele bir numara?"

Benim için endişelenerek uyumamış olmasından nefret ediyorum ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Beni seviyor ve bu aşkın alışmam gereken bir yan etkisi. Yine de onu daha fazla rahatlatılabilir miydin diye düşünüyorum. Daha iyi mesajlar bırakabilirdim. Belki de endişelenmesi normaldir. Belki de o kadar kötü bir şey değildir.

Cips reyonuna doğru birkaç adım yürüdüm. "Sakın korkma." "Tamam." Sesi titriyor.

"Okehocking Preserve'de bırakıldım-"

"Bırakıldı mı? Eliot ve Tom'un korumaları seni orada mı bıraktı? Gecenin bir yarısı? Telefonunu aldılar mı?"

"Bu bir çeşit kabul töreni."

"Uh-huh." Ayaklarının yere vurduğunu duydum. "Seni almaya geliyorum."

"Luna, *Luna*," diye fısıldıyorum hızlıca. "Artık orada değilim. En yakın benzin istasyonundayım. Tek başına bir yere gitme. Quinn ya da Frog'u uyandır. Sarhoşlarsa başka bir koruma çağır."

"İyi misin?" diye tekrar soruyor.

"Evet, sadece üşüdüm. Kıyafetlerimin çoğunu aldılar ama iyiyim. O'Malley de benim acımı paylaşıyor, bu da bir artı."

"O'Malley seninle mi?"

"Evet."

Hat sessizleşiyor. "Hala orada mısın, uzay bebeği?"

"İyi olduğuna *emin misin?*" diye sorar. "Çünkü Ters-Flash, Flash'la yalnız kaldığında hiçbir şey iyi olmaz."

Gülümsüyorum. Bir gece *Beneath a Strong Sentiment*'in bölümlerini tekrar izlerken, ona O'Malley'den hoşlanmadığımı daha fazla anlattım ve onun benim tersim gibi görüldüğü sonucuna vardı.

Ona Ters-Paul derdi.

"Söz veriyorum iyiyim," diye fısıldıyorum ama yalan söyleyemem ve Ters-Paul'la geçirdiğim bu gecenin *gerçekten iyi* geçtiğini söyleyemem. Bu... göz açıcıydı. Neredeyse acı vericiydi. "Telefonu kapatacağım, böylece bir koruma çağırabilirsin, tamam mı?"

"Seni seviyorum," diyor çok hızlı bir şekilde.

Çiğerlerimi dolduruyor. "Ben de seni seviyorum." *Bir arada tut.* Yanan gözlerimi ovuyorum. "UFO'lara dikkat et. Dünya dışı arkadaşlarına seni bensiz ışınlamamalarını hatırlat."

"Bunu yaparlarsa düşman olurlar."

"Evet, onlarla savaşırdım."

"Ben de." Endişesi kaybolmadı. Kararsız sesinde bunu duyuyorum. Son bir kez "*görüştürüz*" *dedikten sonra telefonu* kapatıyoruz ve ben de hemen Kera'nın son aramaları listesinden numarayı siliyorum. Telefonu ona geri verdikten sonra, O'Malley ve ben birbirimizden uzak duruyoruz. Bana *Celebrity Crush'tan* bir sayfa göstermesi dışında.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu babalık spekülasyonlarıyla neredeyse her manşeti süsleyen Sulli'nin bebek karnının bir fotoğrafı değil.

Luna'yı Superheroes & Scones'un önünde öperken çekilmiş bir fotoğraf. Elim mor kazağının arkasında.

Yaklaştım ve dergiyi elinden aldım. *Hales, Meadows ve Cobalt'lar da bizim gibi! Kitap okuyorlar. Filmleri severler. Alışverişe giderler!*

Fotoğrafın üzerindeki metin baloncukunda şöyle yazıyor: *Öpüyorlar!!!*

Manşetin başlığı: BİZİM GİBİ SEKSİ

"Sürtük tam oradaydı," diye şaka yapıyorum. "Bana sorarsan boşa gitmiş bir fırsat." Dergiyi göğsüne geri itiyorum.

"Daha da kötüleşecek," diye uyarıyor.

"Evet, umurumda değil," diyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Onsuz hayat daha kötü." Kasaya geri dönüyorum ve Kera'ya tuvaleti kullanıp kullanamayacağımı soruyorum. Bana bir anahtar uzatıyor. O'Malley beni tepeden tırnağa süzüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bana Bridget'i ya da belki de hatırlayamadığım eski kız arkadaşını sormak istediğini hissediyorum. Maksimum paylaşım eşiğine çok yaklaştım ve dışarı çıkmam gerekiyor. Yaklaşık on beş dakikamı banyoda, grafitili duvarları inceleyerek ve ellerimi tekrar yıkayarak geçiriyorum.

Bob adında biri 1992'de buradaydı.

Jodie ve Evelyn 4 yıldır birlikteler.

Banyodan çıktığımda bir tutam siyah saç ve delici mavi gözlerle karşılaşıyorum. "Sıçmak ister misin?" Ona soruyorum ve anahtarları fırlatıyorum.

"Sadece aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim," diye mırıldandı. "Ne gibi? Kafayı bulmak gibi mi?" Ters ters bakıyorum.

"Neyle?" Çıplak bedenimizi işaret ediyorum.

kendilerini. "Ben kıcıma bir şey sokmadım. Ama sen belki de kendi kıcına bir ruh soktun. Neden derinlere inip çıkarmaya çalışmıyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse anlamadığım bir bakışla anahtarlara bakıyor. Yükselen bir düğümü yutuyorum. "Ne?"

Gözlerini yavaşça benimkilere dikeyyor, kafam iyi olmalı. Kafamı tarlaya çarpmış olmalıyım. Bunların hepsi bir simülasyon olmalı ya da ben komadayım. Çünkü bana bakışı gerçek olamaz. Ve sessizce, "Özür dilerim." dedi.

Kafamı sallamaya başladım.

Gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ben asla..." "Asla ne?" Nefes alıyorum.

"Bundan kurtarılmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim." Bu bana şimdiye kadar söylediği en kaba şeydi ve ben de ona bakıp rahatsızlığın büyük uçurumuna doğru bakıyorum. "Senin de onlardan biri olduğunu sanıyordum." diye fısıldıyor.

Benim kayıp bir ruh olarak doğduğumu düşünüyordu. Bir bağımlı olarak doğduğumu. Yozlaşmaya ve karanlığa doğmuşum. Benim gibi biri neden ışığa doğru sürünsün ki?

Birkaç kez başımı salladım ve söyleyebildiğim tek şey "Kurtarılmaya ihtiyacım yok" oldu. "*Siktir git*" demekle yetiniyorum, yani sanırım öfkemi iyi idare ediyorum.

Uzaklaşırken, Luna'yı düşünerek kurutulmuş et ve meyveli sandviç reyonunu inceliyorum ve O'Malley neyse ki mesafesini koruyor. Kera zaman geçirmek için kısa bir konuşma yapıyor ve zil çalmadan ve süper kahramanım gelmeden önce kaç dakika geçtiğini söyleyemem.

Kelimenin tam anlamıyla.

Örümcek Adam içeri girerken sırtıyorum. Sırt çantası bir omzuna

asılmış ve Luna'nın tayt kıyafeti vücudunun her santimini sarıyor. Yuvarlak, narin yüzü maskenin arkasında saklı.

Kurtarılmaya ihtiyacım yok sözümü geri alıyorum. Luna Hale tarafından her gün kurtarılabilirim. Sadece bu anın var olması için.

Luna neredeyse kollarıma atlıyor, ben de onun sırtı gibi bedenine sarılıyorum, onu bir çemberin içinde döndürüyorum ve kısa Örümcek Adam tema şarkısını söylüyorum. Alnını benimkine bastırıyor ve sonra kulağına fısıldıyorum, "Beni kurtarmaya mı geldin, Örümcek Adam?"

Başını sallıyor. "Kız dostu hizmetinizdeyim."

"En iyisi." Ve sonra onu hızla yere bıraktım, yanında getirdiği korumanın şeker reyonunda hışımla ilerlediğini gördüm.

Farrow. O'Malley'e bir hedef gibi şahin gözüyle bakıyor, sanki beni Philly'nin dışına götürüp çırılçıplak soymuş ve dondurucu soğukta bırakmış gibi. Kısmen öyle yaptı ama ben de kendimi soydum ve o da benimle birlikte acı çekiyor.

Farrow dişlerini sıkarak, "Seni orospu çocuğu," diyor ve O'Malley bira dolabına doğru geri geri yürüyor. Farrow'dan her zaman korkmuştur ama hiç bu kadar geri çekildiğini görmemiştim.

Bu bel yüksekliğindeki convivence mağaza raflarının etrafında koşuyorum ve feryat eden diz kırışımı görmezden geliyorum. "Farrow!" Ona yetişerek sesleniyorum. O'Malley'nin önüne geçip elimi Farrow'un göğsüne koyuyorum. "Bir şey yok. Ben iyiyim. Bana dokunmadılar, tamam mı? Öyle bir şey değildi."

Daralan bakışları arkamdaki adamı delip geçiyor ama O'Malley'nin de sadece iç çamaşırı ve çorap giydiğini görüyor.

Farrow biraz sakinleşir ve geri çekilir.

Arkamdan Chris'e bakıyorum. Garip nefes alıyordu. "İyi misin dostum?" Bana ters ters bakıyor.

Bu yüzden *evet* diyeceğim.

Cadılar Bayramı'nda saldırıya uğramıştı. Çok uzun zaman önce değildi ve biraz sarsılmış olmasına şaşırmadım. Farrow daha iri adamları yere serdi.

En iyi arkadaşım beni Luna'nın beklediği kasaya kadar takip ediyor. Thatcher'la mı? "Onun burada ne işi var?" Farrow'a soruyorum.

"Dostum, yalnız gelmedim."

Luna'nın iki koruması olması iyi bir şey. Thatcher hala açığa alınmış olsa bile, bu saatte sokakta ekstra güvenlik akıllıca. "Gayri resmi" görevde olmalı. Kera ile konuşmakla meşgul ve ona elektronik bir tablet uzatıyor. Ona bir gizlilik anlaşması imzalattırıyor.

"Sigaran var mı?" Luna sırt çantasının fermuarını açarken Farrow'a soruyorum.

Cebini karıştırıyor, gözleri O'Malley'e doğru parlıyor. Sonra bana döndü ve sordu, "İnisiyasyon mu? Neye?"

"Bu bir takım oluşturma egzersizi," diyorum hafifçe. "Birlikte çalışıyoruz." Sanırım O'Malley beni duymuş olmalı çünkü biraz daha yaklaşıyor.

"Bir takım."

"Kliklere alerjiniz olduğu için anlayamazsınız."

Farrow'un yüzünde bir gülümseme belirliyor. Bana bir paket sigara ve çakmak uzatıyor. "Sana bok gibi davranmalarına izin verme."

"Değilim," diye teminat veriyorum, kulağımın arkasına bir sigara sıkıştırarak. Bana inanarak başını sallıyor.

Kolumu omzuna atıp Farrow'u yaklaştırarak "O iyi mi?" diye fısıldıyorum. Hâlâ sırt çantasını karıştırıyor ama Farrow tek bir andan değil, tüm bu olanlardan bahsettiğimi biliyor. Buraya gelişinden. Onunla birlikteydi.

O bilirdi.

Farrow başını sallıyor, sanki bir ilişki içinde olmamdan hoşlanıyormuş gibi gülümsüyor. "Evet. Sadece senin için endişeleniyor."

Luna maskesinin arkasından konuşur. "Dolabını karıştıracak vaktim olmadı, o yüzden benimkinden sana uyacağını düşündüğüm bir şeyler aldım." Bana Prenses Leia'nın uzun dökümlü eteğini ve Luna'ya büyük ama bana dar gelecek gibi görünen Carraways siyah bantlı tişörtünü uzatıyor. Başını O'Malley'e çeviriyor. "Üzgünüm, Ters-Paul için bir şey getirmedi."

"Ters-Paul?" Sanki lakabı *ben* takmışım gibi bana bakıyor. Süper kahramanlarımı artık çok iyi tanıyorum ama bu Hale'in yapamayacağı bir şey. Son kontrol ettiğimde hâlâ bir Donnelly'ydim.

"Sen benim daha çirkin halimsin," diyorum ona. Gözlerini deviriyor. "Öyle mi? Hangi evrende?" "Benim evrenimde." Luna elini kaldırıyor.

Sırıyorum. "En sevdiğim." O'Malley'e bakıyorum. "Gömleği ister misin?" "Hayır, böyle iyiyim." Sesi daha sessiz. Açıkça görülüyor ki birisinin

ve ondan hoşlanan biri telefonu açtı. Rahatsız ve bu beni bok gibi hissettiriyor. Belki de hissetmemeliyim ama şu anda sayıca üstün. Dörde bir ve ondan uzak durmayı tercih etmem.

Gömleği Chris'e
fırlatıyorum. "Dedim
ki-"

"Karın kasların patates cipslerini korkutuyor." Eteğın içine giriyorum ve Luna'ya odaklanıyorum. "Anahtarlar nerede?"

"Örümcek Adam her zaman araba kullanır." Luna sanki bu bilmem gereken bir kuralmış gibi başını sallıyor.

"Prenses Leia etraftayken bu gece olmaz," diyorum ona.

Luna anahtarları kavga etmeden avucuma bırakıyor ama Farrow onları benden alıyor. "Geri dönebilirim. Buraya kadar ben sürdüm."

"Örümcek Adam hep araba kullanır, ha?" Ona takılıyorum. "Ben sürdüm," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor ve Farrow'a bakıyorum. "İki araba mı alıyorsun?" "Evet," diye cevap veriyor.

Neden?

Thatcher bize katıldı ve adamların pijamalarının üzerine tişört giydiklerini fark ettim. Çatı katından kaçmışlar.

Mantıklı gelmiyor. Kera'ya tekrar *teşekkür edip* kolumu kız arkadaşına dolayarak soğuğa doğru yürüyene kadar değil. Buz sandığının yanında duruyorum. Luna'nın Volvo'su, bir güvenlik cipi ve Mazda iki pompanın yanına park etmişti. Arabalara yaslanmış Akara ve Banks... sonra Quinn, Gabe ve Frog.

Ve Oscar. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Mazda'nın kapısına dayanmış. Kocasının arabasını almış olmalı.

Ve fark ettim ki, Luna için burada değiller. Buraya benim için geldiler.

Ailemi seviyorum. Bana çarpıyor ve ben ağlamamak için kendimi zor tutarak kaldırıma bakıyorum. Kendimi toparladığımda başımı kaldırıp onlara *teşekkür etmek için* başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Bana bir şey söylemelerine gerek yok. Kelimeler az önce yaptıkları kadar iyi hissettirmiyor.

Mevcut

olmak.

Orada olmak.

Güçlü bir nefes alıyorum.

"Süvarileri mi çağırdın?" O'Malley bana sordu.

"Hayır. Daha yeni geldiler." Gabe'in sarhoş olduğunu söyleyebilirim. Quinn'e çok fazla yükleniyor ve ağırlaşmış gözlerini açık tutmak için mücadele ediyor.

Gülüyorum ve herkese "Ben iyiyim" diyorum. Bu sefer buna gerçekten inanıyorum.

Akara bana başıyla selam veriyor ve arabalara en son binenlerden biri oluyor. Sanki gerçekten iyi olduğumdan eminmiş gibi.

Oscar anahtarlarını Thatcher'a fırlatır, sonra O'Malley'e "Moretti'yle gidebilirsin" der.

"Harika," diye mırıldanıyor O'Malley. Kimse Chris'le alay etmiyor. SFO hakkında ne düşünürse düşünsün, hiçbirimiz bir adamı düşerken tekmelemeyiz. Carraways tişörtünü giyer ve Mazda'nın içinde kaybolur.

Kolumu Volvo'nun arkasındaki Luna'ya doladım. Oscar yolcu koltuğundayken Farrow sokağa çıkıyor. Üfleyiciler sıcak havayı dışarı atıyor ve Luna maskesini çıkarıyor. Saçları keçeleşmiş ve kabarmış, gözleri benimkilere dalıyor.

Onu öperim.

Öpüşüyoruz, gerçekten.

Belki beş ya da altı dakika. Daha uzun da olabilir, ama kim sayıyor ki? Tekrar bir araya gelmekten daha fazlasını hissediyorum. Her öpücük sahiplenici, tutkulu ve coşkulu. Sanki sevinçten patlıyormuşum gibi. Öfke ve acı artık çok geride kaldı ve ben bu basit anlara tutunuyorum. Ve bu eşsiz duyguya. Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Bana daha sıkı sarılıyor.

Hava almaya çıktığımızda, Oscar'ın canına tak etmişti.

"Cevaplar, kardeşim. Gerçekten bana her şeyi ver. Yüzünü daha sonra emebilirsin."

Luna biraz kızarıyor ama o da gülümsüyor. Gülüyorum ve ona Epsilon'dan ne kadar nefret ettiğimi söyleyebiliyorum. Hâlâ nasıl hıyar olduklarını.

Ama aklıma gelen şey bu değil.

"Buna inanamayacaksınız," diyorum Luna'ya, arkadaşlarıma. Farrow'un gözleri dikiz aynasına kayıyor ve Oscar arkada bakışlarımla buluşmak için tamamen döndü. Ben de onlara "O'Malley'le akrabayım" diyorum.

"Ha-ha," diyor Oscar. "Ciddiyim. Bana gerçek bir şey ver."

"Gerçek. Ölümcül. Chris O'Malley benim kuzenim."

O bunu mezarına götürmüş olabilir, ama ben kendiminkine götürmeyeceğim.

FANATICON FORUM

Tarafından gönderildi @super-sleuth2015

Neden Donnelly'nin artık SFO'da olmadığını düşünüyorum?

Celebrity Crush'taki büyük sızıntıyı şimdiye kadar hepimiz görmüştüzdür. Görünüşe göre Donnelly Epsilon ile anlaşıyor ve onu sevmiyorlar bile. Kimse asıl soruyu sormuyor. Neden ilk etapta SFO'dan alındı ki? Bence aileler onun ünlü olmasını istemiyor. Luna'yı tüm dikkatlerden koruyorlar ve Luna x Donnelly'nin ilişkilerini açıklamamalarının nedeni de bu.

@SFOpride9: Bu kesinlikle akla yatkın. Ancak sızıntının gerçek ya da inandırıcı olup olmadığını bile bilmiyoruz. Celebrity Crush sadece "içeriden bir kaynak" olduğunu söyledi ki bu herhangi biri olabilir.

@wander_lust: Kimseyle anlaşabiliyor mu? Önce Loren Hale ile, şimdi de güvenlik ekibinin yarısıyla mı? Onu kovmadıklarına hala inanmıyorum.

@XanderOnlyXander: Bu teori doğruysa, ilişkilerinin sadece gerçek değil, aynı zamanda buradaki birçok insanın inanmak istediğinden daha ciddi olabileceğini bir noktada güvenle doğrulayabileceğimizi düşünüyorum.

@suckmypotatoes: Onu öperken yüzünü tuttuğu videoyu gördün mü? Ben de onu erkek arkadaşım yapardım. Çok ateşli.

Biliyorum. Onu arabasının kaputuna kaldırdığı gif burada gördüğüm en ateşli şey. Bunu Penn'in otoparkında yaptıklarına hala inanamıyorum.

Keşke Penn'e gitseydim. Ben Cobalt'la karşılaşmayı hayal edebiliyor musun? Ölürdüm.

@CobaltTwinsStanAccount: Neden insanlar birden bire Donnelly'ye susadı? Ailesinin Luna'yı KIDNAPPED ettiğini unuttuk mu?

TRI-FORCE'DAN E-POSTA

FROM: pricekepler@tripleshield.com,
akarakitsuwon@ksecurities.com, jonsinclair@tripleshield.com,
thatchermoretti@ksecurities.com, ianwreath@tripleshield.com

KİMLERE: *tüm üçlü kalkan korumaları, tüm kitsuwon güvenlik korumaları*

Çoktan duymuş olmanız gerektiği üzere, Tri-Force tüm güvenlik şirketlerini denetleyen bir otorite olarak yeniden kurulmuştur. Hem Triple Shield hem de Kitsuwon Securities'in *tüm* liderlerini ve sahiplerini içerecektir. Hangi firmada çalışıyor olursanız olun, ikisi birlikte uyumlu bir şekilde çalışıyor ve bu uyumu yeni yıl boyunca ve ileriye dönük olarak sürdürüyoruz.

Tam bir uyumluluk bekliyoruz.

Şimdi, Security Force Epsilon ile ilgili son sızıntıyı gördük ve *Celebrity Crush*'in SFE'deki kavgaları nasıl bilebileceğini araştırıyoruz. Hatırlatmak gerekirse, TÜM özel bilgiler sizde kalmalıdır. Sadece bu aileler hakkında değil, çalıştığınız güvenlik güçleri hakkında da. İşinizle ilgili herhangi bir özel bilgiyi ailenizle, arkadaşlarınızla, sevgilinizle vb. paylaştıysanız ve bunlar bir magazin gazetesine koştuyorsa, işinize son verilecektir.

Eğer bir magazin gazetesi ile iletişim halinde olduğunuzu tespit edersek, işinize derhal son verilecektir.

Daha iyi bir not olarak, Mayıs ayında H.M.C. Philanthropies'in bir etkinliği planlandı. Yılın en büyük etkinliği olacak. Bazılarınız katılabilir.

Gönüllü listesi daha sonra gönderilecektir. Etkinlik için güvenlik hazırlıklarına önümüzdeki ay başlayacağız.

Vegas'ta bir Dövüş Gecesi.

Saygılarımla,

Price Kepler, Triple Shield Services'in sahibi

Akara Kitsuwon, Kitsuwon Securities Inc.'in sahibi

Jon Sinclair, Alfa Lideri

Thatcher Moretti, Omega Lideri

Ian Wreath, Epsilon Lideri

DONNELLY'NİN GÜNLÜK PLANLAYICISI

Bugünün Odağı: Kız arkadaşınıza karşı dikkatli olun ama çok da dikkatli olmayın. O tehlikeli çizgiyi aya kadar sürün.

Yapılacaklar:

- Hale House'dan X'i al.
- Fizzle Five ile sahte panel (gf orada olacak - koruma görevlerini erkek arkadaş görevleriyle karıştırmayın).
- Luna'ya vaat edilmiş toprakları göster (Wawa. Seks
- değil *henüz*). Onun sözde bakirliğini al.

Notlar: Bugün o gün olacak. Luna ile mesafeyi aşacağız. Fiziksel olarak. Diğer her yerde büyük adımlar attığımızı düşünüyorum. Sadece önce onu Wawa'ya götürmem gerekiyor. Öncesinde o kutuyu işaretlemek doğru geliyor. Uzun zamandır bekliyordum.

İyi haberlerim var: Thatch neredeyse resmi olarak görevinin başına döndü. 1 Mart o gün. İyi haberi çatı katındaki aile yemeğinde duydum (tavuklu makarna ve peynir, bendeniz ve uzay bebeğimin izniyle). Ayrıca SFO'nun "grup terapisi" seansının Frog'un kendini çeteleşmiş hissetmesiyle sona erdiğini duydum. Çekip gitmiş. Akara onu teselli mi etmiş? Bilmiyorum. Froggy'nin bana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Epsilon terapi seansında hasta olduğunu söyleyebilir.

Ayrıca! Erteleme Kralı etüt sırasında Spencer ile sohbet ediyor. O her zaman akademisyenlerle meşgul. Sanırım bu yönünü seviyor. Spencer = mutlu dikkat dağıtıcı. Easton = acı veren dikkat dağıtıcı. Xander'ın kankası pek iyi değil.

AYRICA!!! Kim benim ve Epsilon hakkında magazin dergilerine bir şeyler sızdırıyor???? Hiçbir hayran bunu bilmemeli. Hala bunun içeriden bir iş olduğunu düşünüyorum. Acaba SFE kovulmam için beni kötü göstermeye mi çalışıyor?

Siktir et onları.

Yemekler: Kız arkadaşla Wawa. Sonra da kız arkadaşımın kukusuna gidiyoruz. Bugün iyi yiyorum.

Su: GF'nin Amı: "Yemeklere" bakın ve ayrıca bu gece onu becereceğim. Susuzluk giderilecek.

Günün sorusu: ~~Vişneli Fizz'in tadı neden böğürtlene benziyor?~~ Eliot, Fizzle tahtı için Charlie'yi öldürür müydü? ~~Ben öldürür müydü?~~ Xander öldürür müydü?

PAUL DONNELLY

"SALEM, GEL KIZIM." Hale'in merdivenlerinin dibinde köpek ödülleri sallıyorum. Salem üçüncü basamağa tünedi ve ikramlara şüpheyile bakıyor. Sanki onu arsenikle beslemeyi planlıyormuşum gibi.

Zehir aklımda olan şey değil. Isırmayı tercih ediyormuş gibi görünse bile Be

n. Onu hala seviyorum.

Yine de seçici bir köpek. Orion bir nefes çekişte Bu pastırma parçaları. Dün Salem'e tavuk ikram ettim. Ondan önceki hafta sığır eti.

Vejetaryen olmalı.

Hafta içi her gün Xander'ı Dalton'a götürmek için aldığım da Salem koşarak geliyor. Sadece bana hırlamak için. Aramızda sürekli bir sürtüşme var ve yaptığım hiçbir şey bunu düzeltmiyor.

Newfie ile bakışmaya devam ediyorum. Bir süre sonra Salem iki kez havlıyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor. Benden uzağa.

"Pastırma yok. Anladım," diye mırıldanıyorum ve ödül maması torbasını arka cebime sokuyorum. Kendimi suçlamaktansa ödülleri suçlamak daha kolay. O köpeğin benden bu kadar hoşlanmamasının ne anlama geldiğini çok fazla düşünmek istemiyorum. Özellikle de Kinney'e aitken.

"Donnelly?"

İrkildim.

Lily'nin sesi beni hazırlıksız yakalıyor, köşeyi döndüğünde daha da fazla. İki elinin arasında dumanı tüten bir fincan kahve tutuyor ve üzerinde X-Men pijamaları ile Black Widow terlikleri var.

Super Bowl'un üzerinden bir hafta geçti ve ne zaman uğrasam benden kaçıyor. Bugünün o gün olacağını düşünmemiştim. Sadece hazırlıksız hissediyorum. Kotum yırtıldı.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Merhaba," diyorum sanki kız arkadaşımın annesiyle ilk kez tanışıyormuşum gibi.

"Merhaba." Öne doğru bir adım atıyor ve derin, hazır bir nefes alıyor.

"Tanrım, baba! Orada durumu iyi değil! Bunu neden göremiyorsun?!" Xander ikinci kattan bağıyor. "Stresli olmamla ilgisi yok!" diye bağıırken Lily ve ben merdivene bakıyoruz.

"Sen benim ilk önceliğimsin-"

"Ben iyiyim, ben iyiyim, ben *iyiyim*. Kim iyi değil biliyor musun?" Easton.

Bunun Xander'ın en iyi arkadaşıyla ilgili olması gerektiğini biliyorum. Easton Çarşamba günü otoparkta o kadar sarsılmıştı ki arabasından inip okula gidememişti. Xander onunla oturdu ve AP Tarih sınavını kaçırdı. Easton'ın babası notlarının düşmesinden memnun değildi. İyi bir ceza olarak oğlunun yatak odasından bazalar ve bir lamba dışında her şeyi kaldırmaya karar verdi.

Xander ona, "Okul yılını benim evimde bitir." dedi.

"Seninle yaşamak mı?" Easton sordu.

"Evet," diye başını salladı Xander. "Benimle yaşa."

Easton'ın ailesinin buna izin verip vermeyeceğini konuştular ve izin vermeye karar verdiler. Ama sadece ünlü Loren Hale isterse.

Easton, "Annemin babana karşı sınırda bir saplantısı var," dedi. "Evli olduğunu düşünürsek bu rahatsız edici. Ama kocası Nosferatu'nun ikinci gelişiyken onu kim suçlayabilir ki?"

Xander'ın konuyu babasına açtığını varsayıyorum. Ve hayal ettiği sonuçla karşılaşmadı.

Lo'nun oğluna verdiği cevabı duyabiliyorum. "Hayır diyebilirler, oğlum. Easton'ın burada kalması için onlardan izin istesem bile işler istediğin gibi gitmeyebilir. Son sınıfın, Fizzle'ın ve üniversite kayıtlarının üstüne *bu* hayal kırıklığı çok fazla-"

"Kendimi öldürmeyeceğim!!" Xander avazı çıktığı kadar bağıyor. Tam karnıma vuruyor ve yanımdaki annesine bakıyorum.

Lily'nin gözleri açılıyor ve nefesini tutuyor.

"Yani stresli değil misin?" Lo karşılık verir.

"Tabii ki, çok stresliyim!" Xander çığlık atıyor.

"Backtrack. Sen ve ben bir nefes alalım. Bunu kapalı bir ortamda konuşalım..." Lo'nun sesi azalıyor ve merdivenden uzaklaşıyor olmalılar.

Lily boğazındaki bir yumağı temizliyor. "Başka bir yere gitmeliyiz." Xander'ın yeniden bağırmaya başlayabileceğini düşünerek merdivenlere hızlıca bir göz atar. "Seninle konuşmak istiyorum."

Lily benimle konuşmak istiyor. Nefesini hazırlaması daha anlamlı geliyor. Onu oturma odasına, oradan da mutfaka kadar takip ediyorum. Ben de kendimi bu konuşmaya hazırlamaya çalışıyorum. Ama benden nefret etmesinin tüm nedenlerini düşünüp duruyorum.

Ona saldıran canavar aileye bağlıyım. Luna ile mutfakta buluştum.

Kızı için çok yaşlı olduğuma bile inanabilir.

Güçlü savunma mekanizmalarım var ve gardım yükseliyor. Lily'nin önünde savunmasız olmak ileriye giden yol olabilir, ama şu anda bu köprüleri nasıl indireceğimi bulamıyorum.

Sadece takip ediyorum.

Gözleri mutfakta geziniyor. "Uh... bu taraftan." Beni çamaşır odasına götürüyor ve ışığı açıyor. İçeri girer girmez başını sallıyor. "Hayır, başka bir yer deneyelim."

Otomatik pilotta, çamaşır odasından çıkar ve başka bir kapıya gider. Bu garaj kapısı. Topuz sabittir ve dokunur dokunmaz elini bırakır.

Hale House'da o kadar çok yere saygısızlık ettim mi? Kaslarım geriliyor.

Gözlerinden panik fişkırıyor, kaygıya çok benzeyen bir panik. Ben de sadece "Arka bahçenin güzel bir atmosferi var." dedim.

Bakışları pencereye kayıyor ve kaşlarını çatıyor. "Soğuk görünüyor." "Soğuğu severim."

Lily bunu düşünür, sonra başını sallar. "Hayır, içeride konuşabiliriz." Göğsüm biraz gevşiyor. Çünkü bu kutsal dört duvarın içinde kalmama izin veriyor. Bunu isteyeceğini sanmıyordum ama belki de bu sadece donmayı önlemek içindir.

Luna'nın annesi beni ev ofisine getirdi.

"Oturabilirsin," diyor ve tekerlekli bir sandalyeyi işaret ediyor.

O ayakta dururken ben oturuyorum. Hâlâ kahve fincanını avuçluyor ve ben de dik oturmaya çalışıyorum. Lily'ye baktıkça gerilim daha da artıyor.

Bu ayrımın sadece Lo ile var olacağını düşünmüştüm ama Super Bowl'dan beri kendimi Luna'nın babasına en yakın hissediyorum ve şimdi de annesinden en uzak hissediyorum.

"Donnelly," diyor. "Ben... orada..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor. "Aslında bu konuşmayı on kez söyledim. Çıktısını da aldım. Lo'ya oku."

Gülümsemeye çalışıyorum ama bana ne söyleyeceği konusunda endişelenmesinden nefret ediyorum. "Nasıl gitti?" diye soruyorum.

"Çok iyi olduğumu düşündü."

"Kaba olabilirsin, bana saldırmak için iznime ihtiyacın olduğundan değil. Ama bunu hak ediyorsun, o yüzden..." Keşke nabzım biraz yavaşlasa.

"Sence bunu hak ediyor muyum?" Yeşil gözleri üzerimde geziniyor. Kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor ve sandalyede geriye yaslanıyorum.

"Bilmiyorum, belki. Evet." Başımı salladım. "Sana, Lo'ya ve evine gerektiği gibi saygı göstermediğim için özür dilerim. Olanlar için özür dilerim. Sana ve Luna'ya-"

"Bu senin hatan değil."

Şimdi ona bakamıyorum ve bir taburenin ayaklarının döşeme tahtalarına süründüğünü duyuyorum. Arkama baktığımda karşımda oturuyordu. Kahve fincanı masanın üzerinde.

"Luna için mutluyum," diye itiraf ediyor Lily. "Kızım kendisine tamamen uygun birini bulduğu için mutluyum. Hafızasını kaybetmeden önce bile senden bahsetme şekli... büyüleyici."

Hissediyorum *ama* geliyor. *Ama*

sen iğrençsin, Donnelly. *Ama*

zehirlisin.

Ama sen onun için kötüsün.

Ama seni evime alamam.

Devam etmeden önce nefesini içine çekiyor. "Ama aynı zamanda çok kızgınım," diyor öfkeli gözyaşlarını tutuyormuş gibi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben bir seks bağımlısıyım ve senin benim evimde, kamuya açık bir alanda cinsel bir eylemde bulunman. Bu hiç hoş *değil*. Çocuklarımdan birini seks yaparken basmak Maximoff ergenliğe girdiğinden beri kabusum ve korkum oldu."

"Bunu bilmiyordum," diyorum, neredeyse tıkanarak. Sözleri beni içgüdüsel olarak etkiledi. Bağırımıyordu. Sesini yükseltmiyor. Bu bir şekilde daha da kötü. "Özür dilerim-"

"Biliyorum," diye araya hızlıca giriyor. "Bıçağı daha da derine saplamaya çalışmıyorum. Sadece bunun benim için neden zor olduğunu ve

neden üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. "Biliyorum.

sana bakmak ve seni çıplak ya da *bunu* yaparken hayal etmek istiyorum." Yanakları kızarıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayal ettiğim şey buydu ve Luna'nın *annesini* olarak bu doğru değil. Keşke beynimi o andan arındırabilsem ama yapamıyorum." Daha derin bir nefes alıyor. "Kendimi suçlu hissetmeme neden oldu, berbat bir anne gibi, her şeyi berbat ediyormuşum gibi ve Luna'yla birlikteyken *lütfe*n tüm bunları aklından çıkarmamanı istiyorum."

Başımı sallamaya başladım ama "Sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum, önünüzde PDA yok diyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, hayır." Gözleri dışarı fırladı. "İkinizin öpüşmesini engellemiyorum. Ben olsam bunu yapmazdım! İstedığınız kadar öpüşün. Sadece sizi görebileceğim bir yerde seks *yapmayın*. *Lütfe*n."

"Anladım," diye başımı salladım. "Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Lily nefes verir, sonra düşünceli düşünceli bakar.

"Aslında..." Kendimi tekrar destekliyorum.

"...Bence Luna ile niyetiniz hakkında konuşmalıyız." O da daha dik oturuyor. "Çünkü seni *seviyor*. *Sırılsıklam* aşık gibi, senin için *her şeyi* yapar."

Dudaklarım kalkıyor. "Aynı şekilde."

Lily gülümsemiyor. "Ama son üç yılı hatırlamıyor. Neler yaptığını ve neler yaşadığını hatırlamıyor ve umarım bunu aklınızda tutuyorsunuzdur. Çünkü eğer unutmazsan..." Parmağını tehditkâr bir şekilde bana doğru uzatıyor, ama Lily gibi yumuşak huylu birinin bunu yapması o kadar da korkutucu değil. Ahmak gibi görünmemek için bir gülümsemeyi daha zorluyorum. "Onun için isteyebileceğim biri değilsin."

Bu cümle içime işliyor.

İçimdeki gülümseme kayboldu. "Bunu tahmin ettiğinden daha çok düşündüm." "Güzel." Hâlâ beni inceliyor. "Endişelerim vardı, dürüst olmak gerekirse

ikinizin üzerine yürüdü. Sen ondan daha güçlüsün. Ondan daha yaşlısın. Ve senden *çok etkilenmiş*."

"Bu benim için sadece seksle ilgili değil," diye açıklamaya çalışıyorum. "Aramızdaki şey- Luna'yla sadece onunla yatmak için birlikte değilim. Ve onun bana olan güvenini asla kötüye kullanmam. Birinin bunu ona yapması beni öldürür."

Lily biraz daha rahatlar. "Tamam. Güzel. Bu iyi." Tekrar nefes verir. "Ve sana güvenmediğimi düşünmeni istemiyorum. Sadece daha korumacıyım..." Çenesi biraz titriyor ama kaldırıyor. "Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yaşadıklarından sonra... bu benim için çok önemli."

Göğsümde boğumlu bir his kıvranıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, biliyorsun." Duvara bakıyorum, gözlerim yanıyor. "Daha önce Luna'ya karşı korumacı olduğumu sanıyordum ama olanlardan sonra bu hislerim ölçülemeyecek kadar arttı... Ona bir daha böyle bir şey olmasına *asla* izin vermeyeceğim. Bu..."

Bu beni kırar.

Beni zaten bir kez kırdı, ama asla geri alınamayacak bir hasar verecekti. O kelimeleri serbest bırakamıyorum. Boğazımda düğümleniyorlar. Onun yerine, "Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum" demeyi başarıyorum. Hiç kimseyi böyle sevmemiştim. Sadece Luna'yı." Bir nefes alıyorum ve bir şekilde Lily'nin gözleriyle buluşuyorum. "Niyetimin onu sevmeyi hak ettiği gibi sevmeye devam etmek olduğunu söyleyebilirim. Ama amacım Luna'yı sevmek değil. Onu sevmek hiçbir zaman bir amaç olmadı. Bizim aşkımız ben farkına bile varmadan önce vardı. Var. Her zaman da var olacak. İyi ya da kötü, çünkü onsuz hayat daha da kötü."

Lily yüksek sesle burnunu çekiyor. Gözleri doldu. "Teşekkür ederim." Neredeyse ağlamaya başlayacaktım. "Hayır, ben-"

Başını şiddetle sallıyor ve ayağa kalkıyor. Ben de onu takip ediyorum ve bana şöyle diyor: "Bana başka bir şey vermene gerek yok. Başka hiçbir şey." Şefkatli bakışları "*yeterince verdin*" diyor. İçime çarpıyor ve boğazımdaki yumağı dışarı a t m a y a çalışıyorum.

"Tek istediğim," diyor Lily, "Luna'ya her *zaman* senin ayın, yıldızların, tüm galaksinmiş gibi, her kırılğan ve güçlü şeymiş gibi davranman."

Birinin benden isteyebileceği en kolay şey bu. "Yapacağım," diye nefes alıyorum.

"Şimdi..." Kahve fincanını eline alıyor ve küçük bir yudum alıyor. "Geminizin adı ne? Çünkü sürekli 'kirli ikili'yi görüyorum ve bu bir 'Luna ve Donnelly' eşleşmesi için kulağa yeterince büyülü gelmiyor."

Sırıtarak gülüyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Lily ile işleri yoluna koyduktan sonra, Xander'ı sahte panel için Center City'ye götürdüm. Luna'yı da götürürdüm ama bu sabah kampüse gitmesi gerekiyordu. Wyatt Rochester e-posta ile gönderilen kompozisyonları kabul etmiyor. Elden teslim edilmesi gerekiyor.

O gerçek bir pislik.

Ama sömestr boyunca güçleniyor. Bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki Roach'un ondan nefret ettiğini hayal etmeyi bırakabileyim.

Xander sırt çantasını karıştırıyor. Normal grafik tişrtlerini ve kapşonlularını giymiyor. Mezuniyet balosunda giydiği kan kırmızısı takım elbiseyi giymiş. Etkilemek için giyinmiş. Onu görür görmez kıyafetine iltifat ettim ve o da "Sence de fazla değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Çok keskin görünüyorsun. Bir yarışmacı gibi." Bunun zerine gülümsedi.

Yolcu koltuğunda bir tükenmez kalem çıkartıyor. "Babamın bana arkadaşımdan daha fazla öncelik vermek istemesini anlıyorum ama Easton'ın benimle yaşamasının beni nasıl *daha* stresli yapacağını anlamıyorum?"

"Kulağa daha çok Easton'ın sizinle yaşamasına izin verilmemesi ve bu haberin sizi nasıl etkileyeceği ile ilgili gibi geliyor."

"Bu berbat olurdu," diye bitiriyor Xander. "Ama benim alçak biriyle karşılaşmamdan korkamaz. Bunu ona söyledim."

"İletişim," diye sırtıyorum. "Görünüşe göre ikimiz de bunu başarıyorduk." Bir elimi direksiyondan çekerek ona *taş gibi bir* hareket yapıyorum, sonra enerji ieceğimi alıp bir yudum alıyorum.

Xander da gülümsüyor. "Annemle konuşman iyi geçti o zaman?"

"Kız kardeşini başka biriyle göndermiyor, o yüzden öyle diyebilirim." Gözlerimi yoldan ayırmadan kutuyu bardak tutucusuna geri koydum.

"Evet, yle olacağını hiç düşünmemiştim. Annem akıllı, bilge biridir. Gerçek aşkı gördüğünde anlar." Bir cilt çıkardı. "Keşke babam bir daha geceleri kapıda sana ihtiyaım olup olmadığını sormasa."

Lo, gece güvenliği konusunda Xander'ı rahatsız ettiğine göre, onun stresinin arttığını hissediyor olmalı. Xander'ın Fanaticon Kongresi'nde usturamı almasını unutmak zor. Sadece iki ay önceydi, bu yüzden benim de sağlıklı bir endişem var.

"İhtiyaın varsa sorun değil," diyorum.

"Bilmiyorum." Xander kitap çantasını ayaklarının arasına sıkıştırır. "Senin de endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Kaşlarımı attım. "Neden endişeleneyim ki?"

"Kız kardeşim - eminim gecenizi onunla birlikte geçirmeyi tercih edersiniz..." Bana bakıp sinirleniyor.

"Bunu düşünme," diye gülümsemeye başlıyorum. "ok geç."

Gülüyorum.

Neredeyse gülümseyecekti ama onun yerine iç geçirdi, "Bak, beni uyurken izlemek zorunda kalmana gerek yok. Stresliyim ama iyiyim."

Bir elimle tekerleği döndürüyorum. "En sevdiğim zamanlardan biri seni uyku şeytanlarından korumak."

Homurdanıyor, ama şimdi gülümsüyor.

"Benim Morettiler gibi bir kardeşim de yok," diye hatırlatıyorum ona. "Benden sadece bir tane var. O yüzden eskisi gibi sadece geceleri çalışıyorum. Eğer diğer korumanın kim olacağından endişeleniyorsan-"

"Mesele o değil," diye araya girer Xander. "Geceleri gerçekten *kimseyi* istemiyorum." "O zaman ne istiyorsun?"

"Yeni anti-anksiyete ilaçları. Kullandıklarımın üç ay önce işe yaramadığından neredeyse eminim. Ama işe yarayan başka bir ilaç bulmak için bir sürü farklı reçeteye ve tüm yan etkilere katlanmak zorunda kalma fikri kendimi öldürmek istememe neden oluyor."

"Bunu yapmayalım," diyorum kolayca. Ve bu yeni keşfedilen gündelik intihar konuşmasının nereden geldiğini merak ediyorum.

Xander mırıldandı, "Üzgünüm."

"Huysuz olabiliyorsun," diyorum ona. "Senin bir İkizler burcu olman gerektiğini düşünüyordum." Enerji içeceğimden bir yudum daha alıyorum. "Senin iki tarafın var. Huysuzsun, sonra yumuşak ve tatlısın."

Xander ön camdan dışarı bakar ve yavaşça dudakları yukarı kalkar. "Sanırım bu sadece bir Sour Patch Kid."

"İnsanlar sizin etrafınızda şeker gibi davranıyorlar."

Kahkaha atıyor, sesi o kadar parlak ki nadiren duyuluyor. Anında sırtımama neden oluyor. Paparazziler peşimizde olsa da ve onun en büyük stres kaynaklarından birine doğru gidiyor olsak da, hava aydınlık ve gözleri mutlulukla parlıyor. Shuffle'da AC/DC çalışıyor. Kısa süre sonra birlikte "Thunderstruck" şarkısını söylüyor ve sırasıyla direksiyona ve gösterge paneline vuruyoruz. Camları açıyor, esintinin arabaya girmesine izin veriyor. Bu saniyede endişesiz.

Şu an.

Seksenlerin rock'ının gücü diyebilirim, ama aynı zamanda benim gücüm olabileceğini de biliyorum.

LUNA HALE

UNCLE STOKES görünüşe göre Panera Bread'i seviyor. Bu, bugüne kadar hiç bilmediğim bir şeydi; sadece Sahte Soru-Cevap Paneli için Center City'deki tüm Panera kafesini kapattı - beş diğer Fizzle yönetim kurulu üyesi de katıldı. Bu onun hakkında o kadar garip ve eğlenceli bir gerçek ki amcamı ne kadar iyi tanıdığımı sorgulamama neden oluyor.

Xander kolunun altındaki bir dosyayı futbol topuymuş gibi tutuyor, ben de bir yığın dizin kartını karıştırıyorum. Birlikte bir masaya oturduk, havada güçlü bir taze pişmiş ekmek kokusu var. Diğer Cobalt'lardan hiçbiri henüz gelmedi ve on dakika içinde *geç kalmış* olacaklar.

On sekiz yaşındaki kardeşim şahin gözlerle ön kapılara bakıyor. Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Bu yarışmayı iptal edeceklerini düşünmüyorsun değil mi?"

Başımı salladım. "Hepimiz yapmamaya karar verdik. Hiçbiri bu sözünden dönmez." Ben de çift kapıya bakıyorum. "Muhtemelen trafiğe takılmışlardır." Kobalt korumalarıyla doğrudan iletişim hattı olduğu için Donnelly'ye soracaktım ama o hâlâ Frog ve Quinn'le birlikte kafenin güvenliğini sağlıyor. Görünüşe göre, düzgün kilitlenmeyen bir arka kapı var.

"Fizzle Genel Merkezi'nde bu daha kolay olmaz mıydı?" Bir Lightning Bolt! enerji içeceğinin fişini patlatıyor.

"Belki de yönetim kurulu diğer çalışanların beşimizi rahatsız etmesini istemiyordur," diyorum ona ve buzlu kahvemi höpürdeterek içiyorum. Frog bu sabah Penn'e gitmeden önce bana bir tane getirmişti. Düşünceli bir kızdır.

Hava değişmeden önce ona bir atkı örmeyi aklıma not ediyorum. Örgü örmek garip bir şekilde h a t ı r l a d ı ğ ı m d a n daha kolay. OG Luna

daha fazla pratik yaptım ve bu beceriyi bilinçaltımda tutmuş olmam süper bir artı.

Diğer becerilerimi koruyup korumadığımı merak ediyorum. Seks yapmak bana doğal gelecek mi? Yoksa ilk seferinde beceriksiz ve beceriksiz mi olacağım?

Sabah düşünceleri. Rastgele olduklarını söylemek istiyorum, ama seks beynimde her saat dolaşıyor. Donnelly'ye her baktığımda ve seksi bir sırıtış dudaklarını yukarı doğru çektiğinde, ateşler içinde yanıyorum. Bu bir özlem, ağrıyan bir ihtiyaç. Kendimi onun üzerine atmak istiyorum ve onun da beni döndürmesini istiyorum.

Geçen hafta, Super Bowl gecesi benzin istasyonunda olduğu gibi. Onun için hiç bu kadar endişelenmemiştim (hatırlayabildiğim kadarıyla). Ama beni görür görmez ve sırıtışı ortaya çıkar çıkmaz - artık bir çarpışma inişi gibi hissetmiyordum. Galakside her şey yoluna girmişti.

Ve sonunda annesinin soyadını öğrendim. *O'Malley*. O geceye kadar annesinin koruma O'Malley ile akraba olduğunu bile bilmiyordu. Bu bilgiyi paylaşmanın ne kadar karmaşık olabileceğini anlıyorum çünkü sonrasında aklımda milyonlarca soru vardı. Akraba olabileceklerini neden hiç düşünmediği gibi.

Birçok sebebi vardı. En önemlisi Güney Philly'de tonlarca O'Malley olması.

Düşüncelere dalıyorum. Donnelly hakkında biraz daha düşünecek olursam, *dönmek* bana yapmasını istediğim en iffetli hareket. Şimdi vücudunun benimkine dayanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamaya geri döndüm. Onun *sallanma* hissi...

"Bunun için kapıları ve kilitleri olan özel toplantı odaları yok mu?" Xander soruyor ve beni şimdi ve buraya geri döndürüyor. Panera Bread ve Fizzle. Potansiyel seks maceraları, defolun! "Yani çalışanlar iş toplantıları sırasında yönetim kurulu üyelerini rahatsız etmeyecek mi?" diye ekleyince odaklanıyorum.

"Evet, ama bir halef için yarışla ilgili bir basın açıklaması yapılmadı," diyorum usulca, "bu yüzden hep birlikte Fizzle'da olmamızın biraz şüpheli olacağını tahmin ediyorum."

"Çünkü Panera çok daha *az* şüpheli." Enerji içeceğinden gergin bir yudum alıyor. Kehribar rengi gözleri kafenin içinde geziniyor ve fırındaki buğday somunlarıyla pek ilgilenmiyor. Ekstra güvenliğin nöbet tuttuğu girişe odaklanıyor.

Dizin kartlarımı düzeltiyorum ama Xander paranoyak gibi görünürken ders çalışmıyorum. "Sen iyi misin?"

Yere yığılır, sonra kötü duruşunu toparlar ve oturur. "İyiyim. Sadece

Ben'i görmek için sabırsızlanıyorum."

"Aranızda nasıl hâlâ bu kadar çok sürtüşme olduğunu anlamıyorum."

Elindeki dosyayı masanın üzerine fırlatıyor. "Büyük bir şey değil. Küçük şeyler." Öylece bırakıyor, sonra indeks kartlarına bakıyor. "Ne yazdın?"

"Yönetim kurulu üyelerinin isimleri."

Xander, beş yönetim kurulu üyesine ve kurumsal kıyafetler içindeki amcamıza bir an göz atar. Boş kafenin ortasındaki ahşap bir masada oturuyorlar. Sesini alçaltarak, "İsimlerini biliyor musun?" diye sorar.

"Evet, bu beş kişi Krisha Kapoor, Javier Meléndez, Chett Wagner, Gunther Ackermann ve Adaline Dupont."

Hepsi Fizzle web sitesinden erişilebilen kamuya açık bilgiler. Hepsi kırk yaşın üzerinde ve Chett Wagner en yaşlısı, altmış yedi yaşında. Panera'daki yönetim kurulu üyeleri arasında büyükbabamıza en yakın olan oydu.

Xander'a, "Derin bir araştırma yaptım ve onları sosyal medyada takip ettim. Çoğu sadece LinkedIn'de ama yine de bazı ilgi alanlarını buldum. Adaline... bitter çikolata sevmiyor..." Xander'ın göğsü çökerken sesim kesiliyor. "Yine de aptalca. Muhtemelen onlara ihtiyacım olmayacak." Dizin kartlarını çapraz çantama tıktırıyorum. "Dosyanın içinde ne var?"

Göz kırpmıyor. "Yok bir şey. Bu bir dekor."

Oh. "Rolüne uygun görünüyorsun," dedim ona. "Benden daha iyi." Kalın lacivert kazağımın üzerinde yeşil harflerle *Weirdo* yazıyor, Tom ve Eliot'ın Noel hediyesi. Onlarda da aynısından var. Geceliğime benzeyen ipeksi, siyah, spagetti askılı bir elbisenin üzerine giyiyorum.

Acaba yataktan yuvarlanmış gibi mi görünüyorum? Bunu hiç düşünmemiştim.

Xander iki elini saçlarında gezdirir. "Neden isimlerini öğrenemedim?"

"Artık onları tanıyorsun," diyorum. "İşte." Dizin kartlarımı Xander'a veriyorum.

Uzun, zorlu bir nefes veriyor. "Teşekkürler, abla." Çalışmaya devam edebilmem için yığının yarısını paylaşıyor. Bacağı masanın altında sallanıyor.

"Okulu bırakırsan kimse seni suçlamaz," diye hatırlatıyorum ona.

Xander, Javier'in hobilerini okumak için dizin kartını çevirirken, "Bırakamam," diye mırıldanıyor. *Pickleball*, *tavla*... "Bunu yapabilmeliyim yoksa babam, annem ve diğer herkes bana her şeyin üstesinden gelemezmişim gibi bakacak."

"Her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyorum."

Xander bakışlarını benimkilere kaldırıyor, göğsü kabarıyor ve ben ona gülümsüyorum. Gerçekten de yarışı bitirecek güce sahip olduğuna inanıyorum. Ben sadece... gerçekten, *gerçekten* kazanmasını istemiyorum. Bu sır o kadar da sır değil. Onu yenmeye çalıştığımı biliyor.

Yüzünde yarım saniyeliğine bir şüphe belirliyor. "Son üç yılı hatırladıktan sonra bunu söylemeyeceksin."

Neyi kastettiğini bilmediğim için derin derin kaşlarımı çatıyorum. Benim bakış açıma göre, o üç yıl önceki Xander'dan çok farklı, topluluk önünde konuşma fikrini bile reddederdi. Ama şu anda burada. Ona bir kamyon dolusu endişe verse bile bu sahte paneli yapmaya hazır.

Belki de benim gördüğümü göremiyordur.

"Çok iyimsersin," diyorum ona, "son üç yılı hatırlayacağımı düşünüyorsun."

"Yapacaksın," dedi güçlü bir sesle. "Ve bir dahaki sefere Kinney bana bardağın yarısı boş dediğinde, bana kefil olmanı bekliyorum."

Vulkan selamı veriyorum. "Şerefim üzerine."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirir. Sonra ön kapı açılır. Üç Kobalt da yanlarında korumalarıyla gelmişlerdir.

Bir dakika kala.

LUNA HALE

BEŞİMİZ uzun bir masada, başka bir masada oturan iş dünyasından gelen yönetim kurulunun önünde oturuyoruz. Stokes Amca ve yönetim kurulu çok yakın oturduğu için mikrofon olmaması dışında yaygın bir soru-cevap düzeni. Ekmek kâselerinden Fransız soğan çorbalarını yudumluyor ve salatalarını çıtırdatıyorlar.

Acaba bunu öğle yemeği arasına mı sıkıştırdılar? Bir gün bizden biri olacak mı? Molalarımızda çalışacak kadar az zamanımız mı olacak? Hayatımız Fizzle tarafından tüketilecek mi? Bu kasvetli bir bakış açısı. Kuzenlerimden hiçbiri için istemediğim bir şey, ama özellikle de kardeşim için.

Stokes Amca diyor ki, "Bu uzun sürmeyecek. Bazılarınızın gitmesi gereken yerler olduğunu biliyoruz."

Hepsi Ben'e bakıyor.

Kuzenimin Google takvimi bende yok, o yüzden hangi acil randevusu olduğunu bilmiyorum. Ama tüm kurulun haberi var gibi görünüyor.

Xander sinirli bir nefes verdi ve omzuma yaslandı. "Muhtemelen hokey antrenmanı gibi aptalca bir şeydir."

Yani Xander da bilmiyor. En azından bu döngünün dışında kalan tek kişi olmadığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Amcamız telefonuna bir şeyler yazıyor ve sonra şöyle diyor: "Her birinizin cevaplaması gereken bir dizi soru var. Bir basın toplantısındaymışsınız ve burada Fizzle'ı temsil ediyormuşsunuz gibi davranacaksınız."

Sinirlerim beni pusuya düşürüyor. Midemi sıkkan türden ve dizin kartlarım parmaklarımdan kayıyor. *Lanet olsun*. Kimse bana bakmasın! Sandalyemi geriye itiyorum ve eğilip onları alıyorum. Yanımda oturan Eliot yardım ediyor. İnsanlar kesinlikle bakıyor.

Kendisini tanıttığı şekliyle Bay Wagner, tuzlu ve biberli saçları ve özel dikim takım elbisesinin altındaki sabah dörtte uyanıp spor salonuna giden vücuduyla yeterince göz korkutucuydu. Şimdi de yargılayıcı gözleri var.

Sessizlik çok gürültülü.

Kartları topladıktan sonra masanın üzerine koyuyorum ve sandalyemi geri çekiyorum. Bacaklar en kaba *gıcirttı çıkarır*.

"Luna, iyi misin?" Stokes Amca soruyor.

Kalbim göğsümden bir hapisane kaçıışı yapmak üzere, bunun dışında- evet.

Ama *hayır*.

Amcam benim için çok endişeleniyor. Alnımda Amnezi Kız yazıyor olabilir. Bir çift endişeli göz yerine altı çift yargılayıcı gözle karşılaşmayı tercih ederim. Çünkü bu pozisyon için yeterince sağlıklı olduğuma birini nasıl ikna edebilirim?

"Ben iyiyim," demeyi başarıyorum. "Devam edin." Devam etmek mi?! Az önce dünyanın en zengin şirketlerinden birinin CEO'su olan amcama *devam* etmesini söyledim.

Ben domates kırmızısıyım.

Stokes Amca Charlie'ye odaklandığı için umursamıyor gibi görünüyor. Belki de amcamın egosu bir tuz tanesi kadardır. Kaptan Amerika ahlaklı ve adil olmasına rağmen en azından ceviz büyüklüğünde bir egosu var. Yine de *amcamı* babam gibi *Kaptan Amerika olarak görmenin* saygısızlık olduğunu düşünüyorum. Benim hayatımda o hep ağabeyim oldu. Moffy, Farrow'da kendi Bucky Barnes'ını bile buldu.

Bu mutlu düşünce beni rahatlatıyor. Kocaman bir nefes alıyorum.

"Charlie," diye başlar Stokes Amca. "Ayağa kalk lütfen."

Charlie gözlerini devirdi. Kısmi bir göz devirme. Yarı yolda durmuş gibiydi. Masadan kalktı.

"Ön tarafa," Bay Wagner rica ediyor.

"Doğru," diyor Charlie kuru bir sesle. Kurulun kendisine iyice bakabilmesi için masanın etrafında dönüyor. "Sığırlara değer biçin."

Xander neredeyse bir yudum Lightning Bolt içerken boğuluyordu!

Eliot yanımda sırtıyor ve nefesinin altından "Kaz şu mezarı kardeşim" diyor.

Ben, Krisha Kapoor ile kendi masalarının iki ucunda sessizce sohbet ediyor gibi görünüyor. Sanki onu zaten tanıyormuş gibi, ama bu garip olurdu. Yeni tanışmış olmaları daha muhtemel.

"Bu yorum gereksiz," diye azarlıyor Bay Wagner. Charlie dilini ısırır ve gülümsemeye zorlar.

Kurul not defterlerine bir şeyler karalıyor ve tabletlere bir şeyler yazıyor. Charlie'nin altın sarısı saçları tellerini çekiştiriyormuş gibi dağınık ve buruşuk beyaz düğmeli gömleği siyah pantolonundan yarı yarıya ayrılmış. Mokasenleri parlak ve acaba bu titiz notları mı alıyorlar yoksa sadece yazıyorlar mı, *dağınık, CEO'ya layık değiller* mi diye merak ediyorum.

Bay Meléndez başını kaldırmadan, "Oturabilirsiniz," diyor. Görünüşe göre çok açık sözlü. Çoğu öyle. Sanki kaybedecek çok az zamanları varmış gibi. Amcamız grubun en sıcakkanlısı ve bu muhtemelen bizimle akraba olmasından kaynaklanıyor.

Charlie koltuğuna geri döner.

"Dün Prag'a gittin," diyor Stokes Amca. "Fizzle'ın CEO'su olduktan sonra seyahatlerin azalacak mı?"

Charlie gözünü bile kırpmıyor. "Hayır."

Kurul üyeleri arasında fısıldaşmalar başlar. Bayan Kapoor ve Bay Ackermann onun cevabına en çok sinirlenenler. Sanki onları okuyabiliyormuşuz gibi ellerini dudaklarını korumak için kullanıyorlar. Bay Wagner herkesi susturuyor.

Paneldeki herkes Charlie'ye bakmak için öne doğru eğildi. Bunu atmamaya karar vermiştik ama havlu atıp atmadığını söylemek zor. Numara yapmıyor. Bir bakıma *kendini* onlara teslim ediyor ve bu takdire şayan.

Yine de endişe verici.

Ya seçilmezse?

Stokes Amca ihtiyatlı bir bakışla tahtayı inceliyor, sonra tekrar yeğenine dönüyor. "Seyahatlerini sürdürürken bu iş yükünün altından nasıl kalkacaksın?" diye soruyor.

"Uzaktan," diye mırıldanıyor Charlie.

Yönetim kurulu homurdanmalarına usulca devam ediyor. Adaline Dupont bile salatasını çatalıyla agresif bir şekilde bıçaklıyor.

Stokes Amca öne doğru ilerliyor. "Maximoff Hale ile olan ilişkiniz medyada tartışmalara neden oldu. O sadece bir hissedar değil, aynı zamanda Fizzle'ın aktif olarak dahil olduğu bir hayır kurumunu yönettiği için şirket içinde önemli bir rol oynuyor. Gelecekte ortaya çıkabilecek olaylarda onunla birlikte çalışmaya karşı çıkar mısınız?"

Charlie hafifçe sinirlenmiş görünüyor. "Madem onu bu kadar çok seviyorsun, o zaman onu CEO yap."

Bay Ackermann kesin bir dille "Yapardık," diyor. "Ama şu anda yarışmada değil.

Siz beşiniz öylesiniz."

"Onunla dostane bir şekilde çalışır mısın, Charlie?" Bay Wagner soruyor. Charlie'nin gergin bir dakika geçirmesine rağmen, "Evet" kelimesini gıcırdatarak söylüyor.

"Maximoff Hale'i seviyor musun?" Bayan Kapoor soruyor. "Basın sizi bu konuda teşvik edecek."

"Sevilmeyecek ne var?" Charlie kuru bir şekilde söylüyor.

Bay Ackermann kurula dönüyor. "Görünüşe göre ona katlanamıyor."

"Ondan *hoşlanıyorum*," diye vurguluyor Charlie. "Moffy'ye hayatım pahasına güvenirim. "Moffy'ye hayatım pahasına kardeşlerimin hayatlarıyla. Kuzenlerimin hayatlarıyla birlikte. Dünyanın sonu gelse, yanımda olmasını isteyeceğim kişi odur... üçüncü kişi."

"İlk ikisi kim?" Adaline manikürlü tırnaklarını masaya vurarak soruyor. Şimdi Charlie'yle çok ilgileniyor. Salata terk edilmiş. Öne doğru eğiliyor.

"Bilmek istemez miydin?" Charlie tersler.

Adaline imalı bir şekilde gülümsüyor. Bunun Charlie'den gelen bir teklif olduğunu sanmıyorum, ama kim bilir, sanırım.

Bay Meléndez, "Yolumuza devam edebiliriz," diyor.

"Eliot," Stokes Amca en iyi arkadaşına öne çıkmasını işaret ediyor. "Ön tarafa lütfen."

Ve böylece Eliot, *Mad Men*'den fırlamış gibi kendinden emin, şık duruşunu kurulun incelemesine izin veriyor. Boyunu mükemmel bir şekilde çerçeveleyen lacivert takım elbisesini, bileklerindeki parlak altın kol düğmelerini, cilalı maun-kahverengi mokasen ayakkabılarını ve hatta şampuanını, gelişigüzel *çekıştirmek* yerine parmaklarını saç tellerinde rahatça gezdirmiş gibi şekillendirdiği saçlarını satıyor.

Sandal ağacı ve deri kolonyasının kokusunu bile alabiliyorum. Zenginlik onu yıpratmıyor. Aurası, mirasının kraliyetine o kadar doğal bir şekilde uyuyor ki, Eliot Alice'in Rose ve Connor Cobalt'ın oğlu olduğu kolayca anlaşılıyor.

Kurul memnun görünüyor.

"Oturabilirsiniz," diyor Bay Meléndez yazarken.

"Eliot." Stokes Amca, en iyi arkadaşım sandalyesine geri döndüğünde konuşuyor. "Bir tiyatro şirketi sana iş teklif etse, Fizzle'daki işini bırakıp kabul eder misin?"

Eliot açık ve net bir şekilde, "Hayır," diye yanıtlıyor.

Sıfır tereddüt. Xander nefesinin altında bir "kahretsin" mırıldanır.

Eliot CEO enerjisi yayıyor. Bu çok açık. "Neden olmasın?" Stokes Amca soruyor. "Çünkü verdiğim sözleri tutarım."

Tüm kurul bu cevabı seviyor. Açık sözlü. Sadede gel. Başıyla onaylıyor. Zihinsel notlar alıyorum.

Charlie sinirlenmiş görünüyor ve Eliot'ın bakışlarını çalmak için sandalyesinin ayakları üzerinde sallanıyor. Ancak Eliot tahtaya odaklanmış durumda ve kardeşini görmezden geliyor.

"Eliot," kendisine ilk ismiyle hitap edilmesini tercih eden Adaline, kalemini ona doğrultuyor. "Romantik ilişkileri halk için büyük ölçüde gizemli olan Charlie'nin aksine, sen çeşitli kadınları öperken görüldün. Bu da bazı magazin dergilerinin sizi modern zaman çapkını olarak adlandırmasına yol açtı. Buna ne diyeceksiniz?"

Eliot yükselen bir sırtıyla, "Günümüzün çapkını," diyor. "On yedinci yüzyıl Restorasyon komedisi favorilerim arasındadır. Aphra Behn'in *The Rover'ını* duymuş muydunuz?"

Adaline, sanki televizyondaki Bekârlığa Veda yarışmasındaki potansiyel taliplerinden biriymiş gibi ona bakarak, "Öyle olduğunu söyleyemem," diyor.

"Bunu seviyorum. Ve sahnede pek çok tırmık çaldım. Aynı zamanda geniş bir yelpaze. Eğer çekici, esprili bir alçaktan bahsediyorsak, o zaman muhtemelen uygun. Cinsiyetçi domuz, bu ben değilim."

Bay Wagner söze giriyor, "Sizden kişisel ilişkilerinizi daha gizli tutmanızı istesek, yapar mıydınız?"

Bu soru karşısında irkiliyorum, ama Eliot gözünü bile kırpmıyor.

"Evet, tabii ki." Charlie sesli bir iç çekiş yaptı. "Yalan söylüyor."

Eliot bakışlarını tahtadan ayırmadan, "Kardeşimi dinleme," diyor. "O benim ne yapmak istediğimi bilmiyor."

"Neden yalan söylediğini düşünüyorsunuz?" Bay

Wagner soruyor. Eliot yanımda hafifçe geriliyor.

Charlie eliyle onu işaret ediyor. "O lanet olası bir *aktör*." Stokes Amca, "Dil, Charlie," diyor.

Eliot kurula "Dürüst davranıyorum" diyor ama benim şüphelerim var. Çünkü çok ikna edici ve sırf tacı Charlie'den almak için tüm şartları kabul ettiğini de görebiliyorum.

Bay Meléndez, "Hazırsanız devam edelim," diye soruyor Stokes Amca'ya, o da başıyla onaylıyor.

"Luna." Amcam beni dikkatle dinliyor ve Charlie ile Eliot'ın yaptığı gibi masanın etrafında dönmemi işaret ediyor.

Tamam, ben hallederim.

Derin bir nefes alarak Donnelly'ye hızlıca bir göz atıyorum. Frog ve Quinn'in yanındaki girişe yavaşça tünemiş sırtıyor ve bana *tamam gibi* bir el hareketi yapıyor. Sonra parmağını deliğe sokup bana göz kırptıyor ve bu kirli işaret karşısında gülümsemem mantar gibi oluyor.

Sakinleşiyorum, artık o kadar endişeli değilim ve kendimi tamamen kurula sunuyorum. "Merhaba." Gökkuşağı şeklinde el sallıyorum. *Bu benim*. Bayanların beni fark ettiğini hissediyorum.

Saçım. Yarıya kadar açık bir saç modeli. Simli mor ve pembe kurdeleler iki topuzun etrafına bağlanmış.

Erkekler daha çok kazağımdaki *Weirdo* yazısına odaklanmış görünüyor.

Bay Wagner, "Lütfen şunu çıkarın," diye rica etti. "Kazağımı mı?"

"Evet."

Tereddüt ettim. "Um..." Alarm zilleri çalıyor. Sütyen giymiyorum!

Bu ipek. Dekolte ve açık. Yapayım mı? Kaçınmalı mıyım yoksa bu ismimden daha fazla puan mı eksiltecek? Belki bir şeyler için yarışmakta daha tecrübeli olsaydım, bu kadar kararsız olmazdım.

Panikledim ve Donnelly'ye baktım.

Dudakları endişeli bir şekilde çatıldı. Gözleri, sanki kendilerini düşman droidler olarak ifşa ediyorlarmış gibi tahtaya geri dönüyor.

"Bu önemli mi?" Bay Wagner'e sordum. "Biraz soğuk."

"CEO'nun rolünün önemli olduğunu düşünüyor musunuz?" Bay Wagner karşılık veriyor. Okaaaay... "Evet."

"O zaman evet."

Stokes Amca ona yarım bir uyarı bakışı atıyor ama zayıf bir bakış. Babamın ölümüne olurdu.

Kazağımın alt kısmını kavriyorum ama kendimi durduruyorum. "Bu, altındakinden daha uygun."

"Süveter," diye tersledi.

"Sana *hayır* demeye çalışıyor ama bunu kibarca yapıyor," diye araya giriyor Ben ve ilk onun bir şey söylemesine şaşırarak başımı geriye doğru sallıyorum. Gözle görülür şekilde kızgın. "Daha da kötüsü, bunu biliyorsun ve umursamıyorsun bile."

Bay Wagner ters ters bakıyor.

"Kazağını almanın ne anlamı var?" Eliot da Bay Wagner'e sorar. "Takım elbise ceketimi istememiştin."

Charlie başını eğerek, "Sapığın teki olmalı," diyor. Bay Wagner ters ters bakar. "Affedersiniz?"

"Charlie," diye azarlıyor Stokes Amca. "Chett Wagner sen doğmadan önce de önde gelen bir yönetim kurulu üyesiydi. Büyükbabanın yakın bir sırdaşıydı ve bu pozisyon için senin bir numaralı savunucun oldu. Ona biraz saygı göstereceksin."

"Kazağının altını görmek için ne sebebi olabilir ki?" Charlie, Ben ve Eliot'tan daha az ateşle karşılık verir. "Bana bir tane söyle."

İçlerinden birinin nefesinin altında "velet" diye mırıldandığını duydum. Gunther olabilir.

Xander sanki tenis maçındaymışız gibi başını ileri geri sallıyor ve topu gözden geçiriyor. Erkek arkadaşım ise sanki bana doğru koşturmak için kendini zorluyormuş gibi derin ve kontrollü nefesler alıyor. Göz göze geldiğimizde Donnelly başını bana "*yapma*" der gibi sallıyor.

Kazağımı çıkarma.

Düşüncesinin bile beni rahatsız ettiğini görebiliyor. Bunu yapmayacağım.

Kollarımı yanımda tutuyorum.

Bay Wagner bardağındaki suyu sıcak bir yudumla yutuyor, sonra ateş saçan kısık gözlerle bana değil Charlie'ye hitap ediyor. "Sahte bir basın toplantısındayız. Bir reklamcı Luna'dan tek bir kameranın karşısına çıkmadan önce kazağını çıkarmasını isteyecektir. Üzerinde *o* kelime olan hiçbir şeyi giyemez."

Tuhaf mı?

"Tuhaf biri olmak kötü bir şey değil," diyorum sonunda.

Bayan Kapoor gülümsüyor ve evet, bu acınası bir gülümseme, ama en azından ben kazanıyorum

Biri bitti.

"*Sahte* basın toplantısı," diye vurguluyor Charlie. "Sahte. Bana gerçek bir senaryoda birinin onun için bir ceket hazırlamayacağını söyleme. Ve o *gerçek senaryoda*, kazağının altını göremezdiniz."

Bay Wagner ters ters bakarak, "Demek istediğinizi anlattınız," dedi.

Bu konuyu kapatmak için araya giriyorum, "Kazağımı çıkarmıyorum, teşekkürler."

Karalamalar ve yazmalar.

Oturmam söylendi ve yerime döndüğümde Xander omzunu bana yasladı. "İyi misin?"

"Hı-hı," diye fısıldıyorum ve baş parmağımla onu onaylıyorum. Nefes almaya çalışıyorum.

"Luna." Amcamın sesi beni yeniden sarsıyor. "Kurgunuz medyada heyecan yarattı." Demek oraya gidiyoruz. Sanki bu bir hasar kontrol soru-cevabı değil de yönetim kurulu üyeleriyle hızlı buluşmaymış gibi hazırlanıyordum. "Fizzle'ın CEO'su olarak artık halka açık bir şekilde yazamayacaksınız. Bu bir sorun olur mu?"

Evet.

"Hayır." Kelime ağzımdan fırladı.

Oda sessiz ve bu kez doğrudan tahtaya bakmaktan kaçınıyorum. Tepkilerini aşırı analiz etmek istemiyorum.

Cevabımın yalan olup olmadığını bile söyleyemem. CEO olmak için yazmayı gerçekten bırakır mıydım? Hiçbir fikrim yok. Ama kardeşimin iş kıyafeti giymiş bir zombiye dönüşmesini engellemek için her şeyi yaparım. Xander şu anda yanımda enerji içeceğini ölümüne tutuyor.

"Yayınlanan kurgunun size ait olmadığını dünyaya söylemek ister misiniz?" Stokes Amca soruyor.

Sandalyemde kayıyorum. "Bu yalan olur." Gunther Ackermann'a bakarak bir hata yapıyorum. Tabletinde harıl harıl bir şeyler yazıyor. Bu iyi bir şey olamaz.

"Ama," diyorum çabucak. "Daha iyi bir yalan olsaydı yalan söylemeye açık olurum. Sadece hikayelerimin izi kolayca sürülebilir, bu yüzden içinde yakalanabileceğim bir yalan."

Bay Ackermann başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkilere takılıyor. Hiçbir şey belli etmiyor ama yazmayı bıraktı. Bu daha iyi bir işaret gibi geliyor.

Bay Meléndez kurula, "Onun kamusal kişiliği," diye fısıldıyor.

Adaline, "Şu anda o korumayla çıktığınıza dair söylentiler var" diye araya giriyor. Kalemimi Donnelly'ye doğru sapladı. Ve tüm gözler erkek arkadaşımın üzerinde toplanıyor.

Nispeten boş yüzlü. Hiçbir şey ele vermiyor. Çok sinsi biri. "Evet," diyorum Adaline'e. "Bunları duymuştum."

"Sorulsa söylentileri kamuoyu önünde doğrular mıydınız?" diye soruyor. "Evet, ama bunu kendi zamanımda ve daha sistematik bir şekilde yapmayı tercih ederim." "Ne demek istiyorsunuz?" Bay Ackermann soruyor.

"Demek istediğim, Donnelly ile çıktığımı dünyaya söylemek için daha iyi ve daha uygun bir zaman var. Bunu şimdi yapmanın bir anlamı yok. Beklemek Fizzle'ın yararına olacaksa, benim de beklemem gerekmez mi?"

Hepsi birbirine bakıyor ve ilişkimi duyurmak için frene basmak istememe şaşırıp şaşırmadıklarını merak ediyorum. Ama bunu doğrulamak bile ne benim için ne de Donnelly için çok önemli değil. Kamuoyu sonsuza kadar tahmin yürütebilir ve bu birbirimize karşı hislerimizi ya da etkileşimimizi değiştirmez.

"Söylentileri yalanlar mısınız?" Bay Wagner bana sordu.

Adaline söze giriyor, "Yapmamalı. Annesi gibi sadık bir ilişki içinde olması uzun vadede daha iyi olur." Önüne gelenle yatan biri gibi görünmemi istemiyorlar, farkındayım.

"Onun için olsa bile mi?" Şimdi Bay Wagner, Donnelly'yi polis sırasındaki bir numaralı şüpheliymiş gibi işaret ediyor.

Keşke bunu yapmayı bıraksalar.

"Evet," diye yanıtlıyor Adaline. "Döndürülebilir." *Döndürülebilir*. İyi bir ışıktaki demek istiyor ve yeterince komik, Donnelly'nin gerçekliği en iyi ışık.

"Hepsi bu kadar Luna. Teşekkür ederim," diyor Stokes Amca ve ben de tamamen çuvallamadığımı düşünerek arkama yaslanıyorum. Hatta kendimle gurur duyuyorum.

Donnelly'ye gülümsüyorum ve onun sırtışı yeniden beliriyor. *Seni seviyorum* anlamına gelen bir el hareketi yapıyor ve ben de ellerimle bir kalp yaparak bu harekete karşılık veriyorum. Evet, kurul görüyor. Hayır, görmeleri umurumda değil.

"Ben," diye seslenir Stokes Amca.

Ben sandalyeden kayar ve altı-beş boyunda yükselir. Kambur değil. Kendini bir üniversite sporcusu gibi taşıyor ve hatta Penn sweatshirt'ü ve kot pantolon giyiyor.

Onu değerlendirdikçe kasları geriliyor, duruşu daha da sertleşiyor. Tahta masayı tekmeleyecek ve yiyecekleri, defterleri ve elektronik eşyaları yüzeyden itecekmiş gibi görünüyor. Kaynayan bir öfke.

Benim için hissedilebilir, ama belki onlar için değil. Oturması söylendi.

Masanın sonuna geri döner. Bayan Kapoor ona dostça bir gülümseme verir ve o da bir gülümsemeyle karşılık verir. Sonra tahtaya sorar, "Bana ne gibi sorularınız var?"

Stokes Amca şöyle diyor: "Fizzile'in beyzbol sahaları, müzik festivalleri ve spor ligleri gibi farklı şirketlerle, etkinliklerle ve mekânlarla ortaklıkları var. Sığır eti veya et içeren kampanyalar yapsak nasıl hissederdiniz?"

Ben ellerini açıp omuz silkiyor. "Ben veganım. Tüm dünyanın vegan olmasını çok isterdim ama bunun *gerçekçi* olmadığını biliyorum." Bunu Charlie'ye yöneltiyor ve Charlie'nin en küçük kardeşine sık sık *idealist*

dediğini biliyorum. "Ben vegan değilim.

Bu inancı başkalarına da empoze etmek istemiyorum. Bu şirketin sahip olduğu bağların farkındayım ve hala buradayım."

"Neden buradasınız?" Bay Wagner soruyor. "Bu işi gerçekten istiyor musun?"

Charlie bu sefer sandalyesini Ben'e doğru çevirerek bir gösteri yapar.

Ben ona ters ters baktıktan sonra Bay Wagner'e "Benden beklenen buysa, bunu yerine getireceğim" der.

"Yapacak mısın?" Charlie alaycı bir şekilde sorar.

"Kapa çeneni, Charlie," diye tersliyor Ben. "Ben de *senin* için aynı şeyi söyleyebilirim."

"*İtaatkâr bir* evlat gibi bana söyleneni yapacağım, ama sen?" Ben'e bakarak masaya vurdu. "Ruhun çok kırılgan ve *narin*. Sence kurumsal bir karıştırıcıda bir hafta bile dayanabilir mi?"

Ben kurula hitaben, "Charlie'nin ima ettiği şey onun ruhsuz olduğu."

"Alacak ruhum yok," diye kabul ediyor Charlie. "Şirket pazarlığı için mükemmel." Tahtaya doğru dönüyor ve kollarını *beni seçer* gibi açıyor.

Ben onlara, "Fizzle'ı temsil etmesini istediğiniz kişi bu değil," diyor.

Charlie kurula "O çok hassas" diyor. "Onu işe alırsanız, *sürekli* patlayacak bir saatli bombayı işe almış olursunuz."

Ben yüzünü buruşturuyor. "Senin bomba olmadığından emin miyiz?"

"Bu şirket için iyi olacağını düşünüyor musun?" Charlie doğrudan kardeşine söylüyor, hava geriliyor. "Ya sen onu yok edeceksin ya da o seni yok edecek. Sen. Çok. *Yumuşak*."

"Kardeşlerim," diye araya girer Eliot hızla. "Kesin ve vazgeçin." Ben dişlerini gıcırdatıyor, cevap veremiyor.

Xander'ın gözleri sanki yavaş giden bir araba kazası izlemişiz gibi açıldı. "Vay anasını," diye mırıldandı bana.

Evet, bu kötüydü.

Bence Charlie ve Ben birbirlerini yarış dışı bıraktılar. Bayan Kapoor yönetim kurulunun geri kalanıyla konuşuyor. "Gelinim Layla, Ben'i Fizzle etkinliklerinden oldukça iyi tanıyor ve her zaman onun ne kadar cana yakın olduğunu söyler. Bu etkileşimin Ben'in kişiliğinin iyi bir yansıması olmadığını düşünüyorum.

pozisyona getirebilecekleri."

Bay Wagner Ben'e "Charlie ile ilgili sorulara nasıl cevap vereceksin?" diye sormadan önce birbirlerine **f ı s ı l d a r l a r** .

"Pek nazik değil," diye dürüstçe yanıtlıyor Ben.

Charlie hiçbir şey söylemiyor.

Eliot eliyle ağzını kapatarak sessiz olmaya çalışıyor ya da belki de aslında ne kadar perişan hissettiğini saklıyor. Eliot'ın tek istediği kardeşlerinin de hırsızlar kadar kalın kafalı olmasıydı ama Ben aykırı biriydi. Kobalt İmparatorluğu'nun kalıbına her zaman uymayan tuhaf biri.

Aslanların arasındaki kara koyun.

"Ben, Xander'la ilişkiniz nasıl?" Adaline soruyor. "İkinizin iyi geçinemediğine dair söylentiler var."

"Biz iyiyiz," diyor Ben, Xander'a hızlıca bir göz atarak. "Sadece eskisi kadar yakın değiliz." Gerginlik de artık hissediliyor. "Onun hakkında asla kötü bir şey söylemem."

"Ama ben," Charlie elini uzattı.

Ben Fransızca konuşuyor ve ben de içgüdüsel olarak Eliot'a eğilip tercüme etmesini istiyorum. Yüzü gerilmişti ve üzgün görünüyordu.

Ama Ben'in söylediklerini bana fısıldıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ben senden nefret etmeden çok önce sen benden nefret ediyordun.

Charlie yine hiçbir şey söylemiyor.

Stokes Amca Ben'e "Teşekkür ederim," der.

Fizzle Beşlisi'nin sonuncusu sahneye çıkar.

"Xander," Stokes Amca onu öne doğru itiyor.

Kardeşim açık alanda değerlendirilirken ölçülü nefesler alıyor. Kan kırmızısı giysinin onu yıprattığını söyleyemem ama Eliot'tan daha emin değil. Ben'den daha az öfkeli. Charlie'den daha az düşmanca.

Belki benden daha sakın?

Koltuğuna geri döndüğünde Stokes Amca şöyle der: "Xander, sen bir neslin yüzüsün. Fizzle için reklamlarda ve kampanyalarda yer almak seni rahatlatır mı?"

Xander başını sallar.

Konuşmuyor bile. Biraz kül rengi. Kusacak mı diye merak ediyorum.

Tüm Cobalt'lar onu dikkatle izliyor ve onların yoğunluğu Xander için sadece tahtayla yüzleşmekten daha sinir bozucu olabilir. Kobalt kardeşlere ondan çok daha fazla alışkınım.

"Üniversitede işletme okumak ister misin?" Stokes Amca soruyor.

Xander göz kırpmıyor. Üniversitelere "undeclared" olarak başvurdu ve bana bunu birinci sınıfta çözeceğini söyledi.

Başını sallıyor.

Nedense, sessiz cevapları kurul için yeterli oluyor. İçimde bunun göstermelik olduğuna dair ani bir his var. Kazananı çoktan seçtiler mi?

Hayır. *Hayır.*

Eğer öyle olsaydı, bırakın planlanmış diğer dört angajmanı, sahte bir panelle bile vakit kaybetmezlerdi.

Stokes Amca bize "Hepsi bu kadar" dedi. "Yönetim kurulu ve ben tartışacağız ve sonra hepinize sıralamalarınızı içeren bir e-posta göndereceğim."

"Sıralamalar?" Ben ağzımdan kaçırdım. Sıralanıyor muyuz?!

"Böylece final sunumlarından önce nerede olduğunuzu görebilir ve kendinizi geliştirmek için ayarlamalar yapabilirsiniz. Ayrıca, eğer bu gerçekten istediğiniz bir şeyse, daha çok çalışmanız için iyi bir motivasyon kaynağı olacaktır." Bunun üzerine tüm kurul öğle yemeğine ve sohbete devam etti.

Eliot'la aynı anda sandalyemi geri çekiyorum. Ben'e seslenmeye başlamıştı bile ama Ben onu omuz silkerek hızla uzaklaştı.

"Ona *bu kadar* sert davranmak zorunda mıydın?" Eliot, Charlie'ye ters ters bakar.

Charlie sandalyesini iter. "Onun iki katı yaşındaki adamlarla nasıl olacağını düşünüyorsun Eliot? Fortune-500'lerde iyi oynamazlar. Onunla sanki yakalamaya çalıştıkları bir fareymiş gibi oynayacaklar."

Eliot, "CEO olacak," diye gerekçelendiriyor. "Güç onda olacak."

Charlie, "Güç sadece onu nasıl kullanacağınızı biliyorsanız değerlidir," diyor. "Ben, derisinin altında çok fazla şeyin sürünmesine izin veriyor."

"Sen de dahil," diye bir gerçekmiş gibi bahsediyorum.

Charlie bakışlarını bana indiriyor. "Ben de dahil," diye kabul ediyor.

Bang!

Ben zıplıyorum, Charlie ve Eliot beni ve Xander'ı arkalarından itiyorlar. Paparazziler cama dayanmışlardı. Donnelly telsizle konuşuyor. Sanırım bir kamera objektifi cama çarpmış olmalı. Birkaç poster de görülebiliyor.

Seni seviyorum, Xander Hale!

XANDER! BU BENİM B-DAY'İM! BANA SARILIR MISIN?

Kardeşimin yeri sızdırıldı.

Cipten inerken görülmüş olmalı. Tek gerçek olasılık bu. Xander sırt çantasını omzuna attı ve bana gönülsüz bir gülümseme verdi. "Ele geçirilmesi zor bir kriptid nadiren ortaya çıktığında işte böyle olur."

Kendisine kriptid demesi kalbimi acıtıyor. Sanki Koca Ayak, Gri Uzaylı ve Loch Ness Canavarı'nın arasına aitmiş gibi.

"Gitme zamanı," Donnelly Cobalt kardeşlerin arasından geçerek bana ve kardeşime ulaştı. "Arka kapı güvenli değil."

Frog'un elini elimde hissediyorum ve Epsilon korumalarının Cobalt'ları bir anda nasıl Panera'dan çıkardıklarını fark ediyorum. Frog beni güvenli bir şekilde Donnelly'nin güvenlik aracının yolcu koltuğuna oturtuyor. Kapıyı kapatmadan önce bana "Hemen arkadayız," diyor.

Xander arka koltukta uzanmış, kulaklığı takılı. Paparazziler tarafından görülmekten kaçınmaya çalıştığına eminim. Kamera flaşları gözlerimi acıtıyor ama Donnelly bizi kolaylıkla sokağa çıkarabiliyor.

"Xander'ı bırakıp Wawa'ya mı gidiyoruz?" Donnelly'ye planlarımızı sordum.

"Wawa'ya yağmur kontrolü yapabilir miyiz?" diye soruyor, gözleri önce bana sonra yola kayıyor.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum ama midem bulanıyor. "Tamam, evet." Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun bir nedeni var mı?"

"Daha çok ramen yemek istiyorum. Sana uyar mı?" Ona gülümsedim. "Evet, ramen yapabilirim."

Rahatladı, sanki çok üzüleceğimden endişelenmiş gibiydi. Donnelly'nin bu konuyu ne kadar çok açtığını ve benim de gitmeyi çok istediğimi düşünürsek, Wawa gezimizin ertelenmesi kötü oldu. Ama bekleyip onunla gideceğime söz verdim ve o da bu ana kendini kaptırırsa daha eğlenceli olacak.

Ayrıca, bir hoagie için beklemekten zarar gelmez. Onun benimle uyumasını beklemek, işte *bu* sabrımın gerçek bir testi oldu.

PAUL DONNELLY

WAWA'YI ERTELEMEK, yani Luna'yla seks yapmayı ertelemek, kafamdaki en mantıklı şeydi. Çünkü Lily'nin bana söylediği şeyi -Luna'nın hafıza kaybını hesaba katmakla ilgili kısmı- aklımdan çıkaramadım. Bütün gün beni mahvetti, gerçekten.

Hedef: Luna'ya zarar verme.

Yeterince kolay görünüyor, ama bu sefer ben onun *ilkiyim*. Deneyimsiz ve biraz daha beklesek daha iyi olur diye düşünüyorum.

Bunu uzatmanın bir zararı yok.

Sahte panel, çatı katında ramen ve iptal edilen *Raised by Wolves* adlı bilimkurgu dizisinin maratonundan sonra duşa atlıyorum... Luna ile. Jack ve Jill banyomuzda ilk kez birlikte duş almıyoruz, ama onu becermek için frene bastıkça, kendimi serbest bırakmadan kenara çekiyormuşum gibi hissediyorum.

Bastırılmışlık ne olduğumu anlatmak için zayıf bir kelime ama kontrolüm altında.

Luna'nın arkasında durarak açık kahverengi saçlarını şampuanlıyorum, o anın içinde eriyor ve göğsüme gömülüyor. Kıcı neredeyse sikime degecek. Beton bir blok kadar çekici olan *Fizzle'dan* bahsediyoruz.

"Senin *tarafsız* görüşün nedir?" diye tekrar sordu, çünkü ona benim gözümde sahte panelin galibi olduğunu söyledim.

Başımı eğip kulağına fısıldıyorum. "Sana karşı her zaman taraflı olacağım, bebeğim."

Nefesi kesiliyor ve çıkardığı o küçük, tahrik edici sesle sertleşiyorum. Kanım ısınıyor. Buhar bizi kaplıyor ve duşun camı çoktan

Buğulandı.

Geri çekiliyorum, böylece ereksiyonumun ona süründüğünü hissedemiyor. Bakmaya çalışıyor ama sesimin boğukluğunu duyarak konuşmaya başlıyorum. "Ama Charlie ve Ben'in en altta olduğuna dair bir jambonlu sandviç üzerine bahse girerim."

"Uh-huh," diye kabul ediyor. Ben parmaklarımı melodik bir hareketle saçlarında gezdirirken gözleri kapalı. "Sanırım en kötüsünü de onlar yaptı. Ama yine de en dipte olabilirim."

"Başarısız olmadın," diyorum ona. Gerçekten, Luna'nın kendini koruduğuna inanıyorum.

Benim oyumu alırdı ve evet, önyargılı olabilirim.

Onu gördüğümde sadece güzelliği ve zaferi görüyorum. Dünya Hales'in başarısız olma olasılığının en yüksek olduğuna inansa bile, Luna sebat etme olasılığının en yüksek olduğunu kanıtladı.

Benim için bu daha fazlası demek.

"Chett Wagner'den bir düşman edindim," diyor Luna. "Ona kazağımı vermenin bana puan kazandırıp kazandırmayacağını bile bilmiyorum."

Kazak çilesini hatırlamak ciğerlerimdeki cehennemi yeniden alevlendiriyor. Chett Prickner Luna'nın soyunmasını istediğinde ayaklarımı yere sağlam basmak ve ağzımı kapalı tutmak için çok fazla irade göstermem gerekti. Kız *açıkça* rahatsızken neden bunun makul bir istek olduğunu düşündü bilmiyorum.

Kendisini savunacak Kobalt'lara sahip olmasına sevindim ama daha yaşlı, daha güçlü adamlarla bu pozisyonlarda bulunmasını sevmiyorum. Chett Prickner daha iyisini bilmeli ve amcasının orada öylece oturması beni biraz kızdırdı. O CEO. Yönetim kurulundaki *herkesi* kapatma yetkisi var.

Ben sadece alçakgönüllü bir koruma ve onun erkek arkadaşıyım. Çenemi kapatıp duvar kağıdı gibi davranmam gerekiyor, yoksa Üçlü Güç tarafından azarlanabilir ve uzaklaştırılabilirim. Luna'nın yanında olurken aynı zamanda küçük kardeşinin de yanında olmak istiyorum, özellikle de Xander'ın hayatının bu stresli döneminde.

İp gibi bir şey. Yürüyecek kadar çevik olduğumu düşünüyorum.

Ona dedim ki, "İster çıkar, ister çıkarma, o hıyar ne olursa olsun bu konuda kışına girmeye çalışacaktı. Anahtar kelime dene çünkü onun kışına girmesine izin vermeyeceğim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Gülümsemesi yükseliyor. "Burası çok kutsal bir yer."

"Sadece en değerli olanlar girebilir." Ona bir kez daha bakıyorum ve ellerimden biri saçlarından ayrılıp kışının yumuşaklığına dokunuyor.

"Sen," diyor, nefesi tahrik olmuş bir halde. "En değerli kişi sensin,

Donnelly."

Sikim seğiriyor ve içgüdüsel olarak kıcını bana doğru kaldırdığında, belini kavriyorum ve yüzüme bakması için onu döndürüyorum. "Saçındaki şampuanı yıkamama izin ver." Boğazımı biraz temizliyorum.

Başını sallıyor ve ayak bileklerini çaprazlıyor. Kalçaları birbirine yapışmış, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatırken ben onun güzel çıplak formuna ve dikilmiş meme uçlarına bakıyorum. Su saçlarına dökülüyor ve yumuşak teninden aşağı damlıyor. Parmaklarımı açık kahverengi saç tellerinde gezdirerek sabun köpüklerini temizliyorum.

"Hiç anal seks yapıp yapmadığımı biliyor musun?" Luna sessizce soruyor ve ben onun sesini giderdeki suyun şırıltısından duyuyorum.

"Hayır, bilmiyorum," diyorum kaslarım gerilmiş bir halde. Onun kıcı ve seks hakkında konuşmak beni ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor, ama onun amına girmeyi her şeyden çok istiyorum. "Benimle yapmadın."

Yanakları kızarıyor ve gözlerini bana diyor. "Charlie'ye bunu sormayı düşünmüyorum."

Ona gülümsüyorum, uyarılmışlığını sevimli buluyorum. "Neden olmasın?"

"Günlüğüm çoğunlukla seninle birlikte olmayı dilediğim zamanlarla ilgili olduğu için cevabı bileceğinden şüpheliyim."

Bu tepkiyi beklemiyordum. Göğsüm daha derin bir nefesle kabardı. Yanağını tutup onu öpüyorum. Geri çekilmenin ne kadar zor olacağını düşünmeden. *İhtiyaçtan* başka bir şey düşünmeden. Bu kıza duygusal olarak bağlı olduğum kadar Luna Hale'e fiziksel olarak da bağlı olma ihtiyacı... Şehvetli öpücüğü derinleştirip onu duvara doğru itiyorum.

Dudaklarıma karşı inliyor. "*Donnelly*. İhtiyacım var..."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, elleri belimden aşağı kayarken alnım onunkine değiyor. Ilık su üzerimize dökülüyor ve bedenlerimizden aşağı yuvarlanıyor. Avuç içleri sikime iniyor ve bacaklarını etrafımda kaldırmaktan kendimi alıkoymak için "Tam olarak ne içtin?" diye soruyorum.

"Mürver çiçeği. Benim türüm için zehirli," diye fısıldıyor. Gecenin çoğunda rol yapıyorduk ve hayatta kalmak için 24 saat boyunca insan dokunuşuna ihtiyaç duyacağı bir şey içtiğini söyledi. Ten tene temas. Eğer ona dokunmayı bırakırsam, ölür.

Bu yüzden birlikte duş alıyoruz.

Luna'yı tek başına çekici buluyorum, ama bu tuhaf senaryoları da ekleyince, kaçamayacağım feromonlarla boğulmuş gibi oluyor. Onun için *açlıktan* ölüyorum.

"Çok sertleşmişsin," diye inliyor, duvara karşı kıvranıyor. Sikime ve bükülmüş kaslarıma bakıyor ve beni çok hafif bir güçle sıkarken, başını fayansa doğru tutuyorum.

Ve kulağına fısıldıyorum, "Seni hayatta tutabilecek tek kişi benim, tamam mı?"

Bir *uh-huh* diye inliyor.

"Benim sikimi hayal ediyorsun, değil mi?"

Luna beni boşaltmak için çırpınıyor, sözlerimden, bacağımı kalçalarının arasına sokup onları ayırışımdan hipnotize olmuş bir halde.

"İçine gömülmemi mi istiyorsun?" Zevk dolu bakışlarına yapışıyorum ve bu gözler -onun gözleri- elinin yarattığından daha sıcak bir sürtünmeyle bana yumruk atıyor olabilir. "Geceyi atlatabilmek için daracık, ıslak amcığında her santimimi hissetmek mi istiyorsun?" Dudaklarım kulağına değiyor. "Seni daha önce hiç sikilmediğin gibi sikmemi mi istiyorsun?"

"Kısıtlama olmadan," diye mırıldanıyor. "Kısıtlama olmadan sik beni."

Bunu ben de istiyorum. Ama son zamanlarda hep *kısıtlanmış durumdayım*. Ensesini öpüyorum, sonra elimi kalçalarının arasına daldırıyorum. Çok kolay tahrik oluyor, tıpkı hafıza kaybından önceki gibi. Luna çoktan sırlıslıkam oldu. Klitorisini parmakladığım anda kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve adımı haykırıyor.

Onunla konuşmaya devam ediyorum. "İçine boşalmamı mı istiyorsun? Seni benim yapmamı?" Başka bir iniltiyle başını sallıyor. "O kadar derin, sert ve sert sallamamı ister misin? Bir daha benden başka kimse amını hissetmeyecek mi?"

"*Lütfen*," diye yalvarıyor.

Bir parmağımı Luna'nın içine sokuyorum ve parmağımın etrafında titreşiyor. Orgazm dalgaları onu dışarı çıkarıyor ve ön sperm aletimin ucunu kaplıyor.

"*Lütfen, lütfen*." Hâlâ yalvarıyor.

Siketim. Bana.

Yapamam. Yapamam. Yapamıyorum. Vücudum siktir et diyor, siktir et *onu*. Büyük beynim hala orada değil. Bunun ikimiz için de yeterli olmasını umarak onu öpüyorum. Tutkulu öpüşmemiz Luna'nın dizlerinin üzerine çökmesine dönüşüyor.

Bu ilk kez olmuyor. Kendimizi duşta bulduğumuzda buharın içinde birbirimize giriyorduk. Eğleniyorduk. Ama bu gece farklı. Sanki bir sınır gibi.

Ağız aletimin etrafında ve sıcak, su ve bastırılmış ihtiyacımla -kollarının altından tutmamak, onu kaldırmak, bacaklarını kalçalarıma bağlamak ve ereksiyonumu içine sokmak için içimdeki her hücreyi alıyor.

Gelmem gerek. *Şimdi boşalmalıyım.* Başının arkasını tutarak öne doğru eğiliyorum, sikim dudaklarının arasından kayıyor ve kendine dokunurken gözleri benimkilere kayıyor - bu beni kendimden geçiriyor. Ağzına boşalıyorum ve o ikinci bir doruğa ulaşıyor.

Tanrım.

Dürüst olmak gerekirse, tekrar gidebileceğini düşünüyorum ve onu horozumla tüketmek istiyorum. Gerçekten istiyorum, ama bu benim için çok fazla. Onun sözde bakireliğini bu şekilde aldığıma pişman olacak mıyım? Bilmiyorum ve bu belirsizlik beni durduracak kadar korkutuyor.

Yıkandıktan sonra duşu kapatıyorum ve serçe parmaklarımızı bağlı tutuyorum. Dışarı çıkarken, "Belki de birlikte duş alma konusunda frene basmalıyız? Eğer senin için de uygunsa, bunu tekrar yapmak için seks yapana kadar bekleriz?"

Luna yavaşça başını sallar. "Evet, tamam."

Ona baktım. Bu planla rahatlamış ve geldikten sonra daha da rahatlamış görünüyor. Fiziksel teması kesmeden banyoda dolaşırken aramızdaki hava hafifliyor.

Belimde siyah bir havlu asılı, diş fırçalarımızı ve macunlarımızı arayıp buluyoruz.

Bana yeni bir terapist arayışından bahsediyor. Luna beni hiç zorlamadan Dr. Raven'ı bırakmaya karar verdi. Onu kovmasının sebebi ben olmak istemedim ama tek sebebi benim. Görünüşe göre Dr. Raven hala Luna için iyi olmadığını ve bana çok fazla takıntılı olduğunu düşünüyor. Ortak seanstan sonra bile. Bu da Luna'nın ona olan güvenini yok etti. Ortak seansın Dr. Raven'ın benim hakkımdaki fikrini değiştireceğini düşündü ama pek bir şey olmadı.

Lo ile daha fazla konuştum ve yeni bir terapist bulmasının iyi bir şey olduğunu söyledi. Bunun işe yaramamasının benim suçum olmadığını söyledi. Kendimi daha az kötü bir etki gibi hissettirdi.

Luna, "Dr. Frisk'ten gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum," diyor. "On beş dakikamızı dövmelerimiz hakkında konuşarak geçirdik. Onun kolunda çift odaklı bir karınca köpekbalığı var."

Şimdiden yeni biriyle bağlantı kurduğunu duymak güzel. Bunu ona ben söyledim.

Sonra üniversite derslerinin nasıl gittiğini soruyorum, çünkü ben o dersler için buralarda değilim. Astronomi'de çok başarılı (öyle olacağını biliyordum), Ekonomi'de idare ediyor, Televizyon ve Yeni Medya'da ise hayata tutunmaya çalışıyor.

Benimkinin yanındaki lavaboya biraz Colgate tükürüyor. "O sadece her şeyi bilen biri. Ama o çokbilmişler gibi arkalarında durabilenlerden değil. *We Are Calloway*'i seçen o ve Fanaticon forumlarından haberi bile yok. Televizyonu kapsayan sosyal medyadan bahsetmeden *yeni medya* hakkında nasıl ders verirsiniz?" Ben inci gibi beyazlarımı fırçalamaya devam ederken o kalçasını tezgâha yaslayıp bana dönüyor. Avucunu tezgâha dayadı ve benim elim de onunkini kapattı.

Luna hakkında yeni şeyler öğreniyorum.

Duştan sonra her zaman havlu kullanmaması gibi. Kalın bir bornoz giymiş. Neon yeşili, kapüşonu uzaylı kafası ve antenleri o konuşurken sallanıyor. Urban Outfitters'dan alınmış gibi görünüyor. Su hala bacaklarından aşağı damlıyor, ayak sesleri sığ havuzlar oluşturuyor. O aldırıyor. Ben de. "Bu makalenin sonunda," diyor. "Profesör Roach bir pislik."

Lavaboya tükürdüm ve diş fırçasını bir bardağa attım. "Onun sikini tekmelemeye gönüllüyüm."

"Çok geridesin," dedi bana. "Eliot çoktan gönüllü oldu. Yaklaşık kırk kez." Lavabo tezgahının üzerine zıplıyor, elini benimkinin altında tutmaya dikkat ediyor.

Buğulu aynaya bir yumruğumu vuruyorum. "Bu kadar hevesliyken Eliot'ın sınıfınıza sürpriz bir şekilde gelmemesine şaşırdım."

"Kendine güvendiğini sanmıyorum." Dişlerimle deodorantın kapağını açmamı izlerken gözleri etrafımda dans ediyor. "Um..." Boğazını temizliyor. "Daha önce söylediklerinden emin misin?"

"Yüzde yüz, asla bir Wawa'da sevişmeyeceğim. Kutsal topraklar ve her şey."

Gülümsüyor. "Hayır, diğer şey." Tezgâhta biraz daha geriye kayıyor, omuzları aynaya çarpıyor. "Duş hakkında... ve beklemek."

İfadesini okumaya çalışıyorum ama bu biraz zor. Eğer bu konu üzerinde daha fazla düşünüyorsa, belki de seks yapana kadar birlikte duş almayı beklemekte bir sakınca görmüyordur.

Düşüncelerimi toparlamak için bir saniyemi ayırıyorum. Luna'ya yaklaşarak diğer elimle çıplak dizine dokunuyorum ve parmaklarımı baldırına doğru kaydırıyorum. Çömelerek dolabın derinliklerinden göz damlası alıyorum.

"Eminim," diyorum ona. "Ama bu konuda konuşmamız gerekirse, konuşabiliriz." Ayağa kalkarken elimi vücudunda gezdiriyor ve sıkıca üzerine koyuyorum.

bornozdan çıkan diz.

Ağır nefesler alıyor. "Bu konuda konuşmama gerek yok. Yavaş gitmek istediğini biliyorum ve henüz zamanı gelmedi. Sadece emin olduğundan emin olmak istedim."

"Bir dahaki sefere seninle duşta çıplak olduğumda, seni orada becereceğimden eminim Luna," diyorum ona. "Bundan çok eminim."

Dudakları ayrılıyor. "Bunu hallettiğimize sevindim." "İsa tek marangoz değildi," diyorum.

Gülümsemesi kehribar gözlerine vuruyor. "Sen sihirli elleri olan bir marangozsun," diyor bana. "Beni hayatta tutmak senin için çok düşünceli bir davranış."

"Ölmene asla izin vermem." Diz kapağını sıkıyorum, sonra başımı arkaya eğiyorum ve kuru gözlerime damlalar fışkırtıyorum.

Beni izlediğini hissediyorum. "Seks yapmıyor olsak da bana neler yapabileceğini konuşabiliriz, değil mi?"

Neredeyse işkenceye kadar alay edilmeyi seviyor. Bu beni de çok tahrik ediyor. "Sana *her gece* ne yapacağımı mı kastediyorsun?" Ona sırtıyorum.

"Ve sabah," diye gülümsüyor. "Sabahları unutamazsın." "Sabah sikişleri benim alanım için bir zorunluluktur bebeğim." Bir damla daha ekliyorum

Sol gözümdeki fazla sıvıyı bileğimle ovarak temizliyorum. "Bu bir şaka da değil. Mührü kır dığım da, sana söylediğim her cinsel şeyi onurlandırmış olacağım."

Sanki içine yeni girmişim gibi en seksi nefesini veriyor. Bornozu kalçalarından kavırıyor ve ben tekrar sertleşiyorum. Özellikle de "Eğer ihtiyacım olursa, bunu hemen ve garip halka açık yerlerde yapmamız gerekecek" dediğinde.

Tuhaf halka açık yerlerde sevişmek, bunun her yerinde benim adım yazıyor. Onunki o kadar değil. O *ünlü*, ama sanırım bunu kimse görmeden halledebilirim.

"Umumi tuvaletler, özel uçaklar, bir arabanın arkası, sonra daha da garipleşeceğiz," diyorum. "İhtiyaçlarını karşılıyorum, kızım."

Kızarmış ve dizlerini birbirine bağlı tutuyor. Şu anda amını görsem, dizlerimin üzerine çöküp onu yiyeceğim. Baştan çıkarma gerçektir.

"Kelepçe mi?" Luna sık bir nefesle soruyor. "Beni yatağa kelepçelebilirsin" diyene kadar sırtıyorum.

Bütün midem vücudumdan dışarı fırlıyor. Tek gördüğüm *o* gece, *o* sıra evdeki yatağa kelepçelenmiş hali. Kaskatı kesildim ve sanırım başımı salladım. Emin olamıyorum.

Gerildi. "Donnelly?"

Elimi onunkinin üstünde tutuyorum ama diğer elimi dizinden çekiyorum. Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirmek için. "Bu..." Gerçekten konuşamıyorum. Başka bir şey söyleyemiyorum. Burnum alevleniyor ve duvara bakıyorum.

"Bana bakabilir misin? Neyin var?"

Luna'ya bakıyorum. Endişeli bakışlarını yakalıyorum ve "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, seni yatağa kelepçeleyebilirim" demeyi başarıyorum.

Kaşlarını çattı. "Neden...?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen yapma..." *Bana sorma.* Ona söyleyemem. Nedenini bilmesini istemiyorum. Göğsüm yanıyor. Kaburgalarım ciğerlerimin etrafında kasılıyor, her nefesi daha yorucu hale getiriyor.

"Tamam," diyor hızlıca. "Sorun yok, Donnelly."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Belki yapabilirim-"

"Hayır, ihtiyacım yok. İstemediğin bir şeyse istemiyorum bile."

Pekala.

Pekala.

Uzun ve ölçülü bir nefes veriyorum, göğsümdeki gerginliği atıyorum. "Emin misin?" Ona tekrar bakıyorum.

Serçe parmaklarımızı birleştiriyor. "Evet, dünyevi güzel bir sözle birlikte."

Bornozunun uzaylı antenlerinden biriyle oynuyorum ve gülümsemeye başlıyorum. "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

"Evet." Gözleri doldu. "Ben de seni seviyorum, biliyor musun... bunu?" Gözlerini kırıştırıyor, bakışları sanki bir şey düşünüyormuş gibi benden öteye kayıyor. Kaşları kıvrılıyor ve dudakları daha da aralanıyor.

Yüzüm düştü. "Luna?"

Nefes alış veriş düzenleniyor ve düzensizleşiyor. Hiçbir şeye bakmıyor. Sanki kafasının içinde zonlanmış gibi. "Luna, *Luna*," diyorum, aniden sarsılarak. Yüzünün önünde bir el sallıyorum. Cevap vermiyor.

Bileğine dokunuyorum ve nabızı iki parmağıma sert ve çılginca çarpıyor.

"LunaLunaLuna." Ellerimi ondan tamamen çekiyorum, oyunumuz bitiyor. Panik atak mı geçiriyor? Bornozunun kapüşonunu indirip yanaklarını tutuyorum. "Hey, bana bak. *Luna*." Yanağına tekrar tekrar dokunuyorum. "Bebeğim, hadi." Daha da sert nefes alıyor. Hadi, hadi. Hadi, hadi. "*Luna!*"

LUNA HALE

HATIRALAR.

Bazılarının o kadar canlı, o kadar canlı ki neredeyse içinde bulunduğunuz odanın *kokusunu alabiliyorsunuz*, diğerlerinin ise buğulu puslu resimler olması garip. Kenarları yanmış ve filmin rengi solmuş enstantaneler.

Bu anı beni çok etkiledi.

Odanın kokusunu alıyorum: küf, sigara ve midemi bulandıran bir ekşilik.

Alt kattaki sesleri duyuyorum. Tanımadığım adamlardan mırıltılar ve küfürler. "Sıçtık" ve "Nerede o?" sesleri birbirine karışıyor.

Onu görüyorum.

Yatak odasına geliyor. Korku, endişe ve katıksız öfke gözlerine kilitlenmişti.

Sürücü koltuğunda annemi görüyorum. Belime dolanan kolların beni ondan uzaklaştırdığını hissediyorum.

Çığlıklarını duyuyorum. Çığlıklarını. Yalvarışlarını. "ONA ZARAR VERME, LÜTFEN! LÜTFEN!"

Tüm gece havai fişekler gibi art arda patlayarak içimden geçiyor. Hepsi kronolojik değil ve bir araya getirmekte zorlanıyorum, bu yüzden hatırlamaya çalışmayı bırakırsam her şey sonsuza dek kaybolacakmış gibi daha fazla odaklanıyorum.

"ARABADA KAL! Luna!"

Sert banyo ışıklarından irkiliyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum. Donnelly'nin elleri yanaklarımı kavırıyor. "Luna," diyor, sanki beni bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerimi arıyor.

"Donnelly?!" Farrow arıyor.

"O burada!" Donnelly bağıyor.

Hah. Hala banyo tezgahında oturuyorum. Üzerimde uzaylı bornozu var. Kafamda zon yapmış olmalıyım. Farrow aceleyle içeri girdi ve arkasındaki birine "Sen orada kal." dedi.

"Eğer o düzgünse, ben de geliyorum." *Kardeşim.*

Farrow idari bir karar almış olmalı çünkü kapıyı arkasından kapatıyor ve Moffy'yi dışarıda tutuyor. Bakışlarımı yere kaydırarak anılara geri dönmeye çalışıyorum. "Bekleyin," diyorum onlara. "Hatırlamak istiyorum." *Lütfen solmasına izin verme.*

"Luna," diyor Donnelly çenemi kaldırarak. Bakışları panik içinde benimkilerle buluşuyor. "Hatırlamak istediğini biliyorum. Ama bu anı her neyse, sana panik atak geçiriyor."

Farrow koluma bir tansiyon aleti sarıyor.

Şimdi ne kadar ağır nefes aldığımı fark ettim. Sanki ciğerlerimi havayla dolduramıyormuşum gibi derin nefesler alıyorum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak Donnelly'ye nefeslerimin arasında, "Bana... arabada... kalmamı söylemiştin." diyorum.

Geri üflüyor. Gözleri perili ve başını tekrar tekrar sallıyor. Ve biliyorum, bunun hatırlamamı istediği son şey olduğunu biliyorum. Beni bundan korumak istedi. Beni korumak istedi. Ama beni kafamın içindekilerden asla koruyamazdı.

Saldırıya uğradığım

gece. Hatırlıyorum.

Hepsini.

SAM STOKES'TAN E-POSTA

GELEN: samstokes@fizzle.com

KIME: dontemailme1882@yahoo.com, eliotalice@gmail.com,
benpirripcobalt@upenn.edu, aragorn1225@gmail.com,
queenofthebula@gmail.com

Sahte panelin ardından sıralamalar şu şekilde oluştu:

1. Charlie Keating Kobalt
2. Xander Hale
3. Eliot Alice Kobalt
4. Ben Pirrip Kobalt
5. Luna Hale

LUNA HALE

Hafıza dalgalanmasından sonra tekrar uyumuyorum. Bir süre Donnelly bana sarılmakla yetindi ama düşüncelerim ve duygularım bir pikapta dönerken uyanık bir duruma geçtim. Ve gecenin üçünde biraz temiz hava almaya karar verdik. Donnelly ve ben ceketlerimizi ve berelerimizi giyerek Orion'u Center City'de yavaş bir yürüyüşe çıkarıyoruz.

Kar şehrin kaldırımlarını tozlandırıyor. Şu anda dışarıda neredeyse hiç canlı yok. İlk başta Frog ve Quinn'i uyandırdığım için kendimi suçlu hissediyorum ama Donnelly bana onların bu garip saatlere alışkın olduklarını söyledi. Uykuda kalmaktansa beni korumak için uyandırılmaktan daha mutlu olurlar.

Önümüzden ziyade arkamızdan geliyorlar ve sanki sadece ben ve erkek arkadaşım yoğun bir anın ardından gece gezintisine çıkmışız gibi hissediyorum. Uzak gemimizin türbülansa girdiğini söyleyemem. Daha çok, acil durum ışıkları yanıp sönüyor ve ikimiz de onları nasıl kapatacağımızdan tam olarak emin değiliz.

Donnelly yakın zamanda çatı katına dönmek istemeyecek kadar uyanık görünüyor. Dudaklarının arasında bir sigarayla mırıldanıyor: "Stokes Amca sayı saymayı bilmiyor. Çünkü beş bir, bir de beş olmalı." Telefonumdaki Fizzle sıralamasını okuyor, sonra bana uzatıyor ve dumanı yukarı doğru üflüyor.

Tüttürüyorum. "Keşke bize sıralamamız hakkında daha fazla bilgi verseydi. Neden sonuncu olduğumu bilmezsem kendimi geliştiremem."

Donnelly, "Ona sorabilirsin," diye öneriyor.

"Söyleyeceğim," diye şarkı söylüyorum ve biraz geri bildirim almaya çalışacağımı düşünerek başımı sallıyorum. Orion bir ızgaranın etrafını kokluyor.

Donnelly iri yarı Newfie'ye "O yangın musluğunun her yerinde senin adın yazıyor," diyor ve Orion yangın musluğuna işlemek için bir bacağını kaldırıyor. Donnelly'yi benden daha çok dinliyor ve benim Donnelly'de gördüğüm iyiliği Orion'un da görmesi hoşuma gidiyor.

"Aferin Orion," dediğimde kuyruğunu sallıyor ve heyecanla havlıyor. Donnelly'nin elindeki tasmayı çekiştiriyor ve yürüyüşümüze devam ediyoruz. Kendimizi Logan Square'de, bankların dev bir çeşmeyi çevrelediği bir şehir parkında buluyoruz.

Donnelly, Orion'un tasmaını bir park bankının ayağına doluyor ve oturaktaki karı fırçaladıktan sonra birlikte oturup genellikle ağzından su fişkirtan taştan bir kaplumbağaya bakıyoruz. Bu gece donmuş.

Donnelly parmaklarının arasındaki yanan sigaraya bakıyor. "Nöro-doktorlarınızı aramak istemediğinizden emin misiniz?"

"Güneş doğduğunda yapacağım," diye onu temin ettim. Farrow kalp atışlarım ve kan basıncım normale döndüğünde yürüyüşe çıkmama izin verdi. Donnelly yüz hatlarımda kırılma belirtisi arıyor, sanki o gecenin anıları her bir parçamı un ufak edecekmiş gibi, ama paramparça değilim.

O gecenin acısı - acıtıyor ama aynı zamanda çok fazla
Açıklık. Boş alanlar dolmaya başlıyor.

Dudaklarımın gülümseyerek yukarı doğru kıpırdadığını her gördüğünde rahatlıyor - her seferinde yerden kaldırması gereken bir su birikintisi olmadığını fark ediyor. Sanırım mecbur kalsa bunu da yapardı. Bence çoktan yaptı ve ona olan sevgim içimde yeniden kabarıyor.

Donnelly bir nefes çektikten sonra, "Her şeyi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Evet," diye fısıldadım.

Külü yere vuruyor. "Onlar... onlar... yapmadılar mı?" Kelimeler için savaşıyor. "Bana o gece seninle bir şey denemediklerini söyledin ve ben sadece emin olmak istiyorum-"

"Yapmadılar," diyorum hızlıca. "Beni yukarıda bıraktılar." *Yatağa kelepçeli olarak.* Donnelly'nin sonunda beni bulduğu yere.

Donnelly arkasına yaslanıyor, uzun bir nefes alıyor. Onun güçlü rahatlaması beni de sarıyor ve ben de daha derin nefes alıyorum. Ve sonra sigarasını botunun altında söndürdü. Sırf elimi tutup beni çeşmeye götürmek için.

"Kaplumbağa çağırıyor," diyor. "Adam yalnız görünüyor."

Gözlerindeki ışığın yeniden ortaya çıkışına gülümsüyorum. "Kaç dünyalı kaplumbağalarla konuşabilir?"

"Sadece bu." Çeşmenin karlı çıkıntısında durmama yardım ediyor.

Ben onunla dengede duruyorum, o da ellerini neon turuncu bereme bastırıyor. Birbirimize daha derin bakarken gülümsemelerimiz yükseliyor. Kötü bir anının geri dönüşüne rağmen, hafif bir kar yağışından sonra güzel bir gece. Yıldızlar üzerimizde parıldıyor ve uzay aracımızdaki acil durum ışıkları o kadar sert yanmıyor.

Ona anlattım. "Hiç alarm yok. Uzay aracımız sessiz ve huzurlu, ışıklar da morun tonlarında."

"Ve pembe," diyor Donnelly. "Pembeyle yıkanmışsın."

"Ve yeşil," diye gülümsüyorum ona. "Bunlar Thebula'daki bir kulüpte görebileceğiniz türden renkler."

Donnelly gülerek sırtıyor. "Acil bir durumu dans pistine çevirmek. Bizi seviyorum."

Biz. Artık resmi bir *biz varız*. Bir Donnelly ve bir Luna birbirine bağlı. Bu üzgün bir *biz* değil. Canlı, sırtan, şen şakrak, yükseldikçe yükselen bir *biz*. Nereye ineceğimizi pek düşünmedim. Donnelly ile bu yolculukta kalmak benim için daha önemli.

"Ben de bizi seviyorum," diyorum ona, tam telefonlarımız ping atarken.

Korumamdan gelen mesajları kontrol ediyoruz. Frog çeşmede çekilmiş birkaç fotoğrafımızı göndermiş. Birbirimize gülümsediğimiz. Donnelly'nin ellerini başıma koyduğu ve sevgiyle gözlerimin içine baktığı. Karlı Philadelphia, yıldızlar ve çeşme arka planda mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş.

Bir Philly aşk hikayesine benziyor. Güzelden de öte.

"Özür dilerim!" Kurbağa sesleniyor. "Anı koruyorum! Mahvetmeye çalışmıyorum! *Kahretsin*," diye Quinn'e küfrediyor. Sonra bize bağılıyor, "Olduğunuz gibi devam edin! Sevişin! Öpüşün. Yapın şu işi. Biz başka tarafa bakacağız."

"*Kurbağa*," diye inliyor Quinn.

"Ne var? Etrafta kimse yok. Bırakalım yapsınlar."

"Teşekkürler, Froggy!" Donnelly sesleniyor, sonra bana gülümsüyor, ama ani, sarsıcı bir düşünce göğsüme tekme atıyor. Neredeyse nefesim kesilecekti. Kolumu tuttu. "Luna?"

"Xander..."

Donnelly telefonunu tekrar çıkarır. "Ne olmuş ona?" Mesajları arasında geziniyor ama kardeşimin yakın zamanda mesaj attığından şüpheliyim.

Birkaç kez göz kırpyorum, sonra erkek arkadaşına odaklanıyorum. "O gece sürekli '*Xander nerede?*' diye sordular. Onun arabada olmadığını söyleyip durdular."

Ben ve annem. Bunu biliyor muydun?"

Donnelly başını sallıyor, vücudu geriliyor. "Planın seni kaçırmak olmadığını biliyorduk."

"Xander'dan ne istiyorlar?" Ona sessizce sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes alıyor, "ama babama soracağım. Bakalım bir şey biliyor mu?"

PAUL DONNELLY

"Kız arkadaşını getirmek istemedin mi?" diye soruyor babam, bar tezgahının arkasında yeni Hendrick's ve Jameson şişelerini rafa kaldırırken. Rhino henüz açılmamıştı. Hoparlörlerden The Cure çalmasa, bu motorcu barı ölü gibi sessiz olacaktı.

Benim için taktı. "Çocukken onları çok severdin." gibi bir şey söyledi. Bunu hatırladığına inanamadım.

"Uyuyor." Bana doldurduğu bir bardak burbonu yudumluyorum.

Bana garip bir bakış attı. "Saat öğleden sonra iki - güneş ışığına alerjisi mi var?"

"Uzun bir gece," diyorum belli belirsiz ve bardağı yapışkan tahtanın üzerinde döndürüyorum. Luna'yla birlikte uyumaya devam edebilirdim ama cevapları uykudan daha çok arzuluyordum. Onları bulmak benim görevimmiş gibi hissediyorum ve zaten bu gevşek iplik beni rahatsız ederken uyuyamazdım.

"Huh." Bir viski şişesinin ambalajını açarken bana baktı. "Kız arkadaş sorunları mı?" Endişesi alışılmadık. Hâlâ ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. "Benim açımdan endişelenecek bir şey yok. Çünkü eğer hâlâ seninleyse, ailemizin yaptıklarından sonra, onu uzaklaştıracak bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

Kablo göğsümde ısınıyor ama güvenliğin duyabileceklerini umursamayı çoğunlukla bıraktım. Bu etkileşimden kimseye haber vermemeyi bile düşündüm. Büyük bir parçam babama her şeyden önce bir evlat olarak gitmek istiyordu ama önemli bir şey söyleyecekse bunun kaydedilmesi gerekiyordu.

Ben daha cevap veremeden ekliyor: "Ama ben ilişkiler hakkında ne bilirim ki? Hayatım boyunca annenle birlikteydim." Gülümsüyor sanki

tatlı bir çocukluk aşkı, korkunç bir aşk değil.

"Belki de gitmesine izin vermeliydin diye hiç düşündün mü?" Ona sordum.

Dolu bir viski şişesini barın üzerine koyar ve boynuna tutunur. "Hale denen kızla aranızdaki bu şeyi yeniden mi düşünüyorsun? Zorlu dönemler olabileceğini biliyorum ama iyi yanları kötü yanlarından daha fazla."

"Luna'yla aramızdaki her şey yolunda," diyorum hafifçe. "Sen ve Bridget'ten bahsediyorum."

"Annen," diyor yavaşça başını sallayarak. "Elbette, birkaç kez ilişkimizi bitirmeyi düşündüm. Bahse girerim o da benim için aynı şeyi söylerdi. İkimizin de hataları yok değil ama onu seviyorum. Onu hayatımdan çıkarmak beni öldürür. Yapamam. Bırakmam da. Ve şu anda çok iyi. Noel'de onunla konuştuğunu söyledi."

"Birazcık." Burbon bardağını çeviriyorum ve diğer elimle bir sigara tütürüyorum. "Yakında çıkacağını mı düşünüyor?"

"Yakında. Onu birlikte alabiliriz. Buna bayılacağını biliyorum." Bana gülümsüyor ve sanki onu daha önce hapishaneden almamışım gibi. *Ama bu sefer farklı.* Tam olarak neden ya da nasıl olduğunu söyleyemem ama çok farklı hissettiriyor. Sean her zamankinden daha düşünceli ve Bridget Noel'de beni aradı ve bir şey istediği için değil.

"Evet, tamam." Bir nefes daha çekip dumanı ondan uzaklaştırıyorum. "Hales hakkında-"

"Hale'ler," diyor kararsız bir iç çekişle. "Bak, eğer annenle olan ilişkiyi Loren Hale ve Lily Calloway ile kıyaslıyorsan, sana bu konuda yardımcı olamam. Biz *sarhoş* büyümedik. Uyuşturucu bizim için sıkıntıdan bir kaçış değildi, yoksulluktan bir kaçıştı."

"Sizi karşılaştırmaya çalışmıyordum. Aynı olmadığını biliyorum."

Çenesi titriyor ama başını sallıyor ve sonra soruyor: "Onlardan biriyle tanışacak mıyım? Bu insanlar senin için önemli, değil mi? Kız arkadaşın, onun babası, annesi? Bir noktada onlarla tanışmak istiyorum."

Israrı beni duraksattı. "Neden?"

Hayal kırıklığına uğramış. "'Çünkü beni hayatının çoğundan uzak tutarsan başka nasıl hayatının bir parçası olabilirim ki? Sanki bana güvenmiyorsun." Göğsümden kendi göğsüne doğru eliyle işaret ediyor.

"Sana güveniyorum," diye teminat veriyorum.

"Öyle görünmüyor. Daha çok ben senin için çok şey yapmışım ve sen benim için hiçbir şey yapmamışsın gibi görünüyor. Ama sorun değil. Sorun değil." Bardan ve benden uzaklaşıyor, ellerini serinlemek için havaya kaldırıyor. "Zorlamayı bırakacağım."

Sigarayı kül tablasında söndürüyorum. "Lo seninle tanışmak istiyor."

"Ona *Lo mu* diyorsun?" Şimdi sinirli. Kıskanç, gerçekten. Kirli, bantlı duvara dik dik bakıyor. "Siz ikiniz çok iyi arkadaş değil misiniz?"

Çok güldüm. "Evet, vasiyetine beni de yazmış," diye şaka yapıyorum. "Bana tek bir dolar bırakıyor. Buna inanabiliyor musun?"

Gülümsemesi geri döndü. "Yani 'en iyi arkadaşlar' çok mu uzak?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım Lo zaman zaman benden ziyade bir köstebekle arkadaş olmayı tercih ediyor." Lo'nun gözünde nasıl büyüdüğümü eklemiyorum - onunla arkadaş olmak giderek daha az uzak bir ihtimal ve daha çok kolumun ulaşabileceği bir gerçeklik gibi geliyor.

"O kadar zor mu?" diye soruyor.

"Aileler beni sevmiyor ama ben birkaç kalp çalmayı başarıyorum."

Birkaç kez başını sallıyor ve yemin ederim gözlerinde bir gurur parıltısı var. "Evet, öyle." Kendine bir bardak viski dolduruyor. "Bir tarih ve saat ayarlamak için asistanıyla görüşmem gerekiyor mu?"

"Ne zaman ve nerede olacağını sana haber veririm." Bu buluşma fikrine pek sıcak bakmıyorum ama Lo da babam kadar ısrarcı ve kararlı. Yani olacak. "Gerçekten, sana o geceyi sormak istiyorum... Hales'lerle olan."

"O gece," diye tekrarlıyor, bakışları kararıyor. "Duruşma Nisan'da. 'K, kimse hapisteyken konuşmaz, hele ki hüküm giymeyi beklerken."

"Sadece Xander'ı sorabilir misin?"

"Xander Hale?" Gerçekten kafası karışmış. "Koruduğun çocuk mu?"

"O gece Xander'ı sordular. Sadece nedenini bilmek istiyorum.

Asıl plan onu da içeriyor olabilir."

Bunu sindiriyor. "Peki, tamam. Ollie'nin ne bildiğine bakacağım ve oradan devam edeceğim." Viskisini yudumluyor ve ben burbonumu almaya gittiğimde bardağı göğsüne doğru kaydırıyor. "Çok az uyumuş gibi görünüyorsun. Git biraz dinlen evlat."

Nefes alıyorum. "Teşekkürler."

Kolayca okuyabildiğim bir ifadeyle başını sallıyor. *Bana ihtiyacın olursa buradayım* diyor.

Bar taburesinden kalkarken, garip bir suçluluk ve rahatlama karışımıyla ayrılıyorum. Ve tek bir şey düşünüyorum.

Keşke tel takmasaydım.

Babam benim tarafımdan kullanılmayı hak etmiyor.

PAUL DONNELLY

Çatı katının oyun odasındaki bardo masasındayız. Yeşil keçenin üzerine oturmuş, eldivenli ellerimle onun yumuşak bacağını kucağında tutuyorum ve dövme makinesinin tanıdık uğultusu sessizliği dolduruyor. Dirseklerinin üzerinde geriye doğru uzanıyor ve bir 8 topu köşedeki cebe kaydırıyor.

Arada bir ona bakıyorum. Daha önce hiç kız arkadaşına dövme yaptırmamıştım. Şimdiye kadar hiç kız arkadaşım olmadı ve bu Luna'ya arkadaş olarak dövme yaptırdığım zamankinden farklı. Bir bakıma daha samimi - her ne kadar ona yaptırdığım *en az* samimi nokta olsa da.

"Acıdı mı?" diye sordum.

"Hayır." Baldırındaki mürekkebe bakmaya çalışıyor, heyecanı taşıyor. Birlikte *striptiz* bıldosunu oynuyorduk (her atışta bir giysini çıkarman gerekir). Ben sadece siyah ipli bir pantolon giymiştim, Luna'nın üzerinde ise kireç yeşili bir tanga ve benim bol AC/DC tişörtüm vardı. Oynamayı bitiremedik bile.

Çünkü bir anda ona dövme yapıp yapamayacağımı sordu.

Ekipmanlarımı yatak odamdan çıkardım ve işte buradayız. Ne istediğine karar vermesi uzun sürmedi. Noel hediyesini paraya çeviriyor: eşleşen bir dövme. Birkaç gün önce aynı deseni kalçamın üst kısmına yaptırdım. Kendini adamak istediği bir şey olduğundan emin olmak için.

Sevdiği belliydi, o yüzden bu gece istemesine şaşırmadım.

Üstümüzdeki vitray avize Luna'nın açık tenine sıcak bir ışık saçıyor. Son üç saattir bunun üzerinde çalışıyorum ve neredeyse bitirdim. Bu benim asıl uzmanlık alanım olan yüzde yüz geleneksel Amerikan tarzı değil. Çizgiler o kadar cesur değil ama renk patlaması var.

Biraz kıpırdandı ve ben de makineyi teninden uzaklaştırdım. "İyi olduğuna emin misin?"

Luna birden fazla seans süren bacak dövmesi için oturduğunu hatırlamıyor. Ayrıca daha *önce* dövme yaptırdığını da hatırlamıyor. Bu ilk dövme gibi hissettiriyor olmalı.

"Mmm-hmm," diye başını sallıyor. "Kıpır kıpırsam kusura bakma. Kıçım uyuyacak."

Sırıtiyorum. "Kıçına söyle koyun saymayı bıraksın."

"Yardıma olmaz. Kıçım gerçek bir asi. Ama hayatta kalacağım. Devam et." Bana bir başparmak işareti yaptı.

Bacağını masanın üzerine koydum, sonra eldivenlerimi çıkardım ve gözlüklerimi başıma doğru ittim. "Bana bir saniye ver." Ayağa kalkıp bilardo masasından çok uzağa düşmemiş gibi iniyorum - çok daha yüksekten atlamışlığım var. İki ayağımın üzerine düşüyorum ve kolay bir adımla ıslak bara gidip deri koltuktan kadife yeşili bir yastık alıyorum.

Bilardo masasına geri döndüğümde gülümsemesi genişliyor. "Uykulu kıçını kaldır," diyorum ona.

Kalçalarını kaldırıyor, ben de yastığı kıçının altına koyuyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

"Evet. Kıçım sana teşekkür ediyor."

Yeni eldivenlerimi takıp bacağını kucağıma almadan önce ona bir el hareketi yapıyorum. Luna gülümsemesini hissetmeye çalışır gibi elleriyle yanaklarına dokunuyor. Gerçekten çok şirin.

Okuma gözlüklerimi burnuma geri takarak kaldığım yerden devam ediyorum. İğne tenine değmeden önce kız arkadaşımı bir kez daha kontrol ediyorum. Bunu çok sık yapıyorum. Değerlendiriyorum. Tekrar kontrol ediyorum. Hipervijilansım "açık" moda geçti ve o geceyi hatırladığından beri kapanmadı.

saldırının.

Bu bir hafta önceydi.

İyi bir yerdeyiz, ben ve Luna. Ama o travmatik geceden kalan kötü anının geri dönmesi -daha iyi olanları hatırlamadan- beni geriyor. Bir tuzak telinin hemen dışında duruyormuşum gibi hissediyorum. Bir adım daha atarsam etrafımdaki her şey patlayacak. O anıyı tekrar yaşadığında yalnız olsaydı ne olurdu diye düşünüp duruyorum. Etrafta kimse yokken panik haline girseydi.

O kötü anıyı benim tetiklediğimden oldukça eminim.

Bunu Oscar'a itiraf ettim. Benden zorla almış da değil. Xander'ı okuldan almaya giderken beni aradı.

"Yarın Salt'a gidiyoruz," dedi Oscar bana. "Hayır cevabını kabul etmiyorum, kardeşim."

"Tersine evet," diye karşılık verdim.

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Bundan kurtulamayacaksın."

"Adını baharatlardan alan, sevdiğim bir restoranla hiç karşılaşmadım. Tuz.

Biber. Kekik. Adaçayı. Hayır, teşekkür ederim."

"Çünkü sen uzun zamandır New York'ta yaşamıyorsun," dedi. "Salt'ın ne kadar iyi olduğunu unutmuşsun ve ayrıca artık Philly'de yeni bir yerleri var. Hiçbir mazeretin yok. Özellikle de Limp Dicky ile o *saçma* üçlü randevuda küçük kız kardeşime göz kulak olduğun için teşekkür olarak senin ve Luna'nın parasını ödediğim için."

Güldüm. "O topal çüklünün kız kardeşin için bir kasları vardı, dostum."

Kısa devre yapmış gibi bir sesle boğuldu. "Bedava bir yemekten kurtulmak için gerçekten elinden geleni yapıyorsun."

"Hayır, sadece taşaklarını sıkıyorum." Kırmızı ışıktaki durdum. "Kız kardeşine göz kulak olduğum için karşılığını almam gerekmiyor. Jo da serttir, bilirsin. Kimseden bir bok almaz."

"Yine de," dedi Oscar. "Uzun zaman oldu." Bu kadar az kelimeyle beni özlediğini ve benim de onunla takılmayı özlediğimi söyleyebilirdim. Hell's Kitchen'da yaşarken Salt'ı sevdiğim konusunda haklıydı. Belki de unutmuşum.

Ama dedim ki, "Havamda değilim. Ertele."

Oscar telefonda sessizleşti ve ben de Johnny Raincloud gibi konuşmamak için kötü bir iş yaptığımı düşündüm.

Sonra da "Bu Luna'nın hafızasını geri kazanmasıyla mı ilgili?" diye sordu.

Farrow ona söylemiş olabilir. Ya da Luna bunu ailesinden saklamadığı için belki de güvenlikte dolaşıyordu. Yayılması kaçınılmazdı.

Hayır diyebilirdim. Onun yerine, kendimi "Ben tetikledim." derken buldum. "Ne...? Nasıl tetikledin?"

"Benden onu yatağa kelepçelememi istedi." Direksiyonu sıktım. "*Eminim* ya da yaptığımdan başka bir şey demeliydim."

"Ne yaptın?"

"Sanırım beni karnımdan vurmuş gibi bir ifade takındım. En azından öyle hissettim." Ağır bir iç geçirdim. Oscar, kaçırıldığı gece onu apartman dairesinde yatağa kelepçelenmiş halde bulduğumu biliyordu. Raporu okumuştum. "Ona yardım etmek için yapabileceğim onca şey varken, neden iyi bir geceyi değil de o kötü geceyi tetikledim? Elimizde o kadar çok

ve sanki evren bana boktan bir şansım olduğunu ve ona dokunmamam gerektiğini söylüyor-"

"Dur. Kardeşim, dur." Sesi kesildi. "Bu tür bir suçu üstlenemezsin."

Sadece dinledim.

"Kimse onun anılarını neyin tetiklediğini ya da neden bunun önce geldiğini bilmiyor. Redford bile bunun cevabını bilmiyor. O yüzden kristal bir küreye sahip olduğunuzu ya da Luna için bir ölüm çanı olduğunuzu düşünmeyi bırakın. Öyle biri *değilsin*. Hiç kimse için. Yasal olarak. Sen sadece hayatın habercisi oldun."

"Benim iyiye alamet olduğumu mu söylüyorsun?" Sessizce sordum.

Benimle alay edeceğini düşünmüştüm ama ciddiye ve şöyle dedi: "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Sen gelecek güzel şeylerin habercisisin, Donnelly. Seni on yılı aşkın bir süredir tanıyorum ve partiye zarar vermiyorsun." Devam etti. "Hiçbir şeyin seni aşağı çekmesine izin vermiyorsun. Ne ailenin, ne boktan bir durumun, ne bardaki sarhoş bir herifin, ne de kendinin. Ve şimdi kendini suçlama, kardeşim. Luna'nın bunu isteyeceğinden şüpheliyim."

"Bilmiyor," dedim.

"Bunu öğrenecek. Suçluluk duygusu sızdıran bir musluk gibidir. Bir noktada banyoyu su bastığı belli olacaktır."

Haklı olduğunu biliyordum.

Arkadaşımla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim. İçten içe, ellerimin, dokunuşlarımın, tüm varlığımın Luna'ya daha fazla acı vermediğine dair birinin bana güvence vermesine ihtiyacım vardı. Onu mahvetmediğimi.

Dövmeye odaklanmak için düşüncelerimden sıyrıldım.

Bunu doğru yapmalıyım. Yine de, bir çizgiyi patlatmayalı gerçek *yıllar* oldu. Hâlâ Luna'nın en iyi resmimi yapmasını istiyorum. Bitirmem bir on beş dakika daha sürüyor. Mürekkebi sildikten sonra gülümseyerek çalışmamı değerlendiriyorum.

"Bitti," diyorum bacağını bırakarak.

"Gerçekten mi?" Doğruluyor ve daha yakından bakmak için dizini göğsüne doğru çekiyor. Taze mürekkebi incelediğinde anında gülümsüyor. Kadınsı bir uzaylı ile erkeksi bir insan arasındaki serçe parmağı sözü - sadece elleri. Biri canlı bir leylak moruyla gölgelendirilmiş, diğeri ise gri tonlamalı. Ellerini yıldızlar, bir kuyruklu yıldız ve halkalı bir gezegenle çerçeveledim.

Kalçamdaki dövmenin aynısı.

Gözleri parlıyor ve daha o söylemeden kelimelerin yüz hatlarını kapladığını görüyorum. "Bu çok güzel, Donnelly." Sulu bakışlarını siliyor.

"Bayıldım."

O kadar içime işliyor ki bir saniye bile Luna'dan gözümü ayıramıyorum. Yalan söylemeyeceğim, sırf o tepkiyi tekrar görebilmek için her santimine dövme yaptırabilirim.

"Bacağını geri istiyorum," diyorum ve o da bacağını kucağıma uzatıyor. Gözlerimiz birbirimize kayarken ve arzu kıvılcımlarıyla buluşurken sıcaklık artıyor. Buna başka ne denir bilmiyorum. Aramızdaki çekimin yoğunluğu içgüdüsel bir kalp atışı gibi. Aramızda nabız gibi atıyor. *Canlı*. Baş dönmesi delice. Onunla kafayı bulabilirmişim gibi hissediyorum.

Ama odaklanmam gerek. Dövmeyi temizleyip bandajladıktan sonra ona "Eğer istersen geleceğinde daha fazlası var. Kız arkadaş ayrıcalıkları ve hepsi." Gülümsemesinin köşesini ısırtıyor ve başını sallıyor. "Bir dövme sanatçısıyla çıkmanın avantajları." Vulkan selamı veriyor ve benim sikim de sanki birden bilimkurgu hayranı oldu. Gerçekten, sadece onun bir numaralı hayranı.

Luna ile bardo masasında otururken bacaklarım onun etrafında açılıyor. Baldırındaki mürekkebi korumak için tıbbi sınıf, su geçirmez bir bandaj kullanmamı izliyor ve parmakları ayağımın üst kısmını okşuyor. Geleneksel bir Amerikan dövmesinin kalın çizgilerini takip ediyor - üzerinde *Beni Sev yazan bir kurdele* bulunan hançerli kırmızı bir kalp.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Bir sonraki dövmem ne olmalı?" "Önce tasarımı mı seçmek istersin yoksa vücudundaki noktayı mı?" Çıtlatıyorum eldivenlerimi çıkarıp makineyi ve mürekkebi paketliyorum.

"Uh, nokta, sanırım." Bana daha emin bir şekilde başını sallıyor. "Kesinlikle o nokta."

O avuçlarının üzerine düşerken ben vücudunun uzunluğunu gözden geçiriyorum. Luna çok *ateşli*. Bu dünyanın dışında gibi, kendimi *sıcak* tutmazsam onu iki saniye içinde alabilirim. Gömleğinin etekleri kalçalarının üzerinde yükseliyor ve çıplak teni sikimi okşuyor. Gözlerimiz tekrar kenetleniyor ve ona "Bazı fikirlerim var." diyorum.

Öneri açık. Onu ne kadar çok becermek istediğimi saklamıyorum.

Dizlerini sağa sola sallıyor. "Profesyonel bir dövme değerlendirmesine ihtiyacım var." Ben gözümü kırpmadan Luna AC/DC tişörtünü kafasına geçiriyor. Altında sütyen yok, meme uçları şimdiden dikleşmiş. Kireç yeşili tangasının bandı kalçalarının üzerinde yükseliyor. Bacaklarını açıyor ve içimdeki tüm vahşi düğmelere basıp aşırı hızlanmama neden oluyor. Üzerine çıkıp ona zevkle saldırmak istiyorum; bana *yalvarır* gibi bakıyor.

Beynim bana başka bir şey bağırtıyor. Ve bu bizi durdurmak için değil.

Bilardo masasından tekrar atladım. Bu sefer kapıya yöneliyorum ve kilidi çeviriyorum.

Kimsenin içeri girmesine gerek yok. Bu içsel gelişim için Lily Calloway'e teşekkür etmek istiyorum.

LUNA HALE

Nefesimi tutamıyorum ve henüz bana cinsel bir şey yapmadı bile. Sonunda bu gece mi olacak? Donnelly tüm çekincelerini bir kenara bırakıp beni tamamen, inkar edilemez bir şekilde elde etmek üzere mi?

Lütfen, lütfen, yalvarıyorum.

Donnelly bیلardo masasına geri dönerken arkasındaki sessiz langırt makinelerinde çok renkli ışıklar yanıp sönüyor. Dövme ekipmanının yüzeyini temizliyor ve kalbim muhtaç bir beklentiyle çarpıyor.

Dokun bana. Dokun bana.

Zihinsel ikna güçleri işe yarıyor! Benimle birlikte masaya oturuyor ve yaklaşırken eli dizimden yukarı kayıyor ve aç bakışlarının amıma sabitlenmesini izliyorum. Tangamın şeffaf ağının arkasında zar zor gizleniyor.

Avuçlarımdan düşüyorum ve yeşil keçeye yaslanıyorum. "Beni değerlendirin." Kollarımı T şeklinde uzatıyorum ve ayaklarımı masanın ahşap kenarlarına düz bir şekilde koyuyorum.

Aletini korumuyor. Ereksiyonu pamuklu pantolonunun siyah kumaşına yapışmış. *O kadar büyük ki.* İçimi bir heves kaplıyor. Ona dokunmak istiyorum. Bana çok fazla şey yapmasını istiyorum. Başım yüksek hızda dönüyor.

Sonra Donnelly bir elini yüzümün yanındaki yüzeye koydu. Üzerimde geziniyor ve ben onun altında acı çekiyorum. Dudakları yukarı doğru kıpırdıyor, sırtışı mavi gözlerini parlatıyor ve boğuk, erkeksi sesi kararlılığıma işkence ediyor, "Başlamadan önce, numuneye bunun

profesyonel dövme sanatçısı bu çıplak değerlendirmeleri *sadece* diğer dünya yaratıkları üzerinde yapar."

"Bir insana hiç vermedin mi?"

Başını sallıyor. "Tanıdığım tek uzaylı sen olduğun için bu değerlendirmeler sana özel."

Donnelly'nin tuzağına düşerek yutkunuyorum. Kendimi olağanüstü güzel, yeri doldurulamaz ve fevkalade güçlü hissetmemi sağlaması doğuştan gelen bir yetenek.

Çok ama *çok* tahrik oldum. İri eli, gözlerimin altındaki bir dövme yerini inceler gibi yanağımı sarıyor. Kollarımı T pozisyonunda kalmaya zorluyorum ama sanki ona tutunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanki uzay kapsülümüzde sıfır yerçekimine ulaşmak üzereyiz ve vücudumu onun vücuduna yaslamazsam masadan uçacağım.

Dizi masaya gömülüyor, ağırlığını bana vermiyor. Onu istiyorum. Onu istiyorum. *Onu istiyorum. Onu istiyorum.* İlahi kafamın içinde daha da yükseliyor.

Parmakları yakamın çukuruna kadar iniyor. Tüy kadar hafif okşayışıyla ürperiyorum ve karın kasları esniyor. "Boğaz acı veren bir yerdir," diye nefes alıyor.

"Bunu masaya yatırabiliriz." diyebildim. Kolumun uzunluğunu incelemesini izliyorum, parmakları ince pazum boyunca ve eklemlerime doğru acı verici çizgiler çiziyor.

"Orada değil," diye soluyorum. "Daha aşağı."

Sırtışı kendi uyarılmışlığıyla gölgeleniyor, sanki o da direnmeye çalışıyor. "Burada değil mi?" Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve sağ kolumu başımın üzerine uzatıp kenetlenmiş ellerimizi masaya sabitliyor. OhmyGod.

"*Donnelly*," diye bağıryorum ve ona doğru yükselmeye çalışıyorum.

Leğen kemiğini uzaklaştırmaya dikkat ediyor ama yine de yakın. Seksi sesi kulağımı ısıtıyor. "Sakin ol," diye mırıldanıyor ve bana söylediğini biliyorum - ama acaba kendine de söylüyor mu? "İncelemem gereken daha çok vücudun var, uzay bebeğim."

Evet. Evet, öyle. Hızla başımı sallıyorum. "Yolculuğunuza devam edin."

Donnelly benim çıplak, savunmasız halimi içiyor. "Burası mı?" Bir parmağını kalbimin etrafında dolaştırıyor, sonra göğsümü avucunun içine alıyor. Önce yoğurup sonra meme ucumla oynarken dudaklarım birbirinden ayrılıyor. *Oh...siktir.*

Masaya karşı kıpırdanıyorum. Bacaklarım hafifçe yukarı kalkıyor. "Görünüşe göre bunlar çok hassas olabilir," diye fısıldıyor. "Uh-huh," tahrik olmuş bir

düğümü yutuyorum.

Boynuma, çeneme, köprücük kemiğime elektrikli öpücükler konduruyor ve her biri sinir uçlarımı diken diken ederken ürperiyorum. Bacaklarımın arasında nabız atıyor. *Donnelly, Donnelly, Donnelly*. Adı boğazımda düğümleniyor.

Boştaki elim beline doğru uçuyor. Tutuyorum. *Tutunuyorum. Ben hazırım.*

Sonra bana "Seni ters çeviriyorum." dedi.

Doğru. Potansiyel dövme yerleri için sırtımı ve kıcımlı kontrol etmeli. Yoksa arkamdan mı girecek? İkisi de mümkün olabilir mi?

Şimdi karnımın üzerindeyim ve kollarımı çıplak güneşleniyormuşum gibi yukarı doğru uzatıyorum. Birkaç bilardo topu bacaklarıma çarpıyor, ellerinin sıcaklığının aksine soğuk bir his. Donnelly'ye bakmak için elimden geleni yaparak boynumu eğiyorum.

Bilardo masasının üzerine diz çöktü. Avizeyle kafa kafaya çarpışmaktan kaçınmak için vücuduma doğru eğiliyor.

"Bu tarafta sıfır dövme var," diyor ellerini kürek kemiklerimden aşağı kaydırarak. "Boş bir tuval." Vücudumu değerlendirmesini izlemek için boynumu geriyorum. Kuyruk sokumuma doğru kıvrılan, sonra çıplak kıcımın eğimine doğru yükselen ince sırtımın her santiminden büyülenmiş gibi görünüyor. Tangamın içinde.

"Omurgama bir tane yaptırmaya ne dersin?" Büyük bir sırt dövmesi fikrine bayıldığım için soruyorum. "Ama büyük."

"Büyük mü istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde şehvetli bir bakış vardı. Bu, imrendiğim ve arzuladığım tehlikeli bir bakış.

"Mmm-hmm," diye neredeyse inliyordum ve Donnelly üzerime çöktü. Göğsünün ve karın kaslarının sertliğini sırtımda hissediyorum ve yüzümü öne döndüğümde başım dönüyor. Güçlü kolları bedenimin üzerinde kayıyor, sanki birlikte bir güneş fırtınasının içindeymişiz ve ben dış etkenlere maruz kalamazmışım gibi beni bedeniyle sarıyor. Çok ateşli bir kurgu olurdu.

Bunu daha sonra kısa bir öykü olarak yazmak üzere zihnime not ediyorum.

Dudakları önce yanağımı, sonra kulağımı okşuyor. "Sana büyük vereceğim." Sertliğini kıcımda hissetmeme izin vererek öne doğru öğütüyor. *Sikeyim*. Tekrar itiyor.

"Evet," diye ağlıyorum. *"Lütfen."*

Bir parmağını tangamın bandına sokmak için bir kolunu benimkinden ayırıyor. Külotumu aşağı çekeceğini sanıyorum ama külotumu kalçamdan daha yukarı çekiyor. Kumaş şişmiş amımı okşuyor.

Masaya doğru inliyordum. *"Donnelly."* Nabzım artık kontrolden çıkmış

durumda, beklenti beni sarsıyor. "Kıçıma," diye törpüledim. "Kıçıma bir tane." Umarım mantıklı konuşuyorumdur.

"Buraya dövme yaptırmak ister misin?" *Beni yakaladı.* Donnelly kıcımla yan tarafına tokat atıyor ve ben de zevkle *evet diye* mırıldanıyorum. Eti kavriyor, acıyı yatıştırıyor ve kıcımla ona geri sokuyorum.

Ağızdan boğuk bir inilti çıkıyor ve kulağıma adımı mırıldanıyor. İki eliyle ellerimi başımın üzerinde birleştiriyor ve kalçalarını esneterek öne doğru sallanıyor. Bu derin, nüfuz edici bir seks olurdu... eğer gerçekten içime girerse.

Ona doğru eğildim. *Lütfen.* Kalçalarımı masaya bastırarak ileri doğru itiyor. Oh...Tanrım. Zonkluyor ve sıkıyorum. Dövme seansımızdaki yastık yere düşmüştü ama altımda durmasına bile ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Donnelly'nin belimden tutup kendi açısını vermesini tercih ederim.

...Acaba bunu bana da yaptı mı?

Beyin kaşınması. Yine de bu anının *hiçbir* parçasını göremiyorum. Yeni bir hayal kırıklığı başlıyor.

O arkadan seks taklidi yaparken ben de altında kıvranıyorum. Sürtünme bana en kötü şekilde işkence ediyor. Kaslarının kasıldığını hissediyorum ve ikimizin de kendini kaybettiği çok açık. Öpücükleri boynuma karşı daha açgözlü ve saçlarımı avuçluyor. Arkasına uzanıp pantolonunu indirmeye çalışıyorum.

Onu içimde istiyorum.

Kıçını ortaya çıkarıyorum.

Bedenlerimizin arasına uzandığını hissediyorum. Umarım içime girebilmek için kendini ayarlıyordur. Onun yerine klitorisimi okşuyor.

Seğiriyorum ve onun adını inliyorum. "İhtiyacım var... *lütfen.*" Bu beni öldürüyor.

Yine kulağıma fısıldıyor, bu sefer nefes almamı söylüyor. Nefes alıyorum mu? Kalçalarım kalkıyor. Bilardo masasının ahşap kenarını kavriyorum. Al beni, al beni, *al beni.*

Doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Her gece hap aldığımı zaten biliyor. Yani bu onun içeri girmesini engellemez ama içime girmiyor. Ani bir dolgunluk hissetmiyorum.

Arkama hızlı bir bakış attığımda, gözlerinde bir direnç titreşimi görüyorum. *Nonono.* Beni ilk kez (hatırlayabildiğim kadarıyla) becermek üzere olmadığı aniden anlaşılıyor.

Hayal kırıklığım artmadan önce gözlerimi kapatıyorum ve bacaklarımın arasındaki nabız gibi atan, muhtaç acıyı dinliyorum. Sadece onun parmaklarıyla boşalmak istemiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bilardo ıstakasını içime sokabilir misin?" Çok sessiz soruyorum ama artık beni duyup duymadığını sorgulamıyorum. Duyduğunu biliyorum.

Gözlerimi açtım ama yüzüm öne dönüktü. Onu arkamda göremiyorum. "Ben sadece... hissetmek istiyorum... bu aptalca."

"Aptalca değil," diyor nazikçe. "Dönüp bana bakabilir misin?"

Sırt üstü yuvarlandım. Yine vücudumun üzerinde diz çökmüş, belindeki kuşak kalçalarına kadar inmiş. Kaslarının V çizgisi seksi ama bu durum beni daha az tahrik ediyor çünkü aramızda yeni bir gerilim var ve bu artık cinsel bir gerilim değil.

Yüzüm birçok duyguyla yanıyor. Gariplik seviyemi sorguladığını düşündüğümünden değil. Bu noktada normalliğimden çok tuhaflığımdan etkilendiğinden oldukça eminim.

Kaçan bakışlarımı yakalamaya çalışıyor. "Bu aptalca değil Luna. Doymak istiyorsun ve benim de yavaş gitmek istediğimi biliyorsun. Bu yüzden başka bir şey istedin."

Derin bir nefes alıyorum. "Peki sen?"

Düşüncelere daldı, duvara dayalı sopaya baktı. Sonra bana dönerek, "Bilardo ıstakası alınmasın ama benden önce sana girmeyecek" dedi.

Sönüyorum. "Ne zaman olacak bu?"

Kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor ve bana güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyor - ama Donnelly'nin içinde göremediğim ya da anlayamadığım bir şey güreşiyor gibi görünüyor.

Bu her şeyi daha da acı verici hale getiriyor.

"Sabırlı olmaya çalışıyorum," diye fısıldıyorum ona, "ama sanki..." Gözlerim yaşıyor, yaşlar akmakla tehdit ediyor. *Boş ver.* Masadan kalkıp bol AC/DC tişörtünü buluyorum.

"Luna." Bilardo masasından çok daha hızlı fırlıyor ve ben gömleğimi giyerken bana yetişiyor. "Benimle konuşabilir misin?" Onun sıkıntısı benimkini yansıtıyor.

"Sana baskı yapmak istemiyorum. Sana baskı yapmaya çalışmıyorum." Eşofman altımı bulmak için masanın ayaklarını karıştırıyorum ve bir yığın halinde buluyorum. İki elini saçlarında gezdirip, sanki soluk soluğaymış gibi kafasının üzerinde bırakırken onlara adım atıyorum.

"Luna..." Ellerini indiriyor.

"Sorun yok." Sesim titriyor.

"Bu iyi değil. Bu iyi değil." Çatlaklar için beni süpürüyor. "Hiç anlamıyorum." Kafası karışmış ve telaşlanmış.

Hayal kırıklığına uğradım ve incindim. "Biliyorum... anılarımın geri gelmesini beklemediğini söylemiştin ama sanki bekliyorsun gibi geliyor." Gözlerimden yaşlar akıyor ve sulanmayı durdurmak için onları siliyorum ama ellerimi ıslatıyor. "Bütün ve iyi olduğum zamanı ve beni incitmeyeceğini bildiğin zamanı bekliyorsun çünkü *bu halim* çok kırık-"

"Hayır, Luna-" Kapı tokmağı sallanınca sözü kesiliyor, ardından kapı çalınıyor ve dışarıdan boğuk sesler geliyor.

Oda arkadaşlarımız.

Thatcher ya da Banks, "Burada olmalılar," diyor. Sesleri ayırt edemeyeceğim kadar birbirine benziyor.

"Luna!" Jane sesleniyor. "Poker oynamak için harika bir planımız var! Kurallarda değişiklik olabilir de olmayabilir de! Sen ve Donnelly katılmalısınız!"

"Ezikler bütün hafta bulaşık yıkamak zorunda!" Sulli de katılıyor. "Eğlenceli olacak!!"

Boğazım cevap veremeyecek kadar şişti.

Donnelly gözlerini benden ayırmadı. "Oyun odası dolu!" Moretti kardeşlerden biri, "Sikişiyorlar," diye tamamladı, bizim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle.

duymak.

Biz değiliz. Sinirli, dağınık bir duruma ek bir sinirlilik katmanı. Akara kapının dışından, "Donnelly bunu söylerdi," diyor. Jane, "Luna bilmemizi istemiyorsa, hayır," diye belirtiyor.

"Ya iyi değilirse?" Sulli soruyor. "Onları en son ne zaman gördün?"

Bir yumruk daha sert vuruyor. "Hey, aç kapıyı!" Akara endişeyle bağırır. Donnelly kapıya doğru ilerler, kilidi açar ve kırarak açar,

Ama o daha doğruyu söyleyemeden Thatcher, Banks ve Akara altılı bira paketleriyle oyun odasına dalıyorlar. Neredeyse dikkatimi dağıtacak olan sevimli kısım, Sevgililer Günü kalp kundağındaki Bebek Maeve. Thatcher'ın iri kollarında mutlu.

Kuzenlerim de yanımda ama Jane ve Sulli'den kaçıp görünmez bir çıkış yapmaya çalışıyorum.

"Luna?" Jane çılgınca koşuşturmamdaki acımı görmüş olmalı.

Daha iyi olmaya çalıştım - bu sefer sevdiğim insanlara karşı daha açık olmaya çalıştım - ama oda arkadaşlarımdan önünde bu kadar parçalanamam. Bu duyguyu sevmiyorum ve şu anda etrafımda gerçekten istediğim tek bir kişi var.

Kapıya nişan alıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Akara Donnelly'ye sorar. "...iyi mi?"

Donnelly sadece beni izliyor.

Hava. Havaya ihtiyacım var.

Onunla çıkış arasına sıkıştığım da Donnelly usulca "Luna," diye sesleniyor. Beni tutmuyor. Beni durdurmuyor.

Ve Tanrı'ya şükür, yalnız gitmeme izin vermiyor.

PAUL DONNELLY

Alana ihtiyacı olup olmadığını BİLMİYORUM, ama şu anda ona bunu vermekten çok korkuyorum - bunu şu *anda* düzeltmezsem, daha fazla hasara neden olabilirim.

Çatı katındayız. Havuzdan buhar yükseliyor, ama o tüm gece güzelliğiyle Philly'ye bakan tuğla çıkıntıya doğru ilerliyor. İnce turuncu bir pus ufuk çizgisini boyuyor, sanki güneş birkaç dakika önce dünyanın arkasına düşmüş gibi.

Hava buz gibi olmalı ama enkazla ne yapacağımı bilemeden bir kaza alanında koşuyormuşum gibi kanım ısınıyor.

Luna için tüylü beyaz bir battaniye kaptım. Dirseklerini tutuyor ve tüyleri diken diken oluyor. Arkasından yaklaştım. "Türünüzün sıcaklık kontrolünü çoktan mükemmelleştirdiğini biliyorum. Ama bunu kullanabileceğini düşündüm."

Şehirden uzaklaşıyor ve battaniyeyi görüyor. "Biz de... mükemmelleştiremedik." Omuz silkiyor. "İnsanlardan daha iyi değiliz."

"Buna inanmıyorum," diyorum neredeyse fısıltıyla, boğazım kuruyor. Soğuk hiç yardımcı olmuyor.

Luna battaniyeyi omuzlarına örtmeme izin veriyor, ben de içinden çıkmam gereken bu çukurun korktuğum kadar derin olmayabileceğini düşünüyorum.

Ve sonra dedi ki, "Girmek ister misin?" Kollarını açarak beni battaniye gibi sımsıcak kucaklıyor.

Bana çarpıyor. Onun aşkı.

Evet...

İçeri girmek istiyorum ve bedenimden başka hiçbir şeyi dinlemeden onun kollarına yürüyorum. Nazik ve tatlı ve yoğun bir durum sırasında bir kız arkadaştan sahip olmayı hayal edebileceğim her şey...?

Ben buna kesinlikle kavga demezdim. Kaçırılmış bir sinyal. O Thebulan konuşuyor ve ben çeviriyi yeterince hızlı alamıyorum, onun benimkini alabildiğinden daha fazla değil.

Kollarımı battaniyenin dışında omuzlarına doluyorum, soğuktan hoşlanıyorum. "Seni kırılmış olarak görmüyorum," diyorum ona. "Söz veriyorum, benimle ilgili tüm anılarına sahip olmadığın için değil."

Şaşkınlık kaşlarını kırıştırıyor.

Yüz ifadesinden daha fazlasını okumaya çalışıyorum. "Luna..."

Kemerimi tutuyor. "Anlamadığınızı söylemiştin ama *Ben* de anlamıyorum." Gözleri yanımdan geçip gidiyor, yine yaşlarla doluyor.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Luna her gözyaşı döktüğünde bir kuzunun öldüğünü düşünüyorum. Onu *ağlattığımı* bilmek milyonlarca kez daha kötü. Kuzuları katlediyorum. Küçük çocukların uyumak için onları saymasını zorlaştırıyorum. Uykusuzluk çeken bir nesil yaratıyorum.

"Reddedilmiş gibi hissetmeye başladım," diye fısıldıyor Luna. "Ve ben bunu istemiyorum. Bana acıdığın için benimle seks yapmanı da istemiyorum. Ya da sadece benim ihtiyaçlarımı karşılamaya çalışıyorsun. Beni istemeni istiyorum-"

"Seni istemediğimi mi düşünüyorsun?" Kaşlarım zıplıyor, bunu duyunca midem düğümleniyor. "Çoğu *zaman* tek düşünebildiğim seninle seks yapmak oluyor. İçine girmeyi o kadar çok istiyorum ki, sırf sana ulaşmak için zamanı ve uzayı yırtabilirim." Başının arkasını okşuyorum. "Seni bیلardo masasına yatırdım, kışın bana dönüktü ve başımdan ayak parmaklarıma kadar bu *gece* seni becermek istedim Luna. Zar zor durabildim-"

"Neden durdurmaya çalışıyorsun?" diye ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Onları silmek üzereydim ama benden önce yüzünü fırçaladı.

"*Seni incitme* düşüncesine katlanamıyorum." Kendimi söylemekten alıkoydum. Çünkü ona zarar veriyorum. Seksi uzatmanın uzun vadede ona *yardımcı* olacağını düşünmüştüm, acı çektireceğini değil. Yaklaştığımı düşündüğü anda geri çekilmeye devam edersem Luna'nın canını yarmaya devam edeceğim. Ve kendime de. Onun acısı benim acım.

Bu çok açık. "Donnelly?"

Çenesi titriyor.

"Korkuyorum," diye boğuluyorum, gözlerim yanıyor ve ıslanıyor. "Seni

incitmekten korkuyorum -eğer çok hızlı ve yanlış bir hareket yaparsam, acı vereceğinden

geri dönemeyeceğin bir şey."

Luna bunu düşünür. "Bakire olduğumu unutabilir misin?"

"Hayır," diyorum sertçe. "Hayır, yapamam. Yapmayacağım. Ve seninle yatmak için seksin nasıl bir his olduğunu hatırlamanı beklemeyeceğim."

"O zaman neden bana zarar vereceğini düşünüyorsun?"

Başımı sallamaya başladım. "Seninle seks yaptım ve sonra kaçırıldın Luna. Bunu yaparken babana verdiğim sözü tutmadım ve bu sefer elimde olan tek şeyin beklemek olduğunu hissettim. Çünkü beklersem başına kötü bir şey gelmeyebilirdi." Acı dolu bir ses çıkardım. "Sanırım bu gece seni incittim." İçim içimi yiyor.

"Ben iyiyim," diyor başını sallayarak. Gözyaşları kurumuştu. Rahatlamaya çalışarak daha derin bir nefes alıyorum.

"Birlikte yatarsak bana zarar vermezsin," diye güvence veriyor. "Senin insanoğlunun en iyisi olduğunu yazdığımda haklıymışım. Çünkü sana yakın olmak bana sadece insanoğlunun sunabileceği en iyi şeyi getirdi. Kendimi güçlü, bütün ve sevilmiş hissetmemi sağladı. Senin korktuğun şeyin *tam* tersi."

Avucumun topuğunu ıslak yanağıma sürtüyorum şimdi. "Sanırım yeni bir yeteneğin var. Korkuları kovmak."

Gülümsemesi tüm dünyayı aydınlatıyor. "Benden korksalar iyi olur. Çünkü peşlerinden tekrar tekrar geleceğim ve ısırığım ölümcüldür. *Asla* kazanamayacaklar."

Sırıtarak gülüyorum. "Bunu duyuyor musun? Zehirli dişlerinden kaçan korkularımın sesi bu."

Onları çiğniyor ve lanet olsun, aşık oldum. Her şeyi bırakıp, onun için öleceğim türden bir aşk. Ölüm yatağında fısıldayacağım son isim o. Onun aşkı olmadan evrenin bir anlamı yok. Zamanın sonuna kadar sadece o ve ben olacağız.

Ben de ona "Seni seviyorum, Luna Hale." dedim. Ona daha derin bakıyorum. "Bana hiç olmadığım kadar sevildiğimi hissettirdin ve bazı şeyleri anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Olma," diye fısıldıyor. "Sen hep benimleydin. Beni uzay aracımızda hiç yalnız bırakmadın ve o gece beni bulmak için neler çektiğini biliyorum. Hatırlayabiliyorum ve..." Göğsüme doğru yaklaşıyor. "Zamana ihtiyacın vardı. Eğer hala ihtiyacın varsa-"

"Buna ihtiyacım yok," diyorum. "Yeterince berraklığım var." Ona bakıyorum. "Seninle seks yapmak bir dünya savaşına neden olmaz ama tüm evrenini sarsabilir. Gezegenin buna hazır mı?"

Gülümsemesi mantar gibi. "Hazırdan da öte."

Birkaç kez başımı sallıyorum, dudaklarım kalkıyor. Bulutlar dağıldı. O geceden üzerime sızan karanlık her neyse, korkularıyla beslendiğini fark ediyorum. Ben izin vermezsem daha fazla güçlenemez.

Boynumdaki mavi kyber kristaline dokunuyorum. Bir süredir çıkarmamıştım. Hâlâ orada. Hep oradaydı.

Acı çekmemizin sebebi asla ben olmayacağım. Yeterince dayandık ve ben sadece Luna'yla birlikte ışığı kucaklamak istiyorum. Şu an tam önümde.

Doğruca aya bakıyorum. Gözleri parlak kehribar tonlarında parlıyor. Ortaya çıkan bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Seni bu gece bir yere götürmek istiyorum," diyorum ona.

Gözlerimi arıyor, hevesi geri geliyor. "Nereye?"

Sırıtiyorum. "Dünyadaki en iyi yer."

LUNA HALE

Dünyadaki en iyi yer onun yatağı değil.

Wawa'dan arıyorlar.

Donnelly beni Wawa'ya götürdü, garip bir şekilde bu gecenin en sevdiğim kısmı burası oldu. Donnelly'nin ne kadar çok bahsettiği, ne kadar çok sevdiği ve değer verdiği kutsal bir yere giriyor olabilirim.

Yine de bu Wawa'da kimse yok. Markete girdiğimizde neden en çok şaşırdığım şey bu oldu bilmiyorum.

"Genelde böyle... ölü mü?" Donnelly'ye kütüphanedeymişim gibi fısıldıyorum.

Donnelly elleriyle dua eder gibi bir hareket yapar. "Burası sadece kutsal bir yer. Bazı insanlar içeri adım atmaya layık değil."

Meyve sularının olduğu koridorda yürürken gülümsüyorum. "Buna layık olmak için ne yaptığımdan emin değilim."

Son zamanlarda artan cinsel dürtülerim daha çok kötü kategorisinde bir çentik gibi hissettiriyor. Yani, Donnelly'den beni bılardo ıstakasıyla becermesini istedim - ve bu fikrin hala seksi olduğunu düşünsem de, onun içimde olmasını tercih ederim. Bu konuda aynı fikirdeyiz.

Muhtaç benliğimin Donnelly'ye çok fazla baskı yapmasını asla istemem. Ama onun cinsel dürtülerinin de benimki kadar yüksek olduğunu ve Varyant Luna'dan etkilenmediğini ya da sadece beni yatıştırmaya çalışmadığını bilmek güzel. Acıma seksi kulağa ruh kırıcı geliyor ve bunu bana asla yapmayacağı için rahatladım.

Benim güvensizliklerim bir gecede yok oldu ve umarım onunkilerin de bir kısmını yatıştırmışımıdır.

Bir kolunu omzuma doluyor ve başımın yan tarafını öperek beni gülümsetiyor. "Buna layık olmak için hiçbir şey yapmana gerek yoktu. Sen sadece

vardır." Bu beni daha da sert vuruyor ve bakışlarımı bir şişe yeşil sebze suyuna çevirerek aniden gözlerimden yaş gelmesini engellemeye çalışıyorum. Wawa'da ağlayamam! Orası kutsal bir yer.

Donnelly beni mağazanın içine, kağıt kahve bardaklarının yanına çekti. Her birinin üzerinde Wawa'nın kırmızı kartal logosu var. Frog ve Quinn girişte beklemiş olmalılar çünkü bizi takip ettiklerini hissetmiyorum.

Erkek arkadaşım iki elini omuzlarıma koyuyor. "Ne dedim ben?" Sesine endişe karışıyor ve beni üzdüğünü düşündüğünü fark ediyorum.

Ama tam tersi. "Sadece kendim olarak değerli olduğumu söylemiştin," diye itiraf ediyorum. "Bazı günler ben de öyle hissediyorum. Diğer günler, Televizyon ve Yeni Medya'da oturuyorum ve herkes bana bir Hale olduğumu hatırlatıyor ve kendimi kanıtlamak zorunda kalmaktan asla vazgeçmeyeceğimi hissettiriyor. Amcamın geri bildirimi bile bunu doğruladı. Sonuncu olmamın, herkesin benden daha iyi performans göstermesinden başka bir nedeni olmadığını söyledi ve sanki kazanmak için Cobalt'ların başarısız olması gerekiyormuş gibi. Çünkü ben yeterli değilim." Bir omzumu kaldırıyorum ve boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum. "Ama sen bana kanıtlamam gereken hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyorsun. Ben değerliyim. Sanırım bugün bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Donnelly kollarını bana doladı ve beni kucakladı. İliklerime kadar. Onun kollarında her şey ıslık ıslık. Sadece Wawa'daki bu an değil, önümüzdeki yol da.

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bu çok eski bir hikâye, biliyorsun. Başkalarının senin değerini belirlemesine asla izin verme. Eğer izin verseydim, eminim ki ıslak bir makarna olurdu."

"Seni kucağıma alırdım,"

diye başımı sallıyorum.

"Beni bir kaseye mi

koyacaksın?"

"Evet. Seni çatalımla döndürür ve ağzımda höpürdetirdim."

Donnelly hem tahrik olmuş hem de kıskanmış gibi *ofluyor*. "İşte bu, ben hâlâ hayatta ve tekmelemeye devam ederken Wet Noodle Donnelly'yi emmene izin yok. O yasak bölge." Gülüyorum ve sanki beni herhangi bir çoklu evren varyantından talep ediyormuş gibi kollarını arkamdan doluyor. Beni bir büfeye doğru götürüyor.

Kollarını etrafımda kavriyorum. "Kıskanç bir varyant olmak hakkında biraz bir şeyler biliyorum."

"Bu konuda bir kişisel gelişim kitabı yazmalısınız. Tüm varyantlarımıza yardımcı ol" diyor. "Ben de bir solukta okurdum."

Sanırım bunu gerçekten anlayabilecek tek kişi o, ama bundan bahsetmiyorum. Giriş zili çalıyor ama Wawa'ya dalan yaşlı adam bize pek dikkat etmiyor. Bizden önce bir büfeye gidiyor ve ben de onun dijital bir menüden aceleyle kahve siparişini seçmesini izliyorum.

Burası normal bir "tezgâhtan sipariş" müessesesi değil. Bu yüzden Wawa rehberim Donnelly olduğu için gerçekten mutluyum.

"Buranın en güzel yanı ne?" Büfeye ulaştığımızda ona sordum.

"Wawa herhangi bir günü tersine ve sağa çevirebilir."

Bu cevabı beklemiyordum. Menüde geziniyor, gülümsememin yanaklarımı acıtacak kadar büyük olduğunu fark etmiyor.

"Resmi olarak test edildi mi?" diye sordum.

"Tekrar ve tekrar. Dünyanın en iyi ikinci deneği tarafından. Ben." Bana sırtıyor. "Seni de bu yüzden buraya getirdim. Dünyanın en iyi birinci deneği bana ne olduğunu söyleyene kadar onay damgasını veremem."

İkimize de denek demesi hoşuma gidiyor. İkimiz de yeni şeyler denemeyi seviyoruz.

-Bu bildiğim bir şeydi ama bugün daha derinden hissediyorum.

Henüz yemek yemedik, bu yüzden yemek seçeneklerine göz atıyor. Bunun rastgele bir gezi olmadığının farkındayım. Bu bir randevu.

Buraya gelirken randevu demişti.

Sinirlerim geriliyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Ama ya Wawa'ya düşük puan verirsem?" diye soruyorum.

"İtalyan sandviçini yiyene kadar karar vermeyi bekleyin. Kızarmış."

"Kızırtmazsam ne olur?"

"Artık arkadaş olamayız. Üzgünüm, uzay bebeği. Kurallar böyle."

Çocuk ama Wawa'yı sevmezsem bunun onu inciteceğini biliyorum. Sorun şu ki, bunun için o kadar heyecanlandım ki, hiçbir şeyin beni bundan nefret ettirebileceğinden şüpheliyim.

Dudağımı ısırıyorum. "Artık arkadaş olamayız ama sevgili olmamak diye bir kural yok, değil mi? Yani hâlâ birlikte yatabiliriz."

Parmağı ekranda biftekli sandviçin yanında duruyor. Yüzümü kızartacak bir şekilde bana bakıyor. Donnelly hem benden çok daha yaşlı hem de dünyevi konularda çok daha deneyimli. Beni en çok çeken şey yaşı ya da kaybolduğumda bana nasıl yol gösterebileceği değil, bir insanın olabileceği kadar rahat olması.

Şimdi bile onun özüne çekiliyorum. Sadece konuştuğumuz zaman *hoagies*.

Ciddiyetten uzak ama yine de ciddi bir şekilde, "Eğer İtalyan sandviçini kızartmadan alırsan, birbirimiz için hiçbir şey olmayacağız, Hale" diyor.

Şimdi sırtıyorum. "Seni bu kadar mı soğutur?"

"Tamamen kapatır."

"Ya yatağına çıplak girsem? Yine de benimle yatmaz mıydın?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Gülümsemeden duramıyorum. "Ya *tüm* dünyadaki son iki kişi bizsek? Galaksi mi? Türlerimizin hayatta kalması buna bağlı olacaktır."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır." Şimdi sırtmamak için kendini zor tutuyor. "Kızarmış Hoagie Hater'ı beceremem."

"Kapatıcıların çok özel."

"Seninkini ver." Beni kontrol ediyor ve Wawa'ya daha fazla insanın girip girmediğini ya da camlara vuran kamera flaşları dışında bizi tanıyan biri olup olmadığını bile söyleyemiyorum. Donnelly bunları fark etmiş gibi görünüyor ama bu benim etrafımdaki davranışlarını asla değiştirmiyor.

"Parlıtından nefret eden erkekler," diye başımı sallıyorum. "Dağınık olabilir ama parlaktır." "Bu iyi bir fikir," diye başını sallayarak bana karşılık veriyor. Birlikte başımızı sallıyoruz ve Sanki aramızdaki çekimin gücünü kabul ediyormuşuz gibi dudaklarımız sevgi dolu gülümsemelerle alay ediyor. İki aydır çıkıyoruz, yani bu bir ilk randevu değil ama *bu* randevuyla ilgili bir şey büyüğü ve kolay hissettiriyor.

Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

A t l a t t ı ğ ı m ı z bazı zorlu anlardan sonra bu hoş bir duygu ve bence şu anda ve burada Wawa özel.

Her şeyi tersine çevirebilir.

"Benden utanan erkekler," diye ekliyorum.

"Düşmanlarımı mı kastediyorsun?"

Gülüyorum, yüzüm daha da kızarıyor, o da menüye odaklanmaya çalışıyor ama bakışlarımızı birbirimizden kaçırıyoruz. Ekran dokunurken şöyle diyor: "En sevdiğim gecelerden bazıları sallantılı başlayanlardır. Bu bana kötü bir gecenin her zaman iyiye dönebileceğini hatırlatıyor."

"Umut," diye şarkı söylüyorum. "Çok bulaşıcı hale getirdin. Sanırım ben de bu hastalığa yakalandım."

"Çünkü bir süredir seni bununla boğuyorum." Başını bana doğru eğiyor. "İtiraf ediyorum: Sana bulaştırmamı sen istedin, yani bu rızaya dayalı bir boğma oldu."

Daha da sert
gülümsüyorum. "Öyle mi?"
"Yaptın."

"Belki de biliyordum..." Başımı kendi kendime sallıyorum. Anılar eşikte. Belki de bunca zamandır öyleydiler ve ben bunun ortaya çıkmamasına sinirlenmek yerine, orada olduğuna inanmayı seçiyorum.

Hep oradaydı. Beni
hiç terk etmedi.

Rahat, sevgi dolu bir kolunu belime doluyor ve bir eliyle bir emri yerine getiriyor.

"Frog ve Quinn'e bir şey isteyip istemediklerini sormalıyız," diyorum telefonumu çıkararak. Donnelly'nin eli puffer ceketimin ve AC/DC tişörtümün altına dalıyor, parmakları sırtımın küçük kısmının çıplaklığını sıyrıyor.

Yanaklarım ısınıyor ve nabzım bacaklarımın arasındaki noktaya geri dönüyor. *Seks. Donnelly. Seks. Donnelly.* İhtiyaç daha güçlü atıyor, ama bunu beklememeye çalışıyorum. Çünkü hâlâ frene basma ihtimali var. O anda kafasına takabilir ve ben sadece şimdiki zamanın tadını çıkarmayı tercih ederim.

Ama inkar edemem, son derece azgınım.

Tenim radyoaktif gibi hissediyor ve dokunuşu beni çok ıslatıyor. Biz ayrılmadan önce külotum çoktan ıslanmıştı.

Göz göze geliyoruz ve yüzümdeki tuhaf ifadeyi okumuş olmalı ki bana bunun *sorun* olup olmadığını soruyor. Bana dokunması. *Evet*, beni alenen ellemesini istediğimi yineliyorum.

"Çok, çok," diye ekliyorum.

Sırıttıyor ve şakağımı öpüyor, sonra dudaklarımın hemen dışını, sonra dudaklarımı. Yemin ederim kamera flaşlarının *klik, klik, klik sesini* duyuyorum. Ama kontrol ettiğimde paparazzilerin Wawa'nın içinde olmadığını ve pencerenin arkasında kamp kurduklarını görüyorum.

Frog'a hoagie siparişi için mesaj attığımda her yerim hala sıcaktı. Donnelly bekliyor.

"Kurbağa ciabatta üzerinde İtalyan istiyor. Kızarmış değil."

Tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Buffalo neden bahsettiğini bilmiyor. Onu kızartıyor." Kioska yazıyor. Ayrıca ilk kez Frog'a *Buffalo* dediğini duyuyorum. Kendisi Buffalo, New York'lu ve bu lakabın çok sık kullanılmadığını tahmin ediyorum çünkü bunu sözde bir hakaret gibi söyledi. Sanki o benim... arkadaşımış gibi savunmaya geçtim.

Ördüğüm zümrüt yeşili ve parlak pembe çizgili atkıyı takıyor
On

u. Telefonum avucumun içinde çalışıyor. "Quinn parmesanlı sebze istiyor, marul, soğan ve domates. Kızarmış."

"Adamım Quinnie," diye sırtıyor Donnelly ve siparişi giriyor.

Parmaklarını izliyorum ve içimdeyken ne kadar iyi hissettirdiklerini hatırlıyorum. Bu kutsal yerde seks beynim olmasından nefret ediyorum. Bilardo masasından hemen sonra buraya gelmenin hiç yardımı olmadı. Külotumu da değiştirmeliydim. Islaklar ve gerçekten de boşalmaya ihtiyacım olduğunu hatırlatıyorlar.

Parmakları omurgamda daha yukarılara tırmanıyor, her santimimi karıncalandırıyor. Ben hazırım.

Hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Sadece onun tarafından kovalanmak istiyorum! Çok şey mi istiyorum?

Donnelly önce bana, sonra büfeye, sonra tekrar bana bakıyor, arzusu mavi gözlerinde birikiyor ve yavaşça vücuduma damlıyor. "Bana öyle bakmayı bırakmalısın."

"Neden?" Fısıldıyorum.

"Çünkü seni çeşnilere karşı becermek istememe neden oluyor ve bu kutsal saatte Wawa'ya saygısızlık edemeyiz."

Başka bir gülümsemeyle yüzüm kızarıyor. "O zaman benden uzak dur," diyorum sessizce. "Yapamam, Hale. Gözlerim seni seçti."

"Gözbebeklerin iyi seçim yapmış."

"Evet, yaptılar." Tam kalbime bakıyor, en derinine ulaşıyor ve gülümsemem ona karşı yumuşuyor.

Parmaklarımı kemerine sokuyorum. "Benim için sipariş verir misin?"

"Seni yakaladım." Ekranda yazıyor ve sanırım bu gecenin favorilerimden biri haline geldiğini söylemek yanlış olmaz. Sonsuzluk için kaydedilecek kadar güzel bir gece.

Her ayrıntıyı, her sevgi kırıntısını, tüm basit ve parlak şeyleri bir araya getiriyorum ve umarım bu goblen beni her zaman sıcak tutar. Onunla daha ne kadar zaman geçirdiğimi merak ediyorum ve bu artık üzücü bir gerçek değil. Bu karanlık bir kayıp hissi değil. Parlak bir keşif duygusu.

LUNA HALE

Volvo'mda hoagie'lerimizi yedik. Donnelly, Schuylkill Nehri'nin yakınına park ediyor ve paparazzi kuyruğunu kaybetmiş olmalıyız çünkü hiçbir kameraman araçlarından inip camlarımıza saldırmaya çalışmıyor. Arabanın güvenliği sıcacık ve ay ışığı karanlık suyu parlatıyor.

"Bunu da dene." Kızarmış İtalyan'ını benimle paylaştı. Ben de benim için sipariş ettiği kızarmış jambonlu sandviçin yarısını ona verdim.

İtalyan'dan aldığım ilk ısırığa gülümsüyorum. Etli bir lezzet patlaması. Ağzımda eriyor, ekmek mükemmel bir yumuşaklıkta. Memnun bir ses çıkarıyorum ve sırtışı genişliyor. Bana bir meşrubat uzatıyor, ben de lokmamı yudumluyorum.

Hoagie'sini açıyor. "Karar?"

"Önce diğerini deneyeyim."

"Kızım, gerilimi nasıl artıracığını biliyorsun." Nehre bakıyor, sanki kimsenin bize gizlice yaklaşmadığından emin olmak ister gibi. Tehlikeli bir bölgede olduğumuzu düşünmek beni biraz tedirgin ediyor, ta ki o bana gülümseyene kadar.

Jambondan bir ısırık aldıktan sonra başımı sallayarak bir *mmhmm* sesi çıkarıyorum. "Jambonu daha mı çok seviyorsun?"

Ona baş parmağımla onay veriyorum, hala çiğniyorum. Bir ısırık daha alıp yemeye devam etmemek çok zor ama önce övgüler yağdırmalıyım. "Dünyanın en iyi hoagie'si burada." Sanki uzay gemime kaçırılıyormuş gibi hoagie'min yarısını kaldırıyorum. "Gidiyor. S.S. Thebulan Yıldız Kruvazörüne biniyor."

"Kraliyet muhafızları onu yiyecek mi?"

"Hayır. Bir müzede sergilenecek. Dünya'nın en büyük eserleriyle dolu. Bağışçı olarak sizi referans göstereceğimden emin olabilirsiniz."

"*Jambonlu sandviç*, Paul Donnelly tarafından bağışlandı, harika insan ve kraliçenin erkek arkadaşı." Başını sallıyor. "Anladım."

Sözlerine gülümsüyorum ve düşen marulları ekmeğin arasına geri koyuyorum. "Bu seni kral mı yapıyor?" Ona sessizce soruyorum.

"Bunu gerçekten düşünmemiştim." Gazozu çalkalıyor, daha fazla içebilmek için buzu kaydırmaya çalışıyor. "Daha çok kraliçem olduğunu söyleyebilirim."

Bunu düşündüm. "Ama eğer birlikte olursak, o zaman bu seni..."

"Kraliçe'nin erkek arkadaşı," diyor. "Kral olmak için..."

Oh. Oh. Neden bu kadar yavaş anladım?! *Evlenmek* zorundayız.

Gözlerim biraz açıldı.

Hemen ekliyor: "Kral olmak istemiyorum. Kimsenin ayaklarımın dibinde diz çökmesini istemiyorum, özellikle de ben senin ayaklarının dibinde diz çökeceğim için. Kraliçeme tapmalıyım."

İçim sıcacık duygularla doluyor. Yanlışlıkla evlilik konusunun ortaya çıkmasının yarattığı panik dağılıyor. İlişkimiz henüz üç ayını bile doldurmadı ve ben yirmi bir yaşında olduğumu biliyorum ama hafıza kaybım yüzünden kendimi on sekiz yaşında hissediyorum.

Evlilik daha önce kendim için düşündüğüm bir şey değildi. Kurgularımda bir ya da iki evlilik yazmıştım ama onlar benimle ve hayatımla ilgili değildi. En son uyandığımda hatırladığım kadarıyla liseden mezun olmayı ve kendi başıma olmayı dört gözle bekliyordum.

Deneyimlemek istediğim şeylerden oluşan uzun listemde, *evliliğin en alt* sıralarda yer aldığını rahatlıkla söyleyebilirim. Şu anda gereksiz geliyor. Kalbe giden bir atardamar değil. İçeride akan kan değil. Apandis gibi bir şey. Alınabilir ve vücut aşağı yukarı aynı şekilde çalışır.

Peki ya evlilik Donnelly'nin daha sonra değil de daha erken istediği bir şeyse? Ya gelecek vizyonlarımız benzer bile değilse?

Öğrenmek istemiyorum. En azından şu anda. Geleceğe dair varsayımlar bu mükemmel randevuya zarar veriyormuş gibi geliyor.

Dişlerimi hoagie'ne gömdüm. Çoğunu yiyip bitirdim. Ekmeğin sadece kıcını müzeye bırakabiliyorum. "Sence yeterince özel mi?" Ona soruyorum. "Hoagie'nin ekmek kıcı mı?"

"Bir gravür ekleyebiliriz: *dörtte üçü kraliçe tarafından yenmiştir*. Sizin uzaylı türünüz muhtemelen jambonlu sandviç kıcına tapacaktır, size değil."

"Zaten sadece bir kişinin bana tapmasını önemsiyorum."

Bana gülümsüyor. "Kim o? Onu öldürmeliyim."

Gülüyorum. "Kendine zarar vermene izin yok. Bunu yasaklıyorum."

Sanki göksel bir kraliyet ailesiymişim gibi parmak eklemlerimi öpüyor. Kalbim kabarıyor, sonra arabadan ani bir hareketle fırlıyor. Keskin bir nefes alıyorum.

"Sadece bir kuş," diyor ve elimi sıkarak beni rahatlatıyor.

Anormal derecede gerginim. "Eve dönebilir miyiz?" Sessizce soruyorum. "Philly'yi seviyorum ama her an bir paparazzi saldırısı bekliyorum... ve bu..." Omuz silkiyorum, kelimeleri bulamıyorum.

"Zaten burada fazla kalmayacaktık," diyor kolayca, sanki o kadar da önemli değilmiş gibi. Rahatlıyorum ve geri dönüp caddeye çıktığımızda eli benimkine kayıyor.

Kalbim yavaşlamadı ve nedenini anladım. "Eve gidiyoruz diye bu iş bitmedi, değil mi?"

"Randevu mu?"

diye soruyor.

"Evet."

Sırtışı önümüzde uzanan yolu aydınlatıyor. "Henüz bitmedi. Biz uyuyana kadar bitmeyecek."

Odamın zemininde uzanıyorduk. Neden yatakta değil de yerde yattığımızdan emin değilim, çünkü battaniye yığınları ve yastıkların üzerinde yatmak eğlenceli oluyor ve Orion yatakta olduğu gibi yerin yarısını kaplayamıyor.

Lav lambam duvarlara mor şekiller çiziyor ve arkamızdaki yatağımın etrafında pırıltılı ışıklar parlıyor. Donnelly ve ben birlikte Brian K. Vaughn'un *Saga adlı* çizgi roman serisini okuyoruz. Bu epik bir uzay operası, ikimiz de daha önce bireysel olarak tüketmiştik.

Görünüşe göre, yıllar önce ona bu kitabı önermişim ve öğrendiğime göre önerdiğim her şeyi hemen okumuş.

Her bir paneli incelerken Donnelly'nin sanat hakkındaki düşüncelerini duymayı seviyorum. Doğum gününde ona bir dijital çizim tableti hediye etmeyi planlıyordum ama Ağustos'a kadar beklemeyebilirim. Sanırım onunla uğraşmak hoşuna gidecektir.

Yaklaşık iki saat sonra sohbetimiz *Saga*'dan uzaklaşıyor ve daha ateşli bir alana kayıyor. "Porno tercihin yok mu?"

"Bu seni şok mu etti?" Donnelly bir yudum Lightning Bolt içerken sırtıyor!

Ben de bir enerji içeceği içiyorum, yakın zamanda uyumak istemiyorum. Bir pazısını tüylü beyaz bir yastığa yaslamış, rahatlamış

durumda. Yüzümü

bacak bacak üstüne atmış. "Sayılır. Belirli bir kategoriye yöneleceğinizi düşünmüştüm."

Başını bir kez sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse hiç porno izlemedim." Kaşlarını yaylanıyor.

Bir yudumda gülüyor. "Şimdi seni gerçekten yakaladım." "Bu seni tahrik etmiyor mu?"

Merak ediyorum.

"Hayır, öyle değil." Gözleri üzerimde geziniyor, sonra kısa bir an için uzaklaşıyor. "Nerede izleyecektim ki? Ben pek mahremiyet içinde büyümedim, senin mahremiyet yoksunluğundan bahsetmiyorum, Amerikan kraliyet mahremiyetinden bahsediyorum. Benimki sıkışık bir daireye girip çıkan bir sürü insandan ibaretti. Odam zaten *bana ait sayılmazdı*. Ailem internet için de para ödemiordu. Lisedeyken kendime aldığım cep telefonu ucuz ve modası geçmişti ve sadece arama yapıyordu." Bir eliyle saçlarını gelişigüzel tarıyor. "Bir sürü tuhaf şey yapardım ama halk kütüphanesinde ya da ücretsiz Wi-Fi olan bir kafede porno indirmezdin."

"Bu muhtemelen akıllıca," diye başımı salladım.

Dudakları kalktı. "Kardeşin bana *bilge* diyor."

"Haksız değil," diye şarkı söylüyorum ve gözümü ondan ayıramadan enerji içeceğimi yudumluyorum. Donnelly hakkında daha fazla şey öğrenmeyi seviyorum, hatta çocukluğunun daha sert ve üzücü kısımlarını bile. Tüm bu parçalar onun kim olduğunu oluşturuyor.

Beni gözden geçiriyor. "Hiç porno izliyor musun?"

"Evet ama çok sık değil. Annemin bir noktada bağımlı olduğunu biliyordum, bu yüzden her zaman ne kadar izlediğimi sınırlamaya çalıştım. Ama yine de..." Omuz silkiyorum. "Birçok siteye tıkladım ve NSFW gifleri seviyorum. Buharlı bölümler için yeni pozisyonlar yazmaya yardımcı oluyorlar."

Donnelly bir dizini büküp dirseğini üzerine koyuyor. Vücudunu nasıl hareket ettirdiğini seviyorum. Bu garip mi? "Favori bir porno kategorin var mı?"

"Evet." Yüzüm sıcaktan kavruluyor, ama daha çok Donnelly'nin gözleriyle beni nasıl soyduğunu görüyorum. Sanki üzerimdeki bol siyah AC/DC tişörtünü çıkarmayı ve beni eşofman altımdan sıyırmayı hayal ediyor. Lightning Bolt'tan daha büyük bir yudum alıyorum! "Asla tahmin edemezsin."

"Hentai."

"Hayır."

"Esaret."

"Uh-uh." Başımı sallıyorum ve tahminlerinin soru olmaması hoşuma

gidiyor.
Her birini kesin bir şekilde
söylüyor. "Ayaklar."

Gülümsüyorum. "Yine yanlış."

"Asla tahmin edemeyeceğim, ha?" Telefonunu çıkarır. "Belki de kategorileri aklımın ucundan bile geçirmedim içindir." Şimdi onlara bakıyor. "Boşalma."

"Çok iyi tahmin. Bunu sevdim."

"Komik, ben de öyle." Kaydırıyor. "Ama gerçek hayatta."

Bana attığı erimiş sıcak bakış karşısında klitorisim zonkluyor ve ayağımın topuğunu bacaklarımın arasındaki noktaya gömüyorum.

"Gerçek hayatta başka nelerden hoşlanırsın?" Sesim çok hevesli çıkıyor çünkü onun tercihleri hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum.

Sorun şu ki, o benimkini çözmekle daha çok ilgileniyor. "Önce bu gizemi çözmeliyim. Scooby Doo benimle mutlu olmaz." Telefonuna bakıyor. "Koca yarak."

"Yine mi hayır?"

"Cosplay ve Role Play'in çok bariz olduğunu düşünüyorum." Sanki ilgi çekici bir yaratıkmişim gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Oyuncaklar?" Bu soru olarak yöneltilen ilk soru.

"Sesin kendinden emin gelmiyor."

"Oyuncaklar," diyor bakışlarıma kilitlenmişken ve bunun ne kadar ateşli olduğunu inkar edemiyorum. O kadar ateşli ki en sevdiğim kategorinin oyuncaklar olmasını diliyorum. Güney Philly'li tınısı da beni esir alıyor, sadece sesi arzularımla flört ediyor.

"Oyuncak değil."

"Pekala, bana söylemek zorundasın. Milyonlarca kategori var ve ben çok uzakta olmalıyım."

"Oldukça uzakta." Bunu itiraf ederken gergin olmamaya çalışıyorum ama yara bandını yırtıp "Gang bang" dediğimde bir endişe dalgası yükseliyor.

Enerji içeceğinden bir yudum alırken yavaşça yükselen bir sırtışıla "Gang bang," diye tekrarlıyor. "Neden grup seks?" Korkmuyor ya da sonuca atlamıyor, bu yüzden endişem bir dalganın yuvarlanması gibi akıp gidiyor.

"Hiç üçlü seks yapmak istediğimden falan değil. Gerçek hayatta hiçbir zaman grup seks yapmayı arzulamadım," diye önsöz yazıyorum. "Özellikle de şimdi. Yani... senden başka birinin bana dokunacağını düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor." İnce kutunun alüminyum kapağını ileri geri çeviriyorum.

"Seni bu konuda ne tahrik etti?" diye merak ediyor.

"Seksin duraksaması yok gibiydi. Boşalıyor ve sonra tekrar doluyordu. Tekrar tekrar elde edilme fikri hoşuma gidiyordu." Bakıyorum

ona baktı.

Kasları esnemiş, aleti siyah pamuklu pantolonuna karşı açıkça sertleşmiş ve seksi bir şekilde "Siktir" diye mırıldanıyor. Bir elini daha saçlarının arasından geçiriyor, sonra daha büyük bir yudum alıyor. Bakışlarıyla beni yine soyuyor.

Biraz kıpırdanıyorum, onun için *gerçekten* acı çekmeye başlıyorum. "En sevdiğin seks pozisyonu hangisi?"

"Gördüğüm kadarıyla bana cevap veremeyeceğin bir soru soruyorsun." "Sana en sevdiğimi hiç söylemedim mi?"

"Hayır, hiç gündeme gelmedi." Düşünerek kutuya vuruyor. "Çoğunlukla vermeyi severim, bu yüzden seni neyin mahvettiğini görmekten zevk alırım."

"Senin için daha iyi hissettiren bir şey yok mu?" Ben soruyorum.

"Sanırım hoşlanmadığım bir pozisyon bulmakta zorlanırdım. Ama sana yapmayı hayal ettiğim şeyden bahsediyorsak, evet, favorilerim var. Ruh halime göre değişiyor." Gözleriyle beni beceriyor.

Enerji ićeceđimi bırakıp avuçlarıma yaslanıyorum. Hazır olduğumu görmesini umuyorum. Bana sahip olabilir.

Ben buradayım.

"Sanırım yeni bir fantezim var," diyorum sığ bir nefesle.

"Öyle mi?" İćen iće yanan cazibeler havayı kalınlařtırıyor.

"Evet," diye fısıldadım. "Bana ne istersen yapman için."

Donnelly kendini yerden kaldırıyor. Boyu 1.80. Yüksek ve sinsi sinsi dolaşıyor. Onun tarafından avlanıyor olmak anında tahrik ediyor; içimde korlar patlıyor. Bacaklarımı açıyor ve beni kalçalarımın altından kavrayıp göğsüne bastırıyor.

Ayrılan dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıkıyor. Boynunun arkasını kavıyorum. Beni bir tüy kadar hafıfmişim gibi zahmetsizce dizlerimin altından tutuyor. Tamamen giyinik olmama rağmen, mükemmel bir pozisyondayım - sıcaklığım onun ereksiyonuna karşı ve merak ediyorum... "Bu pozisyonu seviyor musun?"

"İlk seferin için değil." Beni yatağa fırlattı.

Yumuşak yorganımın üzerine düştüm. Nefes nefese. Kutsal...lanet. *İlk seferim*. O... o gerçekten benimle sonuna kadar gidecek mi? Bu gece mi olacak? Başka bir psikolojiyi kaldırabilir miyim emin değilim, ama zihinsel bir engeli varsa bunu anlarım. *Seks bekleme*. En iyisi bu.

Donnelly tişörtünü başından çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Orion, anne ve babasının birbirlerine doğru bu cızırtılı adımları atmasını çok onaylıyormuş gibi yerden ona *havlıyor*.

Ben de en az onun kadar büyülenmiş durumdayım, gözlerimiz birbirini vahşice süzüyor. Beklenti *yine* tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Bir gecede iki kez.

Yatağın ayak ucunda duran Donnelly kendi pantolonunu çıkarıyor. Tamamen çıplak ve son derece sert. Ereksiyonu ağzımı sulandırıyor ve onu dudaklarımın arasına alma isteği duyuyorum. Donnelly'ye sakso çekmeye *bayılıyorum*. Beni her zaman boşaltıyor. Ama aynı zamanda onun bu uzay gemisine pilotluk etmesini de arzuluyorum.

Keşfedilmemiş bölge, yepyeni bir galaksiye doğru, *işte gidiyoruz*.

"Sen...?" Çoğu erkeğin muhtemelen bir sonraki arzusunun ne olacağını düşünerek nefes nefese kaldım. "Beni kucağında ister misin?"

"Sırt üstü yatmanı istiyorum." Ayak bileğimden tutup beni yatağın kenarına doğru çekiyor. Nefesim kesiliyor. "Başlamak için."

Başlamak için!

Evet, *evet*. Lütfen bu *sonsuz* dek sürsün. Eşofman altımı her zamankinden daha agresif bir duygusallıkla kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı kaydırıyor. Hareketleri her zaman baştan çıkarıcıydı, ama artık acı verecek kadar telaşsız bir hızda değil.

Evcilleşmemiş. Sahiplenici, aç elleri ayak bileklerimdeki kumaşı yırtıyor. Hemen kireç yeşili tangama yöneliyor ve ihtiyacım arttıkça titriyorum.

"Donnelly," diye inliyorum dudakları karnımda gezinirken, bir yandan da tangamı bacaklarımdan ve ayaklarımdan *sıyırıyor*. *OhmyGod*. Kalçamın içini öpüyor. Amımın hemen dışını öpüyor. Bilardo masasındaki seansın eziyetinden ve şimdi de *bundan* inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım.

Yarıklarımın arasını yalıyor ve bacaklarım zevkle sarsılıyor. Klitorisimi emdiğinde çığlık atıyorum, sonra üzerimden kalkıyor. Bir dizini yatağın kenarına dayıyor ve AC/DC tişörtünü bedenimden çekip çıkarıyor, sonra dilini ağzıma sokuyor. O dünyaca ünlü bir öpücü. Ona Thebula'nın verebileceği her övgüyü veriyorum.

Beni öperken yüzümü şiddetle kavramasını seviyorum. Dilimi kendi diliyle bunalıcı bir dansa yönlendiriyor ve eğer yapabilseydim sonsuza dek onunla birlikte dönüp dururdum.

Ayrılıyorum, nefesimi tutuyorum.

"Sen istemedikçe prezervatif takmayacağım" dedi. Bu *gerçekten* oluyor!!!

"Prezervatif yok," diye mırıldandım.

Sırıtırıyor ama uyarılmışlığının sisi onu bastırıyor. Sırt üstü yatıyorum, tamamen çıplak. Kadınsı formumun hatlarını, dik meme uçlarımı ve kalça kemiklerimi emmesini izliyorum.

İki dizi de yatağın üzerinde. Diz çöküyor. Kasları o kadar kasılmış ki, acaba direniyor mu yoksa o kadar tahrik olmuş ki boşalmamak için esnemesi mi gerekiyor diye merak ediyorum.

Ereksiyon halindeki shaftını kavırıyor. "İlk gece sikişine hazır mısınız?" diye soruyor, sesi boğuk.

Gerçek kelimelerle bile cevap veremiyorum. İniltili bir ses bedenimi terk ediyor. *Evet, lütfen. Yavaşlama.* Hızını *biraz* düşürüyor. Bana eziyet etmek için.

Donnelly kalçalarımı kaldırıyor ve uzun aletini karnımın üstüne yerleştirerek bana neler olacağını gösteriyor. "Hepsini almak zorunda kalacaksın."

Titriyorum. "Lütfen, *lütfen.*" Zayıf bedenimden çok daha büyük görünüyor ve sikişinin içimde kaybolup göbek deliğime kadar uzanması fikri beni çılgına çeviriyor.

Donnelly bir kolunu dizlerimden birinin altına geçiriyor ve ağzı benimkiyle buluşurken bacağıma göğsüme doğru büküyor. Beni daha geniş açıyor.

Baştan çıkarıcı öpücükleri başımı döndürüyor ve destek için pazularını kavırıyorum. Alnı benimkine bastırıyor ve fısıldıyor, "Sen söylemedikçe durmayacağım. Hiçbir şeyle baş edemiyorsan, bir şey söyle."

Hevesle başımı sallıyorum.

Yüzümü tekrar tutuyor, sanki kıvranacağımı ve kıvranacağımı biliyormuş gibi ve beni altında sabit tutmayı planlıyor. *Daha önce benimle birlikte oldu. Vücudumu anlıyor.* Dev dalıştan önce sakinleştirici bir gerçek bu. "Derin bir nefes al." Bana bakıyor. "Çünkü seninle koşmak üzereyim sıkı, küçük kedi çok sert."

İlerlediğinde, bu artık bir simülasyon değil. İçime girdiğindeki dolgunluk karşısında nefesim kesiliyor. Ağzım açık ve nefesim ciğerlerimi boşalttı, özellikle de hipnotik bir hızla itmeye başladığında.

Onun etrafında kenetleniyorum. Kalçalarımı yukarı kaldıramıyorum bile. Beni şaşkına çeviren bir hızla vuruyor ve aklımı başımdan alan her saniye beni tüketiyor.

Seks-seks hem çok muazzam hem de neredeyse yeterli değil. Ben. İstiyorum. *Her şeyi.* Elinin geniş avucuna yaslanıp ağlıyorum, sevgisi içimde daha büyük bir ihtiyacı kabartan bir akıntı.

Her şeyi istiyorum... ama sadece onunla.

"*DonnellyDonnelly*." Ellerim pazılarından düşüyor, tutamıyorum bile

üz

eri Bir inilti boğazını tırmalıyor ve hızını yavaşlatıyor,

nd

e.

sonra agresif bir şekilde hızlı. Gözlerim bu mutluluk verici eziyete dalıyor. Sallanırken beni kontrol ettiğini hissedebiliyorum ama bu hisler bedenimi başka bir boyuta sürüklüyor.

Yoğunluktan, sürtünmeden inliyorum. Her itişinde bedenim onun altında sarsılıyor. Uyarı vermeden boşalıyorum, yıldızlar görüyorum.

"*Siktir*," diye inliyor Donnelly nefesinin altından, içimdeki tahrik olmuş haliyle.

Hâlâ sert. Hâlâ hareket ediyor ve ben tekrar zirveye çıkıyorum.

Hafifçe pozisyon değiştiriyor. Otururken bacaklarımın arasına diz çöküyor. Her iki eli de diz kapaklarımın altında ve beni sikerken kalçalarımı daha da açıyor, kalçalarımı kolayca kaldırarak uzunluğuyla buluşuyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli manzaralardan biri. Bu açıdan, dövme vücutunu ve içime pompaladığı delikli sikini tamamen görebiliyorum.

Her santimetresinin içimde kaybolduğunu görmek için ön kollarımın üzerinde yükseliyorum. "*OhmyGodOhmyGod*," diye mırıldanıyorum.

"Beni bir daha sıkarsan, her yerine *boşalırım*." Bu bir cinsel tehdit. "*Luna*." Bu bir uyarı.

"*Evet, evet*," diye nefes nefese kaldım.

"Beni bundan daha uzun süre almalısın, bebeğim." Kollarımdan düştüm, bir şehvet ve aşk birikintisi.

Ve sonra Orion yatağın üzerine atlar. Donnelly iterken, "Eğil oğlum," diyor. Nedense Orion her zaman itaat ettiği tek kişiyi dinlemiyor. Künyesi heyecanla sallanıyor ve yanağımı yalıyor.

Donnelly içimden çekiliyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum, çok muhtacım.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Orion'u yataktan kaldırıyor ve kapıya doğru götürüyor. Çabucak köpeğimizi odanın dışına kilitliyor ve ben onun yatağa doğru sıcak, çıplak adımlarına takılıyorum.

Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Bacaklarımın arasına diz çöktü. Geri esniyor.

Tiz bir sesle *evet diye* mırıldanıyorum. Ağır, zevkli nefesleri beni

yakıyor. Tenimizde boncuk boncuk ter var. Birleşmemizin sonraki vuruşlarında klitorisime hafifçe dokunuyor ve içimde daha derine iniyor. Kendimi kaybediyorum.

Sırtım bir çığlığa dönüşüyor ve Donnelly kendi kafasıyla küfrediyor - ama sikini hızla içimden çıkartıyor. İki pompayla kendini yumruklayarak göğüslerime döllerini püskürtüyor.

Yakalamak için dilimi çıkartıyorum.

Sırtışı bir homurtuyla birlikte beliriyor ve sikinin seğirerek bir kez daha ereksiyona geçmesini izliyorum. Oh. *Bu* onu çok tahrik etti.

Düzeltiyorum, onu *tahrik ettim*. Donnelly gibi, ben de istediğimi yaptım. Cinsel olarak çok ama çok uyumluyuz. Bu kanıtlandı.

Yanağımdaki döllerini siliyorum ve parmağımı yalıyorum. Donnelly'nin göğsü yükselip alçalıyor.

"Tohumunun tadına ihtiyacım var," diyorum gülümseyerek. "Bu bir zorunluluk." "yle mi?" Beni yatağın daha yukarısına çekiyor, başıım yastıkla buluşuyor.

Ağzı kulağıma değiyor. "Tadına bakmaya devam edebilirsin çünkü seni becermeyi bitirmedim."

Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki kalbim muhteşem bir hızla çarpıyor. Yan yatıyoruz. Beni göğsüne doğru çekiyor. Kaşıklıyor. Bacağımı tekrar göğsüme doğru çekti. Daha derin, daha yoğun ve bana kalçamı titretecek kadar *derinden* vermeyi sevdiği için çok mutluyum.

Ama bu pozisyon yeni ve o içimde kayarken, bir şekilde *daha dolgun* hissediyorum. "Geliyorum" diye haykırmadan önce ancak bir dakika kadar hareket etti. Orgazm tüm bedenimi sarsıyor ama o beni göğsüne bastırıyor. Kollarının gücü beni gönderiyor. Biraz oksijen aldığımda yastığa doğru mırıldanıyorum, "Yine."

İtmeyi bıraktı. "Lütfen."

Hâlâ sert. Hala içimde. Neyi bekliyorsun? "*Lütfen*."

Bu sefer yavaştı. Dudakları terli boynumu sıyrıyor, sonra kulağıma çarpıyor ve fısıldıyor: "İçinde zar zor hareket edebiliyorum, çok şişmişsin. Bunu hissediyor musun?"

Başıımı sallamaya çalışıyorum.

"İçinde ne kadar derin olduğumu hissediyor musun?"

Evet.

"İçine gmldğm hissediyor musun?" Bir itiş daha.

Amina koyayım. "Durma, *durma*" diye inliyorum.

"Duramıyorum," diye fısıldıyor kulağıma doğru seksi bir şekilde.

"Dnyalarımız sana defalarca ve defalarca nüfuz etmeme b a đ l ı . "

Tanrım... Gözlerim dolmaya başladı. O bir verici ve benim çözüldüğümü görmek onu ateşliyor. Hızla ilerliyor. Yastığa doğru onun adını haykırıyorum.

Kulağıma doğru mırıldanıyor, "Benim küçük ucubem." Lobumu şefkatle ısıtıyor.

Gözümün önünde siyah noktalar beliriyor; bana böyle seslendiğini daha önce de duymuştum. Nerede ve neden bilmiyorum ama bu sözlerin ruhumda biriktiğini hissediyorum. Sanki oradaymışlar gibi.

Ait oldukları yer orası.

Bu doruk noktası vücudumu titretiyor. İçime boşalıyor ve sikiğin boşaldığını hissediyorum. Bir saniyeliğine bayılıyorum ve onun kollarında sıcak, yapışkan bir karmaşa içindeyim. Yine de onun teri ve birbirine karışmış yorgan ve çarşafların nemi hoşuma gidiyor. Az önce yaptığımız şeyin sonrasında, seksimizin somut kalıntılarında boğucu bir şey var.

Temizlemek istemiyorum.

Daha büyük bir karmaşa yaratmak istiyorum. "Yine," diye törpüledim.

"Biraz ara verelim." Sakin bir elini saçlarının arasından geçiriyor, kaslarından aşağıya sızıyor. "Çok hassassın."

"Hayır, sen iyiysen ben de iyiyim." Üstüne çıkmak üzereydim ama beni nazıkçe geri itti, sonra parmakları klitorisimi sıyırdı. Bir nefesle irkildim. Sanki bana elektrik verdi. *Vay be.*

Gözlerimi arıyor. "Acıdı mı?" Omuz

silkiyorum.

"Sadece

deneyebiliriz...?"

"Bir daha senin için o kadar iyi hissettirmeyecek," diyor bana. "Bekleyebiliriz. Bu..." Sözüünü kesiyor, bakışları uzaklara dalıyor.

"Ne?" Nefesimi tutuyorum.

"Bu son değil," diyor başını sallayarak ve yüzündeki ifadeye bir anlam veremiyorum. Ama ben de başımı sallıyorum ve bunu tekrar tekrar yapabileceğimizi kabul ediyorum. Daha sonra.

Donnelly pencereyi açmak için yataktan ayrılır. Soğuk hava odanın içine doluyor. Lav lambasından çıkan mor şekiller tenini yanardöner bir renkle yıkıyor.

"İyi misin?" Elinde bir paket sigarayla geri döndüğünde sordum.

"Sadece deja vu," diye mırıldanıyor, kolu omuzlarımdan kayıyor. "Ben iyiyim." Bana gülümsüyor. "Havlu ister misin?"

"Henüz değil."

Başını sallıyor, dudakları hâlâ yükseliyor. "Nasıl hissettirdi?"

"Sözde bakirliğimi kaybetmek," diye gülümsüyorum, "hayatımın en büyük kalkışı gibi hissettirdi, ama sadece seninle olduğu için."

Başımın üstünü öpüyor. "Ağrın var mı?"

"Kötü anlamda değil. Hâlâ içimdeymişsin gibi hissediyorum."

Terli bir saç telini yanağımdan sıyrıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Esnememeye çalışıyorum. Göğsüne daha çok gömülüyorum ve çenemi yukarı doğru eğiyorum. Sadece onu gözlemlemek için. Dudaklarının arasında bir sigara yakıyor. Çok memnun ve mutlu görünüyor.

Gülümsemem yumuşuyor. "Bu sefer seks benimle çok mu farklıydı? Hafızamı kaybetmeden öncekinden?"

Dumanını benden uzağa üflüyor, kaşları çatılıyor. "Bilmek ister misin?"

Bu detayların beni güvensiz yapacağından korkuyordum ama şimdi daha da meraklandım. "Evet, öyle. Daha mı muhtacım?"

Sırıttıyor. "Çok değil." Sigarasını tekrar dudaklarına götürüyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet, her zaman hevesliydin ama bu sefer farklı." "Nasıl yani?"

Düşünüyor. "Daha yoğun." Komodinin üzerindeki boş bir enerji içeceği kutusuna uzanıyor ve içine kül atıyor. "Tepkilerin artıyor. Eskiden vücudun hep titrerdi ama şimdi orgazm olduğunda sanki şeytan çıkarıyormuşsun gibi oluyor ve bu..." Sigarasından bir nefes çekerken sırtttıyor. "Çok sıcak. Gerçekten sıcak."

Sifonu çektim. "Sence neden?"

"Muhtemelen ben gelmeden önce başka erkeklerle kötü deneyimler yaşadığın içindir. Seks dürtün şimdiki kadar yüksek bile değildi."

"Bunu bilmiyordum."

"Evet... üzgünüm, belki de size daha önce söylemeliydim, böylece doktorlarınıza söyleyebilirdiniz."

"Sorun yok."

Sigarayı bana uzatıyor. "Bu genellikle benim en sevdiğim kısımdır." "Seksin mi?"

"Evet." Bana gülümsüyor. "Her şey çok huzurlu. Beden, zihin, dört kez boşalmasını sağladığım uzay bebeği."

"Mmm-hmm," diye bir duman üflüyorum. "Bu işte gerçekten iyisin."

Sigarayı parmaklarımın arasından çekip alıyor. "Seni becermek doğal geliyor."

"İlk seferim olduğu için ben de aynı şekilde hissediyorum ama bunu başka biriyle yapsaydım baştan savma olurdu gibi bir his var içimde." Bir esnemeyle savaşıyorum. "Biliyorum, yattığımı hatırladığım tek kişi sensin ama bence sen bir profesyonelsin."

"Bir seks
profesyoneli
mi?" "Uh-
huh."

Kasları altımda geriliyor ve çok daha uzun bir nefes alışını izliyorum. İyi olup olmadığını sormak üzereydim ki bana "Seksten her zaman zevk aldım ama seninle birlikte olana kadar böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim" dedi.

"Ne gibi?" Ona soruyorum.

Bakışlarını şefkatle tutuyor. "Sevgi dolu."

Ciğerlerimi helyumla dolduruyor. Dudaklarına doğru süzölüp onu öpüyorum. Yanağımı okşuyor ve geri çekilip ona yaslandığımda, erkek arkadaşına odaklanabilmek için bir ton göz kırpıyorum. Gözlem sona eremez! Devam etmeli... insanı keşfetmeye...

Benim insanım.

Görüntü bulanıklaşıyor, çenesinin dış hatlarını ve halka küpesini görüyorum. Sanırım dudakları yükseliyor. "Uyu, Luna."

Yorgunlukla savaşıyorum. Göz kapaklarımı çekiştiriyor. "Bunun bitmesini istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Uyandığında burada olacağım. Söz veriyorum." Serçe parmaklarımızla mühürlüyor. Dünyevi bir söz daha veriyorum, onun sakın kalp atışlarına gömülüyorum ve hızlı, hızlı uykuya dalıyorum.

MART

"Sevgi, zaman ve mekân boyutlarını aşan, algılayabildiğimiz tek şeydir.
Belki de anlayamasak bile buna güvenmeliyiz."

- *Yıldızlararası*

CHARLIE & LUNA'NIN MESAJ DİZİSİ

6 Mart sabah

10:32.

Yeni doğan bebeklerin çığlıklarından bıkmadın mı daha?

Hem evet hem hayır. Maeve ve Cassidy'nin birlikte ağlaması çok tatlı. Kendi screamo metal gruplarında ikili şarkıcılarımış gibi davranıyorum. Ağla Bebek Ağla. Ya da Pacifier Letdown. Grup ismi üzerinde çalışılması gerekebilir. Fikrin var mı?

New York'a taşın.

Luna: Pacifier Letdown ürünlerini kim yapacak?

Charlie: Diğer hayranları. Yeğenlerimizde çok var.

Doğru. Jane'in paylaştığı uyudukları ve sarıldıkları fotoğraftan sonra ikisi de Instagram kraliçesi oldular bile. Gördünüz mü?

Evet.

Luna: Sence şirin miydi? Charlie: 10

milyon beğeni için yeterli değil. Adil.

Philly'i seviyorum, biliyorsun. Şimdi her zamankinden daha çok. Donnelly için bir yerden daha fazlası. Onun bir parçası. Kendimi hiç ayrılırken göremiyorum.

LUNA HALE

Charlie ile mesajlaştıktan sonra telefonumu cebime koydum.

Bugün çarşamba.

Bu da sabah ve öğleden sonra erkek arkadaşımın ayrı kalacağım anlamına geliyor. O Dalton'da kardeşimi korurken, ben koruma şoförlerim tarafından Ivy League'e götürülüyorum.

Ancak, Quinn Oliveira sürücü koltuğunda gözle görülür bir şekilde yok - tabii kaslı sarışın Gabe Montgomery'ye dönüşmediyse (pek olası değil).

Gabe'in son zamanlarda yeğenim Ripley de dahil olmak üzere hemen herkesi koruduğunu gördüm. Donnelly Gabe'e "SFO'nun yüzücüsü" diyor, o yüzden sanırım bugün benim ekibime katıldı.

"Quinn nerede?" Arka koltuktan sordum. Penn'in kampüsünden on dakika uzaktayız.

Frog dudaklarına ışıltılı pembe bir parlaticı sürüyor. Ayna kullanmadan, Gabe arabayı sürerken o da sokakları tarıyor. "Grip olduğunu düşünüyoruz," diyor bana. "Sabahtan beri ciğerleri sızlıyor."

Donnelly bana eskiden Gabe, Frog ve Quinn'le birlikte çatı katının üç kat altında yaşadığını söyledi ama ben hâlâ aklım almıyor. Aklımda, her zaman banyomuzun diğer tarafında olması gerekiyordu.

Gabe bir eli direksiyonda, telsiz kulaklığını düzeltiyor. "Sadece 24 saatlik bir hata olabilir. Doktora görünene kadar nesi olduğunu bilemeyiz."

Kurbağa tüpün içindeki parlaticı çubuğu saplar. "Farrow'un ona grip testi getirmesi iyi bir şey o zaman." Kapağı çeviriyor ve bir of çekiyor. "Bana

bunu içimden atmak için. Yemin ederim Nessa ona grip bulaştırdı. Bütün hafta sonu hapşırıp durdu ve buna mevsimsel alerji diyor."

Nessa ile tanıştım.

Tanıştırıldığımız anlamda değil. Ama onu uzaktan gözlemledim.

Çoğu zaman, Quinn benim görevimden ayrıldıktan sonra, kısa boylu, heyecanlı bir esmer onu apartmanın lobisinde bekliyor olacak.

O da Frog gibi modaya uygun ve şıktı ama Nessa aynı kıyafeti nadiren iki kez giyerdi. Bilekleri ve boynu narin gümüş takı katmanları ve sevimli kalp kolyelerle ışıldıyordu. Quinn bana kendi sosyal medya kanalı olan bir güzellik influencer'ı olduğunu söylediğinde hiç şaşırmadım. Sanki 1 milyon beğeni alan bir Instagram gönderisinden fırlamış gibi görünüyor.

Quinn *görevdeyken* Nessa'nın Penn kampüsünde görüldüğü başka durumlar da oldu. Daha önce Astronomi dersimin dışında onu beklemişti.

Quinn genellikle onu uzaklaştırmaya ve çalıştığını hatırlatmaya çalışır. Frog'un önünde onu öpmek için bir an çalar ve her zaman ona hamur işleri ve el yapımı bir bilezik ya da soğukta unuttuğu bir bere gibi düşünceli hediyeler getirir. Bu Quinn'in kalbine dokunuyor gibi görünüyor.

Frog buna aşk bombardımanı diyor.

Bana daha önce de "Bu şüpheli," demişti. "Hiç kimse, kendi *annem* bile, bana her gün bir hediye vermedi. Sanki bir şey için özür diliyor."

"Belki de onu işinden alıkoymanın yanlış olduğunu biliyordur, bu yüzden özür dilemekten kaçınıyordur," diye tahmin yürüttüm. "Ya da belki de senin sinirine dokunduğunu bildiği için yapıyordur. Nessa'nın senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Frog. "Joana'nın Quinn'in kız kardeşi olması çok kötü çünkü o *harika biri* ve onunla karşılaşmayı milyon kere tercih ederdim..." Homurdanarak buzlu kahvesini höpürdetti ve Nessa'ya orospu dememek için kendini zor tuttu.

Bu güneşli Çarşamba günü, buzlu kahvesi yok. Sadece dudak parlaticısı, şık bir bel çantası ve yüzünde huysuz bir ifade var.

"Nessa senin dairene çok geliyor mu?" Merak ediyorum.

"Evet," diyor Frog, aynı anda Gabe de "Pek sayılmaz," diyor.

Kurbağa çekinir. "*Gerçekten mi?*" Gabe, şampuanını ve saç kremini banyoda tutuyor. Geçen hafta lavabonun altında fazladan tıraş bıçağı buldum."

"Hangi şampuan onun?"

"Yüz dolardan fazla olan *Fransızca olanı*," diyor Kurbağa, onun fark etmemiş olmasına inanamayarak. "Ayrıca Ekselansları tarafından bana *dokunmamam* söylenenle aynı."

"Paylaşmak önemsemektir," diye şarkı söylüyorum.

"Aynen öyle," diyor Frog. "Şampuanın tadı umurumda değil ama onu duşuma koyup bana kokusunu bile alamayacağımı söyleme." Koltuğuna çöküyor ve bana doğru bakıyor. "Kokladım."

Gülümsüyorum. "Nasıl kokuyordu?"

"Gül yaprakları ve mutluluk." Ağır ağır iç geçiriyor. "Quinn'in ona kafayı takmasına şaşmamalı. Onun şampuanı olmalı." Sanki Nessa'yla çıkması için başka mantıklı bir neden bulamıyormuş gibi söylüyor bunu. Eğer Nessa'nın kurtarıcı nitelikleri şampuanının tadıyla başlayıp bitiyorsa, Quinn'in neden onunla bu kadar uzun süre kaldığını merak ediyorum. Donnelly bir yıldır birlikte olduklarını söylüyor.

Quinn hakkında biraz daha sohbet ettik, arkadaşlar gibi konuştuk. Üniversiteye gidip geldiğimiz bu araba yolculukları en sevdiklerimizden bazıları. Hafızamı kaybetmeden önce Kurbağa'nın benimle kurmuş olabileceği dostluğun bu olduğunu hayal ediyorum.

Zar zor bir araya getirebildiğim arkadaşlıkların aksine, onunla yeniden inşa ettiğim bu arkadaşlıkta huzur buluyorum.

"Scooter'la hâlâ görüşüyor musun?" Ona soruyorum. Gabe kaskatı kesildi.

"Bazen kahve içmek için buluşup *konusuyoruz*," diye vurguluyor Gabe'e.

İki oda arkadaşı gibi Frog'un dikenini değilim. Donnelly bana Scooter konusunda da peşini bırakmamaya çalıştığını söyledi. İkimiz de Frog'u uzaklaştırmanın onu kırmızı bayrak sallamaya iteceğinden korkuyoruz, ancak hala onunla iletişim kurduğu için alternatif daha iyi değil.

Gabe, "Ben bir şey demedim," diye savunuyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Kurbağa iç çeker. "Biz çıkmıyoruz, tamam mı? O randevu berbattı. Bunun farkındayım ve kabul ediyorum ama o hâlâ benim arkadaşım." Scooter Frog'a karşı çok alıngandı, özellikle de Frog sarhoşken. Zar zor ayakta durabiliyordu ve Donnelly'nin, benim ya da Joana'nın ona yardım etmesine izin vermiyordu. Bir noktada Joana onu bayıltmakla tehdit etti, ancak Donnelly saptırma sanatında ustaydı. Onunla ve Tricky Dicky ile atış yaparak Scooter'ın onu bırakmasını sağladı.

Sonra ben bir kolunu Kurbağa'nın altına soktu ve onu kızlar tuvaletine yönlendirdi.

Frog devam ediyor, "O gece sadece beni kolluyordu. Niyeti doğru yerdeydi ve Donnelly'ye kaba davrandığı için özür diledi - ve biliyorsun, bunu sana ya da Quinn'e açıklamak zorunda değilim. Bu çok yorucu." Bana doğru döndü. "Quinn artık ondan *nefret ediyor*. Daireye girmesine bile izin vermiyor."

Gabe oda arkadaşını iki kelimeyle savunuyor: "Kokuyor," diyor. Kurbağa ters ters bakıyor. "Bu onun parfümü."

"Çedar peyniri kolonya değildir."

Kurbağa inliyor, sonra bana dönüyor. "Neyle uğraştığımı görüyor musun?"

Soruma verdiği yanıtın Quinn'i tekrar gündeme getirmek olduğunu görüyorum. Romantik imalar seziyorum. Quinn bekar olsaydı ve Frog'a çıkma teklif etseydi, acaba Scooter'ı anında kaldırıma atar mıydı?

"Çok korumacı oda arkadaşların var," diyorum ona. "Bu o kadar da kötü bir şey değil."

Kurbağa bunu düşünür. "Evet, bu doğru." Penn Cheer tişörtüne takılı mikrofonu ayarlıyor. "Orada olduğun için teşekkürler... Bunu yedi kez falan söylediğimi biliyorum ama ciddiylim." Tekrar yolu incelemeden önce bana bir gülümseme gönderiyor. "Özellikle de çoğunu hatırlayamadığım için."

Bayılmış. Korkutucu olan da bu ve olayları hatırlayamayan biri olarak bu korkutucu bir durum. Benzer bayılma deneyimlerim olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de vardır. Belki ben de Frog gibi on dokuz yaşındayken kendimi aynı yerde bulmuşumdur.

Ve güvendiğim insanların bana göz kulak olmak için orada olmasını umuyordum. "Arkadaşlar böyle yapar," derim basitçe.

"İyi arkadaşlar," diye mırıldanıyor Gabe nefesinin altında. Kurbağa ona sinirli bir bakış fırlatıyor.

"Bunu duydun mu?" Gabe hiçbir şey söylememiş gibi davranıyor. Neredeyse gülecektim.

"Mizah anlayışımın çürümesinin sesi - çok gürültülü," diye mırıldanıyor Kurbağa ve pencereden dışarı bakıyor.

Keşke onu neşelendirmek için buzlu kahvem olsaydı. İşe yarar bir şeyler bulmak için sırt çantamı karıştırıyorum ama Ekonomi notlarından oluşan spiralli klasörüm sadece can sıkıntısına neden oluyor.

Gabe'in telefonu çalıyor ve Frog onun yerine telefonu açıyor. "Ben Millie Kay." *Kız arkadaş*. Aynı zamanda yeğenim Cassidy'yi doğuran taşıyıcı anne.

"MK'ye onu arayacağımı söyle," diyor Gabe, arabayı sürmeye odaklanmış bir halde. "Dün o kırmızı elbisenin içinde çok hoş görüldüğünü ve iyi günler dilediğini söyle, ben de

Akşam yemeğinde ona yetişmek ve biftek ya da pizza arasında karar vermek için-" "Bir resepsiyonist tutmak ister misiniz?" Kurbağa cevap vermeden önce sorar.

"Selam, MK. Gabe seni arayacağını söyledi." Frog, Gabe'in söylediği *her şeyi* tekrarlıyor. Üç dakika daha Millie Kay ile telefonda konuşuyor ve Gabe'in aşçılık becerilerini övüyor. "Biftek için git. O kadar iyi olmasına gerek yok."

Telefonu kapattıktan sonra, Frog iletişimde sessizce konuşuyor. Sonra dikkati bana döndü. "Sen ve Wonder Bread nasılsınız?"

Anında kendimi Donnelly ile bu sabahtan kalma terli çarşılar içinde iç içe geçmiş olarak hayal ediyorum. Sözde bekaretimi almasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve o zamandan beri her gece ve sabah içimde. Seks ilişkimizin doğal, mutluluk verici bir parçası oldu, tıpkı ekmeğin kabarmasını sağlayan malzeme ya da kirazların ağaçtan bolca çıkmasını sağlayan sır gibi.

Kocaman gülümsüyorum ve
"Verimli." diyorum. Nefesi
kesildi. "Hamilesin."

Gabe'in boynu kırılıyor ama yolda göz temasını korumaya dikkat ediyor.
"Hayır, bekle," diyor Frog burnunu kırıştırarak. "Bu hiç mantıklı değil.
Siz ikiniz

işleri ağırdan alıyoruz." Donnelly ile hafızamı kaybettiğimden beri birlikte ağır çekim bir bölgede olduğumuzdan bahsetmiştim.

Belirsiz olabilirdim ama yine de daha fazlasını paylaşmaya çalışıyorum.
"Aslında seks yaptık," diyorum kocaman bir sırıtışla.

Frog daha yüksek bir sesle soluk verirken, Gabe *iki* elini de direksiyona koyuyor, sanki haberlerim aracı ters çevirebilirmiş gibi.

"Hamilesin."

"Hayır, hayır. Sadece bol miktarda olağanüstü seks yaptık."

Yumuşak bir çığlık atıyor. "Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Ama yine de şok edici. Titanic'in sonunu bilmek ama yine de ağlamak gibi. Sadece bu mutlu bir şok oluyor, bir kutu mendil kapma şoku değil."

Ona Donnelly ile önceden nasıl ağladığımızı anlatmadım. Sonrasında Wawa'ya nasıl büyüğü bir randevuya gittiğimizi. O gecenin aşkımızın hikaye kitaplarına nasıl geçtiğini.

Bunu paylaşabilirim, bunu arkadaşım ile paylaşmak istiyorum, ama kalbimin içinde yaşayan ve nefes alan o duygusal anların derinliğini sözlü olarak nasıl ifade edebilirim? Aşk hakkında konuşmak, onu yazmak k a d a r kolay değil.

Park edip kampüs boyunca yürüdükten sonra Frog bekaret durumundan bahsediyor ve bana doğru kişiyi beklemeye değip değmeyeceğini soruyor.

Göz teması kurmuyor; dikkati bisikletlerini kilitleyen üniversite öğrencilerinde ve kütüphaneye doğru yürüyen diğerlerinde. Bu yüzden cevap vermek için bir saniyemi ayırdım.

Beklemeye değer mi?

Bekaretimi ilk kez başka biriyle kaybetmiş olsam da hatırlayamıyorum. Donnelly'nin artık ilkim gibi hissetmesine sevindim. Ve belki de bu sonsuza kadar sürmeyecek. Ondan önce yaşadığım diğer cinsel ilişkilere dair anılarım canlanabilir ve bunu kabullenmem gerekebilir.

Ama OG Luna *benim*. O üç yıl bugün olduğum yere gelmemin yolunu açtı. Önce başka erkeklerle birlikte olmasaydım, Donnelly ile birlikte olmaya cesaret edebilir miydim? Hatta o hastanede uyanıp onunla bu bağı kurabilir miydim?

Asla gerçekten bilemeyeceğim.

Ama ben her zaman çizelgesinin önemli olduğuna inanıyorum. Unuttuğum ve hatırladığım. Ve ikisinin birleşmesi. Hepsi benim kim olduğumu oluşturuyor.

Ben de Kurbağa'ya dedim ki, "Bakire olsan da olmasan da doğru kişi seninle birlikte olacak. Ve eğer o *doğru kişi*yse, sanki ondan önce hiç kimse olmamış gibi hissettireceğine inanmak istiyorum."

GABE, Televizyon ve Yeni Medya bölümünün kapısının önünde duruyor. Yeni bir "öğrencinin" varlığının dikkat dağıtmasını istemiyor. Bu yüzden U tarzı konferans masasında sadece Frog ve ben oturuyoruz.

Her pazartesi, çarşamba, cuma yaptığım şeyi yapıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve karşımda oturan üç kızı görmezden geliyorum. Stassi, Beverly ve Jeffra bir araya gelince, doğrudan göz teması kurduğunuzda özgüveninizi yok eden bir Bermuda Şeytan Üçgeni'ne dönüştüler. Frog onlara hobgoblin diyor. Ayrıca Stassi'nin iltifatından bir gün sonra Stanley'sini Stüdyo 9 çıkartmalarıyla kapladı.

Frog yanımda kasıldığında not uygulamamı açıyorum. Uh-oh. Aklım Bermuda Şeytan Üçgeni'ne gitti. Ne yapıyorlar? Tıslama duymuyorum, bu iyiye işaret.

Frog'un kaşları düğümlendi. Omzu benimkine çarpıyor. "Luna," diye fısıldıyor, eğilerek. "Bunu daha yeni öğreniyorum, o yüzden üzülme-" Kulaklığına dokunuyor.

Çıldırmmamaya çalışıyorum. Kurbağa dikkatle telsizleri dinliyor. Şimdiye kadarki en dramatik duraklamayı yapıyor.

"Görünüşe göre..." diye fısıldar. "Ben buraya geliyor." Kısa devre yapıyorum. "Ben mi?"

Başını sallıyor.

"Kuzenim mi? O Ben mi?" Fısıldayarak cevap veriyorum. Burada öğrenci olsa bile bu hiç mantıklı değil. Burası *büyük* bir üniversite. Kampüste nadiren karşılaşırız. Neden beni takip etsin ki? Sadece mesaj atabilirdi.

Daha fazla bilgi alamam.

Genelde Quinn'e ayrılan yanımdaki boş koltuk, 1.85 boylarında bir üniversite sporcusu tarafından dolduruldu. Kuzenim. Fark edilmeden gitmiyor.

Birkaç kız sanki gökten Zeus'un oğlu inmiş gibi keskin nefesler alıyor. Ancak erkekler pek etkilenmiş görünmüyor.

Carson kollarını kavuşturur ve ofis koltuğunda geriye doğru eğilir. "Bırakma/ekleme dönemi bir süre önce sona erdi dostum. Buraya girmek için nasıl torpil yaptın?"

"Herhangi bir torpile ihtiyacı var mı?" Stassi MacBook'unun ekranını indirerek soruyor. Ben'in bakışlarını yakalamaya çalışıyor ama o spor çantasını karıştırmakla meşgul. "Babası Penn'in mirası."

Jeffra şaşkınlıktan boğulur. "Hayır, Wyatt'ın sınıfı sınıfların Fort Knox'udur. Bir *Kobalt*'ın içeri sızmasına izin vermezdi." *Kobalt*'ı bir hastalıkmiş gibi söylüyor.

"Kırıldın mı?" Stassi ona fısıldar. "Cobalt'lar-"

"Onlarla aynı mahallede büyüdüm, Stas. Özel bir şey değiller. *Özellikle* de şu. Taklidin de taklidi."

Su topladım. Harika, şimdi de Jeffra aileme taş atıyor.

Ben'in binlerce metrelik bakışları var, bir su şişesi arayışında kısa bir süre duraklıyor. Çevreyle ilgili çıkartmalarla süslenmiş, bazı kelime oyunları da var. Bu daha çok Winona'nın işi olabilir. Gerçi Ben üniversiteye gittiğinden beri o kadar yakın olmadıklarını duydum.

Spor çantasını ayaklarının dibine itiyor. "Bu ayrıntılı bir plan değil," diyor sınıfa. "Dönemin başından beri kursa kayıtlıyım. Sadece şahsen katılamadım." Gülümseyerek ve parmaklarını kaldırarak beni selamlıyor ve "Koçumla bazı antrenman saatlerini yeniden ayarlamam gerekti" diyor.

Ben de gülümsüyorum ama hâlâ gizemli bir gezegenin yörüngesindeyim. *Sen neden buradasın?*

"Nasıl başarısız olmuyorsun?" Carson şaşkınlıkla soruyor.

Ben buna cevap vermiyor.

Jeffra çenesini gıcırdatıyor. "Wyatt ödevlerinizi e-posta ile teslim etmenize izin veriyorsa, bu açıkça *haksızlık*."

Keşke içlerinden biri şu önemli soruyu sorsa. Neden burada???

Ben ne zamandan beri Televizyon ve Yeni Medya ile ilgileniyor? Son duyduğumda henüz bir bölüm seçmemişti ama iletişim bölümünü seçeceğinden şüpheliyim. Yine de o kadar emin olamıyorum. Ya bir *We Are Calloway* yapımcısıyla arkadaşlık kurup televizyonla ilgilenmeye başladıysa?

Gizli bir arzusu olabilir. Her zaman sosyal ve arkadaş canlısı olmuştur ama bu açık bir kitap olduğu anlamına gelmez. Kampüste Ben'le iyi arkadaş olduklarına yemin eden pek çok öğrenciyle karşılaştım, ancak onlara Ben'in en sevdiği şeyleri sorsam, cevaplar için interneti taramadan beş tanesini bile doğru bir şekilde sıralayabilirler mi merak ediyorum.

Belki de Ben, başkalarının onun yüzeyine göz atmasına izin verme becerisine sahiptir ve onlar da çekirdeğe ulaştıklarına inanırlar ama iki santim bile derinde değildir.

Ben, Jeffra Yankton'a gününü göstermiyor. Bu onu kızdırıyor, bu da beni sadece gülümsetiyor ve Ben bunu benimle paylaşıyor. Çok tatlı biri. Ailemizdeki çoğu kişi Ben hakkında bunu söylüyor.

Tatlı, cesur ve dışa dönük.

Sahte panelde tanık olduklarım, Winona ve Vada'dan duyduklarım ve Xander'ın anlattıklarına göre, örümcek hislerim bunun kuzenimin tamamı olmadığını söylüyor. Belki de yarısı bile değildir.

Bu da beni meraklandırıyor... Ben Cobalt'ın buzdağının tamamını kim gördü ki?

Bugünlerde benim için Charlie'den daha gizemli.

Parmaklarını ıslak saç tellerinde gezdiriyor. Hokey antrenmanını yeni mi bitirdi? Sonrasında duş aldı mı? Daha fazla soru.

Tam bir soru soracaktım ki Wyatt Rochester bir elinde Starbucks kahvesi, diğer elinde kese kağıdıyla kürsüye doğru ilerledi. "Bu sabah biri benim yerime park etti. Fırında son pain au chocolat kalmamıştı, ben de Starbucks'a gitmek zorunda kaldım. Eğer içinizden biri günümü daha da mahvetmek istiyorsa şimdi gidebilir çünkü bununla uğraşmayacağım." Sınıfı baştan sona tarıyor ve Ben'in üzerinde durduğunda kaşları havaya kalkıyor. "Bakın sonunda kim bizi *yüce* varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş." O

duraklar. "Bay Cobalt." Soğuk bir selamlama. "Ben de bilerek sınıfta kalmaya çalıştığınızı düşünmüştüm."

Ohhhhh. Yani bu dersten kalıyor. Neden bırakma/ekleme şansı varken bırakmadı?

"Bunun için üzgünüm," diyor Ben kibarca elini kaldırarak. "Koç antrenmandan çıkmama izin vermedi ve spor muafiyetlerini kabul etmiyorsunuz - ama yeniden çalıştım. Artık her şey yoluna girecek."

"Geçmek için bile her sınavda başarılı olmanız ve tüm ödevlerinizi teslim etmeniz gerekecek. Ama bunun *iyi olduğunu* düşünüyorsanız..." Alkışlamak için ellerini serbest bırakır. "Kobalt standartlarını düşürmenin yolu."

Jeffra alaycı bir şekilde
sırıttıyor. Carson
mırıldanıyor, "Lanet
olsun."

Stassi hâlâ dersten sonra Ben'le konuşmanın yollarını arıyor.

Ben öne doğru kayar. "Belki de camdan evlere taş atmamalısınız, Profesör-"

"Wyatt ya da Rochester," diye sözünü kesti. "İlk gün gelseydin bana ikisini de diyebilirdin."

"Rochester," diye bitiriyor Ben.

"Ne demek istediğinizi söyleyin Bay Cobalt. Burada hepimiz açığız." Bir kuru silgi kaleminin kapağını açar.

"Yani aileniz yalanlar yayınlayan ve tüm amacı insanların acılarından kâr etmek olan magazin *gazetelerinin* sahibi. Peki Rochester'ların hiçbir *standartı* yokken siz nasıl *standartlardan bahsedebiliyorsunuz?*"

Kendimi geri tepmeye hazırlıyorum.

Sınıf kolektif olarak nefesi kafesliyor.

"Ailenin magazin dergilerinden para kazandığını düşünmüyor musun?" Wyatt başını öne eğiyor. "Tüketiciler basılanları yönlendirir ve Calloway kardeşler ve çocuklarıyla ilgilendikleri sürece, aileniz hakkında magazin haberleri ve yalanlar yayılacaktır. Ve aileniz bu ilgiyi karbonatlı mısır şurubu ve ikinci sınıf bir Powerade satmak için kullanacak. Yanılıyor muyum?" Bana mı soruyor?!

Bütün gözler kızarmış yanaklarıma çevrildi.

"Ah," daha dik oturuyorum. Elbette ailelerimiz haber değeri taşımaktan kazançlı çıkıyor. Bu sosyal bir para birimi. Başarılı her işletme, ürünlerini satmak için olumlu ya da olumsuz basından yararlanır.

Roach'a övgüde bulunma ya da başparmakla onaylama düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. "Yanılıyorsunuz," diyorum. "Ziff Ascend,

Roach'tan çok daha lezzetli.

Powerade."

"Aptal," diye kıs kıs güler Jeffra ve Beverly ile alaycı bir gülümsemeyi paylaşır.

Ben, Wyatt'a "Ailem bu ilgiyi kullanıyorsa ne olmuş yani? *Kes şunu.* Yalan basmayı bırakın. Tıklama tuzağı basmayı bırakın."

"O zaman sıkıcı bir manşet atarız. Gazetelerimiz batar, bir başkası küllerinden doğar ve bizim *yerimize geçer*. Nefret ettiğiniz şeyden kurtulmanın tek yolu tüketicilerin ilgi alanlarını değiştirmektir ve aileniz onlarca yıldır dünyanın kültürel temeline kök salmış durumda. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Birileri *her zaman* sizin üzerinizden kâr edecek. Siz de *her zaman* onlardan kâr edeceksiniz. Siz, izleyiciniz ve basın arasındaki simbiyotik ilişkiye hoş geldiniz." Beyaz tahtaya bakıyor. "Tüm dönem boyunca tartıştığımız kült hit reality şovu çevreleyen kültürel zeitgeist'e eleştirel bir göz atalım."

"*Philly'nin Prensesleri*" diye yazıyor.

Ben iç geçiriyor ve cesareti kırılmış gibi sandalyede geriye doğru sallanıyor. Bana baktı ve fısıldadı, "Tüm dönem mi?"

"Evet, ne yazık ki."

Roach tahtaya "*Bu Şubat Calloway kardeşlerin içine girin*" diye yazıyor. "Şovun sloganı buydu."

Annemin seks bağımlılığı o dönemde güncel bir olay olduğu için dizinin kasıtlı olarak izleyicileri seks *konusuna* çekmek için nasıl pazarlandığını tartıştık.

Seks satar. Bu o kadar da yeni bir kavram değil.

"Bu programı diğer reality şovlardan farklı kılan neydi?" Roach bir öğrenciyi işaret eder. "Ross."

"Tüm kız kardeşler birlikte mi yaşıyordu?"

"Bunu ilk *Real World* yaptı. Hadi, bundan daha iyisini yapın." O çağırıyor

Jeffra.

Yere çöküyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Sonrasında olanlar yüzünden. Rose ve Connor'ın seks kasetlerinin sızdırılmasıyla dizi aniden sona erdi."

"Ben'in ailesi," diyor Roach acımasızca.

"Rızasız," diye karşılık veriyor Ben. "O sırada o kasetleri yayınlamayı planlamıyorlardı. Filme alındıklarını bile bilmiyorlardı."

"Bu etik üzerine bir ders değil."

"Medya söz konusu olduğunda etik kurallar devreye *girmelidir*."

"Ama her zaman değiller." Almanca konuşuyor, sanki Ben sadece bir Kobalt olduğu için bu dili anlayabilirmiş gibi. Her şeyden biraz ama Almanca ve Fransızcadan çok şey bilen Eliot'la farklı dillerde birçok çarpıcı konuşma gördüm.

Ben ise sessizce bekler ve hiç cevap vermez.

"Kültürel bir fenomenin zamanlamasıyla POV'ların önemi," diyor Roach ve beyaz tahtaya geri dönüyor.

Elimdeki tek şans bu. Ben'in omzuna yaslanıyorum. "Son üç yılda Almanca mı öğrendin? Ve neden buradasın?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Eliot da Jeffra'nın senin sınıfında olduğunu ve desteğe ihtiyacın olduğunu söyledi." Benim tam ve mutlak şokumu anlıyor.

"Yanılıyor muydu?" Ben kaşlarını çatır.

Hayır... *Ben* sadece... Bu *Ben*. Hokey arkadaşlarıyla takılıyor olmalıydı. Stassi gibi onun Cobalt kraliyet ailesindeki statüsüne hayran olan kızlarla flört etmeli. Burada olmamalı, Jeffra ile uğraşmak zorunda kalmamalı.

Eliot, torpil yapacağından ve benimle birlikte bu derse gireceğinden şüphelendiğim kişiydi. Neden onun yerine Ben'den yardım istedi? Penn'e zaten kayıtlı olan Ben olduğu için mi?

Başımı sallıyorum. "Jeffra, Jeffra'dır." Onunla kendi başıma başa çıkabileceğimi söylemek istiyorum ama lisedeyken durum hiç böyle değildi. Şimdi benim için bir şeylerin değişip değişmediğinden emin değilim ve Ben'in yardımını reddetmiyorum. Benim *için* bir dersten kaldığında değil.

Yine de ona bir çıkış yolu vermek istiyorum. "Minnettarım ama burada olmak zorunda değilsin Ben."

"Öyle sayılır." Kaçamak cevaplar veriyor, tahtaya odaklanmaya çalışıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Eliot yüzünden mi?"

"Benim yüzümden. Teraziyi değiştirmek zorundaydım." Su şişesinden bir yudum aldıktan sonra olayı özetliyor. "Bazı boktan şeyler yaptım ve iyi bir şey yapmam gerekiyordu."

Burada olmak onu daha iyi hissettirecekse, Jeffra Roachy cehenneminin çukurlarını onunla birlikte deneyimlemekten mutluluk duyarım.

Roach'un arkası dönükken Bermuda Şeytan Üçgeni'nin sinsice telefonlarını kullandığını görüyorum. Muhtemelen Ben Pirrip Cobalt'ın kendi sınıflarında olduğu konusunda birliklerini uyarıyorlar.

Bir şişenin içinde yıldırım yakalamak gibi bir şey.

Odak noktam başka bir yerde, beyaz tahtadan uzakta. Sınıftan uzağa. Küçük şimşek böcekleri, hayır, minik *ışıklar* görüşümü noktalıyor. İğneler

Hafıza. Kafamdan kan fışkırıyor. Başım dönüyor, arkama yaslanıyorum.

Dr. Frisk, kendimden geçtiğimi hissettiğimde derin nefes almamı söyledi.

Derin nefes al. *Panik yapma*, dedi. *Sadece anıların içinde rahatla*.

Yaptım ve dokunaçlı bir şemsiye hatırladım. *Benim* şemsiyem. Benim olduğumu hatırlıyorum. Donnelly'nin yanında olmanın ama Donnelly ile olmamanın verdiği gerginliği hatırlıyorum. Sırtışının etrafında parlayan minik peri ışıklarını hatırlıyorum.

Spor salonundaki kış harikaları süslemelerini hatırlıyorum.

Onun ışıltısına kapıldığımı hatırlıyorum. Ona aşık olduğumu hatırlıyorum.

Mutlu bir anı.

Bu, şu ana kadar bütünüyle hissettiğim ilk büyük *mutlu* anı. Eve dönüş. Hepsini hatırlıyorum.

"Luna," Ben'in sesi beni kafamın içinden çekip çıkarıyor.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, kapattığımı fark etmiyorum. Işıklar sönüyor ve *We Are Calloway'den* bir klip beyaz tahtaya yansıyor.

Karanlıkta, Ben'in endişesi taşan bir volkandır. "İyi görünmüyorsun. Rutubetlisin." Frog'la konuşuyor. "Elektrolite ihtiyacı olabilir. Çantamda biraz var." Roach'un gazabını göze alarak spor çantasını karıştırıyor.

Kurbağa elime bir su şişesi tutuşturdu. "Bunu iç."

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum onlara, ama bunalmış durumdayım ve gözyaşlarına boğulmak üzereyim. *Mutluluk* gözyaşları olduğunun farkında değiller. Anılarım çok canlı. The Cure'un çaldığını duyabiliyorum. Donnelly'nin yumuşak dokunuşunun önce dirseğimi, sonra belimi sıyırdığını hissedebiliyorum. Elektrik.

Onun dokunuşu her *zaman* vücudumun her santimini karıncalandırmıştır.

İçinde boğulmak istediğim bir anıdan uzaklaşmak zor, ama birkaç nefes alıp odayı araştırıyorum, istenmeyen ilginin merkezi haline geldiğimi düşünüyorum. Çoğu video klibe odaklanıyor.

Jeffra hariç. Sanki karanlıkta orgazm olduğumu iddia edecekmiş gibi bana kaşlarını çatıyor. *The OA* videosunu izledikten sonra, bunu yapmasını beklemezdim. Ama garip bir şekilde, ağzını kapalı tutuyor.

Ben'in varlığından mı yoksa Roach'un kendi kendine ilan ettiği kötü ruh halinden mi emin değilim. Muhtemelen ortalığı karıştırmak istemiyor ve ben de beynimin daha fazla alanını ona harcamak istemiyorum.

Hayır, beynimi mümkün olduğunca boş tutmalıyım.

Gülümsüyorum. Anılarımın onu doldurmasına hazırım.

CHARLIE & LUNA'NIN MESAJ DİZİSİ

11 Martth

Sabah 8:08.

Luna: Tur otobüsünü dört gözle bekliyor musunuz?

18:49.

Hayır.

FANATICON FORUM

Posted by @lorensfavtaco616 #wac-mod

Cobalt Brothers Podyum Fotoğrafları Megathread

Calloway Couture'ün İlkbahar serisi için hazırladığı tanıtım kampanyasından fotoğrafları inceleyin. Charlie Keating Cobalt, Beckett Joyce Cobalt, Eliot Alice Cobalt, Tom Carraway Cobalt ve Ben Pirrip Cobalt podyumda yürüyor ve hazırlanma sürecinin perde arkasına göz atıyor. Fotoğraflar sadece Vogue'da yayınlanmıştır. (Makale bağlantılıdır.) Lütfen birbirinize ve ailelere karşı saygılı olun, aksi takdirde DAK forumundan men edileceksiniz.

@EliotCanHaveMyBbs: Vay be. Çocuklar, bunlar inanılmaz! Eliot doğal bir model. Bunu düşünen başka biri var mı?

@CallowayCouture91: Soyunma odasında fotoğraf çektiklerine inanamıyorum!!!

Sakin ol. Giyinirken hiç fotoğraf çekmediler. Sadece makyaj ve saç yapıyorlardı. Yani o kadar da devrimci değil.

@RCCAlwaysForever: Kardeşlerin ne kadar iyi anlaştığı hakkında konuşabilir miyiz? Bu pistten SIFIR drama çıktı.

@WACC77Lover: Çünkü onlar arkadaş! Medya onları birbirine düşürmeyi seviyor, yemin ederim.

Önemli konuya geri dönelim millet! Charlie lanet Keating. Çok çarpıcı!!! Calloway Couture bundan sonra gelecekteki kampanyaların yüzü olması için onu seçmezse, DAVA AÇIYORUM!

@WhatUpButtercup: Xander bunu parkın dışına çıkarabilirdi. Davet edilmeliydi.

Tanrım, Charlie çok ateşli.

@Doitfortheagram: ~~Bu konu neden açıldı ki? Onlar bir avuç şımarık yeğen bebek.~~ *Forum kurallarını ihlal ettiği için mod-bot tarafından silindi.*

@CobaltTwinsStanAccount: Sadece takım elbiselerini inceleyen bir başlığa ihtiyacımız var. Herkesin Eliot hakkında konuştuğunu biliyorum ama Beckett açık ara en çarpıcı olanı. Siyah üstüne siyah mı? İnce ve vücuduna mükemmel oturuyor.

@BitchBossXOXO: Ve kimin en iyi yürüyüşe sahip olduğu hakkında bir konu!!! Benim sıralamam: Beckett, Eliot, Tom, Charlie, Ben.

@MoreKeatingPlease: Charlie çok daha yüksekte olmalıydı. Onu öldürdü.
#OslieForever

Cobalt kardeşlerin kanka olmalarına bayılıyorum. Kalbimi ısıtıyor.

PAUL DONNELLY

"PARLAK BİR FIKRİM VAR. Birbirimizi neden sevdiğimize odaklanalım," diyor Eliot, kollarını Ben ve Charlie'nin göğüslerinin arasına uzatarak. Kardeşlerini ayırmak için ranzasından çıktığından beri üzerinde sadece eşofman var.

"Ne bekliyordun ki?!" Charlie Ben'e kızgınlıkla bağırıyor. Son beş dakikadır sesleri giderek yükseliyordu. "Bu bir yarışma. *Yarışıyoruz.*"

"*Hile yapıyorsun.*" Ben eski, solmuş bir beyzbol şapkasını öfkeyle ellerinin arasına aldı. "Ve sadece *beni* gömmek için."

Eliot der ki, "Sanırım dünyayı istiyor olabilirim."

Tur otobüsü bir çukurun üzerinde yalpalıyor ve ben kendimi sabitlemek için otobüsün ön kısmındaki masaya tutunuyorum. Ben, Xander'ın başının üzerindeki bir saklama bölmesine tutunuyor, ona düşmemeye dikkat ediyor. Elfim oturmuş Audrey Cobalt'ın ona ödünç verdiği romantik bir romanı okuyor. Gürültü önleyici kulaklıklarla patlayıcı kavgayı engelliyor.

Eliot Charlie'yi dolaplara yaslar. Kilitli banyonun yanındadırlar (Luna hâlâ oradadır).

Fizzle'ın mini pazarlama kampanyasının inişli çıkışlı bir başlangıç yaptığını söylemek yanlış olmaz. Fizzle Beşlisi bu hafta çeşitli buluşma ve fotoğraf çekimlerine katılacak ve yönetim kurulu üyeleri de onları değerlendirmek için uğrayacak.

Herkesin 72 saat önce Los Angeles'ta tur otobüsüne binmesinden bu yana fokurdayan gerilim, Nevada'daki duraktan sonra iyice tırmandı.

"Simit isteyen var mı?" Saatli bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorum. "Elbette," diyor Charlie kesin bir ifadeyle.

"Bak, ilerleme var," diye iç geçirdi Eliot. "Belki de Beckett'ı aramak zorunda kalmayacağım."

Ben hâlâ Charlie'ye dik dik bakıyor. İkisinin arasındaki kratere doldurmak için yüz tane simit gerekebilir. Bir paket işimizi görmez.

Krem peynir yardımcı olabilir. Otobüste dolaşırken bir bıçak ve bir paket sade simit arıyorum. Akşam dokuzda kahvaltı gibisi yok.

Bana Farrow'u hatırlattı, gerçekten. En son böyle bir otobüse bindiğimde, tüm SFO FanCon turu için birlikte seyahat ediyordu. Harika zamanlardı.

Şimdi sadece Oscar, Epsilon ve ben varız. Garip bir karışım, özellikle de SFE bildiğim gibi bok kafalı olmadığından beri. O'Malley'in kabul töreninden beri farklılar.

Nasıl olduğunu tam olarak bilemiyorum ama daha az hıyar gibiler.

İçimde tuhaf bir his uyandırıyor. Hoşuma gittiğinden emin değilim.

Şu anda, SFE lideri Ian Wreath dışında bu otobüste hayatta kalan tek koruma benim. Ama o sayılmaz çünkü direksiyonda o var.

Güvenlik otobüsü benim bindiğim otobüsü takip ediyor. FanCon sırasında otobüs hiçbir yerin ortasında bozulduğu için yedek olarak eklendi. İki otobüs bir otobüsten iyidir. Luna'nın erkek arkadaşı olduğum için özel muamele görerek "tam olarak" ünlülerle gitmiyorum.

Xander beni buraya çağırdı.

Kimse ona *nedenini* sormadı. Korumasını yakınında istemesi alışılmadık bir şey değil ama bunun sadece benim korumama ihtiyacı olduğu için olmadığını biliyorum. Otobüste olursam Luna'yla daha çok vakit geçirebileceğimi biliyor.

Yani onunla çıktığım için.

Kız arkadaşımınla aynı yatakta olduğumda daha iyi uyuduğumu inkar edemem. Birkaç kez çırpınmaya başladığımda beni uyandırdı ama tatilden beri uyurgezerlik yapmadım.

Ben, Charlie'ye "Bana tuzak kurdun, itiraf et," der.

Simidin yarısına krem peynir sürüyorum ve banyoya hızlıca bir göz atıyorum. Luna bir süredir içerideydi.

"İnkâr etmiyorum." Charlie'nin yüzünde huysuz bir ifade var. Görünüşe göre Ben onu gerçekten çok sinirlendiriyor. "Saf ve naifsin. Fizzle'ın gelecekteki CEO'su için *mükemmel* özellikler."

Ben gergin çenesini çalıştırıyor. "Bu bizim *sevgili* kardeşimiz." Eliot'la konuşuyor. "Charlie'ye inandım. Ona bir anlığına güvendim ve o ne yaptı?"

"Tekrar söylüyorum, biz *rekabet ediyoruz*," diye savunuyor Charlie. "Eliot'ın da aynı aptalca numaraya kanacağını düşünseydim, bunu onun üzerinde kullanırdım. Ama o değil-"

"Naif, evet, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diyor Ben sıkıca. "Bugün ne *olduğunu* kanıtladın."

Eliot elini alnına götürmüş, bunu nasıl çözeceğinden emin değildir.

Kobalt barışçı değil. Bu ilk patlama da değil. Aslan yavruları her gece otobüste birbirlerini boğazlıyorlar. Kan dökülüyor ve söylemeliyim ki bundan nefret ediyorum. Kardeş katili gibi hissettiriyor.

Xander aniden ranzaların olduğu dar koridora doğru gidiyor. Hemen peşinden gidip onu kontrol ediyorum. Alt ranzalardan birine uzanmış, başının arkasındaki yastığı düzeltiyor ve okuma lambasını kapatıyor. Karanlıkta yıkanıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

"Sadece *yorgunum*, bugün olanlardan sonra, ve bu hiç yardımcı olmuyor." Kavgayı kastediyor. Yorgun gözlerini ovuşturuyor ve ben de birkaç kez başımı sallıyorum. Bu mini buluşmalar sırasında tartışmasız en popüler kişi o. Fizzle'ın koordinatörleri mekânlara sadece yüz biletli misafirin girmesine izin veriyor ama hayranların hepsi önce Xander'a koşuyor.

Bu turda okuldaki herhangi bir günden daha fazla bunaldı. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü son senesi onu çok zorluyor.

"Yeni ilaçların iyi mi?"

Elini *meh* gibi sallıyor. "Sanırım söylemek için çok erken."

"Simit ister misin?" Krem peynir sürdüğüm simidi uzattım.

"Böyle iyiyim, teşekkürler. Easton'a FaceTime atacağım. Bakalım Erebor'u beslemiş mi?" En iyi arkadaşı Mart ayının başından beri onunla birlikte yaşıyor.

Bu ikisi için tek bir şeyin doğru gitmesine sevindim. Buna ihtiyaçları vardı.

Xander'ın babası büyük iş başardı.

"Ona Yalnız Dağ'ın başını okşamasını ve benden *iyi* bir kız vermesini söyle," diyorum Newfie'sinden takma adıyla bahsederek. Bu bana Luna ve ben yokken Farrow ve Maximoff'un Orion'a köpek bakıcılığı yaptığını hatırlatıyor. "Olur, bilge kişi." Yastığın üzerine rahatça uzanıyor.

"Sakıncası yoksa

Perdeyi kapatıyor musun?"

"Benim orada yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," diye sırtıyorum.

"Liste kısa."

Ranzasının önündeki siyah perdeyi kaydırmadan önce gülümsemesi

beliriyor. O iyi. Onunla yeterince yakın bir bağ kurduk.

Daha fazlasına ihtiyacı olursa bana söyle.

Cobalt'lar şimdi hızlı Fransızca tartışıyorlar. Luna için ön bölümü araştırıyorum. Kabin koltukları boş. Ian yalnız ve Arizona'ya doğru ilerlerken Nevada çölünün karanlık yoluna konsantre olmakla meşgul.

Banyoda kaşlarımı çatıyorum. *Henüz çıkmadı mı?* Cobalt'lara haber vermeden kapıyı hafifçe tıklatıp fısıldıyorum, "Luna?"

Hiçbir şey duymuyorum.

Nabzım hızlandı. "Luna? İyi misin?"

Biraz inliyor.

Düğmeyi salladım. *Kilitlendi.* Midem düğümlendi. "Beni içeri alır mısın, bebeğim?"

Ben banyoya girmeye çalışırken Eliot, Charlie ve Ben sessizleşiyor. Artık cevap vermiyor. Elimdeki simidi tezgâha fırlatıp omzumu tahtaya vuruyorum.

"Luna!" Eliot sesleniyor. Kız hiçbir şey söylemiyor. Aceleyle çekmeceleri açıyor.

"On beş dakikadan fazladır içeride," diyor Charlie, gözlerini bana dikerek.

Nabzım çok hızlı atıyor. "Luna, beni duyabiliyor musun?" Düğmeyi çeviriyorum ve tekrar vücut ağırlığımı kullanıyorum.

Eliot, Charlie'ye Fransızca bir şey soruyor. "*Banyoya gir*" dışında bir şey düşünemiyorum. *Ona ulaş.* Üç Cobalt da kilidi açmak için bir alet arıyor ama bir hareket duyuyorum.

"Luna," diye nefes alıyorum.

Sonra kapıyı kırarak açtı. Bembeyaz, nemli ve sersemlemişti. Parmaklarımı alnına koyuyorum, ama o tuvalete sarılmak için gözyaşlarını tutamıyor. Kusuyor.

Endişe beni yok ediyor ve kız arkadaşıma doğru itiyor. Arkasına çömelip terli saçlarını avucumun içine alıyorum, o ise çoğunlukla tuvalete tükürüyor.

Charlie Eliot'a "Ian'a en yakın hastaneye gitmemiz gerektiğini söyle," der.

"İleri görüşlü kardeşim. Ne kadar da Maximoff'çasın."

Charlie gözlerini devirir. "Unut gitsin."

"Çok geç. Çoktan tarih kitaplarına geçti."

Lavaboya uzanıyorum ve dolapta bir bez buluyorum. Luna'nın dudaklarını siliyorum. Gözleri kapalı ve yanağı yorgun bir şekilde

Klozet kapağı.

"Hastane yok," diye mırıldanıyor Luna, sonra titrek bir başparmak kaldırıyor. "Sadece otobüs yolculuğundan dolayı midem bulanıyor ve..." Yine kuru kusuyor.

"O... hamile mi?" Eliot soruyor.

Bu beynimde bir kayıt çizigi. "Hamile değil," diyorum hafifçe ve sırtını ovuyorum. Midem çalkalanıyor. Yine de olabilir mi? Ancak doğum kontrolü benim spermime karşı dayanıklı değilse. "İyi olacak. Ona su getirebilir misin?"

Eliot bir şişe PuraFons getirdikten sonra onu biraz yalnız bırakmak için onları dışarı çıkarıyorum. Luna zayıf bir şekilde lavabo dolabına yaslanıyor, ben de yanına oturuyorum.

"Bunu içmeye çalış." Kapağı açıyorum ve suyu dudaklarına götürüyorum. Küçük yudumlar alıyor. Gözleri hala kapalı. "Dalga dalga geliyor..." "Mide bulantısı mı?"

"Anılar," diye mırıldanıyor. "Birbirine dolanan kesikler ve parçalar... hiçbiri *tam değil*. Sadece bir sürü... parça."

"Başını mı döndürüyor?"

Başını sallamaya çalışıyor. "Bu... kafa karıştırıcı." Yumuşak yanağını koluma bastırıyor, ben de bir kolumu ona dolayarak başının üstünü öpüyorum. *O iyi. Onu kollarıma aldım.*

"İyi bir şey var mı?" Saçını okşuyorum.

Dudakları kalkıyor, gözleri hoş şeyler hayal ediyormuş gibi kapalı. "En sevdiğin rengi hatırlıyorum."

Sırıtiyorum. "Neymiş o, Hale?" "Violet."

Onu tekrar öpüyorum, gözlerim yanıyor ve *lanet olsun*, bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Ufacık bir şey. Onun Mezunlar Günü'nde yaşadığı gibi tam anlamıyla bir anı bile değil. "Önemli şeyler," diyorum ciddi bir şekilde, biraz tıkanarak. Boğazımı temizliyorum. "En sevdiğim renkler falan."

"Benimki ne?" diye soruyor, nefesi ölçülü ama daha derin. Yanaklarına yeniden renk geldi.

"Neon yeşili ve *neon* olması gerektiği konusunda çok nettin. Çünkü sade yeşil size bir ormanı hatırlatıyordu ve karanlıkta parlayan yıldızların rengini seviyorsunuz."

Kirpiklerinin altından gözyaşları süzülüyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. Parmaklarımla ıslak çizgileri uzaklaştırıyorum. "Ben de seni seviyorum, Luna."

"Hayır, seni *seviyorum*." Kararlı, gözleri sonunda bana açıldı. "Sensiz yaşayabilir miyim bilmiyorum gibi bir aşk."

Boğazımda düğümleniyor. "Benim hayatım..." Boğuluyorum, burnum alevleniyor. "Sensiz hayatım çok karanlık olurdu."

İnançsızlık ona dokunuyor. "Bensiz çok ılık dolusun."

"Seni bulmak için yaşadım," diye nefes alıyorum. "Sen benim aydınlık tarafımsın, Luna Hale." Çenesi titriyor ve beni belimden tutuyor.

Geleceğimiz. Bunu dile getirmiyoruz. Beş on yıl sonra kendimi nerede gördüğümü sormuyor. Ama bir cevabım olurdu.

Ben *onunla* derdim.

Luna ile.

Çok basit, biliyorum. Ama benim için Luna'yı çizmek hiçbir zaman basit, sade bir resim olmadı. O kadar canlı ki. Onun kompozisyonunu neredeyse koklayabiliyor ve tadabiliyorum. Milyarlarca kozmik koku beni büyülüyor.

LUNA lavabo tezgahının üzerine çıktı. Kendini daha iyi hissediyor, yaptığı simidi kemiriyor. Banyodan sadece onu almak için çıktım. Cobalt kardeşler tur otobüsünün salonunda aynı tartışmayı yeniden alevlendirdiler.

Luna bana, "Eliot bu konuyu kapatamaz," diye fısıldıyor. "O daha çok alevleri söndürmeye değil, körüklemeye alışkın."

"Charlie bunu bitirebilir. Sadece Ben'i boşa kürek çektiği için özür dile."

"Sanırım Ben'in ona çok kızacağını ve işi bırakacağını umuyor."

"Bu hiç de hoş bir kardeşçe davranış değil." Ona *boktan* demekten kaçınıyorum çünkü A.) O Beckett'ın ikizi. Ve B.) Garip bir şekilde Luna'yla arkadaş oldu.

Arkadaşlıklara değer veririm ve onunkini eleştirmeyeceğim.

"Belki de Fizzle'ı korumaya çalışıyordur," diye omuz silkiyor Luna.

Yine de Charlie'nin yaptığı şey beni de kızdırırdı. Fotoğraf çekiminden on dakika önce Ben'e Chett Prickner'ın kuru temizlemeden çamaşırlarını almasını istediğini söyledi. Chett çamaşırlarını oraya hiç göndermediği için Ben fotoğraf çekimini kaçırdı ve Charlie'ye bu talimatları hiç vermedi bile.

Ben'i raydan çıkarmak için bir yalandı.

Başarılı oldu. Ben yönetim kuruluna bir kazık gibi göründü.

En kötüsü de Ben'in ağabeyine güvenmesi ve Charlie'nin bu güvende bir delik açmasıydı.

"Bana inanmamalıydın!" Charlie bağılıyor ve kafalarımız kapalı kapıya doğru dönüyor. Diğer taraftaki kavgaya. "Chett neden senden çamaşırlarını almanı istesin ki? Bunun için özel *asistanı* var, Ben. Sen CEO olmak için yarışyorsun, ayak işlerine bakan biri olmak için değil. Ya Gunther senden orta düzey çalışanların kahve siparişlerini almanı isteseydi? Onu da yapar mıydın? Adaline ısrar etse dizlerinin üzerine çöker miydin?"

"Moffy de aynı şeyi yapardı!"

Luna kardeşinin adını duyunca tezgahtan kayıyor. Kapıyı açıyor ve iki kardeşin arasında temkinli bir şekilde duran Eliot'a bakıyoruz.

"Kıymetli Moffy," diye alay ediyor

Charlie. Luna sinirlendi, burnu kııştı.

Charlie onu görüyor, sonra benim hayal kırıklığım. Adam Maximoff iftirası için bir simidi hak etmiyor. O benim en iyi arkadaşımın kocası. Kız arkadaşımın ağabeyi.

Sıkı bir nefes verir. "Moffy iyi biri ve *naif olmaktan* çok uzak," diyor Ben'e. "Onu şirket dünyasında hiç görmedin. Güçlü ve ikna edici. O yıkım topu değil. *Sensin*."

Omzumun üzerinden sarkan mikrofon kablomu ve kulaklığımı bulmak için boynuma bakıyorum. Banyodayken çıkarmıştım. Diğer otobüsteki Oscar'a telsizle haber vermeye çok yaklaştım.

Ben, Charlie'ye doğru hamle yapıyor.

"Whoa!" Eliot onu geri iterek bağılıyor. "Kardeşler!"

"Birlikte nefes alalım," diye önerdim. "Meditasyon yapmanın aletini bir santim daha büyüttüğünü duydum." Son derece düz düşen bir şaka.

Zor bir kalabalık.

Luna'nın bileğini kaldırıyorum ve elindeki simidi ısıyorum. Bana gülümsüyor ama Ben, "Bana şans bile vermiyorsun!" diye inleyince gülümsemesi kayboluyor.

"Onu istemiyorsun bile," diye alay

ediyor Charlie. "Bunu bilemezsin!"

"Bırak!!"

"Neden yapmıyorsun?!" Charlie'ye ulaşmak için Eliot'ı buldozerle ezmeye çalışır, ancak Eliot kardeşini fiziksel olarak zapt edecek kadar güçlüdür.

Charlie karşılık verir: "Bu saçmalığı benden duyamıyorsan, başkasından nasıl duyacaksın?" Sadece sinire dokunmakla kalmadı.

o.

"Ow," diye irkildi Luna.

Ben'in yüzü kırılıyor, öfkesi ikiye, üçe katlanıyor. "*Hiç* aklına geldi mi başkasından duymayı tercih edeceğimi mi sandın?!" diye bağıyor. "Öyle mi?! Belki de bunu kendi kardeşimden duymak istemiyorumdur!"

Eliot, Ben'le acilen Fransızca konuşuyor.

"Rahatlamak mı?" Ben homurdanıyor. "Neden bana hep rahatlamam söyleniyor?! Neden kimse *ona çenesini kapamasını* söylemiyor?"

"Bunu senin için kolaylaştıracığım," diyor Charlie. "Madem üç tekerlekli bisiklet istiyorsun." Otobüsün ön tarafına doğru ilerliyor ve direksiyonun arkasındaki Ian'la konuşuyor.

Kulağıma telsiz sesi geliyor. "SFE'den Oscar'a, Charlie otobüsü durdurmak istiyor. Kenara çekiyorum."

"Her şey yolunda mı?" Oscar soruyor.

Ian bu devasa aracı yolun kenarına çekmekle uğraştığı için cevap vermiyor. Doğru olanı yaptım ve arkadaşımı uyardım.

Mikrofona basıp fısıldıyorum, "Ben ve Charlie kavga ediyor." "Yumruklar mı?" Oscar soruyor.

"Hayır. Yine de sert sözler." Luna pencereden dışarı bakıyor. Nevada çölü güzel ama ıssız bir manzara sunuyor. Yolun kenarına çekildiğimizde otobüsün farları toprağı aydınlatıyor.

Tam bir duraktayız ve Charlie hiç vakit kaybetmeden sıcak geceye doğru yola çıkıyor.

Charlie çöl gezintisine çıkarken Oscar dışarıda müşterisine yetişmek için koşar.

"Seni sinirlendirmeye çalışıyor," diye hatırlatıyor Eliot Ben'e. "Tam da onun eline oynuyorsun kardeşim."

"Beni kıskırtması sorun değil mi? Çünkü bu bir yarışma, değil mi?" Ben, Eliot'a bakmaya bile dayanamıyormuş gibi beyzbol şapkasını takıyor.

"Charlie Charlie'liğini yapıyor. O bir pislik, ama hepimiz öyle değil miyiz?"

"Sen hiç zalim olmadın," diye mırıldanıyor Ben, ondan kaçarak. "Ben yatmaya gidiyorum." Ranzaların olduğu koridora doğru döner ama Xander ortaya çıkmıştır.

Xander'ın elleri boynundaki kırmızı kulaklıkların üzerinde. "Charlie kızdırmamız gereken son kişi," diyor herkese. "Gerçekten bu işi bırakmasını istiyor muyuz?"

Hepsi tereddütlü bakışlar atıyor.

Aslında kimse CEO seçildiği için heyecanlanmıyor.

Eliot onlara "Kazanmaya çalışıyorum," diyor.

"Sadece Charlie'yi yenmek için," diye araya giriyor Luna. "Eğer o çekilirse, bu pozisyon için mücadele etmeniz yerine onun size bu pozisyonu vermesi gibi bir şey olur."

Eliot irkilir. "Böyle bir şey olamaz."

Oscar'ın sesi kulağıma doluyor. "Charlie'yle birlikte otobüse geri dönüyorum ve tur boyunca onunla birlikte gideceğim."

O'Malley soruyor, "Neden?"

"Ya öyle olacaktı ya da Prag'a uçacaktı."

PAUL DONNELLY

Mini pazarlama kampanyası turunda DÖRT GÜN. Sadece üç gün kaldı ve dün gece Charlie'nin otobüsü terk ettiği Cobalt krizinden bu yana nispeten istikrarlı bir seyir izliyor. Yumruk kavgası yok. Bağırış çağırış yok.

Phoenix durağında Luna hayranlarına el yapımı *Fizz is the Future* uzaylı düğmeleri verdi. Malzemeleri turneye getirmiş ve ticari markalı Fizz logosunu kullanmak için amcasından izin almıştı. Uzun otobüs yolculukları sırasında fotoğraf kâğıtlarını kesmesine ve düğmeleri birleştirmesine yardımcı oluyordum.

Hayranlar onları yedi. Yiyeceklerini biliyordum.

Güvenlik tişörtümde de gururla yaklaşık dört tane giydim. Hayranlar benimle fotoğraf çektmek için can atarken O'Malley asık suratlı bir suratsız gibi görünüyordu ama Ian bunu onayladığında daha çok şaşırmıştım. Daha sonra nedenini sorduğumda, SFE lideri "Xander'ı kızdırıyordun" dedi.

Dikkat dağıtmanın ona da yardımcı olduğunu biliyordum. Sadece Epsilon'un benim kötü şöhretime değer verdiğini düşünmemiştim.

Oscar'ın artık benimle birlikte "yetenek otobüsünde" olmasından *hoşlanmıyorlar*. Kötü hislerinin Omega'nın her zaman özel muamele gördüğüne dair algılarıyla bir ilgisi olabilir. Artık Omega'da değilim ama tüm arkadaşlarım Omega'da olduğu için ben de Omega'ya bağlıyım.

O'Malley, Adalet ve Eşitlik adına *tüm* tam zamanlı korumaların da yetenek otobüsüne binmesine karar verdi. Güvenlik otobüsünde sadece geçici görevliler kalacak. Bu gece, hiç sevmediğim insanlarla tika basa dolu bir otobüste geçirdiğim ilk gece ve keşke geri dönseler.

Ayrıca, O'Malley bu turda olmamalı bile. Beckett (müşterisi) binlerce kilometre uzakta, New York'ta. Talihsizliğimin tek sebebi çaylak gribi. Quinn geçenlerde oda arkadaşlarına bulaştırdı. Gabe ve Frog'un devre dışı kalması güvenliği bu tur için zor durumda bıraktı.

Kimse Luna'ya geçici görev vermek istemiyordu ve Omega, Sulli'nin çok konuşulan hamileliği yüzünden zaten çok zor durumdaydı. Kız her an patlamak üzere ve evden çıkmak Ocean's Eleven seviyesinde bir soygun yapmak gibi.

Böylece Omega ve Epsilon bir araya gelerek Ian Wreath (Tom'un koruması) ve O'Malley'i sadece tur için Luna'ya kaydırmayı kabul etti. Patronların O'Malley ile olan sorunumu umursamadıklarından eminim, ya da umursuyorlarsa bile bu beni ve Xander'a olan bağlılığımı test etmek için harika bir yol.

Bugünlerde her şeyin bir sınav olduğunu düşünüyorum.

Uyuyamıyorum. Bu tıka basa dolu otobüsün içindeki sürekli sesler yüzünden gerginim. Ön taraftan sesler ve arka salona ulaşmak için ranza koridorunda ilerleyen ayak sesleri duyuyorum. Boğuk, ayırt edilemeyen konuşmalar. Kelimeleri yakalamak için kulaklarımı zorlamıyorum.

Yapacak daha iyi işlerim var.

Luna çıplak göğsüme yaslanmış, bacaklarımı açmış. En alt ranzada birlikteyiz. Mahremiyet perdesi bizi çevrelemek için kapalı. Sırtımı bir yastığa dayayabileceğim kadar yer var, kollarımı onun vücuduna dolamışım ve o elinde tutarken ben de dijital sanat tabletinde çizim yapıyorum. Ekran onun ellerinde parlıyor.

Benim için almıştı. "Öylesine," dedi. "Ve senin sanatını görmek istiyorum. Bu şekilde bencilce bir alışveriş oldu sanırım."

Bu, birinin benim için yaptığı en az bencilce şeylerden biri.

Bir dövme için para harcamayı asla haklı bulamazdım. Mürekkep ve dövme malzemeleri almak daha mantıklıyken olmazdı. İnsanlardan ücret alabildiğim için dövme yapmak maliyet-yarar ilişkisi. Çizmek ise sadece bir zevk.

Kağıttan dijital ekrana geçmenin büyük bir öğrenme eğrisi olacağını düşünmüştüm, ancak hızlı bir şekilde öğrendim.

"Yapmak istediğin bu mu?" Bir stylus kalemle Kraliçe Solana'nın saçlarına daha ince beyaz teller eklerken ona soruyorum. Teni leylak moru renginde ve yuvarlak, narin yüzü Luna'yı andırıyor. Vücudunun kıvrımlarını bile Luna'yı düşünerek çizdim.

"O mükemmel. Ona doğru kayabilir misin?" Kraliçenin yanındaki uzun boylu, gömleksiz adamı işaret ediyor. Adam çok seksi. Kraliçe iyi seçim yapmış.

Ne de olsa benim ve yakışıklılığımın karbon kopyası.

Luna'nın istediği karakter sanatı.

Ona doğru ilerliyorum ve o da "Bir küpesi eksik ve bileğindeki bir dövme*yi kaybetmişsin.*" diyor.

"Yine de sırtışını beğendin mi?"
"Gülümsemesi yerinde."

Ona sırtıyorum. "Ben de öyle düşünüyorum." Beni göremiyor. Elindeki tablete yüzde bin konsantre olmuş durumda ve ben onun bileğine zoom yaparken sırtışım genişliyor.

Bu son ayrıntıları tamamladığımda tableti kaldırıyor ve iki karakteri yan yana değerlendiriyor. Uzaylı kraliyet ailesi ve bir insan koruma.

Yüz ifadesini göremiyorum. "Benimle bütün bir hikaye yaratmak ister misin?" diye sorarken değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Thebulan destanının unsurlarını kullanarak hayatımın bir alegorisini yaratmayı düşünüyordum... senin hayatının, birlikte geçmişimizin ve bugünümüzün."

On metrelik bir dalga gibi üzerime çöküyor ve neredeyse altında kalıyorum. "Aşk hikayemizi yazmak istiyorsun."

"Ve senin çizmeni istiyorum."

Sessizliğe gömüldüm. Ondan böyle bir şey beklemiyordum.

Luna dönüp bana bakıyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor. "*Hayır* diyebilirsin. Yine de bunu bir çizgi roman hikayesi olarak yazmayı planlıyorum. Hafıza havuzlarını işlememe yardımcı olabilir. Ama her bir paneli çizmek büyük bir çaba gerektirecek."

"Tüm lanet şeyi çizeceğimi düşünmüyorsan kendini kandırıyorsun."

Geri üflüyor, bunalmış gözyaşları fışkırıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye başımı sallıyorum. "Senin için, bizim için, *bunun* için dünya kadar zamanım var. Özellikle de iyileşmene yardımcı olacaksa." Sözlerini görselleştirebilirse daha iyi olacak ve Luna için bu unsuru eklemek isterim. "Sadece bizim için mi?"

"Evet. Sadece bizim için." Gülümsemesi yanaklarını kızartıyor. "Thebulan efsanesinin bazı kısımlarını değiştirmem gerekecek. Annem Thebulan kraliyet ailesinin kraliçesi olacağı için Solana'nın bir prenses olması gerekecek."

"Mezunlar Günü'nün kaba bir taslağı üzerinde çalışabilirim."

Prens Solana'nın Dalton Akademisi'nin galaktik, daha *Thebulan* bir versiyonunda kardeşinin dansına nasıl katıldığına dair bir hikaye üzerine beyin fırtınası yapıyoruz. Biz de

İsim atölyesi. Solana orada, ailesinin onu koruması için tuttuğu insan muhafızı görür.

"Bu prensesin denizanası şemsiyesi var mı?" diye sordum. "Evet, ama gerçek parlayan bir denizanası."

"Bu harika," diye sırtıyorum ve önce yumuşak yüz hatlarını, sonra da boynunu tarıyorum. Luna'ya olan aşkım onu öpmek için içgüdüsel bir ihtiyaca dönüşüyor. Onu kendime bastırmak için. Onu becermek için.

Nefesi sığlaşıyor.

Bakışlarımız arzuyla kenetleniyor ama çizgi roman hakkında konuşmak için elimizden geleni yapıyoruz. Cinsel gerilim belli bir noktada sesini zorluyor. Çok sertleştim.

Bu kadar. Tableti ranzanın içindeki duvar cebine koyuyorum.

Ayak sesleri koridorda ilerliyor. Banyoda daha boğuk sesler olduğunu tahmin ediyorum, ama Luna bu karmakarışık kakofoniye pek dikkat etmiyor. Kucağında emekliyor. Siyah, ipeksi geceliği kalçalarında gölleniyor ve bana sarılıyor.

Parmaklarımı yakasında gezdirip spagetti askısını çıkarıyorum. Kan güneye doğru pompalanıyor, sikim ipli pantolonuma karşı geriliyor. "Sana ihtiyacım var." diye fısıldarken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Sana ihtiyacım var." Bana sürtünüyor.

Yandım. Luna için ölüyorum. Yüzünü tutuyorum ve kulağına mırıldanıyorum, "Çok sessiz ol."

Sürekli başını sallıyor.

Her gece ranzamızda seks yaptık. Her seferinde neredeyse sessizdi ama şu anda otobüste çok fazla insan var ve uyanık. Herkes perdeyi açıp onu görebilecekken onun üstte olmasından hoşlanmıyorum.

Gri yorganın altına giriyoruz. Yan yanayız, dudak dudağa olmak kaderimizmiş gibi öpüşüyoruz. Isı bininci dereceye kadar yükseliyor. Birlikte bir fırın gibiyiz, cayır cayır yanıyoruz.

Titriyor, inlememek için kendini zor tutuyormuş gibi boynumu kavıyor. Kaslarımda ter birikiyor ve onu daha derin öpüyorum, bacaklarımız birbirine dolanıyor.

Pantolonumu çekiştirerek, "Çıkar," diye homurdanıyor.

Birkaç manevrayla pantolonumdan ve boxer-briefimden kurtuluyorum. Sonra Luna'yı çevirip göğsüme doğru sürüklüyorum. Ayrılmış dudaklarından ağırlı, yumuşak bir ses çıkıyor ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Sessiz ol, yoksa seni nasıl becerilmen gerekiyorsa öyle beceremem."

Kıcını sikime gömüyor.

Sikeyim. Boynuna öpücükler bıraktım.

Çarşaflar nemli bedenlerimize yapıyor ve ben onları belime kadar çekiyorum. Biri perdeyi açarsa, dövmeli sırtımı çok iyi görecekler. Luna duvara bakıyor. Pencerenin perdesi açık. Arizona'da gece vakti. Otobüs yaklaşık elli beş hızla ilerlerken manzara bulanıklaşıyor. Ne çok hızlı, ne de çok yavaş. Tam da Luna'yı götürmek istediğim gibi.

Geceliğini kışından yukarı kaldırırken yorganın altına bakıyorum. Sikim sanki amının içinde olması gerektiğini biliyormuş gibi seğiriyor.

"Sessiz olacağım," diye mırıldanıyor ve boynunu bükerek bana bakıyor. "Ben uyuyorum. Gürültü yapmayacağım." Yatağa girdiğimiz zamanki gibi kaşıklaşıyoruz. Fantezisini kabul etmemi bekliyor.

Sırıtiyorum. "Arkanı dön. Uyuyor olman gerekmiyor muydu?" Gülümsediğini görüyorum, sonra tekrar duvara dönüyor ve hareketsizmiş gibi davranıyor.

Ben onu okşarken ölü gibi uyumayı başarabilmesi için Akademi Ödülü kazanmış olması gerekir. Kız dokunduğum ve dokunacağım en tepkisel vücuda sahip.

Kalçasına bir vuruş yapıyorum ve titriyor, sonra kendini hareketsiz kılmak için geriliyor. Sığ nefes alışını duyuyorum ve bu ses beni yumrukluyor. Onun içine ihtiyacım var. İpek kumaşı kalçalarından tutarak külotunu bacaklarından aşağı yırtıyorum. Kıpırdamıyor.

Ve Luna'ya doğru yavaşça esneyerek dudaklarının aralanmasını ve parmaklarının çarşaflara gömülmesini izliyorum.

Yine de gözleri kapalı kalıyor.

Tanrım, o kadar şişmiş ve ıslak hissediyor ki. Kalçasını kavrayıp derin itişlerle ona doğru sallanıyorum ve bacakları çarşafın altında boğuşuyor. *Bu doğru, Luna. Uyan artık.* Yavaşlayıp biraz daha çekiyorum, sonra yavaşça içeri giriyorum. Nefesi kesilene kadar bunu üç kez yapıyorum.

Geceliğini aşağı çekiyorum ve göğüslerini duvara gösteriyorum. *Kendini çok şanslı hissetmelisin, duvar ve ranza penceresi.* Amını sikerken sert meme ucunu parmaklıyorum ve sürtünme duyularımı zorluyor. Yanan sinir uçlarıma değil, onun ihtiyaçlarına odaklanmak için her şeyi yapıyorum.

Çünkü henüz gelmiyorum.

Ama öyle. Boynunu emip ittiğimde Luna orgazm oluyor ve ani iniltisini bastırmak için elim ağzına gidiyor. Tüm vücudu bana karşı titriyor ve ben de onunla birlikte doruğa ulaşmamak için derin nefesler alıyorum. *Sakin ol, sakın ol.*

Kalp atışlarım yavaşlıyor.

Sikimi içinden çıkarmıyorum.

Çok sertim ve o etrafımda titreşirken ben onun sıcaklığına gömülüyorum. O çok fazla. Aynı anda hem elektrik çarpmış, hem yanmış, hem de boğulmuş gibiyim. Özellikle de onun her şeyini, her titreşimini, her iniltisini, bana attığı her üstesinden gelme bakışını, yaptığı her sevimli, tuhaf şeyi sevdiğim için.

On sekiz yaşında olsaydım, sanırım anında içine boşalmamak için kendimi zor tutardım.

Ama saatlerce yetecek kadar becerim var.

Hızımı artırıyorum ve daha derine girmek için dizini yukarı kaldırıyorum. Elim hala ağzını sarıyor çünkü zevkle inliyor. Benden başkasının duyup duymadığından emin değilim ama risk almıyorum. Luna'nın içinde derin, sert vuruşlar, *saniyeler* içinde tekrar eşiğinde olduğunu hissediyorum.

Tamamen uyan, diye düşünüyorum ona çarparken.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, kehribar rengi gözbebeklerinde aşk ve zevk birikiyor. Kulağına fısıldarken sırtıyorum, "Bakın gece sikişi için kim uyanmış." Avucuma karşı inliyor, kıcı bana doğru sürtünüyor.

Yüce İsa.

Kalçasını sabit tutuyorum ve onu öpmek için elimi ağzından çekiyorum. Eğilerek başını eğiyorum ve dillerimiz birbirine dolanmadan önce dudaklarım dudaklarına yapışıyor. Beni yutmaya çalışıyor ama kendini kaybediyor. Seksimizin sisinde eriyor. Çünkü itmeyi bırakmıyorum.

Ben de nefes alabilmek için ayrılıyorum. "*Donnelly*," diye ağlıyor usulca. "Şşş, şşş."

Siktir, *siktir*. Amı kasılıyor. Bu his... Saçlarımı tutuyorum ve kendimi boşalmamak için zorluyorum. *Onu daha derinden sik. Daha sert sik.*

Hayvani ihtiyaç beni bütünüyle yutuyor ve onu göğsüme daha sıkı sarıyorum.

Luna uzanıyor. Eli, yaydığımız ısıdan buğulanan cama çarpıyor ve avuç içi camdan aşağı süzülüyor.

"Donnelly," diye fısıldıyor O'Malley aniden, ranzamın hemen dışında.

"Uyan. Güvenlik toplantısı var."

Şaka yapıyor olmalısın.

Onun içinde kalıyorum.

Luna onu fark etmedi bile. Kenarda duruyor ve bu noktada beni beceriyor, sikime sürtünüyor.

Boğazımdaki törpüyü temizliyorum. "Bir saniye içinde orada olacağım," diye fısıldıyorum. "Hayır, *şimdi*."

Sanki onu çok iyi tanıyormuşum gibi -gerçekten tanımasam da- arkama uzanıyorum (omzum yerinden çıkacak gibi oluyor) ve perdeyi kapıp açmaya çalışmasını bekliyorum.

Deniyor ama perde sıkı tutuşuma karşı sarsılıyor. Kımıldamıyor.

"Beni çırlıçıplak görmek ister misin, Chris?" Geri fırlattım.

"Sadece buraya gel." Sinirlendi.

Kızgınım. Luna'yı öfkeyle becermek istemiyorum. *Asla.*

"Bana bir saniye ver *lütfen*," diye

zorluyorum. Nefes veriyor. "Acele et."

Yanağından öpüyorum ve derin vuruşlarla içine bir, iki, üç kez pompalıyorum - sessizce ama güçlü bir şekilde boşalıyor. Luna'nın içinde kendimi bırakıyorum. Zaten etrafımda bu kadar sıkı titreşirken başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bir iniltiyi yutuyorum, kaslarım yanıyor ve gözlerinin geri dönmesini izliyorum.

Vücudu gevşiyor.

Nabzım hızlandı. "Luna." Çabucak ondan ayrılıyorum. "*Luna.*" Ona doğru eğilip yanağına dokunuyorum. Bilinci yerinde değil. Terli saçlarını yüzünden siliyorum ve sıcak yorganı üzerinden atıyorum. Otuz saniye geçmeden kendine geldi.

Seks yüzünden ilk kez bayılmıyor. Nöro-doktorları sorun olmadığını söylüyor. Hafıza kaybıyla ilgisi yok.

Bana zayıf bir başparmak işareti yapıyor ve oksijeni ciğerlerinde topluyor.

Hemen geceliğiyle göğüslerini örtüyorum. "Sana içecek bir şeyler getireceğim." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hızla ranzadan çıkıyorum. Perdeyi çok fazla açmamaya dikkat ediyorum. Ve evet, çıplağım.

O'Malley koridorda bekliyor. "Tanrım... Siktir, etrafta *müşteriler* var," diye fısıldıyor beni doğum günü kıyafetimle görünce.

"Yoksa uyuyorlar mı?" Ön bölüme doğru sıcak adımlarımı yavaşlatmadan geri atıyorum. Novak'ın direksiyon başında olması dışında boştu. Epsilon'un toplantısının arka salonda yapıldığını tahmin ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" O'Malley beni takip etti.

"Komik kemiğini arıyorum."

"Sikin hiç komik değil," diyor açıkça.

Dolapta çilekli Pop-Tarts buluyorum, sonra bir PuraFons su şişesi kapıyorum. "Dürüst olmak gerekirse seni güldürmek umurumda değil." Luna'ya dönerken onu görmezden geliyorum. En alt ranzaya çömelip ona bir

Pop-Tart ve onun için suyun kapağını aç. Varlığımın her zerresi kalmam için bağıyor. Seksten yeni bayılmışken onu terk etmekten nefret ediyorum.

Suyu yutuyor. "Sorun yok." "Ne tamam?"

"Eğer gitmen gerekiyorsa." Luna önce yanağıma, sonra burnuma hızlı bir öpücük konduruyor. "Geri döneceksin." Bundan emin.

Onun inancı beni iyi hissettiriyor. Kalbim bu kızın içinde çok derinlerde ve onu asla geri istemiyorum. "Evet, olacağım."

Gözlerini benden kaçırıyor. "Kimin bacakları bunlar?" O'Malley arkamda duruyor.

"Kimse yok," diyorum hafifçe. "Uzun sürmez." Perdeyi kapatmadan önce pantolonumu aldım. Pantolonumu giyip O'Malley'nin kızgınlığıyla yüzleşiyorum. Luna konusunu açmasını bekliyordum. Onunla seks yaptığımı görmek için zeki olmaya gerek yoktu.

Sessiz ve yüz ifadesini anlayamıyorum. Neredeyse dörtte birini bile.

"Ne?" Pantolonumun paçasını belime doğru çekerken doğrulup ona soruyorum.

"Ben hiç kimse değilim," diyor. "Sadece benim hakkımda bunu söyleyeceğinizi hiç düşünmemiştim."

Bakışlarını tutuyorum. "Çünkü ben hiç kimseyim. Yer israfıyım. Bir hayat israfı."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. "Ben öyle düşünmüyorum" demek için bir süre bekler.

"Ama sen yaptın."

"Evet," diye itiraf ediyor, zorlukla yutkunarak. "Evet, yaptım."

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Midem durmaksızın art arda çevrilen bir waffle makinesi gibi alt üst oluyor. Burada durup duygularımı işlemeye çalışmaktansa bu Epsilon toplantısına katlanmayı tercih ederim. Ben de "Hadi yapalım şu işi." dedim.

PAUL DONNELLY

GRUP TERAPİSİ.

Ben de öyle yaptım. Önceden bilseydim kara ciğerim ya da sinüs enfeksiyonum varmış gibi davranırdım. Belki de bu yüzden kimse bana söylemedi.

Dairesel stant Wreath kardeşler, O'Malley, ben ve Oscar ile tıka basa doluydu. Sonuncusu Epsilon toplantısının bir parçası olmamalıydı ama "kapsayıcı" olduklarını söylediler. Eğer Epsilon ve Omega arasındaki bu garip birliktelik en iyi arkadaşım ile daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyorsa, o zaman buna buna sesimi çıkarmayacağım.

Chris Novak otobüsü sürerek hepimizin ruhunu canlı tuttuğu için bu buluşmadan muaf. Ehliyet sınavından geçmeyi hiç bu kadar istememiştim ama turneye çıkmadan önce sınavı geçememiştim. FanCon'dan önce de başarısız oldum. Bu canavarı sürmek için yeterli olmadığım için kendime kızamıyorum bile. Neyse o.

Ancak şu anda oynayabileceğim bir "beni bu grup terapisinden kurtar" kartım yok.

Bir şekilde O'Malley ve Oscar'ın arasına sıkıştım. Aslında O'Malley'nin bana "İğrenç kokuyorsun." demesi hoşuma gidiyor.

Çünkü "İğrenç görünüyorsun." demeye hakkım var.

Oscar sanki kendim değilmişim gibi sertleşiyor.

Kabul ediyorum, O'Malley'i biraz daha fazla sevseydim, daha az düşmanca yaklaşır ve sadece "Bir meleğin kokusu seni iğrendiriyorsa, cennette ciddi bir sorun yaşayacaksın dostum" derdim.

Büyük bir tuz kavanozu olmayı sevmiyorum. Kolesterolüm için kötü. Ama yine de ondan hoşlanmıyorum. Kuzenim olması bile umurumda değil. *Asla sevmeyebilirim*

Onu. Benden hiç hoşlanmayabilir.

O'Malley nefesinin altında "Koklamaktansa görünmeyi tercih ederim," diyor. Ben de duyabiliyorum. "Bence saçmalıyorsun," diye mırıldanıyorum.

Oscar bana atıştırmalık büyüklükteki Lays paketini uzatıyor. Paylaşacak kadar cips yok, bu yüzden benim için endişelendiğini biliyorum.

"Ben iyiyim." Göğsümdeki sıcaklığı dışarı veriyorum. "Yüksel," diye fısıldıyor.

"Neye baktığınızı bilmiyorum ama ben bir yüzdürme cihazıyım."

"Su kanatlarına delik açmasına izin vermeseydin buna daha çok inanırdım, kardeşim."

Haksız değil.

Sırtarak gülüyorum. "Bir dahaki sefere lastik ördeğim için gelersen yumruklaşırız."

Oscar bir parça patates cipsine sırtıyor ve gülüyor. Epsilon üyeleri de aynı şekilde dedikodu yapıyor, birbirlerine doğru kayıyor ve fısıldaşıyorlar. Ian ve Vance mikrofon kablolarını telsizlerin etrafında döndürüyorlar. Bu gecelik iletişimleri bitti. O'Malley bir yandan onlarla sohbet ederken bir yandan da üniversite dersine başlayacakmış gibi not defterini çeviriyor.

Oscar'a doğru eğilip fısıldıyorum, "Hadi kaçalım."

"Pas." Cips poşetini sallıyor. "Sanırım bu bizim için iyi olacak."

Gözlerimi kısıyorum. "Sikilmek bizim için iyi. Epsilon tarafından sikilmek, o kadar da değil."

"Kardeşim, sen Epsilon'sun." Oscar sesini bir kademe daha alçaltıyor. "Güven, seni kendimizden biri olarak sahiplenmeye çalıştık ve sanki yeni özel oyuncaklarıymışsın gibi bizimle halat çekme yarışı oynuyorlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Neden? Beni sevmiyorlar bile."

"Sizinle ilgili bir şeyi seviyorlar. Sen onlarınmışsın gibi davranıyorlar. Bu durum Redford'la beni çok sinirlendiriyor."

"Seni kıskandırmaya çalışıyorlar," diye fark ettim.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor Oscar. "Seni önemsiyormuş gibi yapmıyorlar."

Bunu düşünecek zaman yok - üç Epsilon koruması da dikkatlerini bize çevirdi. Gömlek almadığıma şükrediyorum çünkü içim dışım yanıyor.

"Phoenix'teki son tur durağını tartışarak başlayalım," diye sözde toplantıya başkanlık ediyor Ian. "Donnelly?"

Ben mi başlayayım? O'Malley'e başımı salladım. "Defterde ne var?"

"Toplantılarımız için saatleri kaydediyorum." Bir kalem tıklıyor. Kaşlarını kalkıyor. "Sekreter olduğunu bilmiyordum." "Gönüllü oldum," diyor O'Malley. "Buna yükselmek deniyor."

"Bu saçmalığı kesmezsek bu işin içinden asla çıkamayız," diye araya giriyor Ian, ikimize hitaben. "Price ayrıntılı notlar *istedi*. Akara hepinizden aynı şeyi isteseydi, ona verirdiniz, değil mi?" Oscar'a bakıyor.

"Tabii ki isteriz," diye yanıtlıyor Oscar.

"Harika," diye iç geçiriyor Ian ve enerji içeceğini bana doğru uzatıyor. "Phoenix durağı. Senin için nasıl geçti?"

"Peki," diyorum hafifçe, ama sıcak bir koltukta oturuyormuşum gibi hissediyorum. "Güvenlik hatası yok. Sorunsuz bir seyir. Müşteriler güvende ve mutluydu. Şikâyet edecek bir şey yok."

"Hayranlarının seninle fotoğraf çektirmesi senin için sorun değil miydi?" Ian garanti ediyor.

"Evet, Xander'a yardımcı olacak ve daha az karmaşaya neden olacaksa benim için sorun yok." Diz kapağını masanın altından kavıyorum, sırf bacağım sabırsızlıktan sallanmasın diye.

Ian, "Frog ve Quinn bu kez Luna'yı korumak için burada değillerdi," diyor.

Nereye varmaya çalışıyor? "Kaçırdım ama gribe yakalanmaktan iyidir."

Vance bir stres topunu elden ele dolaştırıyor. "Çaylak kızı işten çıkarmanın hepimize bir iyilik yapacağını düşünen var mı? Sırılsıklam olmuş durumda. Bir erkek Luna'ya giderse ne olur?"

Adam Luna'ya gidiyor. Nefesim daralıyor ve kaynayan bir saniye boyunca uzaklara bakıyorum. "Kimse onun için gitmiyor."

O'Malley, "Kimse onun kaçırılacağını da düşünmemişti," diye araya giriyor.

Öne doğru kayıyorum. "Kurbağa yüz kilodan daha ağır. Hadi ama. O bir bahçe hortumu değil," diye Vance'e işaret ediyorum. "Her neyse, onun küçük olduğunu biliyorsun," diye omuz silkiyor.

Oscar boş cips poşetini ciddi bir bakışla buruşturuyor. "Savunma manevraları konusunda eğitilmiş. Üç yüz kiloluk bir tehditle mücadele etmemesi gerekiyordu ve Akara zaten küçük kardeşimi onun yanına koyarak her türlü sorunu çözdü."

Ian birkaç kez başını sallar. "Bu benim için yeterince iyi." Elini güzel çocuk saçlarında bir ileri bir geri gezdiriyor, sonra bana bakıyor. "Frog ve Quinn gittikten sonra Luna için hiç endişelendin mi?"

"Hayır," diyorum hararetle. "Dikkatim dağılmamıştı. Onu koruduğunu biliyordum."

"O zaman neden sesin böyle çıkıyor?"

Savunmacı mı? Sesim savunmacı geliyor. Koltuğa geri yaslanıyorum ve ağır bir iç çekiyorum. Kimse gerçekten üzerime gelmiyor. Kimse onu benden koparmaya çalışmıyor. Luna'yla aynı ranzada yatmama bilerek izin verdiler. O'Malley bu gece seks yapacağımızı bile biliyordu ve *hiçbir şey* söylemedi.

"Bize ne kadar güveniyorsun?" Ian bana soruyor.

"Onu koruyacağına güveniyorum," dedim ona. "Bundan hiç şüphe etmedim." Beni koruyacaklarına güveniyor muyum? Pek değil, ama Omega'm var. Tekrar öne çıkıp kollarımı masaya dayıyorum. "Ama SFE'de bir nark olmasaydı sana kişisel düzeyde güvenmek daha kolay olurdu." Aralarında bir bakış atıyorum. "Kim benim hakkımda magazin gazetelerine koşuyor?"

"Sence biz miyiz?" O'Malley'nin çenesi sanki uyuşturucu içiyormuşum gibi gevşiyor. "Medyadan *nefret ediyoruz*."

"Epsilon'dan biri, dostum. Öyle olmak zorunda. Çünkü sızan her şey SFE ile ilgili." Omega'ya dedikodu yaptığımı söylemeleri için hazırım. Sorunun kaynağının SFO olmasının makul bir açıklaması var.

Ian, "Sanırım bu bizim tempolarımızdan biri," diyor.

"Şu bıyıklı yeni adam. Bernard mı?" Vance ortaya atar. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Ben de," diye katılıyor O'Malley. "Novak onu Luna'nın sosyal medya hesabına kafayı takarken yakaladı."

Acaba üzerime bir ev mi düştü ve ben Oz'da mıyım? "Neden kimse bana bu Bernard denen heriften bahsetmedi?" Oscar biliyor muydu?

Boş cips torbasını karıştırıyor. Şüpheli.

"Çünkü Luna senin müvekkilin değil. O senin *kız arkadaşın*," diye vurguluyor O'Malley.

"O aslında senin müşterin de değil," diyorum sertçe.

"Çocuklar," diye başını sallar Ian ve O'Malley'e sinirli bir bakış atar. O'Malley ellerini "*Ben ne yaptım ki?*" *der* gibi havaya kaldırır.

Arkadaşıma bakıyorum. "Oscar? Bundan haberin var mı?"

Bana döndü. "Hepimiz geçici personelden birinin onun resmine bakarak mastürbasyon yaptığını duymanın ruh sağlığını için iyi olmayacağını düşündük."

"Şimdi de mastürbasyon mu yapıyor?"

"Mecazi anlamda, kardeşim."

İki elimle yüzümü ovuyorum. "*Biz kimiz?*"

"Epsilon ve Omega... ve Alfa."

Oh, *bütün* lanet takım.

"Redford sana söylemek istedi. Çok kızgındı. Bu yüzden ona kızma."

Akıl sağlığını korumaya çalıştıkları için kızgın değilim. Sadece korunması gerektiğini düşündükleri için üzgünüm. "Bu tür bilgilerle başa çıkabilirim. Bernard neden geçici listeden atılmadı?"

Ian, "Price, geçici işçinin haksız fesih davası açması durumunda ona karşı yeterli kanıt toplamak istiyor," diyor. "Muhtemelen bir hafta daha buralarda olmayacak."

Pekala.

Geri çekilip sakinleşmeye çalışıyorum.

Güven iki yönlüdür. Xander'ı korumam için bana güvendiklerinden eminim. Belki de onları ortada bırakacağımı düşünüyorlar, tıpkı benim beni öğleden sonra atıştırmalık olarak kurtların önüne atacaklarına inandığım gibi.

Bu açık foruma katılarak, "Luna'ya sahip çıktığınız için hepinize minnettarım" diyorum.

"Biz de seni önemsiyoruz," diyor Ian, Oscar'ın bana daha önce söylediklerini doğrulayarak. *Beni önemsiyormuş gibi yapmıyorlar.*

Kafamı toparlayamıyorum. "Onu anlıyorum. Ama ben?" Hepsine buruk bir bakış attım.

Vance stres topunu sıkarak ve kardeşine döner. Ian da itiraf eder: "Seni gerçekten tanıdığımızı sanmıyorum. Ailenin içine sızmak zorunda kaldığında bunun senin için kolay olacağını düşünmüştük."

Gözlerim yanıyor. Konuşamıyorum.

Oscar bu iyi bir şeymiş gibi sırtımı sıvazlıyor. Bu bir ilerleme.

Öyle değil. Benim için değil. Benden nefret ediyorlarmış gibi hissetmekten daha kötüsü, bana *acıyorlarmış gibi* hissetmektir. Hayal kırıklıkları kabarır. "Benim için üzölmene ihtiyacım yok. Benden nefret ettiğın her şey doğru. Ailem meth-heads. Ben bir sürtüğüm. Diplomam bile yok. Yani her ne değıştiğini düşünüyorsan, değışmedi." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Oscar beni geri çekiyor.

Dikkatleri üzerimden çekmek için aptalı bile oynayamıyorum.

Oscar, "Sadece birkaç dakika daha ver, Donnelly," diye teşvik eder.

Ian, "Bak, senin hakkında daha çok şey bilsem de, herhangi birimizin senin yaptığını yapabileceğinden bile şüpheliyim" diyor.

"Yaptığın şey," diye ekliyor O'Malley alttan alta, ama bu benim algılayabileceğimden daha büyük bir endişeyle.

Omega'nın beni önemsemesini seviyorum. Birbirimizin arkasını kolladık. Onlar için ölürüm. Onlar benim için cehenneme giderler. Epsilon'un beni önemsemesi garip, *tuhaf*. Ona güvenmiyorum. Muhtemelen onlara tam olarak güvenmediğim içindir.

Oscar'ın kocasının prodüksiyon ekibiyle birlikte içeri dalmasını bekleyerek kapıdan dışarı bakmak için öne doğru eğildim. "*Yakaladım seni!*" diyerek. Hepsi şov için.

Ama Jack Highland-Oliveira ortalıkta görünmüyor.

Telefonum aniden masanın üzerinde titreyerek yoğun sessizliği yarıyor.

"Toplantı için telefonlarınızı kapatabilir misiniz?" Ian bana sordu.

Numara bilinmiyor. "Hayır, bunu almalıyım." Ses tonum hafif ve hızlı hareket ediyorum. Kabinin üzerinde durarak Oscar'ın kalçalarının üzerinden tırmanıyorum ve yere atlıyorum. Başımın üstündeki eşya gözlerine tutunarak sallanan otobüsün önüne doğru ilerliyorum ve cep telefonunu kulağıma götürerek cevap veriyorum. "Kimsiniz?"

"Sesini duymak çok güzel tatlım. Çok uzun zaman oldu."

Bacaklarım altımda bükülüyor ve otobüsün ön tarafındaki kabine çöküyorum. "Vanessa?" Annemin en iyi arkadaşı. "Bu numarayı nereden buldun?"

"Bunu bana annen verdi."

Ne oluyor Ian? Bunu neden yapsın ki? Vanessa'yı iki dakika dinlemektense kulağımı kesmeyi tercih edeceğimi biliyor.

Babam, annemin son kez şartlı tahliyesini bozmasının sebebinin Vanessa olduğunu söyledi. Ama ondan önce de ona katlanamazdım. Bana buzlukta yanmış dondurma verirdi ve ben onun bir azize olduğunu düşünürdüm. Bana onun Rahibe Teresa olduğunu söyleyebilirdiniz ve benim küçük, bozulmamış beynim size inanırdı. Arkadaşlarının arkasından konuştuğu gerçeğini görmezden geldim. Annemle ne kadar sık meth yaptığını görmezden geldim.

Çünkü Bridget'e yemek yiyip yemediğimi sorardı. Çünkü odada olduğumu kendi annemden daha çok hatırlardı.

Sonra benim boyuma çömelir ve yankesicilikten anlayıp anlamadığımı sorardı. Onlar için on dolar çalıp çalamayacağımı. Ben de varlığımı unutmasını dilemeye başladım.

Çocukken bundan daha kötü hissettiren çok az şey vardır. tek yaptıkları seni kullanmakken önemsiyorlardı.

Şimdi ne istiyor?

Avucumun içini alnıma bastırıyorum. "Çalışıyorum. Gevezelik için zamanım yok."

"Ah, hadi ama. Yetişmem için bana beş dakika verebilirsin. Zaten tur otobüsünde olduğunu duydum. Muhtemelen çok boş vaktin vardır." Halka açık tur duraklarını takip ediyordu. İyi değil. *Hiç iyi değil.*

Göğsüm sıkışıyor. "Ne istiyorsun?" Ben bunu sorarken O'Malley, Vance, Oscar ve Ian mini mutfakı dolduruyor ve ben onların müdahaleci, aşırı endişeli bakışlarından kaçıyorum.

"Hale denen kızla aslında çıkmadığını duydum. Bu büyük bir aldatmaca. Bunda bir sürü fırsat var, biliyorsun." Oyun oynamam gerekiyordu. "Öyle mi?"

"Yarın Salt Lake'te olacağım. O zaman konuşuruz."

"Yapamam. Dediğim gibi, çalışıyorum." Seyircilerden uzaklaşıyorum ve otobüs ilerlerken bulanık Arizona manzarasına bakıyorum. "Ama seni yarın tekrar arayacağım. O zaman konuşuruz."

"Dört gözle bekliyorum. Kendine iyi bak, tatlım."

Kapatıyorum ve telefonumu indiriyorum. Az önce ne olduğu henüz tam olarak kafama dank etmemişti. Salyangoz hızında ilerliyorum.

"Kimdi o?" O'Malley bana sordu.

"Paskalya tavşanı," diye mırıldandım. "Havuç yerine yaban havucu tercih ettiğini söylüyor."

Kimse gülmüyor, kısmen duygularımı yüzümden gizleyemediğim için.

Oscar'ın sessizliği en ısırgan olanı. Normalde bir şakayla karşılık veren o olurdu. Onun yerine başını sallıyor. "Gerçekten mi, kardeşim. Kimdi o?"

Bir elimi ağzıma sildim. "Annemin arkadaşı Vanessa. Turu takip ediyordu. Salt Lake'te bir şeyler için buluşmak istiyor. Ailemin geri kalanıyla aynı yalanla beslenmiş - Luna'yla sahte bir ilişki yaşadığım, onu kullandığım ve..." Sarsıcı bir düşünceye kapılıyorum, gözümü kırpmadan.

"Ne oldu?" Ian'ın otoriter bir duruşu var. Tüm bu "kıdemliyim" olayını ciddiye alıyor. Tek sorun Oscar'ın teknik olarak buradaki en kıdemli kişi olması. Ama sanırım Oscar Omega olunca bu sayılmıyor.

Bu gereksiz ayrıntılar garip bir şekilde beni sakinleştiriyor. Birkaç nefes alıyorum. "Babam, ailenin Luna'yı kullandığıma dair kanıta ihtiyaç duyacağı bir zaman geleceği konusunda beni uyardı. Benden ne yapmamı isteyeceğini bilmiyorum ama onu oyalamak ve bir plan yapmak için yarın arayacağımı söyledim."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" O'Malley bana soruyor.

Başımı salladım. "Onunla yıllardır konuşmadım."

"Ama o bir tehdit mi?" Ian emin olmak için soruyor.

"Donnelly'lerin çoğu tarafından pek sevildiğini sanmıyorum. Tehdit sayılabilecek o kadar çok arkadaşı var mı onu bile bilmiyorum. Yine de benim aracılığım ile içeri girmek isteyeceğini düşünüyorum."

Ian, Oscar'a "Bunu burada kesmeliyiz," diyor.

Hepsi stratejiler ortaya atıyor, bunlardan en önemlisi Salt Lake City tur durağını iptal etmek. Bu fikir ilgi görüyor ve ben olan biteni kabullenmeye başlarken onlar etrafımda konuşuyor.

Burnum alevleniyor ve bir duygu selini geri püskürtüyorum. Bu iş bitmiş olmalıydı. Çürük elmaları hapse gönderdim. Bu sallanan küçük iplik olmamalıydı, ama annem - annem neden *Vanessa'yı* bana böyle göndersin ki?

Başım ellerimin arasında çarpıyor.

Oscar, "Sean ve Bridget *dışında* kimseyle temas kurmamalı," diyor. "Daha fazla tuzağa düşürülmemesi gerekiyor."

O'Malley, "Sean *ya da* Bridget ile konuşmaması gerekirdi," diye karşı çıkıyor. "Eğer onlar olmasaydı, bu kadın ona doğru sürünmezdi. Paul'ü tekrar içeri *çekmeye* devam edecekler."

Babamın bununla hiçbir ilgisi yok. Onları savunmak gittikçe zorlaşıyor. O'Malley'i haklı çıkarıyor olmalarından nefret ediyorum.

İçime yavaşça batan bir bıçak gibi. Ham duygular görüşümü bulandırmaya başladı. Otomatik olarak masadan kalkıyorum. "Biraz hava almam lazım," diyorum onlara ve ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum. Şoföre doğru gidiyorum.

Novak'ın olan bitenden haberi yok. Yolun kenarında durmak istediğimde kafası karışıyor.

Hâlâ yapıyor.

Otobüsten iniyorum.

Kuru Arizona havası alım için kırılğan. Gördüğüm en berrak gökyüzünde milyonlarca yıldız benekleniyor, tek bir bulut bile yok. Pus yok. Samanyolu mavisini ve göz alıcı mor tonlar yukarıda birlikte akıyor. Ağdalı bir gibbous tarafından daha parlak aydınlatıldı. Luna bana 15 Mart'taki ay evresini söyledith.

Dolunaya bir gün kaldı.

Kırmızımsı çölden kaktüsler yükseliyor ve kaya oluşumları uçsuz bucaksız manzaranın arasında kendi yüksek evlerini oyuyor. Issız yolda tek bir kişi bile yok. Kanım soğumuyor. Göğsümdeki acı dinmiyor. *Ne kadar koşabilirim?*

Çöl kumuna doğru elli adım yürüyorum. Yılanlar, akallar ve kanguru fareleri dışında kimsenin duyamayacağı kadar uzağı. Ve ığılık atıyorum.

LUNA HALE

Kulaklıklar açık, Donnelly'nin bizim için oluşturduğu ortak çalma listesini dinliyorum ve güvenlik toplantısı bittikten sonra ranzaya dönmesini bekliyorum. The Cranberries'den "Dreams" beni gülümsetiyor. Kolumu çeviriyorum ve parmaklarımı mürekkep üzerinde gezdiriyorum. Farrow'un el yazısıyla yazılmış sözler.

Bir tur otobüsünde olmak geçmişteki FanCon'a dair büyük anılar uyandırmadı. Çok fazla parça parça da değil. Bazen Donnelly ile birlikte o kadar çok zaman geçirmişiz ki unutmuşum gibi geliyor. Ama sonra silinmez mürekkeple yazılmış bu fiziksel hatırlatıcılara sahip oluyorum.

Kolumu göğsüme sarıyorum ve küçük ranzanın penceresinden dışarı bakıyorum. Birkaç dakikadır durmuş durumdayız ve manzara artık o kadar da bulanık değil. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde yıldızlar parlıyor ve parmaklarımı cama bastırıp bir takımyıldızı birleştiriyorum.

Ve sonra ışığın içine doğru tünel açıyorum. Tamamen hareketsiz kalıyorum. O kadar sarsıcı bir anı ki nefesim kesiliyor, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını kırıstırıyor ve duygular karnımda demir atmış ağırlıklar gibi hissediyorum. Parmaklarım camdan kayıyor ve bunun gücüyle iki büklüm oluyorum.

Donnelly.

Kulaklığımı çıkarıp ince geceliğimle ranzadan fırlıyorum. Yarı koşar adım otobüsün ana bölümüne giriyorum. Tüm korumalar kendi aralarında sessizce fısıldaşıyor ama Donnelly ya da Oscar'ı görmüyorum.

O'Malley ve Wreath kardeşler bana şaşkın bakışlar gönderdiler. "Donnelly?" Ben soruyorum.

"Yürüyüşe çıktı," diyor Ian.

Yürüyüşe mi çıktın? Kaşlarımı çattım ve sonra hatırladım... Park etmiştik.

Otobüsün en önüne doğru koşuyorum. Kimse beni durdurmuyor, dik merdivenlerden inip Oscar'ı dışarıda görene kadar bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum. Kaputa yaslanmıştı. Uzaklara bakıyor ama çıplak ayaklarım sıcak kaldırıma değince dikkati bana yöneliyor.

"Hale," diye
selamlıyor. "Nerede-
?" Ben başladım.

Oscar kumlu düzlüğe doğru işaret ediyor ve işte o zaman Donnelly'yi yüz metre ötede görüyorum. Kaktüsler ve dikenli çalılar arasındaki tek insan. Ve berrak bir çöl gökyüzünün altında.

Hiç düşünmeden ona doğru koştum.

PAUL DONNELLY

BOĞAZIM ÇİĞ ve ben sadece yukarı bakıyorum. Vücudumdakinden kurtulacak daha iyi bir his arıyorum. Burası çok güzel. Üzülecek bir yer yok. Acaba UFO bölgesinde miyiz? Küçük yeşil bir adamla karşılaşsam, ya da mor. Belki de uzaylılar tropikal meyvelerin rengindedir.

Luna'nın hoşuna gideceğini düşünüyorum. "Donnelly!" Sesi kulaklarımı dolduruyor.

Arkamı dönüyorum ve onun peşimden koştuğunu görüyorum. Dünyamdaki en parlak ışık *bana* doğru geliyor. Büyülenmiş gibiyim, onun küresinin içine çekiliyorum. Çıplak ayakları çöle batıyor, nefesi hızlı ve ağır. Önümde yuvarlanarak durduğunda geceliğinin düşmüş bir spagetti askısını yukarı çekiyor.

"Luna..."

Kan çanağına dönmüş olması gereken gözlerime bakıyor ve çok ama çok sessiz bir şekilde "Burada ne yapıyorsun?" diyor.

Bakışlarımı ondan alamıyorum. "Sanırım bir dünya dışı bekliyordum. Boyu 1.75. Açık kahverengi saçlı. Bakmaktan asla vazgeçmek istemediğim *muhteşem* kehribar rengi gözler."

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Hayır, olma." Boğazımı temizliyorum ama gözlerimi cam gibi bir film kaplıyor. "Senin için sonsuza kadar beklerim."

Uzaniyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Ne olduğumuzu biliyorum..."

Ben rahatım. "Peki biz neyiz, uzay bebeği mi?" Onu daha yakına çekiyorum ve ellerim kalçalarına yerleşiyor.

"Yıldızlarda yazıyor," diyor tüm zaman çizgilerinin, geçmişin, bugünün ve geleceğimizin sevgisiyle. "Ve bu asla yazılmamış olamaz."

Neredeyse yıkılıyordum. Nasıl bilebilirdi ki...? "Sen...?"

"Hatırlıyorum."

İçimde bir baraj patladı. Dizlerimin üzerine düşüyorum. O da benimle birlikte yere düşüyor ve gözyaşlarımız dışarı sızarken yüzümü tutuyor. Ona sarılıyorum. *Hatırlıyor*. Ben ağlıyorum.

Hale'nin çatısında, gece gökyüzünün altında, ona yıldızlarda yazılı olduğumuzu söylediğimde beni hatırlayacağını hiç düşünmemiştim. Bunu bana tekrarlayacağını hiç düşünmemiştim.

İçimi parçalayan kalp ağrısı değil. Luna'ya olan aşkımın büyüklüğü. Beşikte tuttuğum umudun patlayarak ışığa dönüşmesi.

Hayatımda hiç bu kadar güçlü bir şey yaşamamıştım.

Yanaklarını okşuyorum. "Hatırlıyorsun," diye boğuluyorum, saf sevinç, neşe ve aşk içimde son hızla akıyor.

"Hatırlıyorum." Alnını benimkine bastırıyor, yanakları ıslak. "Asla gerçekten unutamayacağımı fark ettim."

Mantıklı olan tek şeyi yapıyorum. Ay'ı öperim.

LUNA HALE

Bir gezegene çarpan kuyruklu yıldız gibi arpışıyoruz. Biz Büyük Patlama'yız, aynı anda hem yok ediyor hem de yaratıyoruz. Elleri yanaklarımda. Benim ellerim onun saçlarını kavırıyor. Dudaklarımız arıyor ve arıyor ve yaşam, enerji ve keşifle dolup taşıyoruz.

Her şey kaybolmaz. Her şey bulunmaz.

Ama artık havada süzölmüyorum. Sağlam bir zemine indim ve varışımın ardından sevgi dolu kollara alındım.

Eve geldik.

SAM STOKES'TAN E-POSTA

GELEN: samstokes@fizzle.com

KIME: dontemailme1882@yahoo.com, eliotalice@gmail.com,
benpirripcobalt@upenn.edu, aragorn1225@gmail.com,
queenofthebula@gmail.com

Mini pazarlama kampanyası turunun ardından sıralamalar aşağıdaki gibidir:

1. Charlie Keating Kobalt
2. Eliot Alice Kobalt
3. Xander Hale
4. Luna Hale
5. Ben Pirrip Kobalt

Luna geri bildirim istedi, bu yüzden bundan sonra kısa notlar ekleyeceğim.

Xander: Akranların arasında favori olduğun aşikar, ancak etkileşime girmek için inisiyatif eksikliği gösterdin. Fotoğrafçılarla bile. Kurul senden daha cana yakın olmanı ve kendini göstermeye çalışmanı istiyor. (Sıralamada -1 puan)

Eliot: Harika insan ilişkileri. Kurul, tanışma ve selamlaşma bölümünde izleyicileri büyülemenizden genel olarak çok etkilendi. (+1 puan)

sıralama)

Charlie: Odak grubumuz fotoğrafçılarımız tarafından çekilen "yoğun" ve "sofistike" fotoğraflarınıza bayıldım. Yönetim kurulu memnun. (- nötr, kayma yok)

Luna: Her yönüyle iyi iş çıkardınız. Cesaretinize ve düğmelerle ilgili ezber bozan düşüncelerinize bayıldım. Varlığınız için teşekkür ederim. (Sıralamada +1 puan)

Ben: Yönetim kurulu gelmemenden dolayı hayal kırıklığına uğradı ve kardeşinle aradaki kavganın pazarlanabilirliğini engelleyeceğinden korkuyorlar. Charlie'nin senden daha çok hayranı var. Lütfen bunu aklınızda tutun. (Sıralamada -1 puan)

LUNA HALE

"ÇALIŞMA TEORIN NEDİR?" Çatı katındaki mutfakta ağabeyime soruyorum. Chex Mix ve M&M'leri servis kaselerine dolduruyorduk ama telefonum Stokes Amca'dan gelen son e-postayla çaldığında durakladık.

Şimdi ocağa yaslanmış durumdayız ve Moffy kızına biberon verirken elimdeki ekrandan bir şeyler okuyor. Mutfağın dışından son derece yüksek sesli konuşmalar ve ağır ayak sesleri yankılanıyor. Sanki bir sirk çatı katından içeri girmiş gibi, ama kaotik seslerin hiçbirisi kardeşimin düşünce zincirini bozmuyor.

"Charlie'yi seçmeyi planlıyorlar," diye çıkarım yapıyor. "Yanlış bir hissedarı ya da yönetim kurulu üyesini kızdırmazsa ilk seçenekleri o olacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım. "Ama onu zaten seçmeyi planlıyorlarsa neden tüm bu yarışmaya girdiklerini *hala* anlamıyorum."

"Charlie'ye bir yedek bulmak için." Moffy bakışlarını telefondan kaldırıp bana çevirdi. "O güvenilir biri değil ve sonunda *hayır derse ellerinde* başka bir seçenek olacağına dair güvenceye ihtiyaçları var."

"Yani aslında ikincilik için savaşıyoruz."

"Charlie birinin üzerine patlamadığı sürece." Cassidy'nin sütün son damlalarını emebilmesi için biberonu eğiyor. "Ama sevgili dünya, bu kıyamet gününün gerçekleşmesine izin *verme*. Saygılarımla, minnettar bir insan."

Gülümsüyorum. "Onun kazanmasını istiyorsun o zaman?"

Dudaklarını yalıyor, düşünüyor. "Kim *istiyorsa onun* almasını istiyorum ve bunun Charlie olmadığını biliyorum. O olmadığını kabul edecektir." Bana bakıyor, ama öyle bir bakıyor ki

Moffy tarzı. Yanaklarımdaki mor yıldız şeklindeki çıkartmalara ya da parıltılara takılıp kalmıyor. En içteki düşüncelerimi okumaya çalışıyor.

"Profesör X'in zihin okuma güçleri hâlâ devreye girmedi mi?" Ona sordum.

Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Üzerime atlamış olabilirler. Sanırım en çok seninle güçlüler."

Profesör X gibi şakaklarıma dokunuyorum. "*Luna Hale'in Fizzle Beşlisi'nin en belalı olduğu*nu düşünüyorsun."

Moffy şok olmuş gibi yapar. "Beynimden çıktı. O bir dahi." Son kısmı öyle derin bir içtenlikle söylüyor ki, ağabeyimin zekâma ne kadar değer verdiğini anlıyorum. Kalbimin derinliklerinde kabarıyor. Bana başını sallıyor, "İstiyor musun? CEO olmayı?"

Omuz silkiyorum. "Aslında ben de değilim." Cassidy'nin minicik ayak parmağını oynatıyorum ve o da şişeye karşı gülümsüyor. "Pazarlama turu sırasında eğlendim ama CEO olmak gerçekte bunu gerektirmiyor. Geleceğimin bu kadar tanımlanmasına hazır olduğumdan da emin değilim. Biraz belirsizlik, ortaya çıkarılacak ve keşfedilecek yeni yollar olması hoşuma gidiyor." Cassidy'ye burnumu kırııştırıyorum ve onun iri kahverengi gözleri merakla bana bakıyor.

Moffy düşüncelere dalmış görünüyor. Nereye gittiğini merak ediyorum ama sormama gerek yok. Orman yeşili gözleri bana odaklanıyor. "Donnelly ile geleceğiniz hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Mesela...?" "Evlilik mi?"

"Hayır." Yanaklarım kızardı. "O... seninle bu konu hakkında konuştu mu?" "Hayır, *hayır*."

"Ben... evlilik ve bebek gibi konuları açmaya o kadar da hazır değilim," diye itiraf ediyorum kardeşime ve sobaya daha fazla yaslanıyorum. "Korkarım gelecek vizyonlarımız benzer değil ve sonra ne olacak? Ayrılacak mıyız? Bu... *dayanılmaz* bir his." Hayali bir ayrılığı düşünürken bile gözlerim doluyor. Gerçek hayatta bunun ne kadar yürek parçalayıcı olacağını hayal bile edemiyorum.

"Anlıyorum," diyor bana. "Uzun süre evlilik hakkında konuşmaya hazır *değildim*. Bu beni korkutuyordu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ilk ilişkim olduğu için Farrow'la sadece bir ilişki içinde olmak istedim. Daha fazlası bana çok hızlıymış gibi geldi."

"Ne değişti?"

"Bir araba kazasında neredeyse ölüyordum." Boş şişeyi arkamızdaki tezgâha koydu. "Ve *çok fazla* şey bana *yetmiyormuş* gibi geldi. Hayatımı

hayal edemiyordum

Onsuz. Ama bu muazzam, hayat değiştiren bir karar ve bağlılık. Bu yüzden eğer hazır değilsen ya da istediğin bu değilse, kendini baskı altında hissetme." Biraz kaşlarını çıttım. Donnelly'siz bir hayat da düşünemiyorum. Ve ona şimdiden *fevkalade* bağlı hissediyorum. Sanki ihtiyacı olsa böbreğimi ve gözümü bağışlayacakmışım gibi. Yaşadığımız *her şey* daha büyük bir deklarasyonken düğümü atmanın bu duyguları nasıl yoğunlaştıracağını anlayamıyorum

Bana olan sonsuz sevginin.

Moffy, Cassidy'yi omzuna yaslayarak geçiriyor. Sırtını yumuşakça sıvazlıyor. "Buraya kimse gelmeden önce seninle Farrow'a Aralık ayında söylediklerin hakkında konuşmak istiyorum, sanırım öyleydi?"

Anında gülümsedim. Moffy'nin bu konuyu açmasını bekliyordum. Bu da Farrow'un içine ektiğim küçük fidenin gerçekten filizlendiği anlamına geliyor! "Yumurtalarımı bağışlamam konusunda mı?"

"Evet. Bu... bu gerçekten büyük, cömert bir şey, kardeşim."

"Ağlıyor musun?" *Ah kalbim.* "Kaptan Amerika ağlamaz." Moffy'nin hiç böyle ağladığını görmemiştim, aslında ben görmüştüm. Dünya gezegenindeki en sevdiğim insanlardan biriyle evlendiği günün parçalarını hatırlıyordum ve Maximoff Hale, yağmur onları kaçırsa bile kesinlikle mutluluk gözyaşları döküyordu.

"Buralarda bir soğan olmalı." Kokluyor.

"Soğan kesen haydutlar iş başında," diye başımı sallıyorum, gözlerim de camlaşıyor. Tıkandım.

"Seni çok seviyoruz," diye ifade ediyor. "Farrow bir çocukta benim benzerliğimi görmeyi *çok* istiyor ama ben bir sonraki çocuğumuzun biyolojik babasının Cassidy gibi Farrow olmasını tercih ederim. Bu daha mantıklı..." Bana daha derin bakıyor. "Eğer Hale kısmı senden gelirse."

Çenem titriyor. Bu dünyadaki en onaylayıcı duygulardan biri. Gelecekteki bebekleri için seçilmiş DNA olmak çünkü beni seviyorlar. Çünkü ben bir Hale'im. Çünkü bu ve bundan sonraki evrende daha fazla Hale yaşamalı.

Kardeşime sımsıkı sarılıyorum, kollarındaki Cassidy'ye dikkat ediyorum.

Gençliğimizin kardeşçe sertliğiyle beni sıkıyor ve ayrıldıığımızda soruyorum, "Kaç çocuk istiyorsun? Çünkü Marrow soyu için bir o kadar yumurta bağışlamaya hazırım."

Moffy gülüyor ve Cassidy'nin sırtında daireler çiziyor. O gülen bir bebek. "Bir tane daha yaparsak mutlu oluruz ama sanırım toplamda dört tane yapmaya çalışacağız. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Ona daha parlak gülümsüyorum. Dört çocuklu olmak mı? "Onlarsız bir hayat düşünemiyorum." Kinney ve Xander olmadan. Sanki küçük kardeşlerimizi çağırmışım gibi, yanlarında kocaman, tüylü köpeklerimizle çatı katındaki mutfağa dalıyorlar.

Tüm Newfie yavruları bu gece bir aradaydı ve Orion Erebor, Salem ve Arkham'a sanki onlara uzun zamandır merhaba dememiş gibi saldırdı. Arkham'la *yaşarken* ve onu her gün görürken. Hepsinin kuyrukları sallanıyor ve kardeşlerimin köpekleri Orion'un hiper davranışlarını kabul edip sevdikleri için çok mutluyum.

"Gördünüz mü?" Kinney, Xander'ın telefonunu bize doğru sallıyor.

Deri bir bar taburesine kayıyor ve on dakika önce mikrodalgada pişirdiğim bir kase pizza lokmasını alıyor. "Kinney'e söyle, bir grup Fizzle çalışanının anti-sosyal olmam hakkında ne düşündüğü umurumda değil."

"Bu saçmalık," diye küfrediyor Kinney. "Xander 'inisiyatif eksikliği gösterdi' - *oradaydı*. Ailede anlaşılamadığı *tek* kişiyle tıka basa dolu, kokuşmuş, erkek etli, pis kokulu bir otobüste."

Moffy sevgiyle, "İyi iş çıkardın Summers," diyor.

Xander neredeyse gülümsüyor. "Evet, ama üçüncülük için değil. Amacım üst ya da alt sıralarda yer almak değil. Sadece bu işi bırakmadan bitirmeye çalışıyorum."

Kinney yanımda oflayıp pufluyor. Kollarını kavuşturarak bana "Sen de daha yüksekte olmalısın" dedi.

Kocaman gülümsüyorum ve yemin ederim dudakları kalkıyor. "Teşekkürler, Kinney."

Bana doğru biraz eğiliyor ve kalbim insan kavrayışının ötesine geçiyor. Bu da göksel bir düzlemde olduğum anlamına geliyor olmalı. Bu yıl küçük kız kardeşimle ilişkimin yeniden canlandığını hissettim. Haftada birkaç kez beni arayıp okulda katıldığı astronomi kulübü ve amigo kız arkadaşı Audrey'i desteklemek için oturduğu basketbol maçları hakkında sohbet ediyor.

Ve ben ona kapanmadım. Donnelly ve benim eğlence için yarattığımız çizgi romanı biliyor. Bir hafta önce otobüste tasarladığımız. Kinney karakterin adının Prenses Ametist olmasında ısrar etti.

Hiçbir yerde kız kardeşime bu kadar yakın hissettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden belki de tam olarak yeniden canlanmadı. Daha çok, ilk kez doğmuş gibi.

"Anlamadığım şey," diyor Kinney bana, e-postayı aramızda kaldırarak, "Stokes Amca'nın sana geri bildirim verirken neden birinci tekil şahıs olarak 'ben' ifadesini kullandığı ve başka hiç kimsenin kullanmadığı."

Huuuh? Daha yakından baktım, bunu kaçırdığıma şaşırdım. *Düğmelerle ilgili cesaretinize ve ezber bozan düşüncenize bayıldım* yazmış. "Kurulun onları sevdiğini söylemedi," diye fark ettim.

Moffy bana "Stokes Amca'yı yanına almak hâlâ çok önemli" diyor. "O CEO. Biraz etkisi var."

"Sadece benim için üzülüyor," diye mırıldanıyorum.

Kinney soğuk bir sesle, "Öldürün onları," dedi. "Hepsini öldürün." X-Men'den alıntı yapıyor. "Annemle babama Kinney'nin amcamızı öldürdüğünü kim söyleyecek?"

Xander şakalaşıyor.

"Ben değil." Elimi kaldırıyorum.

"Bu gizli bir cinayet olacak, seni trol."

Adam kızın suratına bir pizza ısırtığı fırlatacaktı gibi davranıyor ve kız da telefonunu ona doğrultuyor. "Bunu küçük küçük parçalara ayıracağım, sakın buna cüret etme."

Xander kocaman gülümsüyor ve pizza lokmasını hafifçe Moffy'nin ağzına atıyor. Ben de dilimi dışarı çıkararak ona katılıyorum ve ikimiz de Xander'ın bize fırlattığı pizza lokmalarını yakalamaya çalışıyoruz. Köpeklerimiz düşenleri yalayıp yuttuğunda gülüyoruz.

Kinney başını sallar, dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Gençler."

Köpeklerimiz aniden yanımızdan uzaklaşıyor ve ben Farrow ile Donnelly'nin girişte rahatça eğilmiş, yükselen, sevecen sırtışırlarla hepimizi izlediklerini görmek için bakıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Aniden uyanıp kendimi hastanede mi bulacağım? Kafa travmamdan sonraki her anın hayal ürünü olduğunu mu fark edeceğim? Bu epik, iç burkucu boyutlarda bir bilimkurgu dönüşü olurdu. Ve çok mutlu olduğumda, her şey *yolunda* gittiğinde, bunun benim gerçekliğim olduğunu tam olarak kabul edememekten nefret ediyorum.

Başıma inanılmaz şeyler gelebilir. Hayat takılıp düşmelerden ve başarısızlıklardan ibaret değil. Kolay, umut dolu ve çok ama *çok* sevgi dolu olabilir. Bunun gerçek olduğuna inanıyorum.

Farrow gülümseyerek, "Mutluluğun belli oluyor kurt izci," diyor.

Bu anın tadını çıkaran tek kişi de ben değilim.

"Güzel," diyor Moffy güçlü bir sesle.

Newfie'lerimiz Donnelly ve Farrow'u yalayarak ve avuçlarına kafa atarak selamlıyor. Sonra Salem'den bir homurtu yükseliyor. Midem bulandı. Donnelly'ye sabitlenmiş.

"Köpekçik!" Bebek Ripley, Salem'e soluk soluğa bakıyor. Küçük çocuk Farrow'un kollarında. Babasına "O kötü." diyor.

Kinney hemen, "O iyi biri," diye savunmaya geçiyor.

"Ondan hoşlanıyor." "Benden hoşlanıyor mu?"

Donnelly'nin kaşları çatılır.

"Duh." Kinney biraz kızarır. "Sana ekstra ilgi gösteriyor. Nefret ettiği insanlar için bunu yapmaz." Hepimize sinirli sinirli bakıyor. "Ne?"

"İnanıyorum," diye şarkı söylüyorum.

Donnelly Salem'e bir pizza ısırığı yedirmeye çalıştığında ve köpeği daha az çekingen yaklaştığında Kinney rahatlıyor.

Salem onun avucundan yerken Donnelly, "Demek *pizzayı* seviyorsun," diyor. "Kalbimin kızı." Bana gülümsüyor, sanki onun gerçek kalbine sahip gerçek kız benmişim gibi.

Gülümseyerek ellerimle bir kalp yapıyorum.

"Bu şey ne zaman başlayacak?" Kinney, Xander'a telefonunu geri uzatarak sorar.

Mikrodalga saatini kontrol ettim. "Eksi on dakika." Oturma odasında gök gürültülü kahkahalar yankılanıyor.

Parti dışarıda ve ben de ailemizin geri kalanına dağıtmak üzere çeşitli atıştırılmalıklardan oluşan birkaç servis kasesi topluyorum. Bu çatı katı toplantısında ebeveynler yok. Kardeşler ve kuzenler bir araya geliyor. Sevgililer de dahil.

Jane ve Moffy herkesi davet etti ve tek bir kişi bile *hayır demedi*. Beckett bile bu geceyi bale dışında geçirdi ve o kadar yer varken burada geçirmeye karar verdi. Kim kiminle kavga ederse etsin, Jane ve Moffy'nin her zaman hepimizi bir araya getiren tutkal olacağını bilmek güzel.

Sanırım ailelerimiz bunu duysa çok sevinirdi.

"Kimin fikriydi bu?" Xander tuğla duvarlı, endüstriyel oturma odasına girerken soruyor. Omega korumaları, bira içen kümelerini tamamlamak için Donnelly'ye ihtiyaçları varmış gibi onu çağırmışlar bile. İtalya'da kız ekibini avladıkları günleri anıyorlar.

Genç kızlar duyuyor ve hepsi *iyi* olduklarını ve kurtarılmaya ihtiyaçları olmadığını haykırıyor. Korumalar sırtarak ve *emin*, *Jan* ifadeleriyle biralarını yudumluyorlar.

"Kimin fikriydi...? Parti vermek?" Xander'a sordum.

"Bir *medyum* tutmak için," diye açıklıyor. "Eliot'ın bütün gece buna Psişik Çatı Partisi dediğini biliyor musun? PPP."

"Akılda kalıcı." Ağzıma bir Frito attım.

Xander kaseden bir avuç çalıyor. "Medyum bir yıl  mr n z kaldığını söyleyene kadar akılda kalıcı ve eğlenceli."

Bir Frito'yu daha yavaş iğniyorum. Gözlerim açılıyor. Kafama dank etti. Hepimiz geleceğimizi *yüksek sesle* duymak üzereyiz ve ben henüz Donnelly ile benimkini tartışmadım.

LUNA HALE

ÇATI KATI SALONU DOLUYKEN

Donnelly'i seçiyor ve zonluyor. SFO ile konuşurken bir elma ya da popo şeklini taklit ediyor ve onlar da hikayesine gülüyorlar. Benim süper gücüm *algılama* olabilir. Beş milyonluk bir kalabalığın içinde sevdiğim adamı fark edebilmek. Burada beş milyon ceset olduğundan değil.

Daha çok yirmi kadar.

Donnelly bakışlarımın gücünü hissetmiş olmalı. Bana hızlıca sırtıyor ve dilini iki parmağının arasına sokuyor.

Gülümsemem genişliyor. Bir medyumun getirebileceği yaklaşan "gelecekteki kıyamete" rağmen havada neşeli duygular dolaşüyor.

Donnelly güvende. Gerçekten önemli olan tek şey bu. Vanessa'yla olan telefon görüşmesini duyana kadar bu kadar endişeli değildim. Annesinin arkadaşı. Salt Lake turunu bu yüzden atladık. Bu yüzden çölde tek başına perişan görünüyordu.

Donnelly Vanessa'ya nasıl güvenmediğini açıklamakta zorlandığında kalbim acıdı, ama bundan daha fazlası, artık annesine güvenemeyeceğinden korkuyordu. *Tekrar*. Çünkü bu ilk kez olmayacaktı.

"Duyabildiğim kadarıyla," diyor Sulli, koltuğuna tünediğim koltuğa dönerek, "internette Thatcher'ın kazandığı bir 'mükemmel şeftali' anketini tartışıyorlar." Minderin üzerine çöküyor, çok hamile ve her an doğum yapma tehlikesiyle karşı karşıya.

"Recon Queen," diye övüyorum.

Sırtarak yumruk tokuşturuyoruz. Arkadaşlığımızın enkaz altından çıktığı tek ay bu ay oldu. Ve tüm arkadaşlığımızı hatırlayabildiğim için *değil*.

Ama oda arkadaşı yemeklerinde şakalaşmalarımız doğal olarak yavaş yavaş geri döndü. Bu büyük ölçüde onun çabası sayesinde oldu. Sulli yanıma oturur ve kocalarıyla bir klik oluşturmazdı.

Moffy ve Jane'in sık sık bir araya geldikleri gibi bir arkadaşlık çifti olduğumuzu daha çok hissetmeye başladım, ama Jane artık kardeşimle birlikte değil.

"Oui," Jane Sulli'nin yanında ısıltı ısıltı gülümsüyor ve kucağındaki beyaz sevimli kedi Ophelia'yı okşuyor. "Sulli'miz için beş altın yıldız."

Jane'in tüm kürklü bebekleri arasında Bebek Maeve'in gelişini en çok kıskanan Ophelia oldu. Sulli onun beşinci aşama bir yapışkan olduğunu söylüyor. Buna katılıyorum ama acaba *benim* Donnelly'ye beşinci aşamada yapıştığımı mı düşünüyorlar diye merak ettim. Eski terapistimden gelen "takıntılısın" ve "travma bağıllığı" yorumları aklımdan çıkmıyor. Üniversitede olmadığım ve o çalışmadığı zamanlarda genellikle erkek arkadaşım ile birlikteyim.

Çok hızlı bir şekilde, ikisi de *hayır dedi*. Sulli "Kesinlikle hayır." dedi. Jane de "Kesinlikle olmaz." dedi. Ancak bu ay ev arkadaşlarımla daha fazla zaman geçirmem ve odamda daha az sıkışıp kalmam gerektiğini fark ettim. Özellikle de Sulli doğum yapmadan ve yeni doğmuş bir bebeğe bakmanın sevinç ve sancılarını yaşamadan önce.

Bu yüzden bu partide Donnelly'den ayrı kalıyorum. Ayrı olabiliriz. Ayrılık *kötü* bir şey değil. O kadar da uzakta değil.

Onu süzmeyi bıraksam iyi olacak.

"...Umarım üçümüzün onlara verip veritirdiği fotoğrafları yayınlamaya devam ederler," diyor Sulli, mutlu üçlünün çatı katından her çıkışlarında etraflarını saran paparazziler hakkında. "Çok sinir bozucular. Anladık, bebeğin babası kim? Kimse bilmiyor. *Ben* bile bilmiyorum, o yüzden *sormayı* kesin." Huffs.

Jane ona rahatlatıcı bir sırt masajı yapar.

"Bir insan doğurtmaktan korktuğum yetmiyormuş gibi, hastaneye zamanında yetişemeyeceğimi ve o yaratıkların beni filme alacağını düşünmek çok korkunç." Gözlerinden yaşlar fışkırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ne oluyor lan? Neden ağlıyorum?" Sık sık hamile olmanın en sevmediği yanının hormonlarının kontrolden çıkması olduğunu söyler.

"Ben sadece sevinç gözyaşları görüyorum," diyorum başımı sallayarak. Sulli kırıksıklıkları silerek gülmeye başlıyor.

Gülümsedim ve ikisine de "Medyum kimin fikriydi?" diye sordum. Parti planlaması sırasında orada değildim.

Jane dudaklarını gıcırdatıyor. "Bu ortak bir düşünceydi, bundan oldukça eminim."

Sulli bön bön bakar. "Hayır, bu *senin* fikrindi." Bana "Jack'le *We Are Calloway* için bir yapım toplantısında'ydık" diye açıkladı. Bu yıl ayrılmaya karar verdiğim belgesel dizinin çekimlerini yapıyorlardı. "Jack hangi etkinliklerin filme alınmasına izin vereceğimizi sordu ve biz de verebileceğimiz partileri düşünmeye başladık. *Jane daha* sonra çatı katına bir medyum davet etmenin ne kadar eğlenceli olacağından bahsetti."

Jane sırtarak, çenesini parmak eklemlerine dayayarak, "Beni ikincilleştirdin," diyor.

Sulli sırtarak karşılık verir. "Evet, ama sadece *senin* geleceğini bilmek istediğim için, benimkini değil. Tur otobüsümüz bozulduğunda tanıştığımız falcıyı hatırlıyor musun?"

Jane bana ipucu verdi, "FanCon turu sırasında'ydı. O zamana kadar eve dönmüştün."

Bu anıyı aktif olarak özlemediğimi bilmek güzel. Başlangıçta bunun bir parçası değildim.

Sulli su şişesinin kapağını çeviriyor. "Fontina geleceğimi tahmin etti. İki erkeğe aşık olacağımı söyledi."

Jane ikna olmamış görünüyor. "Sanırım *düşeceğini* söyledi."

Sulli, "Gerisi ima edildi," diye gerekçelendiriyor. "Ya bu medyum *gelecek günlerinizde keder hissettiğimi* söylerse - o zaman paniğe kapılacağım ve bu bebeğin başaramayacağını düşüneceğim..."

Omzunu okşadım.

"Gerçek değil," diyor Jane teselli edercesine. "Bu bir salon numarası. Vücut dilinizi ve onlara verdiğiniz her türlü bilgiyi analiz ediyorlar. Bu bir soğuk okuma, önsezi gücü değil."

"Bunu Kits'e söyle. *Ve* Banks'e. *Ve* kocana!" Hepsinin batıl inançları var.

Jane bana "Thatcher medyuma karşı bir oydu" dedi.

"Herkes katılmak zorunda değil, değil mi?" Onlara soruyorum.

"Odayı okuyabilir," diye uyarıyor Jane.

Gelecekteki olası bir sonucu duymak istemek ve bunu dışarıda bırakmak arasında gidip geliyorum. Sulli, Akara ve Banks'le birlikte kenarda olacağını söylüyor. Thatcher ne kadar katı ve sert olsa da Jane'e karşı çok yumuşak ve onunla bir okuma yapmayı kabul etti.

Burada hiç kamera ekibi yok, bu yüzden bu partinin "filme alınmış" bir etkinlik olarak asla masada olmadığını düşünüyorum. Bu kesinlikle daveti kabul edecekleri sınırlardı ve eminim herkesin gelmesini umuyorlardır.

Faye ve Hudson yakında evlenecekleri için Jane'in düğün planlama işi hakkında sohbet ediyoruz. Donnelly'nin bir süre önce bana bahsettiği Jack'in prodüksiyon biriminde hikâye süpervizörü ve bom operatörü olarak çalışıyorlar.

"Hizmetlerinizi halka açacak mısınız?" Ona sordum.

"Hayır, sadece arkadaşlar ve aile," diyor Jane, Ophelia kucağında memnuniyetle mırıldanırken. "Aksi takdirde talep yağmuruna tutulurdum ve bu işimde iyi olduğum için değil, sadece benimle tanışmak istedikleri için olurdu." "Sanırım tek bir aday seçmekte de zorlanırdım."

Bence o da isterdi. Jane'in kocaman bir kalbi var ve aynı anda çok fazla insanın yanında olmak isterdi.

"Anne olmayı seviyorum," diyor Jane bana parlayan bir bakışla. "*Ama* eğer doğru fırsat karşıma çıkarsa, yeni ve heyecan verici yollara da açığım."

Sulli, "Fizzle CEO'su hariç," diyor. "Onun dışında," diyor Jane.

Herkesin içinde *Jane*'in benim aday olduğum kariyer yolunu reddetmiş olması biraz endişe uyandırıcı. O bir CFO'ydu. O bir matematik sihirbazı. Kabarcıklı, coşkulu bir varlığı var. O bir *Cobalt*. Kağıt üzerinde, halef için mükemmel bir seçim olurdu. Charlie'den bile çok daha iyi.

Garip bir şekilde, yarışmadığı için memnunum.

Yenmem gereken biri olmadığı için mutluyum.

Acaba dirseğimde ya da ayak parmaklarımda rekabetçi bir kemik mi büyüdü? Röntgen çekirme zamanı. Keşke Donnelly yanımda olsaydı da ona tüm vücut röntgenine ihtiyacım olduğunu söyleyebilseydim. En çok o çekerdi.

Ama o gitmedi. Ulaşılabilir bir yerde.

Onu benden ayıran camdan bir duvar yok. Ne zaman istersem, onun kollarına atlayabilirim. O da bana sarılır. Beni öpecek. Ve benimle dans eder.

Gülümsüyorum ve meyveli maden suyumu yudumluyorum.

Jane'in telefonunda bir zamanlayıcı çalışıyor ve Ophelia kucağından fırlıyor. "Merde," diye fırladı Jane loveseat'ten. "Keklerini fırına koymayı unuttum."

Ben ve Winona'nın doğum günleri birbirine yakın ve hepimiz burada olduğumuz için onları birkaç gün erken kutlamak istedik. Jane, Sulli ve ben onlar için vegan kekler hazırladık ve diğer oda arkadaşlarımız da herkes için Funfetti kekleri yaptı.

Vegan keklerin bir gece boyunca buzdolabında soğutulması gerekiyordu.

Jane'e yardım etmek için kolçaktan kalkıyorum.

"Bu bende. Siz ikiniz kalın," diyor Jane ve gözlerini hafif bir tehditle kısıyor, sanki kıcımızı kıpırdatırsak sonumuzu getirecekmiş gibi. Arkasından Fransızca seslenen Beckett ve Charlie'nin arasından geçiyor ama onları mutfağa kadar takip etmeleri için kandırıyor.

Sulli onun gidişini izliyor. "Ya ben patlamak üzereyken bana bebek bakıcılığı yapıyor

-Ya da hâlâ bizim için arkadaşlığımızı kurtarmaya çalışıyor."

"Sanırım ikincisi," diyorum ona. Jane daha önce de Sulli'yle beni baş başa bırakarak aramıza girmeye çalışmış ve bizi garip bir sessizlik içinde bırakmıştı. Jane bu boşlukları doldurma eğiliminde. Ama bir süre sonra, bu bizi güldürdü. Sanırım Jane'in girişimleri işe yaradı. "Sırtın ağrısa bile ayakta olmayı ve hareket etmeyi sevdiğini biliyor." Sulli sert bir fasulye.

Banks'e ait olabilecek büyük boy bir Studio 9 sweatshirt'ünün içinde sakladığı karnına dokunuyor. "Bu küçük şampiyon doğduktan sonra her şeyin değişeceğini biliyorum ama şunu bilmeni istiyorum... İhtiyacın olan her şey için her zaman burada olacağım Luna. *Ne istersen*. Pazartesi sabahı Cheerios yerken konuşmak bile olsa. Benim de buna ihtiyacım olabilir çünkü sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve seni özlerim." Yine ağlıyor ve benim de gözlerim doluyor.

Yanıdaki mindere uzandım. Sarıldık ve "*Çok* isterim" dedim. Sulli tarafından ne kadar sevildiğimi ve onu ne kadar sevdiğimi fark ediyorum - çünkü onu kaybedebileceğimi düşünmek bile kalbimi sızlatıyor.

Ev arkadaşı olmanın avantajı, Sulli'ye her zaman rastlıyorum. Thatcher'ın buzdolabına yapıştırdığı güncellenmiş çatı katı *kuralları* hakkında konuşurken ben de ona Lucky Charms'ımdan fazladan şekerlemeler veriyorum. Kurallarını en son okuduğumuzda, ev için yaban mersinli krep pişirmeye çalışıyorduk (Jane bizi birlikte bıraktı) ve "oyun odasında seks yok" ile ilgili yeni bir kural gördük ki ikimiz de bunun çiğnenmesi gereken aptalca bir kural olduğunu düşünüyoruz.

Birbirimizden ayrılıp yüzlerimizi sildikten sonra Moffy'nin parti için kurduğu içecek masasından yeni içecekler alıyoruz. Sulli omuzlarını tuğla duvara dayıyor ve suyunu açıyor. "Ben'in gelmesine hâlâ şaşıyorum."

"Ben de." Bir maden suyunun daha fişini çekiyorum ve Ben'i yalnız görüyorum. Çatıdaki havuza çıkan kıvrımlı demir merdivenlerde oturuyor. Gürültülü partiyi taramadan önce kısaca telefonunu kontrol ediyor.

Sulli'yle aramızda büyük bir saptırma gücü var çünkü buraya hiç bakmıyor. Ayrıca, Easton ve Xander'ın bira içmesini izlemekle daha çok ilgileniyor.

ve sohbet. Easton bir omzunu yavaşça geniş bir pencereye dayıyor - Philly'nin yerden otuz üç kat yukarıdaki nefes kesici gün batımı manzarası. Kardeşim derin bir sohbet içinde eliyle etrafı işaret ediyor.

Ben'i fark etmiyorlar.

"Onlara ne oldu?" Sulli'ye sordum. "Ben ve Winona mı?" Çünkü bu noktada Winona, Ben'e doğru arı gibi zıplayacak ve muhtemelen eğlenmek için kıvrılan tırabzandan aşağı kayacaktı. Bu önce onun fikri olurdu ve muhtemelen o yaptıktan sonra Winona da onu takip ederdi.

Onun yerine Winona, Vada ile birlikte çoraplarıyla parkede kayıyor ve Solo bira bardaklarını dökmemeye çalışıyor. Ailelerimiz liselilere geceyi burada geçirirlerse içki içmeleri için izin verdi. Bu yüzden alkol akıyor.

Sulli'nin Winona'ya ne olduğunu bileceğini düşündüm çünkü o onun küçük kız kardeşi. "Ben'in Winona'yı öptüğünü görmeye alıştım," diyorum ona. "Onları bir odanın karşı taraflarında görmek biraz üzücü."

"Evet, hâlâ çok tuhaf." Sulli kız kardeşinin Eliot'la tüm vücuduyla çarpışmaktan kurtulmasını izliyor. Vada'yla birlikte gülme krizine girerek kışının üzerine düşer. "Nona onun üniversitede, kendisinin ise hâlâ lisede olmasının farklı olduğunu söylüyor."

Ben kızların yerde gülmekten ağladığını görür. Biraz gülümsüyor ama üzgün görünüyor. Bazen Televizyon ve Yeni Medya'da, video klipleri oynatmak için ışıklar karartıldığında, suratı asık bir ifadeyle uzaklara bakıyor. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda sadece başını sallıyor.

"Ayrı mı büyüdüler?" Merak ediyorum.

"Belki, ama benim düşündüğüm bu değil," diyor Sulli. "Benim teorim, Ben'in kız kardeşimin büyüdüğü her yıldan korktuğunu bildiği yönünde - on sekiz yaşına girmekten ve bu lanet medya akbabalarının ona takıntılı olmasından nasıl korktuğunu. Daha şimdiden bikinili fotoğraflarını basıyorlar ve o hâlâ *reşit değil*. Aynı şey annemize de oldu."

Daisy Teyze yüksek moda modeliydi, ancak basın onu sırf "en seksi Calloway kardeş" olarak görüldüğü için çok fazla cinselleştirdi. Winona'nın güzelliği ve Daisy Calloway'e ne kadar benzediği hakkında yazılar bulmak için Fanaticon Forumlarında derinlere inmeme gerek yok.

"Ben'in etrafı artık üniversiteli erkeklerle çevrili," diye açıklıyor Sulli. "Ve bence onların Winona'nın etrafında olmasını istemiyor. Winona'nın lisede kalmasının daha iyi olacağını biliyor, bu yüzden de kendini çok uzak tutuyor."

Bu teori bana olası geliyor ve Ben'in Winona'yı korumak için onunla olan arkadaşlığını feda ettiği anlamına geliyor.

SULLI işeme molası veriyor ve ben mavi kanepenin iskeletinde oturan Tom ve Eliot'a doğru ay yürüyüşü yapıyorum. Arkadan yaklaştığımda etraflarında dönüyorlar. Tom meyveli maden suyumun tadına bakıyor ve öğürüyor. "Dostum, bu iğrenç." Son kullanma tarihini kontrol ediyor.

"Bana ver." Eliot dener ve Tom'a şaşkın bir yüz ifadesi takınır. "Tadının tam olarak neye benzediğini düşünüyorsun?"

"Öksürük şurubu."

"Hoşuma gitti," diye omuz silkiyorum. Tom karışık içkisini denememe izin veriyor. İlk yudumda gözlerim yuvalarından fırladı ve biraz öksürdüm. "*Vay be.*"

Eliot Solo bardağını kapar ve içkinin tadına bakar. Zar zor irkilir. "Sek votka." Başını eğiyor. "Bensiz sarhoş olmaya mı çalışıyorsun, kardeşim?"

"Bu bir yudum," diyor Tom, "ve ben bunu kutluyorum."

"Tek başına mı?" Eliot soruyor. "En iyi iki arkadaşın olmadan mı?"

"Çok iyi," diye başımı sallayarak ekliyorum.

Tom Solo bardağını önce benim maden suyu kutuma, sonra da Eliot'ın su şişesine vuruyor. Eliot'ın bir partide içki içmemesi biraz şaşırtıcı ama kaçınılmaz dramayı içine çekmek için ayık olması gerektiğini söyledi. Hep birlikte yudum alıyoruz ve Tom neyi kutladığımızı açıklıyor. "Carraways'in resmi olarak yeni bir davulcusu var." Yüzündeki asık ifadeye bakılırsa bu karar ona ait olmayabilirdi. "Alfie Busby."

"Kim?" Eliot ve ben birlikte söylüyoruz.

"Onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum," diye açıklıyor Tom. "Demosunu dinledim ve *fena değil*. Plak şirketi ya onu seçmemizi ya da grubu bırakacaklarını söyledi. Çok cazipti ama ilk albümümüzü bitirmemize çok az kaldı ve bizi turneye göndermekten bahsediyorlar. Ama yemin ederim bizi Nothing Personal'ın açılışını yapmaya zorlarsa köprüden atlarım."

"Ve hayatta kaldı," diye not ediyorum. "Muhteşem bir şekilde," diye bitiriyor Eliot.

Hepimiz tekrar içkilerimizi yudumlarken Audrey'nin Kinney'e şöyle dediğini duyuyoruz: "Beni almasına izin verirdim ama *tatlı bir şekilde* değil. Yüzümü tutup, saçımı çekerti.

Hatta beni kucağına bile atabilir." Tom votkasını yudumlarken ben sırtını sıvazlıyorum, Eliot da kanepeden kalkıp on altı yaşındaki kız kardeşlerine odaklanıyor.

"Audrey," diyor Eliot sinsi bir gülümsemeye. "Bu gece kimin ölmesi gerekiyor?" "Ah, sen." Audrey bize bakarken Kinney de Salem'e bakıyor.

yan.

Tom boğazını temizlemeye çalışarak, "Burada olduğumuzu biliyordun," diye homurdanır. Eliot ona suyu uzatır.

"Öyle mi yaptım?" Masum rolü yapıyor ama Kobalt'ın gözlerinde muziplik var.

"Muhtemelen hayal ürünüdür," diyor Eliot. "Dur tahmin edeyim. Damon Salvatore." *The Vampire Diaries*'deki kötü çocuk vampir.

"Yanlış ve hatalı."

"Kurgusal değil, harika," diye öksürür Tom. "Haftalık terapi seansım için bir konu daha."

Kinney ve ben gizli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, sanki bu tür şakalaşmalar tanıdıkmiş gibi. Kız kardeşim ve ben Cobalt'larla arkadaş olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Belki de ilk kez bu konuda birbirimize gerçekten bağlandık.

Eliot gözlerini kısarak kız kardeşine bakar. "Eğer gerçekse, bana telefon numarasını ver." Audrey kızarır. "Bende yok. *Henüz yok*. Zaten benden çok daha yaşlı,

ve onun peşinden gitmek yanlış olur-ama on sekiz yaşına girdiğim *anda* oyun biter." Bunun üzerine Audrey kız kardeşimle birlikte süzülerek uzaklaştı.

Eliot başını sallar ve Tom'un votkasından biraz yudumlar. "O gün cinayetten hapse girebilirim."

Tom ona, "Bu işi Charlie'ye bırak," der. "Ondan bir metre uzaktaki herkesin bağırsaklarını deşer."

"Kız kardeşimizi korumak için *cinayeti* Charlie'ye bırakmayacağım. Çok temiz olacak."

"Evet ve hapse girmeyecek. Çünkü üzerine adını yazmaması gerektiğini biliyor."

"Audrey on sekiz yaşına girmek için sabırsızlanırken Winona sonsuza dek genç kalmak istiyor" diye yüksek sesle düşünüyorum.

Jane herkesi susturup medyumun kapıda olduğunu söylediği sırada Eliot bir yudum daha votka içerken, "Ah trajedi," diye mırıldanır.

Jane, boyu bir metreyi geçmeyen kısa boylu, gümüş saçlı bir bayanı çatı katında ağırlarken parti sakinleşiyor. Yüzümde ışıltılı bir gülümseme var.

ve hatta Jane'in bir elini iki avucunun arasına alıyor. Bu yardımsever, sıcak bir selamlama.

"Sahte görünüyor," diye fısıldıyor Eliot bize.

"Evet, yeterince kızgın değilim," diye fısıldıyor

Tom. "Neye dayanarak?" Nefesimin altında soruyorum.

"*Princesses of Philly*'deki falcı kızgın görünüyordu," diye açıklıyor Tom. "Annemize muhtemelen ikizleri olacağını söyleyen oydu. Ve şuraya bakın." Fincanını Charlie ve Beckett'a doğru tutuyor. Kobalt ikizleri mutfak girişinin yanında yan yana durmuş, ablalarının yaşlı kadını oturma odasına doğru yönlendirmesini izliyorlar.

Jane'e televizyonun önüne iki sandalye koymasını söylüyor. Birkaç dakika içinde, halka açık okumalar için mükemmel bir ortam oluşuyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama Eliot fısıldayarak beni sakinleştiriyor: "Şanslı bir tahmindir. İkizler birçok ailede görülür. Örnek olarak." Thatcher ve Banks'e doğru başını sallıyor.

"Herkes merhaba," diye sevinçli bir parıltıyla anons ediyor kadın. "Ben Cordelia. Bu gece hepinizle tanışmak benim için bir zevk."

Birçoğumuz bu duyguya karşılık veriyor. Ona sessiz bir Vulkan selamı veriyorum.

"Şimdi, enerjileri ve avuç içlerini okuyacağım. Alanı olabildiğince sessiz tutmanız çok yardımcı olacaktır, ancak konuşmak isterseniz - ki umarım konuşmak istersiniz, çünkü bunlar oldukça açıklayıcı olabilir - bunu sadece fısıldayarak yapmanızı rica ediyorum. Teşekkür ederim, şimdi odanın etrafında küçük bir yürüyüş yapacağım."

Sehpanın yanından geçiyor ve doğrudan göz teması kurmadan çoğumuzun yanından bakıyor. Acaba o da bir medyum mu? Korumaların olduğu kümeye ulaştığında köpeğim ona doğru koşuyor ve Donnelly de Orion'u gövdesinden yakalamak için çok hızlı davranıyor.

"Üzgünüm," diyor Donnelly. "Köpekleri sevip sevmediğinizi bilmiyorum. Yine de dost canlısıdır."

Cordelia onun tüylü başını kaşır. "Bu güzel yaratığı nasıl sevmem?"

Ben ışınlanıyorum ve Eliot fısıldıyor, "Luna'yı kaybettik." Tom, "Enayi yerine kondu," diye katılıyor.

Köpeğimi seviyor. Tabii ki bu ona brownie puanı kazandırır. Orion'un meydan okuyan doğasını görmezden gelip onun yerine iyi kalbini gördüğü için ona tüm browni tepsisini verirdim.

Cordelia Donnelly'ye gülümsüyor. Tamam, *şimdi* çok yoğun bir göz teması kuruyor ve ben paniklememeye çalışıyorum. Özellikle de

Donnelly'nin gözleri kısa bir süreliğine

Odanın diğerk ucundaki bana, sonra da ona.

Kimse mırıldanmıyor.

"Herkesin bir arada olmasının sebebi sensin." dediğı gibi değıl.

Bu yanlış, değıl mi? Jane ve Moffy hepimizin burada olma sebebi. Eliot benimle konuşuyor, *sahte*. Ben de karşılık veriyorum, *hoş değıl*.

Kalbine bir kılıç saplama taklidi yapıyor.

Donnelly birkaç kez başını salladı ve sırttı, "Aferin bana o zaman."

"Evet," Cordelia sevinçle gülümser. "Çok iyi iş çıkardın. Birazdan tekrar görüşeceğiz." Odayı geçer ve derin bir nefes alarak tavana bakar. "Burada büyük bir sevgi var. Bazılarınız bu alanda pek çok ilki yaşadı." Dalgın dalgın etrafına bakınırken bir yandan da derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Hepinizin *sonuncusu* da olacak."

Bedenler yer değıştirir. Fısıltılar. Jane'in yüzünde analitik bir ifade vardır, sanki Cordelia'nın bu mantıklı sonuca nasıl vardığını incelemektedir.

Eliot bana fısıldıyor, "Bu Tom'un içkisinden son yudumum olacak." Bir yudum daha alıyor. "Pişmanım."

Tom bıyık altından güler.

Gülümsemeye çalışıyorum ama Cordelia kederli bir iç çekiyor. Soluk mavi gözlerine acı tatlı bir duygu dokunuyor. "Zaman çok değıerli, değıl mi? Hepiniz nereye giderseniz gidin, sizi her zaman hatırlayacaklar ve geri çağıracaklar." Ağabeyime kıvrak bir el hareketi yapıyor.

Maximoff.

Ve sonra Jane'e.

Boğazım şişiyor. Sanırım hatırlamanın önemini herkesten daha fazla hissettim. *Ağlama. Ağlama.* Herkes yine sessizliğe büründü, çünkü bu bazılarını daha derinden etkiledi.

Charlie eğlenmiyor. Muhtemelen o da ablası gibi bunun bir oyun olduğuna inanıyor. Acaba Cordelia'nın bir Wiki derin araştırması yaptığını ve Maximoff ile Jane'in bağlayıcı bağlar olduğunu anladığını mı düşünüyor? Ama o zaman neden Donnelly hakkında öyle bir şey söylesin ki?

Başını öne eğiyor. "Görünüşe göre pek çok kişi bölünecek. Zaman bazılarını yeni bir yöne çekerken... sandığınızdan daha erken."

Charlie gözlerini deviriyor, sonra beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. Omuz silkiyorum.

Belirsiz bir şekilde konuşuyor.

Belirsiz davranıyor. *Doğru*. "Bu odada sadece *altı* kişi olduğu yerde kalacak." demesi dışında. Topukları üzerinde dönüyor. "Sen." O işaret ediyor

Kinney, irkilir. "Sen." Nefes nefese kalan Audrey'i işaret ediyor ama Kinney en iyi arkadaşının da aynı kaderi paylaştığını bilerek rahatlıyor.

Cordelia, Winona ve Vada'nın yanından geçip gidiyor ve kız kardeşim yine dehşete kapılmış gibi görünüyor.

"İki farklı sınıftalar," diye fısıldıyor Eliot. "Ayrılmaları çok yakın." Winona ve Vada önce mezun olacak.

"Sen ve sen." Cordelia, Tom ve Eliot'a doğru o kadar hızlı dönüyor ki sıcıyorum. İkisi de hazırlıksız yakalanmıştı ama beni geçtiğini fark ettim. "Sen ve sen." Charlie ve Beckett'i işaret ediyor.

Bu dört Cobalt kardeş Hell's Kitchen'da birlikte yaşıyorlar. Ayrıca internette kolayca araştırılabilir bir gerçek.

"O altı kişi, ama siz ikiniz..." Cordelia, kolu Jack'in beline dolanmış olan Oscar'ın önünde durur. "Benim iki istisnam, siz kalacaksınız ama her zaman hareket halindesiniz, değil mi?" Dokunma konusunda sorun olup olmadığını sorar, onlar da *evet derler*. Sonra avuç içlerini okumasına izin verip vermeyeceklerini soruyor.

Oscar Jack'e bakar. "Ne diyorsun, Long Beach?"

Sevgi dolu, mega-watt bir gülümseme ile gülümsüyor.

"Dalgaya bin."

Birlikte ellerini uzatırlar ve Cordelia onların çizgilerini izler. "Çok güzel." Onlara gülümsüyor. "Güzel bir aşk. Güzel bir hayat." Jack'in yanağına dokunur. "Stres yapma." Sonra Oscar'a, "Her zaman onun yanında olacaksın. Bu senin kalbinin gerçek kaderi. Bir gün, bir oğlun bile olacak." Elleri birbirine kenetler.

Jack kibarca gülümser ama sersemlemiştir. "Nefes al, meu raio de sol," diyor Oscar.

"Sen de Os," diyor Jack, çünkü Oscar'ın gözleri faltaşı gibi açılmış, gülüşüyorlar ve sonra öpüşüyorlar.

Gülümsüyorum ama maden suyumdan gergin bir yudum alıyorum.

Cordelia etrafta dolanıyor, sanırım farklı enerjilerle bağlantı kuruyor. Sarkık gümüş küpeleri odanın loş lamba ışığında parıltıyor. "Yani hareketsiz olan altı kişi ve sadece iki istisna var."

Sulli yüksek sesle ve ürkütücü bir şekilde, "Çatı katında yaşayan kimsenin adını vermedin," diyor.

Cordelia sanki bilmiyormuş gibi başını eğiyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bu bir teori," diyor Jane, odadaki gerginliği hafifleterek. "Ama çok iyi bir teori." Cordelia'ya silindir şapka taklidi yapıyor.

Cordelia gülümseyerek, "Benim için bir zevk, canım," dedikten sonra hepimize hitaben, "Gerisi değışecek. Buna hepiniz dahilsiniz." Bir grup korumaya eliyle işaret ediyor. Akara, Banks, Thatcher, Farrow, Oscar, Donnelly, Quinn, Frog ve Gabe. Omega'nın tamamı, artı teknik olarak Epsilon olan Donnelly.

Cordelia onlara, "Birçok yüz sizinkini gölgede bırakıyor ama burada unutulmadınız," der. Gülümsemesi sevgiyle yumuşar. "Teşekkür ederim."

Onlara karşı duyduğu büyük minnettarlık beni şaşırtıyor ve ciğerlerimi dolduruyor. Sanki onlara hizmetlerinden dolayı teşekkür ediyor. Geri kalanımızı güvende ve hayatta tuttukları için. Teşekkür etmelerine gerek kalmadan bizi koruyorlar ve bunu bir yabancından bu kadar güçlü bir şekilde duymamıştım.

Benim gözyaşlarım kabarıyor ve Sulli, Beckett'ın yanında sessizce ağlıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor gözlerini silerken. Beckett kolunu ona doluyor.

SFO benim bulunma sebebim.

Donnelly'e bakıyorum. *Teşekkür ederim.* Ona bu gece tekrar söyleyeceğim. File kolumla gözlerimi ovuşturarak daha fazla gözyaşı dökülmesini engelliyorum, ve Cordelia tekrar dolaşıyor. "Şimdi, şimdi, şimdi..." Bir şeyler arıyor. "Aranızda güçlü bir varlık var... çok güçlü. Hissediyorum... enerji gibi..." Elleriyle havayı şekillendiriyor. "Bir işaret... Birden fazla kişiye sesleniyor."

Akara ve Banks'e bağlı Sulli olmalı.

Ve sonra midem bulanıyor. Çünkü tamamen durdu. Tam önümde.

LUNA HALE

DONUP KALDIM. Cordelia bana bakmıyor. Doğrudan göz teması kuruyor. "Sen..." *İşaretçi olmadığımı söyle!* Eğer öyleysem, o zaman sadece *Donnelly*'e sesleniyorum.

Ağzımı açıyorum. Korku nefesimi kesiyor ve Donnelly belki de bana ulaşmak, beni sakinleştirmek için Omega'dan dışarı doğru itiyor. *Seni aldatmayacağım. Asla aldatmam.*

"En derin duygusal bağ sensin... çünkü herkesi bir araya getiren kişiye bağlısın." dediğinde rahatlıyorum. *Donnelly*. "Ve seni geri çağırarak olana." *Moffy*. "Ve daha fazlası... evet, burada daha fazla insana sesleniyorsun. Onları sessizce ve muhtemelen gerçekten bilmeden çağırdınız." Kinney neden ağlıyor? Xander onu Salem ile teselli etmeye çalışır.

Beni şaşırtan daha ıslak gözler var. Winona'nınki gibi.

"Fener." Cordelia gülümsüyor ama sanki bunalmış gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Oturur musunuz?" Televizyonun önündeki sandalyeleri işaret etti. Herkesin bakabileceği bir yere.

"Uh..." Oscar ve Jack'inki gibi benim geleceğimi de tahmin edecek mi?

"I..."

"Acele etmeyin. Ben döneceğim," dedi Cordelia nazıkçe, sonra Eliot'a elini uzattı. "Onun yerine sen gitmek istersin." Bu bir soru değil.

"Beni çok iyi tanıyor," diye alay ediyor Eliot çekici bir gülümsemeyle. "Sahneye mi?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Daha fazlasını istemezdim." Eliot geriye doğru yürüyüp bana iki başparmağıyla onay veriyor, sanki çok kolaymış gibi. O kadar da zor değil.

Nefes veriyorum ve Donnelly'yi kontrol ediyorum.

Farrow'la fısıldaşıyor ve Orion'u okşuyor. Benim için endişelenmediğini ya da onun enerji okumaları hakkında endişelenmediğini bilmek beni daha da rahatlatıyor.

Cordelia Eliot'ın elini tutup sessizlik içinde satırları incelerken, odada sessiz konuşmalar yükseliyor. Tom dikkatle kardeşini izliyor, ama ben maden suyum yudumluyorum ve hızlı bir insan taraması yapıyorum. Ben demir merdiveni terk etti. Benim durduğum yere çok daha yakın çünkü onu Vada'ya fısıldarken yakalıyorum.

"Easton'la birlikte misin?" diye fısıldıyor.

Ne?! Neredeyse boynumu onlara doğru kıracaktım.

"Konuşmak istediğim konu bu değildi." Vada'nın sesi sinirli geliyor. "Eli garip bir şekilde kalçana dokundu."

"Benimki de onunkine dokundu. Muhtemelen senin tanımına göre garip bir şekilde, ama her neyse. Bak, Winona sorduğum için beni öldürmeden önce - T-Bag'lerin onunla uğraşmayı bırakması için ne yaptın?"

"Neden?"

"Sadece bilmek istiyorum Ben," diye fısıldıyor Vada.

"*Lütfen.*" "Hiçbir şey, hiçbir şey yapmadım."

Kulaklarımı zorluyorum ama konuşmaları bitmiş. Hızlı bir bakışla Ben'in Vada'dan uzaklaştığını ve demir merdivene geri döndüğünü fark ediyorum. Şu anda telefonu konuşuyor.

"Cordelia parmaklarını Eliot'ın avuçlarında gezdirir, sonra derin bir nefes alır ve gözlerini tavana diker. "Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları var, Ve zaferlerinde ateş ve toz gibi ölüyorlar, Öpüşürken tükettikleri."

Tom bana doğru eğilip fısıldıyor, "Romeo ve Juliet. Eliot'ın bir tiyatrocunu olduğunu biliyor olmalı."

Eliot sırtlıyor ve alkışlıyor. "Mükemmel bir hitabet."

Cordelia ona hüznle gülümser. "Sessizlerin bir ses bulmasına yardım edeceksin ama bu sonuçsuz kalmayacak."

"Uğursuz," Eliot gülümseyerek gözlerini genişletiyor. "Başka ne var?"

Onun elinin üstünü okşar. "Tüm kalbinle sevmeye devam et.

Bu yüzden hepsi sizi kendileriyle birlikte seviyor."

Parladım ve Tom'a fısıldadım, "Bu gerçekten çok tatlı." "Evet, seni yine yakaladı."

Umutlu, sevgi dolu mesajları alıp üzücü olanları göz ardı etmek o kadar da kötü değil. Gerçek gelecek tahminleri olmasalar bile - yine de inanabiliriz

iyi. Bunun üzerine Eliot'ı spot ışıklarından kurtarır ve etrafında döner.

Dikkati benim üzerimde. "Şimdi hazır mısın?" Sesi o kadar yumuşak ve nazik ki kendimi başımı sallarken buluyorum.

Eliot'ın okuması düşündüğümde daha belirsizdi. Belirsizliği becerebilirim. Bu yüzden ilerledim ve gıcırtilı mutfak sandalyesine oturdum. Gözler üzerimde ama ben daha çok jean şortumun yıpranmış iplerine odaklanıyorum.

"Harika. Şimdi..." Cordelia yatıştırıcı bir sesle. "Yine sen." Kalabalığın arasından Donnelly'yi seçti. "Zamanı geldi. Ona katılır mısın lütfen?"

Onu bu yükümlülükten kurtarmak için ağzımı açıyorum. Geleceğinin okunmasını istemiyor olabilir ama çoktan yanıma gelip koltuğa oturdu bile. Gözlerimiz buluştuğunda, ağzından bir sırtıma yayılıyor ve gerçekten de birlikte bir uzay aracına pilotluk yapan iki astronot gibiyiz.

Variş yeri: *Bilinmiyor.*

Cordelia bizim haritamız mı?

Belki de Jane'in dediği gibidir. Vücut dilimizi okuyor. Sıkıca kavrayan ve daha yumuşak okşayan bakışlarımız - parmaklarım koltuğa gömülürken onun eli doğal bir şekilde benimkinin üzerine kayıyor. Güven, şefkat ve sevgi.

Daha rahat

nefes alıyorum.

Daha geniş

sırıttıyor.

Cordelia gözlerinde duygusal bir bakışla, "Bulunduğunuz yere gelmek için ne kadar uzun bir yol kat ettiniz," diye söze başlıyor ve avuçlarımızı tutuyor. Her iki eline de birer tane.

Benim küçük, yumuşak elimle Donnelly'nin çok daha büyük olan elini incelerken nabzım vücudumdan uçup gidiyor. Donnelly'ninki yaralı ve nasırlı. Eliot buradayken olduğu gibi kimse mırıldanmıyor ya da mırıldanmıyor. Sessizce bize kilitlenmiş durumdalar ve Donnelly'nin bunu yeniden düşündüğünü görüyorum.

Belki de erken bitirmeliyiz. Kalkalım mı? Gidelim mi?

"Eşleşen yaşam çizgileriniz var." Bir avucundan diğerine bakıyor. "Çok, çok uzunlar." *Ağlama. Ağlama.* Gözlerim cam gibi. Birkaç nefes sesi duyuyorum ve *Tanrı'ya şükür* mırıldanıyorum.

Donnelly bana sırtıttıyor ve ben de sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir şekilde mırıldanıyorum: "Sonsuzuzuz, öyleyiz."

Dudakları kulağımı okşarken bakışları dümdüz ileriye doğru eğiliyor. "Başımdan beri biliyordum."

Başımı biraz çeviriyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Buna inanıyorum," diye fısıldıyorum. Çünkü Donnelly bana her zaman inandı. Her zaman kendine inandı. Sonra bir *biz* olduğunda, ona da inandı.

Alaycı kalbimi deldi ve ağzına kadar doldurdu.

Cordelia, "Ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş iki ruh... birçok yol vardı ama hepsi sizi her zaman birbirinize götürürdü. Sadece birlikte yaşam vardır."

Kaderimizde varmış. Aşkımızın örtüşen zaman çizelgeleri zaten kaderimizde olduğuna inanmamı sağladı. Hissettiklerimi anlamam için bir yabancının onaylamasına gerçekten ihtiyacım yoktu.

"Şimdi..." Nefes veriyor, gülümsemesi önce ona sonra bana bakıyor.

"Sen-" "Böldüğüm için üzgünüm," diyor Donnelly sessizce ona. "Bunu ve her şeyi seviyorum, ama

Eğer çocuklar hakkında bir şey söyleyecekseniz, bize göstermeden yazabilir misiniz?"

İyi fikir. Bunun şu anda bilinmemesini tercih ederim. Ya hayal kırıklığı yaratan bir tahminde bulunursa? Ya *asla bir* bebeğimiz olmayacağını söylerse, çok uzak bir gelecekte bile?

Cordelia başını tatlı bir şekilde sallar. Yıpranmış çantasından gezegensel kırtasiye malzemeleri çıkarır. Mor kâğıdın üzerine bir şeyler karalıyor, sonra da üçe katlıyor. Donnelly'ye nazikçe uzatan Cordelia, "Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın. O her zaman seninle olacak."

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya çalışıyor.

Donnelly biraz tikanır, o kadar da şüpheli değildir. Teşekkür ederek başını sallıyor ve kehanete sarılıyor. Ve sonra Cordelia odaya girdiğindeki aynı sevecen gülümsemeyle hepimizi süpürüyor.

Bakışları Moretti kardeşlerin üzerinde yavaşlıyor ve "Mutlu olun" diyor.

Thatcher bunalmış yüzünü siper ederek tamamen uzaklaşır ve Jane onunla hızlı ve sessiz bir şekilde konuşur, gözleri endişeyle parlar.

Herkese diyor ki, "Hepinize. Basit mutluluklar en tatlılarıdır. Öyle değil mi? Şimdi..." Sakinleştirici bir nefes alır.

Orion havlıyor ve patileri döşeme tahtalarını tırmalıyor, bir yandan da rahatlaması için Donnelly'ye koşuyor. Neden kaçtı?

"İyi misin oğlum?" Donnelly iki eliyle onun tüylü kafasını karıştırıyor. Orion sanki benim de burada olduğumdan eminmiş gibi bana bakıyor ve ben de burnuna

Aşk. Parmaklarımı yalıyor. Kediler aniden koridordan fırlıyor, sanki Jumanji'deymişiz ve hayvanlar kesin sondan kaçıyormuş gibi.

"Ne oluyor be?" Xander ayaklarını kaldırarak mırıldandı. "Moffy...? Yer ıslak."

Yavaş bir su damlası bize doğru kayıyor. Gürültülü bir *patlama* beni sarsıyor ve insanlar tehlikeye doğru koşarken sesler kulaklarımı deliyor. Korumadan korumaya, kardeşten kardeşe yol tarifi bağırlıyor, takip edemiyorum. Nabzım kontrolden çıkıyor.

Geniş koridordan içeri dolan suya bakıyorum. "Batıyor muyuz?" Sanki bir şekilde Titanik'e binmişiz gibi soruyorum. Bunların hepsi bir simülasyon mu? Boğuldum ve hiç uyanamadım mı? Korku beni sürüklemeye çalışıyor ama Donnelly yanağımı tutuyor ve ben de onunla birlikte ayağa kalkıyorum.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Evet, sen?"

"Hı-hı," diyorum, tam da fiskiye sistemi devreye girerken. Su, tıklım tıklım dolu oturma odasındaki herkesin üzerine fışkırıyor. Audrey çığlık atıyor.

"İki boru patladı!" Thatcher koridordan sesleniyor. "Banks, sana ihtiyacım var! Vana bükülmüş ve su kesilmiyor!"

"Anlaşıldı." Sorunun kaynağına doğru koşuyor. "Dokuz!" Banks kaybolmadan önce Akara'nın yerini tespit eder. "Binada bir ana su kapatma vanası olmalı."

"Şimdi bakımı arıyorum."

Bir inç su parkeyi ıslattı bile. Çatı katını su basıyor.

LUNA HALE

Donnelly yatağının üzerine bir çanta atarken annem dördüncü kez "Luna'nın yatak odasında hiç dadı kamerası yok," diye tekrarlıyor. "Lütfen tüm özel meselelerinizi *özel yatak* odanızda saklayın."

Sırıtiyorum, annem Donnelly'nin çocukluk odamda kalmasına izin verdiği için mutluyum. Easton koridorun sonundaki misafir odasında kaldığı için olsa bile. Donnelly'ye havalı yatak şişirip evdeki ofiste kamp kurdurabilirdi.

İkimizin bir şekilde seviye atladığını hissediyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum, dizlerimin üzerinde Orion'u Power Rangers banyo havlusuyla kurularken. Donnelly ve ben fiskiyelelerden dolayı hâlâ sıırılsıklamız.

Bakım ekibinin ana su vanasını kapatması üç kaotik saat sürdü. Jane'in deyimiyle, *şüpheli bir yetkinlik*. İlk yirmi dakika içinde arabaları hayvanlar, bebekler ve önemli kişisel eşyalarla doldurmuştuk bile. Kimsenin geceyi orada geçirmeyeceği açıktı. Ayık olan herkes DD oldu ve ailelerimizin evlerine gitti.

Annemin eli kapı kolunda ve gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Evinizi su bastığı için çok üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama hepinizin yeniden aynı çatı altında olması çok güzel."

"Düşündüğünden daha uzun sürebilir," diye uyarıyor Donnelly onu. "Bina yöneticisi hasarı değerlendirmenin yedi gün süreceğini söyledi." Spor çantasının cebini karıştırıyor. "Eğer bir otele gitmemiz gerekirse-"

"Ne? Hayır, hayır, hayır." Annem trafiği durdurur gibi ellerini kaldırıyor. "Bir hafta, bir ay, bir yıl kal, kapı *her zaman* açık."

Donnelly'ye daha çok gülümsüyorum. Göğsü yükseliyor. Duygulanmış görünüyor ve yavaşça yükselen bir sırıtişla başını sallıyor. "Teşekkürler, Luna'nın annesi."

"Lily," dedi annem. "Bana her zaman Lily diyebilirsin." "Teşekkürler, Lily."

Bunun üzerine, kapıyı arkasından nazikçe kapatarak bizden ayrılıyor ve Donnelly spor çantasının cebine geri dönüyor. "Annemi seviyorum. O en iyilerden biri."

"Evet," diye mırıldanıyorum, annesini ve onun için hiç böyle olmadığını düşünmemeye çalışarak... hiç. Bu kalbimi parçalıyor. Çatı katını su basması daha az üzücü bir konu olabilir. "Cordelia'nın borularla oynadığını mı düşünüyorsun?" Aile grubumdaki sohbetlerde dolaşan bir teori.

"Küçük yaşlı kadın mı? Hayır," dedi Donnelly hafifçe, çantasını geride bırakarak. Ne çıkardığını görmedim. "Bu onun binaya ilk girişiydi. Ayrıca, ilk boru patladığında ona iyice baktım ve o da hepimiz gibi şok olmuştu."

Jane medyum, Cordelia'nın önsezi yeteneklerini başka bir arkadaşı aracılığıyla öğrenen tatlı kayınvalidesi Nicola aracılığıyla buldu. Bu kanallar yeterince masum. Büyükanne Calloway'i tanısaydı Cordelia'nın niyetini daha çok sorgulardım ama o çirkin sosyal çevreden çok uzakta.

Ama Jane Cordelia'ya pozitif kalmasını söylediğini itiraf etti. Negatif, üzgün ya da kederli okumalar yok. Ki bu daha mantıklı. Moffy ve Jane bir medyumun hiçbirimize yakında öleceğimizi söylemesini asla istemezlerdi ve bu olasılığı ortadan kaldırmak için Jane, Cordelia'nın iyi haberler ve mutlu hisler yaymasını sağladı.

Güvenlik cinayet olduğuna inanmıyor. Sıfır kanıt varken olmaz.

Donnelly Moondragon'u balık gevreğiyle besliyor. Sonra benim dengesiz kitap raflarıma gidip onları inceliyor. Bana "Tek bildiğim ya özel bir gücü olduğu ya da insanları okumakta çok iyi olduğu" diyor. Kırık Örümcek Adam kupasından bahsetmiyor. Sadece etrafında dönüyor ve yeni bir gezegenin faunasını arşivliyormuş gibi çocukluk odamı inceliyor.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Ona bakıyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve Orion'u yeterince kuruladıktan sonra erkek arkadaşına doğru süzülüyorum. Kollarını omuzlarıma doluyor ve odamın ortasında sallanmaya başlıyoruz. "Hayatına girmeme izin verdiğin için teşekkürler Hale."

"Seninkine girmeme izin verdiğin için teşekkürler Donnelly."

Bir saniyeliğine göz kırpmıyor. Mavi gözlerinin kenarlarında belli belirsiz bir endişe beliriyor. Bir kelimedede sendeliyor ama sonra nefes alıyor: "Arabadan küveti almamı ister misin?"

Basılı öykülerim plastik bir küvette güvenle muhafaza ediliyordu ve Donnelly biz çatı katından ayrılmadan önce Volvo'ya ulaşmasını sağladı. Aynı şekilde onun dijital tableti de bir çekmecede saklanıyordu. Buraya gelirken Moondragon ve Orion dışında en değerli eşyalarımızın benim yazdıklarım ve onun sanatı olduğunu fark ettim.

"Arabada sorun olmaz," diyorum sessizce. O... bana bir şey söylemiyor mu? Bunu daha önce de hissetmiştim ama hiç zorlamamıştım. Hâlâ dürtmekten ve ilişkimizi patlatmaktan endişe ediyorum. Her şey çok *doğru geliyor*. Bunu neden değiştireyim ki?

Belki de çok naiftir. Belki de gerçek, kalıcı ilişkiler böyle yürümez.

Ben de "Çantandan ne çıkardın?" diye sordum.

"Sadece içeride kuru olduğundan emin olmak istedim." Çantasına gidip köşeleri ıslak, mor bir kâğıt çıkardı. Bana uzattı.

Cordelia'nın geleceğimizle ilgili tahminleri. Çocuğumuz olup olmayacağına dair. Belki de tam olarak kaç tane olacağını yazmıştır.

"Okumak ister misin?" Donnelly bir elini nemli saçlarında gezdirerek merak ediyor. "Çünkü beklemek istersen ben bekleyebilirim."

Katlanmış kâğıda bakıyorum. "Bekleyebilirim," diyorum usulca. "Zaten yakın bir zamanda değil. Yani, biz daha... biz daha..." *Nişanlı. Düğün. Evlilik.*

"Evet," Donnelly birkaç kez başını sallıyor ama şimdi hararetle yüz ifademi okumaya çalışıyor. Bu büyük anlaşma bozucuların karşıt taraflarında mıyız?

Bir elini ağzına götürüyor, gözlerimiz ikimizin de sözlü olarak kabul etmediği bir bilgiyle kilitleniyor. *Kendimizi* patlatmaya hazır değiliz.

O patlamadan sağ çıkmak isteyeceğimden bile emin değilim.

PAUL DONNELLY

Farrow ve ben çamaşırları kurutucudan çıkarırken STATİK amaşırlara yapışıyor. Siyah orabını Scorpions tişörtünden yırtıyor ve tişörtü bana fırlatıyor. "Lo'nunkileri değil de kendi bokunu benimkilerin arasına attığın için çok şanslısın."

"Hoşuna giderdi. Herkes benim yüklerimi sever," diye şaka yapıyorum.

Farrow ömeliyor, kurutucuyu daha derinden kazıyor. "Bakın, bu nüfusun yaklaşık yüzde doksan beşinin en sevdiği şey." Bana bebek bezi fırlatıyor, ben de onun için katlıyorum. Farrow, yıkama ve kurutma döngüsünü paylaşmayı sorun etmeyen yüzde beşin bir parçası. Ama bu sadece senden hoşlanıyorsa geçerli.

"Ben hep böyle derim." Gaz ıkarma bezlerini istifliyorum. "Tutumlu bir kaltakta yanlış bir şey yok."

Karışık boxer-şort çiftlerini karıştırıyor. "İstediğin kadar tutumlu bir sürtük olabilirsin ama su faturasından on dolar tasarruf etmek kız arkadaşının zengin babasının hoşuna gitmez. Kaydedecek olan şey iç çamaşırına dokunmak zorunda kalmak." Siyah iç amaşırımı bana fırlattı. "Maximoff'la aynı markayı giymediğin için de çok şanslısın."

Sırıtiyorum. "İç çamaşırlarını kocanla paylaşmamı istemiyor musun?"

Alay ediyorum. Kurutma makinesine uzanırken, görünen eliyle beni tersliyor.

İkimiz de gülümsüyoruz.

Farrow bir avuç dolusu karmakarışık kıyafet çıkardı. Third Eye Blind gömleğinden kireç yeşili bir tanga çıkarıp bana *sadece seninle* bakışını atıyor.

Gülüyorum. "Heteroseksüel olduğumu unuttun mu?" "Eşcinsel olduğumu unuttun mu?"

"Hayır, bu senin hakkında bildiğim en sevdiğim yirmi sekizinci şey."

Farrow Luna'nın tangasını bana fırlattı. "O kadar yüksek mi?"

"Diğer yirmi yedi şey sadece müzik tercihleriniz."

Kahkahası çamaşır odasını dolduruyor ve beni yine tersliyor. Bana fırlattığı bir çift külotu daha yakalıyorum.

Farrow bir çoraptan file neon pembe bir tanga çıkarıyor. "Bunlar birbirine mi karıştı yoksa onun için çamaşırlarını mı yıkıyorsun?"

"Yıkanması gereken kirli bir şey olup olmadığını sordum." Katlanmış çamaşırları arkamdaki mermer tezgâhın üzerine koydum. "Önemli bir şey değil."

File tangayı bana doğru fırlatıyor. "Hiç kardeş olacağımızı düşünmüş müydün?"

Havadan kaptım ve başımı salladım. "Oranlar oldukça düşük görünüyordu." "Kız kardeşi olan erkeklerle çıktım," diye hatırlatıyor Farrow. "O kadar da değildi. düşük."

Başımı sallamaya devam ediyorum. "Bunu yaparsam her şey daha karmaşık hale gelir. Her kimle birlikteysen, kız kardeşleriyle birlikte olursam beni etraflarında istemezler."

Farrow'u hayatımda tutmayı önemseydiğim kadar aşık olmayı önemsemiyordum. On yedi yaşımdayken, o başıma gelen *en iyi* şeydi ve bunu tam olarak anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum.

Çünkü ben de bunu hiç büyütmedim. Bu şekilde olmasını tercih ettim. Ancak bu yıl bu konu hakkında her zamankinden daha fazla konuşuyoruz.

Farrow beni düşüncelere daldırıyor. "Bu yüzden Luna'dan gerçekten hoşlandığını biliyordum." Maximoff'un spor kıyafetlerini bir sepete ayırıyor. "Arkadaşlığımızı hiçbir şey için tehlikeye atmadın. Ona kadar değil."

Evet, öyle. Ama bu konuda hiç ses çıkarmadı. "Onunla beni hep birlikte sevdin," diye fark ettim.

Gülümseyerek başını sallıyor. "Birbiriniz için iyisiniz."

Ben de sırttım. "Ya da Hales'lerle evlenmemi ve böylece ömür boyu kardeşin olmamı umuyordun. Sana yapışıp kalmamı istedin."

Gözlerini deviriyor. "Bunun doğru olması için kocamın kız kardeşiyle evlenmene gerek yok." Basit bir gerçekmiş gibi kaşlarını kaldırıp indiriyor. Biz bir aileyiz. Onun hayat sahnesini terk etmiyorum.

Benim için o kadar basit değil. Asla evlenemeyecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum. "Bu iyi çünkü Luna'nın benimle evlenmek istediğini sanmıyorum."

Yüzü düşünüyor. "Bunu o mu söyledi?"

Omuzlarımı sertçe kaldırıyorum. "Bunu gözlerinde görebiliyordum."

"Tamam, ama eğer söylemediyse, o zaman gerçekte ne düşündüğünü bilemezsiniz. Onunla tam kapsamlı bir konuşma yapmalısın."

"Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, geçmişimin yakmak istediğim önemli bir bölümünü bile ona anlatmamışken onu suçlayamam." Suçluluk duygusu kabarıyor. "Sanki uzun zaman önce bir şeyler söylemeliymişim gibi geliyor, özellikle de seks yaptıkça."

Farrow kaşlarını çatıyor. "Ona numaracı olduğunu hiç söylemedin mi?"

"Hayır." Tezgâha yaslanıyorum. "Şimdi ondan sakladığım için daha kötü hissediyorum. Evet, Luna, bu arada, daha önce de kızları becermek ve erkeklere sakso çekmek için para almıştım..." Çamaşırhane kapısı açıldığında sözümü kesiyorum.

Luna'nın babası giriyor.

Farrow ve ben anında sessizleştik.

Lo'nun dikkati kızının elimdeki tangasına yöneldi. Ve ben bu konuda tek kelime etmiyorum. Ecza dolabından bir şişe Tylenol aldı. "Bana verdiğin baş ağrısı için."

"Mendilleri unutma," diyorum ona ve üçüncü raftaki selpakları gösteriyorum. "Ben gittiğimde dökeceğin gözyaşları için."

"Sevinçten." Yarım bir gülümseme attı, sonra ikimize de "Kahvaltı hazır, damat ve siz her kimseniz" dedi.

Sırıtiyorum. "Bunama şimdiden başladı

mı?" Farrow daha geniş bir

gülümsemeyle gülüyor.

Lo kapıya gidiyor. "Keşke benim yaşıma gelebilseydim

diyorsun." Gülümsemem yumuşuyor. "Evet, isterdim."

Ayrılmadan önce tek söylediği "Yapacaksın," oldu.

Farrow'a bakıyorum. "Sanırım ona ısınıyorum."

"Kesinlikle onun favorisi oluyorsun." Bunu ciddi bir şekilde söylüyor.

"Oraya doğru gidiyoruz," diye gülüyorum. "Her şey mümkün çocuklar. Sadece biraz yüreğinizi ortaya koymanız gerekiyor." Külotunu parmağımda döndürüyorum, sonra düşüncelere dalıyorum. "Uykuya dalmasına yardımcı olmak için hiç Maximoff'u becerdin mi?"

Kaşları kalktı. "Bu birdenbire ortaya çıktı." "Hayır, bunu düşünüyordum."

"Kocamla sikişmem hakkında mı?"

"Saatin sabahın dördü olduğunu, Luna'nın hâlâ uyanık olduğunu ve uykuya dalabilmek için özellikle seks yapmak istediğini anlattı."

Farrow hareketlerini yavaşlatarak kurutma makinesinin kapağını kapatıyor. "Yine uykuya dalmakta zorlanıyor muydu?"

Başımı salladım. "Şimdi o geceye dair anılarını geri kazandı, bazen onu uyutmuyorlar." Bu konuda bana karşı dürüst ve açık olmasına sevindim. "Rahatlamak için seks yapmak istemesini anlıyorum ama gece yarısı onu dört kez boşaltmışım bile."

Farrow bunu düşünür. "Maximoff hiçbir zaman uyurken onu becermemi istemedi ama bunun nedeni seks bağımlısı olma konusunda paranoyak olması. Benim onu yatakta takıntılı olmaktan alıkoymamdan daha çok o kendini alıkoyardı." Biz sevişirken Luna'nın kafasının derinliklerine inmemesini seviyorum. Onun bu kadar kontrolsüz, bu kadar evcilleşmemiş olması çok *içgüdüsel*. "O

Eğer onu durdurmazsam her gece bayılana kadar devam edecek." "Lanet olsun."

"Yine de dünyanın en iyi yatağı. Onu haftada yedi kez döllerimle vaftiz et."

"Tamam," diye sinirleniyor Farrow. "İşte beni burada kaybediyorsun." Sırıtiyorum. "Ben-" dediğimde sevimli bir tarçınlı rulo yapıyor. "Aman Tanrım," diye araya giriyor kulakları kanıyormuş gibi. Çok güldüm.

Ses kesildiğinde Farrow kurutucuya yaslanıyor ve "Seks bağımlılığı konusunda uzman değilim ama bunu bir rutin haline getirmezdin" diyor. "Uyumak için seks yapmak" diye açıklıyor.

"Evet," diye katılıyorum. "Bunu planlamıyordum." Luna, Farrow'a tıbbi bakımını benimle konuşması için izin verdiğinden, kız arkadaşımın ve benim sağlığımız hakkında daha fazla konuşuyoruz.

Uykusuzluk. TSSB. Gece terörü. Uyurgezerlik.

Her zaman tavsiye ettiği uyku çalışması hakkında "Bir gün yapabilirim," diyorum. "Ama şu anda Broad'dan aşağı koşup *Don't Stop Believin'* şarkısını avazım çıktığı kadar söyleyebilecekmişim gibi hissediyorum, yani sanırım iyi gidiyorum."

Farrow bana bakıyor, dudakları kalkıyor. Sanki o da görmüş gibi. Sonra telefonum çaldı ve sepeti aldı.

Büyük patrondan gelen mesajı görünce inledim.

"Neyin var?" Farrow yaklaşıyor.

"Price'ın turda Luna'nın ranzasında yattığımı duyduğunu biliyor musun?" "Öyle mi?"

"Şimdi de ben görevdeyken Luna'nın dikkatimi dağıtmamasını istiyor. Bu yüzden bugün o Penn'deyken beni Ben'in yanına veriyor."

En azından Thatcher Xander'ı koruyacak. Price böyle mesaj atmış. Son zamanlarda çok neşeli bir güvenlik ekibimiz var, bu yüzden

Akara'nın adamlarından birini avladı.

Farrow yüzünü buruşturur. "Seni en başta patrona kim ispiyonladı?"

"Bilmiyorum. O'Malley onun yapmadığına yemin ediyor. Epsilon'dan hiç kimse Luna'yla yatmamı sorun ediyormuş gibi davranmadı. Eğer öyle davransalardı, keşke *Price*'a koşmak yerine bunu yüzüme söyleselerdi."

"Oscar, Epsilon'un çaylak floater'ı hakkında bir şeyler söyledi," diyor Farrow düşünceli bir şekilde.

"Hart McKenna? Senin eski pislik herifine benzediği için mi? Çünkü Oscar ve ben bunu zaten konuşmuştuk."

Şimdi gözlerini dik dik bakarak deviriyor. "*Rowin'in* beyninde ve sohbetinde ölmesine izin verebilir misin?"

"McKenna onun ikizi olabileceksen olmaz. Bana bak, durup dururken bir kuzenim oldu."

"Durup dururken olmadı ve o onun ikizi değil. Ve *hayır*, Oliveira bu konuyu açmadı. Sadece... McKenna kötü görünüyordu. O etraftayken ona göz kulak olurdum."

Uyardığı için minnettarım ve tam ona teşekkür etmek üzereydim ki telefonlarımız aynı anda çaldı. Farrow cep telefonunu kontrol etmek için sepeti bıraktı.

AKARA

Artık resmileşti. Stüdyo 9'un üstündeki daireyi satın aldık. Evrakları bu sabah imzaladık. Üzgünüm, çocuklar. Tamiratın bitmesini daha fazla bekleyemedik. Bebek her an gelebilir. Herkesle birlikte yaşamayı özleyeceğiz ama bu üçümüz için kalıcı bir taşınma. Geri dönmeyeceğiz.

Farrow ve ben şok olmuş bir bakış paylaşıyoruz. Akara, Banks ve Sulli çatı katından temelli ayrılıyorlar. Taşınıyorlar.

"Bunu beklemiyordum," diyor Farrow.

"Onlar her zaman anlık karar veren kişiler olmuştur. Kaçıp evlendikleri için koşup yeni bir yer almaları mantıklı."

"Evet," diye iç geçirir Farrow. "Kahretsin."

"Kahretsin," diye bakıyorum, Luna'nın Sulli'nin artık yanında olmayacağı için üzüleceğini fark ediyorum. Tam da onunla yeniden bağ kurmaya başlamışken.

Tam bir haftadır Hale House'da yaşıyoruz. Çatı katındaki yapısal hasar o kadar büyük ki, orijinal yedi günlük onarım süresi uzatıldı. Bir ya da iki ay sürebilir.

"O medyum *sonuncular* hakkında ne dedi?" Farrow'a sordum.

"Hepimizin bir

son kez mi? Çatı katına son ayak basışımız olabilir."

Farrow sepeti kaldırırken, "Sadece tahmin yürütüyor ve neyin tutacağına bakıyordu," diyor.

Bu sıkışmış olabilir.

Çünkü kimsenin geri dönmeyeceğine inanmaya başlıyorum.

PAUL DONNELLY

Ben'in detaylarında olmak, Dalton'daki gençleri korkutup kaçırarak bir öcünden ziyade duvardaki bir sinek gibi hissettiriyor. İkincisini özleyeceğimi düşünmezdim ama işte buradayım.

Sabahın çoğunu hokey pistinin tribünlerinde takılarak ve Ben'in antrenmanını izleyerek geçirdim. Buzun en hızlısı o.

Tüm ekibinin.

Hep böyleydi. Onu lisede hokey oynarken görmüştüm - Beckett küçük kardeşinin maçlarına katılırdı - ve pakla rakiplerinin yanından geçirdi. Kimse onu yakalayamazdı.

Ama bugün antrenmanda Koç Dorsey onu yedek bıraktı. Bir ton. Pistten çıkarken "Koçunun gözlüğe ihtiyacı olabilir" dedim.

"Sezonun çoğunda başlamama izin vermedi," dedi Ben bana. "Bunu hak etmediğimi düşünüyor. İki ünlünün oğlu olduğum için takıma girdiğimi düşünüyor. DNA'mı değiştirmek ve yüzümden estetik ameliyat olmak dışında onun fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Yani daha kötü görmesi gerektiğini mi söylüyorsun?" Başımı salladım. "Lenslerini çalmalısınız."

Ben güldü. Bunu duymak beni çok mutlu etti, özellikle de bugün onun 19th doğum günü olduğu için.

Öğleden sonranın en parlak tarafı, Televizyon ve Yeni Medya'ya vardığımız zaman. Epsilon'un isteği üzerine sınıfa *girmeyeceğim*. Luna'yla çıktığımız söylentileri yüzünden varlığımın dikkat dağıtacağı konusunda fikir birliği var.

Katılmıyorum.

Ve Price'ın verdiği dev sınavı geçmeye çalışmıyorum. Luna'nın kol mesafesindeyken Ben'i koruyabilirim. Mini pazarlama turunda gayet iyi yaptım. Luna oradayken Xander'ı korudum. Ama görünüşe göre tüm zaman boyunca onunla yatmışım gibi görünüyor.

Kapı kapandı ve koridordaki Film Kulübü posterine yaslandım. Çabucak kız arkadaşına bir mesaj yazıyorum. Sınıfının "mesajlaşmak yasak" politikası varmış ama Roach'un asla erken gelmediğini söyledi. Ve ders beş dakika içinde başlıyor.

Sadece bir duvar uzaktayız, uzay bebeği. Bir dilek tut.

Gönder tuşuna basıyorum.
Saniyeler sonra cevap veriyor.

LUNA

Sonunda aynı çoklu evren boyutunda. Uzun ve verimli bir yaşam sürmenizi ve aynı şeyi çocuklarınız için de dileyeceğim.

Çocuk olunca midem geriliyor.

"Yani *sözde erkek* arkadaşını gönderdiler." Erkeksi ses beni telefonumdan koparıyor. Otuzlu yaşlardaki adam bir elinde Starbucks kahvesi, diğerinde yarım sarılmış ballı çörek tutuyor. Elli yaşın altında kazak yelek giyen birini görmeyeli ne kadar olmuştu bilmiyorum, o da var.

"Profesör siz misiniz?" Soruyorum ama kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ailesinin kim olduğunu da. Kraliyet Sızıntıları konusunda onu asla affetmeyeceğim, her ne kadar bu konu avukatlar arasında özel olarak halledilmiş olsa da.

"Wyatt Rochester," diye açıklıyor. "Lütfen bana içeri girmeyeceğini söyle. Dersimin bir *Celebrity Crush* makalesine dönüşmesini istemiyorum." Ballı çöreğinden bir ısırık alır.

"Ailenin *Celebrity Crush*'ı satın almaya çalıştığını sanıyordum."

Yemeğini yutuyor. "Bu çöpleri okumayı sevdiğim anlamına gelmiyor." Başını öne eğiyor. "Ne olmuş yani?"

"İçeri girmiyorum, Küçük Debbie."

Ballı çöreğine bakıyor, kıllanıyor ve sonra "İyi karar" diyor. Sınıfa doğru yola koyuluyor ve sinirim tepeme çıkıyor. Onunla aynı sayfada olmayı sevmiyorum. Tek tesellim Luna'yı sınıfta bırakmıyor olması. (Bana sorarsanız A'yı hak ediyor.) Yani ailesi kendine cehennemde bir yer ayırtmış olsa da, ona adaletsizce not verse daha kötü olurdu.

Dersin bitmesini beklerken yeni bir mesaj aldım.

XANDER

Ben baloya gitmiyorum. Easton da öyle.

Gitmeye karar verirse Epsilon'dan birkaç adamla daha güvenlik toplantısı yapmam gerekecek. Xander kararsızdı, bu yüzden bu yönde karar vermesine şaşırmadım.

Belki çalışma dönemindeki kıza sormak ister diye düşündüm. Yazdım ve gönderdim:

Spencer'la bile mi?

Çok hızlı cevap veriyor.

XANDER

Bu ona göre değil. Tanımadığı çok fazla insan var. Onu suçlamıyorum. Mezunlar günü fena değildi. En iyi kısmı daha sonra Lucky'ye gitmekti.

Dalton Akademisi'nde Spencer Sadler'ı kimse tanımıyor. Hayalet bile olabilir. Kulaklarımı dört açtım ve Xander sınıfta ondan birkaç kez bahsettiğinde, bir öğrenci "Kim?" diye cevap verdi. Onu tanıyormuş gibi görünen tek kişi de şu çirkin açıklamayı yaptı: "Spencer'la kim arkadaş ki? Kimseyle konuşmuyor bile. Tek yaptığı bir sürtük gibi eğriyi belirlemek."

Bir gence ters ters bakmak en iyi anım değildi. Yine de pişman değilim.

Xander Spencer'la konuşmamaya dikkat ediyor. Başını öne eğip mezun olmaya çalışıyor ve eğer biri Xander Hale'in günde bir kez sohbet ettiği yeni bir tanıdığı olduğunu görürse, koridorlarda Spencer'ın peşine düşecektir. Onunla ilgili detayları öğrenmek isterler, hangi şampuanı kullandığını sorarlar.

Easton her gün işaretleniyor. Adam Xander'la ilgili sorulara karşı kurşun geçirmez. Sanki gerçek ölümsüz o. Bir gece yatarken Luna'ya Xander'ın arkadaşlarını anlattım. Koridorun sonunda oturduğu için Easton hakkında daha çok şey bilmek istedi. Ben de Spencer hakkında konuştum.

Luna gülümsedi, "Kardeşim bir vampir ve bir hayaletle arkadaş olur."

YENİ MEDYA sona erer ve öğrenciler çift kapıdan dışarı fırlar. Ben herkesin üzerinde yükseliyor ve sanki biri yangın alarmı vermiş gibi sadece üçüncü sırada fırtına gibi ilerliyor. Hemen onun yanına yetişiyorum.

"Özür dilerim," diyor kayan spor çantasını düzeltirken.

"Neden özür diliyorsun?" Merak ediyorum, önüme bakıyorum ve onun uzun temposuna kolayca ayak uyduruyorum.

"Luna'ya merhaba demek isterdin biliyorum ama bir sonraki dersim kampüsün diğer tarafında. Otobüse yetişemezsem koşmam gerekecek. Çoğu zaman *otobüste* yer kalmıyor." Neredeyse binadaki bir çöp kutusuna çarpacaktı ama kıl payı kurtuldu. Çünkü onu sola doğru çekiyorum.

"Pekâlâ, Quicksilver." Onu arka çıkışa yönlendiriyorum. Daha az insan. Yön bulması daha kolay. "Bu taraftan gidelim."

O takip ediyor. "Moffy'nin Quicksilver'ı. Ben değilim." Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor. Ki sanırım öyle. Maximoff'un adaşı Pietro Maximoff, nam-ı diğer Quicksilver.

"Bu doğru," diyorum. "Bu hızlı olmadığın anlamına gelmez." Kimse onu bombardımana tutmuyor -bu yüzden bu yolu seçtim. Yine de bu yolun Xander için iyi bir seçim olacağını düşünüyorum. Belki de kalabalığın arasından geçip geçmemesi Ben için önemli değildir.

Dışarıdayız. Çiçek tarhlarında laleler açıyor. Bahar yakın ama tam olarak gelmedi.

"Hey, Ben!"

Ben topuklarının üzerinde dönüyor. Geriye doğru yürüyor. "Cole! Hey, konuşamıyorum. Otobüse yetişmeye çalışıyorum!" Geri dönüyor. Üç adım daha atar ve Fransız örgülü bir kız yolunu keser.

"Ben, hey, bu hafta sonu St. Elmo partisine gidiyor musun?"

"Olabilir. Detayları bana mesaj at, Leah." Sanki rüzgârla sürükleniyormuş gibi onun etrafında dolaşıyor. Uzun adımlar atıyor ve benim ona yetişmem bir buçuk adım sürüyor. Beckett gibi zarif değil. O su değil.

Daha çok, hortum gibi. Akranları onun küresinin içine çekilir ve o havaya uçana kadar statik deşarjdan zevk alırlar.

"Katie!" Ben otobüs durağına giderken sesleniyor. "İspanyolca dersinde iyi iş çıkardın." Onunla bu dilde konuşuyor.

İşliyor. "Gracias, Ben!"

Yürüyor, konuşuyor ve spor çantasından mavi bir Ziff spor içeceği çıkarıyor, spor çantasını yarı açık bırakıyor. Xander'ı düşünüyorum. Salona girmeden önce fermuarını nasıl üç kez kontrol ettiğini, birinin eşyalarını çalmaya çalışacağından nasıl endişe ettiğini.

Ben uzun boylu, atletik bir esmere gülümsüyor. "Mutlu yıllar, Chantal. Bugün, değil mi?"

"Evet." Gülümsemesi kocaman. "Teşekkürler, Ben." Ben de ona bir dilek dilemesini bekliyorum ama aynı zamanda onun doğum günü olduğunu fark etmiyorum.

Düşündüm de, Penn'deki arkadaşlarından hiçbiri bugün doğum günü olduğuna dair bir şey söylemedi. Cobalt Wiki sayfasında olduğunu düşünürsek gerçekten garip. Ben olsam bakardım. Ama bu fandomu da seviyorum. Yani...

"N'aber kardeşim?" Bir sporcu otobüs durağında Ben ile el ele tutuşur.

"Hayır, biliyorum dostum." Ben konuşuyor. "Dün gece boğulduk." Asla tam bir konuşma için yeterince uzun duraklamıyor. "Kendine iyi bak Miles!" Otobüste, oturacak bir yer aramıyor. Kapılara yakın duruyoruz ve otobüs caddede ilerlerken üzerimizdeki tutamakları kavırıyoruz.

Ona bu Ivy League'de kaç kişiyi ismen tanıdığını sormak istiyorum. Dokuz binden fazla lisans öğrencisine ev sahipliği yapıyor. Hepsini nasıl aklında tutabiliyor? Ama bunlar daha sonraki bir tarih için sorular. Onları Kobalt İmparatorluğu'nun Gizemleri. Çarşamba geceleri ne haltlar döndüğünün hemen altında.

Otobüsten atladık.

Bir bilim binasına doğru güçle yürüyor ve ben de artık onun hızını kolayca taklit ediyorum. Ben Ziff'inden bir yudum alıyor. İçeride bana hangi sınıfta olması gerektiğini söylüyor. Boş bir koridora yaklaşıyoruz.

Bir köşeyi dönerken aniden durdu ve hatta bir fen laboratuvarının aralık kapısına doğru geri geri gitti. Kafasını bana doğru salladı, *gördün mü?*

Laboratuvara bakıyorum. Beherler, şişeler ve boş siyah masalar arasında profesöre ölümcül bakışlar atan kısa boylu sarışını tanıyorum. Harriet Fisher, geçen dönem Luna'nın laboratuvar arkadaşıydı.

Buradan bile rahatsız edici. Harriet ve profesör garip bir şekilde laboratuvarda sadece ikisiydiler ve başarısız bir not ya da kırık bir test tüpü yüzünden değil, kişisel bir çatışmanın sıcaklığıyla konuşuyorlardı.

Ben artık hareket etmiyorum. Bir sebepten dolayı başını arkaya çeviriyor. Bakışlarını takip ediyorum. Koridorda kimse yok. Kapılar kapandıkça tüm bina sessizleşmeye başlıyor.

Saatimi kontrol ettim. "Dersin başlangıcını kaçıracaksın."

"Evet, biliyorum." Laboratuvarın kapısını iterek biraz daha açar. Harriet'e doğru ilerlerken profesör dirseğinden tutuyor.

Ben bir mermi gibi öne fırladı. "Hey!" Spor çantasını düşürdü ve alarm beni de öne doğru savurdu.

Profesör Harriet'in yanından elektrikli bir telin çarpması gibi fırlar. Aceleyle kıza bir şeyler fısıldar, sonra da hızlı bir çıkış yapmaya çalışır.

"Oha," diye ters ters baktım ve onu durdurmak için elimi uzattım.

Sanki etrafından dolaştığı hastalıklı bir atıkmışım gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Sen kendi işine bak, ben de kendi işime."

"Adi bir profesör olma, belki olurum!" Arkasından bağırdım. Gitti. Siktir et o adamı. Başka öğrencilere de sarkıntılık edebileceğini düşünmek kanıma dokunuyor ve mikrofonumdan patronuma profesör hakkında kısık sesle konuşuyorum.

Ben, Harriet zor nefes alırken onu inceliyor. Hareket etmiyor, ben de olduğum yerde kalıp spor çantasını yerden alıyorum.

Burnu alevleniyor, düğümlenmiş kaşları gevşemiyor. Kitap çantasını omzuna koyuyor ve Ben'e ters ters bakıyor. Bunu, bedenini saran deri ceketi, savaş botları ve yırtık ekose pantolonuyla birleştirdiğinde, ona küfretmeye hazır görünüyor. Ama sonra "Teşekkürler" diyor.

Ben kaşlarını çatıyor ve profesörün bıraktığı yere bakıyor. "Neydi o?"

"Profesör Turner. Moleküler Yaşam Biyolojisi dersi veriyor. Luna ve ben geçen dönem onu aldı."

Ben mavi spor içeceğini ona doğru tutuyor. "Hayır, o neydi demek istedim.

Neden kolunu öyle tutuyordu?"

Öyle sert bir nefes üflüyor ki sarı perçemleri hışırıyor. "O bir pislik, işte bu yüzden." Gözleri bana kayıyor, yanımda durduğumu fark ediyor. "Hey. Luna nasıl?"

"Işıl ışıl," diyorum. "Her zamanki gibi." Luna hâlâ Harriet'i hatırlamıyor ama Harriet Luna'nın hafıza kaybından habersiz olduğu için bundan bahsetmiyorum.

Ben bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Geri sarabilir miyiz? O neden bir pislik? Ne yaptı ki?"

"Nesin sen Scooby Doo?" Harriet kaşlarını öyle derin çatar ki, kaşları kararır.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu çözülmesi gereken bir gizem mi, Harriet Fisher?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için çenesini yukarı kaldırıyor. "Burada bir gizem yok, kalbini kırdığım için üzgünüm. Turner, seninle tanıştıktan sonra

yanlış bir izlenime kapıldı.

anlaşma." Harriet kollarını kavuşturur. "Kardeşin Tom'un benden nefret ettiğinin farkında mısın-?"

"Bunu bana zaten söylemiştin."

"Sadece hafızanı tazeliyorum," diyor. "Bir sonraki Cobalt suaresine davet edilmeyeceğinden oldukça eminim."

"Bu aslında imkânsız," diyor Ben. "Bütün kardeşlerimi kızdırsam da beni davet ederler ve ayrıntılı bir aile müdahalesi düzenlemeye çalışırlar."

"Acımasız aşk," diye düşünüyor. "Ama benim durduğum yerden, Kobaltlar yabancıları, yabancıları ya da *beni* sevmezler."

"İstediğim kişiyle arkadaş olabilirim."

Onları değil, çıkışı gözlemliyorum. Kendimi yine bir sinek gibi hissediyorum. Çok yüksek sesle vızıldamamaya çalışıyorum.

"Biz ne zamandan beri arkadaşız?" Harriet soruyor. "Sana *iki kez rastladım*. Seninle yüz kelimeden daha az konuştum. Bunun arkadaşlık için düşük bir çita olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Bana standartlarımı yükseltmemi söyleme şeklin bu mu?" Onlara tekrar bakıyorum.

Ben'e aklını kaçırmış gibi bakıyor. "*Evet*."

Düşünceli bir şekilde başını öne eğer. "Pekâlâ, o zaman baştan başlayalım. Sen resmen benim tek arkadaşımsın."

Ters ters bakıyor. "Kastettiğim bu değildi." Sonra ağır bir iç çekişle inledi. "Bak, büyütülecek bir şey değil dostum. Turner'a bir iyilik karşılığında sakso çektim ve şimdi birden fazla sakso istiyor, ben de çirkin bir çekiç başlı köpekbalgını savuşturuyorum."

Elimi ağzıma sürüyorum. *Sen bir sineksin. Vızıldama. Kanat çırpma yok.*

Midem sıkışıyor.

Ben gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor.

Harriet kaşlarını kaldırır. "Bir şey söyle, dostum."

"Hangi iyilik bir çekiç başlı köpekbalgını patlatmaya değer?" Ben, profesörün cisimlenmesini istermiş gibi kapıya doğru ters ters bakarak soruyor. Elleri iki yanında seğiriyor, sanki parmaklarını yumruk yapmaktan alıkoyuyor.

Harriet bana bir bakış attı... bana mı?

Profesörlere sakso çekmekle benim ne alakam var?

Ben noktaları birleştiriyor. "Bu Luna'yla mı ilgili?" Ona soruyor.

Kız arkadaşım Harriet ile aynı dersi aldı. Aynı ürkütücü, huysuz profesörle. Boğazımın arkasından asit damlıyor. Tüm kaslarım gerildi.

"Luna'ya söylemez misin? Lütfen?" Harriet bana yalvarıyor. "Anlaşmayı yapmamı o istemedi. Bunu kendi isteğimle yaptım çünkü laboratuvarları kaçırmak zorunda kalmasına üzuldüm. Kaçırılma olayından sonra Turner'ın kursu kampüs dışında bitirmesine izin vermeyerek zalimlik ettiğini düşündüm."

İçim daralıyor ve bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Avucum başımın üzerinde kalıyor. "Bunu Luna için mi yaptın?" Hay *sikeyim*. Ben bile bu konuda iyi hissetmiyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Tekrar söylüyorum, önemli bir şey değil. Hiçbir anlamı yoktu ve daha azı için de oral seks yapmıştım." *İnan bana, ben de öyle.* "Adam için soyunmadım ya."

"Küçük nimetler," diyorum
hafifçe. Rahatlıyor.

Ben'in çenesi sertleşir ama Harriet'e sempatik bir bakış atar. "Rapor edilmeli."

"Ne istersen yap. Sadece benim adımları karıştırma. Kaybedecek çok şeyim var. Belki bunu anlamıyorsun..."

Ben başını sallıyor, spor içeceğinin kapağını çevirip açıyor. "İsminden bahsetmeyeceğim. Ama hâlâ bir sorunsu-"

"Sömestr bittiğinde olmayacak," diye araya giriyor Harriet. "Mayıs ayında buradan ayrılıyorum. Manhattan Valley Üniversitesi'nde onur programına kabul edildim. Doğu Yakası'nda girilmesi en zor program çünkü tam burs veriyorlar. Kaçırılmayacak kadar iyi."

"Ivy'nin üzerinde mi?"

"Evet, MVU'nun diğer şeylerin yanı sıra harika bir tıp öncesi programı var." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Açıkçası Penn'i tercih etmene çok şaşırdım."

"Neden?"

"Philly. Buradaki tek Cobalt çocuğu sensin."

Ben kaskatı kesildi. "New York'ta asla üniversiteye gitmezdim." Çünkü iyi bir zevki var. Tastykake'lerin Acme'den gelen kutularda daha taze olduğunu bilir. Wawa kahvesinin Center City'den sıcak sıcak geldiğini bilir. Belediye Binası'nın arkasında turuncu gün batımı gökyüzünün ne kadar güzel görüldüğünü bilir.

Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun Philly'nin her zaman yanınızda olacağını bilir.

Evet.

Biliyorum. Bu şehrin Ben için ne anlama geldiğinden emin değilim.

Harriet yavaşça başını sallar. "Anladım. Sana iyi eğlenceler, dostum." Arkadaşlarından biriymiş gibi onun omzuna bir tokat atıyor ve hızlı adımlarla laboratuvarından çıkıyor.

"Bekle!" Ben sesleniyor, ıssız koridorda onun peşinden koşuyor. Bir adım arkasındayım.

Kadın topukları üzerinde dönüyor ve adam koşarak kadının yanına geliyor. "Numaramı al. Güvenliğe ihtiyacın olursa diye. Benimle bir paket anlaşma. Kampüste kendini rahatsız hissedersen, korumamla birlikte sana gelebilirim... en azından Mayıs'a kadar."

"Bu nasıl işe yarayacak? Onlar seni korumak için tutuldular, beni değil." Bana baktı.

"Eğer huysuz bir profesör sana el kaldırırsa, biz devreye gireriz." Ben'e "Novak'a haber veririm." diyorum. O onun 7/24 koruması ve Harriet'in Luna için yaptıklarına karşılık en azından bunu yapabilirim.

Harriet telefonunu çıkarır. "Biliyor musun... siktir et, desteği geri çevirecek kadar gururlu değilim."

Ben ona gülümsüyor ve bu da Harriet'ten bir tane çekmeye başlıyor. Garip bir duyguymuş gibi dudaklarını yumuşatır.

Hemen numaralarını değiştirirler. "Görüşürüz Fisher."

"Görüşürüz, Doğum Günü Çocuğu."

Bu onu şaşırtıyor. Kahretsin, bugünün iyi günler dileklerinin eksikliğinden sonra bu *beni şaşırttı*.

Geriye doğru yürüyor, yavaşça ondan uzaklaşıyor. "Seni tam olarak takip etmedim. Bir süre önce Tom'la ilgili ödevimi yapıyordum. Davulcu seçmeleri için. Sayfan oldukça küçüktü." Parmaklarını birbirine kenetliyor. "Bütün o övgüler nerede?"

Gülümsüyor. "Hepsini kardeşlerim aldı."

Yumruklarıyla gözyaşı taklidi yapıyor, gülümsemesi yükseliyor. Kendi gülümsemesinin onu şaşırttığını düşünür. Kaşlarını çatıyor, sonra ona daha sert bir el sallıyor.

Sanki birbirlerini dört dakikadır değil de dört yıldır tanıyorlarmış gibi ayrılıyorlar.

Bu Ben'in herkese yaptığı bir şey mi bilmiyorum. Arkadaş toplamakta o kadar iyi mi yoksa gerçekten sadece Harriet'le mi yeniden başlamak istiyor?

Biyoloji dersinin yarısını kaçırdığını biliyorum. Babamın bana mesaj attığını da biliyorum.

BABA

Loren Hale ile bu Cumartesi değil ama bir sonraki Cumartesi buluşacağız. O ve ben mesajlaşıp duruyoruz. Ama o randevu için uygun olduğundan emin olmak istiyor.

Boş koridorda, Ben'in biyoloji sınıfının önünde dururken telefonumu cebime atıyorum. Ve kendi kendime mırıldandım, "Olmak zorundayım."

NİSAN

"Düşman sadece karanlığı bilir. Ben düşmanın bilmediğini biliyorum... Ben ışığı biliyorum."

- Jedi Masalları: Sith'in Karanlık Lordları #3

PAUL DONNELLY

BU BABALAR GÜNÜ. Babalar Günü. Akşam 8'in gelmesi için sabırsızlanıyorum ama daha öğlen oldu. Uzun bir nefes üfleyerek Süper Kahramanlar ve Çörekler'in kırkınıc görsel taramasını yapıyorum. Burası hayalet bir kasaba. Burada görülecek pek bir şey yok.

Yerler süpürölüyor. Kimse çizgi roman ve grafik roman reyonlarına göz atmıyor. Duvardaki kancalarda sallanan inek ürünlerine dokunulmamış. Vinil kırmızı kabinler boş. Hiçbir çalışan tertemiz tezgahların arkasında gülümsemiyor ya da espresso makinelerini çalıştırmıyor.

Panjurlar bile kapalı.

Sevilen çizgi roman kafesi temelli kapanmadı ama kesinlikle kapandı. DAK yapım ekibinin nikahı için kullanıldığından beri bu şekilde. Birkaç gün daha açılmayacak.

Babam ve Luna'nın babası arasındaki görüşme burada olmayacak. Görevdeyim, *sadece çalışanların girebildiği* dinlenme odasının önündeyim. Xander'ın işinin bitmesi için geri sayıyorum (kelimeyi kötü kullandım) böylece işten çıkabilir ve bir saat boyunca nefesimi tutabilirim.

Belki de bu tanışma ve selamlaşma on dakika sürecektir.

Belki Lo babamı öldürür. Ya da tam tersi. Bu gece hapse girebilir. Kim bilir?

Görev başındayken kafamın bu kadar içinde olmak asla iyi bir fikir değil, ama biraz dinlersem, kadınsı inlemelerin yumuşak seslerini duyuyorum.

Kız arkadaşımın küçük erkek kardeşi seks yaparken kapıda bekçilik yapıyorum. Keşke kulaklık takıp onlara daha fazla mahremiyet sağlayabilseydim. Telsiz kulaklığı takıyorum.

Sorun şu ki, iletişim şu anda ölü sessizliğinde. Epsilon'un kanallar üzerinden Omega'yı eleştirmesi hoşuma gitmeye başladı. Quinnie'nin bir hayranından sepetler dolusu kek alması ve SFE'nin bu konuda çenesini kapatamaması gibi.

Bu bana "Genç Damızlık Muffin geliyor." deme şansı verdi. Ve Epsilon, Omega *ile birlikte* güldü.

Saçma sapan konuşmadıkları zaman sıkıcı oluyor. Greer sinek balıkçılığı hakkında konuşup duracak. Suyu girip olta sallamayı sevenleri eleştirmiyorum. Ama artık nehirdeki küçük sincaplar hakkında düşündüğümünden daha çok şey biliyorum.

İşte bu yüzden Omega'nın frekansını çoktan ayarladım ve eski favorilerime *merhaba* dedim. Bunun için henüz azar işitmedim, yani belki de çiğnediğim bir kural değildir.

şu anda, iletişim kanallarında yuvarlanan yaban otları var.

Mola odasından nefes nefese gelen sesler duyuyorum ve yüzümün yan tarafını ovuyorum.

Dalton'dan eve dönerken Xander bana, "Etüt sırasında ne kadar şey duyduğunu bilmiyorum" dedi. *Çok fazla değil*. Telsizdeydim. "Ama birlikte kontrol etme konusunda ciddiydik."

"Neyi kontrol ediyorsun?" Ben sordum.

"Seks. Bekaretimiz ya da her neyse." Omuz silkti. "Spencer sonbaharda Yale'e gidecek. Biz sadece arkadaşız ya da... Bizi öyle görüp görmediğini bile bilmiyorum. Bu kelimeyi kullandığımda şaşırmış gibiydi." Koltuğunda doğruldu, bunu anlatırken bile gergindi. "Ama mantıklı. İkimiz de on sekiz yaşındayız ve ikimiz de üniversiteye bakire olarak gitmek istemiyoruz."

Kaşlarımı çattım, bir elim direksiyonun üzerindeydi. "Bakire olmanın yanlış bir tarafı yok."

Xander arkasına yaslandı. "Evet, var, Donnelly. En azından *benim* için var. Zaten seks yaptığıma dair söylentiler varken, üniversite boyunca *kimin benim ilkim olacağı* endişesini yaşamak istemiyorum. Sadece yapmayı tercih ederim. Spencer da aynı şekilde. Diğer üniversite öğrencileri seks hakkında konuşurken o bu aptal hayat dönüm noktası hakkında endişelenmek istemiyor." Spencer, "Bir kez *doğruluk mu cesaret mi oynarsın ve biri en sevdiğin pozisyonu sorar, o zaman ya yalancı ya da bakire olursun*" dediğini anlattı.

Ona dedim ki, "Bir bakireyle dalga geçen birinin yanında olmaya değmez."

"Biliyorum, bilge kişi," dedi Xander nefesinin altından. "Biliyorum ama... belki de kendisiyle dalga geçilmesini hiç istemiyordur." Daha gergin bir şekilde omuz silkti.

zaman. "Oluyor dostum ve o gün benimle ilgilenen kişinin sen olmasını tercih ederim."

"Ben olacağım," diye güvence verdim ve o da derin bir nefes alarak sakinleşti. Koruması olmaktan çok kız kardeşinin erkek arkadaşı olarak bu konuda güvende olmasını sağlamak istiyordum. "Prezervatifin var mı?"

"Evet, Moffy'ye bir yıl önce hangi markayı almam gerektiğini sormuştum.

O zamanlar onları kullanacağımı düşünmemiştim..."

Xander bekaretini onun evinde kaybetmek istemiyordu. Bu eve bir kız getirmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Babası Spencer'ı soru yağmuruna tutacak ve Lo da muhtemelen yatak odasının kapısını açık bırakmalarını söyleyecekti.

Normal gençler sevişmek için rastgele bir bodruma girmekte ya da bir arabanın arka koltuğunda manevra yapmakta sorun yaşamazlar. Bu benim ilk deneyimimdi.

Ama Spencer, Xander'la herkesin içinde yakalanırsa, bu internette sansasyonel bir haber olurdu. Xander medya fırtınasını tarttı: *Xander Hale kimin evinden çıktı? Yanındaki bir kız mı? Kızın adı ne? Doğum tarihi? Burcu? Uyumlular mı?*

Superheroes & Scones'un mükemmel bir yer olduğunu düşündü. Basının ve hayranlarının onun varlığını sorgulamayacağı bir yer. Ayrıca, burada o kadar çok zaman geçirmiş ki, burası onun ikinci evlerinden biri olmuş. Rahatlık bölgesinde.

Spencer dükkâna vardığında onu içeri aldım. Eğer biri Xander'ı görürse, Süper Kahramanlar ve Çörekler bir güvenlik kabusuna dönüşürdü. Bu yüzden görünmeden içeri girmek için çoktan kusursuz bir iş çıkarmıştık.

Xander burada olduğunu bilenlerin sayısını ben, kendim ve benimle sınırlamaya çalışıyordu. Bunu herkesten sakladım... Luna hariç.

Yerlerimizi paylaşıyoruz. Ona bu yağmurlu Cumartesi öğleden sonrasında Xander'la birlikte dükkâna uğrayacağımı söyledim ama neyse ki *nedenini* sormadı. Zaten neler olduğunu tahmin edebileceğinden şüpheliyim.

Spencer Superheroes & Scones'a girdiğinde siyah şemsiyesini kapattı ve ıslak damlaları silkeledi. Kapıyı arkasından kilitledim. Aynı Dalton okul üniformasını giymişti, kahverengi kumral saçları küçük örgülü tellerle yarım toplanmıştı. Şemsiye dışında, kütüphanede her gün olduğu gibi tamamen aynı görünüyordu.

Onun gerçek bir hayalet olmadığından emin miyiz? Luna bana fısıldardı.

Bu bana kız arkadaşımı özletti. Ve sadece dört saattir ayrıydık.

Spencer sessizdi.

"Arka tarafta," dedim ve onu dinlenme odasına doğru yönlendirdim.

Xander ana vitrine doğru süzüldü. Siyah *House Stark* gömleğini ve asitle yıkanmış kot pantolonunu giymiş, saçlarını yüzünden uzak tutacak şekilde şekillendirmişti. Gülümsedi. "Selam."

"Merhaba." Spencer sanki etrafında bir güç alanı varmış gibi bir adım ötede durdu. Onun giysilerine takıldı, sonra ekose eteğine baktı. "Okuldan geliyorum..."

"Cumartesi günü mü?" Biraz daha gülümsedi.

"Satranç kulübü her cumartesi sabahı toplanır. Üstümü değiştirecek vaktim yoktu."

"Wai-?"

"Hayır," dedi hızla. "Hâlâ bunu yapmak istiyorum." Sırt çantasının fermuarını açtı, sonra yukarı baktı. "Sen istiyor musun?"

"Bunu yapmak istiyorum," diye kuvvetle onayladı. Onu kontrol ederken mesafemi korudum. "Harika görünüyorsun, Spence. Cidden."

Kızardı, belki de lakaptan daha çok kızardı. "Teşekkürler. Sen de öyle." Sonra bir avuç prezervatif çıkardı. "Unutmuşundur diye bunları getirdim."

Takdir onun gözlerini aydınlattı. "Çok hazırlıklısın." "Her zaman," diye nefes verdi.

"Beni uçuruma kadar takip et," dedi ve dinlenme odasının kapısını onun için açık tuttu. Göz teması kurdukları sürece her ikisi de daha derin nefesler aldı ve birbirlerinin varlığında rahatladılar. Bana Spencer hakkında daha fazla şey sorduğunda Luna'ya anlatmaya çalıştığım şey buydu.

Xander ve bu kız etüt sırasında bir saat boyunca hiçbir şey konuşmazlar ve gözleri her karşılaştığında hava gerilirdi.

Telefonum çalıyor. Umarım *Luna'dır*. Her iki kulağımı da tıkadığım seks seslerinden uzaklaştığım için minnettarım.

Ama o Luna değil. Metni okuduğumda midem bulandı.

BABA

Buralardayım. Saatin henüz 8 olmadığını biliyorum ama Carl seni çizgi roman dükkanına girerken görmüş. Üç blok ötedeyim. O şeyi öğrendim. Yüz yüze söylemek istiyorum.

Nabzım o kadar hızlanıyor ki başım dönüyor. Şey. Sanırım bu, kaçırılma gecesi ailemizin neden Xander'dan bahsettiğini anladığı anlamına geliyor. *Carl. Carl diye birini* ilk kez duyuyorum ama sanırım babamın arkadaşlarından biri olmalı.

Bilemiyorum. Kuyruğumun *olmadığını* düşündüğüm bir anda Carl'ın beni bu dükkana girerken görmesi hoşuma gitmedi.

Babamın buradan üç blok ötede olması hoşuma gitmiyor. Xander Hale dinlenme odasında seks yaparken, bırakın babamı, *kimseyi* bu dükkana sokamam. O bana güveniyor. Sanki yüzüğü taşıyan Frodo'ymuşum gibi tüm inancını bana yükledi ve onu hayal kırıklığına uğratamam.

Düşün.

Düşün.

Babama bir mesaj gönderdim:

Çalışıyorum. Akşam görüşürüz. O zaman konuşuruz.

BABA

Bir dakikaya
geliyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve dinlenme odasının kapısı aniden açıldığında keskin bir nefes alıyorum. Xander sadece boxer külotuyla dışarı fırlıyor, loş odayı ve arkasındaki kanepeyi korumaya dikkat ediyor. Bir şey görmeye çalışmıyorum. Bakışlarımı Xander'dan bile kaçırmak için elimden geleni yapıyorum ama nefes alış verişine, saçlarının ve teninin ıslaklığına bakılırsa, sanırım iş tamam.

Ona işaret ediyor, sonra bana fısıldıyor, "Bir şeyler almam lazım. Sonra sanırım film izleyeceğiz. Sorun olur mu? Sadece bir süre onunla takılmak istiyorum."

"Benim iznime ihtiyacın yok," diye fısıldıyorum.

"Evet ama Luna ortalıkta yok ve ben de seni-"

"Beni ondan uzak tutmuyorsun," diye araya hızlıca giriyorum, biraz gergin olduğumu görüp görmediğini merak ediyorum. Sabırsızlığımın kız kardeşiyle ilgili olduğunu düşünebilir. "Benim ve onun hakkında endişelenme. Biz iyiyiz. Her zaman iyidik. Ve ben işimi seviyorum. Burada olmak istiyorum. Tamam mı?" Başını salladıktan sonra, "Senin için almamı ister misin, her neyse?" diye soruyorum.

"Hayır, ben hallederim." Kapıyı tamamen kapatıyor ve kafe tezgahının arkasını arıyor. Babama mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum. Xander'ın hemen

Luna'yı özlediğime ya da buranın güvenli olmadığını düşünüp çıldırdığıma dair sonuçlar.

Sakin ol. Ben sakinim.

Ben sakinim.

Xander temiz bir bulaşık havlusuyla döndü. Bu konuda bir şey söylemiyorum ama o da bir şeyler hissediyor olmalı ki fısıldıyor: "Acımadığını söyledi ama kandan midesi bulanır. O kadar da fazla değil."

"Olur böyle şeyler," diye onu rahatlatıyorum. "Siz ikiniz hangi filmi izliyorsunuz?" Bunu soruyorum çünkü onların sikiş sonrası filmiyle çok ilgilenmiyorum. Orada ne kadar kalacaklarına dair kabaca bir tahmine ihtiyacım var.

"*Far from the Madding Crowd.*" Kapı kolunu çeviriyor. "Görünüşe göre en sevdiklerinden biri. İzledin mi?"

"Hayır. Nasıl olduğunu bana haber ver."

Xander dinlenme odasında kayboldu. Kapı kapandıktan sonra, filmi Google'da arattım. İki saat. *Eğer* tamamını izlerlerse.

Babam buraya geliyor. O hızlı treni durdurmak imkansız.

Seçenek 1: Onunla kaldırımda buluşurum. Bu odayı korumasız bırakır. Xander'ın güvenliği için zar atmak olur ve ben bu oyunu oynamak istemiyorum.

Seçenek 2: Destek çağırırım. Ama bu Xander'ın yerini başka bir korumaya göstermek anlamına gelir ve ona verdiğim sözü tutmamış olurum.

Kırık kemikler ya da kırık bir söz. Böyle söyleyince kolay bir seçim oluyor.

Telsiz kullanmak yerine telefonumdan bir numara çevirdim. Kaslarım kasıldı. Ian'ın açmasını bekliyorum.

"Donnelly?" Şaşkınlığı hissediliyor.

"Bir sorunum var."

"Beni mi arıyorsun?" Ian inanamayarak söylüyor.

"Sen SFE liderisin, değil mi? Emir komuta zinciri böyle." Telefonumu daha sıkı tutuyorum. Araya bir espri sıkıştırabilirdim ama acelem var ve espri yeteneğim tükenmiş durumda. "Telsiz kullanamam. Bunun tüm hatta yayılmasını istemiyorum."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Superheroes & Scones'a en yakın kim var?" diye sordum. "Ben babamla ilgilenirken giriş çıkışlara göz kulak olacak iki ya da üç adama ihtiyacım var."

"Bekle, bekle, bekle," diyor Ian. "Yavaş ol. Neden Süper Kahramanlar ve Çörekler'desin? Hale House'da olduğunu sanıyordum."

"Xander burada olduğunu kimsenin bilmesini istemedi, buna tüm güvenlik ekibi de dahil. Yanında bir kız var. Bunu benim, senin ve kim gelirse gelsin, aramızda tutabilir miyiz? Burada sana güveniyorum." *Ve eğer bunu bozarsan, sana bir daha asla güvenmem.* Bu söylenmemiş bir şey. Söylenmemiş.

"Evet, tabii ki. Buralarda değilim yoksa gelirdim. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim ve sanırım Vlad'ı bulabilirim, McKenna-"

"Çaylaklar olmaz, lütfen. Onlara hiçbir şey söylemeyin." Gerginlik hattı geriyor. "Kime güveniyorsun?" "SFE'deki herkese. Sadece onlara değil."

"Sanırım Greer ve Cruz Jr.'ı on dakika içinde size getirebilirim."

Her an kapının çalınmasını bekleyerek ön kapıya bakıyorum. "Bunun yeterince hızlı olacağını sanmıyorum. Babam birkaç blok ötede."

"Kapıya bakma."

Midem bulanıyor ve sessizleşiyorum.

"Donnelly-"

"Evet, iyi tavsiye." Ona Omega'yı aramasını söylemek istiyorum ama Ian da benimle aynı sebepten dolayı bunu bir seçenek olarak sunmuyor. Sulli'nin bu sabah kasılmaları vardı ve doktorlar bugün ya da yarın doğuma girebileceğini söylediler. Paparazziler şimdiden çekirge bulutu gibi Philly General'a üşüşmüş durumda, bu yüzden Sulli doğum yapana kadar hastanede kalacak. Akara ve Banks mevcut tüm Omega korumalarını oraya çağırdı.

"Hey," diyor Ian. "Beni arayarak iyi yaptın."

Evet, umalım da boşuna olmasın. İkimiz de telefonu kapattık.

Çabucak babamı aradım. "Superheroes & Scones'da buluşamayız. Yakınlarda bir yer seç. On beş dakika içinde orada olurum."

"Kapıdan 20 adım bile uzakta değilim."

"Sıcıyorum ve seni içeri alamam. Git bir bira al. Benden olsun."

"Tamam. Seninle Paddy's'de buluşuruz."

"Görüyoruz." Arama kesilir kesilmez telefonum Ian'dan gelen bir mesajla çalıyor. Sadece Greer ve Cruz Jr. ile iletişim kurmak için kullanacağım radyo frekansını göndermiş. Kanalı değiştirip kulaklığımı ayarlıyorum.

"Donnelly'den SFE'ye, beni duyuyor musun?" Vinil kabinin üzerine attığım sırt çantama doğru ilerleyerek dinlenme odasından uzaklaşıyorum.

Telsizler çatırdıyor.

"Açık ve net," diye cevaplıyor Greer. "Nereye girmemizi istiyorsunuz? Arka kapı mı, ön kapı mı?"

"Geri." Siyah bir kutu çıkarıyorum ve yakamdaki mikrofona tıklıyorum. "Babam ön tarafta. Siz içeri girdiğinizde, ben onunla konuşurken birisinin dinlenme odasının dışında beklemesini istiyorum. Bir saat sürebilir. Xander'ı varlığınıza haberdar etmezseniz harika olur. Onu korkutmak istemiyorum."

"Anlaşıldı."

Xander'ın güvenliğini sağladıktan sonra dikkatim babama yöneldi. Kara kutuyu açıp yeni bir mikrofon çıkarıyorum. Ellerim titreyerek mikrofonu gömleğimin altından çıplak göğsüme takıyorum. Telefonumdan bir kişiyi aramak için sesli komut kullanıyorum.

"Paul?" Luna'nın babası söylüyor.

"Babam buralarda," diyorum hızlıca. "Toplantıyı şu an için ertelemeye ne dersin diye merak ediyorum. Paddy's Pub'da mı?"

"Nefes al."

"Nefes alıyorum." *Titriyorum*. Teli terli tenime yapıştıramıyorum. Luna'nın babasının duyduğu bir küfür mırıldanıyorum.

"Erteleyemez misin?"

"Hayır, gelemem. Sen gelmesen bile onunla hemen buluşmalıyım."

"Orada olacağım." Bir araba kapısının çarpma sesini duyuyorum. "Ona yolda olduğumu söyle."

Ya Paul?"

"Evet?"

"*Nefes al.*"

PAUL DONNELLY

PADDY'S sakin bir öğleden sonra geçiriyor. Babamı تنها bir arka köşeye yönlendirdim. Dört kişilik bir pub masası seçtim; sokaktaki pencereleri ve hatta barı görmüyoruz. Birkaç televizyonda dün geceki Phillies maçının tekrarı oynatılıyor. Yeterince özel hissettiriyor.

"Loren Hale şimdi mi geliyor?" diye tekrarlıyor babam kaşlarını kaldırarak, sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi.

"O da bu bölgedeydi." Rahatlamaya çalışarak bir sigara emiyorum.

"Pekâlâ, o gelmeden şu işi bitirelim." Babam Guinness birasından büyük bir yudum alıyor ve sonra öne doğru eğiliyor. "Sana duruşmadan önce kimsenin konuşmayacağını söylemiştim. İtiraf anlaşmasını kabul ettiklerini duydun mu?"

Birinci dereceden üç ağır suçlamayla karşı karşıyaydılar. Adam kaçırma, saldırı, meth. Şartlı tahliye olmaksızın toplam elli yıl. Bazı suçlamalar için azami ceza bu, ancak mahkemeye çıksalardı daha fazla hapis yatacaklardı. Bu yüzden savunmayı kabul ettiler ve şimdi Luna yetmiş bir yaşına gelene kadar hapisteler. Bazıları orada ölecek.

Bu da benim için adalet.

"Evet, duydum." Dumanı yana doğru üflüyorum.

"Roark'ı konuşturdum. Bu noktada gerçekten kaybedecek bir şeyi yok." Sigarasının külünü seramik bir tepsiye döküyor, diğer eliyle de bira bardağını kavırıyor. "Asıl planın Xander Hale'i de içerdiğini söyledi - onun o arabada, o putt-putt yerine ya da o makalede her ne yazıyorsa oraya gittiğini düşünmüşler. Hale'lerin nerede olduğunu medyadan öğrenmişler, demek istediğim bu."

"Neden Xander?" Ona sordum.

"O Hale'in en ünlü çocuğu, değil mi? Arkadaşınla evlenen en büyükleri dışında. Gençler Xander Hale yüzünden çıldırıyor. Ne giydiği ya da ne yaparken yakalandığıyla ilgili bir 'haber' yazısı görmeden sosyal medyada iki sayfa ilerleyemezsiniz. Gerçi bu ailelerin çoğu için geçerli. O sadece şaibeli gazetecinin fotoğrafını istediği kişi. O ve Lily Calloway."

Yüzümü buruşturuyorum.

Neredeyse şefkatle beni süpürüyor. "Bir bira istemediğine emin misin?"

Görevdeyim. "Sadece sigara içmek istiyorum." Bir nefes daha çekiyorum. "Bu gazeteci belli bir fotoğraf mı istedi yoksa yaratıcı davranıp bir kadını dövmeye mi karar verdiler?" Zehir kan dolaşıma sızıyor.

Bira bardağındaki buğuyu siliyor. "Bok gibiler. Bunu inkâr edemem. Ve... Roark'ın bana anlattığına göre, gazeteci onlardan *iyi bir şey yapmalarını istemiş*. Özellikle de neredeyse çıplak fotoğraflarını istemişler."

Karnım zil çalıyor. "Neredeyse çıplak mı?"

"Roark öyle dedi." Ellerini kaldırdı. "Xander'ı iç çamaşırlarına kadar soyacaklar, birkaç fotoğrafını çekecekler ve onu yolun kenarına bırakacaklardı."

Sertleştim. "Bunu neden Luna'ya yapmadılar? Bunun yerine neden onu kaçırdılar?" "Plan, diğer tüm Haleleri arabada yalnız, dokunulmadan bırakmaktı.

Gazeteci fotoğrafları için bir bok ödemeyecekti. Bu konuda nettiler. Sadece Xander. Sadece Lily." Sesini fısıltıya indiriyor. "Paniklediler. Onu orada bırakmak istemediler, bu yüzden onu aldılar. Kız arkadaşın söz konusu olduğunda hiçbir planları yoktu, bunu o gece gördün. Aptalın tekiydiler." Sigarasını ağzına götürüyor. "Şimdi onlara bir bak. *Elli* yıl."

Arkama daha fazla yaslanıyorum, sandalyem altımda gıcırıyor. O alternatif zaman çizgisini hayal etmeye çalışıyorum. Farklı ama aynı. Sadece ailemin sevdiğim insanlara yaşattığı bir gemi dolusu travmaya bir başkasını daha ekliyorum.

Ama bu kadardı.

Babamdan almakla görevlendirildiğim bilgi buydu. Kafamın içinde konfeti topları ve kutlama alkışları olmalıydı ama sadece sessiz. Çok sessiz.

"Gazeteciye de kendileriyle birlikte aşağıya sürüklemeliydiler."

"Şaka yapmıyorum." Düşünerek dumanı yukarı doğru üflüyor. "Adam gerçek adını hiç vermedi. Roark sadece fiziksel fotoğrafları kabul ettiğini söyledi. İnternet üzerinden ya da mesajla hiçbir şey. Bildikleri kadarıyla onunla kullan-at bir telefon aracılığıyla bağlantı kuruyorlarmış. İzi sürülemez ama parayı ödemiş, o yüzden umurlarında değil."

"Onun hakkında bilinen başka bir şey yok mu? Eşkali bile mi yok?"

"Hayır, hiçbir şey yok." Birasını eline aldı. "Donnelly'ler Besin zinciri, evlat. O adam her kimse, daha çok ortalarda bir yerde. Büyük medya şirketi Rochester Industries ile bağlantıları vardı. O batmayacak."

Rochester Endüstrileri. İçimi çektim. Roaches'ın ellerinin bu küflü kurabiye kavanozunda bir yerlerde olduğunu bilmeliydim. Bu tamamen beklenmedik bir şey de değil. O gece Lily'nin fotoğraflarını yayınlayan ilk haber kanalları Rochester Industries'e ait.

"Görünüşe göre burada," diyor babam ve bakışlarımı arkama çeviriyorum. Loren Hale elinde ıslak bir şemsiyeyle kuytu köşeye doğru adım atarken ben ayağa kalkıyorum. Siyah Ray Bans gözlüklerini başının üstüne kaldırıyor, daralmış bakışları camı kesebilir. Ama bu da Lo için normal bir ifade.

Kot pantolon ve düz kırmızı bir tişört giymişti ve babam ayağa kalkmış, onu selamlamak için elini uzatmıştı bile.

"Sean Donnelly," diyor hafifçe.

Lo'nun gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor, sanki tek parça olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Sigara içiyorum. Babamın masa için sipariş ettiği bir sepet elle kesilmiş cipsi bekliyorum. Sadece bunun acele etmesini istiyorum. Xander gittiğini fark etmeden önce yaklaşık kırk beş dakikam var.

Kapıyı açıp Greer'i gördüğünü hayal ediyorum. Kafası karışacak, incinecek ve ben daha kendimi açıklayamadan bana olan tüm güveni yerle bir olacak.

Bunun olmasına izin veremem.

Lo onun elini sıkar ve kuru bir gülümsemeye zorlar. "Yağmurda mahsur mu kaldın?" "Ben mi? Hayır, buraya yürüyerek geldim." Koltuğuna geri dönüyor ve

Lo'nun Güvenlik Gücü Alfa'dan koruması. Bruno Bandoni bir metre ötede nöbet tutuyor. Sırtı bize dönük. Gözleri barda. "Bu adamı tanıyor musun?" Bana soruyor.

"Elbette," diyorum. "Kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olduğunu ve bir şişe sıcak sake içeceğini bile biliyorum."

Bruno başını hafifçe çeviriyor ve gülümsediğini görüyorum.

"Huh," diyor babam düşünceli bir şekilde.

Şimdi hepimiz oturuyoruz ve babam dikkatini Lo'ya yöneltmiş, Lo da onu rahatsız edici bir bakışla kesiyor.

Ama babam sinmiyor ya da geri çekilmiyor. "Bira ister misin?" Garsonu çağırmak üzere.

"Ben bir alkoliğim," diyor Lo kuru bir sesle.

"Ah, yani onları diğerlerinden daha iyi geri koydun mu?" Şakaya gülümsüyor. Sertleşmiş boynumun arkasını ovuyorum.

Lo kollarını iple bağlar. "Daha çok, onları herkesten daha *kötü bir* şekilde geri koydum."

"Algı meselesi." Babam onu ölçüp biçti. "Bira yok o zaman." Başını bana doğru eğdi. "Oğluma bulaşmış olmalısın. Çünkü ne zamandır bir birayı geri çevirdiğini görmedim." Sanki her cumartesi birlikte yaptığımız bir şeymiş gibi davranıyor. Bir bira ve Phillies maçıyla bağ kuruyoruz.

Biz bilmiyoruz.

Hiç yapmadık.

Lo yüzünde duman çıkarıyor. Dramatik davranıyor. Hava çok az puslu. "Ona yeterince bulaşmıyorum, yoksa onları tuvalete atıp sifonu çekerdi." Parmaklarımın arasındaki sigaraya ve masanın üzerindeki pakete bakıyor.

"Ve yirmi dolar mı?" Ben de ekliyorum.

"Benim hatam, ciğerlerinizi yıkamayı tercih ettiğinizi unutmuşum."

Sırıtmaya başladım. "Tuvaletini kullanmamı mı istiyorsun? Veda hediyesi olarak borularını tıkayabilirim."

"Vay be, teşekkürler. Hastalıklı, tuvalet suyu akciğerlerinizi hediye paketi yapması için birine para vereceğim ve sonra onları kızıma vereceğim. Buna bayılır."

Beni oraya götürdü. "Evet, bunu yapma."

"O zaman sigarayı bırak."

"Zamanla," diyorum hafifçe, ama bir nefes daha almıyorum.

Babam beni ve Lo'yu pinpon maçı izler gibi izliyor. Guinness'ten küçük bir yudum alıyor, sonra Lo'ya soruyor, "Sigara içmiyorsun, içki içmiyorsun - ne, dövmelerden de mi nefret ediyorsun?"

Çok güldüm.

Lo masaya doğru gülümsemeye başlar.

"Ne?" diye soruyor babam, kaşlarında bir şaşkınlıkla.

"Evet, onlardan nefret eder," diyorum. "Elinden gelse vücuduma bir Brillo pedi sokmaya çalışırdı herhalde."

"Brillo pedi değil," diyor Lo. "Onu araba yıkamaya atmayı düşündüm."

"Benim için büyük paralar harcıyorsun," diye sırtıyorum. "Sadece ağda döngüsünü yaptığınızdan emin olun. Bu benim favorim."

Lo sadece gülümsüyor, ondan daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak bir gülümseme. Bir garson cips ve su getirdi. Babam sessizleşti, ama Lo ölü havayı alıyor ve ona soruyor, "Temiz kalmayı mı planlıyorsun?"

"Evet, planımız bu," diyor babam, daha gergin bir sesle. "Ama her zaman kolay olmuyor. Ayık koçlardan oluşan bir ekibim falan yok."

Tekrar sertleştim.

Lo anlayışlı görünüyor. "En büyük oğlum One More Day adında bir program yarattı. Bağımlılık rehabilitasyonuna ihtiyacı olanlara yardım sağlıyor. Seni içeri sokabilirim."

"Senin sadakanı istemiyorum," diye araya giriyor babam. "Konu bu değil" deyince daha da şaşırdım.

Lo daha hararetli bir şekilde, "İşte mesele bu," diyor. "Dört çocuğum var. İçki içerken onların ihtiyaç duyduğu baba olamam. Senin de bir oğlun var. Kullanırken onun ihtiyaç duyduğu baba olamazsın. Benim için kolay olduğunu söylemeden önce, değil. Her lanet gün bunu düşünüyorum. Her gün bununla savaşıyorum." Gözleri Guinness'e kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Eğer bu gurursa-"

"Çok gururlu değilim. Ne olduğumu biliyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum." İçkisini yudumluyor, hava daha yoğun ve gergin. "Sadece oğlumun onu bağlantılar için kullandığını düşünmesini istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kullanmanı istediğim tek bağlantı bu."

Yüzünü yıkıyor. Sanki onun temiz kalmasını bu kadar çok istemem sürprizmiş gibi. Bunun için onu Hales'in alanına çekmeye hazırım.

Başını sallayarak kabul ediyor. "Pekâlâ." Kısa bir nefes alır. "Peki ya annen? Onu da içeri alabilir miyiz? Dışarı çıktığında?"

Boğazım kurudu. "Evet, tabii." Lo'ya baktım. Neden bilmiyorum. Keskin elmacık kemikleri ve keskin bakışları gözlerimi dinlendirmek için en az rahatlatıcı yer olmalı, ama onun orada olduğunu her hatırladığımda rahatlıyorum.

"Onun için de bir yer var," diye garanti veriyor Lo. "Ama Vanessa hakkında konuşmamız gerek."

"Vanessa?" Babam geri sallanıyor. "Vanessa'nın kim olduğunu biliyor musun?"

Lo *ona söyler* gibi elini bana doğru uzattı.

Kısa bir nefes veriyorum. "Beni aradı."

"Seni o mu aradı?" Yüzü kararıyor. "Hem de nasıl." Gözleri Lo'ya kayıyor, sanki bu eğlenceli gerçeği Luna'nın babasıyla paylaşmama hâlâ şaşırılmış gibi. "Numaranı nereden bulmuş?"

"Bridget."

"Annen mi?" Sesi doğal olmayan bir şekilde yükseliyor, sanki göğsüne bir bıçak saplamışım gibi. "Vanessa'yla konuşmuyor. Dedi ki-"

"Onunla daha dün konuştum," diyorum. "Ona numaramı verdiğini itiraf etti ve bunun için bana her türlü bahaneyi sundu. *Vanessa temiz. Vanessa sadece beni ve seni kolluyor. Buradan çıktığımda Vanessa bana yardım edecek. Göreceksin.* Aynı bok, aynı hikâye."

"Onunla konuşacağım," diye başını sallıyor. Yüzüm düşüyor. Derinden ekliyor, "Onunla konuşacağım." Perişan halde. "Annenden vazgeçmeyeceğim."

"Ben de öyle yapmaya çalışmıyorum-"

"Ona bir şans vermiyorsun!" diye bağırıyor, sonra yumruklarını sıkıyor ve tekrar geriye yaslanıyor. "O senin *annen*."

İçimde göremediğim bir yere doğru ilerliyor. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye boğuluyorum ve hem Lo'dan hem de Sean'dan gözlerimi kaçırıyorum. *Bir anne.* "Hayır, biliyorum." Geri döndüm ve babama baktım. "Hastaneden çıkmak için geri saymak ve çocuğuna fiziksel olarak sarılıp mutlu yıllar dileyebilmek için koltuk değneklerine tutunmak demek. Çocuğunuz akşam yemeğini atladığı için kalan köfteyi göndermek ama yine de aç kalmasını istememek demektir. Kendi eviniz yokken, ihtiyaç duydukları süre boyunca onlara başlarını sokacak bir ev vermek demektir." Ona dedim ki, "Ne kadar anne olmasını istesem de Bridget benim için asla bir anne olmadı. Olabilir mi? Bilmiyorum, belki. Ama Vanessa'yla konuştuğu sürece onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Tekrar tekrar başını sallıyor, gözleri kan çanağına dönmüş. Sanırım kafasına dank ediyor. "Tamam, tamam." Titrek bir eliyle ağzını siliyor. "Onunla konuşmayı bırakacak. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Onu durduracağım."

Nefesimi tutmuyorum.

Superheroes & Scones'a koşarak döndüğümde yağmur başlamıştı. Barda fazla kalmadık. Görünüşe göre babam Vanessa'yı bulup boynunu vurmak için acele ediyordu. Lo'ya taktığım telefondaki kaydı dinlemesi için mesaj attım.

En azından bu konuşmayı tekrarlamak zorunda değilim. Ama bir dahaki sefere babamı gördüğümde mikrofonla konuşmayacağım. Bu benim muhbirliğimin sonuydu. Bitti.

Bitti artık.

Mağazaya girdiğimde en derin nefesimi veriyorum. Greer nefes verdiğimi görüyor ama az önce vücudumdan ne kadar yük kalktığını bilmiyor. Onu dinlenme odasının dışında görmek üzerimdeki gerginliği de azaltıyor. *Xander'ı güvende tuttu.*

Söylendiği gibi, her şey yoluna girecek. Greer fısıldıyor, "İyi misin?"

"Evet." Gömleğimin altına uzanıp teli çekiyorum. "İcabına bakıldı."

Kapıyı işaret ediyor. "Hiç dışarı çıkmadı. Hâlâ film izliyor gibi görünüyor." Benimle yer değiştirmeden önce omzumu okşuyor. Gitmeden önce ona teşekkür ediyorum.

Xander dinlenme odasından bana mesaj atıp Spencer'a bir koruma verip veremeyeceğimi sordu. Onu eve götürmek için. Toplu taşıma kullandığını fark etmemiş ve eve sağ salım gittiğinden emin olmak istiyor. Ama arabada birlikte görünmek istemiyorlar.

"Arka kapıda Cruz Jr. var," diyorum Xander'a, o ana vitrindeyken. "Onu eve götürebilir, tabii benim götürmemi istemiyorsan." Giriş ve çıkışlar için nasıl ekstra korumalar çağırmak zorunda kaldığımı anlatıyorum. Bunu sorun etmiyor gibi görünüyor, özellikle de Spencer'a yardım ettiği için.

"Ben Cruz Jr. ile gideceğim. Onu sen götürebilirsin." Xander beni CJ'den daha iyi tanıyor, bu yüzden onu eve götürme konusunda bana daha çok güveniyor.

Xander'ı güvenli bir şekilde arabasına bindirmek için Epsilon'la koordine olurken, Spencer'ı ailesinin evine götürmek için başka bir güvenlik aracını alıyorum. Onu bıraktıktan sonra güvenli mahalleye geri dönüyorum ve telsizle yerimi bildiriyorum. Günü bitiriyorum.

Epsilon'un malikanesinin önüne park ediyorum. Hale House'a geri yürüyeceğim. Kontağı kapattım ve cipten indim.

"Greer'den Donnelly'e." Telsizim kulağımda çıtırdıyor. "Bravo Zulu."

Banks bir keresinde bana Donanma'daki adamların en yüksek övgü olarak sadece Bravo Zulu (iyi iş) verdiklerini söylemişti. Bunu kimseden duymayı beklemiyordum,

Epsilon'daki en kıdemli adamı bir kenara bırak.

Bugün bunu duymayı kesinlikle beklemiyordum.

Bravo Zulu.

Adımlarıma daha fazla güç katarak gülümsüyorum ve eve, Luna'nın yanına gidiyorum.

DONNELLY'NİN GÜNLÜK PLANLAYICISI

21 NİSAN PAZAR

Bugünün Odağı: Kızla çık, kızı sev, ne yapacağını biliyorsun.

Yapılacaklar:

- Pazar öğleden sonra X'i korumak.
- Randevu gecesi! Kız arkadaşınla NYC'de bale.
- Sonrasında Tom'un 21st doğum gününü kutlayacağız. Clubbing?? Güzel zamanlar geçirelim.
- + Kız arkadaşıma seksle ilgili geçmişimi anlat. Zamanı geldi.

Notlar: Bir başka Fizzle etkinliği daha kayıtlara geçti. MLB x Fizzle Collab, yarasa çocuğun Luna'ya el kaldırmasıyla garip bir şekilde başladı. Xander araya girmemi söyledi. (En iyi eküri. Gerçekler.) Ayrıca halüsinasyon görmediğimi doğruladı. O kadar hızlı çullandım ki, Eagles maskotu olabilirdim. Kaledeki kız arkadaşım ile flört ettim. Onu öptüm. Etrafında döndüm. Hiçbir şey bunun üstüne çıkamazdı. Birkaç beyzbol efsanesiyle dirsek sürmek bile.

Şimdiye kadarki en iyi etkinlik.

MLB işbirliğinden önce, bir Kitsulletti bebeği dünyayı şerefletirdi. Seven Kitsuwon Meadows. Harika bir isim. Nisan ayının 7'sindeth doğdu. Sağlıklı bebek, sağlıklı anne, iki mutlu baba. Medya yeni doğan resimleri için kuduruyor. Triad, Studio 9'un üstündeki yeni dairelerinde saklanıyor. Onları

suçlamayın.

Çatı katı = yaşanmaz. Dört duvarı mı yıkıyorlar? Bilmiyorum.

Hala Hale House'da yaşıyorum. Hala geri taşınmayı

bekliyorum.

Ayrıca! The Independent'a ne oluyor? Bina yönetiminin tüm bloğun kirasını artırdığını duydum. Bir Chipotle probu koymak için tüm Philly zımbalarını tüketmeye çalışıyorlar.

Yemekler: Hale House'da Eggo yiyin. Tom'un NYC'deki bir Fransız lokantasında doğum günü yemeği.

Su: GF'nin Amcığı: Memnun ve tatmin olmuş. Zaten onu iyi becerdim. Bu gece onu yiyeceğim * dua et eller *

Günün sorusu: Evlat edinme belgelerinde sahtecilik yapmak ne kadar zor? (Çarşamba Akşamı Yemeği için Beckett'tan beni evlat edinmesini isteyeceğim)

SAM STOKES'TAN E-POSTA

GELEN: samstokes@fizzle.com

KIME: dontemailme1882@yahoo.com, eliotalice@gmail.com,
benpirripcobalt@upenn.edu, aragorn1225@gmail.com,
queenofthebula@gmail.com

MLB x Fizzle İşbirliğinin ardından sıralamalar şu şekilde oluştu:

1. Charlie Keating Kobalt
2. Eliot Alice Kobalt
3. Ben Pirrip Kobalt
4. Luna Hale
5. Xander Hale

Görüşleriniz:

Xander: Tekrar ediyorum, lütfen kendinizi ortaya koyun. Zamanınızın çoğunu yedek kulübesinde kitap okuyarak geçirmek size puan kazandırmayacaktır. (Sıralamada -2 puan)

Toparlanmanın yolu. Kurul, kamera ekibiyle olan ilişkini ve atletizmini çok sevdi. Ne istenirse yapmaya istekli olduğunu gösterdin. (Sıralamada +2 sıra)

Luna: Kurul, atış için topa vurmaya çalışırken biraz beceriksiz olduğunuzu düşündü. Kendinizi uygun hissetmediğiniz herhangi bir durum varsa, hayır diyebileceğinizi unutmayın. Bununla birlikte, girişiminizi takdir ediyorum ve test grubumuzdaki demografiniz, sizin ve Donnelly'nin kaledeki fotoğraflarına güçlü tepkiler verdi. Bunları pazarlama için kullanma olasılığı hakkında daha sonra konuşacağız. (- nötr, değişim yok)

Eliot: Genel olarak favori. Bir halef olarak hizmet etmek için gerekli azim, bağlılık, çekicilik ve coşkuya sahipsiniz. Böyle devam edin. (- nötr, vardiya yok)

Charlie: Kurul Eliot gibi biraz daha azim görmek istiyor. Bunu ne kadar istiyorsun? Göster onlara. (- nötr, vardiya yok)

LUNA HALE

Donnelly ile randevu geceleri artık hayatıma damgasını vuruyor. Onları seviyorum, onları seviyorum, *onu seviyorum*. Volvo'da aynı Wendy's patates kızartması kabından yiyorduk, bale için New York'a gidiyorduk ve o çizgi romanımız için yeni bir paneli tutkuyla anlatırken ona baktım ve *bunun randevumuzun en iyi kısmı olduğunu* düşündüm.

Ve sonra balede ışıklar sönerken yan yana oturduk. Karnımda kelebekler uçuşuyordu ve Kuğu Gölü'nün romantik müziği salonu dolduruyordu. Beckett büyük bir zahmetsizlik ve zarafetle sıçradı. Gözlerimiz sahnedeysen Donnelly'nin parmakları dalgın, şefkatli darbelerle boynumu ve omzumun aşağısını okşadı. Sanki karanlıkta bir resim çiziyordu. Ve *bunun en iyi kısmı olduğunu* düşündüm.

Sonra akşam yemeği için Fransız esintili bir bistroda Tom'un doğum gününü kutladık ve midye paylaştık. Yeterince yememi sağladı ve ben de işte *bu dedim. Bu benim için en iyi kısım*.

Saat sabahın biri ve son bir saattir kulüp kulüp dolaşıyoruz. Ve gecenin serin havası tenimi öperken ve Donnelly kollarını bedenime dolayarak bedenimi ısıtırken, en iyi kısmın her şey olduğunu biliyorum. Hepsi onun. Her an, her saniye. Randevu gecelerimizde hiçbir şey yapmıyor olabiliriz ve ben onları sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Bu ifadeler içimde kabarıyor, ancak geleceğe dair istilacı düşüncelerde huzursuzca sallanıyorlar. Buradan nereye gidiyoruz? Bizim için sırada ne var?

Bu an sonsuza dek süremez mi?

Şimdiki zamana tutunuyorum. Belki de bir anın ne kadar geçici olabileceğini gördüğüm içindir. Sullı gitti. *Gitmedi*, ama düşündüm ki... Onun oda arkadaşı olarak çok daha fazla zamanım olduğunu düşündüm. Benimle Cheerios yiyecek ve çatı katı kuralları hakkında gülecekti. Henüz bitmemesi gerekiyordu. Sonra halı ayağımın altından çekildi.

Gitti. Hayatına devam etti. Herkes eninde sonunda hayatına devam edecek.

Hazır değilim. *Ben hazır değilim*. Hepimizin olduğu yeri korumak istiyorum.

Özünü şişeleysin ve asla denize atmayın.

Ben de bunu yapıyorum. Bu gecenin elektrik özünü içime çekiyorum.

Derinlere şişeliyorum. Böyle bir şeyi son kez içiyor olabilirim diye.

Beckett'ın bale arkadaşları arasında favori bir kulüp olan Pink Noir'da (bu sonsuz doğum günü gecesinde bize katıldılar), Donnelly ile dans etmekten terlemiş ve yapış yapış olmuş durumdayım ve barda biraz soluklanıyoruz. Kulağıma fısıldıyor, "Seninle sonra konuşmam gerek."

"Tamam." Ne hakkında olduğundan emin değilim, ama rahat ve kaygısız, bu yüzden o kadar da kritik bir konuşma olmadığını tahmin ediyorum.

Suları sipariş ettikten sonra parmaklarımız takılı kalıyor ama birbirimizden uzaklaşıyor ve farklı insan gruplarıyla konuşuyoruz.

Kulaklarım Oscar'la yaptığı konuşmayı yakaladı. "Kapanacak kardeşim. Seksenli yıllardan beri var. Sahibi yüz yaşında falan," diyor Oscar Donnelly'ye. "Barı açık tutmaya gücü yetse bile, muhtemelen parasını çekip emekli olur. Doğrusu üzücü ama güvenlik yeni bir bar bulacaktır. Hayatına devam etme zamanı geldi."

Donnelly tutkuyla, "Bu *The Independent*," diyor. "Devam etmek diye bir şey yok dostum. Hepimizden daha uzun yaşaması gerekiyor!"

Tamam, Medusa insanları ve yerleri taşla dönüştürüp oldukları yerde kalmalarını isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Sonsuza

kadar.

Sonsuza

dek.

Lütfen.

"...ve sonra mutlu bir şekilde ayrıldı," diye bitiriyor Beckett Charlie'ye tek gecelik bir ilişki hakkında kısa bir hikaye anlatırken. Ben pek bir şey söylememiş olsam da ikisi de vücutlarını beni de içine alacak şekilde açıyorlar. "Olaysız olmasa da iyiydi."

Charlie, "Çok iyi biriydi," diye çıkarım yapar. İkisi de soğutulmuş tekila kadehlerini yudumluyor.

Beckett bardağı dudaklarına götürür. "İyi olmanın yanlış bir tarafı yok."

"Senin için var," diyor Charlie, dirseklerini bara dayayarak. "Nefret dolu bir sikişi seviyorsun."

Beckett beni çok dikkatli izlerken görüyor ve görünmezlik pelerininin arızalanıp arızalanmadığını merak ediyorum. "Abartıyor," diyor bana sanki *sıradan* bir şeyi tartışıyormuşuz gibi. Bilirsiniz, seks hayatını değil. Belki de seks hayatının sıradan olduğunu düşünüyordur! Bingo! Bu ikinci dereceden denklemi çözdüm.

Omuzlarımı silkeliyorum, biraz su içiyorum ve "Ne kadar?" diye soruyorum. Beckett "Çok" diye cevap verirken Charlie "Hiçbir şey" diyor. Şuna

Beckett bir yudum tekila içerken, "Başka bir şeyden bahsedelim." der.

"Kötü Anne nedir?" Ben soruyorum.

Charlie ve Beckett başlarını birlikte bana doğru sallıyorlar. Bu, onları bu gece yaparken yakaladığım ikiz benzeri birkaç tavırdan biri.

"Bunu nereden duydun?" Beckett merak ediyor.

"Bu gece balenin sahne arkasında. Sanırım çalışanlara kulak misafiri oldum. Eğitimciler ya da şirketin yöneticilerine benziyorlardı. Kötü Anne'den bahsedip durdular. Çürük elma gibi mi?"

Beckett bu pek doğru değilmiş gibi yüzünü buruşturuyor. Charlie ters ters bakıyor.

"Hepiniz ona *Kötü Anne mi* diyorsunuz?"

Beckett iç çekerek, "Biz değiliz," diyor. "Personel onun yeterli olmadığını biliyor, Charlie." Beckett bana şöyle açıklıyor: "Beth Anne ve Roxanne var. Tanıdığım her dansçı onları isimleriyle çağırır ama personelimiz onlardan İyi Anne ve Kötü Anne olarak bahsetmeyi benimsedi. Kısmen yakın arkadaş oldukları için, ama çoğunlukla Roxy NYBC'nin standartlarının gerisinde kaldığı için." Gözlerini kardeşine dikmiş bakıyor. "*Dur.*"

"Ben bir şey demedim." Bir yudum tekila içti. Bunun nasıl yakacağını düşünerek yüzümü buruşturuyorum ama Charlie'nin yüzünde de aynı sinirli ifade var.

Beckett ona, "Onu tanımıyorsun bile," der.

Fransızca cevap veriyor; "*farkındayım*" anlamına geldiğinden emin olduğum bir cümleyle.

Gerginlik hissediyorum. "Yaparsa kötü mü olur?"

Charlie ve Beckett hiçbir şey söylemiyor, sanki nasıl tepki vereceklerini ölçüyorlarmış gibi. Ama Beckett sonunda kardeşini uyarıyor, "O yumuşaktır." Hâlâ Kötü Anne hakkında konuştuklarını biliyorum.

Charlie tekilasının kalanını içiyor.

"Beck!" Donnelly diğer tarafımdan sesleniyor. "Central Park'ın

yakınındaki otelin adı neydi? Yastıklarına nane şekeri koydukları yer mi?"

Beckett vücudumun etrafında dönüyor ve arkamdaki diğer sohbe katılıyor. Beni barmene işaret edip daha fazla tekila sipariş eden Charlie'yle baş başa bırakıyor. "Bir şey ister misin?"

"Uh-uh. Su içiyorum."

Charlie çıkıp bana "Beckett'a şirketinden kimseyle ilişki kurmayacağıma dair söz verdim" dedi.

"Ama ondan hoşlanıyorsun?"

"Tanımadığım birinden hoşlanamam." Boş bardağını çeviriyor, sonra Eliot ve Tom'un bizi takip ederken birlikte yüksek sesle Fransızca bir şarkı söylediklerini duyuyor. Charlie bana yan gözle bakıyor. "En iyi arkadaşların."

"Kardeşlerin," dedim ona.

Dudakları neredeyse havaya kalkıyor, sonra Eliot ve Tom yaklaşırken bardan uzaklaşıyor.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Eliot bir kolunu Charlie'nin omzuna atmaya çalışır ama Charlie kucaklamadan kaçır. "Onu kaçırıyoruz, Tom."

"Doğum günümde mi?!" Tom alaycı bir tavırla alay eder. "Charlie Keating?

Nasıl yapabildin?"

"Nasıl yapmam?" Charlie çıkışa değil, banyoya doğru ilerlediğini söylüyor. Oscar müşterisini takip etmek için diğer konuşmalardan hızla uzaklaşıyor.

"Tom'un doğum gününde işemek yok!" Eliot arkasından

bağırır. "Evet, dostum, altına işemelisin!" Tom bağırır.

Gülüyorum ve Donnelly hâlâ elimi tuttuğu için bir tarafıma yerleşiyorlar. Arkadaşlık üçlüsü bozulmamış. Eliot ve Tom aslında Donnelly'i bu işe bulaştırmadılar. Bunun yerine, en iyi arkadaşlarımla her takıldığımda, Donnelly Beckett ile daha fazla zaman geçirdi. Eskiden sahip oldukları bağı yeniden inşa ediyorlardı. Ama Donnelly bu sefer farklı olduğunu söyledi. Ona daha yakın hissediyor. Çünkü onun koruması değil.

O sadece onun arkadaşı.

"Bu da neydi şimdi?" Eliot bana Charlie'yi kastederek sordu. "Dökül bakalım." "Nefret sikişi," diye omuz silkiyorum, sonra başımı eğiyorum. "Daha önce hiç nefret dolu bir hatırlayabildiğim kadarıyla."

"Hatırlayabildiğini," diye not düşüyor Eliot ve barmene daha fazla su mırıldanıyor. Sonra Charlie'nin sipariş ettiği tekilayı doğum günü çocuğuna doğru iter.

Tom sallanıyor, çakırkeyiflikten sarhoşluğa doğru gidiyor. Bara tutunur. "Bu iç karartıcı."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "BD hakkında düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Büyük penisler mi?"

"Donnelly'den önce," diyorum.

"Gerçekten de karanlık zamanlar," diyor Eliot dirseğini bara dayayarak.

Yüzümüzü hafifçe kulübe dönüyoruz. Pembe flaş ışıkları dans pistinde ritmik bir şekilde sallanan bedenleri süpürüyor. Bu kulübe kaç profesyonel dansçının geldiğini merak ediyorum. Tam bunu düşünürken Beckett'in kumpanyasındaki bale dansçılarından biri terli kalabalığın arasından fırlayıp bara doğru öyle bir koşuyor ki Donnelly'den tutuşumu kesmek zorunda kalıyorum. Fiziksel olarak bizim

Red Rover oynuyormuşuz gibi zincirli eller.

"Özür dilerim," diye zar zor özür diliyor, barın yarısına kadar eğilmiş.

"Kevin!" diye bağırıyor.

"Bir saniye, LV!" Kevin dostça bir sesle geri arıyor. Diğer uçtaki bir grup kız için espresso martini dolduruyor.

Bu dansçı çok tanıdık; kirli sarı saçları terden neredeyse kahverengiye dönmüş. Sanki bakışlarımın sıcaklığını hissediyormuş gibi beni iki saniye boyunca kör edici bir gülümsemeyle selamlıyor. "Leo Valavanis. Kuzenin çok kaba bir şekilde beni tanıştırmayı unuttu." Çok ama çok yakınında olan Beckett'a ukala bir bakış fırlatıyor. Tam Donnelly'nin diğer tarafında.

Beckett sarı-yeşil gözlerini kısar. "Kasıtlı olarak."

"Bu çok kabaydı," diyor Leo. "Ama sorun değil, bir sürü kusurunuz var ve *temiz* tutmayı seviyorsunuz."

Gözlerim yerinden fırladı.

Eliot ve Tom çok uzaktalar ve bunu müzikten duyamıyorlar, yoksa sanırım ileri doğru ateş ederlerdi.

Donnelly hafifçe sırtıyor ve başını bana doğru hafifçe sallıyor, sanki *sorun* yok der gibi. Tuhaf. Ama Donnelly bale dansçıları herkesten daha iyi tanıyor. Sahne arkasındayken hepsi "Hey, Don!" diye bağırdı. Hey, Don!" ve "Tekrar hoş geldin, Don!" diye bağırıyorlardı.

Beckett'ın günlük New York rutininin içinde yıllarını geçirdiğini sık sık unutuyorum. Beckett'ın çenesi seğiriyor. "Neden hâlâ buradasın?"

"Ben de her gün senin hakkında aynı şeyi soruyorum, Cobalt," diyor Leo. "Neden hâlâ buralarda? Sen sadece tekniksinsin. Tutku yok. Ve sonra fark ediyorum ki..." Leo barı rahatça kavırıyor. "Sen bensiz bir hiçsin, ben de sensiz bir hiçim." Bu derin, ateşli bakışı paylaşıyorlar, sanki bale şirketleri tarafından körüklenen durmak bilmeyen rekabetlerinden kaynaklanan bir kızgınlık ikisinin de içinde bir delik açıyor.

"LV!" Kevin onu bara doğru yönlendirir.

Leo erkek arkadaşına "Hoşça kal Don" dedi. Bana, "Kuzen." Sonra Eliot ve Tom'a, "Ağabey ve kardeş." Tom'a göz kırpmıyor.

Beckett sinirlenerek ona bakar ve Leo Beckett'a daha da geniş bir şekilde sırttır. "Ne? Bayılıyorsun, Cobalt. Şunu duyuyor musun? Su *kükriyor*."

Beckett, Kobalt İmparatorluğu'nda genellikle durgun *su* gibi sakin biri olarak anılır.

Donnelly ancak Leo gittikten sonra güler. "Bu zekiceydi. Sadece söylüyorum."

"Sinir bozucu biri," diye karşı çıkıyor Beckett ve Leo'nun Kevin'la konuştuğu barın ucuna dik dik bakıyor. Bir nefret kıvılcımı hissediyorum ama bu benim Jeffra'dan nefret etmem gibi değil. Ya da Donnelly'nin O'Malley'den nefret etmesi gibi değil. Bu kalıcı bir nefret, sürükleyici bir nefret... bir çekim.

Bu da Donnelly'nin Beckett'ın Leo'nun hakaretinden alınmayacağını neden bildiğini açıklıyor. Eğer o da bu işin içindeyse.

Beni şaşırtan şey, Beckett'ın hep heteroseksüel olduğunu düşünmüştüm.

Bir dakika sonra Beckett, Donnelly'ye sigara içmek için dışarı çıkmak isteyip istemediğini soruyor. Donnelly yanağımdan öpüyor ve birkaç dakika içinde döneceğini söylüyor. Frog ve Quinn on metre kadar ötede dans ediyormuş gibi yapıyorlar ama daha çok barda beni izliyorlar.

Aynı şekilde, Eliot ve Tom'un korumaları da yakınımnda dolaşüyor ve O'Malley'nin Beckett'ın peşinden gittiğini, bu gece eğlencesi sırasında kuzenimi koruduğunu fark ediyorum.

Leo karışık içkisini dans pistine geri taşıırken Eliot, "Ezeli rakip," diye düşünüyor.

"Bana göz kırptı. Gördünüz mü?" Tom biraz daha tekila yudumlayarak geveliyor.

Eliot, "Gözünün tuhaf bir şekilde seğirdiğini gördüm," diye hakaret ediyor.

Tom boğazındaki yumruyu temizliyor ve Leo'nun sanki melodi içinden geçiyormuş gibi başını müziğe doğru çevirmesini izliyor. "O... seksi sayılır."

Ne? Gözlerim tekrar açıldı. Eliot hareketsiz kaldı. "Yine mi geldin?"

Tom bir şeyler mırıldanıyor, sonra tekilasını yudumluyor.

Eliot bakışlarını bana çevirdi. "Az önce *beni becermesine izin vereceğimi* mi söyledi?" Başımı salladım. "Sanırım bunun bozuk bir versiyonunu duydum, evet."

"*Rakiplerim* var," diye mırıldanır Tom. "Tamam, *görebiliyorum*."
Dramatik bir şekilde kalabalığı işaret eder. "Ve ne var biliyor musun... bunun yanlış olduğunu biliyorum. Çünkü Beckett

Joyce *onu* istemezdi" -bir kolunu geriye doğru savurup göğsünü işaret ediyor- "benimle birlikte."

Sağlam bir şekilde başımı sallıyorum, bu karışık senaryo için gerginim. Beckett'ın Leo'dan hoşlandığına dair içimde bir his var. "Evet."

"Ama benim *rakiplerim* var." Avucunu göğsüne koyar.

Başının arkasını okşuyorum ve Tom bu dokunuşla rahatlıyor. Ve diyorum ki, "Onun *rakipleri* var, Eliot."

"Eğer düşmanlarını seviyorsa, onları kardeşimizin düşmanından uzak tutar."

"Ama o çok ateşli," diye inliyor Tom, sanki mücadele ediyormuş gibi. "Ve bana göz kırptı."

"Göz seğirmesi," Eliot da bana aynı şeyi söyleyen bir bakış fırlatıyor.

"Toz parçacığı kaşıntısı da olabilirdi." Şarkı söylüyorum, "Olasılıklar."

"Biliyorsun..." Tom üzgün bir şekilde tekilaya bakar. "O benim gizli aşkım." *Gizli aşkı*.

Ağzım açık kaldı. "Vay canına, Batman." Bu daha da kötüleşiyor.

Eliot sanki kulüpten ışınlanmayı tercih ediyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Bu kabus sona erdiğinde beni uyandır."

"Eliot, dostum, cidden," Tom kardeşine döner. "Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sanki o... göz kırptı."

"Yarın, *yarın*, kardeşim. Akşamdan kalmalığın ve ihanetin etkisi geçtiğinde daha farklı hissedeceksin."

"Evet... muhtemelen haklısın."

"Su için," diyorum ve hep birlikte suları yudumluyoruz. Tuvalet molası zamanı. Önce Tom'un tuvaleti kullanmasına izin veriyoruz ve Eliot ile ben kara film posterleriyle kaplı siyah boyalı salonda duruyoruz. *Double Indemnity. The Maltese Falcon*. Ve neo-noir filmler. *Brick. Blade Runner*.

Charlie hiçbir yerde görünmüyor, belki de bu sessiz oyuktan çoktan kaçmıştır.

"...Ben onların favorisiyim ama bir numara değilim," diyor Eliot, Stokes Amca'dan gelen e-postayı ilk kez okurken. Bu gece erken saatlerde gönderilmişti. "Yalan nerede?"

"İkincilik için savaşıyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

"Kardeşimi tahttan indireceğim," diye garanti veriyor Eliot, gözleri telefonda parlıyor. "Öyle ya da böyle." Charlie'yi yenmenin sonucunu tam olarak kabul ettiğinden emin değilim. Bu, *ömür* boyu kurumsal bir işte sıkışıp kalacağı anlamına geliyor.

"Ona en yakın olan sensin," diyorum ona.

"O kadar da geride değilsin." Eliot telefonunu cebine koydu.

"Test grubu benim ve Donnelly'nin kalede oynadığımız fotoğraflara büyük *tepki gösterdi*." Fileli, ışıltılı mavi bluzumu çekiştiriyorum, altından görünen sütyenime bir likör sızdığını görüyorum. "Stokes Amca *olumlu* demedi. Yani güçlü *olumsuz* tepkiler olabilir."

Eliot, "Bu flörtöz fotoğrafları reklamlarda kullanmak isteyecek kadar beğendiler" diyor.

Bu doğru. Ve pazarlama için, herhangi bir türde güçlü bir tepki almak, kayıtsız bir tepki almaktan daha iyidir. Sadece beni uygun bir aday olarak görecekerinden emin değilim. Belki de Fizzle'ı tanıtmak için bir araç olarak daha faydalıyım ama yönetmek için değil.

"Neden bu kadar önemseydiğimi bile bilmiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bu fırsatı kaybetme düşüncesi -ki zaten çok uzak bir ihtimal gibi geliyor- midemi alt üst ediyor.

Eliot duymuyor. Son suyunu içiyor ve plastiği *Blade Runner* posterinin altındaki çöp kutusuna atıyor. Burası sessiz. Çoğunlukla korumalarımız tuvaletlerin dolu olduğunu duyurarak diğer kulüp üyelerinin içeri girmesini engelliyor.

Ki öyleler.

Biri sıra dışı. Diğeri, Tom'un tatlı zamanını alıyor. Eliot kapıyı çalıyor, iyi olup olmadığını kontrol ediyor. *Tamam cevabını* alınca Eliot daha ciddi bir ifadeyle bana dönüyor. "Sana söylediklerimle ilgili hiçbir şey hatırlamadın mı?"

Onun sırrı. Unuttuğum. "Hayır, ben... ben hatırlamıyorum." Çenesinin gerildiğini ve yüzünün sıkıştığını görüyorum. "Hatırlayacağımı mı umuyordun?"

Eliot bir elini dalgalı saçlarının arasından geçiriyor. "Hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Beni öldürdü..." Nefes veriyor. "İlk seferinde sana söylemek istemedim ama içimde tutamadım. Şimdi içimde *iltihaplanıyor* ve..." Yüzünü buruşturuyor, mavi gözleri banyo kapılarının arasındaki altın çerçeveli aynaya kayıyor. Bakışlarını aniden bırakıyor, sanki kendi işkencesine bile bakamıyormuş gibi.

Acıtıyor. "Bilmek zorunda değilim."

"Bunu hak ediyorsun," diye mırıldanıyor Eliot. "Seni de içeriyor."

Nabzım atıyor. "Ben mi?" Onun sırrının benimle bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim.

Ben.

"Sadece seni korumaya çalışıyordum." Gözleri kızardı. "Jeffra'dan."

Jeffra. Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. *Jeffra.* Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Beyin kaşınması. Yüzeyi kazıyor ama *göremiyorum.* Hayal kırıklığı nefes alışımı ağırlaştırıyor. "Bir şey mi yaptın...?"

"Penn'in yemek salonunda sana zorbalık yaptıktan sonra-"

"YouTube videosu," diye araya giriyorum farkına vararak. "Yemekhaneden çıktığımda Jeffra ile konuşmuştun." Eliot'a o video klibi sormayı tamamen unutmuştum. "Sana bir şeyler fısıldadı."

Eliot sesini biraz kısar. "Onu *durdurmak* için ne gerektiğini bilmek istedim. Hayatını cehenneme çevirmekten vazgeçmesi için. O da dedi ki..." Kelimeler boğazında düğümleniyor. "*Benimle uyu.*"

Ciğerlerime çarpıyor. Geriye sallanıyorum, soluk soluğa. "Eliot-"

"O *sapkın biri.* Sana ihanet etmenin beni öldüreceğini ve bunu bilmenin sana acı vereceğini biliyordu."

"Ya da sana karşı bir şeyler hissediyor."

Eliot sinirlenir, "Evet. Ya da bu. Bu benim yararına olabilir."

İrkildim. "Eliot, *hayır.* Bunu yapmak zorunda değildin-"

"Onunla seks yapmadım," diyerek sözümü hızla kesti. "Tamamen bu işin peşini bırakmamaya niyetliydim. Jeffra'ya karşı avantajlı olduğumu bile düşündüm çünkü sana gerçeği söyleyecektim. Bana ya da sana karşı kullanması için bunu *asla bir* sır olarak saklamayacaktım. Bir gece onunla yurttan buluştum ve oraya gittiğimde bu anlaşmadan ne kadar kolay dönebileceğini düşünmeye başladım. Seks yapardık ve o seni taciz etmeye devam ederdi. Ben de ona farklı bir teklif yaptım."

Tamam, *tamam.* Kalp atışlarım yavaşlamaya çalışıyor. "Ne tür bir teklif?"

"Çıplak fotoğraflarımızı değiş tokuş edebiliriz. O beni, ben de onu kirletirdik."

"Bunu kabul etti mi?"

"Sanırım aşağılanmaktan hoşlanıyor. Bu benim sapkınlığım değil, ama beni çıplak görmesine izin verdiğimde oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Ben tiyatrocuyum. Ya da tiyatrocuydum. Sahne arkasında hızlı değişimler rutindi, ama..." Yüz ifadesi tekrar ciddileşir.

"Ama ne?"

"Benimle oynadı." Azı dişlerini gıcırdatıyor. "Onu çıplak görmek istemedim

-Ona bu tür bir tatmin vermek istemedim. Bu yüzden fotoğraflarını çektiğinde arkamı döndüm ve onu yalnız bıraktım."

"Eliot..."

"Biliyorum. *Biliyorum.* Ben ona benimkini gönderdim, o da bana giyinik bir selfie gönderip öpücük gönderdi. Benimle alay etmek için."

"Ama çıplak fotoğraflarını sızdırmadı mı?"

"Hayır, ama bahse girerim arkadaşlarının yarısına göstermiştir. Umurumda değil. *Umurumda değil,*" diye tekrarlıyor yüzünün suçlulukla buruştuğunu görünce. "Bu senin hatan değil Luna. Bu *benim* seçimimdi. Ailemiz için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun." Ben de başımı sallayınca rahatlıyor. "En kötüsü de Charlie'nin kandırılmayacağını bilmek. Onun içini boşaltabilirdi... ama neden... neden ben yapamadım?" Bakışları düşer. "Çok ileri gidiyorum ama yine de asla yeterli olmuyor."

Ani bir sarılmayla kollarımı kaslı vücuduna doluyorum.

Eliot beni tekrar sıkıyor ve ben de ona "Beni deneyecek kadar sevdiğin için teşekkür ederim" diyorum. Nefes verirken göğsünün çöktüğünü hissediyorum.

"Her zaman" diye fısıldıyor.

Charlie olmadığına memnunum. Eliot'ın beni ne kadar sevdiği ve benim için kaç kez ölebileceği konusunda hiçbir soru işareti yok. Bu, karşılık verme zorunluluğu olmayan sarsılmaz bir sadakat, ama umarım bunu her zaman geri verebilirim. Ailemizden onun kadar bağlılığı hak eden kimse yok.

Tom banyo çıkışında bir Broadway yıldızı gibi topuklu ayakkabılarını tokuşturmaya çalışıyor ve Eliot'ın kollarına takılıp tökezliyor. Hepimiz gülüyoruz, özellikle de Tom havaya sarhoş, muzaffer bir yumruk atarken.

"Duke's on 10th ?" Eliot, Hell's Kitchen'da her saat açık bir lokanta öneriyor. Doğum günü çocuğunu ayıltma zamanı.

Beckett'ın bale arkadaşlarının başka bir kulübe gitmesi ve Charlie'nin kim bilir nereye kaçmasıyla parti kervanı kısalır. Oscar onu takip etmek zorunda kalır, böylece Donnelly Omega'dan bir arkadaşını kaybetmiş olur.

Ampullü kayan yazı aydınlatması devasa Duke's on 10th tabelasını çerçeveliyor. Retro Amerikan lokantası 1950'lerden fırlamış gibi görünüyor. Deniz mavisini vinil kabinler, bir müzik kutusundan yükselen Elvis Presley ve ızgarada hamburger çeviren spatulaların çın çın sesi. Ketçap, patates kızartması ve yağlı soğan halkaları gibi kokuyor.

Barda milkshake'lerini höpürdeterek içen koyu rimelli ve sarhoş kıkırdamalı iki kadın dışında lokanta kalabalık değil.

Donnelly beni sırtında boş bir kabine taşıyor ve Beckett ve korumalarımızla birlikte Tom'un doğum gününü kutlarken Eliot da akortsuz melodileri orkestraliyormuş gibi yapıyor. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Kalbim sızlıyor. *Şişe, şişe, şişe. Korum, koru, koru, diye bağıriyorum* beynime.

Unutmayın.

Asla

unutma.

"Bana hatırlatacak mısın?" Donnelly'nin kulağına fısıldıyorum. "Eğer bunu unutursam?"

Donnelly beni yavaşça ayağa kaldırıyor ve yüzüme doğru dönüyor. Bu sırada ailem arkasındaki boş kabine doluyor. Yanağımı büyük bir sevgiyle tutuyor. Avucunun içinde eriyorum, özellikle de "Unutmayacaksın Luna," dediğinde, fısıldıyor. "Dediğin gibi, asla unutamazsın. Ve eğer hatırlatmaya ihtiyacın olursa, bir günlükten daha büyük bir şey yaratıyoruz."

Birlikte yaşadığımız hayat. Bir çizgi romanda görsel olarak tasvir edildi. Çizgi roman ikimizin de geçmişle yüzleşmesine yardımcı oluyor. Donnelly çocukluğuyla, ben de anılarımla. Onları tekrar kaybetmem durumunda nasıl bir harita olabileceğini hiç düşünmedim.

Beni en çok kahreden şey... Haritayı çizen kişi Donnelly. Onun sevgisi sayfalara işlemiş.

Nefes alıyor, "Bu geceyi de ekleyebiliriz."

Parmaklarımı onun kemer halkalarına geçiriyorum. "Prenses Solana için en iyi gece olarak kayıtlara geçecek. Ama Vaughn'la bunlardan *çok* var."

Gözleri parlıyor. "Aynen." Tam öpüşmek üzereyken telefonum kış cebimde bip sesi çıkarıyor. Ben telefonu alırken Donnelly elini yüzümden çekti.

Mesajı kontrol ediyorum ve yüzüm midemle birlikte düşüyor. "Luna?"

"Ben... anlamıyorum." Nefesim daralıyor.

215-555-9000

Bana bu gecedan göndermek istediğin bir fotoğrafın var mı, uzay bebeği? ;)

Donnelly'ye baktım. "Sanırım biri seni taklit etmeye çalışıyor."

PAUL DONNELLY

Neler oluyor? Luna telefonunu almama izin veriyor, ben de o bize hamburger sipariş ederken bu işi halledeceğimi söylüyorum. Beckett'ın yanındaki kabine oturdu. O menüyü incelerken ve mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışırken, ben de bu tehdidi *hemen ortadan kaldırmayı* umuyorum.

Hiçbir pislik onun yeni numarasını almamalı.

Bu olmamalıydı.

Luna ve kuzenleri, birilerinin bütün gece yerimizi sızdırdığının farkında değiller. Bu çok garip bir şey. Çünkü kimse bizi takip etmiyor. Bir kulüpten diğerine ayak izlerimizi takip eden bir araba ya da bir kişi için tüm bloğu gözetleyen geçici görevlilerimiz oldu.

Hiçbir şey.

Burada *paparazzi* bile yok. Hepsi Philly'ye ve yeni Kitsulletti bebeğine akın etmekle meşgul. Arada bir Charlie hayranları geliyor ama onun dışında hiçbirimiz neden "Tom Cobalt'ın doğum günü gecesi" adlı bir canlı yayın güncellemesinin nerede olduğumuzla ilgili olduğunu anlayamıyoruz. Hepsi bir magazin gazetesinin sosyal medyasında yayınlanıyor.

İnsanlar yorum yapmaya devam ediyor, *ya fotoğraf ya da böyle bir şey olmadı*. Fotoğraf yok, bu yüzden Donnelly taklidi yapan bu kişi kız arkadaşımдан fotoğraf göndermesini istiyor - burası bozulmuş Deniz Tavuğu gibi kokuyor.

"Peki ya şu adam?" Quinn telefonunda yazarken beni izleyerek soruyor.

Quinn, Frog, Wreath kardeşler ve O'Malley'i çoktan yakaladım.

-Duke'un 10th adresindeki tek korumaları Luna'nın az önce aldığı mesaj üzerine. Görevde değilim ve hiçbirinin umurunda değil.

dairesel masaları. Pencereleere ve girişe yakınız. Luna ve Cobalt'ların duyma mesafesinin dışındayız ama yine de görülebiliyorlar.

"Hangi adam?" Ian kaşlarını çatarak soruyor.

"Sanırım Keagan Bell'den bahsediyor," diyorum. "Luna'yı mesajlarla taciz eden adam. Ama o olamaz. Kızın yeni numarası onda yok."

O'Malley, "Bulabilirdi," diye mantık yürütüyor. "O kadar da zor olmazdı." Hepsi menüleri karıştırmayı bırakmış, dikkatleri bu potansiyel tehdide odaklanmıştı.

"Beni taklit etmeye hiç çalışmadı." Luna'nın cep telefonundan bir mesaj gönderdim:

Kim bu?

Çok hızlı.

215-555-9000

Erkek arkadaşın,
aptal.

Kaşlarımı çattım. "Bu bir şaka olmalı."

"Ve kötü bir tane." Quinn yüzünü buruşturur. "Şu anda onunla birlikte olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Bilmiyorum..." Başım çatlıyor.

Kurbağa telefonunu eline alır. "Luna'nın rehberinde *bilinmeyen* olarak kaydettiği numaraların bir listesi yok mu? Bununla eşleşip eşleşmediğine bakabiliriz."

Luna'nın yeni numarası kimde var ki? Ailesinde. Ve güvenlik.

Epsilon'daki sıçan. O Bernard geçici zaten kovuldu. Belki de özel bilgileri gazetelere sızdıran o değildi. Her birine tek tek bakıyorum. Aramdalar mı? Buna inanmak benim için zor. O'Malley, Ian ve Vance bu ailelerin güvenliğini magazinél bir para hırsı için riske atmazlar.

215 numarasını okuduktan sonra, "Bu gece Luna'dan ayrılmam konusunda telsizde bir şey söyleyen oldu mu?" diye soruyorum.

"Söyledim," O'Malley parmağını kaldırdı. "Beckett ile sigara içmeye gittiğini söyledim."

Frog, "Luna'nın Tom ve Eliot ile tuvalete gittiğini söyledim," diye hatırlıyor.

Ian kaskatı kesildi. "Bunun içeriden geldiğini mi düşünüyorsun, Donnelly?" "En mantıklısı bu."

O'Malley başını sallıyor, "İletişim menziline olan her kimse frekansımızı dinleyebilir ve fiziksel olarak bizi görmeden nereye gittiğimizi anlayabilir."

"Siktir," diye inliyor Vance.

"Ya Novak'sa?" Frog merak ediyor. *Ben'in koruması*. Chris Novak'la hiç anlaşımadım ama bu kovulabilir suçu işlemeyecek kadar uzun süredir korumalık yapıyor. *Babası* da güvenlik işindeydi.

O'Malley savunmacı bir tavırla, "Bu onun numarası değil," diyor.

Frog, "Her gün TV ve Yeni Medya'nın kapısının önünde duruyor ve Rochester Industries'den Wyatt Rochester ile konuşma fırsatı buluyor. Magazin gazeteleriyle *bağlantıları* var."

"Froggy haklı," diyorum. "Ben'in yerine geçtiğimde Wyatt benimle yalnız konuştu."

O'Malley tekrar tekrar başını sallıyor. "Hayır. *Hayır*. Hepimiz Novak'ı tanıyoruz. Kısa yoldan para kazanmak için hiçbirini tehlikeye *atmaz*. Cobalt'lar *küçükken* babası da buralardaydı. Bütün takımı satarsa oğlunu öldürür ve Novak babasını çok sever."

Ian bana "Novak olamaz" dedi.

"Ben de öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. Luna'nın telefonu çalıyor.

215-555-9000

Sadece bu geceki fotoğraflarına bakmak istiyorum.

Masadan telefonumu alıp kişisel rehberime 215 numarasını yazıyorum. Karşıma çıkan şey beni şaşırtıyor.

"Ne?" Quinn soruyor.

"Numarayı yazın. Hepiniz kaydettiniz."

"Kahrolası *sıçan*," diye alay ediyor O'Malley. "Onu boğacağım. Bu saçmalık için boynunu kıracağım."

"Tam arkanda," diye ısıtıyor Ian.

Vance hırlayarak iç çeker ve Quinn ile Frog'a özür dileyen bir bakış atar. Sıçan SFE'de. Bir çaylak. Oscar'ın hakkında kötü şeyler hissettiği.

Hart McKenna.

Fark ettim ki, "O bir yüzücü. Daha önce Ben'in ekibine katılmış mıydı?" Quinn ve Frog'a soruyorum. "Yeni Medya dersi sırasında mı?"

"Oh evet," Quinn ters ters bakar.

"Kesinlikle o," diye onaylıyor Ian. "Numara dumanı tüten silah. Price'ı arıyorum." Masadan kalktı, telefonu kulağına götürdü.

Epsilon kızgın ama ben daha mutlu olamazdım. Sonunda o küçük fareyi yakaladık. Luna'nın telefonunu kendiminkiyle cebime koyuyorum.

"Kız arkadaşım la kutlama yapmalıyım." Ayağa kalkıyorum. "Son kemirgeni yakaladım - O'Malley'nin kafasındaki her neyse onun dışında."

Koyu kahverengi saçları bana bakıyor. O'Malley beni tersledi. "Git bir çizburgerde boğul."

"Hayır. Çünkü bana Heimlich yapacağına güvenmiyorum ve hayatımı seviyorum, teşekkür ederim ve iyi geceler..." Lokantanın penceresinin dışındaki bir kadınla göz göze geldiğimde sesim kısılıyor. Bu olamaz...?

Bu...?

Yangın alarmları vücudumun içinde çalmaya başladı, tahliye etmemi söylüyordu. *Kaçın.* Luna'ya bakıyorum. Tom'a patates kızartması sallıyor ve biraz gülümsüyor. *O güvende. Güvende.*

O iyi.

"Donnelly?" Kurbağa tedirgin bir şekilde söylüyor. "Sen-?"

"Evet, ben iyiyim." Kısa bir nefes alıyorum. "Duke 10'dath - henüz sızmadı mı?"

Quinn sosyal medyayı kontrol ediyor. "Evet, on dakika önce."

Burada olacağımı biliyordum.

Onu içeri alamam. Masanın etrafında dönüyorum, ayrılmak üzereyim ve O'Malley sandalyesinde dönüyor, pencereden kadını görüyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, sigarasını ince dudaklarına götürürken bile. "Kim o?" O'Malley gergin bir şekilde soruyor. "Donnelly mi?"

"Ondan kurtuluyorum."

Sisli geceye çıkarken kapının zili *çalıyor*, hava Nisan için biraz serin, ama her zamanki gibi soğuğu memnuniyetle karşılıyorum. Duke's on 10th 'un marquee ampulleri kaldırımı aydınlatıyor, sağıma soluma bakıyorum ve onun yalnız olduğunu görüyorum.

İnce kahverengi saçları midilli şeklinde toplanmış, beyaz yanakları meth yüzünden çökmüş ve çukurlaşmış. Tamamen kemikten oluşuyor ve dirseğindeki kızarmış eti didikliyor; bu bir tik.

Burada olamazsın. Burada ne işin var? Neden geldin ki? Dudakları tanıdık, sevimli bir gülümsemeyle kıvrıldığı anda kafamdaki sorular ölüyor.

Vanessa.

"Çok uzun zaman oldu. Şu haline bak." Dumanı üflüyor ve elindeki sigarayla bedenimi işaret ediyor. "İyi görünüyorsun. Tanrım, seni en son ne zaman görmüştüm? Yirmi bir, yirmi iki yaşında olmalısın?"

"Bu civarda." Sesim boğuk geliyor. Üzerimde telsiz yok. Silahım da yok. Bu gece bir koruma değildim. Ve şu anda Luna ve ailesinden daha fazlasını korumaya çalıştığımı biliyorum. Çıkmam gerek. "Gitmelisin."

Gülümsemesi duraksıyor. "Annenin eski bir arkadaşına böyle davranılmaz. Seni gerçekten özliyor, biliyor musun?" Vanessa timsah derisi bir çantanın fermuarını açtı. "Bunu eski kutuları karıştırırken buldum ve isteyeceğini düşündüm. Onunla birlikte çok fazla fotoğrafınız olmayabilir diye düşündüm." Buruşuk bir fotoğrafı uzatıyor.

Düşünmüyorum. Sadece alıyorum. Annemi yıllardır görmedim. Bir fotoğrafı bile yok. Ama saçlarını hiç unutmadım. Canlı kırmızı. Sanki ateşe verilmiş gibiydi. Gölge, kayıp gülümsemesini ya da gözlerinin boşluğunu hiç unutmadım.

Bir kanepede yan yanayız. Ona emin olmayan bir gülümsemeyle bakıyorum.

Hiçbir şeye bakmıyor. Hiç kimseye. Çoktan gitmiş.

"Orada yedi yaşlarındaydın. Hatırladın mı?" Vanessa sordu. "Annen yirmi bir yaşındaydı." Uzun bir nefes çeker, sonra havaya üfler. "Sahte kız arkadaşınla aynı yaşta."

Midem bulanıyor. "Gerçek kız arkadaş."

"Benim, Paul. Numara yapmana gerek yok. Gerçeği biliyorum-" "Ona aşık oldum. Artık gerçek."

Vanessa yüzünü buruşturuyor ve dirseğini daha sert kaşıyor. "Bu gerçek aşk olamaz, bebeğim. Seninle oynuyor olmalı..."

Yaklaştım ve fotoğrafı uzattım. "Onu istemiyorum."

Yüzü kırıldı. "Sadece nefes al. Bu işte hep beraberiz... değil mi?" Gözleri şaşkınlıkla kısılr. "Senin için sıraya girmiş birkaç kişi var. Eskisi gibi değil, o yüzden beni dinle. Onlar senin hayranların. Sadece ortaya çıkmanı istiyorlar. Onlara yanaklarından bir öpücük kondur, birkaç saatliğine kendilerini iyi hissetmelerini sağla, onlar da sana peşin ödeme yapsınlar - inanamayacağın kadar çok."

"Hayır-"

"Hayır mı?" Yüzü buruşuyor.

Bu beni derinden etkiledi. Ona ya da Bridget'e asla *hayır* diyemeyebilirdim.

Böyle değil, hayatım boyunca değil. "Bunu yapmayacağım-"

"Bir şey değil," diye neredeyse tükürüyor. "Bir öpücük? Bir el sıkışma? Tanrı aşkına, onlara sarılmana bile gerek yok. Bu kadar büyütecek ne

var?"

"Benim bir kız arkadaşım var-"

"Tatlım, bu son olmayacak. O aile ne yaptığını anladığında seni evden kovacak ve *sen de* bu paranın seni bekliyor olmasını *dileyeceksin*. Peki ya annen ne olacak? Çıktığında yardıma ihtiyacı olacak. Ben *sadece* hepinizin iki ayağının üzerinde durmasını sağlamaya çalışıyorum. Sevdiğim insanlar. Hiçbir şey istemiyorum. Bir kuruş bile."

"O zaman bunu yapmamam umurunda olmaz."

İğrenme yüzünü buruşturuyor. "Boktan baban gibi mi olmak istiyorsun? Bu mudur yani?" Bana doğru bir adım attı. Geri çekiliyorum. Avucunun topuğunu göğsüme vurdu. "Bu mu yani?!"

Gözlerimi kırpıyorum. Annemin, babam bir top haline gelip elleriyle başını koruyana kadar ona vurduğunu görüyorum. Müdahale ediyorum ve babam beni buzdolabına doğru itiyor.

"Öyle mi?!" Vanessa yüzüme bir tokat atıyor - sigara hala parmaklarının arasında, yanağımı yakıyor ve New York trafiğinin korna sesi birden bir milyona çıkıyor.

İnsanlar lokantadan dışarı fırladı. Ona en hızlı ulaşan O'Malley oldu ve Vanessa ile benim arama girdi.

"İtme beni!" Vanessa bağılıyor.

Çömeliyorum, nefesim daralıyor ve beyaz Blondie tişörtümü yüzüme bastırıyorum.

"Donnelly?" Luna bana doğru diz çöktü. "Donnelly?"

Luna. Korku beni sarıyor ve içgüdüsel olarak gömleğimi bırakıyorum ve onu belinden tutup göğsüne bastırıyorum.

"Donnelly, bekle." Omuzlarımı tutuyor. Bacakları her an onu yere bırakacakmışım gibi sallanıyor ama bırakmayacağım.

Vanessa'yla aramıza mesafe koyuyorum ve kaldırımdan bir taksi çağırmaya çalışıyorum. "Buradan gidiyoruz."

Frog ve Quinn bize ulaşmak için koşuyorlar.

Sonra Vanessa Luna'ya bağılıyor, "Onunla birlikte olmak istemiyorsun!" Kaçmaya çalıştığım kindar, ruhsuz bir pislik. "Onun ne yaptığını biliyor musun?!"

Sertleşiyorum ama Luna'yı bırakmıyorum. Onu kollarımda tutuyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor. Bacakları belime dolanıyor. *Hadi, taksi. Haydi. Lütfen.* Yanımızdan uçup gidiyor.

Kurbağa selam vermek için sokağa adım atar.

O'Malley, Vanessa'nın buraya gelmesini engelliyor. Kollarını uzattı. Kadın yüzüne tükürür ve kadın ona bağıırken adam tükürüğü siler,

"Bir kadına vuracak mısın, sert çocuk?!"

Onu *sertçe* iter.

Kıçının üstüne düşüyor.

Bir taksi durdu ve Frog kapıyı açtı. Luna'yı ayağa kaldırıyorum ve sürünerek arkaya geçiyor. Kaldırıma son bir kez bakıyorum. Annemle benim fotoğrafımızın olduğu yere.

O'Malley'in Vanessa'nın yanına çömelmesini izliyorum. "Seni yeryüzünün pisliği, kuzenime bir daha elini sürersen kendini arkadaşlarıyla birlikte parmaklıklar ardında bulursun. O yüzden kaçsan iyi edersin. Ayakların kanayana ve bir daha geri dönmeyi düşünmeyene kadar kaçsan iyi edersin."

Vanessa sarsılmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu onu son görüşüm oluyor, sonra Luna'nın yanındaki taksiye binip kapıyı kapatıyorum. Geceyi geçireceğimiz otelin adını söyledikten sonra konuşamıyorum. Tek kelime bile. Gömleğimi tekrar gözlerime kadar kaldırıyorum ve o da kalçama dokunup ağırlığını bana veriyor.

Ay'ı hissetmek. Nefes almama yardım eden tek şey bu.

PAUL DONNELLY

"Bu gece sana bunu anlatacaktım. Bu yüzden seninle konuşmak istedim," diye fısıldıyorum - neden fısıldadığımı bilmiyorum. Yalnızdık. Bu dört yıldızlı otelde bir saattir yalnızız. Luna Ritz olmadığı için birkaç kez özür diledi ama Hell's Kitchen'da kaldığında tercih ettiği otel burası. Çünkü Eliot ve Tom'un dairesine en yakın burası.

Fark ettiğinden daha güzel.

Şu anda bir üst geçidin altında karton bir kutuda olsaydık bile umurumda olmazdı. Ama olmadığımıza memnunum. Bu bin kat daha iyi.

Duş perdesini kenara ittik ve küveti doldurduk. Luna suya lavantalı vücut losyonu sıktı. Güzel kokuyor. Giysilerimizi çıkarıp sıcaklığa gömüldük, bacaklarımız birbirine dolandı.

Derin nefes alıyorum. Kısmen, ona dokunmaktan korkuyorum. Sanki bundan sonra bana dokunmak istemeyebilirmiş gibi. "Arayan Vanessa'ydı ve ne yaptığımı bilmediğini söylerken haklıydı." Sabunlu suyla gözlerimi çimdikliyorum ve daha çok yanıyor. Elimi bıraktığımda sertçe yutkunuyorum ve Luna'ya bakıyorum.

Daha yakın eğiliyor, bu da beni neredeyse eziyor. Çünkü daha uzağa çekilmesi gerekirdi, değil mi? Parmakları şakaklarıma dokunuyor, alnı benimkine bastırıyor. Gözlerinden vazgeçmek mümkün değil. "Bundan sonra beni sevmeyebilirsin." diye mırıldanıyorum.

"Hayır," diyor kararlılıkla.

"Hayır mı?" Hırıltılı bir kahkaha atıyorum. Ona henüz hiçbir şey söylemedim. "O kadar emin misin bebeğim?"

"Evrenimizin sırrını biliyorum," diye fısıldıyor. "Eminim."

"Bana söyleyecek misin?" Islak elimle yanağını okşuyor ve gözlerini arıyorum. "Bir insanı asılı bırakma. Sarkabilir... Ne sikim olduğunu bilmiyorum." Düşüncelerimi kaybederek yıkıldım. Gözlerim doluyor, yüzüm geriliyor ve tekrar gözlerimi kısıtırıp başımı ondan uzaklaştırıyorum.

Çok yakın duruyor. Ve usulca fısıldıyor: "Ben seni en zayıf, en güçlü, en kırık halinle sevdim. Ve sen de beni benimkinde sevdin."

Tekrar yanağını tutuyorum, ağlarken geri çekiliyorum.

"Olmayacağım bir gün asla olmayacak," diyor titreyerek, gözyaşları çağlayarak. "Beni kaybetmekten korkmana gerek yok, Donnelly. Sen beni nasıl sevdiysen ben de seni öyle seveceğim; evrenimizin sırrı bu."

Gözlerimi kapattım ve bu kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Yavaşça açıyorum. Yavaşça onu öpüyorum. Gözlerimiz birbirini kucaklarken, parmaklarımı saçlarına sürüyorum. Dizleri benimkilere doğru kayarken etrafımızda su akıyor. Vücuduma yaklaşıyor. Luna yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor ve ben de kollarımı sırtına dolayarak parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum.

Duygularımın, ruhumun o kadar derinlerine yerleşti ki, onu çıkarmak bir süre ölümcül göründü. Şimdi, biri buna kalkışmadan önce ölmeyi tercih ederim. Hiç kimseyi Luna'yı sevdiğim kadar sevemeyeceğim. İşte o.

O her şeyim. Umduğum ve hayal ettiğim *her şeydi*.

Eğer bu beni nasıl gördüğünü değiştirecekse, öyle olsun. Geçmişimin bu kısmını artık ondan saklayamam.

"İlk başta bir şekilde içine düştüm," diye fısıldadım. "On sekiz yaşındaydım." Lo'ya anlattıklarımı ona da anlattım. Bir bekârlığa veda partisinin benden nasıl striptiz yapmamı istediğini, ama işin seks için para ödemeye dönüştüğünü. "Ama bir hata yaptım," diye nefes alıyorum. Gözleri tekrar benimkilere dikildi.

"Ne demek istiyorsun?" Elindeki bezle yanağımı sildi. Acıyor, bu yüzden sigara yanığının kötü olduğunu biliyorum, ama geri çekilmiyorum.

"Aileme bundan, kızların seks yapmam için bana nasıl para verdiklerinden bahsettim. Bu, uzun süre kapatamayacağım bir kapı açtı. Beni içinden nasıl çıkacağımı bilmediğim pozisyonlara sokuyorlardı."

"Onlar hapiste değil miydi?"

"Girdim ve çıktım," diye fısıldadım. "Paraya ihtiyaçları vardı, bu yüzden onlara yardım etmek zorunda hissettim. Sanki onlara daha fazla bir şey gönderebilirimsem temiz kalacaklarmış gibi. Ben de öyle yaptım."

ne yapabilirsem. Kolay paraydı. Bazen çok kolaydı."

Luna bunu düşünüyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Seks yapmak için para almak mı?"

"Öyle mi?" Kaşları düşünceli bir şekilde kırıışıyor. "Yapmaktan nefret ettiğin bir şey miydi, sanırım bunu soruyorum?"

Buna cevap vermek daha zor. "Seksi seviyorum. Eğer sevmeseydim, seninle bu kadar çok seks yapmazdım." Omzundaki küçük bir çilin izini sürüyorum, sonra gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. "Bununla iyi olduğum zamanlar oldu. Eğlenceli bir gece olarak değerlendirebiliyordum. Diğerlerinde ise tüm hayatım boyunca pişmanlık duydum. Sanki zamanı geri alabilseydim, kışımı öyle bir tekmelerdim ki morarırdı ve *defol* derdim."

Kolları beni sıkıca sarıyor.

Islak bir elimle saçlarımı tarıyorum, geriye doğru iterken saç tellerimi nemlendiriyorum. Daha uzun, uzamış parçaları kulaklarımın arkasına kıvrıyorum. Sonra avucumu onun boynuna dayıyorum. "Nefret ettiğim durumların çoğu benim kurgulamadığım durumlardı. Planlamadığım, hatta yapmak istemediğim şeylerdi." Boğazımdan bir yumak yükseliyor ve onu temizliyorum. "Ben küçük bir çocuk değildim, biliyorsun. Kendi seçimlerimi yaptım ama yemlenmekten hoşlanmadım. Annemin bunu çok yaptığını hissedirdim. Onu ziyarete giderdim ve o... beni şipşak bir ilişki ya da oral seks için para isteyen insanlarla bırakırdı. Bazen de erkeklerle."

Luna irkilir, gözleri faltaşı gibi açılır.

Şok olmuş tepkisini ölçüyorum. "Sana daha önce söylemeliydim-" "Sorun değil-"

"Ama değil," diye fısıldıyorum. "Bilmen gerekirdi."

Luna omuz silkiyor. "Cinsel geçmişini sormadım ve sana tam olarak kiminle yattığımı ya da ne yaptığımı bile söyleyemem çünkü çok fazla anı kaybettim. Benim ceset sayım seninkinden daha fazla olabilir, biliyorsun ve bahse girerim bu senin için bir fark yaratmaz."

"Hayır, olmaz," diye mırıldanıyorum. İkimiz de gerilmiyoruz.

"Nasıl gitti?" diye merak ediyor. "Bir erkekle birlikte misin?"

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Nelerden hoşlandığımı görmek için iyi bir deneyim olacağını düşündüm. Sonra kesinlikle heteroseksüel olduğumu fark ettim. Hiç bir erkekle anal seks yapmadım. Ama para için birkaç sik yaladım ve hiçbir şey hissetmedim, gerçekten. Sadece parayı istedim."

Ona en kötü zamanlarımdan birini anlattım. Gözüm morarmıştı çünkü

adam beni yere yatırmaya çalışmıştı ve ben buna izin vermemiştim. Odadan kaçtım ve

Mutfağa girdiğimde annem arkadaşından özür diledi, bana tek kelime etmedi.

Bir an için ondan nefret ettim.

Sonra bıraktım. Her zaman bıraktım ve daha sonra onu tekrar sevdiğimi düşündüm. "Bence onun etrafında olmamalısın," diye bitiriyor Luna nazikçe. "Biliyorum," diyorum, son zamanlarda ben de aynı şeyi hissediyorum. "Bir şeylerin değişmesini istedim, Dışarı çıkması, temizlenmesi ve temiz *kalması* için her şeyi yaparım ama aramızdaki kapının kapalı olması her zaman daha iyi olmuştur."

Luna el bezini diz kapağımın üzerinde gezdiriyor. "Farrow biliyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sadece Oscar ve Farrow biliyor. neredeyse her şeyi. Annemle babam hapse girip çıktıklarında, ben numaralar yapmaya başladığımda onlar da hayatımdaydı." Gözlerimi kaçırıyorum, ani bir düşünceyle burnum alevleniyor. "Farrow bir gece beni aradı... nerede olduğumu sordu. Daha önce hiç kimse beni *aramamıştı*. Sanki ben... sanki ben bulunmaya değer biriymişim gibi. Ama bulunmaktan korkuyordum."

"Neden?" diye nefes alıyor.

"Onu dışarı atmak istemedim. Kendi yükümü bile taşımak istemiyordum ve onu bırakmaya çalışıyordum, başkasının üzerine atmaya değil." Elimi ağzıma götürüyorum, gözlerim doluyor. "Benim için zaten çok şey yapmıştı. Hem de *hiçbir şey* istemeden. Bir teşekkür bile etmeden." Ona o gece beni bulmasına izin vermediğimi ama ertesi sabah morarmış gözümü gördüğünü anlatıyorum. O gece içten içe pişman olduğum geceydi.

Farrow'a bu konuda yalan söylemedim. O zamana kadar onu yeterince iyi tanıyordum, bana kırık bir kuşmuşum gibi davranmazdı. Ona olanları anlattıktan sonra, "*Seni ne yaparsa yapsın,*" dedi. *iyi hissediyorsanız, buna doğru koşmaya devam edin. Başka bir şey, buna değmez.*

"O zamanlar sanırım bir şekilde birbirimize ihtiyacımız vardı," diyorum Luna'ya. "Farrow hiçbir zaman bir sorunum varmış gibi beni düzeltmeye çalışmadı. Ben zaten kendimi seviyordum ve beni aşağılayacak biriyle birlikte olmak istemiyordum. Sadece beni önemseyecek birine ihtiyacım vardı ve onun da kendisini sevecek birine ihtiyacı vardı. Çünkü babası Farrow'u hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Oğlunun tıp yoluyla onun için yapabileceklerini sevdi. Aynı şekilde benim ailem de onlara verebileceklerimi sevdi."

Bir elimi suyun altına daldırıp sırtının küçük kısmını hissediyorum. Luna derin derin bana bakıyor ve ben konuşmaya devam ediyorum.

Ona Yale'de geçirdiğim süre boyunca bir noktada bunu yapmayı nasıl

bıraktığımı anlattım. Ailem hapse geri gönderildi ve ben de Farrow'un babamın telefonlarına bakmasına izin verdim.

O ilk bekârlığa veda partisi sayesinde bağlantılar kurmuştum, diğer üniversiteli kızlar ödeme yapmak istiyordu ve bir daha asla bu tür teklifleri kabul etmedim.

Güvenlik ekibinde eskortluk yaptığımı dair bir söylenti olduğundan bahsettim. O'Malley'nin işe alınmasıyla aynı zamanlarda başlamıştı. "Sadece New Haven'da değil, Philadelphia'da da para karşılığı seks yaptım ve bir korumanın kiminle yattığımı bildiğini düşündüm. Şimdi muhtemelen O'Malley olduğunu biliyorum."

Ona kız arkadaşından bahsettim. Super Bowl gecesi hakkında öğrendiklerimden.

"Onu hatırlayamıyor musun?" Luna sorar.

"Pek sayılmaz, hayır." Başımı sallıyorum. "Gözümünden mi kaçırdım yoksa aklımda mı kalmadı bilmiyorum."

Luna başını sallıyor, anlıyor. Yine de düşünceli. Beynindeki çarklar hızla dönüyor gibi görünüyor ve elindeki bezi alıyorum.

"Bana her şeyi sorabilirsin," diyorum.

Cevaplar oradaymış gibi yüzümü tarıyor ama yüzeyde değiller. Sorması gerekecek ve sormasına ihtiyacım var çünkü bundan sonra aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum.

Luna suyun altında bacağımlı tutuyor. "Seks için para almak, bedavaya yapmaktan farklı hissettirdi mi?"

"Keşke sonrasında bana para vermeselerdi dediğim çok zaman oldu. Bedavaya sikişirdim. Kendimi daha iyi hissedirdim. Sanırım beni en çok rahatsız eden şey alışverişti. Seks eylemi hoşuma gidiyordu."

Suyun üzerindeki sabun tabakasına bakıyor. Kafasında bir şey var.

"Neler oluyor Luna?" diye fısıldadım.

"Seninle seks yaparken, o anın içinde kaybolabiliyorum."

Dudaklarım kalkıyor. "Evet, biliyorum." Kararsızca kayan bakışlarını yakalıyorum ve ona "Çok sıcak" diyorum.

O da gülümsemeye başlar. Ama gergin. "Senin benim ihtiyaçlarıma gösterdiğin ilgiyi ben senin ihtiyaçlarına göstermediğim için endişelenmeye başlıyorum. Sadece beni memnun ediyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum, sanki ben paralı bir müşteriymişim gibi-"

"Ben hiç böyle hissetmedim," diye araya giriyorum. Seks yaptığımız onca zamanı yeniden değerlendirmesini hiç istemedim ama bunu yapması çok doğal. Hayatımın bu kısmını paylaşmanın bu kadar zor olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Bana iyi bir kafanın nasıl bir his olduğunu göstermeyi teklif ettiğinde, neden bunu yapmak istedin?" Luna, kısa süre önce hatırladığı bir kerelik deneyi gündeme getirerek soruyor.

Bu bizim ilk cinsel karşılaşmamızdı ve Jane bizi bastı.

Geçmişî düşünüyorum. "Senin için *fena olmadığımı* söylediğinde, vasat deneyimler yaşamış olabileceğini düşündüm ve kendini iyi hissetmeni istedim." Yanaklarındaki kızarıklığı görüp sırtıyorum. "Bir kızı dışarıda yeme yeteneğime güveniyordum, sadece bir uzaylıyı dışarıda yemenin hayatımı mahvedeceğini fark etmemiştim."

Işıldıyor. "Ölümcul eylemden sağ kurtulan tek kişi sensin." "Açlık Oyunları Pussy Victor," diye şaka yapıyorum. "Paul Donnelly."

Şimdi sırtıyor ama yumuşuyor. "Bu bir alışveriş gibi hissettirmede, değil mi?" "Hayır," diyorum sertçe. "Seninle yatmam için bana para vermedin."

Gönüllüydüm. Ve tahmin ettiğinden daha çok zevk aldım. Seksi *seviyorum*. Senin yararın içindi ama aynı zamanda seni tatmak istedim." Bundan nasıl zevk aldığımı canlı ayrıntılarla anlatmak dışında ne kadar açık sözlü olmam gerektiğinden emin değilim.

Luna küvete yaslandı, benden uzaklaştı. Ancak pazularımı kavlıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Ağırlığının bir kısmını onun bedeninden uzak tutmak için bir elimi çıkıntıya dayıyorum.

Bacaklarını belime dolayarak ayırıyor ve giderin fişini çekmemek, sabunlu suyun dışarı çıkmasına izin vermemek ve içine kaymamak için inanılmaz bir enerji harcıyorum.

Luna iki eliyle boynumu sıkıyor, içinde hâlâ bir belirsizlik var.

"Anlat bana," diye dürtüklüyorum.

"Dünyevi *hizmetimde olduğun konusunda* nasıl şakalaştığımıza ne demeli?" "Senin dünyevi hizmetindeyim, uzay bebeği. Para için değil.

Aşk. Hayatta olduğum sürece hizmetinizde olacağım. Bunu biliyor musun?"

Gözleri doldu ve başını salladı.

Güzel.

"Hayatta olduğum sürece senin uhrevi hizmetinde olacağım," diyor usulca. "Bunu biliyor musun?"

Ben de başımı salladım. "Evet, öyle."

Evlen benimle.

Az önce yapmışız gibi geliyor. Yine de şu anda yüzeye çıkmıyorum. Öpüşüyoruz - vücudumu onunkine geçiren, acılı, daldıran, içli öpücükler. Giderin fişini çekiyorum ve küvette Luna'yla derin, şehvetli bir sevişme yaşıyorum. Onun nefesi kesilene kadar sevişiyoruz ve kalbim yavaşlamıyor.

Duş alıyoruz. Dışarı çıktığımızda saçlarını havluyla sarıyorum ve bir havluyu kalçamdan aşağı sarkıtarak dişlerimizi fırçalıyoruz. Sadece, benim diş fırçam

ağzımın köşesi. Ayağını elime aldım. "Samanyolu'ndan çağrı yapıyor mu?" Mırıldanıyorum.

"Hı-hı," diyor ağız diş macunu köpükleriyle dolu bir şekilde. "Ama en iyi resepsiyon Wawa'da."

"Kızım, başka bir şey söyleme." Ayağını kulağıma koyuyorum, bacağına daha yükseğe uzatıyor. Çok esnek ve fırçalarken gülüyor. Telefon ayağıyla konuşuyorum. "Bir sipariş vermek istiyorum."

"Ham hoagie!"

"Benim için bir jambonlu sandviç..."

Onun neşesi nefesimi kesiyor ve her günümü onunla geçirmek istiyorum. Bundan daha azını değil. Ayağı bir telefon gibi kulağımda ve ağzımda bir diş fırçası varken, "Seninle evlenmek istiyorum" diyorum.

Luna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Azı dişlerini fırçalamayı yavaşlatıyor. Lavaboya tükürmeden önce "Bu... Wawa menüsünde yok," diye mırıldanıyor.

Bacağına bıraktım, nabzım daha sert atıyordu. Ben de diş macununu tükürüyorum. Duruluyoruz ve birbirimize dönüyoruz.

Aynaya hızlı bir bakış attığımda elmacık kemiğimdeki kızarmış yanık izini görüyorum. İz kalacağını sanmıyorum, bu da olumlu bir şey. Bir sigara yanığıyla yüzleşmek şu anda reddedilme ihtimaliyle yüzleşmekten daha kolay.

Ama bunu yapmak zorundayız. Diş macununun kapağını kapatıyorum ve ona bakıyorum. Üzerinde bir otel bornozu var ve ayaklarının dibindeki su birikintilerine bakıyor.

"Benimle evlenmek istemiyorsun,"

diyorum. Gözlerini bana dikti.

"Ne?"

"Benimle evlenmek istemiyorsun," diye tekrarlıyorum, acı kalbime saplanmış bir hançer gibi. Yeterince komik, bu resmi ayağıma dövme yaptırdım.

Yüzü kırılır. "Neden böyle söylemek zorundasın?"

"Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Luna."

Tezgâha tutunuyor. "İstemediğimden değil."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl bir şey?" Diş fırçamdaki fazla suyu silkeliyorum ve Dopp kitime geri koyuyorum.

Beni izliyor. "Bağlılık ve aşk konusunda evliliğin çok ötesine geçtiğimizi hissediyorum. Sanki düğüm atsak, sana olan hislerimin üçte birini bile karşılamazmış gibi."

Bunu beklemiyordum. "Karım olmak çok basit bir şey," diye takılıyorum yavaşça sırtarak. "Çok dünyevi. Daha tuhaf olmalı."

Düşünceli. "Bunu tekrar söyleyebilir misin?"

"Daha mı garip?"

"Hayır, ondan önce."

Biliyorum. "Karım."

Gözleri parlıyor ve omuz silkiyor, sonra yüzünü avuçlarının arasına gömüyor, böylece ifadesinin tekrar çatladığını göremiyorum. Luna'yı kollarıma çekip göğsüme yaslıyorum. "Sana baskı yapmaya çalışmıyorum, baskı yapmak istemiyorum." O bornozunun koluyla lekeli yerleri silerken ben de yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Daha yirmi bir yaşındasın ve yakın zamanda evlenme teklif etmeyeceğim. Ya da hiç, eğer istediğin bu değilse."

"İstiyorum," diye mırıldanıyor.

Bu beni şaşırttı. "Luna-"

"Kulağa pek dünyevi gelmiyor." Koluyla burnunu siliyor. "Ben zaten seninim. Sanki içim damgalanmış gibi ve dışarıda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama istiyorum. Bir gün. Şimdi değil. Yarın değil. Birlikte geleceğimiz için heyecanlanmak istiyorum. Sonunda öteye bakmak ve bizi neyin beklediğini görmek ve onun varlığını asla sorgulamamak. Ve eğer zaman bizim için kısıysa ve çok erken ölürsek-"

"Yapmayacağız-"

"-o zaman oh iyi. Çünkü benim gezegenimde zaten evli sayılırız."

Sırıtiyorum. "Evli gibi olan ne?"

Gözyaşlarıyla gülüyor. "Seni korkutmak istemedim ama biz sonsuza dek evliyiz, sonsuza dek."

"Bu ne zaman oldu?"

"Küvette," diye burnunu çekiyor, sessiz gözyaşları hâlâ akıyor. Onları parmaklarımla uzaklaştırıyorum ve o da "Galaksiler arası yeminleriniz çok güzeldi" diyor.

Ona olan sevgim daha da derinleşiyor. "Seninki de öyleydi, üzgün uzaylı." "Üzgün değil. Çok mutluyum."

Lavabonun altında bir kutu mendil bulmak için gitmesine izin verdim. Onları Luna'ya uzatarak, "Acelemin yok ama ileride seninle dünyevi bir şekilde evlenmek istiyorum. Biriyle evleneceğimi hiç düşünmemiştim ama birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi de hayal etmemiştim. Bunun dört gözle bekleyeceğim bir şey olması hoşuma gidiyor ama..."

"Ama?" Luna donakalır.

Kendimi hazırlıyorum. Bir darbeye hazırlandığımı görebiliyor. "Ama... senin gezegeninde evlenmeden önce, muhtemelen sana çocuk istemediğimi söylemeliydim."

Bakışları düşüyor.

Bunu beklemiyordu.

"Luna...?"

"Çocuk yok mu? *Sıfır* gibi mi?" "Sıfır," diye onaylıyorum.

Luna yavaşça loş odaya girer. *Hay sikeyim*. Bir elimi başımın arkasına sıyırıyorum ve o otel yatağının kenarına otururken ben de onu takip ediyorum. Perdeler sonuna kadar açık. Pencerenin diğer tarafında ıslıl ıslıl New York.

Şifonyere yaslanıyorum ve ona bir iki dakika veriyorum.

Anlaşılan konuşmadan önce beş kez düşünmesi gerekiyormuş. "Fikrini değiştirmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Zorlu bir nefes veriyorum. "Bir bebek sonsuza kadardır, Luna. Onu geri gönderemezsin."

"Yani bu bir kişinin bağlılığı mı?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. Başka biriyle olsam, onunla bir çocuk yetiştirmeye karar vermek istemezdim ama Luna'yla...

Kendime bağlanma fobisi olan biri demezdim.

Hatta "Orion'u evlat edindin sayılır." diyor. "Evet. O benim pofuduk oğlum."

Luna ellerini açar. "Gördün mü? Zaten bir çocuğumuz var." "O bir *insan* bebeği değil," diyorum nazikçe.

"Bebeğimiz yarı uzaylı olacak." Bu işi nasıl yapacağını düşünüyor.

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum, boğazım yanıyor. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda beni gülümsetiyor. "Uzaylı genleri baskın mı yoksa çekinik mi?"

"Dominant."

"Evet, muhtemelen en iyisi bu..." Sözümü kesip başımı sallıyorum.

"Luna."

"Yakın *zamanda* çocuk istemiyorum. Bundan çok çok uzun yıllar sonra olabilir."

Çok, çok uzun yıllar. Dirseklerimi şifonyerin üzerine koyuyorum. "Belli bir zaman aralığında doğurgan olursun. Belli bir dönemden sonra olmaz."

"Tabii bir kriyopoda girmezsek. Otuzlu yaşlarımızda birkaç on yıl boyunca dondurulabilir ve tekrar dışarı çıkabiliriz." Bana gülümsüyor. "Bilim uzun bir yol kat etti."

"Ne kadar *umut* tütürüyorsun?"

"Belki de bunu bana bulaştırmamalıydın."

"Hayır, pişman değilim." Ona sevgi dolu bir bakış attım. "Bir bebeğin olmadığını hayal bile edemiyorum." Hayal etmek bile kalbimi acıtıyor. "Harika bir anne olurdun."

"Harika bir baba olurdun."

"Belki," diyorum. "Bu hiçbir zaman istemediğim bir sorumluluk çünkü hayatımda tamamen istikrarlı olduğum bir nokta olmadı. Kendimle ilgileniyordum ve bunu kontrol altına aldığımı hissettiğimde ailenle ilgilenmeye başladım."

"Gelecekte istikrarlı bir noktaya ulaşacağınızı düşünmüyor musunuz? O zaman bir tane isteyeceğiniz yere?"

Bilmiyorum. "Sanki bir rüya gibiydi,"

diye itiraf ediyorum. "Bir bebek mi?"

"Bir tanesine sahip olacak kadar istikrar." Bir nefes verdim. "O kadar masum bir şeye dokunabileceğimi ve ona zarar vermeyeceğimi hissettiğim bir yer." Onunla gözlerimi kilitliyorum. "Geçmişim ensemdeydi ve bu yüzden başına gelenler yeterince kötü. Çocuğumuzun *asla böyle bir* acı hissetmesini istemiyorum."

"Bizim çocuğumuz mu?"

Başımı arkaya sallıyorum. "Bebeğimiz olmayacak." "Yarı uzaylı bebek," diye düzeltiyor.

"Luna," diyorum gülümseyerek.

İç geçiriyor, sonra başını sallıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ama..."

"Ama?"

"Ama varsayımsal olarak, eğer hayaliniz gerçekleşseydi ve her şey bir bebek için yeterince istikrarlı olsaydı, *o zaman* belki bir bebek düşünür müydünüz?"

Gözlerimi kaçırıyorum, bunu hayal bile edemiyorum. Cevap vermeden önce soruyorum: "Hiçbir koşulda birlikte bir bebek sahibi olamayacağımızı bile bile hâlâ benimle olur muydun?"

Vücudu çöküyor. "Bu bir anlaşma bozucu, değil mi?" "Seni nasıl bırakacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Omuz silkiyor. "Doğurgan bile olmayabilirim."

Bu neden midemi bulandırıyor? İki elimle saçlarımı tarıyorum. "Bu kötü olurdu..." New York'a bakarak yüzünü buruşturuyor. "Unutmuşum sana söylemek için..."

"Bana neyi anlatacaksın?"

Sonra da yumurtalarını Farrow ve Maximoff'a nasıl verdiğini anlatıyor. En ezici düşünce, Luna'nın kendi özelliklerine sahip bir bebek görmek zorunda kalacağını ve asla bir bebeğe sahip olamayacağını bilmek.

Elimi yüzüme sürüyorum.

"Geri alabilirim-"

"Hayır, yapamazsın," diyorum. "Bunu en iyi arkadaşıma yapamam." Luna yatağın üzerinde geriye doğru kayıyor.

"Cevabım *evet*."

Elimi bırakıyorum. "Evet ne?"

"Evet, hiç çocuğumuz olmasa da seninle birlikte olurum. Sadece bebeğinin annesi olmak isterdim ve buradaki kilit kısım *sensin*. Sen benim ilk ve son istediğim şeysin."

Uzun bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Belki bunu düşünebilirim." "Belki mi?" Parlıyor.

"Bu gerçekten büyük bir ihtimal, Luna."

Çokça başını sallıyor. "Çok büyük. New York'un tamamını kaplamış durumda. Tam şurada görüyorum." Pencereyi işaret ediyor.

Ona sırtıyorum. *Biz iyiyiz*. Birlikte bir geleceğimiz olacak. "Cordelia'nın tahminini açmak ister misin?" İçimden onu çöpe atmak gelmedi. Bir parçam Luna'yla gelecekte neler olacağını bilmek istiyordu. Benim için önemli olan onunla bir geleceğe sahip olmaktı.

"Şimdi olmaz." Yastıklara yaslanıyor. "Sadece bana sarılmanı istiyorum."

Tam şifonyerden uzaklaşmak üzereydim ki telefonumun ışığı yandı. Arayan Xander'dı.

Metni kaşlarımı çatarak okudum, bu yüzden "Kim o?" diye sormasına şaşırmadım.

"Kardeşin. Bir üniversiteden gelen teklifi kabul etti." Birkaç üniversite arasında gidip geliyor ve o nereye giderse benim de oraya gitmem gerekiyor. Ben de Luna'ya "Nerede yaşayacağımı biliyorum." dedim.

Ve Philly'de değil.

MAYIS

"Bizler aydınlık varlıklarız, bu kaba madde değil."

*- Yıldız Savaşları: Bölüm V - İmparatorluk Geri
Dönüyor*

FANATICON FORUM

Posted by @wampa4president

Ailelerin küçümsenen çifti = Luna x Donnelly

Birlikte olmadıklarını söyleyip duran nefretçileri kabul etmeyeceğim. Beş ay oldu. Onlar bir çift. Kirli ikili berbat bir isim. Lily'nin önerdiği 10 kat daha iyi. Şimdi lütfen ne kadar sevimli olduklarını tartışan daha fazla yazı alabilir miyiz?

@CharliesBebe: Fizz Gala'daki fotoğrafların hiçbirinde normal PDA şeylerini yaptıkları görülüyor. Üzgünüm ama ayrılmış olabilirler.

Donnelly bir koruma. Xander'ı korumak için galadaydı. İşini yapıp Luna'yı becermemesi o kadar da garip değil.

LUNA DONNELLY SEVGİSİ İÇİN TEŞEKKÜRLER! Sonunda!!!
Meşruiyetleri hakkında sürekli spekülasyon yapan paylaşımlardan bıktım.
En başından beri söylediğim gibi, onlar gerçek bir çift.

@XanderOnlyXander: Bunun bir aldatmaca ya da kısa süreli bir kaçamak olduğunu düşünmek için çok fazla kanıt olduğuna katılıyorum. Özellikle Lily birinin IG yorumuna gemi adının ne olduğunu yanıtladığından beri. (#Lunnelly) Bu yeterli bir kanıt olmalı.

@WWRCD_1989: Lily'nin sosyal medya aracılığıyla halkı atlattığı biliniyor. Burada beş milyar kez falan paylaşıldı zaten. Aile tatili olarak Tahiti'nin fotoğraflarını tweetleyip durduğu zamanı hatırlıyor musunuz? Sonunda Yunanistan'a gittiler.

@WAC77Lover: Bunun milyonlarca yöne sapmasına izin veremeyiz, çocuklar. Lily ya doğrulanmış bir kaynaktır ya da değildir.

@wampa4president: Bu gönderinin Luna x Donnelly için sevgi uyandırması gerekiyordu. Daha fazla spekülasyon olmasın lütfen. #Lunnelly

HotDoggie_21: Donnelly'ye bakıp da "Tanrım, kül tablası gibi kokuyor olmalı" diye düşünen var mı?

Bahse girerim badem ve neşe gibi kokuyordur.

@SFOorBust: Bence çok tatlılar. Birlikte TikTok videolarını gördün mü? Viral bir şarkıda dans ettikleri videoyu? Birbirlerini sevdikleri çok açık. Aksini söyleyen herkes Luna'nın onunla birlikte olduğunu görmek istemiyordur.

LUNA HALE

Donnelly'nin uzay gemimizden fırlatılıp ters yönde giden başka bir gemiye bindirilebileceğini ASLA DÜŞÜNMEDİM. Uçan enkazın önce bizim gemimizi patlatacağını düşünmüştüm.

Ama çatı katına geri dönmeyecek.

Hareket ediyor. Bensiz. Tam da geleceğimizin olasılıkları üzerine bağ kurmuşken -onlar tarafından parçalanmak yerine- bu kuyruk dönüşü gerçekleşiyor.

Hâlâ burada. Xander henüz liseden mezun olmadı. Donnelly şu anda aşk hikâyemizin basılı sayfalarını çocukluk odamın şiltesinin üzerine seriyor. Ben ahşap masamın üzerinde oturuyorum. Masa, çocukluğumda Star-Lord ve Gamora'ya duyduğum hafif saplantılı sevgiyi yansıtan Marvel çıkartmalarıyla kaplı. Bilgi kartlarına notlar alırken konsantre olmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim Xander.

Üniversit

e.

Donnelly.

Taşınıyor

uz.

Müteahhitler çatı katının arka tarafına yeni döşeme yapıyorlar. Ayrıca, yeni bir kat boya. Yenileme neredeyse bitti ama eve gitmek için Noel sabahı kömür alan bir çocuk kadar heyecanlıyım.

Bir banyo ötede erkek arkadaşım olmadan aynı olmayacak.

"Bu dikkatini dağıtıyor mu?" diye soruyor bana, yatağın üzerindeki renkli, ruhani sayfaları işaret ederek, bazıları organize bir kaos içinde yere dökülüyor. Hikaye üzerinde saatlerce çalıştık, hafıza kaybımı daha iyi yansıtmak için kronolojiyle oynadık ve Donnelly çocukluktan bugüne duygularını resmetmek için resimdeki kontrast ve canlı pigmentlerle

oynadı.

Çok güzel. Hatta çarpıcı.

Normalde Fizzle final sunumuna hazırlanırken dikkat dağıtıcı olurdu. Ki iki hafta sonra. Ama beni raydan çıkaran şey bu değil.

Uzun mesafe ilişkisi.

LDR.

Yakında etiketimizin bu olacağına inanmak zor. "Hayır," diye mırıldandım. "Vegas'taki Dövüş Gecesi'ne gideceğimi sanmıyorum." Nefesimin altında sessiz bir düşünce ama o duyuyor. Bir kez olsun kulaklarının biyonik olmamasını diledim.

Donnelly çizgi roman sayfalarından uzaklaşır. "Hayır mı?" Bir şeylerin ters *gittiğini* hissediyor ve yanıma geliyor. Üzülmemeye çalışıyorum. *Ona* sahibim. Tek istediğim onun sevgisi. Ve biliyorum ki, fiziksel olarak ne kadar uzakta olursak olalım, bizi her zaman yakın tutacak bir teknolojimiz var.

Bacaklarım masamdan sarkıyor ve bana doğru yaklaşmasını, dizlerimin arasında dururken elinin kalçamdan yukarı kaymasını seviyorum. *Yakında bunu yapamayacak.*

Elimdeki boş not kağıdını görüyor. Evet, hiçbir şey yazmamışım. "Luna-"

"Finaller gelecek hafta, Dövüş Gecesi'nden hemen önce," diye açıklıyorum, boynum sıcak. "Yeni Medya için son sınavın imkansız olması gerekiyor ve ben ona çalışacağım." Not kâğıtlarını bir kenara bırakıp bir Lightning Bolt! kutusunun kapağını açıyorum. Bakışlarının üzerimde dolaştığını hissettiğimde, midemde gerginlik dalgalanıyor. "Sonrasında Vegas'a uzun bir uçuş yapmak kulağa yorucu geliyor. Xander gitmeyeceği için bunu bir randevu olarak planladığımızı biliyorum ama yine de gitmelisin. Arkadaşlarını desteklemek istediğini biliyorum."

Yardım amaçlı Dövüş Gecesi, ünlüler, profesyonel dövüşçüler ve MMA, boks ya da Muay Thai eğitimi almış ünlü korumalardan oluşan yıldızlarla dolu bir kadroya sahiptir. Donnelly kaydolmaya çalıştı ancak Tri-Force onu geri çevirdi ve dövüşmek istiyorsa ringe çıkabilmesi için bir başka psikolojik değerlendirmeden ve uyku testinden geçmesi gerektiğini söyledi.

Her iki güvenlik şirketi de bugünlerde Donnelly'ye göz kulak oluyor. Bana göre ona bir varlık gibi davranıyorlar ama aynı zamanda onun iyiliğini de bir aile gibi önemsiyorlar.

Ve bu aileyi desteklemek için Vegas'ta olmak isteyecektir. Oscar, Quinn ve Joana'nın yanı sıra Thatcher, Banks, Akara, O'Malley, Farrow ve diğerleri de dövüşecek.

"Maximoff'u desteklemek istemiyor musun?" diye sorar, kafası karışmış

bir halde.

Hayır amaçlı Dövuş Gecesi H.M.C. Philanthropies tarafından yürütölüyor. Kardeşim CEO, doğal olarak o da orada olacak. Kartta ünlü biri olarak yer alıyor ama dövüşüyor olsa da ana maç değil.

Annem, babam, teyzelerim, amcalarım da dahil olmak üzere ailemizin çoğu katılacak. Evde kalacağını söyleyen tek kişi Xander.

"Sanırım üniversiteye öncelik verdiğimi anlayacaktır." Omuz silkiyorum. "Onu destekleyen bir sürü insan olacak ve belki de ben buradayken senin Vegas'ta olman iyi bir şeydir. Bu bir deneme olacak." Yüzüm kızarıyor.

Farkındalıklar kaşlarını zıplatır. "Ne zaman yapacağımız için bir test çalışması."

"Uzun mesafe. Uh-huh." Başımı çok sallıyorum. Çok fazla. Anksiyete berbat bir şey. Ananas aromalı enerji içeceğini yudumluyorum.

Donnelly rahatlamak için kalçalarını ovuyor. *Artık bunu yapamayacak.* "Bunun Vegas'la değil de başka bir şehirle ilgili olduğuna dair garip bir his var içimde."

Alüminyum tırnağı kutunun üzerinde ileri geri hareket ettiriyorum. "New York." Hiçbir kötü his beslemediğim bir şehir aniden Karanlık Taraf enerjisiyle gölgeleniyor. En kötüsü de: Söz konusu negatif enerjiyi yansıtıyorum ve bu da bende kendimi yatağıma atıp çevrilmemiş bir krep gibi yuvarlanma isteği uyandırıyor. "Olumlu yönler nelerdi?" Ona soruyorum.

"Çok şey var," diyor Donnelly. "Birincisi, Xander bunu seçti. Bu iyi bir şey."

Penn ve Manhattan Valley Üniversitesi arasında gidip geliyordu. Kardeşim Ivy League'de ders yükü konusunda endişeliydi, özellikle de benim ne kadar çok çalıştığımı görünce, ama Easton Xander'a MVU'da oda arkadaşı olmasını teklif edince karar vermek onun için daha kolay oldu.

En iyi arkadaşıyla birlikte New York'a üniversiteye gitmek istiyordu.

Suçluluk hissediyorum çünkü hâlâ Xander'ın Philly'yi seçmesini istiyorum. Donnelly ve ben Xander'a kararında bizi dikkate almaması için ısrar etmiş olsak bile. Bizim yüzümüzden bir süre kararsız kalmıştı. Donnelly, onun için hayatını değiştirecekse kardeşimin koruması olmaması gerektiğini, Xander'ın benimle daha fazla zaman geçirmesi için bunu yeterince yaptığını söyledi.

Kardeşimin de hayatında Donnelly'ye *ihtiyacı var*. Donnelly sakinleştirici bir güçtür. Bunu biliyorum çünkü şu anda beni sakinleştiriyor.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

Donnelly enerji içeceğini çalar ve bir yudum alır. "Penn'de çok başarılı olacaksın. Parlak bir Ivy League diploması alacaksın."

Planım buydu. Şimdiden birkaç yaz kursuna kaydoldum ve çift anadal yapmayı düşünüyorum. İşletme ve Pazarlama. Roach'un asık suratlı tavırlarına ve ailemi hedef alan ders materyallerine rağmen, pazarlama stratejileri ve TV sektörü hakkında bilgi edinmeyi çok sevdim.

"Başka bir şey var mı?" Merak ediyorum.

"New York sadece bir saat uzaklıkta," diye hatırlatıyor bana. "Bir saatten fazla." *Daha çok neredeyse iki saat.* "Zar zor."

Başımı sallamaya çalışıyorum.

"FaceTime yapabiliriz," diyor. "Her sabah, her gece. Sanki hemen yanında olacağım, uzay bebeği."

"Sadece senin varlığına, dokunuşuna açım. Sanırım bu hep böyleydi." Yanağımda gezinen elinin içinde eriyorum ve soruyorum, "Bu konuda nasıl bu kadar iyisin?"

"Çünkü bunu atlatacağımızı biliyorum. Her şeyden sonra... bu hiçbir şey Luna." Başparmağı gözümün altındaki parıltıyı okşuyor. "Benim küçük alaycım. Tekrar iş başında." Sırıltısı beni de gülümsetiyor. "Yine de çok tatlı. Ekstra ışıltılı."

Daha fazla gülümsüyorum ama içimde garip bir his debeleniyor. Birlikte her şeyi atlatabiliriz, bundan şüphem yok. Hiç şüphem yok. Ama bir parçam, bir sonraki bölümün katlanmaya çalıştığımız bir şey olacağını bildiği için üzgün.

Bunu düşünme.

En iyi dikkat dağıtıcı şey, yatağın üzerine yayılmış aşk hikâyemiz ve Donnelly'nin kalan sayfaları yerleştirmesine yardım etmek için masadan atlıyorum.

"Hazırlanmana gerek olmadığına emin misin?" Bana Fizzle'ı soruyor.

Stokes Amca'dan Fizzle Gala ile ilgili e-postayı henüz almadım, bu yüzden nasıl geçtiğinden emin değilim. Bir hissedarla büyükbabam hakkında sohbet ederek iyi vakit geçirmiş olsam da Gunther ve Chett'in beni garip bulduğunu söyleyebilirim. Onun hakkında yeni bir bakış açısıyla daha fazla şey duymak hoşuma gitti. Onun kim olduğuna dair daha fazla bilgi edindim ve anladığım kadarıyla çalışanları ve iş arkadaşları tarafından iyi kalpli, yardımsever bir adam olarak çok seviliyordu.

Annemin onu neden çok sevdiği anlaşılıyor.

Donnelly'ye "Hâlâ zamanım var" dedim. Sanatsal yardımını istedikten sonra sunumumun önemli bir kısmında bana yardımcı oldu bile. O *harika* bir erkek arkadaş. Tüm galaksilerin en iyisi. "Bunu seninle yapmayı tercih ederim."

Ona arkadan sarılıyorum, sanki onun midyesiymişim gibi. Sırtışını hissediyorum ve sanki ait olduğum yer orasıymış gibi beni sırtına alıyor. Ona yapışmışım gibi.

"Şuradaki." Yastığın üzerindeki bir sayfayı gösteriyorum. "Bu doruk noktası." "Doruk noktasını severiz."

"Sıfır yerçekiminde," diye ekliyorum. "Yüzüyor ve inliyor."

Öyle kocaman gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. O göremiyor ama ben boynunu öpüyorum ve düşen bir sayfayı almak için vücudundan aşağı kayıyorum. Kısmen karyolanın altına kaymıştı. Dizlerimin üzerine çökerek sayfayı kaydırıyorum ve ters çeviriyorum. Duygularım kabarırken nefesim kesiliyor.

Çizgi romanlar her zaman doğrusal bir hikaye anlatan kare panel bloklarından ibaret değildir. Daireler ve üçgenler de olabilirler - tuhaf, garip şekiller. Paneller birbirinin içine geçebilir. Karakterler karelerden bile kaçabilir.

Parçalanmış bir kyber kristali şeklindeki bu kırık panellere bakıyorum. Her birinin içinde birlikte yaşadığımız tarihin bir parçası var.

Donnelly beni götürüldüğüm pis bir sıra evin merdivenlerinden aşağıya taşıdı.

Bir çöl gecesi gökyüzünün altında dizlerimizin üzerinde birbirimize sarılıyoruz. Bir disko topunun altında öpüşüyoruz, aynalar etrafımızdaki ışığı kırıyor. Benimle ilk kez sevişiyormuş gibi hissettiriyor.

Daha küçük anlar. Bazılarını henüz tam olarak hatırlayamıyorum. Bazılarını hatırlayabiliyorum. Ve kyber kristal panellerin altında kollarını açmış bir insan var. Sanki parçalanmış anıları taşıyormuş gibi, yuvarlanıp kaybolmasınlar diye.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve kâğıdı ıslatmadan önce onları hızlıca siliyorum.

Yine mi?

Burnumu çektim.

"Bunda bir sorun mu var?" Donnelly sayfayı görmek için yanına gelir.

"Hiçbir sorun yok." Onu şefkatle, dikkatle tutuyorum, mürekkebin her satırına değer veriyorum. Ona olan sevgim içimde çok güçlü bir şekilde kabarıyor. "Herkes senin kim olduğunu bilmeli."

Ağzını açıyor ama bir şey çıkmıyor.

Kendimi yerden kaldırıyorum, hala sanatı yumuşak bir tutuşla koruyorum. "Dünya çürüdüğünde ve bildiğim her şey zaman içinde yok

olduğunda, insanoğlunun en iyisinin o olduğunu bilmelisin," diye yazdığım Uearthly Reader pasajını okuyorum. "Umarım bu metinde ölümsüzleşir.

Lütfen onu hayatta tut' -bu *sensin*, Donnelly. Sen tanınmaya değer birisin ve bu..." Etrafa dağılmış sayfalara bakıyorum. "Sadece bizim için olmamalı."

"Bu hikâye sadece benim değil," diyor Donnelly. "Bu *bizim hikâyemiz* Luna. Eğer düşündüğüm şeyi söylüyorsan-"

"Hadi yayınlayalım."

Bir nefes alır. "Ben de öyle düşünmüştüm..." Başını eğip beni inceliyor. "Bu küçük bir sıçrama değil. Bilimkurgu öğeleri olsa bile, bunun o gece olanların bir alegorisi olduğu çok açık."

Kaçırılma gecesi. Halkla paylaşmadığımız. Bu çizgi roman doğrudan bir çeviri değil. Bu bir bilimkurgu aşk hikayesi - ben tam anlamıyla Dünya'ya çakılmadan önce o benim galaktik dünyamın bir parçası. Sıfır yerçekiminde bir uzay kapsülünde olduğumuz bölümler var. Hissettiğimiz her şeyi sevdiğimiz tür aracılığıyla tercüme ettik.

Ama o haklı, kurgunun altındaki gerçeği görmek çok kolay. "Dünyanın bilmesini istiyorum," diyorum ona. "Yol bu. Bu şekilde öğrenecekler."

Donnelly bunun gerçek olduğundan emin olmak istercesine bakışlarımı kavırıyor. "Hafızanı kaybettiğini bilecekler."

Başımı salladım.

"Çocukluğumu bilecekler."

Yüz ifadesini yeterince hızlı okuyamıyorum. "Eğer hazır değilsen-"

"Hayır, ben hazırım." Sayfayı benden aldı. "Sanırım bu, insanların bilmesine hazır olmama yardımcı oldu. Yine de yanılmışsın." Gözlerini benimkilere dikti. "Paylaşmaya değer olan bizim aşkımız. O kadar büyük ki etrafımıza yayılıyor ve bu..." Sayfayı yukarı kaldırıyor. "Şimdiye kadar okuduğum en iyi şey. Ve bunu tüm göğsümle ve yüz dolar bahse girerek söylüyorum."

Daha büyük gülümsüyorum, heyecanım kabarıyor. "Bunu yapıyor muyuz? Babama bir başvuru gönderebiliriz, bakalım Halway Comics önce onu isteyecek mi?"

Birdenbire bocaladı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Seksi kısımlar çok açık değil," diyorum, takıldığım noktanın bu olduğunu düşünerek. Donnelly NC-17 seviyesinde müstehcenlik çizmemiş ama seks kesinlikle ima ediliyor. "Bence babam okursa sorun olmaz-"

"Bu o değil." Sayfadaki uzaylı prensesi işaret ediyor. "Thebulan destanınızdan parçalar kullandık."

"Yani?"

"Bunu bir roman olarak yayınlamayız, Luna."

"Bunu *şimdi* çizgi roman olarak yayınlıyorum. Belki de birçok ciltten biri." Hemen ekliyorum, "Ve bunun Thebulan destanı olmadığını biliyorum."

Çok farklı ve

Sadece küçük parçalar aldım, ama bir bakıma, belki de çocukluğumda yazdıklarımın hep böyle olması gerekiyordu. Buraya ve şimdiye bir sıçrama tahtası. Kim olduğumun her parçası beni seninle birlikte bu yere getirdi."

Donnelly bunalmış görünüyor.

Onunla yaşadığımız her anı, onun ve benim hayatımızın her ipliği birbirine dokunmuş ipliklerdir ve bu goblenimiz sonsuzdur. Çünkü bu bir duvara gömülmeyecek. Bu sadece benim bulmam için bırakılmayacak. Asla kaybolmayacak. Her zaman, *her zaman* senin aracılığıyla yaşayacak.

"Asla görünmez olmak istemiyorum." Elini tutuyorum. "Her zaman seninle görünmek istiyorum." Ani sinirler heyecana katılıyor ya da belki de heyecan verici şeyler doğal olarak sinir bozucudur. "Umarım insanlar tek yıldızla bombalamazlar."

Gülüyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Eğer öyleyse, bizim harika zevkimize sahip değiller demektir. Biz meleklerin damak tadına sahibiz."

"İlahi," diye başımı
salladım. "Dünyevi
olmayan."

"İnsanlar bizi tanıyacak," diye düşündüm.

"Olması gerektiği gibi." Yanağımı tutuyor, gözlerinde ısıltılı bir sırıtış var. "Bir Lunnelly'yi kim sevmez ki?"

SAM STOKES'TAN E-POSTA

GELEN: samstokes@fizzle.com

KIME: dontemailme1882@yahoo.com, eliotalice@gmail.com,
benpirripcobalt@upenn.edu, aragorn1225@gmail.com,
queenofthebula@gmail.com

Fizz Gala'dan sonra sıralamalar aşağıdaki gibidir:

1. Charlie Keating Kobalt
2. Eliot Alice Kobalt
3. Luna Hale
4. Xander Hale
5. Ben Pirrip

Kobalt Görüşleriniz:

Galanın yarısında **telefundaydın**. Bu kabul edilemez. Kurul sizden çok daha fazlasını bekliyordu. (Sıralamada -2 puan)

Xander: Sosyalleşmek için çok az çaba gösterdin. Ama buna katlandığın için teşekkürler. (Sıralamada +1 puan)

Luna: Şimdiye kadarki en yüksek derecen. Aferin sana. (Sıralamada +1 puan)

Eliot: Gece boyunca gerçek bir centilmendi. Kargaşa yok, şaka yok, drama yok. Charlie onlara hatırlatmaya devam ettikçe kurul sadece bunun bir rol olup olmadığını sorguluyor. (- nötr, vardiya yok)

Charlie: Hissedarlarla nasıl konuştuğunuz konusunda daha bilinçli olun. Yönetim kurulu, seçilmeniz halinde bunun değişmesini bekliyor. (- nötr, değişim yok)

Bu, sıralamalarla ilgili olarak alacağınız son e-postadır. Final sunumları bu değerlendirme dönemini tamamlayacaktır. Lütfen hazırlıklı ve zamanında gelin. Kapalı kapılar ardında yapılacak özel bir müzakerenin ardından bir halef seçilecek ve bunu telefon görüşmesi yoluyla takip edeceğiz. Katılımınız için hepinize teşekkür ederiz. Bu şirketin geleceğinin emin ellerde olacağına gerçekten inanıyoruz.

PAUL DONNELLY

BIP.

Kemerlerinizi bağlayın ikonu başımın üzerinde yanıyor. Türbülans ticari uçağı gürültüye boğuyor ve iç ışıklar kırmızı göz için kararıyor. Uçuş görevlileri kahve demliyor ve mutfaktaki bölmede fısıldaşıyorlar.

Ticari uçakla yolculuk etmek yabancı geliyor. Uzun zamandır özel jetlerle uçuyorum. Bu gecenin en garip beş şeyi arasında bile değil.

Birinci sınıftayım. Koridor koltuğunda. Ve Ben Pirrip Cobalt benim yolcu arkadaşım. Uçağa bindiğimizden beri hiç konuşmadı. Uzun bacaklarını uzattı. Kulağındaki AirPods'la, parlak Vegas ışıkları uzakta kaybolurken dairesel pencereden dışarı bakıyor.

Günah Şehri'nden uçarak uzaklaşıyoruz. Orada toplam sekiz saat kaldım.

Şimdi kız arkadaşıma ve elfime geri dönüyorum. Atlanta'daki *uzun* bir *aktarmadan* sonra yarın gece Philadelphia'da olacağım. Son dakikada müsait olan tek uçuş buydu ve Ben yalnız olduğunda hep ticari uçar.

"Efendim, içecek bir şey ister misiniz?" diye fısıldıyor uçuş görevlisi bana, çünkü çoğu yolcu çoktan boyun yastıklarını çıkarmış ve uyku maskelerini takmıştı.

Uyanık kalmam lazım. "Bir kahve, teşekkürler."

Kahve aksanıma gülümsüyor. "Boston?"

"Philly."

Gözleri, pencerenin üzerindeki siperliği kapatıp öne doğru bakan Ben'e kayar. Ben'i yavaşça tanır - onun Connor olduğunu bilir ve

Rose'un oğlu ama sanki bu uçakta gördüğü ilk ünlü yüz değilmiş gibi kibarca gülümsemeye devam ediyor.

Onun dikkatini çeker. "Efendim, içecek bir şey var mı?"

Ben bir AirPods çıkarıyor. "Hayır. Böyle iyiyim. Teşekkür ederim." Ben de gülümsemeyi başarıyor ama kız gider gitmez dudakları büzülüyor ve sanki duyguları ona geri dönüyormuş gibi çenesini oynatıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sessizce soruyorum.

Başını birkaç kez sallıyor, ısınıyor ve AirPods'u kulağına sokuyor. Sakin ve mutlu olduğu yeri bulmak için bir meditasyon uygulamasına girip girmediğini merak ediyorum. Telefonu bana doğru eğik duruyor, ben de bakıyorum.

Led Zeppelin dinliyor.

Ekranındaki uçuş takipçisini izliyorum. ATL'ye inişe dört saatten az kaldı. Çok kötü değil. *Çok kötü değil*. Sessizliğin içinde düşüncelerimle baş başa kaldığımda Vegas'ı düşünmeden edemiyorum.

Dövüş Gecesi. Tüm evdeki izleyiciler için televizyonda yayınlandı. İyi bir gösteri oldu.

Canlı yayını Frog'un yanındaki üçüncü sırada izledim. Tedirgin görünüyordu. O da benim gibi güvenliği desteklemek için bu yolculuğa çıkmıştı. Görevli bir koruma olarak orada değildi. Kuzeni Akara dövülecekti ve o da Seven'ı yanında getiren Sulli'yle arkadaş olmak istiyordu. Popüler yeni doğan için ilk büyük gezi.

Çekirdek altılının da katılımıyla Masquerade Hotel & Casino, etrafta dolaşan özel güvenlik miktarıyla Beyaz Saray'a rakip olabilirdi. Bu yüzden Frog'un kimsenin güvenliği için endişelendiğini sanmıyorum.

Garip bir şekilde yanılmıştım.

Moretti Moretti'ye karşı. Thatcher ve Banks ringde karşı karşıya geldi, ancak seyircilerin haberi olmadan boks maçının koreografisi önceden yapılmıştı. Banks tarafından. Başta eşleşmemişlerdi. Plan Thatcher'ın Oscar'la karşılaşmasıydı ama Banks kimsenin ikizine zarar vermesini istemiyordu. Thatch'in Summer Fest çekiminden sonra geçirdiği ameliyattan sonra iyileşmesi eminim çoğumuzun fark ettiğinden daha yavaş olmuştu.

O inatçılardan biri. Yani dövüşten çekilmeyecekti.

İkinci en iyi şey onu Banks'le dövüştürmekti.

Hâlâ orada olmam gerektiğini düşünüyordum ama yerimi kabul ettim. Amigo kız. Ben de yarım yamalak yapmadım. O kadar çok bağırdım ki sesim kısılmaya başladı, ama Morettilerin çarpışması sırasında - işte o zaman Froggy için gerçekten endişelendim.

Keskin nefesler alıyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Sanki saate takıntılıymış gibi telefonunu kontrol ediyordu. Nemli avuçlarını kadife zümrüt yeşili elbisesine sürüyor ve sallantılı gümüş küpeleriyle oynuyordu.

Scooter onun diğer tarafındaydı. Bu kadar yakın kalmamın bir nedeni de buydu. Adamı davet ettiğine inanamıyordum ama o bunun nasıl olduğunu anlattıktan sonra adamın kendisini davet ettiğini anladım.

Ona bir votka kokteyli uzatmaya çalıştı. "Al. Gerginliğini alır."

İçemeyecek kadar endişeli bir şekilde geri itti.

"Seninle konuşabilir miyim?" Kargaşanın içinden Kurbağa'ya sordum.

Şiddetle başını salladı. "Evet, *evet*, benim de seninle konuşmam gerek." *Beni neredeyse* mekandan çıkarıp halı kaplı kumarhane zeminine çekti.

İki Flaming 7 slot makinesinin başına oturduk ve o dizlerini tutarken ben bir sigara yaktım. Birbirimize bakıyorduk. "Ben Quinn." Adını sanki içinde çürüyormuş gibi bir çırpıda söyledi. "Bu iyi değil, Donnelly. Bırakın *ana* maçı, unvan kartında bile olmamalıydı. Hele ki..." Yüzü paramparça olmuştu.

"Kurbağa," diye teselli ettim ve sigarayı hemen plastik bir kül tablasında söndürdüm. "Ne yaparken?"

"*Nessa*. O..." Gözlerindeki iç sıkıntısını gördüm ve midem kendini yemeye başladı.

Başımı salladım. Quinn'in kız arkadaşının kötü davranabileceği fikrinden vazgeçmiştim. *Nessa*. *Vanessa*. Son zamanlarda bunun beynimin bir sorunu olduğuna kendimi ikna etmiştim. Bu isimdeki kızlara güvenmiyordum. Hepsi bu kadar. O iyiydi. Oscar'a gitmek için bir *sebep* yoktu. Quinn'in özel hayatını kurcalamak için bir neden yoktu.

Daha iyi bir arkadaş olmak için bir neden yok. İhtiyacı olan kişi. Yol boyunca bir yerlerde onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek acı veriyordu.

"Sanırım onu incitiyor," dedi Frog. "Sırtında *kocaman bir* çürük var ve bunu ona sorduğumda, daha adını bile anmadan onu savunmaya geçti. Oliveira kardeşlerin profesyonel boksör olduğunu biliyorum ama eğer fiziksel olarak... eğer kız ona bu şekilde zarar veriyorsa... bence o ringde olmamalı."

"Onu durduracağız," dedim.

Nefes verdi ve dizlerinin üzerindeki tutuşunu bıraktı. "Bana inanıyor musun?"

"Benim de bir önsezim vardı. Sadece doğru olmasını istemedim." Sesim yine boğuk çıkmıştı. Bunu çok iyi bir amigo kız olmama bile bağlayamazdım.

Sonra uzaktan Scooter'ı gördüm. Bir blackjack masasının yanında oyalanarak kumarhanede Frog'u aradı ve ben de onu bir saniye daha slotların başında tuttum.

"Henüz gitme,"

dedim. "Quinn-"

"Sen," diye vurguladım ve başımı Scooter'a doğru eğdim. Onu görebiliyordu. Onu henüz bulmamıştı. Onu savunmadan önce hızlıca, "Başkalarındaki tehlike işaretlerini görmekte çok hızlısın. Quinn'in neler yaşadığını görüyorsun ama sana neler olduğunu neden göremiyorsun?"

Gözleri kızardı. "Ben... aynı şey değil."

"Evet, öyle." Quinn için çok geç kalmak istememiştim ama onun için çok geç kalacaktım. "O manipülatif biri. Duygularınızı avlıyor. O iyi biri değil ve senin etrafında iyi insanlar var. Ve her şey bittiğinde sadece sen, ben ve Quinn olacağız." Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. "Luna'yı *uzun*, çok uzun bir süre koruyacaksın ve ben de sonsuza kadar onunla olacağım. Ne onu ne de beni asla kaybetmeyeceksin. Her zaman senin için burada olacağım ve sadece onun Bir Numaralı Koruyucusu olduğun için değil. Sen benim arkadaşımsın. Arkadaşlarım ailemdir ve bu adamı hayatından çıkarmalısın. Senin için iyi bir şey istemeyen arkadaşlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bu ruh emicidir. Kimsenin ışığını karartmasına izin verme."

Başını salladı, bana sarıldı ve elinin tersiyle yüzünü sildi. Keşke ona verecek mendilim olsaydı. Bulabildiğim en iyi şey çıkış yolunda bulduğum bir kokteyl peçetesi idi. Scooter'ı hemen orada azarladı ve ona Frog'a yalvarması için fazla şans vermedim.

Quinn'i bulmak için acele ediyorduk. Asıl olay çoktan başlamıştı.

Oscar Quinn'e karşı. Profesyonel Genç Damızlığa karşı. Kardeş kardeşe karşı. Birinci raunt.

Quinn'in göğsünde ve kaburgalarında çürükler vardı ve bu durum başlangıçta Oscar'ın kafasını karıştırmışa benziyordu. Maçtan önceki günlerde Oscar bana sürekli "Küçük kardeşimin beni nakavt edişini görmeye hazır ol." diyordu.

Quinn her zaman daha iyi bir boksör olmuştu.

Oscar'ın yüzüne vurmasına izin verdi. Kollarını indirdi. Zar zor geri savr u l d u .

Farrow'a doğru koştum ve rozetimi görmek isteyen mekan güvenliğini iterek geçtim. Ringin dibinde ona ulaştım ve güvenlik görevlisinin kırbacını görmezden geldim.

Kameralar. "Quinnie'yi dışarı çıkarmalıyız," dedim aceleyle. "Onunla dövüşeceğini sanmıyorum."

Ama Oscar da bunu hissetti. Durdu ve Quinn Oscar'a sarıldı, küçük bir çocuğun ağabeyine sarılması gibi yüzünü onun göğsüne gömdü. Oscar, Quinn'in başının arkasını koruyucu bir şekilde tuttu ve Farrow ile ben ringe tırmanıp iplerin altından kayarak onları ana sahneden indirdik.

Kimsenin bunu televizyonda görmesine gerek yoktu.

"Kahve." Uçuş görevlisi bana kâğıt bardağı uzatarak beni düşüncelerimden kısmen uyandırıyor, ama o geri çekildiğinde, dumanı tüten sıvıya üflüyorum ve Quinn'i düşünüyorum.

Sahne arkasında bir *hazırlık* odasıydık. Quinn dayanıksız bir sandalyeye oturmuş, elektrolitli su içmeye çalışırken bacaklarını sallıyordu. Oscar volta atıyor ve kardeşinin tacizci kız arkadaşının hayalini boğmamaya çalışıyordu.

Nessa odada bizimle değildi. Sadece ben, Farrow ve Frog. "Bu onun hatası değil," dedi Quinn.

Farrow ve ben birbirimize acı dolu bakışlar attık.

"Bu onun hatası," *diye* tersledi Oscar. "Sırtındaki o şey mi? O bir "Sakin bana lanet olası bir kapı koluna çarptığını söyleme."

Quinn gözlerini Frog'a dikti. Onun karşısındaki başka bir çürük sandalyeye oturdu. "Scooter nerede?" diye sordu.

"Şu anda *Scoot* hakkında konuşmuyoruz," diye öfkelendi Oscar. "Sana olanlardan bahsediyoruz, kardeşim."

"Quinn?!" Nessa dışarıdan seslendi.

Quinn geri çekildi.

Farrow, Oscar ve ben

döndük. Frog ayağa kalktı.

Ama Quinn fısıldadı, "Hayır, Kurbağa. Yapma..." Elini ona yaklaşmasını ister gibi uzatmıştı, o da gitmek yerine sandalyesini onunkinin yanına çekti.

Farrow ve ben Nessa ile yüzleştik. Oscar bunu yapamazdı. Bence şahsen pişman olacağı bir şey söylerdi.

Odanın dışına çıktık. Sahne arkası koridoru ses ekipmanlarıyla doluydu ve ekip yürüyordu.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi. Yanakları pancar kırmızısıydı. Benim yüzümden değil. Farrow doğrudan ona bakıyordu, sanki çirkin iç organları

fermuarı açılmış ve ortaya çıkmıştı. Kelimeler bulmakta zorlandı. "Lütfen, sadece iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Onu *seviyorum*."

"Sanırım onunla bir daha konuşmasan daha iyi olur," dedim. "Ne?" diye ciyakladı. "Quinn!"

"Bana bak," dedi Farrow işaret ederek.

O da baktı.

"Biliyoruz."

Çenesi titriyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Ona kötü davranıyorsun," dedi Farrow açık açık. "Sevdiğin insanlara zarar vermezsin, o yüzden siktir git."

Gözyaşlarına boğuldu. "QUINN!"

Farrow onu dışarı çıkarmak için güvenliği çağırdı.

Odaya döndüğümüzde Oscar takdirle başını salladı ama Quinn yüzünü ellerinin arasına almıştı. Onu duyunca şekilden şekle girmişti.

Joana Oscar'ı telefonla arayıp Nessa'yı neden iki büyük kötü kurt gibi odadan kovduğumuzu sorduğunda daha da arttı. Görünüşe göre Joana'ya ağlayarak gitmiş ve bizi canavarlar gibi resmetmiş.

Quinn Oscar'a, "Kız kardeşimize söyleme," dedi.

Elini ahizenin üzerinde tuttu. "Jo er ya da geç öğrenecek ve aylar sonra öğrenirse, o deli herifi savunmasına izin verdiğin için çok kızacak-"

Quinn, "Bunu yapamam," diye haykırdı.

"Derin bir nefes alın," dedi Farrow doktor sesiyle. Yine de size öyle bir nefesi olmadığını söyleyecektir.

"O nefesi birlikte alabiliriz," dedi Frog, kan çanağına dönmüş gözlerini Quinn'e dikerek. "Sen ve ben. Hemen şimdi."

Birlikte büyük bir nefes aldılar, daha büyük bir nefes verdiler. Quinn daha sakın bir saniyede Frog'un bakışlarını tuttu ve "Sen onunla ilişkini bitir, ben de onunla ilişkiyi bitireyim" dedi.

Güçlü bir şekilde

"Anlaştık" dedi. "O kadar hızlı mı?"

"Keşke daha hızlı olsaydım." Boğuk bir sesle, "Ben de." dedi.

Oscar, Farrow ve ben birbirimize baktık ve bir zamanlar bizim de orada olduğumuzu sessizce kabul eder gibiydik - ilişkilerle boğuşuyor, işleri berbat ediyor, hatalarımızı anlamlandırmaya çalışıyorduk. Kendimizi düzeltiyor ve elimizden geldiğince ileriye doğru yürüyorduk. Bu asla unutulmayan bir gençlik.

Oscar evli olsa da, Farrow evli olsa da ve ben şu anda kararlı bir ilişki içinde olsam da, yine de kendimizi arada bir tökezlerken bulabiliriz - ama iyi insanlarla çevrili olmak böyle bir şey.

Asla çok uzağa düşmezsiniz.

Uçak sarsılıyor ve alçalıyor, ben de içgüdüsel olarak orta kolçağı tutuyorum. Ben AirPods'unu çıkarırken pilot interkomdan sesleniyor. "Önümüzde zorlu bir hava koşuluna giriyoruz, bu yüzden önümüzdeki bir saat boyunca emniyet kemeri işaretini açacağız ve içecek servisini şimdilik askıya alacağız. Teşekkürler."

Ben tutuşumu bıraktığımı gördü. "Gergin uçucu mu?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. Gerçekten de ona ulaşmaya çalışıyordum... onu korumak için. Ben'e Philly'de koruması olarak eşlik etmek için gönüllü olmuştum ve eğer ikimiz de bu uçakta ölürssek, en azından onu güvende tutmaya çalışırken ölmüş olacaktım.

Bununla yaşayabilirim diyeceğim ama ölmüş olacağım, o yüzden...

"Kısa çubuğu çektiğin için üzgünüm," diyor Ben içtenlikle. Hâlâ ısı yayıyor ama bu hiçbir zaman bana karşı olmadı.

"Aslında uzun çubuğu ben çektim," diyorum ona. "Burada olmak istedim. Bunun için Novak'a baskı yapmak zorunda kaldım. Epsilon'da çok seviliyorsun, biliyorsun. Kimse seni takip etmekten hoşlanmıyor."

AirPods'ları yavaşça bir çantaya koyuyor. "Kendinizi Epsilon mu yoksa Omega olarak mı görürsünüz?"

İlk defa biri bana bunu soruyor. SFO'yu kaybettiğimi hiç hissetmedim. Onları asla kaybedemezdim. Ama Epsilon'un bir parçası olduğumu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Hissetmedim. Ta ki 10th adresindeki Duke's'da görevde değilken, bana göz kulak olacak birine ihtiyacım olduğunda O'Malley yanımda olana kadar.

Acı çekmeme izin verebilirdi. Quinn ya da Frog'un müdahale etmesine izin verebilirdi. Onun yerine, ben boğulurken bana mecazi Heimlich yapmaya çalıştı.

Düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "İkisi de," diye cevap veriyorum.

"Ben ikisiyim."

Ben bileklerini ovuşturuyor, huzursuz. Kasırgaların hareketsiz oturmayı sevdiğini sanmıyorum. Su şişesinin kapağını açıyor. "Luna'ya dönmek ister misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Onu özlüyorum. Bu gece o kulüpte olmak onsuz aynı şey değil." Eğer bu bir uzun mesafe ilişki sınavıysa, ben sınavı geçememişim. Çünkü onunla birlikte olmak için elime geçen ilk fırsatı değerlendirmekle kalmamış, onu başka bir adamın elinden çekip almıştım.

Novak sonunda mutlu olabilir. Onu bir uçak kazasında ölmekten

kurtarabilirdim.

"Kulüp," Ben önündeki boş ekrana gözlerini kırpmadan bakarak sıcak bir nefes verdi. Dövüş Gecesi'nden sonra çoğumuz kumarhanedeki Verona adlı 18+ bir kulüpteaydık. Kız takımını bile içeri sızmayı başarmıştı.

Ben'i gördüm.

Arka köşedeki flaş ışıklarının altında Winona ile hızlı hızlı sohbet ediyordu. Kulübün öbür ucundan endişesi içgüdüsel oldu. Perişan görünüyordu ve ben bunu anlayamadım.

Açıkçası başka kimsenin gördüğünden emin değildim. Herkes eşleşmişti ve ben de insanları izliyor ve telefonumu kontrol ediyordum.

Sonra dudaklarını okudum. "NE YAPTI?!" diye bağırması gibiydi.

Vada'yı bulduğunu gördüm. Onu Winona'yla bıraktığını gördüm ve sonra sanki ayakları yanıyormuş gibi kulüpten kaçtı. Oscar ve Jack'i bırakıp peşinden koştu. Novak'ın gözünden kaçtı ve ben de Epsilon'a Ben'in hareket halinde olduğunu mesaj attım. Yanına bir koruma bile koyamadan bir taksiye atladı. Ama ben oradaydım ve Ben'in yanına tırmandım.

Bu konuda tek kelime etmedi. Güvenliğe alışkın. Novak havaalanında yer değiştirmek istedi, ki bu yapılacak en kibar şey olurdu. Ama ben yine eve, Luna'ya gitmek istiyordum ve bunu kabul etmesi için otuz dakikalık bir telefon görüşmesi yapmam gerekti.

Göreve geri dönmek kolay oldu. Telsizim yanımdaydı. *Her ihtimale karşı*. Eşyalarımı otel odasından alması için Oscar'a mesaj attım. Philly'ye döndüğünden emin olmak için. Arayıp Ben'i sordu. Herkes onun için endişeleniyor. Bahse girerim telefonu patlıyordu.

İşte buradayız. Birinci sınıfta. Bagaj yok. Neredeyse hiç kişisel eşya yok. Ve neden Philly'ye gitmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yok.

"Kulüp," dediği iki kelimeyi tekrarlıyorum. "Bir şeylerin seni yiyip bitirmesine izin vermenin sağlıklı olmadığını biliyorsun."

"Yemek yemiyor." Ben hâlâ gözlerini kırpmıyor. "Yiyor... yavaşça." Yüzü acıyla seğiriyor. "Winona ona ilaç verildiğini düşünüyor."

Sertleştin. "Ne zaman?"

"Okulda." Ben önündeki koltuk cebine bakıyor. "Sen orada değildin." Midem sıkışmaya başlıyor. O koridorlarda tüm o gençler benim sorumluluğumdaymış gibi hissediyorum. "Xander o gün MLB işbirliğindeydi, yani okulda değildi. Dalton'ın içinde koruma yokmuş, öyle söyledi."

"Uyuşturulduğunu mu düşünüyor?"

Boynunu kaşıyor. "Bu gece annesine ve babasına söyleyecek. Güvenlik muhtemelen yakında bunu öğrenecektir."

Uçak tekrar sarsılıyor ve yolcular önlerindeki sandalyeye uzanıyor. Yerleştiğimizde fısıldıyorum, "Yine de düşebiliriz. Bana şimdi söyleyen iyi olur."

Ben başını arkaya yaslar. "Tate yaptı."

"Emin mi?"

"Nona, öğle yemeğinde Hydroflask'ından içtiğinde adamın *kıs kıs güldüğünü* söyledi. Daha sonra, bayılacakmış gibi hissederek tuvalete gitmiş. Vada'yı aramış, o da Easton'ı... ve onu bulduklarında Tate koridorda bekliyormuş."

"Ne için olduğunu bilmiyorsun," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Ne için olduğunu biliyorum. *Tam olarak* ne için olduğunu biliyorum," diyor Ben, koltuğun arkasındaki güvenlik broşürünü bir şey yapmak için çıkararak. Kolundaki bir deliği kaşımından daha iyidir. "Winona'ya, Vada'ya ve kendi kız *kardeşime* ne yapmak istediğini bana ayrıntılı bir şekilde anlattı - beni kızdırmak, derimin altına girmek için. Dalton'da bana böyle mide bulandırıcı şeyler söyleyen tek kişi o değildi ve durmaları için onlarla arkadaş olmaya çalıştım. Ama bu... bu..." Hasta görünüyor.

Luna bana Ben'in T-Bag'leri durdurmak için bir şey yaptığını söyledi. *Tate'in* Winona'yı taciz etmesini engellemek için. Tam olarak ne olduğundan emin değildi.

Dürtmek yerine, emniyet kemeri kurallarını çiğneyebilir ve bir uçuş görevlisinden ona bir su alabilirim.

Sonra diyor ki, "Onların arkadaşı olamazdım. Bu yüzden onunla bir anlaşma yaptım." Emniyet kemeri tokasını bıraktım.

Ben güvenlik broşürünü kapatır. "Adderall istediğini biliyordum. Bu yüzden terapistime yalan söyledim, bir reçete aldım ve son yılım boyunca Tate'e temin ettim. Xander'la konuşmayı bıraktığım *tek* şeyi yaptım." Sertçe yutkunuyor. "Ve Xander, ihtiyacı olan birine antidepresan veriyordu. Benim yaptığım çok daha kötüydü."

"Niyetim iyiydi," diyorum.

Ben acı dolu bir ses çıkarır. "Evet. Bunu Rose ve Connor'a söyle. Annemle babam ikiye bölünmüş oğullarının hazırlık okulunda uyuşturucu sattığını duysalar çok utanırlardı." Broşürün soyulan köşesini karıştırıyor. "Ben en kötü Cobalt'ım, hem de açık ara." Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor.

"Hayır, o kadar da kötü değilsin," diyorum hafifçe. "Bence Charlie bu unvan için aktif olarak savaşıyor." Ben'e Charlie'den bahsetmek riskli ama bakışlarını indirip düşünüyor.

Broşürü koltuğun cebine geri koyuyor. "Bıraktım," diyor. "Mezun olduktan sonra işim bitmişti ve kızların taciz edilmesinin en başta *benim yüzümden olduğunu* düşündüm. Hepsi beni kışkırtmak içindi." Burnu alevleniyor, gözleri doluyor. "Ama öyle değildi." Öne doğru eğildi, yüzü ellerinin arasındaydı.

Avucumu sırtına koydum.

"Efendim," diye fısıldıyor uçuş görevlisi. Bana "*Her şey yolunda mı?*" diye soruyor.

"Bir su alabilir miyim?"

"Elbette." Elinde bir tane ile döndüğünde, kapağını çevirip Ben'e uzatıyorum. Doğrulup birkaç yudum alıyor ve sakinleşmeye çalışıyor. Umarım bunun hakkında konuşmak biraz yardımcı olmuştur. Ona kontrolü dışında gelişen bir şey için kendini suçlamaması gerektiğini söyledim.

Sebep ve sonuç hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Bilmiyorum. Nefes alış veriş durulduğunda endişem azalıyor.

"Neden havaalanına kaçtın?" İkimiz de koltuklara yaslanıp rahatladığımızda ona soruyorum. AirPods'unu tekrar çıkarıyor.

"Sadece eve gitmem gerek."

Evet. Başımı sallıyorum.

Bu duyguyu bilirim.

Tübürlans bizi uzun bir beş dakika boyunca sarsıyor ve ben tavana bakıyorum. *Lütfen, uçak, ölmeme izin verme. Onu bir kez daha görmek istiyorum.*

PAUL DONNELLY

Sonunda PA'ya döndüğümde LUNA ölü gibi uyuyordu. Onu uyandırmak istemiyorum. Fred Çakmaktaş gibi tepinsem bile yine de kıpırdamaz. Çok şirin, yastığı vücuduna sarmış, keşke ben olsaydım diye düşündüğünü hayal ediyorum.

Gülümsemem kayboluyor. Evet, bu acıttı. New York'a taşındığımda aynı yatakta uyumayacağız. Bir yastığa sarılmak onun yeni normali olacak.

Ve benim yeni normalim.

Luna ile aynı yatağı paylaşmak beni de rahatlatıyor. Ama onunla Philly'de kalmam, Xander'ın ekibinden ayrılmak istemem ya da güvenlik kariyerime son vermem anlamına geliyor. *Bunu yapamam.* Xander'ın hayatının bu döneminde, onun yanında olmaya çağrıldığımı hissediyorum.

Kardeşini bırakamam. Pişman olurum ve kim bilir, belki de bu uzun mesafe olayı o kadar da korkunç olmaz. Yürütürüz.

Orion bana mızızlanıyor, ben de onu güvenli mahallede bir gece gezintisine çıkarıyorum. Üzerimde Vegas'ta ve havaalanında giydiğim gri Moody Blues tişörtü var. Henüz duş almadım ama aktarma sırasında bir deodorant aldım. Kokmuyorum. Bir buket hanımeli gibi kokuyorum. Luna gibi. Hâlâ onun kokusu üzerimde ve umarım uzun mesafe onu hiç silmez.

Sıcak bir Mayıs ayı. Hareketsiz sessizlikte cırcır böcekleri yankılanıyor. Telefonumda basılabilir fotoğraflı vücut yastıkları satan web sitelerini tarıyorum. Orion kaldırım kokluyor, sonra koşarak ilerliyor.

Cobalt Malikanesi'ni geçiyoruz. Ben'i gece için oraya bırakmıştım. Araba kiralamıştım, böylece ortak araç kullanmak zorunda kalmayacaktık. Teyzelerinden biri ya da

Amcalarımız bizi havaalanından alacaktı ama tüm aile Vegas'ta.

Elimden geleni yaptım. Onu sağ salim eve getirdim. *Donnelly'e beş altın yıldız.*

Gülümsüyorum ve sokağın ilerisinde Orion bir lamba direğine işiyor. "Dök içindekileri," diye cesaretlendiriyorum. "Sence tüm vücudumun bir yastığa basılmasını ister mi yoksa sadece yüzümün mü?"

Pantolonunu yukarı

kaldırıp bana baktı.

"Tüm vücut. Anlaştık."

Bir elimle telefonuma dokunuyorum, sonra hareketsiz kalıyorum.

Bir *çıtırtı* sesi bakışlarımı kaldırıyor. Orion'un kulakları seğiriyor. Sonra şiddetli, paramparça sesler duyuyorum. Alarm beni ileri itmeye çalışıyor. "Bir saniye içinde döneceğim, söz veriyorum." Aceleyle tasmaını lamba direğine doluyorum. "Yabancılarla konuşma."

Havlıyor.

Sonra kaçıyorum. Çıtırtılara, parçalanmalara, *çatlaklara* doğru koşuyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve bir sonraki sokağa giriyorum. Keskin bir sağa döndüm. Nefesim göğsümde alev alev yanıyor ve mavi kristal kolye göğüs kafesime çarpıyor.

Tate. Tate bu mahallede yaşıyor. Ben onu yurduna götürmemi hiç söylemedi. Onu *buraya* bırakmamı söyledi.

Uçakta "Sadece eve gitmem gerekiyor" dedi.

Tek tesellim Ben'in Cobalt Malikanesi'ni *evi olarak* gördüğünü bilmek. Adımlarımı uzatıyorum ve tendonlarım ve dörtlülerim çığlık atıyor. Gecenin karanlığında Tate'in taş konağına doğru koşuyorum. Orayı biliyorum. Daha önce görmüştüm. Güvenlik daha önce de görmüştü.

At nalı araba yolu. Süslü araba garajı. Fener duvar aplikleri ateşle yanıyor, alevler kapının iki yanında titriyor.

Yolun aşağısındaki malikaneyi gördüm.

Ve işte Ben. Üzerinde mavi fermuarlı bir ceket var, park halindeki bir Porsche'ye beyzbol sopasıyla vururken kapüşonu düşmüş.

Bağırıp bütün sokağı ayağa kaldırmam.

Daha sert koşuyorum. Boktan hamstringim bacağымda alevler çıkarıyor. Durmuyorum. Porsche'nin yan camları çoktan kırılmıştı. Ön cam çatlamıştı. Sopayı kaputa öyle bir vuruyor ki, o kadar büyük bir güç ve öfkeyle, metal büyük bir göçüğe dönüşüyor ve darbe tüm aracı sarsıyor.

Acısı her sallanışında patlıyor ve sundurma ışıkları yanıyor.

"Ben!" Posta kutusuna yaklaşıarak bağıyorum.

Beni gördü, sonra Tate'in ön bahçeye çıktığını gördü.

"Bu ne lan?" Tate alay ediyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin!" Ben'e doğru yürüyor ve Ben hiçbir şey söylemiyor, sadece beyzbol sopasının ucunu Tate'in karnına saplıyor.

Yere düştüğünde, Ben onun üstüne biner ve suratına bir yumruk indirir. Onu bayıltıyor. *Bayıldı*. Ben, onu Tate'in üzerinden kaldırmadan önce çenesine bir yumruk daha indirdi.

Ben ileri atılmaya çalışıyor ama onu kilitliyorum.

"Durmalısın," diye fısıldıyorum. "Nefes al."

Nefes almak için savaşıyor ama aynı zamanda ileri atılmak için de. Onu yola çekiyorum ve Tate'den uzağa döndürüyorum, böylece artık onu göremiyor. Öfke. Nefret. Acı. Sevdiğiniz parçalarınızdan ne kadar kolay beslendiğini biliyorum. Ve bunu Ben için istemiyorum. Kimse için istemem.

Hayat içimde akıp gidiyor. Adımdan kaçıyorum. Ciğerlerime hava dolduranlara doğru koşuyorum. Dövme dükkanında Farrow'la tanışmak. Bir ev partisinden kovulurken gülümsemek. Üniversite sokaklarında yavaşça yürürken arkadaşlarımla Yale'de gülmek. Omega ile her yerde, her yerde şakalaşmak. Tatillerde bir tur otobüsünde podyuma çıkmak.

Yunanistan'da güneşin batışını izlemek. Bir barda tek kişiyle dans etmek. Yavaşça ve aniden aşık olmak.

Kendim için ne olduğumu biliyorum. İnsanların benim için ne olduğunu biliyorum. Başkaları için her zaman ne olmayı umduğumu biliyorum.

Ben oksijen için nefes alıyor, tıkırdıyor. Çılgılık atıyor. Sonra Tate'in ailesi çimenlere koşuyor. Annenin feryadından oğlunun öldüğünü sanırsınız. Oğlunun canına okumuşlar. "911'i ara, Henry!" diye bağıırır.

"Porsche!" diye hırıldıyor baba.

Kollarımı Ben'den kurtardım. "Onlar polisi aramadan eve git." Suç duyurusunda bulunacaklar. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Yumrukların savaşı, avukatların savaşı olacak.

Ben sendeleyerek geri çekilir, yüzü kırılmıştır. "Bana ne olacağı umurumda değil." "Benim umurumda," diyorum ona. "Ailen umursuyor ve benim de lambaya bağlı bir köpeğim var.

Eğer onu önemsiyorsan, gidip onu çöz ve benim için Luna'ya getir. Lütfen."

Geriye doğru hareket ediyor, sonra bir, iki kez başını sallıyor ve gözden kaybolmadan önce sokağa yöneliyor.

LUNA HALE

Terli avuçlarımla not kartlarımı karıştırıyorum. Son sunumlar Fizzle'ın toplantı odasında yapılıyor. Uzun ve göz korkutucu konferans masasının başındaki Stokes Amca'nın Kaptan Amerika'nın bir versiyonu olduğunu hayal ediyorum (kardeşim denenmiş ve gerçek olanı) ve Yenilmezler'in en yeni üyesini arıyor.

Toplantı odasında sıramın gelmesini bekliyorum. Birbirimizin sunumlarını gözlemlememize neden izin verdiklerini merak ediyorum. Özgüvenimizi sarsmak için mi? Gergin bir terlemeye neden olmak için mi? Başaramayacaklar! Nemli ellerimi beyaz pantolonuma sürüyorum.

Hatta uyumlu bir blazer ceket bile giyiyorum ama altına Donnelly'nin siyah AC/DC tişörtünü giyiyorum. Bel kemerimin içine soktum. Tişörtün uğursuz olabileceği konusunda beni uyarmıştı ama ben sadece ondan bir parçanın yanımda olmasının iyi bir şans olduğunu hissediyorum. Ayrıca, onun miskli ve naneli kokusu gibi kokuyor. Sadece bu bile bazı sinirleri yatıştırıyor.

Fizzle için mi yoksa Donnelly ile Halway Comics'te ayarladığımız ve babamla iş düzeyinde yüzleşeceğimiz toplantı için mi daha endişeliyim emin değilim.

Burada her şey kötü giderse, en azından elimde bu var. Üst üste iki kez bombalayamam, değil mi?

Hiç bombalamayacaksın.

Kendime cesaret verici bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. Tamam.

Toplantı odasının buzlu cam duvarlarına yaslanmış bir sıra sandalyede oturuyoruz. Charlie *kambur duruyor*. Xander sinirli bir şekilde ayağını yere vuruyor. Eliot

metanetli, kendinden emin, *dengeli*.

Ve Ben-Ben ortalıkta görünmüyor.

Resmi olarak yarışmadan çekildi.

Ben o gece Orion'u eve getirdiğinde, Donnelly polis meselesini çözmesi için güvenliği çağırırken ben de onunla kaldım.

Neyse ki Donnelly ifade almaya gelen polisleri tanıyordu. Muhbir olarak birlikte çalıştığı polislerle aynıydılar. Bu yüzden sakın bir şekilde geldiler ve Ben'in üzerine yürümek istemediler. Şu anda ailemizin avukatları aracılığıyla her şey gizli tutuluyor, ancak saldırı ve vandalizm suçlamalarının yapılmadığına dair mırıltılar duydum.

Cobalt'lar birine para verdiği için de değil. Söylentilere göre ailemiz Winona'yı taciz ettiği için Tate'i suç duyurusunda bulunmakla tehdit etmiş ama ellerinde fazla kanıt olmadığı için bunun işe yarayacağından şüpheliyim. Yine de korku, ailesinin beyaz bayrak sallaması ve hatta evlerini satışa çıkarması için yeterliydi.

Ben ailemin evinin önünde polisle konuştuktan sonra Connor Amca'yı aradım. Rose Teyze'yle birlikte özel bir uçakla Philadelphia'ya dönüyordu.

Telefonu kapattık ve Ben tereddüt ederek yola baktı. Cobalt Malikânesi karanlık, boş odalar ve yankılanan mermer zeminlerden oluşacaktı.

"Geceyi burada geçirebilirsin," diye teklif ettim. Xander ve Easton çoktan uyumuşlardı ama ev köpeklerimiz ve insanların var olduğunu bilmekle daha canlı hissediyordu. "Moffy onun yatağında yatmana aldırılmaz. Çarşafı değiştirebilirim."

"Sorun değil." Koltuğa çöktü ve telefonunun siyah ekranına baktı.

Yanına oturdum. "Kanepeye ne dersin?"

Tam ben sorarken telefonu FaceTime aramasıyla aydınlandı. Beckett'tan.

Neredeyse kırmızı düğmeye basacaktı ama sonra kabul etti. Beckett havaalanında dakikada bir mil yürüyordu. Bir elinde telefon, diğerinde bavul olduğunu hayal ettim.

"Ben iyiyim," dedi Ben, sesi gergin ve kısıktı. "Luna benimle." Telefonu bana doğru çevirdi ve ben de bir Vulkan selamı verdim. Sonra kendine dönerek, "Geceyi burada, kanepede geçireceğim," dedi. Durakladı. "Bir şeyle uğraşmam gerekiyordu. Bekleyemezdi."

"Bu da olmaz," dedi Beckett. "New York'a taşın. Burada yaşayın lütfen."

"Charlie-"

Beckett, "Benim için, kendin için New York'a taşın," dedi ve FaceTime'a açtı. Charlie de onunla birlikte havaalanındaydı. Çoktan Philadelphia'ya varmışlardı. Anlaşılan Ben'den kısa bir süre sonra Vegas'tan ayrılmışlardı.

Kardeşlerini bulmak için.

New York'a taşın.

Ben o gece Beckett'a bir cevap vermedi ama bugün toplantı odasına girmeden önce Eliot'tan haberi aldım.

En küçük Cobalt kardeş Penn'i bıraktı ve Xander'ın sonbaharda gideceği üniversiteye transfer oluyor. Ben New York'a gidiyor.

"Her zaman daha fazlası için yer vardır," diye Eliot beni sayısız kez ikna etmeye çalıştı.

Hayatımda bir dönüm noktasındayım. Bunu biliyorum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde vereceğim karar, tüm evrenimin gidişatını değiştirebilir.

Her şeyden önce, bu sunumda *başarılı olun*.

"Eliot," diye sesleniyor amcam en iyi arkadaşımı sahneye çağırmak için. Bana nazlı, hınzır bir sırıtış fırlatıyor, sonra ön tarafa doğru ilerleyip saf bir güvenle toplantı salonuna hükmederken yaramazlığı silinip gidiyor. Gerçek Loki'nin o olduğunu fark ettim.

Charlie değil. Olmadığı biri gibi davranan Eliot, sırf eğlence olsun diye.

Kimse bunu anlamıyor. *Levigator* adlı yeni bir ürünü anlatırken gülümsüyor ve not alıyorlar. Lightning Bolt gibi başka bir enerji içeceği! Ülkenin dört bir yanında Levigator logolarıyla süslenmiş sıcak hava balonlarıyla çılgın bir pazarlama planı öneriyor.

Sonunda, oldukça ikna oldum.

Harika, tamam.

Onu seviyorlar.

"Başardım," diye fısıldıyor bana, koltuğuna geri döndüğünde.

Sırada Xander var ve Fizzle'ın Sprite taklidinin reklamını ve yeniden markasını anlatmak için yaklaşık beş dakikasını ayırıyor. Yeniden canlandırılması gereken önceden var olan bir içecek. Hiçbiri not yazmıyor. Xander kelimeleri karıştırıp kekeledikçe çoğu endişeli görünüyor.

Bana endişeyle bakıyor, ben de iki baş parmağımı kaldırıyorum.

Nefes alıyor. Ve diğer tarafıma döndüğünde, nefes veriyor, "Ben yaptım o."

"Başardın." Parmaklarımızı tokuşturduk.

Gülümsemesi belirir, sonra da yeni inmiş gibi öne doğru eğilir. rollercoaster. "Bunu bir daha yapmama asla izin verme. Sanırım kusacağım." Topluluk önünde konuşmanın ona göre olmadığını söylemek yanlış olmaz.

"Luna."

Benim

sıram.

Not kartlarımı bir kenara bırakıp öne ve ortaya geçiyorum.

Stokes Amca'ya "Benim bir PowerPoint'im var," diye hatırlatıyorum. Kumandayı bana doğru kaydırıyor ve ben ana slayta tıklamadan önce tahtaya hitap ediyorum. "Büyükbabam bu şirketi çok severdi. Ben her zaman onun buluşu derdim ama fark ettim ki onun için aslında bir bebek değilmiş. Anneme ve teyzelerime duyduğu sevginin somutlaşmış haliydi. Bu yüzden Fizzle'ın başarısı benim için önemli çünkü temeli sevgi ve aile üzerine inşa edildi. Ve her zaman bunları somutlaştırmasını istiyorum."

Kimse konuşmuyor.

Kimse not almıyor.

Tamam, bu kötü olabilir. Duvardaki ekrana doğru eğilirken, teklifimi ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Ürünüme ve sunumuma ne kadar inandığımı. Ve Donnelly'nin de bana ne kadar inandığını.

Toplantı odasını geleceğin görselleriyle aydınlatıyorum. "Fizz O'Naut." Uzun boylu alüminyum kutunun etrafında dövme tarzı bir sanat var. Amerikan geleneği, Donnelly'ye teşekkürler. Mor bir astronot aynı kutuyu tutuyor ve bir balonun içinde yüzüyor.

Slogan: *fizz me up*

Kurul daha yakından incelemek için eğilir. "Bira mı bu?" Chett Wagner soruyor.

"Hayır," diye gülümsüyorum. "Bu su, ama su içmek çok havalı." Tıkliyorum ve slayt astronotun mavi bir versiyonunu gösteriyor. "Köpüklü su." Başka bir slayt. Astronotun elinde bir limonla yeşil. "Aromalı su. Bira fabrikalarında, festivallerde, spor etkinliklerinde, bira içiyormuş gibi hissetmek isteyen ama sıvı almayı tercih eden herkes için tedarik edilebilir. *Ve* plastikten daha çevre dostu."

Demografik bilgilere ve sayılara giriyorum ve bitirmeden önce birkaç soru daha soruyorlar. Gülümsemem küçülmedi.

Xander kocaman bir gülümsemeyle, "Bu harikaydı," diye fısıldıyor. Bu benimkini daha da büyütüyor.

Eliot gururla sırtıyor. "İyi oynadın."

Evet, bulutların üzerindeyim. Güzel bir yüksekliğe çıktım ve burayı seviyorum. Ne olursa olsun, en azından maksimum çabayı gösterdim. Elimden gelen her şeyi yaptım. Yine de Charlie'nin yarıştan çekilmesi umuduyla parmaklarımı, ayak parmaklarımı, kirpiklerimi ve görünmez uzuvlarımı çapraz yapıyorum.

Ve işte o zaman kazanmayı gerçekten ama *gerçekten* ne kadar çok istediğimi kabul ediyorum. "Charlie," Stokes Amca sesleniyor.

Bırak.

Bırak.

Kaderimi tezahür ettiriyorum,
tamam mı? İşe yaramıyor.

Charlie kurulun arasında durur ve istifa konuşması yapmaz. Onun yerine, "Size *hiçbir şey* sunmuyorum." diyor.

Bay Wagner telaşlandı. "Hiçbir şey mi?"

"Bu bir şaka olmalı," diye mırıldandı Bayan Kapoor.

"Şaka değil," diyor Charlie. "Eğer beni seçerseniz, hiçbir şey yapmayacağım. Şirketi yok etmeyeceğim ama daha iyi de yapmayacağım. Sadece hiçbirinizin Fizzle'ı batırmamasını sağlayacağım ve eğer bunun *aşk ve aile* gibi basmakalıp bir nedenden kaynaklandığını düşünüyorsanız..." Ah, doğrudan bana vurdu. "Daha da kötüsü. Çünkü paramın nereden geldiğini biliyorum. Ve seyahat etmeyi *seviyorum*." Sinirli bir gülümseme takındı. "Öyleyse beni seç ve alacağın şey bu. *Teşekkür ederim*. Bu zevk bana ait değildi." Tek kelime etmeden çıkıyor.

Eliot alkışlıyor ve gülmemek için kendini zor tutuyor. "Ayakta O, kardeşim!" Acaba duvardan onu duyabilen var mı?

Eliot ayakta olan tek kişi.

Kurul görüyor ve şimdi Eliot'tan rahatsız olmuş görünüyorlar. Gerçek fesatçı ortaya çıkıyor. Ama eşyalarımızı toplarken, kurulun hala Charlie'yi savunduğunu duyuyorum.

Hep ikincilik için savaşıyorduk.

İkincisi.

Bir Hale için beklenenden daha iyi bir yerleştirme. En azından bunu alabilir miyim?

HALWAY COMICS.

İki numaralı gelecek. Henüz verilmemiş ya da alınmamış bir fırsat.

Babam masasının arkasında çok az konuşuyor. Çizgi romanın taslağını (birinci cilt) kısa bir süre önce kendisine teslim ettik ve henüz bitirdiğine dair bir işaret bile vermedi. Bizimle görüşmek istedi. Dolayısıyla Donnelly ve ben yan yana duruyoruz, oturmak için bile çok sabırsızlanıyoruz. Herhangi bir tepki ya da geri bildirim bekliyoruz.

Babam cereyanı açar ve okuma gözlüklerini takar.

"Bu bir uzay operası," dedim gergin bir şekilde. Gerçek bir sunumla gelmeliydik ama bu çizgi roman hakkında onunla yemek masasında konuştuğumuzu düşündüm. Resmi bir sunuma ihtiyacı yoktu.

Büyük hata.

Muhtemelen *profesyonel olmak* istiyordur. Bu projeye gerçekten ne kadar yatırım yaptığımızı görmek için. Ben de "Hikaye bizim hayatlarımızı yansıtıyor ama uzaylı bir prenses, bir insan ve biraz da zaman yolculuğu içeren bir bilimkurgu." demeye başladım.

Donnelly babamı da inceleyerek, "Bu yumuşak bir bilimkurgu," diye ekliyor.

"Hı-hı," diye başımı salladım. "Ana akım piyasa bunu hala sindirebiliyor olmalı. O kadar da tuhaf değil."

Donnelly sırtarak, "Sadece çok tuhaf," diyor.

Ben de gülümsüyorum, ama benimki gidip geliyor. Babam birkaç sayfa daha karıştırırken Donnelly'nin dudakları yavaş yavaş çatılıyor.

Donnelly, "Seksi çıkarabiliriz," diyor. "Eğer sorun buysa-" "Sorun bu değil Paul." Babam gözlerini çimdiklemek için gözlüklerini çıkarır. Çünkü ağlıyor. Ya da en azından, aniden bastıran gözyaşlarını dizginlemeye çalışıyor. Çizgi romanı kapatır ve el yazmasının ön yüzünü kaldırır. bize. Başlık tüm ihtişamıyla görünüyor.

İnsan Erkek, Kozmik Kadın

Yazan: Luna Hale

Resimleyen: Paul Donnelly

"Eğer bunu yayınlamama izin vermezsen," diyor babam, boğuk sesini temizleyerek, "bu sorun olur. Çünkü bu, ikinizin yarattığı şey - aşkınız, hayatlarınız, uzay ve zaman boyunca - onlarca yıldır sahip olduğum en iyi lanet olası teslimiyet."

Çenem titriyor. *Ağlama. Sen bir profesyonelsin.* "Bunu söylemek zorundasın."

Babam masanın çekmecelerini karıştırırken sertçe, "Hayır, yok," diyor. Sanırım mendil için. "Sanatın çöp olduğunu ve panellerin mantıklı olmadığını söyleyebilirdim."

"Sanat çöp değildir," diye gülümsemeye başlıyor Donnelly. "Paneller bizim için çok anlamlı. Bu bir kazanan. Bunu biliyoruz."

"Öyle mi?" Babam gururlu gözlerini bana diyor. "Öyle mi, Luna?"

Evet.

"Yankı uyandıracak," diyorum derinden. "Bu biliniyor."

"Biliniyor," diye onaylıyor babam, bakışlarımı daha da gururla tutarak. İçimde zafer duygusu kabarıyor ve yanaklarımı ceketimin koluyla hızlıca siliyorum. Mendil kutusunu uzatıyor ve bir tane alıyorum, "Ve eğer reddedersem annen çok üzülür. Zaten üç kez baştan sona okudu."

Vay canına.

Babam ayağa kalkar. "Dördünü okudum."

Donnelly sırtıyor. "Beşe çıkmak ister misin?"

O da gülümsüyor, alaycı bir tavır takınmadan. "Hikâyeni benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Donnelly."

"Bana Paul diyebilirsin." Sesi hırıltılı, boğuk. Onu da temizler. "Adımı yeniden sevmeme yardım ettiğin için teşekkürler."

Bu artık kaçtığı bir şey değil.

Babam masaya geliyor ve önce bana sarılıyor; sevgisi çok güçlü ve dirençli. Donnelly'nin elini sıktı ve onu da kucakladı.

Garip ve güzel bir şekilde, bir asteroidin düşüp evrenimizi yarmasını ve bizi bir kara deliğin içine çekmesini beklemiyorum.

Geleceğimizin çok ama çok parlak olduğuna inanıyorum.

PAUL DONNELLY

LO bir kase patates püresinin etrafından dolanıyor. Köfte çoktan dilimlenmiş ve içine dalınmış. Yemek masasına yayılmış ev yapımı bir yemek. Bu benim ilk aile yemeğim değil. Çatı katını su bastığından beri Hales'lerle yemek yiyorum ama bu gece farklı.

Kapıdan hızlıca çıkmak için hazırlanmıyorum. Ayaklarımın üzerinde hafif olmak zorunda kalmayacağımı biliyorum. Maximoff yanlışlıkla gömleğine ketçap sıçrattıktan sonra Ripley *oopsie doopsie* dediğinde rahatım ve herkesle birlikte gülüyorum.

"Dikkatli ol kurt izci," diye daha sert gülüyor Farrow.

"Bunu ister misin?" Maximoff ona ketçabı fırlatır. "Arızalı."

Farrow, Maximoff'a gerilmiş, kendinden memnun bir sırıtışla plastik şişeyi sallıyor. En iyi arkadaşım neredeyse her yemekte kocasını nasıl geri alacağını biliyor. Maximoff sinirlenmemek için kendini zor tutuyor ama şimdi o da Farrow'a gülümsüyor.

Ketçabı ortalığı dağıtmadan fişkırtıyor. "Ne diyordun?"

Maximoff Heinz şişesini göstererek, "Senin için tamir ettim," dedi. "Bir şey değil."

"Hiç teşekkür etmedim."

O inliyor ve hepimiz gülüyoruz. Xander biber almak için masanın diğer ucuna uzanırken su bardağına çarpıyor ve Easton bardağı devrilmeden yakalıyor.

"Kahretsin," diye küfreder Xander. "Teşekkürler Doğu." Ona çalkalayıcıyı uzatır. "Biber?"

"Evet, alacağım," diyor Easton. Köftesini kesmek için kotilyon benzeri bir görgü kuralına sahip bir çatal ve bıçak kullanıyor. Masada bir Cobalt varmış gibi hissediyor, ama asla yerinde görünmüyor. Herkes bundan emin. Maximoff ona satranç kulübünü sordu bile ve Lily de ona gelecek haftaki mezuniyeti için kepini ve cüppesini nasıl aldığını anlattı.

Kinney bana bir sepet sarımsaklı ekmek ikram ediyor. Bir parça alıyorum ve sohbet MCU'daki en iyi genel son hakkında bir tartışmaya dönüşürken, arkama yaslanıp kolumu kız arkadaşımın sandalyesine yaslıyorum.

Luna favorisini "*Guardians of the Galaxy Vol. 3* en azından ilk ikide yer almalı" sözleriyle savunuyor.

"Yani, hepimiz hiçbir şeyin *Infinity War'u* yenemeyeceği konusunda hemfikiriz, değil mi?" Xander öyle diyor.

"Tanrı katında," diye araya giriyorum bir *taş atma* hareketiyle. "Meh," diyor Lo, sırf bana katılmamak için.

"Meh?" Luna, Kinney ve Xander sanki son iki saniye içinde beyin nakli olmuş gibi birlikte yanıt verirler.

"Son Thor filmi daha üst sıralarda yer alıyor."

Kinney'nin suratında osuruk kokusu almış gibi bir ifade var, bu beni ve Farrow'u kahrediyor ama gülmemek için elimizden geleni yapıyoruz. "Babama ne oldu?" diye soruyor.

"Ceset avcıları iş başında mı?" Luna bana soruyor.

Göğsüme dokunuyorum. "Hala Donnelly." Elimi başına koyuyorum. "Benim uzay bebeğim gibi hissediyorsun." Tat testi için onu masada öpmek üzereyim.

"Şaka, şaka," diye araya giriyor Lo ve bana PDA iğrenç bir şey, yapma gibi bir bakış gönderiyor ama zaten karısına masada ıslak bir pipi vermiş. Bu yüzden tehdit, tehdit gibi gelmiyor. Daha çok bir öneri gibi.

Kız arkadaşımı *kibarca* şakağından öperim. Müstehcen ya da incili bir şey değil.

Lo, "*Spider-Man: No Way Home* "dan bahsediyor ve hepsi bunun *Guardians'a* nasıl rakip *olabileceği* hakkında hararetli bir şekilde konuşuyor. Ama *Sonsuzluk Savaşı* değil.

Bu o gece. Hiçbir yere gitmeyeceğimi *tamamen* anladığım gece. Buraya kadarmış.

Bu kalıcılıktır.

Beni asla kabul etmeme hakkına sahip olan bir aileden gelen bu kabul görme hissi içimde giderek büyüyordu. Beni aralarına aldılar ve

Artık beni o kadar kolay bırakmayacaklarını biliyorum. Bir kez olsun, daha iyi bir yola dişimi tırnağıma takarak tutunmaya çalışmıyorum. O bana tutunuyor.

Dudaklarım daha yukarı kıvrılıyor ve her şeyi daha güçlü bir şekilde içime çekiyorum.

Lily'nin Xander ve Easton'a yeterince patatesleri olup olmadığını sorması - önceden dondurulmuş ve mikrodalgada mükemmel hale getirilmiş. Hale'in favorisi. Kinney'nin masanın altından Salem'e gizlice köfte parçaları atması. Lo'nun kızıyla olan sırrını görmesi ve bu sırrın içindeymiş gibi davranması. Maximoff'un bebek telsizinden kendi kızını kontrol edişi ve o anlarda Farrow'un ona sevgiyle bakışı.

Luna biraz yorgunmuş gibi başını omzuma yaslıyor ama odasına gitmektense burada herkesle kalmayı tercih ediyor.

Sıcak, mutlu ve duygulu ve ben sadece içinde oturmuyorum. Ben onun bir parçasıyım. *Evet*. Bundan daha iyisi yok.

Eğer varsa, bir gün hissedeceğimi biliyorum. Gökyüzü sınır bile değil. Her zaman aya ateş edeceğim.

Ama yanımdakinin yerini hiçbir şey tutamaz. Luna'ya gülümsüyorum.

Ve sonra bir telefon çalar. Tüm masa sessizliğe gömülür. Sam Stokes bu gece kalan Fizzle Dörtlüsü'nü arayacağını, üç ret ve bir büyük teklif vereceğini söyledi. Xander ve Luna telefonlarını masanın üzerine koymuş, amcalarını beklemektedir.

Luna'nın ekranı boş.

Xander herkese "Bu benim telefonum değil," der.

Sonra telefonum olduğunu fark ettim. Cebimden çıkardım ve midem bulandı. Arayan babamdı. "Hemen geliyorum." Masadan kayarak kalkıyorum. Lo'nun keskin endişesinden uzak, hafifçe, "Tanrı arıyor. Üst kattaki büyük adama senin için iyi şeyler söylememi ister misin?"

"Evet. Ona komik olmadığını söyle."

"Yapabilirim ama bana inanacağını sanmıyorum." Luna gülüyor.

Kapıdan çıkarken Lo'ya sııttım. "Kızın hala komik olduğunu düşünüyor."

Yüzünde kuru bir gülümseme belirliyor.

"Bunun için *Tanrı*'ya şükürler olsun." "Emin olabilirsin." Telefonu kulağıma götürüyorum.

Onları geride bıraktığım anda sırtışımla birlikte mizah da kayboluyor. Oturma odasındaki kanepeye oturur oturmaz babamın sadece sohbet etmek isteyip istemediğini, bira içmek için buluşmak isteyip istemediğini merak

ediyorum.

"Meşgul müsün?" diye soruyor bana.

"Sadece yemek yiyordum." Bebek Ripley'in korsan papağan peluş hayvanını minderlerin arasından çıkarıyorum.

"Kiminle?" Sesi sessiz, neredeyse çekingen. Genelde sesi böyle çıkmaz, orası kesin.

Kaşlarımı çattım. "Kız arkadaşımın ailesi." "Doğru," diye mırıldanıyor.

Yavaşça geri çekiliyorum. Bir davet mi bekliyordu? O kapıları ona açmak bana düşmez ve onu henüz Luna'nın etrafında istemiyorum. "Bu gece çalışıyor musun?" Kayıtsızca sordum.

"Hayır, bu gece izinliyim." Sesi biraz çatlıyor ve garip bir ses çıkararak öksürüyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Gerginim. "Pekala."

"Bu seni son arayışım olacak."

Kafa karışıklığı kulaklarımda beyaz bir gürültü gibi toplanıyor. "Ne?" "Bu, tam burada, bu son konuşmamız."

Elim ağzıma gidiyor, midem düğümleniyor. "Kullanıyorsun-" "Hayır.

Temizim. Temizdim ve Hales'in programa katılacağım.

Koş. Dışarı çıktığında anneni de buna dahil edeceğim. Ama bu... bu bir veda."

Anlamıyorum. *Anlamıyorum*. Gözlerim yanmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Vanessa *olayından* sonra... seni takip etmesinden sonra, Bridget'in o kadına bir daha güvenmeyeceği konusunda sana söz veremem ve anneni bırakamam. Onu bırakmayacağım." Sesi titriyor. "Bridget'le konuştum ve o da artık seninle iletişim kurmayacak. Senin yerine birbirimizi seçtiğimizi düşünebilirsin ama benim için öyle değil. Tam olarak değil."

Boğazımdan bir taş yükseliyor. Dirseğim sert kalçamın üzerine tünemiş. Kafatasım ağırlaşmış gibi avuç içimi alnıma götürüyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum. "Ne oldu o zaman?"

"Gitmene izin veriyorum."

İçime işliyor ve ham duygular o kadar hızlı geliyor ki, elime bakarak ağlamaya başlıyorum. Rahatlama ve rahatlamış hissettiğim için suçluluk ve başka bir şey... daha fazlası...

"Gitmene izin veriyorum evlat," diye tekrarlıyor, sesi yine kırılıyor. "Sen iyi bir adamsın ve bu benim ya da onun yüzünden olmadı. Bize rağmen oldu. Bunu görebiliyorum. Ve şu anda senin için en iyisi gitmene izin vermem."

Bu aşk.

Ne hissediyorum? İlk defa babamı gerçekten sevdim. Çünkü yaptığı şey bana olan sevgisinden kaynaklanıyor. Bu özverili bir hareket ve beni kendi hayatından çıkarıp onsuz kurduğum hayatı yaşamama izin vereceğini asla hayal edemezdim.

Yüzümü sildim ve "Eğer on yıl sonra ayık olursan-" demeyi başardım.

"Hayır, o konuya girmeyelim," diye sessizce araya giriyor. "Belki olur,

Belki de olmayacak. O zamana kadar nalları dikebilirim. Buradaki yaşlı bedene gerçekten iyi bakamadım." Sertçe burnunu çekiyor. "Önemli olan senin bunların hiçbirine karışmamış olman. Olmana da gerek yok." Sendeleyerek nefes alıyor. "Bu bir veda. Şimdi anladın mı?"

"Evet," diye mırıldandım. "Anladım."

"Bu iyi." Duraklıyor, hat geriliyor.

Islak gözlerimi ovuşturuyorum ve biraz daha doğruluyorum.

"Kendine iyi bak baba." "Bakacağım." Ağlıyor. Bunu duyabiliyorum. "Çok yaşa."

Bunu planlıyorum. Ona söylediğim son şey, "Sen de." Telefonu kapatıyoruz ve ben şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum, duygular boğazımda düğümleniyor. Yemek odasından kahkahalar yükseliyor ve ben de tam olarak nerede olmak istediğimi bilerek onu takip ediyorum.

Etli ekmek yendi, geriye sadece çorba gibi çikolatalı dondurma kaseleri kaldı. Masada Sam Stokes'un aramasını bekliyoruz. Luna'ya babamı daha sonra anlatacağımı fısıldadım - kötü bir şey olmadığını. Belki hepsi garip bir mutluluk karışımına bindiğimi görebilirler. Babam beni bırakmayı seçtiği için kendimi mutlu hissettiğim için içimde hâlâ bir suçluluk duygusu olsa da, kalp ağrısı ve acı geride kaldı.

Farrow yanaklarındaki dut püresini silerken Bebek Ripley Maximoff'a "Baba, baksana," diyor. İki yaşındaki çocuk hâlâ mama sandalyesinde, babalarının arasında. "Bu bir kuş." Maximoff'a koluna çizdiği resmi gösteriyor.

Luna bana gülümsüyor. Yemekten önce Ripley ile oynuyorduk ve kâğıt yerine kendi üzerini boyamaya karar verdi. Babası gibi dövme yaptırmak istiyordu.

"O kuşu sen mi çizdin?" Maximoff etkilenmiş gibi konuşuyor. "Evet." Ripley parlıyor.

Mavi bir leke, gerçekten.

"ocukta yetenek var," diyorum ciddiyle. "Sıradan bir Picasso."

Kinney bebekleri Luna gibi seviyor. Glmsemesini gizleyemiyor. "Bu kalemler bir bebeğın cildi için güvenli mi?" diye soruyor.

"Evet, yleler," diyor Farrow hafifçe, Ripley karalanmış dağınıklık arasında bir tırtıl ve bir kpeğı işaret ederken gülmek üzereyken. "Kıpırdama küçük adam. Yüzün kirlenmiş."

Kıpırdanmayı bırakır ve Farrow'un ağzını temizlemesine izin verir. Lily ve Lo bir süreliğine izin istiyorlar.

Xander bir Sprite açıyor ve telefonunu kontrol ediyor. "Stokes Amca'nın bizimle dalga geçmesinin ve bu gece aramamasının altında yatan şey nedir?"

Luna bir mesaj gönderir. "Eliot da henüz bir şey duymadığını söyledi." Daha endişeli, arkadaşının mesajını iki kez kontrol ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bence seçilmek istiyor.

Sözlü olarak söylemedi ama onu görüyorum.

Yönetim kurulunun karşısına çıkardığı her zorluğā büyük bir yürekle göğüs gerdi ve kendi fikirleri ve inançlarıyla ne çıkmaktan büyük keyif aldı.

Luna'ya daha çok gülümsüyorum. O göremiyor. Hâlâ Eliot'a mesaj atıyor ama ben kolumu ona dolamaya devam ediyorum. Rüzgâr ne yönden eserse essin onunla gurur duyuyorum.

Lo yemek odasına geri döner ve kapıyı ayağıyla destekleyerek açar. "Tahmin et kim uğramaya karar verdi?"

Sam Stokes içeri girer. Adamın harika bir poker suratı var. Gözlerinin altında fazla uyumamış gibi koyu halkalar olması dışında hiçbir şey anlamıyorum. şık siyah takım elbisesi işten geldiğini söylüyor.

"Oturma odasında konuşalım," diye öneriyor.

Luna elimdeki hayatı tutuyor. Ona verirdim. Kol ve Hepsı.

LUNA HALE

"ÇOK KALMAYACAĞIM," diyor Stokes Amca ama şöminenin yanındaki sandalyede rahatına bakıyor.

Sıcak koltukta sadece Xander ve ben oturuyoruz. Ben biraz kayınca eski kanepe gıcırıyor. Gerginlik.

Orion, amcamın mokasenlerini eve davetsiz bir misafir girmiş gibi kokluyor - ki bu doğru. Stokes Amca köpeğimle sadece birkaç kez karşılaştı. Bu da *şu* soruyu akla getiriyor, *neden* ev ziyareti? Acı haberi telefonda vermekten mi korkuyor?

"Orion," diye sesleniyorum ve kucağımı sıvazlıyorum. "Buraya gel oğlum."

Kuyruğunu sallıyor ve Stokes Amca'ya beklenti dolu bir bakış atıyor. Evcil hayvan istiyor ve tam onu tekrar çağıracaktım ki Stokes Amca *iki* eliyle Orion'u kaşımaya başladı.

Canlandım ve gülümsedim.

Sonra Stokes Amca yüzüme odaklanıyor ve düşüncelerini yeterince hızlı çözemiyorum. Gülümsemem bozuldu. Demek ki bu fiziksel karşılaşmaya hazırlanmamışım.

Bilseydim bile Ripley'in yanaklarıma yeşil girdaplar çizmesine engel olamazdım. Bence çok güzeller. Donnelly yeğenimin de boyamasına izin verdi. Yüzünde mavi dalgalı çizgiler var.

Merdivenlerin yanında herkesle birlikte duruyor, hatta ailemle bile. Arkamdan hızlıca bir göz atıyorum ve bana cesaretlendirici bir gülümseme gönderiyor.

Daha derin nefes alıyorum.

"Xander'la başlayalım." Stokes Amca ellerini birleştirmeden önce Orion'u bir kez daha okşuyor. Elimdeki Sprite'ı şimdi fark etti.

kardeşimin debriyajı. "Tabii ki Sprite içiyorsun," diye iç geçirdi. "Sanırım ikimiz de senin CEO olamayacağın konusunda hemfikiriz."

"Evet." Xander Sprite'ını buna doğru kaldırır ve gülümser.

Stokes Amca da gülümsüyor. "İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum. Onlar da öyle." Arkamızdaki herkese işaret ediyor.

Xander ailemize ve en iyi arkadaşına bakıyor ve küçük kardeşimin mutlu görüldüğünü söylemek istiyorum. Ama kehribar rengi gözlerini mutluluktan daha fazlası aydınlatıyor. Bu gece kendisine duyduğu büyük sevgi.

Yavaşça nefes alıyorum, Stokes Amca'nın muhtemelen teselli ödülleri dağıtmak için uğradığını fark etmeye başlıyorum. Yumuşak, nazik bir iş bitiricilik.

"Luna." Stokes Amca tüm dikkatini bana yöneltti. "Mümkün olduğunca açık konuşacağım çünkü perde arkasında neler olduğunu bilmeyi hak ediyorsun."

"Tamam..."

"Yönetim kurulu size karşı anlayışlı değildi. Başlangıçta senin çok tuhaf biri olduğunu düşündüler." Gözleri üzerimde parlıyor ve babamın ona ölümcül bir bakış fırlattığını varsayıyorum.

"*Tuhaf* demek istiyorsun," diyorum açıkça. "Dürüst olacağını söylemiştin."

"Tuhaf," diye omuz silkiyor, sanki mesele tamamen bu değilmiş gibi. "Sızan kurgunuzda dokunaçlı... sahneler vardı ve çoğu bunu görmezden gelemedi. Markayı iyi temsil edeceğinizi düşünmediler ama ben sizi en başından beri ilgi çekici, sezgisel, yaratıcı ve *yenilikçi* buldum. Aslında bu bana CMO olarak çalıştığım dönemi hatırlattı."

Eskiden Fizzle'ın pazarlama müdürü olduğunu unutmuşum.

"Her neyse," diye devam ediyor Stokes Amca. "Yönetim kurulu Fizz Gala'ya kadar Charlie'ye çok bağlıydı. Birkaç hissedarı kızdırmıştı ve o noktadan sonra çoğu Eliot'a meyletmeye başladı."

"Peki kimi seçtiler, Eliot'ı mı Charlie'yi mi?"

"Sunumlardan sonra Eliot'a güvenemeyeceklerini hissettiler." "Yani Charlie," diye başımı salladım.

"Charlie halefim."

Stokes Amca başını sallar. "Hayır, Luna. Charlie değil. Eliot değil. Ve sana bunu teklif ederken şunu açıkça belirtmek istiyorum... sen en iyisi olduğun için seçildin. Onlar bunu göremeden önce bile ben buna inanıyordum."

Ağlama. Sen bir profesyonelsin. Ve bir gün CEO olabilirsin.

Duygularım kabarırken ölçülü bir nefes alıyorum.

Stokes Amca bana doğru eğildi. "Sunumunuz tam da yönetim kurulunun beklediği gibiydi. Sana karşı tek gerçek eleştiri itibarındı ve medyada lekelenen ve bundan yükselen pek çok insan oldu. Hatta bazıları tüm franchise'ları başarıya taşıdı." Gülümsemesi bana olan inancını gösteriyor. "Benim Demir Adam'ım olmanı istiyorum. Bu şirketi hiç olmadığı kadar *iyi* hale getirmeme yardım et."

Şaşırdım. Nutkum tutuldu.

Ben kazandım.

Beni seçiyorlar. Ama bu daha fazlası demek... Çünkü Stokes Amca Ben. Ben varsayılan bir kazanan değilim. Söylediklerime inanıyor.

"Ben..." Hâlâ söyleyecek söz bulamıyorum. Ailem sessiz. Xander hislerimi ölçüyor. Çoğu bunun benim için iyi mi yoksa kötü bir haber mi olduğundan emin değil.

Fizzle Beşlisi'nden hiçbiri kurumsal dünyada çalışmak için net bir istek ifade etmemiştir.

Bunu istiyorum.

Son zamanlarda ne kadar çok olduğunu hissediyordum ve şimdi burada olduğuna göre, sevinçten derimden sürünerek çıkabilirim. Arkama bakıyorum.

Donnelly kulaktan kulağa sırtıyor. Kanepeden fırlayıp bana ayı gibi sarılmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. Bana bir öpücük konduruyor ve göz yaşları sel olup akmaya başlıyor.

O biliyordu.

Bunu istediğimi anlayabiliyordu.

Onu gerçekten seviyorum. *Gerçekten, gerçekten seviyorum.* Stokes Amca'ya dönerek avucumun içiyle gözlerimi siliyorum.

"Bunu bu gece kabul etmenizi beklemiyorum," diyor. "Önce avukatınızın sözleşmeyi incelemesini isteyeceksiniz. Ayrıldığımda ilk iş olarak size e-posta ile göndereceğim. Ama herhangi bir endişeniz olup olmadığını görmek için sözü size bırakmak istedim."

"Sammy," diye sesleniyor babam. "Ona söyleyeceğine söz verdiğin o büyük şeyi. *Anlat ona.*"

Stokes Amca iç geçiriyor, gözleri üzerimde.

Annemle babama kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Biliyor muydunuz?"

Annem bana heyecanlı bir gülümseme veriyor. "Bilmiyorduk."

"Amcan, önce bize söylemeseydi onu evcil *iguanamıza* yedireceğimi biliyordu," diyor baban.

"Ne evcil iguanası?" Stokes Amca soruyor.

"Sadece seni yemek için alacağım bir tane." Yüzünde kuru bir gülümseme beliriyor.

Stokes Amca iç çekiyor. Bunu çok yapar. Ağır iç çekişler. Sonra bana şöyle dedi: "Ailen seni çok seviyor ve eğer istemiyorsan bu görevi kabul etmeni istemediklerini söylemeye gerek yok. Ben de aynı şeyi hissediyorum ama sana gerçekten ihtiyacım var. Greg'in vasiyeti açıktı. Senin neslinden bir halef seçmek zorundayız ve ben başka birini istemiyorum. Bu yüzden lütfen, *lütfe*n bunu düşünün."

Öyleyim.

Belki de bildiğinden daha fazla.

"Bana söylemen gereken en önemli şey nedir?" diye sordum.

Stokes Amca babama bir kez daha sert bir bakış attı. Belli ki bunu açıklamak istememişti ama ona söz vermiş olmalıydı. "Sağlığım - bir gün CEO'luktan istifa etmem gerekecek, ki bu yakın bir zamanda olmayacak. Umarım seni yıllarca eğitiyor olurum. En az on yıl. Ama bu işin stresi ve talepleri yüzünden sağlığım bozuldu."

"*Stres*," diye vurguluyor babam arkamdan. "*Talepler*."

"Onu duyuyorum," diye mırıldanıyorum, düşünürken. Endişe verici olan stres değil. Tamamen başka bir şey. "Bir çizgi roman yayınlamayı planlıyorum-"

"Erkek arkadaşınla," diyor Stokes Amca. "*İnsan Erkek, Kozmik Kadın*." "Biliyor musun?"

"Baban beni çoktan bilgilendirdi ve ben de yönetim kuruluyla birçok toplantı yaptım. Fizzle'a fayda sağlamak için ilişkinizi teyit etme konusunda söyledikleriniz doğruysa, çizgi romanı Fizzle'ın lehine kullanmak istiyorlar. Çapraz tanıtım yapabiliriz. Ve sonuç olarak, Donnelly ile yaratacağınız her şeyin kamuoyundaki imajınıza yardımcı olacağına inanıyorlar ve babanız bana bir taslak gönderdikten sonra aynı fikirdeyim."

Çizgi romanı mı okumuş?!

Şok oldum Pikachu.

Ve erkek arkadaşımın bunu sorun edip etmediğini kontrol ediyorum.

"Bu sana da bağlı."

"Patron bebeğim, sen söyle."

Daha geniş gülümsüyorum. "Benimle terfi etmek ister misin?" "Seninle elma püresi gibi her şeyi çapraz yaparım."

Ben de onunla birlikte gülüyorum ve birbirimize kafa sallıyoruz. *Tamam. Tamam. Tamam. Tamam.* Bu gerçek gibi gelmeye başladı.

Stokes Amca biraz daha rahatlamış görünüyor ama hâlâ nefesini tutuyor. Bu onun sağlığı için iyi olamaz. Belki de

Meditasyon. Ya da bir balık al.

"Yani," diyor Stokes Amca nazikçe, "Halway Comics için yazmaya devam edebilirsin. Baban aynı anda iki şirketi birden yönetti ve sanırım bunu nasıl başaracağını konusunda sana rehberlik edebilir."

"Sadece Fizzle için çalışmak istiyorsan," diyor babam sert bir şekilde. Birden fazla yol.

İş yükü iki katına çıkıyor ama fırsatlar da iki katına çıkıyor. Kesin olarak tanımlanmış tek bir çizgiye sahip olmaktansa her ikisine de sahip olmak kulağa çok daha heyecan verici geliyor.

Ben dağınık bir zaman çizgisiyim. Sanırım çoklu *evrende çoklu* yollara girmem uygun olur. Ayrıca, bir CEO'nun rolünü ve sorumluluklarını gerçekten anlamak için uzun bir zamanım olacak. Yirmi bir yaşında bu pozisyona atılmayacağım.

O zamana kadar öğrenebilirim.

Öğrenmeyi seviyorum. Bu da beni... "Peki ya üniversite?" sorusuna getiriyor. diye sordum. "Mezun olman gerekecek. Bölümlerinizi -İşletme ve Pazarlama-

kesinlikle mükemmel. Yönetim kurulu MBA yapmanızı isteyebilir ama planlarınızda yoksa onları bundan vazgeçirebilirim."

Benim planlarım. Çok az şey biliyor, şu anda bir insan bloğundan tam gelişmiş Power Ranger'a dönüşüyorlar. Şekilleniyor. Uçuyor, umarım.

Kanepede öne doğru kayıyorum. Bir sonraki soru için endişeli terler döküyorum ama soruyu şimdi sormam gerekiyor. "Peki ya Penn'den mezun olamazsam?"

Sadece Stokes Amca'ya odaklanmayı seçiyorum ama gözleri arkamda titreşiyor. Odadaki karmaşayı okuduğunu görebiliyorum.

Çünkü bu konuyu hiç kimseye açmadım.

Donnelly'e bile.

"Hangi üniversiteyi düşünüyorsun o zaman?" "New York'ta bir yer."

"Bekle, gerçekten mi?" Xander gülümsemenin eşiğinde bana doğru dönüyor. Sanki umutlanmamaya çalışıyormuş gibi.

Stokes Amca yüzünü buruşturuyor. "Fizzle'ın merkezi Philadelphia'da, Luna.

Sen burada olursan daha kolay olur."

Boğazımda bir düğüm sıkılıyor. "Biliyorum..." *Ama Donnelly.* Onunla *fiziksel olarak* birlikte olmak istiyorum. Her gece yatağa girdiğimde. Her sabah uyandığımda.

"Olduğun yerde kalmalısın," diyor Stokes Amca. "Yoluna devam et. Penn'den mezun ol." Başka sorum olup olmadığını soruyor ama bu sonuncusu yemek borumu şişirdi. Aklıma gelen her şeyi ona e-posta ile gönderiyorum ve o da elimi yeğeniymişim gibi değil de daha çok çırağıymışım gibi sıkıyor.

Kaptan Amerika'nın Demir Adam'ı olma fikri hoşuma gidiyor. Ama şu anda Donnelly ile konuşmam gerek.

"New York'ta okula gidemeyeceğimi HİÇ SÖYLEMEDİ," diyorum erkek arkadaşşıma verandanın önünde. Gece cırcır böcekleri karanlıkta cıvıldıyor ve çimenlerin üzerinde şimşekler çakıyor. Korkulukta oturuyorum ve eli kalçamda.

Diğer elini dudaklarına götürmüş, bir sigara içiyor. "Sen burada olursan daha kolay olacağını söyledi." Dumanı yukarı doğru üflüyor. "Ve burası *Philly*. Senin bu şehirde olman gerekiyor."

Ona öyle derin bakıyorum ki. "Sen benim için *Philly*'sin. Olmam gereken yer sensin. Gerçek hedef sensin, Donnelly. Her zaman öyleydin."

Şaşkın görünüyor. Ve başıma şefkatli bir el koydu. Sırtıma doğru kayıyor, ta ki beni göğsüne çekene kadar. Ona belimden sarılıyorum. Kalbi bana karşı sertçe atıyor.

"Uzun mesafeleri halledebiliriz Luna," diyor.

"Bunu biliyorum," diye fısıldıyorum. "*Bunu biliyorum.*"

Yüzümü görmek için geri çekiliyor. "O zaman neden denemiyorsun? Eğer senin için daha kolaysa-"

"Senden uzakta olmak benim için daha kolay olmayacak," diyorum sessizce. "Daha kolay olacak olan New York'a gitmem ve Ivy'ye gitmemem. Ders yükü diğer her şeyin yanında idare edilebilir olurdu."

Bunu düşünüyor. Közler sigarasının kağıdını yiyor. "Gerçekten New York'ta yaşamak istiyor musun, bebeğim?"

"Gerçekten seninle yaşamak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Aynı uzay gemisinde kalmak ve inişi birlikte yapmak istiyorum."

"Eh, böyle söyleyince," diyor, ağzının kenarında bir sırıtma beliriyor. "Hangi gezegene ineceğimizi düşünüyorsun? Senin gezegenine mi benimkine mi?"

Gökyüzündeki en net cevap bu. Belki de hep oradaydı.
Zaten yıldızlarda yazıyor.

"Bizim," diye gülümsüyorum ona. "Bu sefer bizim olacak."

PAUL DONNELLY

OSCAR VE FARROW avuç dolusu bira şişesini boyunlarından tutup yanımdaki yüksek ahşap masaya getiriyorlar. Dövme makinemi ve mürekkebimi dezenfektan sıktığım daha alçak yuvarlak bir masanın üzerine yerleştiriyorum.

Philly bilardo barı Temmuz ayına kadar kapalı. Bugün güvenlik için mekânı kullanmak üzere sahibinden özel izin aldık. Oscar bana "Bizden istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Bu alanı kediciklerden uzak tutun, lütfen ve teşekkürler." Bu özel durum için getirdiğim tek tek sarılmış önceden sterilize edilmiş iğneleri sayıyorum.

Oscar başıboş bir tekiri masanın altından kovuyor. "Bu hijyenik olamaz."

"Bira fabrikası kedileri bir şeydir," diyor Farrow, kolu yüksek tepede rahatlamış bir halde.

"Evet, fareleri kovalıyorlar." İnce çerçeveli okuma gözlüklerimi takıyorum. "McKenna'yı hiçbir yerde göremiyorum."

"İyi ki kurtulduk." Oscar bu büyük kovulma karşısında birasını dudaklarına götürdü. Akara ve Price'ın McKenna'yı meşhur kapıdan çıkarken ağlattığını duyduk. Sözleşmesini ihlal ettiği için dava ediliyor ve ondan iyi bir para koparacaklar. Umarım bu yeni başlayanları kolay para için ağızlarını açmaktan caydırır.

Eldivenlerimi takıyorum, buradaki işlem sırasına dikkat ediyorum. Dövme yaparken benim için en önemli şey temizliktir. Sanat her zaman ikinci sırada gelir.

"Şuna bak," diye başıyla barı işaret ediyor Oscar.

O tarafa doğru bir sırtış attım. Bir seksen boyundaki Moretti'nin barmenle konuşurken onu tezgâhın üzerine çekip öpücüklerle boğduğu yere.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Thatch, zaten sahibine asılıyor," diyorum.

Jane öpücüğe karşı parlak bir şekilde gülümsüyor ve gülüyor, bu da Thatcher'ın geri çekilmesine ve karısıyla öpüşme zamanını böldüğüm için bana sert, azarlayıcı bir bakış atmasına neden oluyor.

"Ne?" Sırıtiyorum. "Şimdi de gerçekleri sevmiyor musun? En sevdiğin şey olduklarını sanıyordum."

Thatcher gülümsemeye başlar ve dikkatini Jane'e verir.

Herhangi bir bılardo barında değiliz. Center City'deki kızarmış patates ve Marlboro kokan bılardo barındayız. Güvenliğin gecenin geç saatlerini gevşeyerek, istakaları tebeşirleyerek ve sulu musluk birasını yudumlayarak geçirdiği yer. Kötü bir gece geçiriyorsanız kapanıştan sonra da açık kalan yer. Hepimiz PA'nın bu büyük eyaletinde doğup büyüdüğümüz halde, birçok kişinin bizi "Los Angeles'lı" olduğumuz için kovmaya çalıştığı yer.

The Independent'tan arıyorlar.

Jane Eleanor Cobalt burayı bir Taco Bell, bir Chipotle, Philly'de kalbi ya da geçmişi olmayan bir fast-food zinciri olmaktan kurtardı. Ve her zaman olduğu gibi kalmasını istediğini ifade etti.

Kayıp bir kedinin de eklenmesiyle.

Bugün, resmi açılışa kadar geçici olarak barmenlik yapıyor, ancak Luna, barda personel eksikliği olduğunda Jane'in gereken her yerde görev alabileceğini söyledi. Birçok şey yapmak ve gerektiğinde yardım etmek onun doğasında var.

"New York'un olayı nedir?" Oscar bana soruyor. "En sevdiğin kişinin oraya taşınması dışında mı?"

"Jack Arizona Highland-Oliveira. Şu favoriyi mi diyorsun?"

"Hayır, kendimi kastetmişim, ama bu Jack denen adama yer açabilirim." New York'ta Oscar'la vakit geçirmeyi özlemişim. Beckett'i koruduğum o günler artık bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bir daha geri dönebileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de ciddi bir ilişki içindeyken.

"Şu Jack denen adam," diye tekrarlıyor Oscar başını sallayarak. "Cidden, kardeşim. Bir şişe şampanya patlatıp New York'a gelişine kadeh kaldırmalı mıyım yoksa Luna'yı da kadeh kaldırmaya dahil etmeli miyim?"

"Ben gidiyorum," dedim ona. "Kesin olarak bildiğimiz tek şey bu."

Bir avukat Fizzle'ın sözleşmesini inceledikten sonra Luna, lisans eğitiminin geri kalanını Manhattan Valley Üniversitesi'nde tamamlayabileceği şartını içeren bir karşı teklifte bulundu. Xander'ın olacağı yerde. Hem aşık o l d u ğ u m kızın hem de onun koruduğum kardeşinin aynı kampüste olması... Hayalimdeki senaryo bu. Ben sadece Luna'nın Philly'de kalması için kurulun ne kadar mücadele edeceğini.

"New York'a gidiyor," diyor Farrow bir gerçekmiş gibi. "Önemli olan bunu yapmak için Fizzle'ı reddetmesi gerekip gerekmediği."

Onun bu seçimi yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. "Onların kaybı," diyorum. "Farrow bunun üzerine birasını yudumladı. "Oliveira, senin için hazır mısın?"

New York'ta yaşamak için mi?"

Luna taşınırsa Quinn ve Frog da taşınacak.

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım." Oscar sırtını bira çıkartmalarıyla süslenmiş yapısal bir kirişe yaşıyor. "Benim ve Jo'nun etrafında olması gerekiyor." Bakışları kayıyor. "Küçük kardeşimden bahsetmişken."

Quinn, Gabe ve Frog geliyor. Hepsi görevde değil.

Oscar, Qunnie'ye suratını asar. "Hâlâ tropik düğmeli önlükler giyiyorsun." "Ne?" Quinn kollarını açar. "Pasifik Güneşi Gerçekliği olduğunu söylemiştin." "Çünkü sen gördüğüm en gerçek orospu çocuğusun." Oscar, Quinn'e "Bu iltifat seni fazla heyecanlandırmayın," diyor. "Bu

gerçek orospu çocuğu bunu herkese söyler."

"Mavi gözlü utanmaz orospu çocuğu," Farrow Düzeltiyorum, onun gülümseme genişliyor.

Ben de sırtıyorum. "Gördüğün en seksi adam," diye takılıyorum. "Eh, hayır. O benim kocam olurdu."

"Sonunda kabul ediyorsun Redford," diye haykırır Oscar. "Maximoff senden daha ateşli."

Alkışlıyorum. "Gerçek her zaman ortaya çıkar."

Farrow ona orta parmağını gösteriyor, sonra bana ve ben gülüyorum. Sonra herkes ortaya çıkıyor ve masanın etrafında toplanıyor, herkes derken Güvenlik Gücü Omega'yı kastediyorum.

Değişim geliyordu - hepimiz bunu hissedebiliyorduk, muhtemelen medyum bölünme kehanetinde bulunmadan çok önce. Farrow, Thatcher, Akara ve Banks baba oldular. Oscar evlendi. Ben Luna ile bir hayat kuruyorum. Her birimiz yeni yönlerle doğru ilerliyoruz ve bu işi zamanında bıraksak bile, her zaman aynı kalacak bir gerçek var.

Biz SFO'yuz.

"Hiyerarşi sırası," diye öneriyor Oscar biraları dolaştırırken. "Önce Kitsuwon."

Akara tişörtünü başına geçiriyor ve bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Donnelly," diye gülümsüyor. "Patlamak yok."

"En iyi patron için sadece temiz çizgiler", söz veriyorum.

Üç gün önce neden Epsilon'a alındığımı nihayet öğrenebildim. Akara, üç Kuvvet arasındaki bir grup toplantısı sırasında Stüdyo 9'da kalmamı istedi.

Ben de bir boks torbasına tutundum, spor salonundaki minderlerin üzerinde öylesine duruyordum. Çıplak ayakla. Hiçbir şey beklemiyordum.

Sonra Akara, "Sana yalan söyledim." dedi. Acıdı. "Ne?"

Parmak eklemlerini ovuşturdu, nefesi daraldı. "Yalan söyledim, Price'ın seni istediğini çünkü şirketinde ünlü bir korumaya ihtiyacı olduğunu söyledim. Gerçek neden bu değil, tüm neden bu değil dostum. Hiçbir zaman da olmadı."

"Akara-"

"Hayır, bekle." Bir elini uzattı. "Onun şirketi ile benim şirketim arasında bir köprü kurmaya çalışmak için bir plan yaptık, böylece birlikte uyumlu olabilir ve *barış içinde* çalışabilirdik. Firmaları değiştirmek ve aralarında güven inşa etmek için bir korumaya ihtiyacımız vardı. Price, Quinn, Frog ve Gabe'i istedi. Ben de ona *hayır* dedim." Gözleri kızardı. "Ona daha iyi biri olduğunu söyledim. Seni seçmesini söyledim."

Keskin bir nefes aldım. "Neden... neden bunu bana şimdi söylüyorsunuz?" "Çünkü işe yaradı ve sen bilersen asla işe yaramayacağından korkuyorduk. Çünkü Epsilon'un Omega'yla bir bağ kurmasını sağlayabilecek tek kişi sendin. Sen kalpsin, Donnelly. Sadece Yale çocuklarının değil, sadece SFO'nun değil, tüm güvenlik ekibinin.

Hepimizin olduğu kadar seni paylaşmak istemedim, seni tutmak daha bencilce olurdu." Evet.

Bu beni boğdu.

Akara'yı gerçekten seviyorum ve benim için tahmin ettiğinden çok daha fazlasını yaptı. O'Malley ve SFE'ye olan tüm düşmanlığım yok oldu. Bu nefreti kalbimde taşımaktan nefret ediyordum. Ondan kurtulduğum için kendimi daha iyi hissediyorum.

The Independent'ta Akara masanın üzerine uzanır. Göğüs plakasında pazusuna kadar uzanan bir dövme parçası var. Hepimiz bu dövmenin yeri konusunda hemfikiriz. Kaburgalarımıza yapılacak.

Dövme makinesi vızıldıyor ve herkes etrafımda çene çalarken ben çizgilerime dikkat ediyorum. Kalın serif harfleriyle harfleri yazıyorum: **SFO**

Sırada Thatcher var.

Soyunduğunda Jane bardan kurt ıslığı çalıyor. Bunun için hepimiz onu azarlıyoruz ama o hiç umursamıyor. Eldivenlerimi ve iğneyi atmamı izliyor, ben dezenfekte edip yeni bir set takıyorum. Daha önce kışına "Sindirella" yazdırmıştım, yani bu Thatch için bir şey değil.

Kaburgalarına bir şablon yerleştirip işe koyuluyorum.

Luna bir keresinde bana hangi korumaların her zaman ve sonsuza kadar güvenlik alanında kalacağını düşündüğümü sormuştu. Birçoğumuz için bu bir amaçtır, ancak amacımız zamanla değişebilir. Diğerleri içinse bu oksijendir ve oksijen olmadan boğulurlar.

Sorduğunda ilk söylediğim isim Thatcher Moretti oldu. Hepimiz telsizlerimizi ve silahlarımızı yavaş yavaş emekliye ayırdığımızda, ayakta kalan son kişi o olacak. Bu benim milyon dolarlık bahsim.

Bu da bir şey demek çünkü şu anda bahse girecek bir milyonum yok. Ama Halway Comics çizgi romanımız için bize yedi rakamlı bir avans veriyor. Luna'yla ikiye böldüğümde, şimdiye kadarki en kızgın halim olacak.

Oscar masada üçüncü sırada.

"Şablonlarım bitti," diye uyarıyorum. "Seninkileri serbest bırakacağım."

Ters ters bakıyor. "İçimden kıkırdıyorum, kardeşim. Beni şablonla yoksa ölürsün." "Ölümü seçebilirim."

"Sen aptal bir orospu çocuğu değilsin." Arkasına yaslanmış, başını sallıyor. "Bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum."

"Ben de." Yeni eldivenler takıyorum. Her zaman ona dövme yapmama izin vermeyeceğini söylerdi. Ve yeterince şablonum var. Kaburgalarına mükemmel bir şekilde yerleştirdikten sonra, "Emin misin?" diye soruyorum.

"Aklımı kaçırdığıma eminim." Sonra sırtarak iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Sadece seni sevdiğim için."

"Bu kadar uzun mu sürdü?"

"Beni güldürme, iğne yapılırken olmaz." Henüz ona dokunmadım. "Redford."

Farrow bir sakız balonu patlatır. "Dostum, senin elini tutmuyorum."

Gülüyorum. Kendimi kontrol ettiğimde, sakinleşiyorum ve konsantre oluyorum. Oscar uzun süre güvenlikte kalacak. Çoğumuzdan çok daha uzun süre, ama bir gün telsizi de devredeceğini biliyorum.

Üç harfi bitirdiğimde bana sağlam bir övgü veriyor. Bu kolay bir dövme ama karmaşık bir dövmeden daha az anlamlı değil.

Sırada Banks var.

Moretti kardeşlerin her ikisinde de en fazla fiziksel yara izi var ve Banks tanıdığım herkesten daha fazla kronik ağrı yaşadı, bu yüzden küçük bir dövme onun için neredeyse bir iğne bile sayılmaz.

Luna, Banks'in Thatcher'ı takip edip çizginin sonunda emekli olup olmayacağını sordu. Ortasında ya da başında değil.

Sulli ve Akara için Banks'in hayatının geri kalanında onu korumak istediğini görebiliyorum. Ama buna ek olarak, bence kardeşi için kalırdı. Onunla birlikte olmak için. Sonuna kadar.

Bitirdiğimde sırtımı sıvazlıyor. "İkinci en iyisi." Yüzük parmağını göstererek mürekkepli alyansını gösteriyor. Bu onun için bir numara.

Olması gerektiği gibi.

Akara Banks'in dövmesini sırtarak değerlendiriyor. O her zaman operasyonun arkasındaki adam olacak ve bir gün, belki de yakında, mecazi eldivenleri asacak ve sadece gösteriyi yönetecek.

"Farrow," diye seslendim.

Siyah V yakasını çıkarıyor. Uzanmak yerine bir sandalyeye oturuyor.

Oscar birasını yudumluyor. "Tabii ki onun başına buyruk kıcı kaburga dövmesi yaptırmayacak."

Farrow'un kaburgalarında yeterli boşluk yok. En simetrik yer boynunun arkası. Bu yüzden sırtının büyük kısmını dolduran büyük gri serçenin üzerine dövme yaptım.

Farrow Redford Keene Hale.

Onu en iyi ben tanıyorum. Bu yüzden en iyi tahminim, bir gün güvenliği bırakacağı ve babası emekli olduğunda tıp ekibinin başına geçeceği yönünde. Belki bazıları her şeyin sonunda tıbbi seçmesine bile şaşıracak. Ama bu beni şok etmez.

Farrow bana "Sıra sende" diyor ve ben de ona makinemi gösteriyorum. Ellerini dezenfekte ediyor, bir çift eldiven takıyor, yeni bir iğne açıyor ve ben masadayım. Farrow'dan dövme yaptırıyorum. En sağlam ellere ve beni dövme yaparken izlerken en çok deneyime sahip kişi o. Bu yüzden ona güveniyorum.

Mükemmel görünüyor.

"Quinnie." Sırada o var. Sonra Gabe, sonra Froggy.

Üç çaylağın önünde daha uzun bir yol var. Luna için buralarda olacaklar. Ben buna inanıyorum. Gabe Montgomery - SFO'nun yerlisi -

Bu yaz MK'nın dairesine taşınacak. Center City'de yaşıyor. İşler ciddileşti. Çift için daha mutlu olamazdım.

Kurbağa masaya uzanırken gömleğini yukarı kaldırır. "Bu ne kadar acıtacak? Yalan söyleme."

"Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

Gözlerini sıkarak kapatıyor. İyi ki dövme yaptırmamış, yoksa Scooter'dan dövme yaptıracaktı. Mint teyzesini anmak için çizdiği taslaktan vazgeçti ve onun yerine benim bir şey tasarlayıp tasarlayamayacağımı sordu.

Onur duydum.

Kurbağa ilk dövmesini yaptırıyor. Hepimiz Quinn'in destek için elini tuttuğunu fark ettik. Kimse bu konuda yüksek sesle bir şey söylemiyor. Sadece arkadaş oldukları konusunda kararlılar ve kötü bir ilişkiden çıktıklarını düşünürsek bu muhtemelen iyi bir şey.

İşim bittiğinde temizlik yapıyorum ve ailemle bir şeyler içiyorum. Asla uzağa gitmeyeceğiz. Akara önce şişeyi kaldırıyor, her birimize hürmet, aşinalık, nostalji ve sevgiyle bakıyor ve başını sallıyor, "Omega'ya."

Biralarımızı kaldırıyoruz. "Omega'ya."

LUNA HALE

"SON ŞEY BU MU?" Moffy, üzerinde *Luna'nın Banyo Malzemeleri* yazan bir karton kutuyu ahşap döşemenin üzerine bırakarak soruyor.

"Evet, bu kadar olmalı," diye mırıldandım, sessiz. Tam olarak *üzgün* değilim. Yeni başlangıçlar zordur çünkü bir sonu takip ederler. Anılarımı kaybetmek kuzenlerimle, kardeşimle geçirdiğim zamanı kısalttı - nefret ettiğim şekillerde. Keşke geri dönebilsem dediğim şekillerde.

Ve o zamanı geri alıyorum ama artık Moffy ile değil. New York'ta farklı bir kardeşle yeni bir zaman çizgisi yaratıyorum. Farklı kuzenlerle.

Moffy iki yatak odalı, eşyasız dairenin etrafına bakar ve her şeyi içine çeker. Çatı katına kimse geri taşınmamıştı. Tadilattan sonra satmışlar. Moffy ve Jane için artık kendi aileleriyle yeni bir sayfa açma zamanı gelmişti.

Rittenhouse-Fitler Bölgesini gerçekten özlemişler, özellikle de parklara daha yakın olduğu için. Moffy ve Farrow yanan evden daha yeni ve daha büyük bir ev satın aldılar. Özel bir avlusu, garajı, çatı terası ve en son güvenlik teknolojisi var.

Jane ve Thatcher caddenin karşısında biraz daha büyük bir ev satın aldılar. Hepsi Philly'de.

Yakınında değilim. Otuz dakikalık mesafede bile değilim. Caddenin karşısına geçip merhaba bile diyemiyorum.

FaceTime. Sulli'yle ayrılırken birbirimize bu konuda güvence vermiştik. *Görüntülü konuşacağız. Arayacağız. Unutmayacağız.*

Moffy'nin orman yeşili gözleri benimkilere takılıyor. *İşte bu kadar.* Ciğerlerim şişiyor ve burnum tıkanıyor.

"Veda etmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Zorunda değilsin," diyor Moffy güçlü bir sesle, ama o da duygularıyla savaşıyor. "Ben hep yanında olacağım. Bir yarasa sinyali uzakta. Koşarak gelirim."

Doğru olacağını biliyorum. "Acil olmayan durumlar için kullanacağım."

Gülümsüyor. "Bunlar en iyi aramalar. Açık ara. *Tüm* evrende."

"Hepsinde." Şarkı söylemeye çalışıyorum ama sesim çatlıyor.

Moffy çocukluğumuzdaki gibi kafama vuruyor. "Seni seviyorum, abla." Sarılıyoruz ve gözyaşlarımız gözlerimin kenarlarını ıslatıyor.

"Ben de seni seviyorum, Moffy."

Donnelly Orion'la birlikte içeri girer, tasma eline dolanmıştır ve bir akvaryumu koruyucu bir şekilde koltuk altına sıkıştırmıştır.

Farrow kardeşimi kapıda bekliyor. Moffy oraya gider ve Donnelly'ye "Kız kardeşime iyi bak" der.

Donnelly birkaç kez başını sallayarak, "Olmaması imkânsız," diyor. "Kardeşime iyi bak."

Moffy, Farrow'a bakar ve tüm ruhuyla, "Her lanet gün," der.

Farrow sevgiyle gülümsüyor ve onlar ayrılırken kolunu Moffy'ye doluyor. Kardeşimi bir öpücük için yanına getiriyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyorlar.

New York.

Donnelly Moondragon'u mutfaktaki şık mermer tezgahın üzerine koyup Orion'u serbest bırakırken, ben de önceden var olan panjurların kablosunu çekiyorum. Akşam güneşi boş oturma odasına doluyor ve ben yeni ama tanıdık bir manzaraya bakıyorum. Işıltılı yüksek binalar ve aşağıdaki kaldırımlarda yoğun bir yaya trafiği.

Uzay gemisinden çıkmanın en güzel yanı manzara değil. En iyi yanı, arkamı döndüğümde onu yanımda görmek.

Donnelly sırtarak mutfak tezgahına yaslanıyor. "Bir zamanlar bir galakside-"

"Evrende bir yerlerde," diye ekliyorum, yaklaşarak.

Elleri kalçalarımın yerleşiyor. "Bir insan ve bir uzaylı prenses vardı... Bir gün kraliçe olacak." Sevgisi beni ağzına kadar dolduruyor.

"Bir Gün Kraliçesi," diye mırıldandım.

Resmen milyarlarca dolarlık bir gazoz imparatorluğunun varisi oldum. Pozisyon için tek açık aday olduğum için elimde bir ton koz vardı, bu yüzden Fizzle

şartlarımı kabul etti. Ailem, yüzde yüz katılmadığım bir yola razı olmadığım için benimle gurur duydu. Şimdi Manhattan Valley Üniversitesi'ne geçiyorum ve bu sonbahar Xander'la birlikte başlayacağım. Penn'de bu dönem çoğunlukla A aldım ve şaşırtıcı bir şekilde Wyatt Rochester bana bir tane verdi. Yeni Medya dersini geçtim.

Kendimle gurur duyuyorum, ama Donnelly'nin benimle olan gururuna kimsenin rakip olabileceğinden şüpheliyim.

Dudaklarına doğru uçmak üzereydim ki kaşlarımı çatarak arkasından gözlerimi kısıtım. "O da ne?"

"Ne nedir?" Etrafında dönüyor.

"Sobanın yanındaki tezgahta."

İlk başta onun da kafası karıştı ve ben de onu takip ettim. Bu bir ev hediyesi olmalı. Kahverengi hasır bir sepet meyve ile dolup taşıyor. "Kardeşim meyve sepeti mi bıraktı?"

"Sanırım o bıraktı. Yine de ondan olduğunu sanmıyorum." Donnelly, Granny Smith elmaları ve yeşil üzümün bolluğuna gülümsüyor.

"Bunlar kuru erik mi?" Bir tanesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Kim birine kuru erik hediye eder ki? Donnelly daha notu bulmadan kafama dank ediyor.

Omzunun üzerinden okudum, el yazısını hemen tanıdım.

Paul,

Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek için.

Loren Hale

Donnelly bana kartı göstererek, "Biz çok iyi arkadaşız," diyor.

"Ben buna inanıyorum." Aralarında şakalar bile var.

Kartı tekrar okurken sırtışı yumuşuyor, sonra kartı sepete geri koyuyor. Kartı görünce ve evimizde birlikte olunca, birdenbire geleceği düşünüyorum.

"Kehanet hala sende mi?"

"Medyumdan mı?" diye sordu ve başımı salladığımda, "Çantamda," dedi.

"Yapmak ister misin... yapmalı mıyız?" Karnımda gergin kelebekler uçuşuyor ama heyecanla da kanat çırpıyorlar.

"Eğer istersen yaparım."

"Yapardım."

"Pekala." Tereddüt ediyor. "Emin misin?" "Eminim."

Onayı ben veririm. Başla. Kalkışa hazırız. Donnelly oturma odasından çıktı ve çantasını attığı yatak odasına yöneldi. Beklenti kalbimi hızlandırıyor ve boş alana doğru yürüyorum. Bu gece bir şiltede uyuyacağız. Yatak çerçevesi yok. Ama yakında Donnelly ile atacağımız bu bilinmeyen adımlar beni sadece heyecanlandırıyor.

Duvara göksel bir duvar resmi çizebiliriz. Ya da belki tavana. Hatta ikinci yatak odasını onun çizim yaptığı, benim de yazı yazdığım bir ofise dönüştürmeyi bile düşündük.

Ve ailemizden çok uzakta değiliz. Kardeşim kampüste kalmak istemedi, bu yüzden Easton Mulligan ile birlikte bizimkinin yanındaki dairede kalıyor. Koridorun hemen karşısında, güvenlik ekibi korumalarını Quinn ve Frog için ayrı bir daire kiraladı.

Hell's Kitchen'dayız. Cobalt kardeşlerle aynı yüksek binadayız. Aynı katta değil.

Tanıdık ama farklı.

Buna çok alışkınım.

Donnelly biraz zaman alıyor ve ben de acaba kaybetti mi diye düşünüyorum. Orion bana doğru *havlıyor* ve ben de onun mamasını bulmak ve bir kaseye su doldurmakla meşgul oluyorum.

Sabırlı olun. Sabırlı ol.

Sabır benim içimde yok. Yeni yatak odamıza adeta koşarak giriyorum. Yerde çıplak bir yatak, çarşaf yok-Donnelly kenarda oturuyor ve biraz perişan bir halde spor çantasından kıyafetlerini çıkarıyor.

"Bulacağım," diye garanti veriyor ve bir kot pantolon fırlatıyor.

Bacaklarımı popomun altında birleştirerek onun yanındaki yatağa uzanıyorum. "Sorun yok."

"Burada. Burada olduğunu biliyorum."

"Belki de bu..." *olması gereken*. Tam bavulunun derinliklerinden buruşuk mor bir kâğıt parçası çıkarırken sözümü kesiyorum.

Elinde. Bir şey

demiyoruz.

Aramadan dolayı ağır nefes alıyor, ama telefonunu kaydırıyor ve bir müzik çalma listesine giriyor. Sessizliği seksenlerin rock'ıyla dolduruyor.

Donnelly elimi tuttu. "Ne yazarsa yazsın, gerçekleşmeyebilir."

"Biliyorum. Ama aynı zamanda gerçekleşebilir de." Işıl ışıl parlayan mavi gözlerine bakıyorum. "Bakmamıza gerek yok."

"Bakmak istiyorum."

"Üçe kadar sayınca mı?"

"Evet." Nefes alıyor. "Bir, iki..." Ben yanağımı koluna yaslayıp bebeğin tahminlerine bakarken o da kâğıdı üçe kadar açıyor. "Bekle..." Nefes alıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Su damlacıkları mor kırtasiye malzemesini lekeledi ve mavi mürekkebin bir kısmını akıttı. "*Bir tane* mi yazıyor

yoksa *hiç* mi?"

Mürekkebi lekelemeye çalışıyor, ama mürekkep kurumuş, kısmi bir bulamaç haline gelmiş. "Bilemiyorum. Ya biri ya da hiçbiri."

Biri ya da hiçbiri.

Nabzım sakinleşiyor ve ona gülümsüyorum. "Biriyle ya da hiçbiriyle mutlu olurum." Bunu daha önce de söylemiştim. Sadece ben, o ve hayvanlarımızla mutlu olurum.

Donnelly yanağımı okşuyor. "Ben de, uzay bebeğim." Sonra beni kaldırıp yatağın üzerine fırlatıyor.

Gülüyorum, özellikle de ayaklarını iki yanıma yerleştirdiğinde. Görülmesi gereken harika bir manzara, erkek arkadaşımın tamamı. İçi ve dışı.

Onu keşfetmekten ve anlamaktan asla vazgeçmek istemiyorum. İkimizin de kafasının karışık olduğu günlerde bile, birbirimizi dinlemek ve anlamak için zaman ayıracağımızı biliyorum.

"Karaya çıktık," diyorum dirseklerime dayanarak. "Sağlam hissettiriyor." Dizlerinin üzerine çöktü. Bana sarılıyor.

"Uh-huh. Yerçekimi iyidir." Onun yakınlığıyla kalp atışlarım baş dönmesiyle hızlanıyor. "Oksijen seviyesi?"

"Kötüleşiyor." Öne doğru eğildi, avuç içi yanağımın yanındaki şilteye dayanmıştı "Hızla."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır." Kızarıklık vücudumu ısıtıyor. "Sadece ağızdan ağıza yapmamız gerekecek."

Sırıltısı evreni aydınlatıyor. "Gezegenimizi sevdiğimi biliyordum." Yavaşça, yavaş yavaş, her bir beklentiyle Donnelly dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve beni öpüyor.

Kısa süre sonra, iç içe geçmiş uzuvlar ve dolaşan ellerden oluşan terli bir karmaşaya dönüştük. Nefes nefese inlemelerimi serbest bırakırken alnını alnıma bastırıyor. *Sonsuza dek* ve *benimle* ilgili doğaüstü vaatler var. Onun

keşfettiğini hissediyorum ve

Her şeyimi yeniden keşfediyorum. Atmosferik koşullar parlak, amansız bir güzelliğe sahip.

Paul Donnelly ile her yolculuğa çıkacağım. Bu seferkine, bir sonrakine, bir sonrakine. Her zaman, *her zaman* bilinecek.

YAZ

Sonsöz I

PAUL DONNELLY

Çoğumuz için canlandırıcı, huzurlu bir yaz oldu. En iyilerden biri. Superheroes & Scones'un çatısında bir kutlama ile vurgulandı. Eskiden derme çatma bir putt-putt sahası olan yer, kamp sandalyeleri, soğutucular ve birkaç katlanabilir masaya yer açmak için temizlendi. Ayrıca, dans etmek için yeterince açık alan.

Günün ortasındayız.

Güneş parlak. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok.

Geniş tuğla çıkıntıya uzanmış, yakındaki bir çatıdan pop müzik yükselirken bir sigara içiyorum. Burada çoğunlukla sadece ailem var. Kinney dirseklerini yanımdaki tuğlaya dayamış, aşağıdaki Philly sokaklarını dolduran gökkuşağı, coşku ve aşk geçidini izliyor.

İtiraf etmeliyim ki bütün yaz boyunca ondan gördüğüm ilk büyük gülümseme bu. Özellikle de Winona, Vada ve Audrey etrafında toplanıp ona bir konfeti topu uzattıklarında. Kenarından patlatıyorlar ve küçük renkli kağıt parçaları havada uçuşuyor.

Kızlar takımı ayrılıyor. Winona ve Vada kız okulundaki son yıllarını bitiriyorlar. Tate'le olanlardan sonra aileleri onları Dalton Akademisi'nden geri çekmişti ama okul değiştirmek Winona'nın fikriydi. Vada da onunla gitmek istiyordu.

Audrey kabul etmedi ve Kinney en iyi arkadaşıyla kalmayı seçti.

Bir ölüm kalım yolcusu olarak, en yakın arkadaşınızın en zor anlarında yanında olmanızı kesinlikle anlayabiliyorum.

Şimdi tüm gençliklerinin son yazıymış gibi birbirlerine tutunuyorlar. Onlara bunun bir son olmadığını söylemek istiyorum. Daha çok zafer, daha çok beklenmedik kavuşma, daha çok kesişen yol ve alınan daha çok yol olacak. Çünkü birini gerçekten sevdiğinizde, geri döneceklerdir. Asla gerçekten kaybolmazlar.

Gözlerimi geçit töreninden ayırıp çatıya geri dönüyorum. Boyanın her tonu bu gündüz partisinde tur atmış. Luna çoktan

Gökkuşağının parmakları yüzümün sol tarafında geziniyor. Jack'in boya fırçasını Oscar'ın yanağında gezdirdiğini görüp sırtıyorum. Pembe bir kalp çiziyor.

Ve Oscar, o da kocasının güneşli dünyasına dahil oldu. Sırf onu öpmek için Jack'in beyzbol şapkasını ters çeviriyor.

Pride'ı *seviyorum*. Her ay, her yıl, hiç bitmiyor - çünkü her türlü aşkı ve en yakın arkadaşlarımı kutlamayacağım bir an asla olmayacak.

Akara, Banks ve Sulli plastik çubuklarla birbirlerine sabunlu baloncuklar üflüyor, soğutucuların yanında parlak kahkahalar ve kollara atılan sümüklü böceklerle uğraşıyorlar. Sullivan, Bebek Yedi'yi zeytin yeşili bir kundağın içinde göğsüne bastırıyor ve yeni doğan uyandığında, gülümsemesi o kadar genişleyene ve kıkırdaması çığlık atana kadar ona surat yapıyorlar. Bu *kadar* küçük bir bebeğin bu kadar kıkırdadığını hiç duymamıştım ama Seven hayatta olduğu için heyecandan başka bir şey hissetmiyor.

Bebek ne olduğunu biliyor. Önünde çok güzel bir hayat var. Sadece biliyorum.

O.

Xander, Kobalt çocuklar ve daha fazla aile sporu Gökkuşağı Tugayı düğmeleri

Kinney bunları müttefiklere ve kendini LGBTQ+ olarak tanımlayanlara dağıttığından beri. Giymem için bana *dört tane* verdi, yani onun favori listesinde yükseliyorum.

Gökyüzüne duman üflüyorum. Thatcher kıpır kıpır Maeve'e güneş şapkası giydirmeye çalışıyor. Bebek Jane'in kollarında müziğin ritmine göre kıpırdanıyor. Maeve küçük bir gökkuşağı tütüsüyle zıplıyor ve Jane gülmeden duramıyor. Thatcher'ın yüzünde şimdiye kadar şahit olduğum en büyük gülümseme var. O kocaman bir kedi yavrusu.

Kendi kendime gülüyorum ve sigaramı dudaklarıma götürüyorum.

Galaksideki en güzel kızın ani görüntüsünü yakalıyorum. Luna, benim her şeyim. Cassidy'yi Maeve'in yanına getiriyor, böylece bebekler birlikte pop müziğe eşlik edebiliyorlar. Yan tarafta, Farrow ve Moffy oğullarının yanına çömelmişler ve a mumyalanmış Ripley. O bükülmüş kendisi içinde renkli flamalar ve kısa bir an için, sarı şeritlerin arasından dönerken

ve turuncu, küçük çocuğun mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Onlarda sadece ışık ve sevgi görüyorum. Duygular

boğazımda düğümleniyor.

Ve çok geçmeden Luna bana bakıyor. Yanakları sim ve boyayla kaplı,

saçlarındaki kurdeleler serin rüzgârda uçuşuyor. Bakışları, tüm varlığı beni ileri çağırıyor. Sigaramı tuğlanın üzerine üflüyorum ve dans eden kalabalığın içine doğru ışığı takip ediyorum.

Yaşamak nefes almak kadar kolay olabilir.

Hayatımda pek çok mutlu anla karşılaştım. Kimsenin onları benden çalmasına izin vermem ve burada, bugün ve yarın yatan şey - daha basit, kabarcıklı mutluluk anları. Ruhumu dövüyor ve şarkı söylüyor.

Bunun için yaşıyorum. Bu küçük saniyeler. Ciğerlerinizi ağzına kadar dolduran ve ayaklarınızı altınızdan çekip alan saniyeler.

Hepimiz dans ederken müzik ve kahkahalar herkesi ortaya çekiyor. Hepimizin şarkının sözlerini akortsuz ve avazımız çıktığı kadar söylediğimiz gürültülü, şamatalı bir dans. Ellerimizi gökyüzüne kaldırıyoruz. Kendimi kaptırıyorum ve Luna bana sırtırken ben de ona sırtarak yanaklarını okşuyorum. Hepimiz bir duyguyla çevriliyiz. Korku ve utancın olmadığı bir duygu.

İnsanlarımı seviyorum. Onların oldukları gibi olabilmelerini seviyorum. Ben de kendimi aynı şekilde seviyorum.

Diğer çatı partilerinden gelen konfetiler üzerimize yağıyor. Gülümsemeler, sevgi, inanç ve neşe kucaklaşmaları beni ve Luna'yı çevreliyor. Kağıt telleri bedenlerimize yapışırken onu öpüyorum. Parmaklarım onun kurdeleyle karışık saçlarında dolaşıyor. Dünya sona erdiğinde. Kitabımızın bu bölümü kapandığında. Bizi en iyi tanıyanların bizim gibisinin olmadığını söyleyeceklerini düşünmek istiyorum. Bu dünyayı, içinde nasıl yaşadıysak öyle bıraktığımızı.

Tamamen, sadakatle,
sevgiyle. Garip ve tuhaf.

BAZEN ÇOK, ÇOK UZAKLARDA

Sonsöz II

LUNA HALE

Saat kalkış için geri sayıyor ve bir gardırop arızası mevcut görevimizi iptal etme tehlikesiyle karşı karşıya. Uzay kapsülümüzde -tamam, sahne arkasındaki bir soyunma odasında- bir araya gelen Donnelly, iğne ve ipliği ustalıklarla kullanıyor.

Uzun bir süredir zanaatkârlık yapıyor. Yamaları ütüleme, dioramaları sıcak yapıştırma ve kenarları ve yırtık düğmeleri dikme konusundaki becerilerini tamamen yeniyor.

"Bu en garip yırtık. Her şey parçalanmak istiyor," diye mırıldanıyor iğne dudaklarının arasındayken.

"Matristeki bir aksaklık," diye başımı sallıyorum, bugünün zaman çizelgesindeki böylesine küçük bir kırıksıklığı dert etmiyorum.

"Matrix'le konuşmam lazım." İğneyi bir torba çengelli iğneyle değiştiriyor. "Karımın kıyafetlerinden ellerini çekmesini söyle."

Yerdeki aynada mantarlaşmış gülümsememi ve Donnelly'nin elbisemin arkasındaki hasarı değerlendirdiğini görüyorum. Arkamda duruyor ve mavi gözleri arada bir aynada benimkilerle buluşuyor. O mavi gözler bir sırtıştan daha fazlasıyla ışıltıyor. Onlar hayranlık ve umut galaksileri. Gittiğimiz her yerle, paylaştığımız her dakikayla -bu sonsuz, sonsuz *yıllarımızla*- dolu.

Beni bir seksen döndürdü. "Sanırım arkadan önce ön tarafı düzeltmemiz gerekebilir."

Yüzümü ona dönüyorum ve ışıltılı lila elbisenin göğüs kısmını göğsüme bastırıyorum. Göğüslerimden düşmeye çalışıyor. Bağlanmış kumaş şeritlerinin ön kısmı birbirine tutturması gerekiyordu ama on yedi düğme omurgam boyunca açıldığında ön kısım çözüldü. Askıları göğsümde düğümleyip daha sıkı çekmeye başladı.

"Üzerine bir tişört atabilirim," diyorum. "Kinney'den bana bir tane almasını isteyebilirim."

"Peki ya çan kolların?"

"Onları keseceğim."

"En sevdiğin parçanı kesmek mi? Hayır, öyle bir şey olmayacak."

Öyle süslü püslü bir şey giymiyor. Yıllar önce ona hediye ettiğim Van Halen tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş. Gözlerim makyaj masasının üzerindeki saate takılıyor.

Bana sırtıyor. "Şimdiden inancını mı kaybediyorsun?" Tekrar çekiştiriyor ve nefesim kesilerek göğsüne daha da yaklaşıyorum. Parmak eklemleri göğüslerimin arasındaki yarığa sürtünüyor ve elektrik akımları kollarımdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyor.

Donnelly'nin dokunuşu asla eskimez. Bundan şüpheliyim.

Yanaklarım ısındı. "Sana güveniyorum. Sadece elbiseye o kadar değil. Kaygan bir canavar."

"Çünkü benim yanımdayken üzerinden kaymak istiyor." Daha geniş gülümsüyorum. "Kıskanç bir elbise mi?"

Sesini alçaltıyor. "Ya da bir insana yardım ediyor ve seni nasıl istediğimi çok iyi biliyor."

"Dünyevi olmayan bedende."

Donnelly bana hayran görünüyor ve ben daha derin nefes alıyorum. Gözlerimiz birden fazla kez odanın köşesindeki ahşap gardıroba kayıyor. Kapıları kapalı.

Sonra başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum. Aynaya dönüp baktığımda, açık yarık kürek kemiklerimi ve omurgamı ortaya çıkarıyor. Düğmeleri koparmış. "Sırt dekoltesi hoşuma gitti."

"Öyle mi? Çengelli iğneyle tutturacaktım."

"Hayır, yapma." Bir dövmeyle Donnelly'nin kalçamda yarattığı galaksiden daha çok seveceğimi hiç düşünmemiştim ama omurgam boyunca uzanan sanat eseri her gördüğümde nefesimi kesiyor.

Takımyıldızların hepsi bir arada, her biri farklı renkte. Yeşil yıldızlar birleşerek Yay burcunu oluşturuyor, ardından mor çizgiler ve yıldız patlamaları Aslan burcunu meydana getiriyor. Yalnızca benim evrenime ait renkli bir yıldız sistemi. Sabit, keskin çizgilere ve yıldızların sırtımın farklı noktalarına nasıl dokunduğuna bakarak saatler geçirebilirim. Donnelly'nin her birini öpmesine bayılıyorum.

Zamanın hızla akıp gittiğini ve bunun tersine çeviremeyeceğimiz bir kum saati olduğunu biliyorum. Zaman benim için her zaman tuhaf bir şey olmuştur. Üst üste binen, karışık, bulanık şimdi ve o zaman çizgileri.

Kaybettiğim *her şeyi* hatırlayabildim mi bilemiyorum ama günlüğümü nihayet kendim okuyabilecek kadar rahat hissettim. Hatırladığım parçalar

Yazılanlar sisli ve soluk görünüyordu ve belki de bu hafıza kaybıydı ya da belki de hepimiz yazmadığımız sürece küçük ayrıntıları unutuyoruz.

Yine de kendimi dakikalar ve saniyeler çalmak, *duraklatmak* isterken buluyorum.

Bazen. Bir anı sonsuzluğa uzatmak için.

Tekrar öne dönüyorum ve Donnelly'nin göbek deliğimin yanındaki bağcıkları sıkmasını izliyorum. Ön kolu esniyor ve kıvrılan damarlarının arasındaki siyah mürekkep yazıyor: *El-Rey*

Midem bir düşünceyle takla attı. "Metalik işaretleyicileri unuttum." İrkildim. "Onları Philadelphia'da mutfak tezgahının üzerinde bırakmış olmalıyım."

Donnelly hâlâ elbiseme odaklanmış durumda.

"Çantandalar." "Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Aldım, patron bebeğim." Bana bir gülümseme gönderiyor ve dudaklarım cevap olarak kalkıyor.

Evet. Çoğu gün uçup gitmemi engelliyor. *Henüz* Fizzle'ın CEO'su değilim. Ama MBA'den mezun olduktan sonra Stokes Amca beni Pazarlama Müdürü olarak atadı. Çok çok uzun zaman önce doldurduğu pozisyonun aynısı. Donnelly yolun her adımında yanımda oldu ve ne zaman kendim kaymaya başlasam bana olan inancını tazeledi.

Bazı günler diğerlerinden daha zor. Ancak bu yolun tümsekler ve çukurlarla dolu olacağını bilerek iki kariyer seçtim. Önemli olan tek şey kendime inanmam. Yapabileceğime. Yapacağıma.

"Ve işimiz bitti." Donnelly geri adım atıyor. "Dön bakalım, uzay bebeği."

Spor ayakkabılarımın üzerinde dönüyorum, ışıltılı kumaş etrafımda dalgalanıyor. Sonra kollarına doğru dönüyorum ve beni yakaladığında sırtışıma genişliyor. "Kıstırma kayması yok," diyorum. "Sanırım gitmeye hazırız. Sadece Padawan'ımızı almamız gerekiyor."

Donnelly elini benimkinin içine sokuyor ve ikimiz de gardıroba doğru ilerliyoruz.

Kola uzanırken boğuk bir ses duyabiliyoruz.

"Ve sonra bir deniz ejderhası var, büyük ve parlak-" Donnelly kapıyı açtığında ses kısa kesilir. Gevşek kumaş ve tül askılarının altında altı yaşında bir çocuk durmaktadır. Diz kapaklarının üzerine koyduğu bir kitabın sayfalarına el feneriyle ışık tutuyor.

Elara Rey Hale.

Geniş mavi gözleriyle bize bakıyor. Pembe dudakları, kurguda kaybolmuşken zamanın bu kadar hızlı ilerlemesini beklemediymiş gibi şaşkın bir O harfi oluşturuyor. Mor uzaylı antenleri sallanıyor ve onları kestane rengi saçlarının arasına geri itiyor. "Bir bölüm daha, anne, baba,

lütſen."

Donnelly ve ben parlak bir bakış paylaşıyoruz.

Çok sevimli bir kız. Bu dünya için fazla sevimli ve ne zaman Thebulan Prensesi Solana olarak cosplay yapmak istese başım dönüyor. Mor mayosu benim elbisem gibi parıldıyor.

Saati kontrol ettim. "Sadece birkaç dakikamız var." Elara kendi kendine mırıldanarak birkaç satır daha okuyor.

Donnelly kızımıza, "*Lütfen* ve sayfasına yer işareti koyabilen küçük uzaylıya teşekkür ederim," diyor. "Annen haklı. Gitmemiz gerekiyor."

Biraz ofluyor ama pasajı işaret ediyor ve Donnelly onu gardıroptan o kadar hızlı alıyor ki ciltsiz kitabı düşürüyor. Onun kıkırdamaları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Elbisemin kumaş bağlarını koparmamaya dikkat ederek eğiliyor ve kitabı elime alıyorum.

Donnelly küçük uzaylımızı baş aşağı tutuyor. "Zemini duyabiliyorum!" diyor bize. "Bana tüm sırları veriyor."

"Evet, zemin sana ne söylüyor?" Donnelly ona soruyor, gülümsemesi bana kayıyor.

"Annemin ayakkabılarını çok seviyor ve senin ayakkabılarında da sim olması gerektiğini düşünüyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bu dünyada asla yeterince parıltı yok."

"Pul," diyor Donnelly onaylayarak ve kızımızı dik çevirip tekrar ayağa kalktı ve bana bir kez daha hayranlıkla baktı.

Onu seviyorum.

Paul Donnelly Hale.

Dünyada evliydik. Ama hiçbir şey Donnelly'nin gözlerimin içine bakıp "Hadi bir bebek yapalım" dediği gün kadar önemli değildi.

"Ne?" Neredeyse ona

inanmayacaktım. "Senden bir

bebeğim olsun istiyorum." "Şimdi mi?"

"Şimdi."

Donnelly sonunda bu kadar masum birini dünyasına kabul edebileceğine ve asla zarar görmeyeceklerine inandı. İstikrar, ışık ve huzur; tüm canlılar arasında mükemmel bir denge ve uyum buldu.

Ama onun içinde bir güç olduğunu hep biliyordum.

Elara onun elini tutuyor ve sonra benimkine uzanıyor. Dört yaşındayken olduğu gibi babasının omuzlarında değil, "büyük bir kız" gibi bizimle birlikte yürümeyi seviyor.

Elini tutuyorum. "Kalkışa hazır mısın?" Ona soruyorum.

Kuvvetle başını sallıyor. Yuvarlak yüzü benimkine daha çok benziyor.

"Kemerini bağladın mı?" Donnelly yerden çantasını aldıktan sonra soruyor.

Emniyet kemerini takıyormuş gibi yapıyor. "Hazır."

Üçümüz birlikte soyunma odasından çıkıp dar bir koridora doğru yürüyoruz. Aramızda hoplayıp zıplıyor, coşkulu bir neşe yumağı.

Bizim biriciğimiz. Bizim küçük İkizler'imiz.

Sırtımdaki Aslan burcunun altına onun takımyıldızını yazdırdım. Fuşya tonlarında.

Güvenlik bizi ana kapıya götürüyor ve Donnelly'nin telefonu çaldığında kısa bir süre durup Elara'nın elini bırakıyor.

Telefonunu cebinden çıkarmasını bekliyoruz. Birkaç korumaya başıyla işaret ediyor, yanlarından geçerken onları tanıyor ve etkinlik için kişisel detaylarımıza katılıyor.

Hamile olduğumu öğrendiğimiz gün güvenlikten emekli oldu. O bir çizgi roman çizeri. Dövmeci. Eski bir koruma. Ama gezegenimizde en sevdiği işin Elara'nın babası olmak olduğunu söyleyecektir.

Arayanın kimliğine bakıp kaşlarını çatıyor. "Farrow arıyor," diyor ve ben de açması için başımı sallıyorum.

"Bir dakikamız var," diyorum ona, ama aslında Farrow için ikimiz de bin dakika ayırırdık. Telefona cevap vermesini izliyorum ve sırtımdan önce kaşları çatılıyor.

"Evet, tamam. Ona söylerim." Telefonu kapattı ve benim kafam karıştı. Mavi gözleri benimkilere takıldı. "Farrow bu hafta sonu bebek

bakıcılığı yapacağını söyledi." Elara duyuyor ve gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Gece boyunca mı?"

"Evet," diyorum. "Bir süreliğine New York'a gitmemiz gerekiyor. Farrow ve Moffy amcalarda bir gece kalabilir misin?"

Oraya varana kadar bekleyemeyecekmiş gibi hızla başını sallıyor. Onu suçladığımdan değil. Kuzenlerinden dördü o çatı altında. Ripley, Cassidy, Violet ve Walsh. Kardeşim ve Farrow, V ve Walsh için yumurta donörü olmamı istediler. Bir kız ve en küçük oğulları. Onlara da diğer yeğenlerim kadar değer veriyorum. Ama Moffy ve Farrow'un yavrularına Hale genleri serpiştirebildikleri için çok mutluyum ve bu görev için beni seçtikleri için onur duymadığım tek bir gün bile yok.

"Orada üç gece kalabilir miyim?" Elara kirpiklerini kırıştırarak bize soruyor.

Donnelly ve ben bakıştık. O bir pazarlıkçı. Donnelly bir keresinde "Bunu senden alıyor, patron bebeğim." demişti. Ama ben onun sadece ne istediğini bildiğini ve onun peşinden gittiğini düşünmek istiyorum. Donnelly'de de en az benim kadar bu özellik var.

"Hayır," diye başını sallar Donnelly. "Sadece bir gece. Yoksa seni çok özleyeceğim El-Rey. Kim benimle sabah bulmacasını çözecek?"

"Doğru," diyor ciddi bir bakışla. Nefes nefese kalıyor.

"Kitabım." "Sağ salim." Koltuk altımda. "Hazır mısın?"

Donnelly kapıyı bir ses kakofonisi ve ani bir alkışla açıyor. Tıklım tıklım dolu salona el sallarken ve bir masaya ulaştığımızda ışıklar yüzümüzde parlıyor. Çizgi romanlar üst üste yığılmış. Elara'yı yanımdaki üçüncü sandalyeye oturtuyorum ve Donnelly onun önüne bir yığın çıkartma koyuyor. İmzalarımızın yanına isteyip istemediklerini sorduğu metalik yıldızlar.

Kocamın yanına oturuyorum ve bana parıltılı bir kalıcı kalem uzatıyor.

Kuyruk koordinatörü ilk hayranın masamıza gelmesine izin veriyor. Zaten bir çizgi romana sıkı sıkı sarılmışlardı.

İnsan Erkek, Kozmik Kadın.

Dünya çapında bir başarıya ulaştı, bir film serisine yol açtı ve ilk cilt üç milyondan fazla sattı. Hâlâ yazmaya devam ediyoruz. Onuncu ciltteyiz.

Hiç bitmez.

Bizim aşk hikayemiz. Ailemizin. Geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimiz. Hepsi tek bir epik, uhrevi uzay destanının içine hapsedilmiş.

Donnelly bana bakıyor ve sevgi gözlerinden taşıp kalbimin içinde teknik renklerle patlıyor. Bazı günler sevdiğim insanla sevdiğim şeyi yapmak bir rüya gibi geliyor ve kendimi çimdikleyebiliyorum. Ama buna gerek yok.

Bu kadar güzel rüyalar gerçekten rüya olamaz.

Biliyorum. İnaniyorum.

Teşekkür

Hiç kimse sizin gibi değil. Bizim Gibi serisinin sevgili, güzel, insan, doğaüstü, büyülü okurları. Bu seri bizim için çok şey ifade ediyor, ifade edemeyeceğimiz kadar çok şey. Bizi karanlık zamanlardan çıkardı ve bulunacak bir şey olduğundan emin olmadığımız zamanlarda bize umut ve ışık ışınları verdi.

Bu seriyi oluşturduğumuz süre boyunca bizi gerçekten etkileyen, bize ilham veren ve hayatta olduğumuz için bizi çok mutlu eden o kadar çok kişi var ki. Bazen bu sadece bir e-posta, mükemmel zamanda gelen bir mesaj oldu. Sizi asla unutmadık. Hepinizin bu karakterleri ve bu hikayeleri ne kadar derinden sevdiğinizi ve sevginizin her yeni kitaba ne kadar işlendiğini her zaman hatırlayacağız. Bu aşklara, ailelere ve korumalara bağlananlar için çok minnettar hissetmediğimiz bir gün bile olmadı.

Okuduğunuz için teşekkürler. Hangi gezegene ev diyorsanız, burada olduğunuz için teşekkür ederim.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca Bizim Gibi serisini yazarken pek çok *insana* minnettar olduk - o kadar çok ki, muhtemelen bir başka kalın romanı doldurabiliriz. Sadece birkaçının ismini verebiliriz, ki bu bizim için en zor kısımdır- ama lütfen hepimizi sevdiğimizi bilin ve bunun kitabın bu bölümünün ötesinde de her zaman hissedilmesini umuyoruz.

Annemize çok teşekkür ederiz. Kendisi perde arkasındaki güç merkezimiz ve imzalı kitap mağazamızı hiç kapatmamamızın nedeni. Kendisi sihirli bir küçük meşgul arıdır ve okuyucuların imzalı kitaplara ulaşmasını sağlar ve onu hepinizle paylaşabildiğimiz için minnettarız.

Bizi ve çalışmalarımızı desteklemeye devam eden ve bu on üç kitabın tamamı için sesli kitap olarak yuva bulan menajerimiz Kimberly'e çok teşekkür ederiz. İnanılmaz sesli kitaplar olmadan serinin ne hale geleceğini hayal bile edemiyoruz.

Fizzle Force'un yöneticilerine (Jenn, Lanie ve Shea) tüm iniş ve çıkışlarımızda bizimle birlikte oldukları için sonsuz şükranlarımızı sunarız.

Siz üçünüz her zaman bizim için Ters Bermuda Şeytan Üçgeni olacaksınız, devam etmemiz için bize ışık ve sevgi yağdıracaksınız.

Haley, en muhteşem özel baskı kapakları ve değer verdiğimiz bir dostluk için teşekkür ederiz. Sanatını her zaman el üstünde tutacağız. Sevgin ve desteğin bizi göklere çıkardı ve bu serinin bir parçası olduğunu bilmek bizim için her şey demek.

Bu seri için böylesine muhteşem sanat eserleri yaratan herkese yürekten teşekkürler. Margot ve Andressa'ya yeteneğinizi paylaştığınız ve bu karakterlere bu kadar uzun süre en güzel şekilde hayat verdikleri için çok teşekkür ederiz. İkinizi de çok seviyoruz ve dostluğunuz serinin en başından beri bizim için parlak bir nokta oldu.

Donnelly'nin tüm sanatçılardan etkilenmesi bir yana, çalışmalarımız başkalarının yaratıcılığına ilham verebildiği için çok şanslıyız ve çok minnettarız. Bu bizi her seferinde şaşırtıyor.

Yol boyunca edindiğimiz diğer arkadaşlarımıza da teşekkür ederiz: Alyssa, Juana, Andrea, Laura, Em, Marie, Sarah ve çok daha fazlası - hepinizi Thebula'ya kadar seviyoruz ve tekrar geri dönüyoruz.

Müşterilerimize, burada gözyaşlarına boğulmamaya çalışacağız. Ama *Alphas Like Us* sırasında Patreon'u başlattık çünkü gerçekten tam zamanlı yazmaya devam edebileceğimizi düşünmüyorduk. Patreon'u başlatmak çitlere son vuruşumuzdu. Bu kitapların var olma sebebi sizlersiniz. Bunun şekerle kaplanmasına gerek yok. Patronlar olmasaydı, bu dünyada ve bu karakterlerle yazmayı yıllar önce bırakmış olurduk. Bu yüzden kalbimizin en derinlerinden *teşekkür ederiz*. Çünkü bu kitapların yer almadığı bir evren, içinde yaşamak istemediğimiz bir evrendir.

Bu kitabın dünyadaki en iyi başlığa sahip olmasının sebebi de yine siz müşterilerimizsiniz. Hepiniz oy verdiniz ve *Bizim Gibi Kimse'yi* seçtiniz. Daha uygun bir son başlık seçemezdik.

Ve siz okuyuculara tekrar teşekkür ederim.

Pek çok sözümüzü okudunuz ve bu kitap sonuna ulaşmak için bizimle ve sevdiğiniz karakterlerle kaldığınız için çok onur duyuyoruz.

Bu otuzuncu romanımız.

Ve on üç kitap bu seriye ait. Kalın kitaplar yazıyoruz. Çiftler için birden fazla kitap yazıyoruz. HEA'dan sonra yazıyoruz. Ama siz geliyorsunuz ve bir sonrakini okumak için buradasınız. Ve bir sonrakini. Ve sonunda 13. kitaba ulaşıyorsunuz. İşte bu gerçek sihirdir. Kozmik bir şey. Aşka çok benziyor ;)

Teşekkür ederim. Asla veda
değildir.
Her zaman, bir dahaki sefere kadar.

Evrendeki tüm sevgilerimizle,
Krista & Becca

Daha Fazla Okuma

Hâlâ daha fazla *Like Us Serisi* içeriği mi istiyorsunuz? Dizinin tüm zaman çizelgesini ve dizi başlamadan önceki geçmişe bakışları kapsayan çok sayıda ve ÇOK sayıda bonus sahnemiz var.

Bonuslardan bazıları şunlardır:

[Farrow Donnelly ile](#) .
[Tanışıyor Donnelly'lerin](#)
[Gecesi Yale'de Ev Hasreti](#)
[Luna Charlie Oscar'a Açılıyor](#)
[Donnelly Calloway Couture](#)
[Moda Reklamıyla Buluşuyor](#)

Bonus sahnelerin tam listesi için [Patreon](#)'umuzu ziyaret edin.

Yazarlar Hakkında

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:

[Krista & Becca'nın Patreon'una Katılın](#)

DÖNGÜDE KALIN

[Krista & Becca'nın Haftalık Bültenine Abone Olun](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

KRISTA & BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com
www.facebook.com/KBRitchie
www.instagram.com/kbmritchie
www.pinterest.com/kbmritchie

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Thrive

Addicted After All

Fuel the Fire

Long Way Down

Bir Çeşit Mükemmel

KÖTÜ ŞÖHRET DÜETİ

Nerede Olursanız

Olun Ne

Gerekirse

SİRK AİLE SERİSİDİR

Başarısız Seçmeler

Gizli Eski Sevgili

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Bizim Gibi Dik

Başlı Bizim Gibi

Büyüleyici

Wild Like Us

Fearless Like Us

Infamous Like Us

Çeviri Kitaplar

Telegram

Bizim Gibi

Uyumsuzlar

Bizim Gibi

Şanssızlar Bizim

Gibi Hiç Kimse

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Aşk ve Diğer Lanetli Şeyler

ÖRDÜĞÜMÜZ AĞLAR SERİSİ

Dishonestly Yours

Kitaplarımızın en güncel listesi için lütfen web sitemizi ziyaret edin: www.kbritchie.com

EVREN DEVAM EDİYOR...

Ben Cobalt ilk kez New York'a taşınıyor; miras, sadakat ve aşk üzerine yeni bir dizide dört ağabeyi tarafından oraya çağrılıyor.

Kobalt İmparatorluğu bekliyor.

Aşk mavi olduğunda daha sıcak yanar.

